www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

CEHENNEM MAKİNELERİ

• Üçüncü Kitap •

ÖLÜMCÜL OYUNCAKLAR Serisinin Yazarından

Mekanik Prenses

CASSANDRA CLARE

Gölge Avcıları yok olmanın eşiğine sürüklenirken tehlike ve ihanet, sır ve cazibe, aşk ve ölüm birbirine karışıyor!

Tessa Gray mutlu olmalıydı. Ne de olsa bütün gelinler mutludur, öyle değil mi? Ancak Tessa, Jem Carstairs'la evlenmeye hazırlanırken Londra Enstitüsü'ndeki Gölge Avcıları'nın başları büyük beladaydı. Mortmain, acımasız otomatlardan oluşan Cehennem Makineleri ordusunu, Gölge Avcıları'nı yok etmek için kullanmayı planlıyordu. Planını tamamlamak için de son bir şeye ihtiyacı vardı: Tessa Gray'e. Enstitü başkanı Charlotte Branwell, Mortmain'i bulup onu durdurmak için her şeyi göze almıştı. Fakat Mortmain, Tessa'yı kaçırmıştı ve genç kıza aşık iki adam, Jem ve Will, onun için savaşmaya hazırdı. En yakınları Tessa'yı Mortmain'in kurtarmaya çalışırken, genç kız, kurtuluşun yalnızca kendi elinde olduğunu anlayacaktı. Ancak Tessa, melekleri kontrol etme gücüne sahip olsa bile, acımasız bir orduyla tek başına mücadele edebilir miydi?

ÖLÜMCÜL OYUNCAKLAR

CEHENNEM MAKİNELERİ

www.artemisyayinlari.com
www.facebook.com/Artemis Severler
www.twitter.com/artemisseverler

Orijinal Kapak Çizimi: CLIFF NIELSEN © 2013

ARTEMİS

ABG/183
AB/410
AÇ/292
A/55

MEKANİK PRENSES

CASSANDRA CLARE

Orijinal Adı: *Clockwork Princess*
Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Bilge Gündüz
Türkçe Düzenleme: dramaRepublic
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Murat Yıldırım

1. Basım: Ağustos 2013

ISBN: 978 - 605 - 142 - 357 - 9
Sertifika No: 10905

Cassandra Claire, LLC © 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No. 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

CEHENNEM MAKİNELERİ
– Üçüncü Kitap –

MEKANİK PRENSES

CASSANDRA CLARE

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

İnandım ben şarkı söyleyenin gerçeğine
Arpin berrak sesiyle, çeşit çeşit ezgiyle
Der ki insan kendi ölüsünün üzerine basa basa
Kavuşur belki daha yüksek zirvelere

ALFRED, LORD TENNYSON, "A.H.H.'NİN ANISINA"

Giriş

York, 1847

"Korkuyorum," dedi yatakta oturan küçük kız. "Dede, benimle kalır mısın?"

Aloysius Starkweather gırtlağının gerisinden sabırsızca bir ses çıkararak, sandalyesini yatağın daha yakınına çekip oturdu. Sabırsız ses, yalnızca kısmen ciddiydi. Torununun ona o kadar güvenmesi, genelde onu sakinleştirebilen tek kişinin kendisi olması, hoşuna gidiyordu. Aksi tavırları, kırılgan tabiatına rağmen kızın canını hiçbir zaman sıkmıyordu.

"Korkulacak bir şey yok, Adele," dedi Aloysius. "Göreceksin."

Kız ona irileşmiş gözlerle baktı. Normalde ilk rün töreni, York Enstitüsü'nün daha büyük mekanlarından birinde

yapılırdı ama Adele'in nazik sinirleri ve sağlığından ötürü, törenin kızın yatak odasının güvenliğinde yapılabileceğinde hemfikir olunmuştu. Kız, sırtı dimdik, yatağının kenarında oturuyordu. Tören elbisesi kırmızıydı, ince telli ve sarı saçları da kırmızı bir kurdeleyle bağlanmıştı. Gözleri ince yüzünde kocaman, kolları incecik görünüyordu. Kız her yönüyle porselen bir fincan kadar kırılgandı.

"Sessiz Kardeşler," dedi Adele. "Bana ne yapacaklar?"

Aloysius, "Kolunu bana ver," dedi, kız da sağ kolunu güvenle uzattı. Aloysius kızın kolunu çevirdi, teninin altındaki soluk mavi damarları gördü. "Stellerini kullanarak -stelin ne olduğunu biliyorsun- tenine bir *İşaret* çizecekler. Genelde *Kehanet* rünüyle başlarlar. Sen de onu çalışmalarından tanıyacaksın ama senin töreninde *Güç* ile başlayacaklar.

"Çünkü çok güçlü değilim."

"Bünyeni sağlamlaştırmak için."

"Et suyu gibi." Adele burnunu kırıştırdı.

Adam güldü. "Umarım o kadar nahoş değildir. Hafif bir batma hissedeceksin, o yüzden cesur olmalı ve bağırmamalısın. Çünkü Gölge Avcıları acıyla bağırmaz. Sonra batma hissi geçecek ve sen kendini çok daha güçlü, çok daha iyi hissedeceksin. Törenin sonunda biz de aşağı ineceğiz ve kutlama yapmak için dondurmalı pastalar yiyeceğiz."

Adele topuklarını yere vurdu. "Parti de olacak!"

"Evet, parti de olacak. Hediyeler de." Adam ufak bir kutu sakladığı cebine pat pat vurdu. Kutu ince, mavi bir kağıda sarılmıştı ve içinde daha da küçük bir aile yüzüğü vardı. "Benim sana aldığım hediye hemen şurada. İşaretleme töreni biter bitmez, hediyeni alacaksın."

"Daha önce hiç benim için parti yapılmadı."

"Gölge Avcısı olacağın için," dedi Aloysius. "Bunun neden önemli olduğunu biliyorsun, değil mi? Senin de İlk İşaretlerin benim gibi, annen ve baban gibi Nefilim olduğun anlamına geliyor. Klav'ın bir parçası olduğun anlamına. Savaşçı ailemizin bir parçası olduğun, diğer herkesten farklı ve daha iyi bir şey olduğun anlamına..."

Kız yavaşça, "Diğer herkesten daha iyi," derken yatak odasının kapısı açıldı ve içeri iki Sessiz Kardeş girdi. Aloysius, Adele'in gözlerinde bir korku parıltısı gördü. Kız kolunu Aloysius'un elinden çekti. Adam kaşlarını çattı. Soyunun üyelerinde korku görmeyi sevmezdi ama Kardeşler'in sessizliğinin ve tuhaf, kayar gibi yürüyüşlerinin tekinsiz olduğunu inkar edemezdi. Onlar yatağın Adele'in olduğu tarafına geçerlerken kapı yeniden açıldı ve Adele'in annesiyle babası içeri girdi. Babası, Aloysius'un oğlu, kızıl giysiliydi; karısının üzerinde belinden bollaşan kırmızı bir elbise, boynunda da üzerinden bir *enkeli* rünü sarkan altın bir kolye vardı. Kızlarına gülümsediler, kız da Sessiz Kardeşler etrafını sararken onlara titrek bir tebessümle karşılık verdi.

Adele Lucinda Starkweather. Bu, ilk Sessiz Kardeş Cimon'un sesiydi. *Rüştünü ispatladın. İlk Melek İşaretleri'nin sana bahşedilme vakti geldi. Sana verilen şerefin farkında mısın ve bu şerefe layık olmak için elinden geleni yapacak mısın?"*

Adele itaatkarca baş salladı. "Evet!"

"*Peki, ebediyen vücudunda kalacak, Melek'e borçlu olduğunu ve dünyaya ait kutsal görevini sana hatırlatacak olan bu Melek İşaretleri'ni kabul ediyor musun?"*

Kız yine itaatkarca başını salladı. Aloysius'un kalbi gururla kabardı. "Evet, kabul ediyorum," dedi kız.

O halde, başlıyoruz. Sessiz Kardeş'in uzun, beyaz elinde tuttuğu stel parladı. Adam Adele'in titreyen kolunu tuttu, stelin ucunu kızın tenine bastırdı ve çizmeye başladı.

Stelin ucundan kara, kavisli çizgiler aktı. Güç sembolü, kızın beyaz tenli kolunun içinde belirirken kız, işarete hayretle baktı. Bu işaret, birbirini kesen, kızın damarlarının üzerinden geçen, kolunu sarıp sarmalayan zarif bir tasarımdı. Kızın vücudu gergindi, ufacık dişleri üst dudağına batıyordu. Adele gözlerini kaldırıp Aloysius'a baktı. Adam ise bu gözlerde gördüğü şey karşısında irkildi.

Acı. Bir İşaret'in bahşedilişi sırasında biraz acı çekmek normaldi ama adamın Adele'in gözlerinde gördüğü şey ızdıraptı.

Aloysius birden kalkınca üzerinde oturduğu sandalye de sıçrayarak ondan uzaklaştı. Adam, "Dur!" diye bağırdı ama çok geç kalmıştı. Rün tamamlanmıştı. Sessiz Kardeş geri çekilip Aloysius'a dik dik baktı. Stelin üzerinde kan vardı. Dedesinin ağlamaması yönündeki uyarısını dikkate alan Adele hafif hafif sızlanıyordu. Ama sonra kanlı, kesik teni, kemiklerinin üzerinden soyulmaya, rün de ateşmiş gibi kararıp yanmaya başladı ve Adele başını arkaya atıp çığlıklar atmaktan kendisini alamadı...

Londra, 1873

"Will?" Charlotte Fairchild, Enstitü'nün antrenman odasının kapısını yavaşça açtı. "Will, orada mısın?"

Gelen tek cevap, boğuk bir homurtu oldu. Kapı ardına kadar açıldı, ortaya geniş, yüksek tavanlı bir oda çıktı. Charlotte'ın çocukluğu orada antrenman yaparak geçmişti. Bu yüzden yer tahtalarındaki her kabartıyı, kuzey duvarına çizilmiş kadim hedefi, kare çerçeveli pencereleri -o kadar eskilerdi ki, tabanları üstlerinden daha kalındı- tanıyordu. Odanın ortasında, sağ elinde bir bıçak olan Will Herondale duruyordu.

Will, Charlotte'a bakmak için başını çevirince Charlotte yine onun ne kadar tuhaf bir çocuk olduğunu düşündü -gerçi, on iki yaşında olduğundan artık çocuk sayılmazdı. Will, yakasına değen noktada hafifçe kıvrılan gür, koyu renk saçlarıyla -bu saçlar şimdi terden ıslanmış ve alnına yapışmıştı- çok yakışıklı bir gençti. Taşra havası ve güneşi, Enstitü'ye ilk

geldiğinde çocuğun tenini bronzlaştırmıştı ama şehirde geçen altı ay, teninin rengini açmış, elmacık kemiklerinin üzerindeki pembeliğin ortaya çıkmasına sebep olmuştu. Çocuğun gözleri sıradışı denecek kadar parlak maviydi. Yüzünü sürekli allak bullak eden biçimde kaş çatmayı bırakabildiği takdirde, bir gün yakışıklı bir adam olacaktı.

"Ne var, Charlotte?" diye terslendi Will.

Hala hafif bir Galler aksanıyla konuşuyor, sesli harfleri, sesi bu kadar ekşi olmasa, kulağa hoş gelecek şekilde yuvarlıyordu. Charlotte kapının yarısından geçip duraksarken genç adam kolunun ağzıyla alnını sildi. Charlotte biraz sertçe, "Saatlerdir seni arıyorum!" dedi. Ama sertliğin Will üzerinde pek etkisi yoktu. Will ters bir ruh halindeyken hemen hiçbir şey Will'in üzerinde etki etmezdi ve genç adam neredeyse hep ters bir ruh halindeydi. "Dün sana söylediklerimi, bugün Enstitü'ye yeni birinin geleceğini hatırlamıyor musun?"

"Ah, hatırlıyorum!" Will bıçağı fırlattı. Bıçak hedef dairesinin hemen dışına saplanınca kaşlarını daha da çok çattı. "Umursamıyorum, o kadar."

Charlotte'ın arkasındaki genç boğuk bir ses çıkardı. Charlotte bunun kahkaha olduğunu düşünebilirdi ama genç adam gülüyor olamazdı herhalde. Charlotte, Şangay'daki Enstitü'den gelen gencin iyi olmadığı yönünde uyarılmıştı ama genç adam arabadan solgun bir yüzle, rüzgara kapılmış bir saz gibi sallanarak, saçlarının arasında on iki yaşındaki bir genç değil de seksenindeki bir adammış gibi gri tellerle indiğinde kadın yine de irkilmişti. Gencin gözleri iri ve gümüşi siyahtı, o ince yüzle tuhaf bir biçimde güzel ama biraz tekinsiz görünüyordu. "Will, kibar davranacaksın," diyen Charlotte, genci arkasından çekerek odaya girmeye teşvik etti. "Sen Will'e aldırma; biraz asabidir, o kadar. Will Herondale, seni Şangay Enstitüsü'nden gelen James Carstairs'le tanıştırmak istiyorum."

"Jem," dedi genç adam. "Herkes bana Jem der." Odada bir adım ilerlerken gözlerini dostane bir merakla Will'in üzerinde dolaştırdı. Genç adam Charlotte'ın şaşırmasına sebep olan bir biçimde aksansız konuşuyordu ama zaten babası Britanyalıydı. "Siz de diyebilirsiniz."

"Eh, herkes sana öyle diyorsa bana iyilik yapıyorsun sayılmaz, değil mi?" Will'in sesi yakıcıydı; bu kadar genç birine göre, nahoş davranma yetisi akıl almazdı. "Bana kalırsa kendi kendine takılmanın ve beni rahat bırakmanın ikimiz için de en iyisi olduğunu öğreneceksin, James Carstairs."

Charlotte içten içe göğüs geçirdi. Will'le aynı yaşta olan bu çocuğun, Will'in öfkesini ve tersliğini azaltacağını sanmıştı ama Will ona Enstitü'ye başka bir Gölge Avcısı'nın gelip gelmediğine aldırmadığını söylerken belli ki gerçeği söylüyordu. Will arkadaş istemiyordu, arkadaş özlemi de çekmiyordu. Charlotte, çocuğun gözlerini şaşkınlıkla ya da üzüntüyle kırpıştırmasını bekleyerek Jem'e baktı. Jem ise Will onu ısırmaya

çalışmış bir kedi yavrusuymuş gibi hafifçe gülümsüyordu. "Şangay'dan ayrıldığımdan beri antrenman yapmadım," dedi. "Bir partnere ihtiyacım var; dövüşebileceğim birine."

"Benim de," dedi Will. "Ama benim, bana ayak uydurabilecek birine ihtiyacım var, bir ayağı mezardaymış gibi görünen hastalıklı bir yaratığa değil. Ama herhalde hedef alıştırmasında işe yararsın."

James Carstairs konusunda gerçeği bilen -bunu Will'le paylaşmamıştı- Charlotte, içine marazi bir dehşetin dolduğunu hissetti. *Bir ayağı mezarda dedi, Tanrım.* Charlotte'ın babası ne söylemişti? Jem'in hayatta kalmak için bir ilaca bağımlı olduğunu, bunun hayatını uzatacak ama kurtarmayacak bir ilaç olduğunu. *Ah, Will!*

Charlotte, iki çocuğun arasına girmek istercesine Jem'i Will'in gaddarlığından -Will bu kez ne kadar haklı olduğunu bilmiyordu- koruyabilecekmiş gibi bir hareket yaptı ama sonra duraksadı.

Jem'in yüzündeki ifade bile değişmemişti. "*Bir ayağın mezarda* derken öleceğimi söylüyorsan, evet, öyle," dedi. "İki yıllık, şansım varsa üç yıllık ömrüm kaldı ya da bana öyle diyorlar."

Will yaşadığı şoku saklayamadı; çocuğun yanakları kıpkırmızı kesildi. "Ben..."

Ama Jem, duvardaki hedefe doğru yürümeye başlamıştı; oraya ulaştığında bıçağı çekip tahtadan çıkardı. Sonra dönüp doğruca Will'in yanına yürüdü. Genç adam incecikti. Jem ile Will aynı boydaydı ve gözleri birbirini bulduğunda aralarında yalnızca birkaç santim mesafe vardı. Jem havadan sudan bahsediyormuşçasına, "Beni hedef alıştırması için kullanabilirsin," dedi. "Gördüklerime bakılırsa böyle bir alıştırmadan korkmam için pek bir sebep yok. Çünkü sen pek iyi bir nişancı değilsin." Jem döndü, nişan aldı ve bıçağı fırlattı. Bıçak doğruca hedefin kalbine saplandı ve saplandığı yerde hafifçe titredi. "Ya da," diye devam eden Jem, Will'e doğru döndü, "*sana* öğretmeme izin verebilirsin. Çünkü ben çok iyi bir nişancıyım."

Charlotte onlara bakakaldı. Altı aydır Will'in nefret dolu tavırları ve son derece isabetli zalimliğiyle, ona yaklaşmaya çalışan herkesi kendisinden uzaklaştırdığını görmüştü -özel hocaları olan Charlotte'ın babasını, nişanlısı Henry'yi, iki Lightwood kardeşi birden. Onun ağladığını gören tek kişi kendisi olmasa, herhalde Charlotte da uzun süre önce ondan umudu keser, onun kimseye bir yararının olmayacağına kanaat getirirdi. Ama Will şimdi, camdan yapılmışçasına kırılgan görünen bir çocuğa, Jem Carstairs'e bakarken yüzündeki sertlik yerini tereddütle karışık bir kararsızlığa bırakıyordu. "*Gerçekten* ölecek değilsin," dedi Will çok tuhaf bir ses tonuyla, "değil mi?"

Jem başını salladı. "Bana öyle diyorlar."

"Çok üzgünüm," dedi Will.

"Hayır," dedi Jem yumuşak bir sesle. Ceketini yana çekip belindeki kemerden bir bıçak çıkardı. "Öyle sıradanlaşma. Üzüldüğünü söyleme. Benimle antrenman yapacağını söyle."

Bıçağı kabzası öne bakacak şekilde Will'e uzattı. Charlotte kıpırdamaktan korkarak nefesini tuttu. Sanki az sonra çok önemli bir şey gerçekleşecekmiş gibi izliyordu. Keşke bunun ne olacağından da emin olabilseydi.

Will uzanıp bıçağı alırken gözlerini Jem'in yüzünden hiç ayırmadı. Silahı ondan alırken parmakları birbirine değdi. Charlotte ilk kez onun başka bir insana isteyerek dokunduğunu gördüğünü düşündü.

"Seninle antrenman yapacağım," dedi Will.

1

FECİ BİR KAVGA

Sağlıklı olmak için pazartesi
Zengin olmak için salı
Her şeyin en iyisi için çarşamba
Anlaşmazlıklar için perşembe
Kayıplar için cuma
Ve hiç şansım olmasın diyorsanız cumartesi evlenin.

HALK TEKERLEMESİ

Terzi yılların verdiği bir rahatlıkla, ağzı iğnelerle doluyken, "Aralık evlenmek için talihli bir aydır," dedi. "Dedikleri gibi, aralık karları hızla yağdığında evlenirsen gerçek aşk kalıcı

olur." Kadın elbiseye son bir iğne iliştirdi ve geri çekildi. "İşte. Ne düşünüyorsunuz? Worth'ün kendi tasarımlarından biriyle aynı model."

Tessa, yatak odasındaki boy aynasında yansımasına baktı. Elbise, Kraliçe Victoria tam da bunu yaparak modayı belirlemiş olsa da, beyazın yas rengi olduğuna inanan ve beyazlar içinde evlenmeyen Gölge Avcıları'nın adeti olduğu üzere koyu altın rengi ve ipekti. Üste oturan korsajın kenarındaki düşes danteli, elbisenin kol ağızlarından da sarkıyordu.

"Çok güzel!" Charlotte el çırptı ve öne eğildi. Kahverengi gözleri sevinçle parlıyordu. "Tessa, bu renk sana çok yakışıyor!"

Tessa, aynanın önünde döndü, vücudunu çevirdi. Altın rengi, yanaklarına tam da gerektiği gibi, biraz renk veriyordu. Kum saati korse, gereken yerlerde Tessa'nın vücudunu şekillendirip kıvrımlandırıyordu ve boynundaki mekanik melek, tıkırtısıyla onu rahatlatıyordu. Mekanik meleğin altından, Jem'in Tessa'ya verdiği yeşim kolye sallanıyordu. Kız ikisinden de ayrılmak istemediğinden, iki kolyeyi aynı anda takabilmek için zinciri uzatmıştı. "Sence dantel biraz fazla süslü değil mi?"

"Hiç değil!" Charlotte bir elini bilinçsizce, korumacı bir tavırla karnına koyarak arkasına yaslandı. Charlotte hep korseye ihtiyaç duymayacak kadar zayıf olmuştu -hatta sıskaydı- ve şimdi bebeği olacağı için, içinde minicik bir kuş gibi

göründüğü bol elbiseler giymeyi yeğler olmuştu. "Bu senin düğün günün, Tessa. Fazladan süsleme için bir bahane varsa, o da budur. Hayal etsene!"

Tessa tam da bunu yaparak birçok gece geçirmişti. Henüz Jem'le nerede evleneceklerinden emin değildi. Çünkü Konsey hala durumlarını tartışıyordu. Ama düğünü düşündüğünde hep kilisede olduklarını, kendisinin belki de Henry'nin kolunda, sıraların arasında yürüdüğünü, sağa ya da sola değil, tam ileri, bir gelinin yapması gerektiği gibi sözlüsüne baktığını hayal ediyordu. Jem de düğün giysileri içinde olacaktı -dövüşürken giydiği türden değil, askeri üniformaya benzeyen, böyle durumlar için tasarlanmış özel bir kıyafet: bileklerinde altın şeritler, yakasında ve ceplerinde altın rünler olan siyah giysiler.

Jem çok genç görünecekti. İkisi de çok gençlerdi. Tessa on yedi ve on sekiz yaşındakilerin evlenmesinin sıradışı olduğunu biliyordu ama onlar, zamanla yarışıyordu.

Vakit, Jem'in ömrüyle sınırlıydı ve her an dolabilirdi.

Tessa elini boynuna koydu ve mekanik meleğinin tanıdık titreşimini hissetti. Kanatları avucuna sürtünmüştü. Terzi ona aşağıdan, kaygılı gözlerle baktı. Kadın Nefilim değil, sıradandı ama Gölge Avcıları'na hizmet eden herkes gibi onda da Görüş vardı. "Dantelin sökülmesini ister misiniz, hanımım?"

Tessa cevap veremeden kapı çalındı ve tanıdık bir ses duyuldu. "Benim, Jem. Tessa, orada mısın?"

Charlotte ok gibi doğruldu. "Ah! Seni gelinliğinle görmemeli!"

Tessa afallamıştı. "Ama neden?"

"Bu bir Gölge Avcısı adetidir, kötü şans!" Charlotte ayağa kalktı. "Çabuk ol! Gardırobun arkasına saklan!"

"Gardırobun mu? Ama..." Charlotte onu belinden yakalayıp, kendisine direnen suçluyla başa çıkmaya çalışan bir polis gibi gardırobun arkasına sürüklerken Tessa ciyakladı. Serbest bırakılan Tessa, elbisesinin üzerindeki tozu süpürdü ve Charlotte'a yüzünü buruşturdu; terzi onlara hayretle baktıktan sonra kapıyı açarken, Charlotte'la Tessa mobilyanın kenarından kapıya doğru baktı.

Jem'in gümüşi saçlı başı kapının aralığında belirdi. Genç adam üzerindeki yamuk duran ceketiyle biraz pejmürde görünüyordu. Jem bir an şaşkınlıkla etrafına baktı, sonra gözleri gardırobun arkasına saklanmaya çalışan Charlotte'la Tessa'ya takıldı. "Tanrı'ya şükür," dedi Jem. "İkinizin nereye gittiğiniz konusunda hiçbir fikrim yoktu. Gabriel Lightwood aşağıda ve feci bir kavga çıkarmak üzere."

"Onlara yaz, Will," dedi Cecily Herondale. "Lütfen, tek bir mektup."

Will, terle ıslanmış siyah saçlarını geriye savurdu ve kıza kötü kötü baktı. "Ayaklarını doğru konuma getir!" demekle yetindi. Hançerinin ucuyla işaret etti. "Şuraya ve şuraya."

Cecily içini çekip ayaklarının yerini değiştirdi. Konumunu bozduğunu biliyordu. Çünkü bunu, Will'i iğnelemek için, kasten yapmıştı. Ağabeyini iğnelemek zor değildi. Cecily bu kadarını, Will'in on iki yaşındaki halinden hatırlıyordu. O zamanlar bile ona, malikanelerinin dimdik çatısından atlaması için meydan okumasının sonucunda aynı şey olmuştu: Will'in gözlerinde aynı öfkeli, mavi alev belirmiş, çocuğun çenesi kasılmıştı. Bazen sonuç aynı zamanda Will'in bacağının ya da kolunun kırılması da olurdu.

Tabii şimdi neredeyse yetişkin olan ağabeyi Will, kızın çocukluğundan hatırladığı ağabey değildi. Will hem daha asabi birine dönüşmüş, hem de iyice içine kapanmıştı. Annelerinin güzelliğini ve babalarının inadını miras almıştı. Cecily onun, babalarının zaaflarını da miras aldığından korkuyordu ama bunu yalnızca Enstitü sakinlerinin fısıltılarından tahmin etmişti.

"Bıçağını kaldır," dedi Will. Sesi Cecily'nin mürebbiyesininki kadar soğuk ve profesyoneldi.

Cecily bıçağı kaldırdı. Bol tuniği, pantolonu ve kemeri ile tenine değen giysilerin verdiği hisse alışması biraz zaman almıştı. Şimdi o giysilerin içinde, en bol geceliğinin içindeki kadar rahatça hareket ediyordu. "Neden mektup yazmayı aklından bile geçirmiyorsun, anlamıyorum. Tek bir mektupçuk."

"Ben de senin neden eve dönmeyi aklından geçirmediğini anlamıyorum," dedi Will. "Yorkshire'a kendin dönmeye razı

olsan, annemizle babamızı düşünmen gerekmezdi ve ben de..."

Bu konuşmayı daha önce bin kez dinlemiş olan Cecily çocuğun sözünü kesti. "İddiaya var mısın, Will?"

Cecily, Will'in gözlerinin, tıpkı babalarının gözlerinin bir centilmen bahsi önerildiğinde parladığı gibi parladığını görünce hem sevindi, hem de biraz hayalkırıklığına uğradı. Erkeklerin hareketlerini kestirmek çok kolaydı.

"Ne tür bir iddia?" Will bir adım ilerledi. Onun üzerinde de dövüş kıyafetleri vardı. Cecily, çocuğun bileklerine dolanan İşaretleri, boğazındaki *mnemosyne* rününü görebiliyordu. İşaretleri şekil bozucu şeylerden öte görmeye başlaması biraz vakit almıştı ama artık onlara alışmıştı. Dövüş kıyafetlerine, Enstitü'nün muazzam, yankılı salonlarına ve tuhaf sakinlerine de.

Cecily karşılarındaki duvarı işaret etti. Duvara siyah boyayla eskimiş bir hedef çizilmişti: Büyü bir dairenin içindeki ufak bir nokta. "O hedefi üç kez on ikiden vurursam annemle babama mektup yazacak, onlara nasıl olduğunu söyleyeceksin. Onlara laneti ve neden gittiğini açıklayacaksın."

Will'in yüzü, Cecily'nin bu ricayı her dile getirişinde olduğu gibi, bir kapı misali kapandı. Ama genç adam, "Hedefi asla ıskalamadan üç kez on ikiden vuramazsın, Cecy," dedi.

"Eh, o zaman bahse girmekten korkmana hiç gerek yok, William!" Kız, kasten ağabeyinin tam adını kullanmıştı.

Bunun kendi ağzından çıktığında Will'i sinirlendirdiğini biliyordu; oysaki en iyi arkadaşı -hayır, *parabataisi*, Cecily Enstitü'ye geldiğinden beri ikisinin farklı şeyler olduğunu öğrenmişti- Jem bunu yaptığında, Will bunu bir tür sevgi kelimesi olarak algılıyor gibiydi. Muhtemelen sebep Will'in hala Cecily'nin onu tombul bacaklarıyla sendeleyerek kovalayışını, arkasından soluksuzca, Galler aksanıyla *Will, Will* diye seslenişini hatırlamasıydı. Cecily ona hiçbir zaman William demeмiş, hep Will'i ya da Gallerce ismi olan *Gwilym*'i kullanmıştı.

Çocuğun Cecily'ninkiyle aynı renk olan o koyu mavi gözleri küçüldü. Anneleri sevgiyle, Will'in büyüdüğünde çok kalp kıracağını söylediğinde Cecily ona hep şüpheyle bakmıştı. Will o zamanlar sadece kol ve bacaklardan ibaret gibiydi; sıskaydı, hırpaniydi ve hep kirliydi. Ama Cecily şimdi annesinin ne demek istediğini anlıyordu; bunu Enstitü'nün yemek odasına ilk girişinde, William hayretle ona baktığında ve Cecily, *bu Will olamaz*, diye düşündüğünde anlamıştı.

Will, o gözleri, annelerinin gözlerini Cecily'ye çevirmişti ve kız bu gözlerde öfke görmüştü. Will onu gördüğüne hiç memnun olmamıştı. Bir zamanlar Cecily'nin hafızasında yer etmiş, çingenelerinkini andıran simsiyah, dağınık saçları olan, giysilerinde yapraklarla dolaşan incecik çocuğun yerinde artık uzun boylu, korkutucu bir adam vardı. Cecily'nin söylemek istediği sözler dilinde çözünüvermiş, kız, ağabeyinin

dik bakışlarına karşılık vermişti. Ve o zamandan beri Will, Cecily'nin varlığına, kız, ayakkabısına giren bir taşmış gibi, sürekli ama hafif bir rahatsızlık kaynağıymış gibi, güçlükle katlanmıştı.

Cecily derin bir nefes aldı, çenesini kaldırdı ve ilk bıçağı fırlatmaya hazırlandı. Will, Cecily'nin bu odada bir başına, alıştırma yaparak, bıçağın ağırlığını elinde dengelemeyi öğrenerek, iyi bir atışın vücudun arkasından başladığını keşfederek saatler geçirdiğini bilmiyordu, hiçbir zaman da bilemeyecekti. Cecily, iki kolunu birden aşağıda düz tuttu, sonra sağ kolunu geriye, başının arkasına çekti ve ardından kolunu da, vücudunun ağırlığını da öne itti. Bıçağın ucu, hedefle aynı hizadaydı. Cecily bıçağı fırlattı, elini sertçe geriye çekerken aniden nefes aldı.

Bıçağın ucu duvara, doğruca hedefin ortasına saplandı.

Cecily, Will'e üstünlük dolu bir tebessümle gülümseyerek "Bu bir," dedi.

Will ona taş gibi bir yüzle baktı, bıçağı duvardan çekti ve tekrar Cecily'ye verdi.

Cecily bıçağı fırlattı. İkinci atışında da bıçak ilkinde olduğu gibi doğruca hedefe saplandı, alaycı bir parmak gibi titreşti.

"İki," dedi Cecily kasvetli bir sesle.

Will bıçağı tekrar alıp Cecily'ye verirken çocuğun çenesi iyice kasıldı. Kız bıçağı gülümseyerek aldı. Kendine duyduğu

güven damarlarında taze kan gibi akıyordu. Bunu yapabileceğini biliyordu. Hep Will kadar yükseğe tırmanabilmiş, onun kadar hızlı koşabilmiş, nefesini onun kadar uzun süre tutabilmişti...

Cecily bıçağı fırlattı. Bıçak hedefe saplanınca Cecily de havaya sıçrayarak ellerini çırptı; bir an için, zaferinin heyecanıyla ne yapacağını şaşırmıştı çünkü. Saçları tokalardan kurtularak yüzüne döküldü. Saçlarını geriye iterek Will'e sırıttı. "O mektubu yazacaksın. Bahse girmeye razı oldun!"

Will gülümseyerek kızı şaşırttı. "Ah, merak etme, yazacağım!" dedi. "Onu yazacağım, sonra da ateşe atacağım." Will kızın öfke dolu bağırtısını kesmek için elini kaldırdı. "Mektubu yazacağımı söyledim. *Göndereceğimi* hiç söylemedim."

Cecily sertçe nefes verdi. "Beni ne cüretle böyle kandırırsın!"

"Sana sende bir Gölge Avcısı'nda olması gereken özelliklerin olmadığını söylemiştim. Olsaydı böyle kolayca kanmazdın. Mektup yazmayacağım, Cecy. Bu Kanun'a aykırı, o kadar!"

"Sanki Kanun'u çok umursuyorsun da!" Cecily, ayağını yere vurdu ve hemen ardından daha da çok öfkelendi. Ayaklarını yere vuran kızlardan tiksinirdi çünkü.

Will'in gözleri küçüldü. "Sen de Gölge Avcısı olup olmamaya aldırmıyorsun. Şuna ne dersin? Mektup yazıp sana vereceğim ama mektubu annemle babama bizzat teslim edeceğine ve bir daha buraya dönmeyeceğine söz verirsen."

Cecily tokat yemiş gibi irkildi. Will'le birbirlerine bağırma yarışı yaparak geçirdikleri saatleri, Will'in tavanarası penceresinden aşağı atarak kırdığı porselen bebekleri iyi hatırlıyordu ama hatıralarında nezaket de yok değildi. Kesik dizini saran, gevşediklerinde kurdelelerini yeniden bağlayan bir ağabeyin anıları hala hatırındaydı. Bu nezaket şimdi karşısında duran Will'de yoktu. Anneleri Will'in gidişinin ardından, bir iki sene boyunca ağlamış ve Cecily'ye sıkı sıkı sarılarak, Gölge Avcıları'nın, "Will'in içindeki bütün sevgiyi alıp götüreceğini" söylemişti. Annesi, Cecily'ye, onların soğuk insanlar olduğunu söylemişti. Minik Will'i, onlardan ne istiyor olabilirdi?

Cecily ağabeyine dik dik bakarak "Gitmeyeceğim," dedi. "Ve gitmem konusunda ısrar edersen, ben... ben..."

Tavanarasının kapısı açıldı ve kapının ağzında Jem'in silueti belirdi. "Ooo," dedi Jem, "görüyorum ki birbirinizi tehdit ediyorsunuz. Bu, bütün öğleden sonra devam mı etti, yoksa yeni mi başladı?"

"O başlattı," diyen Cecily, bunun bir yararının olmayacağını bilse de çenesiyle Will'i işaret etti. Jem, Will'in *parabatai*si Cecily'ye, tatlı nezaketle muamele ediyordu ama hep Will'den yana olurdu. Will'i nazikçe ama kararlılıkla, dünyadaki her şeyden üstün tutardı. Eh, neredeyse her şeyden...

Cecily, Enstitü'ye ilk geldiğinde onu en çok etkileyen kişi Jem olmuştu. Saçlarıyla gözleri gümüşi, yüz hatları son derece zarif genç adamda dünyevi olmayan, sıradışı bir güzellik vardı. Peri masallarından fırlamış bir prense benziyordu ve Jem'in Tessa Gray'e deli gibi aşık olduğu kesinlikle bariz olmasa Cecily ona bağlanmayı düşünebilirdi. Tessa nereye gitse, Jem'in gözleri onu izliyordu ve Jem kızla konuştuğunda çocuğun sesi değişiyordu. Cecily bir keresinde annesinin neşeyle, komşu çocuklarından birinin bir kıza, kız "gökyüzündeki tek yıldızmış gibi" baktığını söylediğini işitmişti ve Jem de şimdi Tessa'ya öyle bakıyordu.

Cecily buna içerlemiyordu. Tessa biraz utangaç olsa da ona nazik ve iyi davranıyordu ve Tessa'nın burnu her zaman, Will'inki gibi, kitaplara gömülüydü. Jem'in istediği böyle bir kızsa, Cecily'yle Jem birbirlerine asla uymazlardı. Cecily, Enstitü'de kaldıkça, bunun Will'le aralarındaki ilişkiyi ne kadar rahatsızlık verici bir şeye dönüştüreceğini fark ediyordu. Will hep Jem'i gözü gibi koruyordu ve Cecily çocuğu bir şekilde sıkabilir, üzebilir diye gözünü kızdan asla ayırmıyordu. Evet, Cecily bütün bunlardan uzak durmakla iyi ediyordu.

"Cecily'yi kundaklayıp onu Hyde Park'taki ördeklere yedirmeyi düşünüyordum," diyen Will ıslak saçlarını geriye itti ve Jem'i ender bir tebessümle mükafatlandırdı. "Yardımın işime yarardı."

"Maalesef kardeş katli planlarını biraz ertelemen gerekebilir. Gabriel Lightwood aşağıda ve sana edecek iki sözüm var. En sevdiğin iki söz, en azından onları bir araya getirdiğinde."

"Katıksız budala mı?" diye sordu Will. "Değersiz züppe mi?"

Jem sırıttı. "İblis çiçeği," dedi.

Sophie, uzun zamandır alıştırma yapan birinin rahatlığıyla gümüş tepsiyi bir elinin üzerinde dengede tutarken diğeriyle Gideon Lightwood'un kapısını çaldı.

Yere aceleyle sürtülen ayakların sesini duyuldu ve kapı ardına dek açıldı. Gideon, pantolonu, pantolon askısı ve dirseklerine dek sıvanmış beyaz gömleğiyle karşısında duruyordu. Elleri, parmaklarını az önce nemli saçlarının arasından hızlıca geçirmiş gibi, ıslaktı. Sophie'nin kalbi göğsünde hafifçe yerinden sıçradı, sonra tekrar yerine yerleşti. Kız kendisini zorlayarak Gideon'a kaşlarını çattı.

"Bay Lightwood," dedi. "Size istediğiniz çörekleri getirdim, Bridget de size bir sandviç tabağı hazırladı."

Gideon, kız odaya girebilsin diye bir adım geri çekildi. Burası da Enstitü'deki diğer odalar gibiydi: Koyu renk, ağır mobilyalar, dört direkli kocaman bir yatak, geniş bir şömine ve bu durumda, aşağıdaki avluya bakan yüksek pencereler. Sophie tepsiyi ateşin önündeki masaya koymak için odada yürürken Gideon'un bakışlarını üzerinde hissetti. Kız doğruldu, ellerini önlüğünün önünde kavuşturarak Gideon'a döndü.

Gideon, "Sophie..." diye söze başladı.

"Bay Lightwood," diye araya girdi Sophie. "İstediğiniz başka bir şey var mı?"

Adam kıza, hem isyankar hem de hüzünlü bir bakış attı. "Keşke bana Gideon desen."

"Size söyledim, size Hıristiyan adınızla hitap edemem."

"Ben bir Gölge Avcısıyım; Hristiyan adım yok. Sophie, lütfen!.." Gideon kıza bir adım yaklaştı. "Enstitü'ye yerleşmeden önce arkadaş olmak üzere olduğumuzu sanmıştım. Ama geldiğim günden beri bana soğuk davranıyorsun."

Sophie elini istemsizce yüzüne götürdü. Eski patronunun oğlu Efendi Teddy'yi ve onun kendisini karanlık köşelerde iğrenç bir biçimde yakalayıp duvara bastırışını, ellerini korsajının altına sokuşunu, kulağına kendisi için en iyi olanı biliyorsa, Teddy'ye dostça davranmasının daha iyi olacağını fısıldayışını hatırlıyordu. Bu düşünce şimdi bile Sophie'nin midesini bulandırıyordu.

"Sophie." Gideon'un gözlerinin kenarları endişeyle kırıştı. "Ne oldu? Sana karşı bir yanlışım olduysa, seni kırdıysam, lütfen bunun ne olduğunu söyle ki hatamı..."

"Yanlış yapmadınız, beni de kırmadınız. Siz bir beyefendisiniz, bense hizmetçiyim. Aramızda geçen her şey laubalilik olur. Lütfen beni rahatsız etmeyin, Bay Lightwood."

Büyük bir istekle havaya kalkmış olan Gideon'un eli, aniden yanına düşüverdi. Gideon öyle perişan görünüyordu ki, Sophie'nin kalbi yumuşadı. Kendi kendine, *benim kaybedecek*

çok şeyim var, onunsa hiçbir şeyi yok, diye hatırlattı. Gece geç saatte, daracık yatağında yatarken ve o fırtına renkli gözleri aklından çıkaramazken kendi kendine söylediği şey buydu. "Arkadaş olduğumuzu sanmıştım," dedi Gideon.

"Arkadaşınız olamam."

Adam bir adım ilerledi. "Ya senden şey isteyecek olsam..."

"Gideon!" Seslenen, nefes nefese açık kapıda duran, üzerinde o çirkin yeşil-turuncu çizgili yeleklerinden biri olan Henry'ydi. "Kardeşin geldi. Aşağıda..."

Gideon'un gözleri irileşti. "Gabriel mi geldi?"

"Evet. Bağırıp çağırıyor, babanla ilgili bir şeyler söylüyor ama sen gelmediğin sürece daha fazlasını anlatmayı reddediyor. Benimle gel!"

Gideon duraksadı, gözlerini Henry'den alarak görünmez olmaya çalışan Sophie'ye çevirdi. "Ben..."

"Hemen gitmeliyiz, Gideon!" Henry nadiren sertçe konuşurdu ve bunu yaptığında, yarattığı etki ürkütücü olurdu. "Adamın üstü başı kan içinde."

Gideon, rengi solmuş bir halde kapısındaki çifte çiviye asılı olan kılıca uzandı. "Geliyorum."

Gabriel Lightwood, Enstitü kapılarının hemen içindeki duvara yaslanmıştı. Ceketi yoktu, gömleğiyle pantolonu kıpkırmızıydı. Tessa, açık kapılardan dışarıdaki, yan tarafında alev arması olan, merdivenlere yanaştırılmış Lightwood

arabasını görebiliyordu. Gabriel arabayı kendisi sürmüş olmalıydı.

Charlotte vahşi bir atı sakinleştirmeye çalışır gibi yatıştırıcı bir sesle, "Gabriel," dedi. "Gabriel, bize neler olduğunu anlat, lütfen!"

Gabriel -uzun boylu, ince, kahverengi saçları kandan yapış yapış olmuş- onlara irileşmiş gözlerle bakarak yüzünü ovuşturdu. Elleri de kanlıydı. "Ağabeyim nerede? Kardeşimle konuşmam gerek."

"Aşağı iniyor. Henry'yi onu getirmesi için yolladım, Cyril de Enstitü'nün arabasını hazırlıyor. Gabriel, yaralı mısın? *Iratze*ye ihtiyacın var mı?" Charlotte sanki bu genç adam ona hiç Benedict Lightwood'un koltuğunun arkasından küçümseyici bakışlar atmamış, hiç babasıyla birlikte Enstitü'yü Charlotte'ın elinden alma komploları kurmamış gibi, anaç konuşuyordu. "Üstündeki kan lekeleri," dedi Tessa öne çıkarak. "Gabriel, hepsi senin kanın değil, değil mi?"

Gabriel, Tessa'ya baktı. Tessa onu ilk kez poz vermezken gördüğünü düşündü. Genç adamın gözlerinde yalnızca şaşkınlık, korku ve kafa karışıklığı vardı. "Hayır, kan *onların*..."

"Onların mı? Onlar kim?" Gideon, sağ elindeki kılıcıyla merdivenlerden aceleyle iniyordu. Yanında Henry'yle Jem, arkasında Will ve Cecily vardı. Jem irkilerek basamaklarda duraksadı, Tessa da onun gelinliğini gördüğünü fark etti. Tessa'nın gözleri irileşti ama diğerleri çoktan onu itmeye baş-

lamıştı bile. Jem merdivenlerden esintiye kapılmış bir yaprak gibi indi.

"Babama bir şey mi oldu?" diyen Gideon, kardeşinin karşısında durdu. "Ya sen?" Elini uzattı ve ağabeyinin yüzünü tuttu. Eliyle Gabriel'ın çenesini tutup onu kendisine çevirdi. Gabriel daha uzun boyluydu ama yüzündeki ifadeden küçük kardeş olduğu belli oluyordu. Ağabeyi geldiği için rahatlayan Gabriel, onun sert ses tonuna bir an için içerlemişti.

"Babam..." diye tereddütle söze başladı Gabriel. "Babam bir solucan."

Will kısa bir kahkaha attı. Antrenman odasından yeni gelmiş gibi, üzerinde dövüş kıyafetleri vardı ve saçları şakaklarının etrafında nemli nemli kıvrılmıştı. Will, Tessa'ya bakmıyordu ama kız buna alışmıştı. Will gerekmediği sürece Tessa'ya hemen hemen hiç bakmazdı. "Senin de dünyaya bizim gibi bakmaya başlamış olman çok iyi Gabriel ama bunu belirtme şeklin biraz sıradışı."

Gideon, Will'e kınama dolu bir bakış attıktan sonra tekrar kardeşine döndü. "Ne demek istiyorsun, Gabriel? Babam ne yaptı?"

Gabriel başını iki yana salladı. Yine, ifadesiz bir sesle, "O bir solucan," dedi.

"Biliyorum. Lightwood adını kirletti ve ikimize birden yalan söyledi. Annemizi utandırdı, mahvetti. Ama bizim onun gibi olmamıza gerek yok."

Gabriel bir anda geri çekilerek ağabeyinin elinden kurtuldu ve birden öfkeyle dişlerini gösterdi. "Beni dinlemiyorsun," dedi. "O bir solucan. *Bir solucan.* Kahrolası, kocaman, yılana benzer bir şey! Mortmain, ilacı göndermeyi kestiğinden beri durumu kötüleşiyor. Değişiyor. Kollarındaki yaralar her yerine yayılmaya başladı. Ellerine, boynuna, yüzüne..." Gabriel'ın yeşil gözleri Will'i aradı. "Sebep çiçek hastalığı, değil mi? Sen o hastalığı iyi biliyorsun, değil mi? Bir tür uzman değil misin?"

"Eh, sırf varlığına inanıyorum diye, o hastalığı ben icat etmişim gibi davranmana gerek yok," dedi Will. "Kütüphanedeki eski kitaplarda onunla ilgili hikayeler var."

Yüzü kafa karışıklığıyla allak bullak olan Charlotte, "İblis çiçeği mi?" dedi. "Will, neden bahsediyor?"

Will ağzını açtı ve elmacık kemiklerinin üstü hafifçe kızardı. Tessa tebessümünü gizledi. Cecily, Enstitü'ye geleli haftalar olmuştu ama kızın varlığı Will'i hala rahatsız ediyor, öfkelendiriyordu. Hatırladığı o eski çocuğa benzemeyen, burada olmasını istemediğinde ısrarcı olduğu kız kardeşinin yanında nasıl davranacağını bilemiyor gibiydi. Ama Tessa, onun Cecily'yi gözleriyle takip ettiğini görmüştü ve bu gözlerde bazen Jem'e baktığında beliren korumacı sevgi vardı. Will'in Cecily'ye açıklamak istediği son şeyin iblis çiçeğinin varlığı ve bulaşma yolu olduğu kesindi. "Bilmen gereken bir şey değil," diye mırıldandı Will.

Gabriel'ın gözleri Cecily'ye çevrildi ve dudakları şaşkınlıkla aralandı. Tessa, onun Cecily'yi süzdüğünü görebiliyordu. Tessa, Will'in annesiyle babasının çok güzel olması gerektiğini düşündü. Çünkü Will ne kadar yakışıklıysa Cecily de o kadar güzeldi. Kızın saçları da ağabeyininki gibi parlak siyah, gözleri koyu mavi ve pırıl pırıldı. Cecily yüzünde bir merak ifadesiyle Gabriel'a cesurca, uzun uzun baktı. Ağabeyinden hiç hoşlanmıyor gibi görünen bu çocuğun kim olduğunu merak ediyor olmalıydı.

Gideon sesini yükselterek "Babam öldü mü?" diye sordu. "İblis çiçeği onu öldürdü mü?"

"Öldürmedi," dedi Gabriel, "Değiştirdi. Onu değiştirdi. Babam birkaç hafta önce hanemizi Chiswick'e taşıdı. Sebebini de söylemedi. Sonra, birkaç gün önce kendisini çalışma odasına kilitledi. Hiç dışarı çıkmıyordu, yemek yemek için bile. Bu sabah onu kaldırmak için çalışma odasına gittim. Kapı menteşelerinden sökülmüştü. Koridor zemininde sümüksü bir sıvı izi vardı. Onu takip ederek aşağı kata indim, bahçeye çıktım." Gabriel sessiz antreye göz gezdirdi. "Solucana dönüşmüş. Sana anlatmaya çalıştığım bu."

"Herhalde," dedi Henry sessiz odada, "üzerine basmak mümkün değildir, değil mi?"

Gabriel ona tiksintiyle baktı. "Bahçelerde onu aradım. Uşaklardan bazılarını buldum. Ve onları *buldum* derken, tam olarak bunu demek istiyorum. Onlar paramparça edil-

mişti." Gabriel yutkundu ve aşağı, kanlı giysilerine baktı. "Bir ses duydum, tiz bir uluma. Döndüm ve onun bana doğru geldiğini gördüm. Efsanelerden çıkmış bir ejderha gibi, kocaman, kör bir solucan. Ağzı ardına kadar açıktı ve hançer gibi dişlerle doluydu. Dönüp ahırlara doğru kaçtım. Arkamdan süründü ama ben arabaya atlayıp atları kapıdan dışarı sürdüm. Beni takip etmedi. Sanırım herkes tarafından görülmekten korkuyor."

"Ah!" dedi Henry. "O halde üstüne basılamayacak kadar büyük."

"Kaçmamalıydım," dedi Gabriel, ağabeyine bakarak. "Kalıp onunla dövüşmeliydim. Belki de ona mantıkla hitap edebilirdim. Belki babam, hala içinde bir yerdedir."

"Belki de seni ısırıp ikiye bölerdi," dedi Will. "Tarif ettiğin şey, iblise dönüşüm, çiçeğin son evresidir."

"Will!" Charlotte ellerini kaldırdı. "Bunu neden söylemedin?"

"Bilesiniz diye söylüyorum, iblis çiçeğiyle ilgili kitaplar kütüphanede," dedi Will incinmiş bir ses tonuyla. "Kimsenin onları okumasına engel oluyor değildim."

"Evet ama Benedict dev bir *yılana* dönüşecektiyse, bundan en azından şöyle bir söz edebilirdin," dedi Charlotte. "İlgimizi çekebilir diye."

"Her şeyden önce," dedi Will, "onun kocaman bir solucana dönüşeceğini bilmiyordum. İblis çiçeğinin son evresi

iblise dönüşmektir. Her türden bir iblis olabilirdi. İkincisi, dönüşümün gerçekleşmesi haftalar sürer. Bizim Gabriel gibi sertifikalı bir budalanın bile bunu fark edip birilerine haber vereceğini sanırdım."

"Kime haber verecekti?" diye soran Jem, haksız sayılmazdı. Konuşma devam ederken, genç adam Tessa'ya yaklaşmıştı. İkisi yan yana dururken ellerinin tersi birbirine dokundu.

"Klav'a. Postacıya. Bize. *Herhangi birine*," diyen Will, rengine bir nebze kavuşmaya başlayan ve çok öfkeli görünen Gabriel'a sinirli sinirli baktı.

"Ben sertifikalı bir budala değilim..."

"Sertifikanın olmaması zekanın varlığını kanıtlamaz," diye mırıldandı Will.

"Ve size söylediğim gibi, babam son bir haftadır çalışma odasına kapanmış durumdaydı..."

"Sen de bu durumun özel dikkat gerektirdiğini düşünmedin, öyle mi?" dedi Will.

Gideon, bazen ailesi hakkında konuşmaktan kaçamayacağını anladığı anlarda kullandığı dümdüz sesle, "Babamızı tanımıyorsun," dedi. Kardeşine dönüp ellerini Gabriel'ın omuzlarına koydu, başka kimsenin duyamadığı alçak, ölçülü bir sesle konuştu.

Tessa'nın yanında duran Jem, serçe parmağını onunkine doladı. Bu Tessa'nın, son birkaç aydır yan yana durdukla-

rında elini uzatacak kadar alıştığı küçük bir sevgi jestiydi. "Gelinliğin bu mu?" diye sordu Jem alçak sesle.

Tessa'yı cevap vermekten kurtaran, elinde dövüş kıyafetleri olan Bridget'in gelişi ve Gideon'un birden onlara dönüp, "Chiswick. Gitmemiz gerek. Başka kimse gelmiyorsa, Gabriel'la ikimiz gideceğiz," demesi oldu.

Kendisiyle konuşulmamasına rağmen cevap verecek kadar irkilen Tessa, "Yalnız mı gideceksiniz? Ama neden başkalarını size katılmaya çağırmıyorsunuz..." dedi.

Mavi gözlerinde keskin bir bakış beliren Will, "Klav," dedi. "Klav'ın, babalarının durumunu öğrenmesini istemiyorlar."

"Sen ister miydin?" dedi Gabriel öfkeyle. "Konu *senin* ailen olsaydı?" Çocuğun dudağı kıvrıldı. "Boşver. Zaten senin sadakatin anlamını bilmediğin..."

"Gabriel." Gideon'un sesi kınayıcıydı. "Will'le öyle konuşma!"

Gabriel şaşırmış göründü ve Tessa onu suçlayamazdı. Gideon da Enstitü'deki başka herkes gibi Will'in lanetini, onun düşmanca ve sert tavırlarının sebebi olan inancı biliyordu. Ama bu hikaye onlara özeldi ve dışarıdaki kimseye anlatılmamıştı.

"Sizinle geleceğiz. Tabii ki sizinle geleceğiz," diyen Jem, Tessa'nın elini bırakarak öne çıktı. "Gideon bize hizmette bulundu. Bunu unutmadık, değil mi, Charlotte?"

"Elbette hayır," dedi Charlotte dönerek. "Bridget, kıyafetler..."

Henry paltosunu çıkardıktan sonra dövüş ceketini giyip silah kemerini takarken Will, "Neyse ki benim kıyafetlerim üzerimde," dedi. Jem de Henry'yle aynı şeyi yapmaya koyuldu ve antre birden hareketlendi. Charlotte alçak sesle Henry'yle konuşuyordu, eli karnının üzerindeydi. Tessa o özel ana tanık olmamak için gözlerini kaçırdı ve birbirine yakın duran bir sarı, bir siyah baş gördü. Jem, stelini çekmiş, Will'in yanındaydı, Will'in boğazının yan tarafındaki rünü, bıçağının ucuyla takip ediyordu. Cecily ağabeyine baktı ve kaşlarını çattı.

"Neyse ki benim de kıyafetlerim üzerimde," dedi Cecily.

Will başını aniden kaldırarak Jem'in sinirli bir itiraz sesi çıkarmasına sebep oldu. "Cecily, kesinlikle olmaz."

"Bana evet ya da hayır demeye hakkın yok." Kızın gözleri parladı. "Ben de geliyorum!"

Will, başıyla Henry'yi işaret etti, Henry de özür dilercesine omuz silkti. "Buna hakkı var. Neredeyse iki aydır antrenman yapıyor..."

"O küçücük bir kız!"

Jem alçak sesle, "On beş yaşındayken sen de aynı şeyi yapıyordun," deyince Will hızla ona doğru döndü. Bir an için herkes, hatta Gabriel bile nefesini tutmuş göründü. Jem sakince bakan gözlerini Will'inkilerden ayırmadı ve Tessa kim bilir kaçıncı kez, onların ses çıkarmadan konuştuğu hissine kapıldı.

Will içini çekti, gözlerini yarı yarıya kapattı. "Bundan sonra Tessa da gelmek ister, artık."

"Tabii ki geliyorum," dedi Tessa. "Gölge Avcısı olmayabilirim ama ben de antrenman yaptım. Jem bensiz gidemez."

"Üzerinde *gelinliğin* var," diye itiraz etti Will.

"Eh, artık gelinliğimi hepiniz gördüğünüze göre, evlenirken bunu giyemem," dedi Tessa. "Kötü şans, bilirsiniz işte."

Will, Gallerce bir şey homurdandı. Söyledikleri anlaşılmadı ama sesi kesinlikle yenik bir adamın ses tonuydu. Jem odanın diğer tarafından Tessa'ya hafifçe, kaygıyla gülümsedi. Enstitü kapısı o anda çat diye açıldı ve antre sonbahar güneşiyle doldu. Kapıda soluk soluğa kalmış Cyril duruyordu.

"İkinci araba da hazır," dedi Cyril. "O halde, kimler geliyor?"

Alıcı: Konsolos Josiah Wayland

Gönderen: Konsey

Beyefendi,

Sizin de şüphesiz farkında olduğunuz gibi, Konsey'deki görev süreniz on yılın sonunda nihayete ermek üzere. Halefinizi atama vakti geldi.

Bize gelince, Charlotte Branwell'i (kızlık soyadı Fairchild) yerinize atama fikrini ciddi bir biçimde değerlendiriyoruz. Branwell, Londra Enstitüsü'nün müdürü olarak iyi iş çıkardı ve siz onu, babasının vefatının

ardından göreve atadığınızdan sizin onayınızı aldığını sanıyoruz.

Görüşünüz birim için çok değerli olduğundan, bu konudaki görüşlerinizi öğrenmek arzusundayız.

Saygılarımla,

Victor Whitelaw, Sorgucu, Konsey adına.

2

FATİH SOLUCAN

Çokça çılgınlık, bolca günah
Ve korku, senaryonun kalbindedir.

-EDGAR ALLAN POE, "FATİH SOLUCAN"

Enstitü'nün arabası Chiswick'teki Lightwood Evi'nin kapılarından içeri girerken Tessa, buraya ilk kez, gecenin köründe geldiğinde yapamadığı şeyi yaparak mülkü takdir etti. İki yanında ağaçlar olan uzun, çakıllı bir yol, önünde daire şeklinde bir araba yolu olan çok büyük, beyaz bir eve doğru gidiyordu. Ev, Yunanistan ve Roma'daki klasik tapınakların çizimlerine benziyordu. Kuvvetli, simetrik hatları ve tertemiz

sütunları vardı. Merdivenlerin önünde bir at arabası vardı ve çakıllı patikalar, bahçelerin oluşturduğu ağın arasında dağılmıştı.

Buradaki bahçeler çok güzeldi. Ekimde bile çiçeklerle kaplıydılar. Geç çiçek veren kırmızı güller, bronz-turuncu, sarı ve koyu altın rengi kasımpatılar, ağaçların arasından geçen düzgün yolun iki tarafını sarmıştı. Henry arabayı durdurduğunda Tessa, Jem'in yardımıyla arabadan indi ve su sesi duydu. Herhalde bir pınara, bahçelerin içinden geçmesini sağlayacak şekilde yeniden yön verilmişti. Burası öyle güzel bir yerdi ki, Tessa burayı Benedict'in şeytani balosunu yaptığı yerle bağdaştırmakta zorlanıyordu ama o gece kullandığı, evin etrafını dolaşan patikayı görebiliyordu. Patika, evin yakın zamanda eklenmişe benzeyen bir kanadına gidiyordu...

Gideon'un sürdüğü Lightwood arabası da arkalarına yaklaştı. Gabriel, Will ve Cecily arabadan indiler. Gideon arabadan inerken Herondale kardeşler hala birbirleriyle münakaşa ediyorlardı. Will, demek istediklerini kollarını hararetli bir şekilde sallayarak vurguluyordu. Cecily ona kaşlarını çatıyor, yüzündeki öfkeli ifadeyle ağabeyine, başka şartlar altında eğlendirici olacak kadar benzemesine yol açıyordu.

Benzi öncekinden de solgun olan Gideon, kılıcını kınından çıkararak kendi etrafında daire çizdi.

Jem'le Tessa ona ulaştıklarında, "Tatiana'nın arabası," demekle yetindi. Basamakların yakınına çekilmiş arabayı işaret etti. Arabanın iki kapısı da açıktı. "Ziyarete gelmeye karar vermiş."

"Bula bula bu günü mü buldu?!" Gabriel'ın sesi öfke doluyken yeşil gözlerinde büyük bir korku vardı. Tatiana yakın zamanda evlenmiş olan ablalarıydı. *Arabanın üzerindeki arma, dikenlerden oluşan bir çelenk, Tatiana'nın kocasının ailesinin sembolü olmalı,* diye düşündü Tessa. Grup donmuş gibi ayakta dikilip Gabriel'ın arabaya yaklaşmasını, bu sırada belindeki kından uzun bir kılıç çekmesini izledi. Gabriel başını kapıdan yavaşça içeri uzattı ve yüksek sesle küfretti.

Geri çekildi ve Gideon'la göz göze geldi. "Koltuklarda kan var," dedi. "Ve bu şey." Kılıcının ucuyla tekerleklerden birini dürttü ve kılıcı geri çektiğinde, ucundan uzun, pis kokulu, sümüksü bir sıvı siciminin sarktığını gördüler.

Will, ceketinin içinden bir melek kılıcı çekti ve yüksek sesle, "*Eremiel!*" diye seslendi. Kılıç, sonbahar ışığında solgun, beyaz bir yıldız gibi parlamaya başladığında onu önce kuzeye, sonra güneye doğrulttu. "Bahçeler evin dört bir yanını sarmalıyor ve nehre iniyor," dedi. "Bunu ben bilmeyeceğim de kim bilecek! İblis Marbas'ı bir gece buralarda kovalamıştım. Benedict her neredeyse bu araziden ayrılacağını sanmıyorum. Görülme riski büyük olur."

"Biz evin batı tarafına bakacağız. Siz de doğuya bakın," dedi Gabriel. "Bir şey görürseniz bağırın, hemen toplanalım."

Gabriel, kılıcını yoldaki çakıllara sürtüp temizledi, doğruldu ve ağabeyinin peşinden evin arkasına doğru yürüdü. Will, peşinde Jem, onun hemen arkasında da Cecily ve Tessa'yla diğer yöne döndü. Will evin köşesinde duraksayarak gözleriyle bahçeleri taradı. Sıradışı bir görüntü ve sese karşı tetikteydi. Bir saniye sonra diğerlerine onu takip etmelerini işaret etti.

Dördü ilerlerken, Tessa'nın ayakkabısının topuğu çitlerin altındaki gevşek çakıl parçalarından birine takıldı. Kız tökezledi ve hemen dengesini buldu ama Will arkasına bakıp kaşlarını çattı. "Tessa," dedi. Bir zamanlar kızı Tess diye çağırırdı ama artık o şekilde seslenmiyordu. "Bizimle olmamalısın. Hazır değilsin. En azından arabada bekle."

"Beklemeyeceğim," dedi Tessa isyankar bir tavırla.

Will tebessümünü saklıyor gibi görünen Jem'e döndü. "Tessa *senin* nişanlın. Onu mantıklı olması için ikna et."

Kılıç bastonunu bir elinde tutan Jem, çakıl taşlarına basarak kıza doğru yürüdü. "Tessa, bunu bana iyilik olarak yap, olur mu?"

"Dövüşebileceğimi sanmıyorsun," diyen Tessa geri çekildi ve Jem'in gümüşi gözlerine baktı. "Kız olduğum için."

"Dövüşemeyeceğini düşünüyorum, çünkü üzerinde gelinliğin var," dedi Jem. "Şunu da söyleyeyim, bence Will de o elbisenin içindeyken dövüşemezdi."

Kulakları yarasalarınki kadar keskin olan Will, "Olabilir," dedi. "Ama çok hoş bir gelin olurdum."

Cecily elini kaldırarak uzaktaki bir noktayı işaret etti. "O nedir?"

Dördü birden döndüklerinde, bir şeklin hızla onlara doğru geldiğini gördüler. Güneş ışığı tam karşıdan geliyordu ve Tessa'nın gözleri ışığa uyum sağlarken kız bir an için yalnızca bulanık bir leke görebildi. Leke çabucak netleşerek, koşan bir kıza dönüştü. Kızın şapkası yoktu, açık kahverengi saçları rüzgarda uçuşuyordu. Kız uzun boylu, kemikliydi. Kızın üzerinde de bir zamanlar muhtemelen zarif olan ama şimdi yırtık ve kan lekeleriyle kaplı, parlak fuşya bir elbise vardı. Kız paldır küldür onlara doğru koşarken haykırmaya devam etti ve kendisini Will'in kollarına attı.

Will arkaya doğru tökezledi, Eremiel'i düşürmesine ramak kaldı. "Tatiana..."

Tessa, Will mi kızı itti, kız mı kendi kendine geri çekildi, bilemiyordu. Ama Tatiana her halükarda Will'den birkaç santim uzaklaştı ve Tessa onun yüzünü ilk kez görebildi. Kız dar omuzlu, sert hatlıydı. Saçları Gideon'unki gibi kum rengi, gözleri Gabriel'ınki gibi yeşildi ve yüzünde derin hoşnutsuzluk çizgileri olmasa güzel bir kız olabilirdi. Yüzünde gözyaşları olsa ve soluk soluğa kalsa da bu halinde teatral bir yan vardı. Tatiana sanki bütün gözlerin, özellikle de Will'inkilerin kendisinin üzerinde olduğunu farkındaydı.

"Koca bir canavar," dedi kız ağlayarak. "Bir yaratık, zavallı Rupert'ı arabadan alıp kaçırdı!"

Will kızı biraz daha itti. "Ne demek, *onu kaçırdı*?"

Tatiana işaret etti. "O, oraya," diye hıçkırdı. "Rupert'ı İtalyan bahçelerine sürükledi. Rupert önce onun dişlerinden kaçmayı başardı ama yaratık onu patikalarda sürükleyip mahvetti. Ne kadar bağırırsam bağırayım, onu yere bırakmadı!" Tatiana tekrar gözyaşlarına boğuldu.

"Bağırdın," dedi Will. "Peki, başka bir şey yapmadın mı?"

"Çok bağırdım." Tatiana incinmiş gibiydi. Will'in üzerinden tamamen çekildi ve yeşil gözleriyle onu süzdü. "Gördüğüm kadarıyla cömertlikten her zamanki kadar uzaksınız." Tatiana, gözlerini Tessa, Cecily ve Jem'e çevirdi. Bahçe partisindelermiş gibi kaskatı bir tavırla, "Bay Carstairs," dedi. Gözleri Cecily'ye çevrilince küçüldü. "Siz de..."

"Ah, Melek adına!" Will, kızı itip geçti, Jem de Tessa'ya gülümseyerek onu takip etti.

Gençler uzaklaşıp gözden kaybolurken Tatiana Cecily'ye, "Siz Will'in kız kardeşinden başka bir şeyi olamazsınız," dedi. Tessa'yı imalı bir biçimde görmezlikten geldi.

Cecily kıza inanmayarak baktı. "Evet, kardeşiyim ama bunun ne gibi bir fark yaratacağını aklım almıyor. Tessa, geliyor musun?"

"Geliyorum," diyen Tessa kıza katıldı. Will ve Jem, onu orada isteseler de istemeseler de, Tessa ikisinin kendilerini tehlikeye atışını izlerken eli kolu bağlı oturamazdı. Bir saniye

sonra, Tatiana'nın isteksiz ayak seslerinin, arkalarındaki çakıllardan yankılandığını duydu.

Evden uzaklaşıyor, yüksek çitlerin arkasındaki gizli bahçelere doğru gidiyorlardı. Güneşin ışıkları uzaktaki, ahşap ve camdan yapılmış, çatısı kubbeli serayı parlatıyordu. Çok güzel bir sonbahar günüydü: Sert bir rüzgar vardı ve hava yaprak kokuyordu. Tessa bir hışırtı duydu ve arkasındaki eve baktı. Evin pürüzsüz, beyaz ön cephesi arkalarında yükseliyor, evi yalnızca kemerli balkonlar bölüyordu.

Will yukarı uzanıp ellerini boynundan çözerken kız, "Will," diye fısıldadı. Will onun eldivenlerini çıkardı. Eldivenler de Jessie'nin balkon zemininde duran maskesiyle tokalarına katıldı. Will bunun ardından kendi maskesini çıkarıp bir kenara attı. Ellerini siyah, nemli saçlarının arasından geçirip onları alnından geriye attı. Maskesinin alt kenarı, çıkık elmacık kemiklerinin üzerinde solgun yara izlerine benzer izler bırakmıştı ama Jessie onlara dokunmak için uzandığında Will kızın ellerini tutup aşağı bastırdı.

"Hayır," dedi. "Bırak, önce ben sana dokunayım. Bunu ne zamandır istiyorum..."

Kıpkırmızı kesilen Tessa, gözlerini evden ve onun içindeki anılardan kaçırdı. Grup, sağlarındaki çitten bir açıklığa ulaşmıştı. Açıklıktan, etrafı ağaçlarla çevrili, "İtalyan bahçesi" olduğu bariz olan alan görülebiliyordu. Ağaç halkasının içindeki bahçede, klasik kahramanları ve efsane karakterleri resmeden sıra

sıra heykeller vardı. Venüs bir sürahiden ana havuza su dökerken, büyük tarihçi ve devlet adamlarının heykelleri -Sezar, Herodot, Tukididis- merkez noktasından dışa dağılan yürüyüş yollarının karşısından birbirlerine boş gözlerle bakıyordu. Şair ve oyun yazarları da vardı. Aceleyle yürüyen Tessa, Aristo'nun, Ovid'in, Homer'in -onun gözleri, körlüğünü belli etmek için taş bir maskeyle bağlanmıştı- Virgil'in ve Sofokles'in yanından geçmişti ki, kulakları sağır eden türden bir çığlık havayı yardı.

Kız hızla arkasını döndü. Birkaç metre arkasında, Tatiana donmuş gibi duruyordu ve gözleri yerlerinden uğramıştı. Tessa diğerlerini peşine takarak kıza doğru koşturdu ve Tatiana'ya ilk ulaşan o oldu. Tatiana körlemesine ona tutundu. O an için Tessa'nın kim olduğunu unutmuş gibiydi. "Rupert," diye inleyen Tatiana ileriyi işaret etti ve onun bakışını takip eden Tessa, bir adamın, daha doğrusu bir çizmenin çitin arkasından dışarı fırlamış olduğunu gördü. Bir an için çizme sahibinin sersemlemiş halde yerde yattığını, vücudunun geri kalanını da çalıların gizlediğini düşündü. Öne eğildiğindeyse orada tek bir çizmeden -ve çizmenin ağzından dışarı çıkmış, kemirildiği belli olan birkaç santimlik kanlı etten- başka görülecek bir şey olmadığını fark etti.

Will ile Jem İtalyan bahçelerindeki çakıl taşları üzerinde yürürlerken çizmeleri bir çift Sessiz rünü sayesinde hiç ses çıkarmıyordu. Will, Jem'e, "On iki metrelik bir solucan, öyle

mi?" dedi. "Düşünsene, öyle bir şeyle ne kadar büyük bir balık yakalardık."

Jem'in dudakları kıpırdadı. "Hiç komik değil, biliyorsun."

"Biraz komik."

"Durumu solucan esprilerine indirgeyemezsin, Will. Söz konusu Gabriel ve Gideon'un babası."

"Biz yalnızca ondan söz etmiyor, onu heykellerle dolu bir süs bahçesinde kovalıyoruz. Çünkü o bir *solucana* dönüştü."

"İblis solucana," diyen Jem duraksayarak çalı çitin etrafına dikkatle baktı. "Kocaman bir yılana. Bu, uygunsuz mizah anlayışına yardımcı olur mu?"

"Bir zamanlar uygunsuz mizah anlayışım seni bayağı eğlendirirdi," diye iç çekti Will. "Aah, ah, solucanlar nasıl da aniden değişiyor!"

"*Will...*"

Kulakları sağır eden bir çığlık, Jem'in sözünü kesti. İki genç aynı anda dönüp Tatiana Blackthorn'un gerileyerek Tessa'nın kollarına düşüşünü gördüler. Tessa, kızı yakalayıp destekledi. Cecily de çitlerin arasındaki bir açıklığa doğru ilerlerken kemerindeki melek kılıcını, deneyimli bir Gölge Avcısı'nın rahatlığıyla çekti. Will onun konuştuğunu duymadı, ama kılıç Cecily'nin elinde parladı, kızın yüzünü aydınlattı ve Will'in midesi dehşetle büzüldü.

Will peşinde Jem'le koşmaya başladı. Tatiana gevşemiş, Tessa'nın kollarından sarkıyordu; yüzü allak bullak olan kız

feryat ediyordu. "Rupert! *Rupert!*" Tessa, kızın ağırlığıyla mücadele ediyordu ve Will durup ona yardım etmek istedi ama Jem, elini Tessa'nın koluna koyarak bunu çoktan yapmıştı. Bu mantıklıydı; nişanlısı olarak, bunu Jem'in yapması uygundu.

Will, aklını bu düşüncelerden vahşice koparark, çitlerin arasındaki boşlukta hareket eden Rupert Blackthorn'un mide bulandırıcı kalıntılarının etrafında dolaşırken kılıcını yukarıda tutan kız kardeşine yöneltti.

"*Cecily!*" diye seslendi Will, öfkeyle. Kız onlara doğru dönerken...

Tam o anda toprak patladı. Bir toprak ve çamur seli, iki kardeşin arasından gökyüzüne fışkırdı. Toprak ve çamur parçaları dolu gibi üzerlerine yağdı. Gayzerin ortasında devasa, kör, soluk grimsi ve beyazımsı bir yılan vardı. Will bunun ölü etin rengi olduğunu düşündü. Yaratıktan mezar kokusunu andıran bir koku yayılıyordu. Tatiana çığlığı basarak gevşedi, Tessa'yı da kendisiyle birlikte yere çekti.

Solucan kendisini öne arkaya atıyor, topraktan çıkmaya çalışıyordu. Ağzı açıldı -aslında bu ağızdan ziyade, yaratığın kafasını ikiye bölen, köpekbalıklarınınkini andıran dişlerle dolu, kocaman bir yarıktı. Yaratığın gırtlağından çok yüksek bir feryat koptu.

"Dur!" diye bağırdı Cecily. Pırıl pırıl melek kılıcını önünde havaya kaldırdı; zerrece korkmuyor gibi görünüyordu. "Geri çekil, kahrolası yaratık!"

Koca yaratık kıza saldırdı. Yaratığın muazzam çeneleri aşağı inerken Cecily, kılıcını elinden bırakmadan, kıpırdamadan durdu. Sonra birdenbire Will kızın üzerine atladı ve onu devirerek yaratığın yolundan çekti. Solucanın başı Cecily'nin durduğu yere, zemine inip epeyce büyük bir oyuk açarken ikisi birden yuvarlanarak bir çite çarptı.

"Will!" Cecily geri çekilerek ağabeyinden uzaklaştı, ama biraz geç kalmıştı. Melek kılıcı Will'in kolunu kesti, geride kırmızı bir yanık bıraktı. Cecily'nin mavi gözleri alev alevdi. "Buna gerek yoktu!"

Öfke ve korkudan aklını kaçırmasına ramak kalan Will, "Sen eğitimli değilsin!" diye haykırdı. "Kendini öldürtecek-sin! Olduğun yerde kal!" Kızın kılıcına uzandı, ama Cecily yuvarlanarak ondan uzaklaştı ve ayağa kalktı. Bir saniye sonra, solucan yine ağzını açarak kızın üzerine saldırdı. Will, kız kardeşinin üzerine atlarken kendi kılıcını düşürmüştü. Kılıç bir iki metre uzaktaydı. Will yan tarafa sıçradı, yaratığın çenelerinden birkaç santimle kurtuldu. Sonra Jem elinde kılıç-bastonuyla birden yanlarında belirdi. Jem kılıcı sertçe yukarı iterek yaratığın vücudunun yan tarafına sapladı. Yaratığın gırtlağından cehennemi bir çığlık koptu. Yaratık şahlanarak geriledi. Yarasından kara kan fışkırıyordu. Tıslayarak bir çalı çitin arkasında kayboldu.

Will hızla arkasını döndü. Cecily'yi neredeyse hiç göremiyordu; Jem kendisini kızla Benedict'in arasına atmıştı ve

üzeri kara kanla, çamurla kaplıydı. Jem'in arkasındaki Tessa, Tatiana'yı çekip kucağına yatırmıştı. İkisinin etekleri de açılarak yere yayılmış, Tatiana'nın cart pembesi, Tessa'nın mahvolmuş gelinliğinin altın rengine karışmıştı. Tessa, kızı babasının gözlerinden korumak ister gibi onun üzerine eğilmişti ve iblis kanının çoğu Tessa'nın giysilerine, saçlarına sıçramıştı. Yüzü bembeyaz olan kız başını kaldırdı ve Will'le göz göze geldi.

Bir an için bahçe de, gürültüler de, kan ve iblis kokusu da yok oldu Will için. Will yalnızca Tessa'yla, sadece onunla sessiz bir yerdeydi. Tessa'ya koşmak, onu kollarına almak istiyordu. Onu korumak.

Ama bunları yapmak Jem'e düşerdi, ona değil. *Ona değil.*

O an geçti ve Tessa ayağa kalkarak Tatiana'yı sırf kendi gücüyle yukarı çekti, kızın kolunu kendi omuzlarına doladı. Tatiana da yarı şuursuz halde üzerine yığıldı.

"Onu buradan götürmelisin. Öldürülecek," dedi Will, gözlerini bahçede dolaştırırken. "Eğitimi yok."

Tessa'nın ağzı o tanıdık, inatçı çizgiye dönüşmeye başladı. "Sizi bırakmak istemiyorum."

Cecily dehşete kapılmış gibiydi. "Sence yaratık kızdan uzak durmaz mı? Sonuçta bu, kendi kızı. O yaratığın, yani o adamın içinde biraz aile sevgisi kaldıysa..."

"Damadını *yedi*, Cecy," dedi Will, ters ters. "Hayatını kurtarmak istiyorsan Tatiana'yla birlikte git, Tessa. Ve evin önünde, onunla kal. Buraya koşarsa felaket olur."

Tessa sendeleyen kızı elinden geldiğince hızla uzaklaştırırken Jem, "Teşekkür ederim, Will," diye mırıldandı ve Will, bu sözcüklerin kalbine üç iğne gibi battığını hissetti. Will ne zaman Tessa'yı korumak için bir şey yapsa, Jem hep bunun kendi hatırına olduğunu düşünürdü, Will'in değil. Will hep Jem'in tamamen haklı olmasını dilerdi. Her iğnenin kendi adı vardı onun için: *Suçluluk. Utanç. Aşk.*

Cecily çığlık attı. Bir gölge, güneşin ışığını kesti ve Will'in önündeki çalı çit birden patladı. Will kendisini, devasa yaratığın koyu kırmızı gırtlağına bakarken buldu. Yaratığın kocaman dişlerinin arasından salya sicimleri sarkıyordu. Will kemerindeki kılıca uzandı ama koca canavar çoktan şahlanmıştı. Canavarın boynunun yan tarafından bir hançer dışarı fırlamıştı. Will dönmeden hançeri tanıdı. Hançer, Jem'e aitti. *Parabatai*sinin haykırarak onu uyardığını duydu. Sonra canavar yine Will'in üzerine atıldı ve Will kılıcını yukarı iterek yaratığın çenesinin altına sapladı. Yaratığın dişlerinin arasından fışkıran kan, tıslayarak Will'in kıyafetlerine bulaştı. Will'in dizlerinin arkasına bir şey çarptı ve hazırlıklı olmadığından sertçe düştü. Omuzları toprağa çarpınca tüm bedeniyle yere serilmişti.

Nefesi kesilince, boğulur gibi oldu. Yaratığın ince, halka halka kuyruğu Will'in dizlerine dolanmıştı. Gözlerinin önünde yıldızlar, Jem'in tedirgin yüzü ve mavi gökyüzünde uçuşan kuşlar...Will tekmeler savurmaya başladı.

Çat. Bir ok Will'in dizinin hemen altına, solucanın kuyruğuna saplandı. Benedict'in kuyruğu gevşedi, Will de toprağın üzerinde yuvarlanarak dizlerinin üzerinde doğruldu. Tam o sırada, Gideon ve Gabriel Lightwood'un toprak patikanın karşısından onlara doğru koştuğunu gördü. Gabriel'ın elinde bir yay vardı. Koşarken onu geriye çekiyordu ve Will, hayal meyal bir şaşkınlıkla, Gabriel Lightwood'un onun hayatını kurtarmak için babasını vurduğunu fark etti.

Yaratık geri çekildi ve Will'in kollarının altına eller girdi, onu ayağa kaldırdı. *Jem.* Jem, Will'i bıraktı, Will'se döndüğünde *parabataisinin* çoktan kılıç-bastonunu çekmiş, ileri bakmakta olduğunu gördü. İblis solucan ızdırapla kıvranıyor gibiydi. Dalgalanıyor, kocaman ve kör başını sağa sola çeviriyor, debelenişiyle çalıları yerinden söküyordu. Yapraklar uçuşmaya başladı ve ufak Gölge Avcısı grubu, havalanan tozlardan ötürü boğulur gibi oldu. Will, Cecily'nin öksürdüğünü duydu ve ona eve kaçmasını söyleme isteğiyle yanıp tutuştu. Ama kızın bunu yapmayacağını biliyordu.

Yaratık her nasılsa çenelerini sallayarak kılıcı düşürmeyi başarmıştı. Kara irinle kaplı kılıç, bir tıngırtıyla gül çalılarının arasına düştü. Solucan geriye kaymaya başladı, yerde sümüksü sıvıdan ve kandan oluşan bir iz bırakarak. Gideon yüzünü buruşturdu ve ileri atılarak yerdeki kılıcı eldivenli eliyle kaptı.

Benedict birden bir kobra gibi şahlandı. Çeneleri açıktı, dişlerinden sıvılar damlıyordu. Kılıcını kaldıran Gideon,

kocaman yaratığın karşısında akıl almaz derecede küçük görünüyordu.

Beti benzi atan Gabriel yayını kaldırırken, "*Gideon*!" diye bağırdı. Bir ok yanından hızla uçarak yaratığın bedenine saplanırken Will döndü. Yaratık haykırarak döndü, bedenini akıl almaz bir hızla onlardan uzaklaştırdı. Sürünerek uzaklaşırken sallanan kuyruğu bir heykele tutundu ve onu iyice sıktı. Heykel patlayarak toz bulutuna dönüştü ve kuru süs havuzuna yağdı.

Yaratık bir Yunan tapınağı şekli verilmiş büyük bir yapının arkasına girip gözden kaybolurken Will, "Melek adına, Sofokles'i ezdi," dedi. "Bugünlerde kimsenin klasiklere saygısı kalmadı mı?"

Nefes nefese kalmış olan Gabriel yayını indirdi. Ağabeyine vahşice, "Seni *budala*!" dedi. "Aklından ne geçiyordu da adamın üzerine koştun?"

Gideon hızla dönerek kanlı kılıcını Gabriel'a doğrulttu. "Adam değil. *Yaratık*. O artık babamız değil, Gabriel. Bu gerçeği kabul edemiyorsan..."

"Onu okumla vurdum!" diye bağırdı Gabriel. "Daha ne istiyorsun, Gideon?"

Gideon, kardeşi onu adeta tiksindiriyormuş gibi başını iki yana salladı. Gabriel'dan hoşlanmayan Will bile, Gabriel'a karşı sempati hissetti. Gabriel gerçekten canavarı vurmuştu.

"Onu takip etmeliyiz," dedi Gideon. "Dekorun arkasına girdi..."

"Neyin, neyin?" dedi Will.

"Dekor, Will," dedi Jem. "Süs amacıyla yapılmış. Herhalde iç kısmı yoktur."

Gideon başını iki yana salladı. "Yalnızca alçı. Biz ikimiz bir yanından; sen, James ve diğer..."

Will, Gideon'un sözünü keserek sertçe, "Cecily, ne yapıyorsun?" diye sordu. Will dikkatsiz bir ebeveyn gibi konuştuğunun farkındaydı ama bu umrunda değildi. Cecily kılıcını kemerine sokmuş, ilk çit sırasının hemen içindeki küçük porsuk ağaçlarından birine tırmanmaya çalışıyordu. "Ağaca tırmanmanın vakti değil!"

Kız öfkeyle ona baktı; siyah saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu. Cevap vermek için ağzını açtı ama o konuşamadan depremi andıran bir ses duyuldu ve dekor alçı parçalara ayrılarak patladı. Yaratık ileri çıktı ve kontrolden çıkmış bir trenin dehşet verici hızıyla, doğruca üzerlerine atıldı.

Lightwood Evi'nin ön avlusuna ulaştıklarında, Tessa'nın boynu ve sırtı ağrımaya başlamıştı. Ağır gelinliğinin altındaki korse sıkı sıkı bağlanmıştı ve ağlayan Tatiana'nın ağırlığı, sol omzunu acı verici bir biçimde aşağı çekiyordu.

Tessa arabalar görüş alanına girince rahatladı. Aslında hem rahatladı, hem irkildi. Avludaki sahne son derece huzur

vericiydi. Arabalar bıraktıkları yerde duruyor, atlar otluyordu. Evin ön cephesinde de bir değişiklik yoktu. Tessa, Tatiana'yı yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek ilk arabaya götürdü, kapıyı çekip açtı. Tatiana'nın eteklerini kaldırıp arabaya sokarken kızın sivri tırnakları omuzlarına batınca yüzünü buruşturdu.

"Ah, Tanrım!" diye inledi Tatiana. "Bu ne feci, ne utanç verici bir şey! Klav'ın babamın başına gelenleri bilme ihtimali. Tanrı aşkına, bir an olsun beni düşünemez miydi?"

Tessa gözlerini kırpıştırdı. "O *şey*," dedi. "Onun herhangi birini düşünme yetisine sahip olduğunu sanmıyorum, Bayan Blackthorn."

Tatiana, Tessa'ya sersem sersem baktı ve Tessa bir an için, Tatiana'ya hissettiği içerlemeden ötürü utandı. Bahçelerden, yardımının dokunabileceği yerden gönderilmek Tatiana'nın hoşuna gitmemişti ama daha az önce kendi kocasının öz babası tarafından paramparça edilmiş cesedini görmüştü Tatiana. Tessa'nın hissettiğinden daha fazla sempatiye layıktı.

Tessa daha nazik bir sesle konuştu: "Feci bir şok geçirdiniz, biliyorum. Şöyle yatarsanız..."

"Çok uzun boylusun," dedi Tatiana. "Beyefendiler bundan yakınıyor mu?"

Tessa irkildi.

"Ayrıca gelin gibi giyinmişsin," dedi Tatiana. "Bu çok tuhaf değil mi? Dövüş kıyafetleri, göreve daha uygun olmaz

mıydı? Evet, insanın vücudunu çok hoş göstermiyor ve insan umutsuz olduğunda aşırıya kaçabiliyor ama..."

Ansızın bir şangırtı duyuldu. Tessa arabadan inip etrafına baktı. Ses evin içinden gelmişti. *Henry*, diye düşündü Tessa. Henry eve bir başına girmişti. Tabii, yaratık bahçelerdeydi ama yine de orası Benedict'in eviydi. Tessa son kez oraya gittiğinde iblislerle dolu olan balo odasını düşündü ve eteklerini iki eliyle birden topladı. "Burada kalın Bayan Blackthorn," dedi. "Ben o gürültünün kaynağını bulmalıyım."

"Hayır!" Tatiana ok gibi doğruldu. "Beni bırakma!"

"Kusura bakmayın." Tessa başını iki yana sallayarak geri çekildi. "Gitmeliyim. Lütfen arabada kalın!"

Tatiana arkasından bağırarak bir şeyler söyledi ama Tessa çoktan dönmüş, merdivenleri hızla tırmanıyordu. Ön kapılardan girdiğinde kendisini, zemini satranç tahtasını andıran, siyah beyaz mermerden karelerle kaplı büyük bir antrede buldu. Tavandan kocaman bir avize sarkıyordu ama mumlarından hiçbiri yanmıyordu. Antredeki tek ışık, yüksek pencerelerden içeri dolan günışığıydı. Son derece şaşaalı, kıvrımlı bir merdiven döne döne yukarı uzanıyordu. "Henry!" diye bağırdı Tessa. "Henry, neredesin?"

Buna cevaben, yukarı kattan bir bağırtı ve yine bir şangırtı geldi. Tessa merdivenleri hızla tırmandı. Ayağı elbisesinin eteğine takılınca tökezledi ve dikişlerden birinin yırtılmasına yol açtı. Eteğini sabırsızca yana itti ve koşmaya devam etti.

Duvarları soluk maviye boyalı, düzinelerce yaldızlı çerçeveli çizimle kaplı olan uzun bir koridordan geçip çift kanatlı bir kapıdan başka bir odaya girdi.

Burası kesinlikle bir erkeğin odası, bir kütüphane ya da çalışma odasıydı: Perdeler ağır, koyu renk kumaştandı. Duvarlarda muazzam savaş gemilerinin yağlıboya resimleri vardı. Duvarlar koyu yeşil duvar kağıdıyla kaplıydı ama duvarlarda tuhaf, koyu renk lekeler görülüyordu. Oda ayrıca bir tuhaf kokuyordu. Bu koku, Thames'in bir şeylerin zayıf gün ışığında çürüdüğü kıyılarındakine benzer bir kokuydu. Ve bunu bastıran, kanın bakırsı rayihasıydı. Bir kitaplık devrilmiş, yerler kırık cam ve ahşap parçalarıyla kaplanmıştı. Kitaplığın yanındaki İran halısının üzerinde, gri derili, sinir bozacak kadar çok kollu bir *şeyle* boğuşan Henry vardı. Henry bağırıyor, uzun bacaklarıyla tekmeler savuruyordu ve şey -şüphesiz iblisti- pençeleriyle Henry'nin dövüş kıyafetlerini paralıyor, bir kurdunkini andıran ağzıyla Henry'nin yüzünü ısırmaya çalışıyordu.

Tessa telaş içinde etrafına baktı, sönük şöminenin yanında duran bir demiri kaptı ve saldırıya geçti. Aldığı eğitimi -Gideon'un hesaplamalar, hız ve kavrayışla ilgili dikkat dolu sözlerini- aklında tutmaya çalışıyordu ama sonunda uzun, çelik çubuğu yaratığın gövdesine saplamasını sağlayan salt bir içgüdü oldu. Yaratık gerçek, dünyevi bir hayvan olsa, o noktada göğüs kafesi bulunurdu.

Çubuk o şeyin vücuduna saplandığında, Tessa bir şeyin çatırdadığını duydu. İblis uluyan bir köpek gibi haykırarak Henry'nin üzerinden yere yuvarlandı, demir de yere düştü. Yaratığın yarasından kara irin fışkırdı, odayı is ve çürüme kokusuyla doldurdu. Tessa geriye tökezlerken topuğu elbisesinin yırtık ucuna takıldı. Tessa yere düşerken Henry doğruldu ve bir küfür mırıldanarak, rünlerle parlayan hançerimsi bıçağıyla iblisin boğazını kesti. İblis gargarayı andıran bir sesle bağırdı ve kağıt gibi katlanıverdi.

Henry ayağa kalktı. Kızıl saçları kan ve irinle matlaşmıştı. Kıyafetinin omzu yırtılmış, yarasından kızıl kan sızıyordu. Henry, "Tessa," dedi, sonra hemen kızın yanına gelip ayağa kalkmasına yardım etti. Tessa'ya endişeyle bakarak kendisine özgü, hüzünlü bir dille, "Melek aşkına, ne biçim bir çiftiz," dedi. "Yaralı değilsin, değil mi?"

Tessa aşağıya, vücuduna baktı ve Henry'nin ne demek istediğini anladı: Elbisesi irinle kaplıydı ve kolunda, kırık camların üzerine düşerken çarptığı yerde çirkin bir kesik vardı. Henüz çok canı yanmıyordu ama yaradan kan akıyordu. "Çok iyiyim," dedi Tessa. "Ne oldu, Henry? O şey neydi ve neden buradaydı?"

"Bir bekçi iblis. Benedict'in masasını karıştırıyordum. Bir şeye dokunarak ya da bir şeyi hareket ettirerek onu uyandırmış olmalıyım. Çekmeceden siyah bir duman aktı ve *ona* dönüştü. Üzerime saldırdı..."

"Ve seni pençeledi," dedi Tessa endişeli bir sesle. "Yaran kanıyor..."

Henry kemerinden bir stel çekerken mahcup mahcup, "Hayır, onu kendim yaptım. Hançerimin üzerine düştüm," dedi. "Charlotte'a söyleme."

Tessa neredeyse gülümseyecekti. Sonra birdenbire olanları hatırlayarak odada hızla yürüdü ve yüksek pencerelerden birinin perdesini hırsla çekip açtı. Buradan bahçeleri görebiliyordu ama hüsran verici bir biçimde, İtalyan bahçesini göremiyordu. Evin yanlış tarafındaydılar. Tessa'nın önünde, kışın gelişiyle kahverengileşmeye başlayan, kutu şeklinde yeşil çalı çitler ve yassı otlar uzanıyordu. "Gitmem gerek," dedi Tessa. "Will, Jem ve Cecily, yaratıkla savaşıyorlar. Tatiana Blackthorn'un kocasını öldürmüş. Tatiana neredeyse bayılacaktı, onu arabaya ben taşımak zorunda kaldım."

Sessizlik oldu. Sonra Henry tuhaf bir sesle, "Tessa," dedi ve Tessa ona döndüğünde, Henry'nin iç koluna *iratze* uygulamakla meşgul olduğunu gördü. Henry karşısındaki duvara bakıyordu, Tessa'nın daha önce tuhaf bir biçimde benekli, lekeli olduğunu düşündüğü duvara. Tessa şimdi bunun kaza eseri olmadığını görüyordu. Duvar kağıdına kurumuş, kara kana benzer bir şeyle her biri otuz santim uzunluğunda harfler yazılmıştı.

CEHENNEM ARAÇLARININ ACIMASI YOKTUR.
CEHENNEM ARAÇLARI PİŞMANLIK DUYMAZ.
CEHENNEM ARAÇLARI SAYISIZDIR.
CEHENNEM ARAÇLARI HİÇ DURMAZ.

Ve o karalamaların altında, onu yazan kişi ellerini kullanamaz hale gelmiş gibi, neredeyse okunamaz durumda olan son bir cümle vardı. Tessa, Benedict'i bu odaya kapanmış, dönüşüm safhasında yavaş yavaş delirirken, kendi irinli kanıyla bunları duvara yazarken hayal etti.

TANRI RUHLARIMIZA ACISIN.

Solucan üzerine atıldı, Will de öne sıçrayarak yerde yuvarlandı, yaratığın çatırdayan dişlerinden güçlükle kaçtı. Will çömelme konumuna geçti, sonra ayağa kalktı ve debelenen kuyruğuna ulaşıncaya dek, yaratığın yanında koştu. Aniden döndü ve iblisin Gideon'la Gabriel'ın üzerinde bir kobra gibi dikildiğini gördü. Yaratık şaşırtıcı bir biçimde donmuş gibiydi, tıslıyordu ama saldırmıyordu. Çocuklarını tanımış mıydı? Onlara karşı bir şey hissediyor muydu? Bunu anlamak imkansızdı.

Cecily porsuk ağacına yarı yarıya tırmanmış, bir dala asılmıştı. Kızın mantıklı davranıp orada kalacağını uman Will, Jem'e döndü ve *parabataisi* onu görebilsin diye elini

kaldırdı. Uzun zaman önce, savaşın ortasındayken sesleri duyulamayabilir diye, birbirleriyle konuşabilmek için bir dizi el hareketi kararlaştırmışlardı. Jem'in gözleri anlayışla parladı ve genç adam bastonunu Will'e fırlattı. Kusursuzca uçan baston, Will onu bir eliyle yakalayıncaya dek havada taklalar attı. Will bastonun sapındaki düğmeye basınca kılıcın keskin kısmı dışarı fırladı. Will de onu hızla, sertçe aşağı indirerek yaratığın kalın derisini yardı. Will ona tekrar darbe indirerek kuyruğunu vücudundan ayırınca solucan geri çekilerek uludu. Benedict'in her iki ucu kıvranıyor, yarasından yapış yapış irin fışkırıyor ve fışkıran irin Will'in üstünü başını kaplıyordu. Teni yanan Will acıyla bağırarak geri çekildi.

"*Will!*" Jem Will'e doğru koştu. Gideon'la Gabriel solucanın başına saldırıyorlar, onun dikkatini kendi üzerlerinde tutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Will yakıcı irini boş eliyle gözlerinden silerken Cecily porsuk ağacından atladı ve doğruca solucanın sırtına kondu.

Will elindeki kılıç-bastonu o şok içinde düşürdü. Bunu daha önce hiç yapmamış, hiçbir zaman savaşın ortasında silahını düşürmemişti ama kız kardeşi şu anda dev bir iblis solucanın sırtında, bir köpeğin kürküne tutunan minicik bir pire gibi, amansızca, azimle tutunuyordu. Will ona dehşet içinde bakarken Cecily kemerinden bir hançer çekti ve onu iblisin etine acımasızca sapladı.

Ne yaptığını sanıyor? Sanki minicik bir hançer o boydaki bir şeyi öldürebilecek! Jem aciliyet bildiren bir sesle kulağına, "Will! Will!" diyordu ve Will yüksek sesle konuştuğunu fark etti. Ve Melek aşkına, solucanın başı, dişlerle dolu, kocaman ağzı açık halde Cecily'ye çevriliyordu...

Cecily hançerin sapını bıraktı ve yana, solucanın bedeninden aşağı yuvarlandı. Yaratığın çeneleri. Cecily'yi kıl payı ıskaladı ve yaratık amansızca kendi vücudunun etrafına kapandı. Yaradan oluk oluk kara irin aktı ve yaratık, ölüm meleğinin feryadını andıran bir ulumayla başını geri çekti. Yan tarafında kocaman bir yara vardı ve kendi etinin parçaları çenelerinden aşağı sarkıyordu. Will ona bakarken, Gabriel yayını kaldırdı ve bir ok fırlattı.

Ok hedefini bularak solucanın kapaksız, kara gözlerinden birine gömüldü. Yaratık şahlandı -sonra başı öne sarktı ve buruşarak kendi üzerine kapandı, katlandı, iblislerin hayatlarını kaybettiklerinde olduğu gibi gözden kayboldu.

Gabriel'ın yayı, Will'in hemen hiç duymadığı bir şangırtıyla yere düştü. Ezilmiş zemin, solucanın paramparça bedeninden akan kanla ıslanmıştı. Cecily bütün bunların ortasında, sağ bileği tuhaf bir açıyla bükülmüş halde, yüzünü buruşturarak, yavaş yavaş ayağa kalkıyordu.

Will kardeşine doğru koşmaya başladığını hissetmedi bile. Koştuğunu, ancak Jem'in kısıtlayıcı eli onu durdurduğunda fark etti. Vahşice *parabatai*sine çıkıştı. "Kardeşim..."

Jem duruma bakıldığında azımsanamayacak bir sükunetle, "Yüzün," dedi. "İblis kanıyla kaplısın William ve o seni yakıyor. Durum daha kötü bir hale gelmeden önce sana bir *iratze* yapmalıyım."

Will, "Bırak beni," diye ısrar etti ve çekilmeye çalıştı. Ama Jem'in serin eli ensesini kavramıştı ve sonra bileğinde bir stelin yakıcı etkisini hissetti. Sonra hissettiğinin bile farkında olmadığı acı azalmaya başladı. Jem onu, acıdan hafifçe tıslayarak bıraktı; çocuğun parmaklarına bir miktar irin bulaşmıştı. Will kararsızlıkla duraksadı ama Jem ona elini salladı; steliyle çoktan kendi eline dokunmaya başlamıştı.

Will yalnızca bir an duraksamıştı ama kardeşinin yanına vardığında, Gabriel'ın ondan hızlı davrandığını fark etti. Gabriel, elini kızın çenesinin altına koymuş, yeşil gözleriyle onun yüzünü tarıyordu. Will gelip de Cecily'yi omzundan kavradığında Cecily, Gabriel'a hayretle bakıyordu.

Will havlar gibi, "Kardeşimden uzak dur," dedi ve ağzı incecik, sert bir çizgiye dönüşen Gabriel geri çekildi. Gideon hemen arkasındaydı. Will tek eliyle kızı sıkı sıkı tutup diğeriyle stelini çekerken Cecily'nin etrafında toplandılar. Cecily pırıldayan mavi gözleriyle ona bakarken, Will kızın boynunun bir tarafına siyah bir *iratze*, diğer tarafına bir *mendelin* çizdi. Kızın siyah saçları örgüsünden kurtulmuş. Cecily, Will'in hatırladığı, sert ve hiçbir şeyden korkmayan kıza benzemişti.

"Yaralandın mı, *cariad*?" Bu sözcük Will kendisine engel olamadan ağzından çıktı. Neredeyse unuttuğu, çocukluğunda kullandığı bir sevgi kelimesiydi bu sözcük.

Gözleri inanmazlıkla parlayan Cecily, "*Cariad* mı?" dedi. "Hiçbir şeyim yok."

"Öyle sayılmaz," diyen Will kızın incinmiş bileğini, yüzündeki ve ellerindeki, *iratze* sayesinde kapanmaya başlayan kesikleri işaret etti. İçi öfkeyle doldu. Bu öfke öyle büyüktü ki, arkasında duran Jem'in öksürdüğünü duymadı. Bu ses genelde, Will'i kuru kerestelerin üzerine atılan bir kıvılcım gibi hareketlendirirdi. "Cecily, öyle bir şey yaparken aklından..."

"Bu, bir Gölge Avcısı'nın yaptığını gördüğüm en cesurca şeydi," diye araya girdi Gabriel. Will'e değil, Cecily'ye bakıyordu ve yüzünde şaşkınlıkla karışık başka bir ifade vardı. Gabriel'ın saçlarında da hepsinde olduğu gibi çamur ve kan vardı ama yeşil gözleri pırıl pırıldı.

Cecily kızardı. "Ben yalnızca..."

Sustu ve Will'in arkasına baktığında gözleri irileşti. Jem yine öksürdü ve bu kez Will sesi duydu. Tam zamanında dönerek, *parabatai*sinin yere, dizlerinin üzerine düştüğünü gördü.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

3

SON SAATE DEK

Xxx

GERARD MANLEY HOPKINS, "XX"

Jem, Enstitü'nün arabasının yan tarafına yaslanmıştı. Gözleri kapalı, yüzü kağıt gibi bembeyazdı. Will onun yanında duruyor, Jem'in omzunu sıkı sıkı tutuyordu. Tessa onlara doğru koşarken, bunun yalnızca kardeşçe bir jest olmadığını anladı. Jem'in ayakta durmasını sağlayan şey, çoğunlukla Will'in eli olmalıydı.

Tessa'yla Henry yaratığın ölüm çığlığını duymuşlardı. Gabriel, kıza birkaç saniye gibi gelen bir süreden sonra, onları

ön basamaklardan aşağı inerken bulmuştu. Çocuk nefes nefese onlara yaratığın ölümünü, ardından Jem'e olanları anlatmıştı. Çünkü Tessa birden yüzüne tokat yemiş gibi bembeyaz kesilmişti.

Bunlar uzun zamandır duymadığı, ama içten içe hep beklediği, bazen yatağında ok gibi doğrulup güçlükle nefes almasına sebep olan kabuslarda duyduğu kelimelerdi -"Jem," "yere düştü," "nefes," "kan," "Will," "Will onunla," "Will..."

Will elbette onunlaydı.

Diğerleri etrafta koşturuyorlardı, Lightwood kardeşler ablalarını yanlarına almışlardı ve Tatiana bile sessizdi veya Tessa onun isterik bağırtılarını duyamıyordu. Tessa, Cecily'nin de yakında olduğunun, Henry'nin ne yapacağını bilemez halde, Tessa'yı teselli etmek ister gibi ama nereden başlayacağını kestiremezmiş bir halde yanında dikildiğinin farkındaydı.

Will'in gözleri, onlara yaklaşırken kendi yırtık elbisesine basarak yine düşmesine ramak kalan Tessa'nınkilerle buluştu. Bir an için birbirlerini kusursuzca anladılar. Jem, ondan bahsederken hala birbirlerinin gözlerinin içine bakabilecekleri tek konuydu. Jem konusunda, ikisi de sert ve çekincesizdi. Tessa, Will'in Jem'in kolunu daha sıkı kavradığını gördü. "Geldi," dedi Will.

Jem'in gözleri ağır ağır açıldı. Tessa yüzündeki şok ifadesini silmeye çalıştı. Jem'in gözlerinin feri sönmüştü. İrisleri siyahlığın etrafındaki incecik, gümüşi bir halkadan ibaretti. "*Ni shou shang le ma, quin ai de?*" diye fısıldadı Jem.

Jem ısrarla Tessa'ya Mandarin dili öğretmeye çalışıyordu. Kız sonunda gerisini olmasa da, "*quin ai de*"yi anlamayı başarmıştı. *Canım, sevgilim.* Jem'in eline uzanıp o eli sıktı. "Jem..."

"*Yaralandın mı, aşkım?*" dedi Will. Sesi de gözleri kadar sakindi. Tessa'nın yanakları bir an için kızardı. Tessa, Jem'in elini tutan avuçlarına baktı. Jem'in parmakları Tessa'nınkilerden daha solgun, porselenden yapılma, oyuncak bebek elleri gibiydi. Tessa onun bu kadar hasta olduğunu nasıl görmemişti?

"Çeviri için teşekkürler," diyen Tessa, gözlerini nişanlısından ayırmadı. Jem'in de, Will'in de üzeri kara irinle kaplıydı. Jem'in çenesinde ve boynunda kırmızı kan lekeleri vardı. Kendi kanı.

Tessa, "Yaralanmadım," diye fısıldadı, ardından, *Hayır, böyle yapamazsın. Onun için güçlü olmalısın*, diye düşündü. Omuzlarını dikleştirdi, Jem'in elini sıkıca tuttu. "İlacı nerede?" dedi Will'e sertçe. "Enstitü'den ayrılmadan önce ilacını almamış mıydı?"

Jem, "Benden burada değilmişim gibi bahsetme," dedi, ama sesinde öfke yoktu. Başını yana çevirip Will'e alçak sesle bir şey söyledi, Will de başını sallayarak onun omzunu bırakı. Tessa, Will'in duruşundaki gerilimi görebiliyordu. Genç adam, Jem kaydığı ya da düşecek gibi olduğu takdirde onu tekrar yakalamaya hazır, kedi gibi gergindi. "Tessa burada

olduğunda daha güçlü oluyorum, anlıyorsun ya! Sana söylemiştim," dedi Jem, aynı yumuşak sesle.

Will bunun üzerine, Tessa gözlerini göremesin diye başını eğdi. "Görüyorum," dedi. "Tessa, burada ilaç yok. Sanırım Jem, Enstitü'den yeterince ilaç almadan ayrılmış ama bunu kabullenmiyor. Onunla birlikte arabayla Enstitü'ye dön ve ona göz kulak ol, biri bunu yapmalı."

Jem hırıltılı bir nefes aldı. "Diğerleri..."

"Ben arabayı sürerim. Zor olmayacak; Balios'la Xanthos yolu biliyor. Henry de Lightwoodları getirebilir." Will sert ve etkiliydi, kendisine teşekkür edilemeyecek kadar sert ve etkili. Teşekkür duymak ister gibi görünmüyordu. Tessa'nın Jem'i arabaya bindirmesine yardım ederken, kızın omzuna ya da eline dokunmamaya büyük özen gösterdi. Diğerlerine neler olduğunu anlatmak için uzaklaştı. Tessa, Henry'nin, Benedict'in kayıt defterlerinin evden alınması gerektiğiyle ilgili bir şeyler söylediğini duydu, sonra araba kapısını çekip kapattı. Jem'le ikisini hoş bir sessizliğin içine hapsetti.

Lightwoodlar'ın mülkünün açık bahçe kapısından zangırtılar eşliğinde çıkarlarken Jem, "Evin içinde ne vardı?" diye sordu. Hala feci görünüyordu. Başını arabanın yastıklarına dayamıştı, gözleri kapalıydı. Elmacık kemiklerinin üzeri, ateşi çıktığı için parlıyordu. "Henry'nin, Benedict'in çalışma odasından bahsettiğini duydum..."

"Orada delirmiş," diyen Tessa çocuğun soğuk ellerini iki elinin arasına alıp ovuşturdu. "Dönüşüme uğramadan önceki, Gabriel'ın odasından çıkmayı reddettiğini söylediği günlerde aklını kaybetmiş olmalı. Duvara kana benzer bir şeyle, *Cehennem Araçları*'yla ilgili cümleler yazmış. Onların acımasız olduğunu, hiç durmayacaklarını..."

"Otomat ordusundan söz ediyor olmalı."

"Öyle olmalı." Tessa hafifçe titredi ve Jem'e yaklaştı. "Sanırım budalalık ettim. Oysa son birkaç aydır çok huzurluyduk."

"Mortmain'i unutmuş muydun?"

"Hayır. Onu asla unutamam!" Dışarıyı göremese de pencereye doğru baktı; ışık Jem'in gözlerini acıtır gibi olunca perdeleri çekmişti. "Belki de onun aklının başka yerde olduğunu umuyordum."

"Artık öyle olmadığını biliyoruz." Jem parmaklarını Tessa'nınkilere sardı. "Benedict'in ölümü bir trajedi olabilir ama o tekerlekler çok uzun süre önce dönmeye başladı. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Kütüphanede başka şeyler de vardı. Benedict'e ait notlar, defterler ve günceler. Henry onları incelemek için Enstitü'ye götürüyor. İçlerinde adım geçiyordu." Tessa kendi kendisini susturdu. Jem böylesine hastayken onu bu türden bir muhabbetle nasıl meşgul ederdi?

Jem aklını okuyormuşçasına parmağını Tessa'nın bileğine götürdü ve nabzının attığı noktaya koydu. "Tessa, bu geçici

bir nöbet, o kadar. Kalıcı olmayacak. Acı ve korkutucu da olsa bana gerçeği, gerçeğin tamamını anlatmanı yeğlerim. Böylece onu seninle paylaşabilirim. Ben de, diğer Enstitü üyeleri de sana zarar gelmesine izin vermeyiz." Gülümsedi. "Nabzın hızlanıyor."

Acı ve korkutucu da olsa bana gerçeği, gerçeğin tamamını anlatmanı yeğlerim. "Seni seviyorum," dedi Tessa.

Jem, yüzünde, ince çehresini daha da güzelleştiren bir ışıkla baktı ona. "*Wo xi wang ni ming tian ke yi jia gei wo.*"

"Sen..." Tessa kaşlarını çattı. "Evlenmek istiyorsun, öyle mi? Ama zaten nişanlıyız. İnsanın iki kez nişanlanabileceğini sanmıyorum."

Jem güldü, sonra kahkahası öksürüğe dönüştü. Tessa'nın bütün bedeni gerildi ama öksürük hafifti ve kan yoktu. "Yapabilsem, seninle hemen yarın evleneceğimi söyledim."

Tessa saçlarını savuruyormuş gibi yaptı. "Yarın müsait değilim, beyefendi."

"Ama giysilerin çok münasip," dedi Jem gülümseyerek.

Tessa mahvolmuş altın rengi gelinliğine baktı. "Mezbahada evlenecek olsaydık, evet," diye hemfikir oldu. "Ah, neyse. Zaten bu elbiseyi pek sevmemiştim. Fazla cırtlaktı."

"Bence çok güzel görünüyordun." dedi Jem. Sesi yumuşacıktı.

Tessa başını onun omzuna yasladı. "Başka bir zaman gelecek," dedi. "Başka bir gün, başka bir elbise. O gün sen iyi olacaksın ve her şey kusursuz olacak."

Jem'in sesi hala yumuşaktı ama sesinde hissedilen korkunç bir bitkinlik de vardı: "Kusursuz diye bir şey yoktur, Tessa."

Sophie küçük yatak odasının penceresinde duruyordu. Perdeyi çekmiş, gözlerini avluya dikmişti. İki araba zangırdayarak uzaklaşalı saatler olmuştu ve Sophie'nin mazgalları süpürüyor olması gerekiyordu. Oysa ayağının dibindeki süpürge ve kova hala öylece duruyordu.

Sophie, Bridget'in sesinin aşağıdaki mutfaktan yumuşak bir biçimde yükseldiğini duyabiliyordu.

"Kont Richard'ın kızı vardı
Hem de ne güzel bir kadındı
Tatlı William'a aşık oldu
Davul dengi dengine çalardı."

Bridget bazen, özellikle şarkı söyleme havasında olduğunda, Sophie gizlice aşağı inip onu "Hansel'le Gratel"deki cadı gibi fırına atmayı aklından geçirirdi. Ama Charlotte bunu kesinlikle onaylamazdı. Bridget gerçekten -tam da Sophie perdenin kumaşını elinde sıkı sıkı tuttuğu, kafasının içinde gri, yeşil gözler gördüğü için kendisine lanet okurken- sınıflar arasındaki yasak aşkla ilgili şarkı söylüyor olsa bile. Sophie merak ve endişe içindeydi: Gideon'a bir şey olacak

mıydı? Acaba yaralanmış mıydı? Peki ya babasıyla savaşabilir miydi? Hem ya o şeyi gerçekten yapması gerekirse...

Enstitü'nün kapıları gıcırdayarak açıldı ve içeri bir at arabası girdi. Arabayı Will sürüyordu. Sophie şapkasız olan, siyah saçları rüzgarda uçuşan çocuğu tanıdı. Will sürücü koltuğundan aşağı atladı ve arabanın etrafından dolaşıp Tessa'nın inmesine yardım etti. Sophie bu uzaklıktan bile, kızın altın gelinliğinin nasıl perişan halde olduğunu görebiliyordu. Sonra Sophie *parabatai*sinin omzuna neredeyse bütün ağırlığını vererek yaslanan Jem'i gördü.

Sophie hızla içini çekti. Artık Jem'e aşık olduğunu düşünüp kendisini kandırmasa da, onu hala çok önemsiyordu. Jem'in açık kalpliliği, tatlılığı ve zarafeti düşünüldüğünde bunu yapmamak zordu. Jem, Sophie'ye hep çok nazik davranmıştı. Sophie, Charlotte'ın deyimiyle "kötü an"larından birini aylardır geçirmediği için rahatlamıştı. Mutluluk Sophie'yi iyileştirmese bile, Jem daha kuvvetli, daha iyi göründüğü için...

Üçlü Enstitü'ye girerek gözden kayboldu. Cyril ahırlardan gelmiş, hafifçe kişneyen Balios ve Xanthos'la ilgileniyordu. Sophie derin bir nefes aldı ve perdeyi elinden bıraktı. Charlotte'ın ona ihtiyacı olabilir, kadın ondan Jem'e yardım etmesini isteyebilirdi. Yapabileceği bir şey varsa... Sophie pencereden çekildi ve koridorda aceleyle yürüyüp dar hizmetçi merdiveninden indi.

Aşağıdaki koridorda kül benizli, asık yüzlü Tessa'yla karşılaştı ve Jem'in yatak odasının kapısında duraksadı. Sophie kısmen açık kapıdan, Charlotte'ın, yatakta oturan Jem'in üzerine eğildiğini görebiliyordu. Will şömineye yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Gerildiği her halinden belliydi. Tessa, Sophie'yi gördüğünde başını kaldırdı ve yüzüne biraz renk geldi. "Sophie," dedi Tessa, yumuşak bir sesle. "Sophie, Jem iyi değil. O yine bir hastalık nöbeti geçirdi."

"Her şey yoluna girecek, Bayan Tessa. Onu daha önce de çok hastayken görmüştüm. Eminim her zamanki gibi sağ salim kurtulacaktır."

Tessa gözlerini kapattı. Bu gözlerin altındaki gölgeler griydi. Tessa'nın, ikisinin de düşündüğü şeyi, yani bir gün Jem'in bir nöbet geçirip kurtulamayacağını söylemesine gerek yoktu.

"Ben gidip sıcak su getireyim," diye ekledi Sophie "ve birkaç bez..."

"Onları ben getirmeliydim," dedi Tessa. "Getirirdim de ama Charlotte üzerimi değiştirmem gerektiğini, iblis kanının tene fazla değdiği takdirde tehlikeli olabileceğini söylüyor. Bridget'i bez ve merhem getirmeye yolladı, Enok Kardeş de her an gelebilir. Jem aksini kabul etmiyor ama..."

"Bu kadarı yeter," dedi Sophie kesin bir dille. "Siz de kendinizi hasta ederseniz bunun ona hiç yararı olmaz. Üzerinizi değiştirmenize yardım edeyim. Haydi, bu işi hemencecik halledelim!"

Tessa'nın gözleri pır pır ederek açıldı. "Sevgili, mantıklı Sophie. Tabii ki haklısın." Tessa koridorda odasına doğru yürümeye başladı. Kapıda duraksadı ve dönüp Sophie'ye baktı. İri, gri gözleri diğer kızın yüzünde dolaştı ve Tessa bir tahmini doğru çıkmış gibi, başını hafifçe salladı. "O iyi, merak etme. Yaralanmadı."

"Efendi Jem mi?"

Tessa başını iki yana salladı. "Gideon Lightwood."

Sophie kızardı.

Gabriel neden Enstitü'nün misafir salonunda olduğundan emin değildi. Ağabeyinin ona burada beklemesini söylediği ve olan biten onca şeye rağmen, Gabriel'ın hala Gideon'un dediğini yapmaya alışkın olduğu gerçeği dışında. Gabriel, odanın ne kadar sade olduğunu ve Lightwoodlar'ın Pimlico'daki ya da Chiswick'teki evlerindeki şaşaalı odalara hiç de benzemediğini görünce şaşırdı. Duvarlarda solgun lahana gülleri desenleri vardı. Çalışma masasının yüzeyi mürekkeple lekelenmiş, mektup açacakları ve kalem uçlarının açtığı oyuklarla kaplıydı, mazgal da isliydi. Şöminenin üzerinde su lekeli, yaldızlı çerçeveli bir ayna asılıydı.

Gabriel kendi yansımasına baktı. Dövüş kıyafetinin boynu yırtılmıştı ve çenesinde iyileşme sürecinde olan uzun, kırmızı bir sıyrık vardı. Kıyafeti kanla kaplıydı -*Kendi kanın mı, babanın kanı mı?*

Gabriel bu düşünceyi çabucak aklından çıkardı. *Ne tuhaf,* diye düşündü. Anneleri Barbara'ya benzeyen kendisiydi. Barbara uzun boyluydu ve dal gibi inceydi, kıvırcık kahverengi saçları vardı ve Gabriel onun gözlerinin yemyeşil olduğunu hatırlıyordu, evin arkasındaki nehre inen yokuştaki otlar gibi. Gideon ise babalarına benziyordu; geniş omuzlu, sağlam yapılı, yeşilden çok gri gözlü. Bu da ironikti. Çünkü babalarının asabiyetini miras almış olan Gabriel'dı; inatçıydı, çabuk öfkelenirdi ve yavaş affederdi. Gideon'la Barbara barış yanlısıydı, sessiz ve sakindi, inançlarına sadıktı. İkisi de çok daha...

Charlotte Branwwell, bol bir elbisenin içinde misafir salonunun açık kapısından içeri girdi. Gözleri küçük bir kuşunki gibi pırıl pırıldı. Gabriel onu ne zaman görse, Charlotte'ın bu kadar ufak tefek olması, kendisinin onun yanında devleşmesi onu tekrar tekrar şaşırtırdı. Konsolos Wayland nasıl olmuş da, bu minicik yaratığa Enstitü'nün ve Londra'daki bütün Gölge Avcıları'nın sorumluluğunu vermişti?

"Gabriel." Kadın başını yana yatırdı. "Ağabeyin yaralanmadığını söylüyor."

Gabriel kısaca, "Bir şeyim yok," dedi ve derhal kaba konuştuğunu fark etti. Aslında tam da bunu yapmak istememişti. Babası yıllarca Charlotte'ın bir budala olduğunu, işe yaramazın teki olduğunu, kolayca etkilendiğini söyleyip Gabriel'ın başının etini yemişti ve Gabriel, ağabeyinin bunu

kabul etmediğini -ailesini arkasında bırakıp buraya gelecek, burada yaşayacak kadar- bilse de, bu dersi bir kenara bırakmak zordu. "Carstairsler'le olacağınızı sanmıştım."

"Enoch Kardeş yanında başka bir Sessiz Kardeş'le geldi. Hepimizi Jem'in odasından kovdular. Will kafese kapatılmış bir panter gibi, koridorda volta atıyor. Zavallı çocuk." Charlotte, Gabriel'a kısaca baktıktan sonra şömineye yürüdü. Kadının bakışında büyük bir zeka vardı ama Charlotte kirpiklerini indirerek bunu çabucak sakladı. "Ama bu konuda konuştuğumuz yeter. Anladığım kadarıyla ablanız Blackthornlar'ın Kensington'daki meskenine teslim edilmiş," dedi. "Senden mesaj göndermemi istediğin birisi var mı?"

"Me-mesaj mı?"

Charlotte şöminenin önünde durdu, ellerini arkasında kavuşturdu. "Seni elinde yalnızca adını taşıyan sokakların anahtarıyla kapı dışarı etmemi istemiyorsan bir yere gitmen gerek, Gabriel."

Kapı dışarı etmek mi? Bu rezil kadın, gerçekten de onu Enstitü'den kovuyor muydu? Gabriel, babasının ona sürekli söylediği şeyi hatırladı: *Fairchildlar kendilerinden ve Kanun'dan başka hiçbir şeye aldırmaz.* "Ben... Pimlico'daki ev..."

"Konsey'e derhal, Lightwood Evi'nde vuku bulanlar haber verilecek," dedi Charlotte. "Ailenin Londra'daki iki meskenine de Klav adına el konulacak, en azından evlerde arama

yapılana ve babanın Konsey'e ipucu verebilecek hiçbir şey bırakmadığı tespit edilene dek."

"*Ne konuda* ipucu?"

"Babanın planları," dedi Charlotte istifini bozmadan. "Mortmain'le olan bağlantısı, Mortmain'in planlarıyla ilgili bilgileri. Cehennem Araçları."

"Kahrolası Cehennem Araçları'nı daha önce hiç duymadım," diye itiraz eden Gabriel kızardı. Bir kadının önünde kaba konuşmuştu. Gerçi, Charlotte diğer kadınlara pek benzemiyordu.

"Sana inanıyorum," dedi Charlotte. "Konsolos Wayland'ın inanıp inanmayacağını bilemem ama bu senin sorunun. Bana bir adres verirsen..."

Gabriel çaresizce, "Yok ki," dedi. "Sizce nereye gitmeliyim?"

Charlotte tek kaşını kaldırarak ona bakmakla yetindi.

Gabriel sonunda, şımarıkça ve öfkeli konuştuğunun farkında olsa da bu konuda ne yapabileceğini bilemeyerek "Ağabeyimle kalmak istiyorum," dedi.

"Ama ağabeyin burada yaşıyor," dedi Charlotte. "Ve sen Enstitü'yle ve benim buradaki görevimle ilgili hislerini açıkça belirttin. Jem bana senin neye inandığını söyledi. Babamın amcanı intihara sürüklediğine... Bu doğru değil, biliyorsun ama bana inanmanı beklemiyorum. Gelgelelim, bu neden, burada kalmak istediğini merak etmeme yol açıyor."

"Enstitü bir sığınak."

"Baban burayı sığınak olarak yönetmeyi planlıyor muydu?"

"Bilmiyorum! Onun planlarının ne olduğunu bilmiyorum!"

"O zaman neden o planlara uydun?" Kadının sesi yumuşak ama merhametsizdi.

"Çünkü o benim *babamdı*!" diye bağırdı Gabriel. Charlotte'a hızla arkasını döndü; hırıltılı nefesler alıp vermeye başlamıştı. Ne yaptığının pek farkında olmayan Gabriel kollarını kendi bedenine sardı, çözülmesine engel olabilecekmiş gibi sıkı sıkı vücudunu kucakladı.

Son birkaç haftaya ait olan ve Gabriel'ın aklının iyice gerisine itmek için elinden geleni yaptığı anılar açığa çıkmaya çalışıyordu: Hizmetkarlar gönderildikten sonra evde geçirdiği haftalar, üst kat odalarından gelen sesleri duyuşu, gece duyulan çığlıklar, sabah merdivenlerde görülen kanlar, babasının kilitli kütüphane kapısının ardından, artık İngilizce konuşamıyormuş gibi haykırdığı saçmalıklar...

"Beni sokağa atacaksanız," dedi Gabriel, korkunç bir çaresizlikle. "O zaman bunu hemen yapın. Evsiz barksızken bir yuvam olduğu düşüncesine kapılmak istemiyorum. Ağabeyimi bir daha görmeyeceksem, bir yuvam olacağı düşüncesine hiç kapılmak istemiyorum."

"Sence o senin peşinden gelmez miydi? Seni nerede olursan ol, bulmaz mıydı?"

"Bence o en çok kimi önemsediğini kanıtladı," dedi Gabriel, "ve o kişi ben değilim." Kendisini saran kollarını

gevşeterek yavaşça doğruldu. "Beni gönderin ya da kalmama izin verin. Size yalvarmayacağım."

Charlotte içini çekti. "Yalvarman gerekmeyecek," dedi. "Daha önce hiç, bana gidecek yeri olmadığını söyleyen birini kovmadım ve şimdi de öyle bir şey yapmayacağım. Senden tek bir şey isteyeceğim. Birinin Enstitü'de, Enklav'ın kalbinde yaşamasına izin vermem, onların iyi niyetine güvenmem demektir. Sana güvendiğim için beni pişman etme, Gabriel Lightwood!"

Kütüphanedeki gölgeler uzamıştı. Tessa, pencerelerden birinin yanındaki ışık havuzunda, mavi bir abajurun yanında oturuyordu. Kucağındaki kitap saatlerdir açıktı ama Tessa ona bir türlü konsantre olamıyordu. Gözleri sayfalardaki kelimelerin üzerinden, onları anlamadan kayıyordu ve Tessa sıklıkla bir karakterin kim olduğunu ya da yaptığı şeyi neden yaptığını hatırlamak için durmak zorunda kalıyordu.

Tessa yine beşinci bölüme başlıyordu ki, yer tahtalarının gıcırtısı onu uyardı ve kız, başını kaldırdığında Will'in nemli saçlarıyla, eldivenleri elinde, karşısında durduğunu gördü.

"Will!" Tessa kitabı yanındaki pencerenin pervazına bıraktı. "Beni korkuttun."

"Bölmek istememiştim," dedi Will alçak sesle. "Okuyorsan..." Dönmeye yeltendi.

Tessa, "Okumuyorum," deyince Will durup kıza omzunun üzerinden baktı. "Şu anda kendimi kelimelere veremiyorum. Kafamdaki soruları susturamıyorum."

Will, "Ben de," diyerek tamamen döndü. Üzerinde artık kan lekeleri yoktu. Giysileri temizdi, teni de çoğunlukla lekesizdi ama Tessa onun boynundaki, gömleğinin yakasının altında kaybolan, *iratze*ler sayesinde iyileşen pembemsi beyaz sıyrıkları görebiliyordu.

"Benim... Jem'den haber geldi mi?"

Will, "Değişiklik yok," dedi ama Tessa zaten o kadarını tahmin etmişti. Değişiklik olsa Will burada olmazdı. "Kardeşler kimsenin, Charlotte'ın bile odaya girmesine izin vermiyor."

"Sen neden buradasın?" diye söze devam etti. "Neden karanlıkta oturuyorsun?"

Tessa alçak sesle, "Benedict odasının duvarına bir şeyler yazmış," dedi. "Herhalde o yaratığa dönüşmeden önce ya da dönüşüm sırasında. Bilmiyorum. *Cehennem Araçları acımasızdır. Cehennem Araçları pişman olmaz. Cehennem araçları sayısızdır. Cehennem Araçları hiç durmaz.*"

"Cehennem Araçları mı? Herhalde Mortmain'in mekanik yaratıklarından bahsediyor. Gerçi, aylardır hiçbirini görmedik."

"Bu geri gelmeyecekleri anlamına gelmez," dedi Tessa. Kütüphane masasına, masanın çizik çizik yüzeyine baktı.

Will'le Jem ne sıklıkla burada oturmuş, ders çalışmış, canı sıkılan okul çocukları gibi, adlarının baş harflerini masanın yüzeyine kazımıştı? "Buradayken sizin için tehlike oluşturuyorum."

"Tessa, bunu daha önce de konuştuk. Tehlike sen değilsin. Sen Mortmain'in istediği şeysin, evet, ama burada ve korunuyor olmasan seni kolayca ele geçirirdi ve güçlerini kim bilir nasıl bir yıkıma alet ederdi? Bilmiyoruz -yalnızca seni bir şey için istediğini ve ancak seni ondan koruduğumuz takdirde üstünlüğün bizde olacağını biliyoruz. Bu, bencillikten uzak bir hareket değil. Biz Gölge Avcıları, bencillikten nasibini almamış varlıklar değiliz."

Tessa bunun üzerine başını kaldırıp ona baktı. "Bence sen hiç bencil değilsin." Will bir itiraz sesi çıkarınca Tessa, "Herhalde yaptığın şeyin örnek niteliğinde olduğunu biliyorsundur. Klav'da bir soğukluk var, orası doğru. *Biz toz ve gölgeleriz.* Ama sen eski zamanlardaki kahramanlar gibisin, Aşil ve Jason gibi."

"Aşil zehirli bir okla öldürüldü. Jason da kendi çürüyen gemisi tarafından öldürüldüğünde yapayalnızdı. Kahramanların kaderi böyledir. İnsanların neden kahraman olmak istediğini ise Melek bilir."

Tessa ona baktı. Will'in mavi gözlerinin altında gölgeler olduğunu ve çocuğun parmaklarıyla ne yaptığının farkında değilmişçesine, gömleğinin kol ağızlarıyla oynadığını gördü.

Aylar, diye düşündü Tessa. Son kez birkaç saniyeden uzun süre baş başa kaldıklarından bu yana aylar geçmişti. Yalnızca koridorlarda, avluda kazara karşılaşıyor, ne diyeceklerini bilemiyor, havadan sudan konuşuyorlardı. Tessa onun esprilerini, Will'in ona ödünç verdiği kitapları, Will'in bakışlarındaki kahkaha pırıltılarını özlemişti. Daha önceki bir zamanda, daha neşeli bir Will'le anılarını hatırlayan Tessa düşünmeden konuştu:

"Bana bir keresinde söylediğin bir şeyi hatırlayıp duruyorum," dedi.

Will ona şaşkınlıkla baktı. "Öyle mi? Neymiş o?"

"Bazen ne yapacağına karar veremediğinde, onların ne yapacağına karar vermek daha kolay olduğu için bir kitaptaki herhangi bir karaktermiş gibi davrandığını."

"Ben," dedi Will, "mutluluk aradığın takdirde sana tavsiye verecek en iyi insan olmayabilirim."

"Mutluluk değil. Tam olarak değil. Yardım etmek istiyorum, iyi bir şeyler yapmak..." Tessa susup içini çekti. "Ve birçok kitaptan medet umdum ama içlerinde bana rehberlik edecek bir şey varsa bile, ben bulamadım. Sen Sydney Carton olduğunu söylemiştin..."

Will hafif bir ses çıkardı ve masanın karşısına oturdu. Gözlerini yarı yarıya kapatmış, bakışlarını saklamıştı.

"Ve sanırım buna göre geri kalanımızın kimler olduğunu biliyorum," dedi Tessa. "Ama ben Lucie Manette olmak istemiyorum. Çünkü o Charles'ı kurtarmak için hiçbir şey yapmadı. Her şeyi Sydney'e bıraktı. Ve ona zalimce davrandı."

"Charles'a mı?" dedi Will.

"Sydney'e," dedi Tessa. "O daha iyi bir adam olmak istiyordu ama Lucie ona yardım etmedi."

"Edemezdi. Charles, Darney'yle nişanlıydı."

"Yine de yaptığı nazikçe değildi," dedi Tessa.

Will sandalyesine nasıl hızla oturduysa, o hızla kalktı. Ellerini masanın üzerine koyarak öne eğildi. Gözleri, mavi lambanın ışığında masmavi görünüyordu. "Bazen insan nazik ya da şerefli olmak arasında seçim yapmak zorundadır," dedi. "Bazen insan ikisi birden olamaz."

"Hangisi daha iyi?" diye fısıldadı Tessa.

Will'in ağzı acı bir neşeyle açıldı: "Herhalde bu, kitaba bağlı."

Tessa ona bakmak için boynunu geriye yatırdı. "Hani bir his vardır," dedi, "bir kitabı okurken onun sonunda trajedi olacağını bilirsin. Soğuğun ve karanlığın yaklaştığını hissedersin, sayfaların üzerinde yaşayıp nefes alan karakterlerin akıbetinin iyi olmayacağını görürsün. Ama bir arabanın arkasında sürükleniyormuş gibi, hikayeye bağlanırsın ve okumayı bırakamazsın." Will'in mavi gözleri anlayışla kararmıştı -Will elbette bunu anlardı- Tessa da aceleyle devam etti. "Sanki şimdi de aynı şey oluyor ama bir sayfadaki karakterlere değil, benim sevgili arkadaşlarıma ve eşlikçilerime. Trajedi gelip bizi bulur-

ken elim kolum bağlı oturmak istemiyorum. Kitabı bir kenara bırakırdım ama bunun nasıl yapılacağını bilmiyorum."

"Jem için korkuyorsun," dedi Will.

"Evet," dedi Tessa. "Senin için de korkuyorum."

"Hayır," dedi Will boğuk bir sesle. "Bunu bende ziyan etme, Tessa."

Tessa cevap veremeden kütüphane kapısı açıldı. Gelen bitmiş, tükenmiş görünen Charlotte'tı. Will hızla ona döndü.

"Jem nasıl?" dedi.

"Uyanık ve konuşuyor," dedi Charlotte. "Biraz *yin fen* aldı ve Sessiz Kardeşler iç kanamayı durdurup durumunu sabitleyebildi."

İç kanama sözünü duyduğunda, Will kusacakmış gibi göründü. Tessa kendisinin de hemen hemen Will gibi göründüğünü tahmin etti.

"Onu bir kişi ziyaret edebilir," diye devam etti Charlotte. "Aslında birini görmek istedi."

Will'le Tessa çabucak bakıştı. Tessa ikisinin de ne düşündüğünü biliyordu: Ziyaretçi hangisi olacaktı? Tessa Jem'in nişanlısıydı ama Will onun *parabataisiydi* ve ikincisi kutsaldı. Will geri çekilmeye başlamıştı ki, Charlotte iliklerine dek yorulmuş gibi konuştu:

"Seni istedi, Will."

Will irkilmiş göründü. Tessa'ya kaçamak bir bakış attı. "Ben..."

Tessa, Charlotte'ın sözlerini duyunca, göğüs kafesinin ardında hissettiği hafif şaşkınlık ve neredeyse kıskançlık patlamasını inkar edemezdi ama bu hissi amansızca geriye itti. Jem'i, o kendisi için ne istiyorsa onu isteyecek kadar çok seviyordu ve Jem'in her zaman haklı sebepleri olurdu. "Sen git," dedi Tessa nazikçe. "Elbette seni görmek isteyecekti."

Will, Charlotte'a katılmak için kapıya doğru ilerlerken yarı yolda döndü, odayı yeniden aşıp Tessa'nın yanına gitti. "Tessa," dedi, "ben Jem'leyken, benim için bir şey yapar mısın?"

Tessa başını kaldırıp ona baktı ve yutkundu. Will ona yakın, fazla yakın duruyordu. Will'in bütün çizgileri, şekilleri ve açıları, sesinin kulağını dolduruşu gibi, Tessa'nın gözlerini doldurdu. "Evet, tabii," dedi Tessa. "Ne istiyorsun?"

Alıcı: Edmund ve Branwen Herondale
Ravenscar Malikanesi
West Riding, Yorkshire.

Sevgili Anneciğim ve Babacığım,

Evden o şekilde, siz uyanmadan, sabahın erken saatlerinde, yokluğumu açıklamak için yalnızca bir not bırakarak gitmem korkaklıktı, biliyorum. Sizinle yüzleşmeye içim el vermedi, çünkü ne yapmaya karar verdiğimi biliyordum ve olabilecek en itaatsiz kız evlattım.

Verdiğim kararı ve o kararı nasıl verdiğimi size nasıl açıklayabilirim? Bu karar, şimdi bile bana delice geliyor. Aslında her gün bir öncekinden daha da delice geçiyor. Baba, bir Gölge Avcısı'nın hayatının yüksek ateşten kaynaklanan bir rüyaya benzediğini söylerken yalan söylemiyormuşsun.

Cecily tüy kalemin ucunu vahşice, yazmış olduğu satırların ortasından geçirdi, sonra kağıdı bir eliyle kırıştırıp başını masasına koydu.

Mektuba onlarca kez başlamıştı ama henüz tatmin edici bir taslak oluşturamamıştı. Cecily, Enstitü'ye döndüklerinden beri hala sinirlerini yatıştırmaya çalışıyorken bu mektubu yazmasının pek de iyi olmayabileceğini düşündü. Herkes Jem'in etrafında koşturuyordu ve bahçede yaralanıp yaralanmadığına kabaca baktıktan sonra Will, Cecily'yle hemen hemen hiç konuşmamıştı. Henry, Charlotte'ı bulmak için koşa koşa gitmişti; Gideon, Gabriel'ı kenara çekmişti; Cecily de kendisini Enstitü basamaklarını bir başına tırmanırken bulmuştu.

Cecily yatak odasına girmiş, dövüş kıyafetini çıkarmaya zahmet etmeden yumuşak, dört direkli yatağa kıvrılmıştı. Gölgelerin arasında yatar, dışarıdaki Londra'nın hafif seslerini dinlerken kalbi ani, acı verici bir ev özlemiyle sıkışmıştı. Cecily, Galler'in yeşil tepelerini, annesiyle babasını düşünmüş ve yataktan itilmiş gibi fırlamış, tökezleyerek masaya gitmiş,

önüne kalem kağıt çekmiş, aceleyle parmaklarına mürekkep bulaştırmıştı. Ama yine de, doğru kelimeler bir türlü gelmemişti. Cecily pişmanlığının ve yalnızlığının gözeneklerinden aktığını hissediyordu ama o hisleri annesiyle babasının okumaya katlanabileceği kelimelere dökemiyordu.

O anda, kapısı tıklatıldı. Cecily masanın üzerinde bıraktığı kitaba uzandı, onu okuyormuş gibi kaldırdı ve "Girin," diye seslendi.

Kapı ardına dek açıldı. Gelen Tessa'ydı ve kız tereddüt içinde, eşikte duruyordu. Üzerinde artık mahvolmuş gelinliği değil, ince mavi kumaştan basit bir elbise vardı. İki kolyesi de boynunda parlıyordu: Mekanik melek ve Jem'in düğün hediyesi olan yeşim kolye. Cecily, Tessa'ya merakla baktı. İki kız birbirlerine arkadaşça davransalar da yakın değillerdi. Tessa'da, Cecily'nin kaynağından kuşkulandığı ama kanıtlayamadığı bir tedbirlilik vardı. Bunların yanı sıra kızda bir tuhaflık, bir bozukluk var gibiydi. Cecily kızın şekil değiştirebildiğini, herhangi birine dönüşebildiğini biliyordu ve kız bunun doğal olmadığı hissini üzerinden atamıyordu. İnsan, birinin gerçek yüzünü, o kişi o yüzü elbise değiştirir gibi değiştirebilirken nasıl tanırdı?

"Evet?" dedi Cecily. "Bayan Gray?"

"Lütfen bana Tessa de," diyen kız kapıyı arkasından kapattı. Bu Cecily'den ona ilk adıyla seslenmesini ilk isteyişi değildi ama hem alışkanlıktan hem de "sapkınlık" Cecily'yi

bunu yapmaktan alıkoyuyordu. "İyi olup olmadığına, bir şeye ihtiyaç duyup duymadığına bakmaya geldim."

"Ah!" Cecily hafif bir düşkırıklığı hissetti. "Çok iyiyim."

Tessa hafifçe öne çıktı. "O *Büyük Umutlar* mı?"

"Evet." Cecily, Will'i onu okurken gördüğünü ve onun ne düşündüğünü çözmeye çalışmak için kitabı eline aldığını söylemedi. Şimdiye kadar, hiçbir ilerleme kaydedememişti. Pip maraziydi, Estella'ysa öyle feciydi ki, Cecily onu sarsmak istiyordu.

"Estella," dedi Tessa yumuşacık bir sesle. "Hayatımın son anına kadar karakterimin bir parçası, içimdeki kötülüğün ve iyiliğin küçücük bir parçası olacaksın, istesen de istemesen de."

"Siz de Will gibi kitaplardan paragraflar mı ezberliyorsunuz? Yoksa bu en sevdiğiniz paragraf mı?"

"Ben Will'in hafızasına sahip değilim," diyen Tessa, biraz daha ilerledi. "Onun *mnemosyne* rününe de. Ama o kitabı çok severim." Gözleri Cecily'nin yüzünü taradı. "Neden hala dövüş kıyafetlerinlesin?"

"Antrenman odasına gitmeyi düşünüyordum," dedi Cecily. "Orada iyi düşünebiliyorum ve zaten kimse benim ne yaptığıma aldırmıyor."

"Yine mi antrenman? Cecily, daha az önce savaştaydın!" diye itiraz etti Tessa. "Bazen yaraların iyileşmesi için rünlerin birden çok kez uygulanması gerektiğini biliyorum. Sen antrenmana başlamadan önce birini sana bakması için çağırmalıyım: Charlotte ya da..."

"Will mi?" dedi Cecily ters ters. "İkisinden biri beni umursuyor olsa çoktan gelirlerdi."

Tessa yatağın başucunda duraksadı. "Will'in seni umursamadığını düşünüyor olamazsın."

"Burada değil, değil mi?"

"Beni gönderdi," dedi Tessa, "çünkü o Jem'in yanında." Sanki bu her şeyi açıklıyordu. Cecily bunun bir bakıma, gerçekten de her şeyi açıkladığını düşündü. Will'le Jem'in yakın arkadaş olduklarını biliyordu ama aralarındaki aynı zamanda daha fazlasıydı. Cecily, *Codex*'te *parabatai*leri okumuştu ve o bağın sıradan ölümlüler arasında var olmadığını, kardeşten daha yakın, kan bağından daha iyi bir şey anlamına geldiğini biliyordu. "Jem onun *parabatai*si. Böyle zamanlarda yanında olmaya yemin etti."

"Yemin etmiş olsa da olmasa da orada olurdu. Herhangi birinizin yanında olurdu. Ama benim başka bir *iratze*ye ihtiyacım olup olmadığına bakmak için buraya uğramadı bile."

"Cecily..." diye söze başladı Tessa. "Will'in laneti..."

"O gerçek bir lanet değildi!"

"Biliyor musun," dedi Tessa düşünceli bir tavırla, "bir bakıma öyleydi. Will kimsenin onu sevemeyeceğine, sevmelerine izin verdiği takdirde bunun onların ölümüyle sonuçlanacağına inanıyordu. O yüzden hepinizi terk etti. Güvende

olmanızı istedi ama sen şimdi buradasın, Will'e göre, *güven-li*nin tam tersi olan bir yerde. Gelip yaralarına bakmaya katlanamıyor. Çünkü o yaraları kendisi açmış gibi hissediyor."

"Bunu ben seçtim. Gölge Avcılığı'nı. Ve tek sebep Will'le olmak istemem değildi."

"Bunu biliyorum," dedi Tessa. "Ama vampir kanına maruz kaldığı için kutsal suyla boğulması esnasında sayıklarken Will'in yanında oturuyordum ve hangi adı sayıkladığını biliyorum. Senin adını."

Cecily başını şaşkınlıkla kaldırdı. "Will bana seslendi, öyle mi?"

"Ah, evet!" Tessa'nın dudaklarının kenarı ufak bir tebessümle kıvrıldı. "Tabii, sorduğumda bana senin kim olduğunu söylemeye yanaşmadı ve bu beni delirtti..." Tessa susup gözlerini kaçırdı.

"Neden?"

Tessa omuz silkerek "Merak," dedi, elmacık kemiklerinin üstü hafifçe kızarmıştı. "En büyük günahımdır. Ne olursa olsun, Will seni seviyor. Will'le her şeyin tersine olduğunu biliyorum ama onun burada olmayışı bana göre yalnızca senin onun için ne kadar değerli olduğunu kanıtlıyor. Will sevdiği herkesi kendisinden uzaklaştırmaya alışkın ve seni ne kadar severse, bunu göstermemek için o kadar çabalayacak."

"Ama lanet yok..."

"Yılların alışkanlığını bir kenara bırakmak kolay değildir," diyen Tessa'nın gözlerinde hüzün vardı. "Umursamıyor gibi davranıyor diye, seni sevmediği düşüncesine kapılma hatasına düşme, Cecily. Gerekirse onunla yüzleş ve gerçeği söylemesini talep et ama onun umutsuz vaka olduğuna inanıp ona sırt çevirme hatasına düşme. Onu kalbinden atma. Bunu yaparsan pişman olursun."

Alıcı: Konsey üyeleri
Gönderen: Konsolos Josiah Wayland

Cevabım geciktiği için kusura bakmayın, beyler. Size görüşlerimi, üzerinde uzun uzadıya düşünmeden, aceleyle iletmediğimden, sözlerimin kulağa sabırlı bir düşünce sürecinin sonucu gibi, sağlam ve mantıklı geldiğinden emin olmak istedim.

Maalesef Charlotte Branwell'in halefim olması tavsiyenizi destekleyemeyeceğim. O iyi bir kalbe sahip olsa da Konsolos olamayacak kadar uçarı, duygusal, tutkulu ve asidir. Bildiğimiz gibi, güzel cinsin, erkeklerin sahip olmadığı zaafları vardır ve Charlotte Branwell maalesef bu zaafların hepsinin kurbanıdır. Hayır, onu tavsiye edemem! Başka birini, bu kasımda yirmi beşine basacak kendi yeğenim George Penhallow'u öneriyorum. O iyi

bir Gölge Avcısı ve seçkin bir genç adamdır. Onda Gölge Avcıları'na önümüzdeki on yılda liderlik edecek ahlaki kesinliğin ve güçlü karakterin olduğuna inanıyorum.

Raziel'in adına

Konsolos Josiah Wayland.

4

BİLGE OLMAK VE SEVMEK

Bilge olmak ve sevmek
Bir erkeğin kudretini aşabilir.

SHAKESPEARE, TROILUS VE CRESSIDA

"Bundan en azından bir şarkı çıkarırsın sanmıştım," dedi Jem.

Will, *parabataisine* merakla baktı. Jem, Will'i istetse de konuşma havasında görünmüyordu. Üzerinde temiz bir gömlek ve pantolonla, yatağının kenarında sessizce oturuyordu. Gömleği boldu ve çocuğu her zamankinden daha zayıf gösteriyordu. Ama köprücük kemiklerinin etrafında hala gaddar

bir kolyeye benzeyen kurumuş kan damlaları vardı. "Neyden şarkı çıkarırım?"

Jem'in dudakları kıpırdadı. "Yaratığı yenişimizden?" dedi. "Onca espri yaptıktan sonra..."

"Son birkaç saattir espri yapma havamda değilim," diyen Will, gözlerini komodinin üzerindeki kanlı paçavralara, pembemsi bir sıvıyla yarısına dek dolu olan kaseye çevirdi.

"Endişelenme, Will," dedi Jem. "Herkes benim için endişeleniyor ve ben buna katlanamıyorum. Seni istedim. Çünkü, çünkü sen bunu yapmazsın. Beni güldürürsün sen."

Will kollarını havaya kaldırdı. "Ah, pekala!" dedi. "Bu nasıl?"

"Hakikaten, artık boşuna didinmiyorum
İblis çiçeğinin beyni çarpıttığını kanıtlamak için
Yazık olsa da boşuna olmadı
Çiçekli solucanın katledilmesi
Çünkü bana inanmaya
Nihayet tenezzül ettiniz hepiniz."

Jem bir kahkaha patladı. "Eh, bu iğrençti!"

"Doğaçlamaydı!"

"Will, *vezinli hece* diye bir şey vardır..." Jem'in kahkahası bir anda öksürüğe dönüştü. Jem iki büklüm oldu, incecik omuzları sarsılmaya başladı. Will de öne atıldı. Yatağın beyaz örtüsüne kan sıçradı.

"Jem..."

Jem elini kaldırarak komodininin üzerindeki kutuyu işaret etti. Will kutuya uzandı; kapakta zarifçe çizilmiş, bir sürahiden su döken, Will'e çok tanıdık gelen bir kadın vardı. Will onu görmekten nefret ediyordu.

Will kutuyu çat diye açtı ve donakaldı. Ahşap kutunun içinde, dibini ancak örtecek miktarda, gümüşi pudra şekerine benzer bir şey vardı. Belki de Sessiz Kardeşler Jem'i tedavi etmeden önce miktar daha fazlaydı, ancak Will bunu bilmiyordu. Bildiği bir şey varsa, o da kutuda çok, çok daha fazlasının kalmış olması gerektiğiydi. "Jem," dedi Will boğulurcasına, "nasıl sadece bu kadar olur?"

Jem'in öksürüğü kesilmişti. Çocuğun dudaklarında kan vardı ve Will hareket edemeyecek kadar büyük bir şok içinde onu izlerken Jem kolunu kaldırdı, yüzündeki kanı kol ağzıyla sildi. Keten gömlek hemen kızıla döndü. Jem'in ateşi var gibiydi. Başka bir tedirginlik belirtisi olmasa da, solgun teni parlıyordu.

"Will," dedi Jem, yumuşak bir sesle.

"İki ay önce," diye söze başlayan Will, sesinin yükseldiğini fark etti, sesini çabalayarak alçalttı. "İki ay önce, bir yıl yetecek kadar *yin fen* almıştım."

Jem'in gözlerinde meydan okumayla karışık bir hüzün vardı. "Onu alma sürecimi hızlandırdım."

"Hızlandırdın, öyle mi? Ne kadar?"

Jem artık gözlerine bakmıyordu. "Öncekinden iki, belki üç kat fazlasını almaya başladım."

Will, "Ama bu ilaçtan aldığın doz oranın, sağlığının kötüleşmesiyle bağlantılı," dedi ve Jem hiçbir şey söylemeyince sesi yükseldi, son kelimeyi söylerken çatladı: "*Neden?*"

"Yarım bir hayat sürmek istemiyorum..."

Will, "Böyle giderse beşte bir hayatın bile olmayacak!" diye bağırdı ve sertçe nefes aldı. Jem'in yüzündeki ifade değişmişti ve Will duvarı yumruklamamak için elinde tuttuğu kutuyu sertçe komodinin üzerine bırakmak zorunda kaldı.

Jem doğruluyordu ve gözleri alev alevdi. "Yaşamanın *ölmekten* daha önemli yanları var," dedi. "Kendi yaşayışına bak, Will. Yıldız gibi parlıyorsun. Ben yalnızca beni hayatta tutacak kadar ilaç alıyordum, beni iyileştirecek kadar değil. Bazen savaşlardan önce, bana enerji versin diye fazladan doz alıyordum ama onun dışında hep yarım bir yaşam, hep gri bir alacakaranlık..."

"Ama artık dozajını değiştirdin, öyle mi? Bu nişandan beri mi devam ediyor?" diye sordu Will, sertçe. "Tessa yüzünden mi?"

"Bunun için onu suçlayamazsın. Bu benim kararımdı. O bu konuyu hiç bilmiyor."

"O senin yaşamanı isterdi, James..."

"*Ama yaşamayacağım!*" Jem birden ayağa fırladı. Yanakları alev alevdi. Will onu şimdiye kadar hiç bu kadar öfkeli gör-

mediğini düşündü. "Yaşamayacağım ve Tessa'ya daha uzun süre, yarım bir hayat yaşayan biri olarak yük olmaktansa onun için daha kısa süre, olabileceğim kadar fazlası olmayı, onun için parlayabildiğim kadar parlamayı seçebilirim. Bu benim kararım, William ve sen bu kararı benim yerime veremezsin."

"Belki de verebilirim. Hep *yin fen*ini senin için satın alan kişiydim..."

Jem'in yüzündeki kan çekildi. "Bunu yapmayı reddedersen onu kendim satın alırım. Zaten hep buna gönüllüydüm. Onu satın almak isteyen sendin. O konuya gelince..." Jem, Carstairs aile yüzüğünü parmağından çıkardı ve Will'e uzattı. "Al bunu!"

Will, gözlerini yüzüğe doğrulttu, sonra da Jem'in yüzüne anlamsızca baktı. Söyleyebileceği ya da yapabileceği bir düzine şey aklından geçti. Will bir karakterden sıyrılmanın o kadar da kolay olmadığını fark etmişti. Uzun yıllar boyunca zalim biriymiş gibi davranmıştı. Hatta bir adamın arabasını dalgınca, yakın zaman içinde başka yere taşınmış olsa da yıllardır yaşadığı evin yönüne döndüreceği gibi, hala önce o role başvuruyordu. Sonunda, "Şimdi de *benimle* evlenmek mi istiyorsun?" dedi.

"Yüzüğü sat," dedi Jem. "Para için. Sana söylemiştim, ilaçlarımın parasını sen ödemek zorunda değilsin. Hatırlarsan ben bir kez seninki için ödemiştim ve o hissi hatırlıyorum. Pek hoş değildi."

Will yüzünü buruşturdu, sonra Jem'in soluk renkli, yara izleriyle örtülü avucunda parlayan Carstairs aile sembolüne baktı. Uzandı ve arkadaşının elini nazikçe tutarak parmaklarını yüzüğün üzerine kapattı. "Ne zaman sen pervasız, bense temkinli olduk? Ne zamandan beri benim seni kendinden korumam gerekiyor? Aslında hep sen beni korurdun." Gözleri Jem'in yüzünü taradı. "Seni anlamama yardım et."

Jem hiç kıpırdamadan duruyordu. "Başta, Tessa'ya aşık olduğumu ilk fark ettiğimde aşkın beni iyileştiriyor olabileceğini düşündüm. Çok uzun zamandır nöbet geçirmemiştim. Ve ona evlenme teklif ettiğimde bunu da söyledim. Aşkın beni iyileştirdiğini. Bu yüzden, ilk kez şey olduğumda, bu ilk kez tekrar olduğunda, ondan sonra Tessa'ya söylemeye içim el vermedi. Bunun ona olan aşkımın azaldığı anlamına geldiğini sanabilir diye. Başka bir hastalığı savuşturmak için daha fazla ilaç almaya başladım. Çok geçmeden bana bir hafta yetecek kadar ilacı, sırf ayakta durabilmek için almaya başlamıştım. Önümde yıllar yok, Jem. Aylar bile olmayabilir. Ve Tessa'nın bunu bilmesini istemiyorum. Lütfen ona söyleme! Sırf onun değil, benim hatırım için de."

Will neredeyse isteği dışında, arkadaşını anladığını hissetti. Tessa'nın kendisini sevmesini sağlamak için her şey yapacağını, her türlü yalanı söyleyeceğini, bütün riskleri alacağını düşündü. O bunun için…

Neredeyse her şeyi yapardı. Ama Jem'e ihanet etmezdi. Yapmayacağı tek şey buydu. Eli kendi avucunda olan Jem karşısında öylece duruyor, arkadaşının gözlerine bakıyor, ondan anlayış ve güleçlik bekliyordu. Will bunu nasıl anlamayabilirdi? Magnus'un salonunda durduğunu, bir saat daha, bir an daha, artık katlanamadığı bir hayatı yaşamaktansa iblis diyarlarına gönderilmek için yalvardığını hatırlıyordu.

Sonunda, "Demek aşk için ölüyorsun," diyen Will'in sesi kendi kulaklarına boğuk geldi.

"Aşk için biraz daha hızlı ölüyorum. Hem uğruna ölünecek daha kötü şeyler var."

Will, Jem'in elini bıraktı, Jem de soru soran gözlerle bir yüzüğüne, bir ona baktı. "Will…"

"Whitechapel'a gideceğim," dedi Will. "Bu gece. Sana ellerindeki bütün *yin feni* alacağım; ne kadarına ihtiyacın varsa."

Jem başını iki yana salladı. "Senden vicdanına aykırı bir şey yapmanı isteyemem."

"Vicdanım," diye fısıldadı Will. "Benim vicdanım sensin. Hep de öyle oldun, James Carstairs. Bunu senin için yapacağım ama önce senden bir söz alacağım."

"Ne tür bir söz?"

"Yıllar önce benden senin için bir tedavi aramaktan vazgeçmemi istedin," dedi Will. "Beni o sözden salıvermeni istiyorum. En azından çevreme bakmam için beni serbest bırak. Araştırmam için."

Jem ona hafif bir hayretle baktı. "Tam seni tamamen tanıdığımı düşünürken beni yine şaşırtıyorsun. Evet, seni serbest bırakıyorum. Araştır. Ne gerekiyorsa yap. İyi niyetine ket vuramam. Bu zalimce olur ve ben senin yerinde olsam, ben de senin için aynı şeyi yapardım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Will bir adım öne çıktı. Ellerini Jem'in omzuna koydu, bu omuzların ne kadar sivri olduğunu, kemiklerinin bir kuşun kanatlarına benzediğini hissetti. "Bu boş bir söz değil, James. İnan bana, sahte umudun verdiği acıyı kimse benden daha iyi bilemez. Arayacağım. Bulunacak bir şey varsa, onu bulacağım. Ama o zamana dek, hayatın, seçtiğin gibi yaşamak üzere, senindir."

Jem inanılmaz bir biçimde gülümsedi. "Bunu biliyorum," dedi, "ama bana hatırlatmakla zariflik yapıyorsun."

"Zariflikte üstüme yoktur," dedi Will. Gözleri Jem'in yüzünü, ona kendisininki kadar tanıdık gelen çehreyi taradı. "Ve azimli. *Beni terk etmeyeceksin!* Ben hayattayken bunu yapmayacaksın!"

Jem'in gözleri irileşti ama hiçbir şey söylemedi. Söylenecek başka bir şey yoktu. Will ellerini *parabatai*sinin omuzlarından indirdi ve kapıya doğru döndü.

Cecily, o günün en erken saatlerinde durduğu yer duvara karşıydı ve bıçağı da sağ elindeydi. Tam karşıya baktı, sonra

bıçağı geriye çekti ve fırlattı. Bıçak çizili dairenin hemen dışına, duvara saplandı.

Tessa'yla yaptığı konuşma sinirlerini yatıştırmamıştı, yalnızca daha da altüst etmişti. Tessa'da, Cecily'nin kendisini huzursuz, tedirgin hissetmesine sebep olan, tuzağa düşmüş birine özgü, pes edişle karışık bir hüzün havası vardı. Cecily Will'e ne kadar öfkeli olsa da, Tessa'nın içten içe Will için korktuğunu, dile getirmeyi reddettiği bir dehşet hissettiğini sezmeden edemiyordu ve Cecily bu korkunun sebebini öğrenmek istiyordu. Will'in neden korunması gerektiğini bilmezse, ağabeyini nasıl koruyabilirdi?

Bıçağı geri aldıktan sonra onu yine omuz hizasına kaldırdı ve fırlattı. Bıçak bu kez dairenin daha da uzağına saplanarak kızın öfkeyle, sertçe nefes almasına neden oldu. Cecily, Gallerce, "*Uffern nef!*" diye mırıldandı. Annesi bunu duysa dehşete düşerdi ama annesi orada değildi.

Dışarıdaki koridordan bir ses, kelimeyi uzata uzata, "Beş," dedi.

Cecily irkilerek döndü. Kapının eşiğinde bir gölge vardı ve o gölge ilerledikçe dağınık kahverengi saçlı, cam gibi berrak, yeşil gözlere sahip Gabriel Lightwood'a dönüştü. Genç adam, Will kadar, hatta belki daha uzun boyluydu ve ağabeyinden daha inceydi. "Ne demek istediğinizi anlamadım, Bay Lightwood."

Gabriel kolunu zarifçe uzatarak "Atışınız," dedi. "Ona beş puan veriyorum. Ustalık ve tekniğinizin üzerinde çalışmanız

gerekebilir ama doğuştan gelen bir yeteneğe sahip olduğunuz kesin. Size gereken, sadece *alıştırma yapmak*."

"Will beni eğitiyor," dedi Cecily, Gabriel ona yaklaşırken.

Çocuğun ağzının köşesi hafifçe kıvrıldı. "Dediğim gibi."

"Herhalde siz daha iyi atış yapabiliyorsunuzdur."

Gabriel duraksadı ve bıçağı duvardan çekip aldı. Gabriel onu parmaklarının arasında çevirirken bıçak pırıldadı. "Yapabilirim," dedi Gabriel. "Beni en iyileri yetiştirdi. Ben de Bayan Collins ile Bayan Gray'i yetiştirdim..."

"Duydum. Sıkılana dek. İnsan belki de bir hocadan daha fazla bağlılık ister." Cecily sakin bir sesle konuşuyordu. Gabriel'ın onu Lightwood Evi'nde ayağa kaldırırken ona nasıl dokunduğunu hatırlıyordu Cecily ama Will'in çocuktan hoşlanmadığını da biliyordu. Gabriel'ın sesindeki kendini beğenmişlik ve soğukluk kulağını tırmalıyordu.

Gabriel parmağının ucuyla bıçağın ucuna dokundu. Parmak ucunda bir damla kan belirdi. Gabriel'ın parmakları nasırlıydı, ellerinin üzerinde de çiller vardı. "Dövüş kıyafetinizi çıkarmışsınız."

"Kan ve irinle kaplıydı." Cecily kendisini tepeden tırnağa süzen çocuğa baktı. "Ama siz üzerinizi değiştirmemişsiniz."

Bir an için çocuğun yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Sonra o ifade kayboldu, ama Cecily, ağabeyinin duygularını saklayışını, işaretleri tanıyacak kadar çok görmüştü. "Giysilerimin hiçbiri burada değil," dedi Gabriel, "hem nerede yaşayacağımı bilmiyorum. Aile meskenlerinden birine dönebilirdim ama..."

Cecily bunu çocuğun yüzünde okuyarak şaşkınlıkla, "Enstitü'de kalmayı mı düşünüyorsunuz?" dedi. "Charlotte ne diyor?"

"Buna izin verecek." Gabriel'ın yüzü kısa bir an için değişti, eskiden yalnızca sertliğin göründüğü bu yüzde ani bir savunmasızlık ifadesi belirdi. "Ağabeyim burada."

"Evet," dedi Cecily. "Benimki de öyle."

Gabriel, bu hiç aklına gelmemiş gibi bir an için sustu. "Will," dedi. "Ona çok benziyorsunuz. Bu, bu, sinir bozucu." Sonra başını, içindeki örümcek ağlarını temizlemek istercesine salladı. "Ağabeyinizi az önce gördüm," dedi. "Mahşerin Dört Atlısı onu kovalıyormuş gibi, Enstitü'nün merdivenlerinden paldır küldür iniyordu. Herhalde bunun sebebini bilmiyorsunuzdur?"

Amaç. Cecily'nin kalbi yerinden sıçradı. Kız bıçağı Gabriel'ın elinden kaptı ve çocuğun irkilerek bağırışını duymazlıktan geldi. "Hiç bilmiyorum," dedi, "ama öğrenmeye niyetliyim."

Londra şehri, iş gününün bitişiyle kepenklerini kapatır gibi görünürken East End canlanıyordu. Will, ikinci el kıyafet ve ayakkabılar satan sıra sıra tezgahla dolu sokaklardan geçti. Eskiciler ve bıçak bileyiciler, ara sokaklarda el arabalarını

itiyor, boğuk bir sesle mallarının reklamını yapıyordu. Kasaplar açık kapıların önünde oturuyordu, önlükleri kan lekeliydi, dükkanlarının vitrinlerindeyse hayvan leşleri vardı. Çamaşır asarken sokağın karşısından birbirine seslenen kadınların sesi, Bow Bells'de doğmuş olan herkesin aksanıyla öyle ağırdı ki, Rusça konuşsalar Will onları ancak bu kadar anlardı.

Yağmur çiselemeye başlamıştı. O anda kapalı olan toptancı bir tütüncünün önünden geçen, köşeyi dönüp daha dar bir sokağa sapan Will'in saçları nemliydi. Will uzakta Whitechapel Kilisesi'nin sivri kulesini görebiliyordu. Orada gölgeler toplanmıştı. Sis yoğun, yumuşaktı ve demirle çöp kokuyordu. Sokağın ortasından pis kokulu suyla dolu, dar bir yağmur oluğu geçiyordu. İleride, iki tarafına birer gaz lambası asılmış bir kapı vardı. Will geçerken aniden eğilip kapıya yaklaştı ve elini uzattı.

Bir bağırtı duyuldu ve Will ince, siyahlara bürünmüş bir şekli kendisine çekti. Cecily, dövüş kıyafetlerinin üzerine aceleyle bir pelerin giymişti. Koyu renk saçları başlığının kenarlarından dışarı çıkmıştı ve Will'in mavi gözleri ona öfkeyle, dik dik baktı. "Bırak beni!"

"Ne halt etmeye beni Londra'nın arka sokaklarında takip ediyorsun, seni küçük budala!" Will, kızı hafifçe sarstı.

Kızın gözleri küçüldü. "Daha sabah bana *cariad* diyordun ama şimdi budala diyorsun, öyle mi?"

"Bu sokaklar tehlikelidir," dedi Will. "Ve sen buraları hiç bilmiyorsun. Büyüleme rünü bile kullanmıyorsun. Taşrada yaşarken hiçbir şeyden korkmadığını iddia etmek ayrı şeydir ama burası Londra."

"Londra'dan korkmuyorum," dedi Cecily meydan okur gibi.

Will kızın üzerine eğildi ve neredeyse kulağına tısladı. "*Fyddai'n wneud unrhyw dda yn ddweud wrt hych i fynd adref?*"

Kız güldü. "Hayır, eve dönmemi söylemenin bir yararı olmaz. *Rwyt ti fy mrawd ac rwy eisiau mynd efo chi.*"

Will bunu duyunca gözlerini kırpıştırdı. *Sen benim ağabeyimsin ve ben seninle gelmek istiyorum.* Bu, Will'in Jem'in söylediğini duymaya alıştığı bir şeydi ve Cecily başka her yönden Jem'den farklı olsa da, genç adamla tek bir özelliği paylaşıyordu: Katıksız bir inatçılık. Cecily bir şeyi istediğini söylediğinde bu tembelce bir arzuyu değil, demir gibi bir azmi ifade ederdi.

"Nereye gittiğim umrunda bile değil mi?" dedi Will. "Ya Cehennem'e gidiyor olsaydım?"

"Cehennem'i hep görmek istemişimdir," dedi Cecily sakince. "Herkes istemez mi?"

"Çoğumuz oradan uzak kalmak için çabalayıp dururuz," dedi Will. "İlle de bilmen gerekiyorsa vahşi, hovarda günahkarlardan ilaç almak için bir ifrit inine gidiyorum. Seni görür görmez satmaya karar verebilirler."

"Sen onları durdurmaz mısın?"

"Herhalde bu bana ne kadar para teklif edeceklerine bağlı."

Kız başını iki yana salladı. "Jem senin *parabatai*n," dedi. "O Klav'ın sana verdiği kardeş. Ama ben sana kanla bağlı olan kız kardeşinim. Neden onun için her şeyi yapmaya razıyken tek istediğin beni eve yollamak?"

"İlaçların Jem için olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ben budala değilim, Will."

"Ne yazık ki değilsin," diye mırıldandı Will. "Jem, Jem benim en iyi yanım. Senin bunu anlamanı beklemiyorum. Ona borçluyum."

"O halde ben neyim?" diye sordu Cecily.

Kendisini kontrol edemeyecek kadar öfkeli olan Will derin bir nefes verdi. "Sen benim zaafımsın."

Cecily öfkeyle değil, düşünceli bir tavırla, "Tessa'ysa kalbin," dedi. Ağabeyinin irkildiğini görünce, "Dediğim gibi, budala değilim," diye ekledi. "Ona aşık olduğunu biliyorum."

Will, kızın sözleri, büyük bir acının saplanmasına sebep olmuş gibi elini başına götürdü. "Bunu başka birine söyledin mi? Söylememelisin, Cecily. Kimse bilmiyor ve bilmemeli."

"Kimseye bir şey söylemeye niyetim yok."

"Evet, herhalde yoktur, değil mi?" Will'in sesi sertleşmişti. "*Parabatai*sinin nişanlısına karşı uygunsuz hisler beslediği için ağabeyinden utanıyor olmalısın..."

"Senden utanmıyorum, Will. Ne hissediyor olursan ol, harekete geçmedin ve sanırım hepimiz sahip olamayacağımız şeyleri istiyoruz."

"Öyle mi?" dedi Will. "Sen sahip olamayacağın neyi istiyorsun?"

"Senin eve dönmeni."

Kızın siyah saçlarının bir tutamı yağmurdan yanağına yapışmıştı ve Will öyle olmadığını bilse de, kız bu yüzden ağlamış gibi görünüyordu.

"Benim evim, Enstitü." Will içini çekti ve başını taş kemere yasladı. "Bütün akşam burada dikilip seninle tartışamam, Cecily. Peşimden Cehennem'e gelmeye kararlıysan seni durduramam."

"Nihayet mantıklı davranıyorsun. Öyle yapacağını biliyordum. Ne de olsa benimle akrabasın."

Will onu tekrar sarsma dürtüsüne direndi. "Hazır mısın?"

Cecily başıyla onayladı, Will de kapıyı çalmak için elini kaldırdı.

Kapı ardına dek açıldı. Gideon, yatak odasının kapısında duruyor, karanlık bir yerdeymiş de, az önce ışığa çıkmış gibi gözlerini kırpıştırıyordu. Pantolonuyla gömleği kırışmış, askılarından biri kolunun aşağısına kaymıştı.

Sophie eşikte tereddüt etti ve "Bay Lightwood?" dedi. Elinde, üzerine çörekler ve çay koyulmuş, onu rahatsız ede-

cek kadar ağır bir tepsi vardı. "Bridget bana tepsi istediğinizi söyledi..."

"Evet. Tabii, evet. İçeri gel." Gideon birden tamamen uyanmış gibi doğruldu ve Sophie'ye eşiği aşmasını işaret etti. Çizmelerini çıkarmış, bir köşeye fırlatmıştı. Oda her zamanki gibi düzenli değildi. Yüksek arkalıklı bir sandalyenin üzerine dövüş kıyafetleri serilmişti. Sophie bunun döşemeye ne yapacağını düşündü ve içten içe yüzünü buruşturdu. Komodinin üzerinde yarısı yenmiş bir elma, yatağın ortasındaysa mışıl mışıl uyuyan, örtülerin üzerine yayılmış Gabriel Lightwood vardı.

Belli ki ağabeyinin kıyafetlerini giymişti. Çünkü kıyafetlerin kol ve bacakları çocuğa kısa gelmişti. Uyurken yüzünde her zamanki gerilim olmadığından daha genç görünüyordu. Ellerinden biri, ona güven vermesini ister gibi yastığı kavramıştı.

Farkında olmadan dirseklerine sarılan Gideon, "Onu uyandıramadım," dedi. "Onu kendi odasına göndermeliydim, ama..." İçini çekti. "İçim el vermedi."

"Burada mı kalacak?" diye soran Sophie, tepsiyi komodinin üzerine bıraktı. "Yani, Enstitü'de."

"Ben, ben bilmiyorum. Sanırım öyle. Charlotte ona kalabileceğini söyledi. Sanırım Gabriel'ın ödünü koparmış." Gideon'un dudakları hafifçe kıpırdadı.

"Bayan Branwell mi?" Sophie sahibesinin eleştirildiğini düşündüğünde hep yaptığı gibi diklendi. "Ama o dünyanın en nazik insanı!"

"Evet, bence Gabriel'ın ödünü o yüzden koparmış. Ona sarılmış ve burada kaldığı takdirde babamla olanların geçmişte kalacağını söylemiş. Babamla olanların hangisinden söz ettiğini bilmiyorum," diye ekledi Gideon, kuru kuru. "Muhtemelen Gabriel'ın onun Enstitü'yü ele geçirme emrini desteklediği olaydandır."

"Son olaydan söz ettiğini düşünmüyor musunuz?" Sophie bonesinin altından kurtulan bir tutam saçı geriye itti. "Şey olayından..."

"Dev solucan mı? Hayır, tuhaf ama öyle düşünmüyorum. Ama affedilmeyi beklemek kardeşimin doğasında yok. Herhangi bir şey için. O yalnızca en katı disiplinden anlar. Charlotte'ın ona oyun oynadığını ya da öfkeli olduğunu düşünüyor olabilir. Charlotte ona kalabileceği bir oda göstermiş. Ama bence bütün bunlar Gabriel'ı korkuttu. Benimle bu konuyu konuşmaya geldi ve uyuyakaldı." Gideon içini çekti ve kardeşine Sophie'nin kalbinin sempatiyle hızlanmasına sebep olan, sevgi, kızgınlık ve hüzün karışımı bir ifadeyle baktı.

"Ablanız..." diye söze başladı Sophie.

"Ah, Tatiana burada kalmayı bir an olsun aklından geçirmek istemedi!" dedi Gideon. "Kocasının annesiyle babasının evine, Blackthornlara kaçtı ve ondan kurtulduğumuz iyi oldu. O aptal bir kız değil. Aslına bakarsan, zekasını diğerlerinden epeyce üstün görür ama bencil ve kibirli. Kardeşimle birbir-

lerine bayıldıklarını da söyleyemem. Ayrıca Gabriel günlerdir uyumamıştı. O kahrolası, kocaman evde, kütüphanenin önünde bekledi, kapıyı yumrukladı, yumrukladı ama babamdan cevap alamadı..."

"Onu korumak istiyorsunuz," diye gözlemde bulundu Sophie.

"Tabii ki istiyorum. O, benim küçük kardeşim." Gideon yatağa gitti ve Gabriel'ın dağınık, kahverengi saçlarını okşadı. Gabriel kıpırdadı ve huzursuzca bir ses çıkardı, ama uyanmadı.

"Babanıza karşı çıktığınız için sizi affetmeyeceğini sanmıştım," dedi Sophie. "Bundan korktuğunuzu söylemiştiniz. Hareketlerinizi Lightwood adına ihanet olarak göreceğinden korktuğunuzu."

"Bence o, Lightwood adını sorgulamaya başladı. Tıpkı benim Madrid'de yaptığım gibi." Gideon yataktan uzaklaştı.

Sophie başını eğdi. "Üzgünüm," dedi. "Babanız için. Herkes onun hakkında ne diyor olursa olsun, ya da o ne yapmış olursa olsun, sizin babanızdı."

Gideon kıza döndü. "Ama Sophie..."

Sophie ilk adını kullanan adamı uyarmadı. "Onun aşağılık şeyler yaptığını biliyorum," dedi. "Ama yine de yasını tutmanıza izin verilmeli. Kimse yasınızı sizden alamaz; o yalnızca size aittir."

Gideon parmak uçlarıyla kızın yanağına hafifçe dokundu. "Adının *bilgelik* anlamına geldiğini biliyor muydun? Sana çok uymuş."

Sophie yutkundu. "Bay Lightwood..."

Ama adamın parmakları açılarak Sophie'nin yanağını avuçladı ve Gideon onu öpmek için eğildi. "*Sophie,*" diye fısıldadı, sonra dudakları birbirini buldu ve o hafif dokunuş, Gideon eğildikçe yerini daha büyük bir basınca bıraktı. Sophie ellerini hafifçe, nazikçe Gideon'un omuzlarına sardı. Sophie ellerinin *çamaşır ve yük taşımaktan, mazgalları süpürmekten, toz almaktan ve cila yapmaktan kabalaştığını* düşünüp vesveseye kapıldı ama Gideon bunu fark etmiş ya da buna aldırıyor gibi görünmüyordu.

Sonra Sophie ona yaklaştı ve ayakkabısının topuğu halıya takıldı. Sophie yere düşecek gibi olunca Gideon onu yakalamak istedi. Birlikte yere düşerlerken Sophie'nin yüzü utançtan alev alev kızardı. *Yüce İsa*, Gideon Sophie'nin onu kasten yere çektiğini, tutkudan delirmiş, çılgın, müstehcen bir kadın olduğunu sanacaktı. Sophie'nin bonesi düşmüş, koyu renk bukleleri yüzüne inmişti. Altındaki halı yumuşacıktı ve üzerindeki Gideon endişeyle adını fısıldıyordu. Yanakları hala yanmakta olan Sophie başını yana çevirdi ve kendisini adamın dört direkli yatağının altına bakarken buldu.

"Bay Lightwood," diyen Sophie dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Yatağınızın altındakiler çörek mi?"

Gideon tazıların köşeye kıstırdığı bir tavşan gibi donakalarak gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Orada." Sophie dört direkli yatağın altına yığılmış, yuvarlak, koyu renk şekilleri işaret etti. "Yatağınızın altında resmen bir çörek dağı var. Neler oluyor?"

Gideon doğruldu, ellerini dağınık saçlarının arasından geçirdi. Bu sırada Sophie de eteklerini hışırdatarak adamdan uzaklaştı. "Ben..."

"O çörekleri siz istediniz. Neredeyse her gün... Onlar için zili çaldınız, Bay Lightwood. Madem onları istemiyordunuz, bunu neden yaptınız?"

Adamın yanakları kızardı. "Seni görmek için aklıma başka yol gelmedi. Benimle konuşmuyordun, seninle konuşmaya çalıştığımda beni dinlemiyordun..."

"Siz de yalan söylediniz, öyle mi?" Düşen bonesini yerden kapan Sophie ayağa kalktı. "Ne kadar çok işim var, biliyor musunuz, Bay Lightwood? Kömür ve sıcak su taşımak, toz almak, cila yapmak, sizin ve diğerlerinin dağınıklığını toplamak... Bunu önemsemiyorum, şikayet de etmiyorum, ama ne cüretle sırf size istemediğiniz bir şey getireyim diye bana fazladan iş çıkarır, beni ağır tepsileri merdivenden indirip çıkarmaya mecbur edersiniz?"

Giysileri şimdi daha da kırışık olan Gideon aceleyle ayağa kalktı. "Bağışla beni!" dedi. "Doğru düzgün düşünemedim."

"Hayır," diyen Sophie saçlarını öfkeyle bonesinin altına tıkıştırdı. "Sizin gibiler hiç düşünmez, değil mi?"

Bunu söyledikten sonra, Gideon'ı umutsuzca arkasından bakar halde bırakarak odadan çıktı.

Gabriel mahmur, yeşil gözlerini kırpıştırarak yataktan, "İyi iş, ağabey," dedi.

Gideon ona bir çörek fırlattı.

"Henry." Charlotte mahzende ilerledi. Cadılığı meşaleleri öyle parlak bir ışık saçıyordu ki, Charlotte saatin gece yarısına yaklaştığını bilse de hala gündüzü yaşıyor gibiydi. Henry odanın merkezindeki birkaç büyük, ahşap masanın en büyüğünün üzerine eğilmişti. Başka bir masadaki bir kabın içinde iğrenç bir şey yanıyor, üzerinden koca koca, lavanta rengi duman bulutları yükseliyordu. Henry'nin masasının üzerine kasapların mallarını sarmak için kullandığı türden çok büyük bir kağıt parçası serilmişti ve adam kağıda her türden gizemli şifreler ve hesaplamalar yazıyor, yazı yazarken kendi kendine mırıl mırıl konuşuyordu. "Henry, sevgilim, yorulmadın mı? Saatlerdir buradasın."

Henry irkilerek başını kaldırdı. Çalışırken taktığı gözlüğü yukarı, kızıl saçlarının arasına itti. "Charlotte!" Kadını gördüğü için mutluluğun yanı sıra hayrete kapılmış gibi görünüyordu; Charlotte kuru kuru, ancak Henry'nin kendi karısını kendi evlerinde gördüğüne şaşıracağını düşündü. "Meleğim. Burada ne işin var? Burası buz gibi. Bebek için iyi olmaz."

Charlotte güldü ama Henry yanına koşup ona nazikçe sarıldığında itiraz etmedi. Henry çocuklarının olacağını öğrendiğinden bu yana, Charlotte'a incecik bir porselen tabak gibi davranıyordu. Kadının başının tepesine bir öpücük kondurdu ve geri çekilerek Charlotte'ın yüzünü inceledi. "Aslında biraz bitkin görünüyorsun. Belki de yemek yemek yerine, Sophie'den odana seni güçlendirecek bir et çorbası getirmesini istemelisin? Ben gidip..."

"Henry. Saatler önce akşam yemeği yememeye karar verdik. Herkesin odasına sandviçler gönderildi. Jem hala yemek yiyemeyecek kadar hasta. Lightwood çocukları da çok sarsıldı. Jem iyi olmadığında Will'in nasıl olduğunu da bilirsin. Tabii, Tessa da üzgün. Aslına bakarsan bütün ev altüst..."

Charlotte'ın konuşmasının yalnızca bu bölümünü kayda değer bulmuşa benzeyen ve özlem dolu görünen Henry, "Sandviç mi?" dedi.

Charlotte gülümsedi. "Sana ayırdıklarımız yukarıda Henry, tabii işinden kopabilirsen. Herhalde seni azarlamamalıyım. Benedict'in güncelerini inceliyordum ve bayağı büyüleyiciler. Ama sen ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Bir portal," dedi Henry hevesle. "Bir ışınlanma çeşidi. Bir Gölge Avcısı'nı, yer kürenin bir yerinden diğerine, birkaç saniye içinde aktarabilecek bir şey. Bana fikri veren Mortmain'in yüzükleri oldu."

Charlotte'ın gözleri irileşti. "Ama Mortmain'in yüzükleri kesinlikle kara büyüdür..."

"Ama bu değil. Ah, bir şey daha var! Gel, bak. Buford için."

Charlotte, kocasının bileğini tutup onu odada yürütmesine izin verdi. "Sana yüz kere söyledim Henry, oğluma asla Buford adını koymam. Melek aşkına, o bir *beşik* mi?"

Henry pırıl pırıl gülümsedi. "Beşikten daha iyisi!" dedi ve kolunu sallayarak iki direğin arasına asılı olduğundan sallanabilecek gibi görünen, ahşap, sağlam görünüşlü bebek yatağını işaret etti. Charlotte kendine, bunun çok hoş görünen bir mobilya olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. "Kendi kendine sallanan bir beşik!"

"Ne dedin?" diye sordu Charlotte cılız bir sesle.

"İzle." Henry gururla öne çıkıp görünmez bir düğmeye bastı. Beşik nazikçe sağa sola sallanmaya başladı.

Charlotte tuttuğu nefesi verdi. "Bu harikulade, sevgilim!"

"Hoşuna gitmedi mi?" Henry yine gülümsedi. "İşte, şimdi biraz daha hızlı sallanıyor." Beşik gerçekten de, Charlotte'a dalgalı bir denize açıldığı hissini veren hafif bir sarsıntıyla daha hızlı sallanıyordu.

"Hımmm," dedi Charlotte. "Henry, seninle konuşmam gereken bir konu var. Önemli bir konu."

"Çocuğumuzun her gece nazikçe sallanarak uyutulmasından daha mı önemli?"

"Klav, Jessamine'i salıvermeye karar verdi," dedi Charlotte. "İki gün içinde Enstitü'ye dönecek."

Henry, inanmazlık dolu bir bakışla karısına döndü. Arkasındaki beşik, bütün hızıyla ilerleyen bir at arabası gibi daha da hızlı sallanıyordu. "*Buraya* dönecek, öyle mi?"

"Henry, kızın gidecek başka yeri yok."

Henry cevap vermek için ağzını açtı, ama o tek kelime edemeden korkunç bir yırtılma sesi duyuldu ve beşik direklerinden ayrılarak odada uçtu, en uzak duvara çarptı ve patlayıp kıymık kıymık oldu.

Charlotte hafifçe içini çekti ve eliyle ağzını örttü. Henry'nin alnı kırıştı. "Belki tasarımı biraz değiştirirsem..."

"Hayır, Henry!" dedi Charlotte kesin bir dille.

"Ama..."

"Hayatta olmaz!" Charlotte'ın sesi öldürücüydü.

Henry içini çekti. "Peki, canım."

Cehennem araçları acımasızdır. Cehennem araçları pişman olmaz. Cehennem araçları sayısızdır. Cehennem araçları hiç durmaz.

Benedict'in çalışma odasının duvarında yazan sözcükler, Jem'in yatağının başucunda oturup onu uyurken izleyen Tessa'nın kafasında yankılandı. Kız saatin kaç olduğundan emin değildi ama Bridget'in deyimiyle "gecenin körü" olduğundan emindi. Tessa, Will gittikten hemen sonra odaya

girdiğinde Jem uyanıktı, doğrulup oturmuştu ve biraz çay içip kızarmış ekmek yiyecek kadar iyiydi. Gerçi Tessa'nın hoşuna gitmeyecek kadar zor nefes alıyordu ve solgundu.

Sophie daha sonra yiyecekleri götürmek için gelmiş ve Tessa'ya gülümsemişti. Fısıldayarak "Yastıklarını kabartın," diye öneride bulunmuştu, Tessa da Jem'in onun titizlenmesini eğlendirici bulmasına rağmen bunu yapmıştı. Tessa'nın daha önce hasta odalarıyla pek deneyimi olmamıştı. Hemşireyi oynamaya en yaklaştığı anlar, sarhoş ağabeyine baktığı gecelerdi. Konu Jem olduğunda buna aldırmıyor, o, yumuşak nefesler alırken ve yarı kapalı gözlerinin kirpikleri elmacık kemiklerine sürtünerek pır pır ederken başucunda oturup Jem'in elini tutmaktan rahatsız olmuyordu.

Jem birden, gözlerini açmadan ama sakin bir sesle, "Pek kahramanca değil," dedi.

Tessa irkildi ve öne eğildi. Parmaklarını bir süre önce Jem'inkilere dolamıştı ve birbirini tutan elleri yatakta, Jem'in yanında duruyordu. Jem'in parmakları soğuk, nabzı yavaştı. "Ne demek istiyorsun?"

Jem alçak sesle, "Bugün," dedi ve öksürdü. "Yere düşmek ve Lightwood evinin her yerine kan kusmak..."

"Oranın görünüşünü geliştirdi," dedi Tessa.

"Will gibi konuştun." Jem uykulu uykulu gülümsedi. "Ve tıpkı onun yapacağı gibi, konuyu değiştiriyorsun."

"Elbette değiştiriyorum. Sanki hasta olduğun için gözümden düşeceksin. Öyle bir şeyin olmayacağını biliyorsun. Ve bugün kahramanca davrandın. Ama Will bugün diyordu ki," diye ekledi, "kahramanların hepsinin sonu kötü olurmuş ve birinin neden kahraman olmak isteyebileceğini anlamıyormuş."

"Ah!" Jem Tessa'nın elini hafifçe sıktı, sonra bıraktı. "Eh, Will olaylara kahramanın açısından bakıyor, değil mi? Ama geri kalanımız için cevap vermek kolay."

"Öyle mi?"

"Elbette. Kahramanlar dayanıklıdır, çünkü onlara ihtiyacımız var. Kendileri için sağlam durmazlar."

"Onlardan kendin kahraman değilmişsin gibi söz ediyorsun." Tessa uzanıp Jem'in alnındaki saçları geriye itti. Jem başını onun eline yasladı, gözlerini kapattı. "Jem, sen hiç?.." Tessa duraksadı. "Sen hiç hayatını uzatmanın, ilaç dışındaki tedavi yollarını düşündün mü?"

Bunu duyan Jem'in gözleri bir anda açıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Tessa, Will'in tavanarasında, zeminde yatışını, kutsal suyla boğuluşunu düşündü. "Vampir olmak. Sonsuza dek yaşardın..."

Jem aceleyle yastıklara yaslanıp doğruldu. "Tessa, *hayır!* Sen, sen bu şekilde düşünemezsin."

Tessa gözlerini ondan kaçırdı. "Aşağıdünyalı olma düşüncesi sana göre gerçekten bu kadar korkunç mu?"

"Tessa..." Jem derin bir nefes verdi. "Ben bir Gölge Avcısı'yım. Nefilim'im. Tıpkı annemle babam gibi. Annemin mirasının bir kısmı nasıl benimse, bu da benim mirasım. Bu, babamdan nefret ettiğim anlamına gelmiyor tabii. Ama bana verdikleri armağana, Melek'in kanına, bana duyulan güvene, ettiğim yeminlere büyük saygım var. Hem pek de iyi bir vampir olacağımı sanmıyorum. Vampirler bizleri hor görür. Bazen şaka olsun diye bir Nefilim'i dönüştürürler ama diğerleri o vampiri küçümser. Biz damarlarımızda gündüzü ve melek ateşini, yani onların nefret ettiği her şeyi taşırız. Onlar da, Nefilimler de beni dışlar. Artık Will'in *parabatai*si olamam, Enstitü'de yerim olmaz. Hayır, Tessa! Dünyanın sonuna dek gün ışığı olmadan yaşamaktansa, ölüp yeniden doğmayı ve güneşi yeniden görmeyi yeğlerim."

"O halde, bir Sessiz Kardeş ol," dedi Tessa. "*Codex*'e göre vücutlarına koydukları rünler, ölümlülüklerini askıya alacak kadar güçlüymüş."

"Sessiz Kardeşler evlenemez, Tessa." Jem çenesini kaldırdı. Tessa, Jem'in nezaketinin altında, Will'inki kadar güçlü bir inadın yattığını uzun zamandır biliyordu. Şimdi o inadı, ipeğin altındaki çeliği görebiliyordu.

"Senin yaşamanı ve benimle evlenmemeni yeğleyeceğimi biliyorsun. Aksi takdirde..." Son kelimeleri söylemek isterken boğazı kilitlendi.

Jem'in gözleri hafifçe açıldı. "Sessiz Kardeşlik'in yolu bana açık değil. Kanımda onu kirleten *yin fen* varken vücutlarına işledikleri rünler beni öldürür. İlaç sistemimden atılana dek onu kullanmayı bırakmam gerekir ve bu muhtemelen beni öldürür." Jem Tessa'nın yüzünde bir şey görmüş olacaktı ki, sesini yumuşattı. "Zaten Sessiz Kardeşler'in sürdüğüne hayat denemez -gölgeler ve karanlık, sessizlik ve müziksizlik." Jem yutkundu. "Hem sonsuza kadar yaşamak istemiyorum."

"Ben sonsuza kadar yaşayabilirim," dedi Tessa. Bunun büyüklüğü, Tessa'nın aklının hala almadığı bir şeydi. İnsanın hayatının asla sona ermeyeceğini kavraması, bir gün sona ereceğini kavraması kadar zordu.

"Biliyorum," dedi Jem. "Ve bunun için üzgünüm. Çünkü bu kimsenin taşımaya mecbur olmaması gereken bir yük. Biliyorsun, ben tekrar doğacağımıza inanıyorum, Tessa. Bu bedende olmasa da geri döneceğim. Birbirini seven ruhlar, bir sonraki hayatlarda birbirine çekilir. Will'i, annemle babamı, dayılarımı, Charlotte ve Henry'yi göreceğim..."

"Ama beni görmeyeceksin." Bu, Tessa'nın bunu ilk düşünüşü değildi ama bu düşünce aklına geldiğinde onu genelde bir kenara iterdi. *Ölümsüzsem yalnızca şimdiki hayatıma sahibim demektir. Senin gibi dönüşüp değişmeyeceğim, James. Seni Cennet'te veya büyük nehrin kıyılarında ya da bu hayatın ötesinde hangi hayat yatıyorsa, onda görmeyeceğim, James.*

"Seni şimdi görüyorum." Jem uzandı ve elini Tessa'nın yanağına koydu. Berrak gümüşi-gri gözlerini soru sorar gibi onunkilere dikti.

Tessa, "Ben de seni görüyorum," diye fısıldayınca Jem bitkince gülümseyip gözlerini kapattı. Tessa elini onunkinin üzerine koydu, yanağını onun avcunun çukuruna yasladı. Hiçbir şey söylemeden öylece oturdu ve Jem'in soğuk parmaklarını yanağında hissetti. Sonunda Jem'in nefesleri yavaşladı, parmakları gevşedi. Jem uyumuştu. Tessa hüzünlü bir tebessümle Jem'in elini nazikçe indirdi, yanına, örtünün üzerine koydu.

Yatak odası kapısı açılınca Tessa sandalyesinde döndü ve Will'in üzerinde paltosu, elinde eldivenleriyle eşikte durduğunu gördü. Onun sert, gergin yüzüne tek bir bakış atınca ayağa fırladı ve Will'in peşinden koridora çıktı.

Will çoktan koridorda peşinde şeytan olan bir adamın acelesiyle yürümeye başlamıştı. Tessa, yatak odası kapısını arkasından dikkatlice kapattı ve onun peşinden koşturdu. "Sorun ne, Will? Ne oldu?"

"East End'den şimdi döndüm," dedi Will. Will'in sesinde Tessa'nın salonda ona Jem'le nişanlı olduğunu söylediği günden beri duymadığı bir acı vardı. "*Yin fen* aramaya gittim. Ama yok."

Merdivenlere ulaştıklarında, Tessa neredeyse tökezleyip düşecekti. "Ne demek, yok? Jem'de *yin fen* var, değil mi?"

Will dönüp ona baktı ve merdivenlerden geri geri indi. "Bitti," dedi sertçe. "Senin bilmeni istemiyor ama bunu saklamanın bir yolu yok. Ondaki bitti, ben de daha fazlasını bulamıyorum. İlacı alan hep bendim. Tedarikçilerim vardı ama ya yok oldular, ya da ellerinde bir şey yok. Önce o yere gittim, Jem'le ikinizin gelip beni bulduğunuz yere. Onlarda *yin fen* yoktu."

"O zaman başka bir yerde..."

Will, "Her yere gittim," dedi ve tekrar döndü. Enstitü'nün ikinci katındaki koridora çıktılar; kütüphane ve misafir salonu buradaydı. İkisinin de kapısı açıktı, koridora sarı bir ışık düşüyordu. "Her yere. Gittiğim son yerde, biri bana hepsinin son birkaç haftada kasten satın alındığını söyledi. Hiçbir şey yok."

Şokun, içinde ateş gibi cızırdadığını hisseden Tessa, "Ama Jem," dedi. "*Yin fen* olmazsa..."

"Ölür." Will kütüphane kapısında bir an için durdu, Tessa'yla göz göze geldi. "Daha bu haftasonu bana onun için tedavi arama izni verdi. Araştırma izni. Şimdiyse ona şifa bulana kadar hayatta tutamayacağım için ölecek."

"Hayır," dedi Tessa. "Ölmeyecek, ölmesine izin vermeyeceğiz!"

Will yanında Tessa'yla kütüphaneye girdi ve gözlerini tanıdık odada, gaz lambalarıyla aydınlanan masalarda, eski kitaplarla dolu raflarda gezdirdi. Will, Tessa konuşmamış

gibi, "Kitaplar vardı," dedi. "Danıştığım, ender rastlanan zehirlerle ilgili kitaplar." Kızdan uzaklaşarak yakındaki bir rafa gitti, eldivenli elleriyle orada duran ciltli kitapları aceleyle karıştırdı. "Yıllar önce, Jem daha fazla araştırma yapmamı yasaklamadan önceydi. Unutmuşum..."

Tessa yürüyüp Will'in yanına giderken etekleri bileklerinin etrafına sürtündü. "Will, dur."

"Ama *hatırlamak* zorundayım." Will başka bir rafa, sonra bir başkasına geçti. Uzun, ince bedeni yere sert bir gölge düşürüyordu. "Bulmam lazım..."

"Will, kütüphanedeki bütün kitapları vaktinde okuyamazsın. Dur!" Will'in arkasına geçmiş, ona ceketinin yakasının yağmurdan nemlendiğini görecek kadar yaklaşmıştı. "Bunun Jem'e yararı olmaz."

"O halde, neyin olur? *Neyin olur?*" Will uzanıp başka bir kitap aldı, ona dik dik baktı ve kitabı yere fırlattı. Tessa yerinden sıçradı.

Tekrar, "Dur!" dedi ve Will'in kolunu yakalayarak onu kendisine çevirdi. Will'in yüzü kızarmış, soluğu kesilmişti. Kolu Tessa'nın elinde demir gibi sertti. "Daha önce tedavi ararken şimdi bildiklerini bilmiyordun. Şimdiki müttefiklerine sahip değildin. Gidip Magnus Bane'e soracağız. Onun Aşağıdünya'da gözleri ve kulakları var. Her tür büyüyü biliyor. Sana lanetini çözmen için yardım etmişti. Bize bu konuda da yardım edebilir."

Will bir tiyatro oyununun repliklerini tekrarlıyormuş gibi camlaşmış gözlerle, "Lanet yoktu," dedi.

"Will, dinle beni. Lütfen! Magnus'a gidelim. O bize yardım edebilir."

Will gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Tessa ona bakakaldı. Will'in onu göremeyeceğini bildiği anlarda ona bakmaktan kendisini alamıyordu, onun elmacık kemiklerine değen ince, örümcek ağını andıran, siyah kirpiklerine, göz kapaklarının hafif maviliğine. "Evet," dedi Will, sonunda. "Evet. Tabii. Tessa, teşekkür ederim. Düşünemedim."

"Yas içindeydin," diyen Tessa, birden hala onun kolunu tuttuğunu, ona yanağını öpebilecek ya da onu rahatlatmak için kollarını boynuna sarabilecek kadar yakın olduğunu fark etti. Bir adım gerileyerek Will'i bıraktı. Will'in gözleri açıldı. "Sen onun tedavi aramanı sonsuza dek yasaklayacağını sanıyordun. Bunu hiçbir zaman kabullenemediğimi biliyorsun. Magnus'u daha önce de düşündüm."

Will onun yüzünü taradı. "Ama ona hiç sormadın, öyle mi?"

Tessa başını iki yana salladı. "Jem istemedi. Ama şimdi her şey değişti."

"Evet." Will ondan uzaklaşırken gözlerini Tessa'nın yüzünden ayırmadı. "Ben aşağı inip Cyril'e arabayı getirmesini söyleyeceğim. Benimle avluda buluş."

Alıcı: Konsolos Josiah Wayland
Gönderen: Konsey Üyeleri

Beyefendi,

Mektubunuzu aldığımızda büyük bir üzüntüye kapıldığımızı belirtmek durumundayız. Charlotte Branwell'in bütün kalbinizle desteklediğiniz bir seçim olduğu ve kendisini Londra Enstitüsü'nü yönetebilecek bir lider olarak kanıtladığı kanaatindeydik. Sorgucumuz Whitelaw, Bayan Branwell'den ve onun Benedict Lightwood'un otoritesine meydan okuyarak baş etme şeklinden büyük bir takdirle bahsediyor.

Konseyce, George Penhallow'un Konsey'de selef olmaya uygun olmadığını düşünüyoruz. Bayan Branwell'in aksine, o kendisini başkalarına liderlik edebilecek biri olarak kanıtlamadı. Bayan Branwell'in genç ve tutkulu olduğu doğrudur ama Konsolos olmak tutku gerektirir. Bu pozisyon için fazlasıyla genç ve deneyimsiz olan Bay Penhallow'la ilgili düşüncelerinizi bir kenara bırakmanızı ve Bayan Branwell olasılığını tekrar düşünmeye zaman ayırmanızı salık veriyoruz.

Raziel'in adına, saygılarımızla
Konsey üyeleri.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

5

BÖLÜNMÜŞ BİR KALP

Xxx

Alıcı: Konsey Üyeleri
Gönderen: Josiah Wayland, Konsolos

Kalemimi size yazmak üzere, ağırlaşmış bir yürekle elime alıyorum, beyler. Çoğunuz beni yıllardır tanıyorsunuz ve çoğunuzu Konsey'deki pozisyonlarınıza bizzat getirdim. Size iyi liderlik ettiğime ve Melek'e elimden geldiğince iyi hizmet ettiğime inanıyorum. Gelgelelim hata yapmak insana özgüdür ve Charlotte Branwell'i

Londra Enstitüsü'nün başına getirerek hata yaptığıma inanıyorum.

Ona pozisyonunu bahşettiğimde, Bayan Branwell'in babasının ayak izlerinden gideceğini ve inançlı, Klav'ın kanunlarına itaat eden bir lider olacağına inanmıştım. Ayrıca, kocasının onun fevrilik ve düşüncesizlik yönündeki doğal kadınsı eğilimine ket vuracağına inanmıştım. Maalesef, durum böyle olmadı. Henry Branwell'de karısını dizginleyecek karakter gücü yok ve kadınsal görevlerinin yükünü taşımayan Bayan Branwell, itaat erdemini bir kenara bıraktı. Daha geçen gün, Charlotte'ın, onun Idris'e gönderilmesi yönündeki açık emrime rağmen casus Jessamine Lovelace'in Sessiz Şehir'den salıverilişinin ardından Enstitü'ye geri çağrılmasını emrettiğini öğrendim. Ayrıca, Charlotte'ın Nefilim davasına dostane yaklaşmayan, hatta Mortmain'le işbirliği içinde olabilecek -kurt adam Woolsey Scott gibi- kişilere kulak verdiğinden kuşkulanıyorum.

Konsey, Konsey üyelerine hizmet etmez; her zaman tersi olmuştur. Ben Konsey'in ve Klav'ın gücünün bir sembolüyüm. Otoritem itaatsizlikle baltalandığında, hepimizin otoritesi baltalanmış olur. Değeri sınanmış ve eksik bulunmuş birindense, değeri sınanmamı, ama görev bilinci taşıyan yeğenimi seçmeniz yerinde olacaktır.

Melek adına, saygılarımla
Konsolos Josiah Wayland.

Will haturladı. Aylar önce başka bir gün, Jem'in yatak odası. Yağmur, Enstitü'nün pencerelerini dövüyor, camda şeffaf şeritler çiziyordu.

"Bu kadar mı?" diye sormuştu Jem. "Başka yok mu?"

Hakikat mi? Jem masasında oturuyordu, bir bacağını kıvırıp koltuğun üzerine, kendi altına almıştı. Çok genç görünüyordu. Kemanı koltuğun yan tarafına yaslanmış, dik duruyordu. Will içeri girip de girizgah yapmadan artık rol yapmayacağını, itirafta bulunması gerektiğini ve bunu hemen yapacağını söylediğinde Jem keman çalıyordu.

Jem, Bach'ın sonunu getirmiş, gözlerini Will'in yüzünden hiç ayırmadan kemanı yere koymuştu. Will kelimeler bitene dek durup durup konuşurken Jem'in gümüşi gözlerinde büyük bir kaygı belirmişti.

Will konuşması bittiğinde, nihayet, "Bu kadar," demişti. "Benden nefret ediyorsan seni suçlamam. Bunu anlayabilirim."

Uzun bir sessizlik olmuştu. Jem ateşin bocalayan ışığında sakin, gümüşi görünen gözlerini Will'den hiç ayırmamıştı. "Senden asla nefret edemem, William."

Şu anda başka bir yüz, onunkine bakan sakin, mavi-gri gözler gören Will'in karnı sıkıştı. "Senden nefret etmeye çalıştım, Will ama bunu hiçbir zaman başaramadım," demişti Tessa. O anda Will, Jem'e "her şeyi" anlatmadığının farkına vardı ve acı duydu. Hakikat bu kadarıyla kalmıyordu.

Tessa'ya duyduğu aşk da vardı. Ama bu yükü taşıması gereken Jem değil, Will'di. Bu, Jem'in mutlu olması için saklanması gereken bir şeydi. Will Jem'e çatlak bir sesle, "Nefretini hak ediyorum," demişti. "Seni tehlikeye attım. Lanetli olduğuma, beni önemseyen herkesin öleceğine inanmıştım; kendime sana değer verme, sana da bana kardeş olma iznini verdim. Seni tehlikeye attım..."

"Tehlike yoktu."

"Ama ben olduğuna inanıyordum. Başına silah doğrultsam ve tetiği çeksem, haznede kurşun olmadığını bilmememin bir önemi olur muydu, Jem?"

Jem'in gözleri irileşmiş, Will ise yumuşak bir sesle gülmüştü. "Bir sırrın olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" demişti. "Seninle olan arkadaşlığıma, gözü kapalı başladığımı mı sanıyorsun? Taşıdığın yükün doğasını bilmiyordum. Ama bir yük olduğunu biliyordum." Jem ayağa kalkmıştı. "Etrafındakiler için zehirli olduğunu düşündüğünü biliyordum," diye eklemişti. "Etrafında, beni mahvedecek yozlaştırıcı bir güç olduğunu sandığını. Sana mahvolmayacağımı, sevginin bu kadar kırılgan olmadığını göstermek istedim. Bunu yapabildim mi?"

Will tek bir kez, çaresizce omuz silkmişti. Neredeyse Jem'in ona öfkeli olmasını dileyecekti. Bu daha kolay olurdu. Will kendisini hiç, Jem'in engin iyiliğiyle yüz yüzeyken olduğu kadar küçük hissetmemişti. Milton'ın Şeytan'ını düşündü.

Şeytan yerle bir olmuştu / Ve iyiliğin ne korkunç olduğunu hissetmişti. "Hayatımı kurtardın," demişti Will.

Jem'in yüzüne Thames'in üzerinde yükselen güneş kadar parlak bir tebessüm yayılmıştı. "Tek istediğim buydu."

"Will?" Yumuşak bir ses hayallerini böldü. Arabada karşısında oturan Tessa'nın gri gözleri, loş ışıktaki yağmurun rengindeydi. "Ne düşünüyorsun?"

Will çabalayarak anısından koptu, gözlerini onun yüzüne dikti. Tessa'nın yüzüne. Kızın başında şapka yoktu ve brokar pelerininin başlığı geriye düşmüştü. Yüzü solgundu, elmacık kemiklerinin etrafı daha geniş, çenesi biraz sivriceydi. Will daha önce hiç bu kadar büyük bir ifade gücüne sahip bir çehre görmediğini düşündü. Kızın her tebessümü, hüzünlü bakışları gibi Will'in kalbini bir yıldırımın kararmış bir ağacı bölmesi gibi ikiye bölüyordu. Tessa o anda Will'e, çocuğun kalbinin sıkışmasına sebep olan bir hüzün ve kaygıyla bakıyordu. "Jem," dedi Will, dürüstçe. "Ona Marbas'ın lanetini anlattığımda verdiği tepkiyi düşünüyordum."

"Yalnızca senin için üzüldü," dedi Tessa hemen. "Öyle olduğunu biliyorum, bana o kadarını anlattı."

"Üzüldü ama bana acımadı," dedi Will. "Jem hep bana neye, ne şekilde ihtiyacım varsa onu, o şekilde verdi. Ben neye ihtiyacım olduğunu bilmezken bile. Bütün *parabatai*ler birbirine adanmıştır. Birbirimize kendimizden onca şey vermek için, bunu yaparken güç kazanıyor olsak bile, adanmış

olmak zorundayız. Ama Jem'le her şey farklı. Yıllarca onun yaşamasına ihtiyaç duydum ve o beni hayatta tuttu. Onun bunu yaptığının farkında olmadığını sanıyordum ama belki farkındaydı."

"Belki," dedi Tessa. "Öyle bir çabayı asla boşa harcanmış saymazdı."

"Sana bu konuda herhangi bir şey söyledi mi?"

Tessa başını iki yana salladı. Beyaz eldivenli ufak ellerini, kucağında yumruk yapmıştı. "Senden yalnızca çok büyük bir gururla söz ediyor, Will," dedi. "Sana asla bilemeyeceğin kadar hayranlık besliyor. Laneti öğrendiğinde kalbi senin için parçalandı ama bir de adeta..."

"Temize çıktığını mı hissetti?"

Tessa başıyla onayladı. "Hep senin iyi olduğuna inanmıştı," dedi. "Sonra bu kanıtlandı."

"Ah, bilmiyorum!" dedi Will, acı acı. "İyi olmak ve lanetli olmak, ikisi aynı şey değil."

Tessa öne uzandı ve Will'in elini tutup onu kendi ellerinin arasına aldı. Bu dokunuş, Will'in damarlarında dolaşan beyaz bir alev gibiydi. Will, kızın tenini değil, yalnızca eldivenlerinin kumaşını hissediyordu ama bunun önemi yoktu. *Ben bir kül yığınıydım ama beni kıvılcımlandırıp ateşe dönüştürdün.* Will bir keresinde, aşkın neden hep yanmayı çağrıştıran terimlerle tarif edildiğini merak etmişti. Şimdi kendi damarlarındaki yanma hissi, ona cevap veriyordu. "Sen iyisin, Will,"

dedi Tessa. "Senin gerçekten ne kadar iyi olduğunu, kimse benim kadar kendinden emin bir dille söyleyemez."

Will onun ellerini çekmesini istemeyerek, yavaşça, "Biliyor musun, biz on beş yaşındayken, Jem'in annesiyle babasını öldüren iblis Yanluo sonunda katledildi. Jem'in dayısı Çin'den Idris'e gitmekte ısrarcı oldu ve Jem'i orada onunla yaşaması için davet etti. Jem bunu benim için reddetti. İnsanın *parabatai*sini terk etmeyeceğini söyledi. Bu, yeminin sözlerinin bir parçasıydı. *Senin insanların, benim insanlarım olacak.* Merak ediyorum, ben aileme dönme şansını yakalasaydım, onun için aynı şeyi yapar mıydım?"

"Zaten yapıyorsun," dedi Tessa. "Cecily'nin onunla birlikte eve dönmeni istediğini bilmediğimi sanma. Ve burada Jem'in hatırına kaldığını bilmediğimi."

"Ve senin hatırına," dedi Will, kendisine engel olamadan. Tessa ellerini onunkinden çekti, Will de içinden kendisine vahşice küfretti: *Nasıl bu kadar budalaca davranabildin? İki ay sonra, nasıl böyle bir şey yapabildin? Çok dikkatliydin. Ona duyduğun aşk, Tessa'nın yalnızca kibarlığından katlandığı bir yük. Bunu unutma!*

Ama Tessa yalnızca yavaşlayıp duran arabanın perdesini çekiyordu. Girişinde, üzerinde BÜTÜN ARAÇLARIN SÜRÜCÜLERİ KEMERİN ALTINDAN GEÇERKEN ATLARIYLA YÜRÜYECEKTİR yazan bir ahırın önüne yanaşıyorlardı. Tessa, Will tek kelime etmemiş gibi, "Geldik,"

dedi. Will bir şey söylememiş olabileceğini düşündü. Belki de yüksek sesle konuşmamıştı. Belki de sadece aklını kaybediyordu. Bu, bu koşullar altında olmayacak bir şey değildi.

Araba kapısı açıldığında, içeri serin Chelsea havası girdi. Will, Cyril kıza inmesi için yardım ederken Tessa'nın başını kaldırdığını gördü. O da arabadan inip kaldırım taşlarında yürüdü. Burası Thames gibi kokuyordu. Set inşa edilmeden önce nehir, karanlıktaki gaz lambalarının kenarlarını yumuşattığı bu ev sırasına çok daha fazla yaklaşırdı. Şimdiyse nehirle evler arasında daha büyük mesafe vardı ama insan hala suyun kendisine has o demirli kokusunu alabiliyordu.

16 Numara'nın ön kısmı, George dönemine özgü, sade kırmızı tuğlalardan yapılmıştı ve ön kapının üzerinden çıkıntı yapan bir cumbası vardı. Ufak, asfalt kaplı bir avlu ve dökme demirden ince ayrıntılarla yapılmış zarif bir çitin arkasında bir bahçe vardı. Bahçe kapısı açıktı. Tessa kapıdan geçti ve ön kapıyı çalmak için merdivenleri tırmandı. Will de birkaç adım gerisindeydi.

Kapıyı pantolonuyla gömleğinin üzerine kanarya sarısı, brokar ipekten bir sabahlık giymiş olan Woolsey Scott açtı. Adamın bir göz yuvasına altın bir monokl iliştirilmişti ve Woolsey ikisine o monoklüden, hafif bir hoşnutsuzlukla baktı. "Heyhat," dedi adam, "kapıyı kahyama açtırır ve sizi geri yollatırdım ama başkasının geldiğini sandım!"

Tessa, "Kim?" diye sordu ama bu Will'e konuyla pek alakalı gelmedi. Ama Tessa böyleydi işte, sürekli soru sorardı. Onu bir odada yalnız bıraktığınız takdirde mobilyalarla bitkilere soru sormaya başlardı.

"Absinthe getiren biri."

"O şeyden yeterince içersen *kendinin* başkası olduğunu sanmaya başlarsın," dedi Will. "Magnus Bane'i arıyoruz; burada değilse söyleyiver de daha fazla vaktini almayalım."

Woolsey büyük bir yenilgiye uğramışçasına göğüs geçirdi. "Magnus," diye seslendi. "Senin mavi gözlü oğlan geldi."

Woolsey'nin arkasından ayak sesleri duyuldu ve Magnus akşam giysileriyle karşılarına çıktı. Sanki daha az önce bir balodan gelmişti. Kolalı, beyaz gömlek önü ve manşetleri, uzun kuyruklu siyah ceketi vardı. Saçları da kara, ipek fırfırları andırıyordu. Gözleri Will'den Tessa'ya kaydı. "Bu geç saatte bu şerefi neye borçluyum?"

"Senden bir iyilik isteyeceğiz," diyen Will, Magnus kaşlarını kaldırınca sözlerini düzeltti. "Sana bir soru soracağız."

Woolsey içini çekti ve kapıdan çekildi. "Pekala. Misafir salonuna geçin."

Kimse şapkalarıyla paltolarını almayı teklif etmedi ve salona vardıklarında, Tessa eldivenlerini çıkardı, hafifçe titreyerek ellerini ateşe doğru uzattı. Saçları ensesinde toplanmış dağınık, nemli buklelere dönüşmüştü. Will, ellerini o saçların arasına sokmanın ve tutamları parmaklarına dolamanın nasıl

bir his olduğunu hatırlayamadan Tessa'dan gözlerini kaçırdı. Enstitü'de, etrafında dikkatini dağıtacak insanlar varken Tessa'yı o şekilde hatırlamaya hakkı olmadığını anımsamak daha kolaydı. Buradaysa, kendisini Tessa'yla birlikte dünyayı karşılarına almışlar gibi hissederken -Tessa'nın makul bir biçimde kendi nişanlısının sağlığı için değil de, Will için burada olduğunu hissederken- bu neredeyse imkansızdı.

Woolsey kendisini çiçek desenli bir koltuğa attı. Monoklü gözünden çıkarmış ve uzun, altın zincirinden tutup parmaklarının arasında sallamaya başlamıştı. "Konunun ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Magnus şömineye doğru gitti ve oraya yaslandı. Acelesi olmayan genç adamı çok iyi oynuyordu. Oda soluk maviye boyanmış, engin granit tarlalarını, parlayan mavi denizleri ve klasik kıyafetli kadınlarla erkekleri resmeden tablolarla süslenmişti. Will bir Alma-Tadema reprodüksiyonunu tanıdığını düşündü -bu bir reprodüksiyon olmalıydı, değil mi?

"Duvarlara ağzın açık bakma, Will," dedi Magnus. "Aylardır ortalıkta yoksun. Bugün buraya gelmenin sebebi nedir?"

"Size zahmet vermek istemedim," diye mırıldandı Will. Bu yalnızca kısmen doğruydu. Magnus Will'in ona yapıldığını sandığı lanetin gerçek olmadığını kanıtladıktan sonra Will, Magnus'tan kaçmaya başlamıştı. Büyücüye kızgın olduğundan ya da ona daha fazla ihtiyaç duymadığından değil, Magnus'u

görmek ona acı verdiği için. Magnus'a kısa bir mektup yazarak neler olduğunu, sırrının artık sır olmadığını anlatmıştı. Jem'in Tessa'yla nişanlanışından söz etmişti. Magnus'tan mektuba cevap vermemesini istemişti. "Ama bu, bu bir kriz."

Magnus'un kedi gözleri irileşti. "Ne tür bir kriz?"

"*Yin fen*le ilgili," dedi Will.

"Eyvah," dedi Woolsey. "Sürümün yine o şeyi kullanmaya başladığını söyleme."

"Hayır," dedi Will. "Kullanılacak kadar yok ki." Magnus'un yüzünden adamın durumu kavradığını anladı ve olanları elinden geldiğince açıklamaya çalıştı. Church, biri onunla konuşurken nasıl yüz ifadesini değiştirmiyorsa Magnus da Will konuşurken ona aynı ifadeyle baktı. Will'i, çocuğun sözü bitene dek altın-yeşil gözleriyle izlemekle yetindi.

"*Yin fen* olmazsa?" dedi Magnus en sonunda.

Tessa, şömineye arkasını dönerek "Ölecek," dedi. Yanakları karanfil pembesine dönüşmüştü. Will, Tessa'nın yanaklarındaki pembeliğin ateşin sıcaklığından mı, durumun stresinden mi kaynaklandığını bilemedi. "Hemen değil ama bu haftaiçinde. Vücudu o toz olmadan hayatta kalamaz."

"Tozu nasıl tüketiyor?" diye sordu Woolsey.

"Suyun içinde eriterek ya da içine çekerek. Bunun durumla ne ilgisi var?" diye sordu Will.

"İlgisi yok," dedi Woolsey. "Merak ediyordum, o kadar. İblis ilaçları ilginç şeylerdir."

"Bizim gibi Jem'i seven insanlar için ilginçten daha ötedir," dedi Tessa. Çenesini kaldırmıştı. Will bir keresinde ona Boadicea olmakla ilgili söylediklerini hatırladı. Tessa gerçekten cesurdu ve bunu başkasına duyduğu sevgi için kullansa da, Will bunun için ona tapıyordu.

"Bunu neden bana açıyorsunuz?" Magnus'un sesi alçaktı.

"Bize daha önce yardım etmiştiniz," dedi Tessa. "Yine edebileceğinizi düşündük. De Quincey olayında da, Will'e de laneti için de yardım..."

"Ben sizin emrinize amade değilim," dedi Magnus. "De Quincey olayında yardım ettim. Çünkü bunu benden Camille istedi. Will'e de bir kez yardım ettim. Çünkü karşılığında bana bir iyilik yapmayı teklif etti. Ben bir büyücüyüm. Gölge Avcıları'na bedava hizmet etmem."

"Ben de Gölge Avcısı değilim," dedi Tessa.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Magnus, "Hmm," dedi ve ateşe arkasını döndü. "Anladığım kadarıyla seni tebrik etmemiz gerek, Tessa?"

"Ben..."

"James Carstairs'le nişanlandığın için."

"Ah!" Kızın yüzü kızardı ve eli boğazına, Jem'in annesine ait olan, Jem'in ona hediye ettiği kolyenin hep durduğu yere gitti. "Evet. Teşekkür ederim."

Will, Woolsey'nin gözlerinin üçünün -Magnus'un, Tessa'nın ve kendisinin- üzerinde olduğunu görmekten çok,

hissetti. Adam gözlerini sırayla üçüne çeviriyor, o gözlerin arkasındaki akıl inceliyor, sonuçlara varıyor, *eğleniyor*du.

Will'in omuzları gerildi. "Ne isterseniz onu yapmaya razıyım," dedi. "Bu kez. *Yin fen* için başka bir iyilik veya ne istiyorsanız, o. Ödeme istiyorsanız, bunu ayarlayabilirim, yani, deneyebilirim..."

"Size daha önce yardım etmiş olabilirim," dedi Magnus. "Ama bu..." İçini çekti. "İkiniz, bir durup düşünün. Biri ülkedeki bütün *yin feni* satın alıyorsa, bir sebebi var demektir. Peki, kimin bunu yapmak için sebebi olabilir?"

Will bir şey söyleyemeden Tessa, "Mortmain," diye fısıldadı. Will kendi sesini hala hatırlıyordu:

"Mortmain'in uşakları East End'deki yin fen*in hepsini satın alıyor. Elimizde hiç kalmazsa ve sadece onda* yin fen *olursa..."*

"Eline düşmüş oluruz," dedi Jem. "Tabii ölmeme izin vermeye razı olmazsan. En mantıklı hareket bu olurdu."

Ama ellerinde onlara on iki ay yetecek kadar *yin fen* varken Will tehlikede olmadıklarını düşünmüştü. Mortmain'in onları hırpalayıp onlara işkence etmek için başka bir yol bulacağını sanmıştı. Çünkü planının işe yaramayacağını görecekti. Will bir yıllık ilacın, sekiz haftada bitmesini beklememişti.

"Bize yardım etmek istemiyorsunuz," dedi Will. "Mortmain'in düşmanı durumuna düşmek istemiyorsunuz."

"Eh, onu suçlayabilir misiniz?" Woolsey sarı ipeklerini uçuşturarak kalktı. "Ona bu riski alması için ne sunabilirsiniz ki?"

Tessa Will'in iliklerinde hissettiği alçak bir sesle, "Ne isterseniz veririm," dedi. "Jem'e yardım etmemize yardım edebilirseniz, ne isterseniz veririm."

Magnus kara saçlarını avuçladı. "Tanrım, siz ikiniz... Etrafa sorabilirim. Daha sıradışı kargo rotalarını öğrenebilirim. İhtiyar Molly..."

"Ona gittim," dedi Will. "Bir şey onu öylesine korkutmuş ki mezarından dışarı bile çıkmıyor."

Woolsey alaycı bir tavırla soludu. "Bundan bir sonuca varamadın mı, küçük Gölge Avcısı? Arkadaşının hayatını birkaç ay, bir yıl daha uzatmak bunlara değer mi? O nasılsa ölecek. Ve ne kadar çabuk ölürse, nişanlısı, aşık olduğun kız o kadar çabuk senin olur." Eğlendiğini gösteren bakışlarını Tessa'ya çevirdi. "Onun ölüp gideceği günü sabırsızlıkla beklemelisiniz."

Will bundan sonra ne olduğunu bilmiyordu. Birden her şey bembeyaz kesildi ve Woolsey'nin monoklü odada uçtu. Will'in kafası bir şeye acı verecek kadar sert çarptı. Kurt adam, Will'in altındaydı. Will tekmeler savurup küfürler ediyordu ve ikisi halıda yuvarlanıyordu. Will bileğinde, Woolsey'nin pençelediği yerde keskin bir acı hissetti. Acı, düşüncelerini netleştirdi ve Will, Woolsey'nin onu yere mıhladığını, onun gözlerinin sarıya döndüğünü, hançer gibi sivri dişlerinin ısırmaya hazır olduğunu fark etti.

"Kesin şunu. Kesin şunu!" Ateşin başındaki Tessa eline demir bir çubuk almıştı. Will boğulur bir halde elini

Woolsey'nin yüzüne koydu, onu itmeye çalıştı. Woolsey bağırdı ve birden Will'in göğsünün üzerindeki ağırlık yok oldu. Magnus, kurt adamı kaldırıp bir kenara itmişti. Sonra Magnus'un elleri Will'in ceketinin arkasını kavradı ve Will odadan dışarı sürüklenmeye başladı. Woolsey, bir elini Will'in gümüş yüzüğünün elmacık kemiğini yaktığı yere koymuş, arkasından bakıyordu.

"Bırak beni! Bırak beni!" Will debelendi ama Magnus'un kavrayışı demir gibiydi. Will'i koridorda yürüttü ve yarı aydınlık bir kütüphaneye soktu. Magnus tam onu bırakırken Will onun elinden kurtulmaya çalıştı ama kırmızı, kadife bir kanepenin arkasına yapışmasına neden olan beceriksizce tökezlemesine de engel olamadı. "Tessa'yı Woolsey'le yalnız bırakamam..."

"Ondan kızın erdemine zarar gelmez," dedi Magnus, kuru kuru. "Woolsey kendisine mukayyet olacak ama aynısını senin için söyleyemem."

Will yüzündeki kanı silerken yavaşça Magnus'a döndü. Magnus'a, "Bana kötü kötü bakıyorsun," dedi. "Church'ün birini ısırmadan önceki haline benziyorsun."

"Praetor Lupus'un lideriyle kavga etmek," dedi Magnus, acı acı. "Bahane buldukları takdirde sürüsünün sana ne yapacağını biliyorsun. Ölmek istiyorsun, değil mi?"

"İstemiyorum," diyen Will, kendisini bile biraz şaşırttı.

"Sana neden yardım ettiğimi bilmiyorum."

"Kırık şeyleri seviyorsun."

Magnus odada iki büyük adım attı ve uzun parmaklarıyla Will'in yüzünü tutarak çenesini zorla kaldırdı. "Sen Sydney Carton değilsin," dedi. "O zaten ölecekken, James Carstairs için can vermekle eline ne geçer?"

"Çünkü onu kurtarabilirsem, buna değer..."

"Tanrım!" Magnus'un gözleri küçüldü. "Buna değecek olan ne var? Buna değecek olan ne olabilir?"

"Kaybettiğim her şey!" diye bağırdı Will. "*Tessa!*"

Magnus elini Will'in yüzünden çekti. Birkaç adım geriledi ve içinden ona kadar sayarmış gibi, ağır ağır nefes alıp verdi. Sonunda, "Üzgünüm," dedi. "Woolsey'nin dedikleri için."

"Jem ölürse, Tessa'yla olamam," dedi Will. "Çünkü o zaman ölmesini beklemişim ya da Tessa'ya sahip olmamı sağladığı için ölümüne sevinmişim gibi olur. Ben öyle biri olmayacağım. Onun ölümünden kar etmeyeceğim. Bu yüzden, yaşaması gerek." Kolunu indirdi. Kol ağzı kanlıydı. "Bütün bunların bir şey ifade etmesinin tek yolu bu. Aksi takdirde, hepsi..."

"Anlamsız, gereksiz bir acı ve ızdıraptan ibaret mi olur? Herhalde hayatın böyle olduğunu söylemem bir işe yaramaz. İyiler acı çeker, kötüler serpilip gelişir ve bütün ölümlüler dünyayı terk eder."

"Ben bundan fazlasını istiyorum," dedi Will. "*Sen* bundan daha fazlasını istememe sebep oldun. Bana yalnızca buna

inanmayı seçtiğim için lanetli olduğumu gösterdin. Bana ihtimaller, anlamlar olduğunu söyledin. Şimdiyse yarattığın şeye sırt çeviriyorsun."

Magnus hafifçe güldü. "Sen iflah olmazsın."

"Bunu daha önce de duydum." Will yüzünü buruşturarak kanepeden uzaklaştı. "O halde, bana yardım edecek misin?"

"Edeceğim." Magnus gömleğinin önüne uzandı ve oradan bir zincirin ucunda sallanan, yumuşak ve kırmızı bir ışıkla parlayan bir şey çıkardı. Kare şeklinde, kırmızı bir taş. "Bunu al."

Taşı Will'in eline tutuşturdu.

Will ona kafası karışmış halde baktı. "Bu Camille'indi."

"Bunu ona hediye olarak vermiştim," diyen Magnus'un ağzı acı acı büküldü. "Geçen ay, bütün hediyelerimi geri yolladı. Bunu alabilirsin. Yakınlarda iblisler olduğunda beni uyarıyor. Mortmain'in o mekanik yaratıklarının üzerinde de iş görebilir."

Will koridordan gelen ışıkta taşın arkasındaki yazıyı yüksek sesle okudu: "Gerçek aşk ölmez."

"Bunu takamam, Magnus. Bir erkek için fazla güzel."

"Sen de öylesin. Evine git ve temizlen. Ben bilgi alır almaz seni çağırtırım." Will'e dikkatle baktı. "Bu arada, yardımımı hak etmek için elinden geleni yap."

"Bana yaklaşırsan bu çubukla kafanı yararım," diyen Tessa şömine aletini Woolsey Scott'la aralarında kılıç gibi salladı.

Woolsey, çenesindeki kanı üzerinde baş harfleri olan bir mendille silerken kıza gönülsüz bir saygıyla baktı ve "Bunu yapacağından şüphem yok," dedi. Will'in üzerinde de kendisinin ve Woolsey'nin kanı vardı. O kuşkusuz şimdi Magnus'la başka bir odadaydı ve her yere kan bulaştırıyordu. Will hiçbir zaman düzenli olmaya çalışmazdı, özellikle de duygularına yenik düştüğünde. "Görüyorum ki onlara, bayıldığın Gölge Avcıları'na benzemeye başlamışsın. Seni onlardan biriyle nişanlanmaya iten nedir? Üstelik can çekişen bir Gölge Avcısı'yla."

Tessa'nın öfkesi dalga dalga kabardı ve kız, yanına yaklaşsa da yaklaşmasa da, Woolsey'e demir çubukla vurmayı düşündü. Ama Woolsey Will'le dövüşürken çok hızlı hareket etmişti ve Tessa fazla şansının olduğunu sanmıyordu. "James Carstairs'i tanımıyorsun. Onun adını ağzına alma!"

"Onu seviyorsun, öyle mi?" Woolsey bunu kulağa nahoş gelecek şekilde söylemeyi başarmıştı. "Ama Will'i de seviyorsun."

Tessa'nın içi buz kesti. Magnus'un Will'in ona duyduğu sevgiyi bildiğini biliyordu ama kendisinin de Will'e hissettiklerinin yüzünden okunabiliyor olması düşüncesi, aklından geçiremeyeceği kadar korkunçtu. "Bu doğru değil!"

"Yalancı," dedi Woolsey. "Hakikaten, içlerinden biri ölse ne fark eder? Senin hep gayet güzel bir ikinci seçeneğin olacak."

Tessa, Jem'i, onun yüzünün şeklini, keman çalarken gözlerini konsantrasyon içinde kapayışını, gülümserken dudaklarının kıvrılışını, onun parmaklarına dikkatle dolanan parmaklarını düşündü. Jem'in her bir çizgisi kelimelere dökemeyeceği kadar değerliydi. "İki çocuğun olsa," dedi Tessa, "diğeri nasılsa yanında olacak diye, ikisinden birisinin ölmesinin sakıncası yok der miydin?"

"İnsan iki çocuğu sevebilir. Ama kalp, romantik aşkla tek bir kişiye verilebilir," dedi Woolsey. "Eros'un tabiatı budur, değil mi? Romanlar öyle diyor ama ben bunu hiç bizzat tecrübe etmedim."

"Romanlar hakkında bir şeyi kavradım," dedi Tessa.

"Neymiş o?"

"Gerçek olmadıklarını."

Woolsey kaşını kaldırdı. "Sen komik bir şeysin," dedi. "O oğlanların sende ne gördüğünü anladığımı söylerdim ama..." Omuz silkti. Sarı sabahlığında artık uzun, kanlı bir yırtık vardı. "Kadınları hiçbir zaman anlayamadım."

"Onların nesini gizemli buluyorsunuz, beyefendi?"

"Aslında, neden var olduklarını."

"Eh, şüphesiz sizin de anneniz vardı!" dedi Tessa.

"Evet, biri beni yavruladı," dedi Woolsey coşkusuzca. "Onu biraz hatırlıyorum."

"Öyle olabilir ama bir kadın olmasa var olamazdınız, değil mi? Bizi yararsız görseniz de, erkeklerden daha akıllı, daha

azimli, daha sabırlıyızdır. Erkekler daha kuvvetli olabilir ama dayanıklı olan kadınlardır."

"Yaptığın bu mu? Dayanmak mı? Nişanlı bir kadın bundan daha mutlu olmalı, değil mi?" Açık renk gözleriyle Tessa'yı süzdü. "Kendisine karşı bölünmüş bir kalp, ayakta duramaz derler. İkisini birden seviyorsun ve bu seni paramparça ediyor."

"Ev," dedi Tessa.

Woolsey kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Kendisine karşı bölünmüş bir ev ayakta duramaz. Kalp değil. Doğrusunu bilmeden alıntı yapmasan daha iyi olabilir."

"Sen de kendine acımayı bıraksan daha iyi olabilir," dedi Woolsey. "Çoğu insan hayatında tek bir büyük aşka sahip olursa kendisini şanslı sayar. Sen iki aşk birden bulmuşsun."

"Bunu söyleyen hiç aşk bulmamış bir adam."

"Ah!" Woolsey elini kalbine koydu, şakacıktan sallanarak, yalpalayarak geriledi. "Kumrunun dişleri var. Pekala, kişisel meseleleri tartışmak istemiyorsan daha genel bir konuya geçebiliriz. Senin tabiatına? Magnus, senin büyücü olduğundan emin gibi ama ben değilim. Bence sende kan-perilerine ait özellikler var. Şekil değiştirme büyüsü, yanıltma büyüsü değilse nedir? Büyü ve yanıltmanın ustaları da, Güzel Irk değilse kimdir?"

Tessa, Benedict'in partisindeki, annesini tanıdıklarını iddia eden mavi saçlı peri kadınları düşündü ve nefesi boğa-

zına takıldı. Ama o Woolsey'e başka bir şey söyleyemeden Magnus'la Will kapıdan içeri girdi. Will Tessa'nın tahmin ettiği gibi, deminki kadar kanlıydı ve kaşlarını çatmıştı. Gözlerini Tessa'dan Woolsey'e çevirdi ve hafifçe güldü. "Anlaşılan haklıymışsın, Magnus," dedi. "O, Tessa için bir tehlike değilmiş. Ama kimse tersini söyleyemez."

"Tessa, canım, çubuğu indir," dedi Magnus, elini uzatarak. "Woolsey feci davranabilir ama onun ruh halleriyle baş etmenin daha iyi yolları var."

Tessa, Woolsey'e son kez, ters ters baktı ve çubuğu Magnus'a verdi. O eldivenlerini, Will de paltosunu almaya yeltendi, odada bir hareket ve ses karmaşası oldu ve Tessa Woolsey'nin güldüğünü duydu. Ona neredeyse hiç dikkat etmiyordu. Will'e fazlasıyla odaklanmıştı. Onun suratından, Magnus'la baş başayken birbirlerine söylediklerini, Jem'in ilacıyla ilgili meseleyi çözmediğini anlayabiliyordu. Will hortlak görmüş gibi, hatta biraz hasta görünüyordu. Yüksek elmacık kemiklerinin üzerindeki kan benekleri, gözlerinin maviliğini daha da irkiltici kılıyordu.

Magnus onları salondan ön kapıya götürdü ve orada soğuk hava Tessa'ya bir dalga gibi çarptı. Kız eldivenlerini çekiştirerek taktı ve Magnus'a başıyla veda etti. Magnus kapıyı kapatarak ikisini gecenin içinde baş başa bıraktı.

Thames ağaçların, yolun, Set'in ötesinde pırıldıyor, Battersea Köprüsü'ndeki gaz lambalarının ışığı, suda mavi-

altın rengi olarak yansıyordu. Arabanın gölgesi, bahçe kapısının yakınındaki ağaçların altında seçilebiliyordu. Tepelerindeki ay, gri bulut kümelerinin arkasına girip çıkıyordu.

Will hiç kıpırdamıyordu. "Tessa," dedi.

Sesi kulağa tuhaf, boğuk geliyordu. Tessa hemen yürümeyi bırakıp onun yanında durdu, başını kaldırıp Will'in yüzüne baktı. Will'in yüzü de ay ışığının kendisi kadar değişkendi; Tessa hiç onun yüzünü bu kadar durgun görmemişti.

"Yardım edeceğini söyledi mi?" diye fısıldadı Tessa. "Magnus?"

"Deneyecek ama bakışından bana acıdığını anladım, Tessa. Demek ki umut yok, öyle değil mi? Magnus bile çabaların boşa gideceğini düşünüyorsa, yapabileceğim bir şey yok demektir, değil mi?"

Tessa elini onun koluna koydu. Will kıpırdamadı. Aylarca birbirlerinden kaçtıktan, hemen hiç konuşmadıktan sonra ona bu kadar yakın olmak, onun tanıdık varlığını hissetmek çok tuhaftı. Will onunla göz göze gelmek bile istememişti. Şimdiyse yanı başındaydı. Sabun, yağmur, kan ve Will kokuyordu... "Zaten çok şey yaptın," diye fısıldadı Tessa. "Magnus yardım etmeye çalışacak, biz de aramaya devam edeceğiz. Karşımıza bir şey çıkabilir. Umudunu yitiremezsin."

"Biliyorum. Bunu biliyorum. Ama kalbimde öyle bir dehşet var ki, sanki hayatımın son saatini yaşıyorum. Daha

önce umutsuzluğa kapıldığım oldu Tessa ama hiç bu kadar korkmamıştım. Ama biliyordum, baştan beri biliyordum..."

Jem'in öleceğini. Tessa bunu söylemedi. Bu aralarındaki, dile getirilmemiş bir gerçekti.

"Kimim ben?" diye fısıldadı Will. "Yıllarca başka biriymişim gibi davrandım, sonra kendi gerçeğime döndüm diye mutlu oldum ama dönülecek bir gerçek olmadığını gördüm. Ben sıradan bir çocuktum, sonra pek de iyi olmayan bir adama dönüştüm. Şimdiyse nasıl ikisinden biri olacağımı bile bilmiyorum. Ne olduğumu bilmiyorum ve Jem gittiğinde bunu bana gösterecek kimse olmayacak."

Tessa, "Ben senin kim olduğunu çok iyi biliyorum. Sen Will Herondale'sin," dedi ve Will birden kollarını ona sardı, başını Tessa'nın omzuna yasladı. Tessa başta katıksız bir hayretle donakaldı, ardından Will'e dikkatli bir biçimde sarıldı, titreyen çocuğu kucakladı. Will ağlamıyordu, bu başka bir şeydi. Will sanki nöbet geçiriyor, boğuluyordu. Tessa ona dokunmaması gerektiğini biliyordu ama Jem'in onun o anda Will'i kendisinden uzaklaştırmasını isteyeceğini hayal edemiyordu. Will için Jem'in yerini alamazdı, hep kuzeyi gösteren pusulası olamazdı ama en azından yükünü biraz olsun azaltabilirdi.

"Birinin bana verdiği bu rezil enfiye kutusunu ister misin? Gümüş olduğundan ona dokunamıyorum," dedi Woolsey.

Salonun cumbalı penceresine asılı perdeyi, birbirlerine hayatları buna bağlıymış gibi sarılmış olan Will'le Tessa'yı ön basamaklarda dururken görebilecek kadar çekmiş olan Magnus, yorumsuzca mırıldandı.

Woolsey göz devirdi. "Hala oradalar, değil mi?"

"Evet."

"Bu romantik aşk meselesi çok karışık," dedi Woolsey. "Bizim gibi yaşamak daha iyi. Yalnızca fiziksellige aldırarak."

"Kesinlikle." Will'le Tessa sonunda birbirlerinden ayrılmışlardı ama hala el eleydiler. Tessa, Will'e basamaklardan inmesi için dil döküyor gibiydi.

"Aile adını devam ettirecek yeğenlerin olmasa evlenir miydin?"

"Sanırım evlenmek zorunda kalırdım. İngiltere, Harry, Aziz George ve Praetor Lupus hatırına!" Woolsey güldü. Kendisine büfenin üzerindeki karaftan bir kadeh kırmızı şarap doldurmuştu. Kadehindeki şarabı çevirdi, değişken derinliklerine baktı. "Will'e Camille'in kolyesini verdin," diye gözlemde bulundu.

"Nereden bildin?" Magnus'un aklının yalnızca yarısı konuşmadaydı. Diğer yarısı hala Will'le Tessa'nın arabalarına gidişini izliyordu. Boy ve yapılarındaki farka rağmen, her nasılsa genç adam kıza yaslanıyor gibiydi.

"Onunla birlikte odadan çıktığında kolye boynundaydı ama döndüğünde yoktu. Herhalde oğlana onun değerini söy-

lememişsindir? Üzerinde Enstitü'den daha çok para edecek bir yakut taşıdığını?"

"Onu istemiyordum," dedi Magnus.

"Kayıp aşkının trajik anısı olduğundan mı?"

"Ten rengime uymuyordu."

Will'le Tessa arabaya binmişler, sürücüleri dizginleri şaklatıyordu. "Sence şansı var mı?"

"Kimin?"

"Will Herondale'in. Mutlu olma şansı."

Woolsey uzun uzun iç çekti ve kadehini bıraktı. "O mutlu değilse *senin* mutlu olma şansın var mı?"

Magnus bir şey söylemedi.

"Ona aşık mısın?" diye sordu Woolsey. Kıskançlık değil, sadece merak hissediyordu. Magnus öyle bir kalbe sahip olmanın, daha doğrusu kalpsiz olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti.

"Hayır," dedi Magnus. "Bunu ben de merak etmiştim ama hayır. Bu başka bir şey. Ona borçlu olduğumu hissediyorum. Bir hayat kurtardığında, o hayattan sorumlu olduğunun söylendiğini duymuştum. Kendimi o çocuktan sorumlu hissediyorum. Mutluluğu hiçbir zaman bulamazsa onu yarı yolda bıraktığımı hissedeceğim. Aşık olduğu kıza sahip olamazsa onu yarı yolda bıraktığımı hissedeceğim. *Parabatai*sini yanında tutamazsam onu yarı yolda bıraktığımı hissedeceğim."

"O zaman onu yarı yolda bırakacaksın," dedi Woolsey. "Bu arada, sen o asık suratla dolaşıp *yin fen* ararken, ben seyahate çıkabilirim. Taşrayı görebilirim. Şehir kışın içimi sıkıyor."

"Ne istersen onu yap." Magnus perdeyi bırakarak Will'le Tessa'nın uzaklaşan arabasını gözlerinden sakladı.

Alıcı: Konsolos Josiah Wayland
Gönderen: Sorgucu Victor Whitelaw

Josiah,

Konsey'e Charlotte Branwell konusunda yazdığın mektubu duyduğumda büyük bir endişeye kapıldım. Eski tanıdıklar olarak, benimle onlarla konuştuğundan daha açık konuşabileceğini ummuştum. Charlotte'la ilgili, seni endişelendiren bir mesele mi var? Babası ikimizin de değerli bir dostuydu ve Charlotte'ın hiçbir zaman şerefsizce bir harekette bulunduğuna tanık olmadım.

Endişeli dostun,
Victor Whitelaw.

6

KARANLIĞA İZİN VER

Bırak Aşk kavrasın Yas'ı
Boğulmasın ikisi birden
Bırak karanlık kuzgununu parıldatsın
Ah, kaybettiklerinle sarhoş olmak ne tatlıdır
Ölümle dans etmek, ayaklarınla yeri dövmek.

-ALFRED, LORD TENNYSON, "A.H.H.'NİN ANISINA"

Alıcı: Sorgucu Victor Whitelaw
Gönderen: Konsolos Josiah Wayland

Bu mektubu sana tereddüt içinde yazıyorum, Victor, çünkü birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Kendimi bir nevi kahin Cassandra gibi hissediyorum. Sanki benim üzerimde de onunki gibi bir lanet var. O da gerçeği biliyordu ama kimse ona inanmıyordu.

Belki de Charlotte Branwell'i şimdi işgal ettiği, beni rahatsız eden konuma getiren günahkar kibrimdi.

Sürekli olarak otoritemi baltalıyor ve bu istikrarsızlığın Klav'a pahalıya patlayacağından korkuyorum. Charlotte Branwell için felaket olması gereken şey -casuslara yardım ve yataklık ettiği, Lovelace denen kızın Usta'yla işbirliği içinde olduğu gerçeğinin ortaya çıkışı- aksine, ona zafer olarak yansıdı. Enklav, Enstitü'nün sakinlerini, Usta'nın maskesini düşüren ve onu Londra'dan kovduran kişiler olarak görüp kutluyor. Son birkaç aydır ondan haber alınmamış olması, Charlotte'ın yerinde kararlarına yoruldu ve bunun, benim, Usta'nın taktiksel olarak geri çekilmesi ve gücünü tekrar toplaması olduğu yönündeki kuşkularım, kabul görmedi. Konsolos olsam ve Klav'ı yönetsem de, duruma bakılırsa bu dönem, Charlotte Branwell'in dönemi şeklinde yürüyecek ve benim mirasım yok olacak.

Alıcı: Sorgucu Victor Whitelaw
Gönderen: Konsolos Josiah Wayland

Victor,

Endişeni takdir etsem de, Charlotte Branwell konusunda, Konsey'e yazdığım mektupta değinmediğim bir tedirginliğim yoktur.

Bu sıkıntılı günlerde Melek'in gücü seninle olsun.
Josiah Wayland.

Kahvaltı başta sakin gidiyordu. Gideon'la Gabriel aşağı birlikte indi. İkisi de suskundu. Gabriel, Henry'den tereyağını uzatmasını istemek dışında hemen hemen hiç konuşmadı. Cecily masanın uzak ucuna yerleşmişti ve yemek yerken kitap okuyordu. Tessa kitabın adını görmek için yanıp tutuşuyordu ama Cecily kitabı öyle bir açıda tutuyordu ki, başlık görünmüyordu. Tessa'nın karşısında oturan Will'in gözlerinin altında kara uykusuzluk gölgeleri vardı ve bu, olaylı gecelerinin yadigarıydı. Tessa balıklı pilavını isteksizce dürttü ve kapı açılıp Jem içeri girene kadar sessiz kaldı.

Tessa şaşkınlıkla başını kaldırdı ve sevinçle irkildi. Jem olağan dışı denecek kadar hasta değil, yalnızca yorgun ve solgun görünüyordu. Tessa'nın yanındaki sandalyeye zarifçe oturdu. "Günaydın."

"Çok daha iyi görünüyorsun, Jemmy," dedi Charlotte sevinçle.

Jemmy mi? Tessa, Jem'e eğlenerek baktı. Çocukça omuz silkip Tessa'ya mütevazı bir tavırla gülümsedi.

Tessa masanın karşısına baktı ve Will'in onları izlediğini gördü. Bakışları bir an için onunkilerle karşılaştı. Tessa'nın gözlerinde bir soru vardı. Will'in eve döndükleri anla bu sabah arasında bir noktada, *yin fen* bulmuş olması mümkün müydü? Ama hayır, Will de Tessa kadar şaşırmış görünüyordu.

"Çok iyiyim," dedi Jem. "Sessiz Kardeşler'in bana büyük yardımı dokundu." Kendisine bir fincan çay doldurmak için uzandığında Tessa onun ince bileğindeki, üzücü denecek kadar belirgin kemiklerle tendonların kıpırdayışını izledi. Jem demliği masaya bıraktığında Tessa masanın altından onun eline uzandı, Jem de onun elini tuttu. İnce parmakları Tessa'nınkilere güven verici bir biçimde dolandı.

Bridget'in sesi mutfaktan kulaklarına çalındı.

"Bu gece rüzgar soğuk esiyor, sevgilim,
Yağmur damlaları da buz gibi
Tek kişi vardı şimdiye dek sevdiğim
O da ormanda öldü gitti.

Sevgilim için elimden geleni yaparım
Nasıl her genç kadın çırpınırsa

Oturur, mezarının başında ağıt yakarım
On iki ay ve bir gün boyunca."

"Melek aşkına, amma moral bozucu!" diyen Henry gazetesini tabağının üzerine indirdi ve kenarının yumurta sarısına bulanmasına sebep oldu. Charlotte ağzını itiraz edecekmiş gibi açtı, sonra tekrar kapadı. "Sürekli kalp ağrısıyla, ölümle ve karşılıksız aşkla ilgili şarkı söylüyor."

"Eh, çoğu şarkı bunları konu alır," dedi Will. "Karşılıklı aşk idealdir ama iyi şarkı malzemesi olduğu söylenemez."

Jem başını kaldırıp Will'e baktı, ama o bir şey söyleyemeden Enstitü'de çok yüksek bir çınlama duyuldu. Tessa artık Londra'daki evini, bunun kapı zilinin sesi olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Hepsi başları yaylıymış gibi aynı anda masanın diğer ucuna, Charlotte'a baktı.

İrkilmiş görünen Charlotte çatalını bıraktı. "Eyvah!" dedi. "Hepinize söylemek istediğim bir şey var ama..."

"Hanımefendi?" Sophie bir elinde gümüş bir tepsiyle içeri süzülmüştü. Tessa, Gideon'un kıza bakmasına rağmen, Sophie'nin gözlerini ondan kasten kaçırıyormuş gibi göründüğünü, yanaklarının hafifçe pembeleştiğini fark etti. "Konsolos Wayland aşağıda, sizinle konuşmak istiyor."

Charlotte gümüş tepsinin üzerindeki katlanmış kağıdı aldı, okudu, içini çekti ve "Pekala. Onu yukarı gönder," dedi.

Sophie, eteklerini uçuşturarak dönüp gözden kayboldu.

"Charlotte?" Henry şaşırmış gibiydi. "Neler oluyor?"

"Evet." Will, çatalıyla bıçağını bir şıngırtı eşliğinde tabağına bıraktı. "Konsolos, ha? Kahvaltımızın ortasında çıkıp geliyor? Daha neler göreceğiz? Sorgucu çay içmeye mi gelecek? Sessiz Kardeşler'le piknik mi yapacağız?"

Jem alçak sesle, "Parkta ördekli börekler yiyeceğiz," dedi. Will'le ikisi kısacık bir an için bakışıp birbirlerine gülümsediler. Sonra kapı açıldı ve Konsolos içeri girdi.

Konsolos Wayland, iriyarı, geniş göğüslü, kalın kollu bir adamdı ve cüppesi geniş omuzlarından biraz tuhaf bir biçimde sarkar gibiydi. Adam, Vikingler gibi sarı sakallıydı ve yüzü o an için haşindi. "Charlotte," dedi adam girizgah yapmadan, "buraya seninle Benedict Lightwood konusunu konuşmak için geldim."

Hafif bir hışırtı duyuldu; Gabriel masa örtüsünün üzerinde parmaklarını birbirine kenetlemişti. Gideon bir elini hafifçe kardeşinin bileğine koyarak onu durdurdu ama Konsolos çoktan onlara bakmaya başlamıştı. "Gabriel," dedi adam. "Senin de ablanla birlikte Blackthornlar'a gideceğini sanmıştım."

Gabriel'ın parmakları, çay fincanının sapını sıkı sıkı kavradı. "Rupert'ın yasını tutmakla meşguller," dedi. "Onları rahatsız etmek istemedim."

"Eh, sen de babanın yasını tutuyorsun, değil mi?" dedi Konsolos. "Yas paylaşıldığında azalır, derler."

Gideon, "Konsolos..." diye söze başlarken kardeşine endişeyle baktı.

"Ama hakkında cinayet suçlamasında bulunduğu için, ablanın yanına yerleşmen biraz tuhaf olabilirdi."

Gabriel biri üzerine kaynar su dökmüş gibi bir ses çıkardı. Gideon peçetesini masaya fırlatıp ayağa kalktı.

"Tatiana *ne* yapmış?" diye sordu sertçe.

"Beni duydunuz," dedi Konsolos.

"Olan cinayet değildi," dedi Jem.

"Siz böyle diyorsunuz," dedi Konsolos. "Ama bana öyle olduğu bildirildi."

Will, "Size Benedict'in dev bir solucana dönüştüğü de *bildirildi* mi?" diye sordu. Gabriel'sa ona Will tarafından savunulmayı beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla baktı.

Charlotte, "Will, lütfen," dedi. "Konsolos, dün size Benedict Lightwood'un *astriola*nın son evrelerinde olduğunun görüldüğünü haber vermiştim..."

"Bana bir savaş olduğunu ve onun öldürüldüğünü haber verdin," dedi Konsolos. "Ama bana rapor edilen Lightwood'un çiçeğe tutulmuş olduğu, bunun sonucunda, direnişte bulunmamasına rağmen yakalanıp öldürüldüğü."

Gözleri kuşku uyandıracak kadar parlak olan Will ağzını açtı. Jem uzanıp çocuğun ağzını eliyle örttü. Will'in boğuk itirazlarını bastıran bir sesle, "Anlamıyorum," dedi, "nasıl olur da Benedict Lightwood'un öldüğünü bilirsiniz ama nasıl öldüğünü bilmezsiniz? Bulunacak bir ceset yoksa, bunun sebebi adamın insandan çok iblise dönüşmüş olmasıydı ve

öldürüldüğünde her iblis gibi yok olmasıydı. Ama kayıp hizmetkarlar, Tatiana'nın *kendi kocasının* ölümü..."

Konsolos bıkkın görünüyordu. "Tatiana Blackthorn, Enstitü'den gelen bir grup Gölge Avcısı'nın babasını öldürdüğünü, Rupert'ın da o karmaşada öldürüldüğünü söylüyor."

Başını gazetesinden sonunda kaldıran Henry, "Babasının kocasını yediğinden de söz etti mi?" diye sordu. "Ah, evet! Adamı yemiş. Kanlı çizmesini bulalım diye bahçede bırakmış. Diş izleri vardı. Bunun nasıl kaza eseri olabileceğini öğrenmeyi çok isterim."

"Bana kalırsa bu, direnişte bulunmak sayılır," dedi Will. "Yani, damadını yemek. Ama tabii, her ailede münakaşalar yaşanır."

"Herhalde," dedi Charlotte, "solucanın -Benedict'in- zapt edilip tutuklanması gerektiğini söylemek istemiyorsun, Josiah? O çiçeğin son safhalarındaydı! Delirmiş ve solucana dönüşmüştü!"

"Yaratığa dönüşmüş ve ondan sonra da delirmiş olabilir," dedi Will diplomatik bir biçimde. "Bundan tam olarak emin olamayız."

"Tatiana çok üzgün," dedi Konsolos. "Tazminat talep etmeyi..."

"İsterse, tazminatı ben öderim." Konuşan sandalyesini masadan geriye itip ayağa fırlamış olan Gabriel'dı. "İstiyorsa ömrüm boyunca, her ay harçlığımı gülünç ablama veririm

ama hata yaptığımı kabullenmeyeceğim, kendim için de, herhangi birimiz için de. Evet, onu okumla gözünden vurdum. *O şeyi*. Ve yine aynı durumda olsam, yine aynı şeyi yapardım. O şey, her neydiyse, artık babam değildi."

Sessizlik oldu. Konsolos'un bile söyleyecek bir şeyi yok gibiydi. Cecily kitabını masaya bırakmış, dikkatli gözlerle bir Gabriel'a, bir Konsolos'a bakıyordu.

"Affedersiniz, Konsolos ama Tatiana size ne söylüyor olursa olsun, o gerçeği bilmiyor," dedi Gabriel. "Hastalandığında babamla evde baş başaydık. O son iki haftadır delirirken, yanında benden başka kimse yoktu. Sonunda buraya geldim ve ağabeyimden yardım dilendim," dedi Gabriel. "Charlotte nazik davranarak Gölge Avcıları'ndan bana yardım etmelerini rica etti. Eve vardığımızda bir zamanlar babam olan şey, ablamın kocasını çoktan paramparça etmişti. Sizi temin ederim Konsolos, babamın kurtarılmasının hiçbir yolu yoktu. Canımızı kurtarmak için savaşıyorduk."

"O halde Tatiana neden…"

"Çünkü küçük düştü," dedi Tessa. Konsolos odaya girdiğinden bu yana ilk kez konuşmuştu. "Bunu bana bizzat söyledi. Babasının iblis çiçeğine yakalandığı öğrenildiği takdirde, bunun ailesinin adını lekeleyeceğine inanıyordu. Herhalde sizin bunu Konsey'e tekrarlayacağınız umuduyla farklı bir hikaye anlatmaya çalışmış. Ama gerçeği söylemiyor."

"Gerçekten, Konsolos," dedi Gideon. "Hangisi daha mantıklı? Hepimizin delirip babamı öldürmüş olmamız ve oğullarının bunun üstünü örtmeye çalışıyor olması mı, Tatiana'nın yalan söylüyor olması mı? O hiçbir zaman ileriyi düşünmez, bunu biliyorsunuz."

Gabriel elini ağabeyinin sandalyesinin arkasına koymuş, ayakta duruyordu. "Böyle soğukkanlı bir biçimde baba katili olabileceğime inanıyorsanız, sorgulanmam için beni Sessiz Şehir'e gönderebilirsiniz."

"Muhtemelen bu en mantıklı hareket olur," dedi Konsolos.

Cecily, çay fincanını masadaki herkesi yerinden sıçratan sert bir şangırtıyla masaya bıraktı. "Bu adil değil!" dedi. "O gerçeği söylüyor. Hepimiz gerçeği söylüyoruz. Bunu biliyor olmalısınız."

Konsolos kıza uzun uzun, onu ölçüp tartar gibi baktı, sonra yine Charlotte'a döndü. "Sana güvenmemi bekliyorsun, öyle mi?" dedi. "Ama hareketlerini benden gizliyorsun. Hareketlerin sonuçları vardır, Charlotte."

"Josiah, herkes döner dönmez, ben iyi olduklarından emin olur olmaz, Lightwood evinde olanları sana rapor ettim…"

"Daha önce söylemeliydin," dedi Konsolos, dümdüz bir sesle. "Gabriel gelir gelmez. Bu rutin bir görev değildi. Bu şekilde kendini, protokole uymamana ve bu görevi Konsey onayı olmadan başlatmana rağmen seni savunmamı gerektirecek bir duruma düşürdün."

"Vakit yoktu…"

Konsolos bunun hiç de yeterli olmadığını ima eden bir sesle, "Yeter," dedi. "Gideon ve Gabriel, siz sorgulanmak üzere benimle Sessiz Şehir'e geleceksiniz." Charlotte itiraz etmeye kalkıştı ama Konsolos elini kaldırdı. "Gabriel'la Gideon'un Kardeşler tarafından temize çıkarılması yararınıza olur. Böylece durum karmaşıklaşmaz ve Tatiana'nın tazminat isteğini derhal reddedebilirim. Siz ikiniz." Konsolos Wayland, Lightwood kardeşlere döndü. "Aşağı inip arabama binin ve beni bekleyin. Üçümüz birden Sessiz Şehir'e gideceğiz. Sessiz Kardeşler'in sizinle işi bittiğinde, ilgi uyandırıcı bir şey bulamadıkları takdirde sizi buraya geri getireceğiz."

"*Bulamadıkları takdirde*," dedi Gideon tiksinti dolu bir sesle. Kardeşini omuzlarından tuttu ve onu odadan çıkardı. Gideon kapıyı arkalarından kapatırken, Tessa onun elinde bir şeyin parladığını fark etti. Gideon yine Lightwood yüzüğünü takmıştı.

"Pekala," diyen Konsolos, Charlotte'a döndü. "Neden Gölge Avcıları dönüp de Benedict'in öldüğünü haber verir vermez benimle iletişime geçmedin?"

Charlotte gözlerini çayına dikti. Dudakları incecik bir çizgiye dönüşmüştü. "Çocukları korumak istedim," dedi. "Huzurları en azından birkaç gün kaçmasın istedim. Babaları gözlerinin önünde öldükten sonra, sen sorular sormaya başlamadan önce biraz kendilerini toplayabilsinler istedim, Josiah!"

Konsolos kadının yüz ifadesini görmezlikten gelerek "Durum bundan ibaret değil," dedi. "Benedict'in defterleri ve evrakları. Tatiana bize onlardan söz etti. Adamın evini aradık, ama günceleri yok olmuş, masası boşaltılmıştı. Bu senin soruşturman değil, Charlotte; o evraklar Klav'a ait."

"O evraklarda ne arıyorsunuz?" diye soran Henry gazetesini tabağından çekti. Aldatıcı bir biçimde, cevapla ilgilenmiyor gibi görünüyordu ama gözlerinde sözde ilgisizliğini inkar eden sert bir parıltı vardı.

"Mortmain'le olan bağlantısıyla ilgili bilgi. Mortmain'le bağlantısı olabilecek diğer Klav üyeleriyle ilgili bilgi. Mortmain'in yeriyle ilgili ipuçları..."

"Ve araçlarıyla, öyle değil mi?" dedi Henry.

Konsolos cümlesinin orta yerinde sustu. "Araçları mı?"

Toparlanmış gibi görünen Charlotte, peçetesini masaya bırakırken, "Cehennem Araçları. Otomat ordusu. O, Gölge Avcıları'nı yok etmek amacıyla kurulmuş bir ordu ve onu aleyhimize kullanmayı planlıyor," dedi. "Aslında, Benedict'in gitgide anlaşılmaz hale gelen notlarına inanmak gerekirse, bu yakın gelecekte olacak."

"Demek onun notlarını ve güncelerini gerçekten aldın. Sorgucu bundan emindi." Konsolos elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu.

"Tabii ki aldım. Ve elbette onları sana vereceğim. Baştan beri bunu yapmayı planlıyordum." Soğukkanlılığına tama-

men kavuşmuş olan Charlotte, tabağının yanında duran ufak gümüş çanı alıp çaldı; Sophie geldiğinde kızın kulağına bir an için bir şeyler fısıldadı ve Sophie Konsolos'a reverans yaptıktan sonra odadan çıktı.

"Evrakları olduğu yerde bırakmalıydın, Charlotte. Prosedür bunu gerektirir," dedi Konsolos.

"Onlara bakmamam için bir sebep yoktu..."

"Benim yargıma ve Kanun'un yargısına güvenmek zorundasın. Lightwood çocuklarını korumanın, Mortmain'in yerini keşfetmek üzerinde önceliği yok, Charlotte. Klav'ı sen yönetmiyorsun. Enklav'ın bir parçasısın ve bana rapor vereceksin. Anlaşıldı mı?"

Charlotte, "Evet, Konsolos," derken Sophie elinde bir tomar kağıtla odaya girdi ve onları sessizce Konsolos'a uzattı.

"Bir dahaki sefere, saygıdeğer üyelerimizden biri solucana dönüşüp saygıdeğer üyelerimizden başka birini yediğinde sana derhal haber vereceğiz."

Konsolos'un çenesi kasıldı. "Baban arkadaşımdı," dedi. "Ona güveniyordum ve bu yüzden sana da güvendim. Beni, seni atadığıma ya da konumunu sorguladığında Benedict Lightwood'a karşı savunduğuma pişman etme."

"Sen Benedict'le bir oldun!" diye bağırdı Charlotte. "İmkansız bir görevi tamamlamam için bana iki hafta verilmesini önerdiğinde buna razı oldun! Beni savunmak için tek kelime etmedin! Kadın olmasam o şekilde davranmazdın."

"Kadın olmasan," dedi Konsolos, "öyle davranmama gerek kalmazdı."

Bunu söyledikten sonra, kara cüppesinin eteklerini savurarak donukça parlayan rünlerin eşliğinde odadan çıktı. Kapı adamın arkasından kapanır kapanmaz Will tısladı: "Ona o evrakları nasıl verirsin? Onlara ihtiyacımız..."

Sandalyesinde gevşemiş olan, gözleri yarı kapalı Charlotte, "Will, bütün gece uyumadım, gerekli bölümleri kopyaladım. Çoğu..." dedi.

"Saçmalık mıydı?" dedi Jem.

"Pornografik miydi?" diye sordu Will aynı anda.

"İkisi birden olabilir," dedi Will. "Daha önce hiç pornografik saçmalık duymadınız mı?"

Jem sırıttı, Charlotte'sa yüzünü elleriyle örttü. "İlle bilmeniz gerekiyorsa, ikincisinden ziyade ilkiydi," dedi. "Sophie'nin paha biçilmez yardımıyla elimden geldiğince çok kısmı kopyaladım." O anda başını kaldırdı. "Will, şunu unutmamalısın. Bu artık bizim görevimiz değil. Mortmain, Klav'ın sorunu ya da en azından onlar durumu böyle görüyor. Bir zamanlar Mortmain'den yalnızca biz sorumluyduk ama..."

Will, Tessa'yı bile irkiltecek kadar sertlikle, "Tessa'yı korumaktan sorumluyuz!" dedi. Will herkesin ona şaşkınlıkla baktığını görünce biraz solgunlaştı ama yine de devam etti: "Mortmain, Tessa'yı hala istiyor. Onun vazgeçtiğini varsa-

yamayız. Otomatlarla da, cadılık, ateş ve ihanetle de gelebilir ama geleceği kesin."

"Tessa'yı tabii ki koruyacağız," dedi Charlotte. "Bunu hatırlatmana gerek yok, Will. O bizden biri. Bizden biri demişken..." Charlotte tabağına baktı. "Jessamine yarın buraya dönecek."

"Ne?" Will fincanını devirince, masa örtüsü çayla sırılsıklam oldu. Masada bir uğultu oldu. Cecily yalnızca şaşkınlıkla bakıyordu. Tessa'ysa sertçe nefes aldıktan sonra sessiz kaldı. Jessamine'i Sessiz Şehir'de, son kez görüşünü hatırlıyordu. Kızın yüzü solgun, gözleri kırmızı, yaşlı ve korku doluydu... "O, bize ihanet etmeye kalkıştı, Charlotte. Sense onun geri dönmesine izin veriyorsun, öyle mi?"

"Bizden başka ailesi yok. Klav servetine el koydu ve kız tek başına yaşayacak durumda değil. Kemik Şehri'nde iki ay sorguya çekilmek onu neredeyse delirtmiş. Herhangi birimize karşı tehlike teşkil edeceğini sanmıyorum."

"Daha önce de öyle sanmıştık," diyen Jem'in sesi, Tessa'nın ondan beklemediği kadar sertti. "Ama onun hareketleri neredeyse Tessa'yı Mortmain'in eline vermeye, geri kalanımızın da gözden düşmesine sebep oluyordu."

Charlotte başını iki yana salladı. "Burada merhamet ve acıma göstermemiz gerek. Jessamine eskisi gibi değil. Onu Sessiz Şehir'de ziyaret etseniz, bunu siz de bilirdiniz."

"Hainleri ziyaret etmek gibi bir arzum yok," dedi Will soğuk bir dille. "Hala saçmalıyor. Mortmain'in Idris'te olduğunu mu söylüyordu?"

"Evet, Sessiz Kardeşler bu yüzden nihayet vazgeçti. Jessamine'in mantıklı konuşmasını sağlayamıyorlardı. Kızın herhangi bir sırrı, bildiği değerli bir şey yok. Ve o bunu anlıyor. Kendisini değersiz *hissediyor*. Kendinizi onun yerine koysanıza."

"Ah, sana gösteri yaptığından hiç şüphem yok, Charlotte! Ağlıyordur, giysilerini yırtıyordur..."

Jem *parabatai*sine hafifçe gülümseyerek "Ah, giysilerini yırtıyorsa, o ayrı," dedi. "Jessamine'in giysilerini ne kadar çok sevdiğini bilirsin."

Will'in tebessümü gönülsüz ama gerçekti. Charlotte fırsatı görüp lehine kullandı. "Onu gördüğünüzde tanıyamayacaksınız bile size söz veriyorum," dedi. "Ona yalnızca bir hafta verin, hiçbiriniz onun burada kalmasına katlanamazsanız. Idris'e gönderilmesini sağlayacağım." Tabağını itip kendinden uzaklaştırdı. "Şimdi, Benedict'in evraklarını gözden geçirmem lazım. Bana kim yardım edecek?"

Alıcı: Konsolos Josiah Wayland
Gönderen: Konsey

Beyefendi,

Son mektubunuzu alıncaya dek, Charlotte Branwell konusundaki uyuşmazlığımızın yalnızca bir görüş ayrılığı olduğunu sanmıştık. Jessamine Lovelace'in, Enstitü'ye gönderilmesini açıkça emretmemiş olsanız da bu tür meselelerin sorumluluğunu elinde tutan Kardeşlik'in onayı alındı. Hatalarına rağmen, kızın bildiği tek yuvaya dönmesine izin vermek bize merhametli bir davranış gibi gözüktü. Woolsey Scott'a gelince, o uzun zamandır müttefikimiz olarak gördüğümüz Praetor Lupus'un lideridir.

Bayan Branwell'in, Klav'ın çıkarlarına öncelik vermeyenlere kulak verdiği iddianız son derece endişe vericidir. Ama kanıt olmadan, bunu bilgi temeli olarak kullanıp hareket etmeye gönüllü değiliz.

Raziel'in adına
Nefilim Konseyi Üyeleri.

Konsolos'un arabası, yan tarafında Klav'ın beş K'si işlenmiş olan, iki kusursuz, gri aygırın çektiği pırıl pırıl, beş camlı bir landoydu. Yağmur hafifçe çiseliyordu. Konsolos'un sürücüsü öndeki koltukta oturuyor ve muşamba şapkasıyla pelerini, onu gözlerden neredeyse tamamen saklıyordu. Enstitü'nün kahvaltı odasından ayrıldıklarından beri tek kelime etmemiş olan Konsolos, kaşlarını çatarak Gideon'la Gabriel'a arabaya binmelerini işaret etti, kendisi de onların ardından bindi ve kapıyı arkalarından kapattı.

Araba sarsılarak kiliseden uzaklaşırken Gabriel dönüp pencereden dışarı baktı. Gözlerinin arkasında ve midesinde hafif bir yanma hissediyordu. Aynı şey dün de gelip geçmişti. Bazen öyle şiddetli oluyordu ki, Gabriel kusacağını sanıyordu.

Dev bir solucan... Astriolanın *son evresi... İblis çiçeği.*

Charlotte ve diğerleri babasını ilk kez suçladıklarında, Gabriel buna inanmak istememişti. Gideon'un gidişi gözüne delilik gibi görünmüştü. Bu öylesine büyük bir hıyanetti ki, ancak delilikle açıklanabilirdi. Babası Gideon'un hareketlerini yeniden gözden geçireceğini, evin yönetimine ve Lightwood olma işine devam etmek üzere geri geleceğini iddia etmişti. Ama Gideon dönmemişti ve günler kısalıp karanlıklaştıkça, Gabriel babasını gitgide daha az görür oldukça, genç adam önce meraklanmaya, sonra korkmaya başlamıştı.

Benedict yakalandı ve öldürüldü.

Yakalandı ve öldürüldü. Gabriel bu kelimeleri aklında evirip çevirdi ama bunlar ona bir şey ifade etmedi. Gabriel yetiştirilirken ona öğretildiği gibi bir canavarı katletmişti ama o canavar babası değildi. Babası hala bir yerlerde, hayattaydı ve Gabriel her an evin penceresinden dışarı bakıp babasını yolda yürürken görecek gibiydi. Adamın uzun, gri paltosu rüzgarda uçuşacaktı ve gökyüzünü arkasına almışken, profilinin net, keskin çizgileri belirecekti.

"Gabriel." Ağabeyinin sesi, anılarla hayallerin sisini yarıp geçti. "Gabriel, Konsolos sana bir soru sordu."

Gabriel başını kaldırdı. Konsolos koyu renk gözlerinde beklentiyle ona bakıyordu. Araba Fleet Caddesi'nde ilerliyor, gazeteciler, dava vekilleri ve seyyar satıcılar trafikte oradan oraya koşturuyordu.

"Sana şunu sordum," dedi Konsolos. "Enstitü'nün misafirperverliği hoşuna gidiyor mu?"

Gabriel gözlerini kırpıştırdı. Son birkaç gün öylesine yoğun bir sis içinde geçmişti ki, pek bir şey hatırlamıyordu. Charlotte'ın kollarını ona sarışı, Gideon'un ellerindeki kanı yıkayışı, Cecily'nin parlak, öfkeli bir çiçeğe benzeyen yüzü... "Sanırım gidiyor," dedi paslı bir sesle. "Orası benim evim değil."

"Eh, Lightwood Evi harikulade bir yer!" dedi Konsolos. "Tabii, kan ve ganimetler üzerine inşa edilmiş."

Gabriel, söylediklerini anlamadan ona baktı. Yüzünden midesinin bulandığı belli olan Gideon, camdan dışarı bakıyordu. "Bizimle Tatiana hakkında konuşmak istediğinizi sanıyordum," dedi.

"Tatiana'yı tanıyorum," dedi Konsolos. "Onda ne babanızın mantığı, ne annenizin iyi yüreği var. Maalesef pek şanssız bir kız. Tazminat isteği elbette geri çevrilecek."

Gideon koltuğunda dönüp Konsolos'a inanmazlıkla baktı. "Onun söylediklerine inanmıyorsanız biz neden buradayız?"

"Sizinle baş başa konuşabilmem için," dedi Konsolos. "Anlıyorsunuz ya, Enstitü'yü Charlotte'a teslim ettiğimde kadın dokunuşunun oraya iyi geleceğini düşünmüştüm. Granville

Fairchild tanıdığım en katı adamlardan biriydi ve Enstitü'yü Kanun'a uygun yönetse de, orası soğuk, davetkarlıktan uzak bir yerdi. Burada, Londra'da, dünyanın en muhteşem şehrinde olan bir Gölge Avcısı, kendisini yuvasında hissedemiyordu." Adam akıcı bir hareketle omuz silkti. "Charlotte'a buranın yönetimini devretmenin işe yarayacağını düşündüm."

"Charlotte ve Henry'ye," diye düzeltti Gideon.

"Henry bir hiçti," dedi Konsolos. "Hepimiz, deyim yerindeyse, o evlilikte gri kısrağın üstün at olduğunu biliyoruz. Henry'nin hiçbir zaman işe müdahale etmemesi gerekiyordu ve gerçekten etmiyor. Ama Charlotte'ın da etmemesi gerekiyordu. Onun uysal olması, emirlerime uyması gerekiyordu. Bu bakımdan beni büyük hayalkırıklığına uğrattı."

Gabriel kendisini tutamayarak "Babamıza karşı onu desteklediniz," dedi ve buna hemen pişman oldu. Gideon ona teskin edici bir bakış attı. Gabriel da ellerini kucağında sıkı sıkı kenetleyip dudaklarını birbirine bastırdı.

Konsolos kaşlarını kaldırdı. "Sanki babanız uysal davranacaktı," dedi. "Ben kötünün iyisini seçtim. Charlotte'ı kontrol altına alma umudumu hala kaybetmemiştim. Ama şimdi..."

"Efendim," diye araya girdi Gideon en kibar sesiyle. "Bunu bize neden anlatıyorsunuz?"

"Aha," diyen Konsolos yağmurla lekelenmiş pencereden dışarı baktı. "Geldik." Eklemleriyle arabanın camına vurdu. "Richard! Arabayı Argent Odaları'nda durdur."

Gabriel gözlerini ağabeyine çevirdi, Gideon'sa şaşkın şaşkın omuz silkti. Argent Odaları, Piccadilly Circus'ta bulunan, meşhur bir müzikhol ve beyler kulübüydü. Buraya kötü üne sahip kadınlar gelirdi ve işletmenin sahibinin Aşağıdünyalılar olduğu, bazı akşamlar yapılan "sihir gösterileri"nde gerçek sihir kullanıldığı yönünde dedikodular vardı.

Üçü birden kaldırıma çıktıklarında Konsolos, "Buraya babanızla gelirdim," dedi. Gideon'la Gabriel başlarını kaldırmış, çiseleyen yağmur damlalarının arasından, önceden yerinde duran daha mütevazı binaların üzerine inşa edildiği belli olan, epeyce kötü bir zevkin ürünü, İtalyan işi tiyatro cephesine bakıyorlardı. "Polis bir keresinde Alhambra'nın ruhsatını iptal etti. Çünkü yönetim, mülklerinde kankan dansı yapılmasına izin vermişti. Ama zaten Alhambra'yı banal kişiler yönetirdi. Burası çok daha tatmin edici. Girelim mi?"

Sesi, itiraza mahal vermiyordu. Gabriel Konsolos'un peşinden, paranın el değiştirdiği ve her biri için birer biletin satın alındığı kemerli girişten geçti. Gabriel biletine şaşkınlıkla baktı. Bilet reklam panosu şeklindeydi ve LONDRA'NIN EN İYİ EĞLENCESİ'ni vaat ediyordu.

Uzun bir koridordan geçerlerken, bilette yazanları Gideon'a yüksek sesle okudu. "*Güç gösterileri. Eğitimli hayvanlar, kuvvetli kadınlar, akrobatlar, sirk gösterileri, komedyen-şarkıcılar.*"

Gideon mırıl mırıl bir şeyler söylüyordu.

"Ve vücudunu tuhaf şekillere sokabilenler," diye ekledi Gabriel neşeyle. "Görünüşe bakılırsa, buradaki bir kadın ayaklarını şeyin üzerine..."

"Melek aşkına, burası ucuz bir tiyatrodan farksız!" dedi Gideon. "Gabriel, ben tamam diyene kadar hiçbir şeye bakma."

Gabriel gözlerini devirirken ağabeyi onu dirseğinden tutup büyük salon olduğu belli olan yere doğru çekti. Burası, tavanı Boticelli'nin is lekeli ve epeyce yıpranmış *Venüs'ün Doğuşu*'su da dahil olmak üzere Büyük İtalyan Ustalar'ın eserlerinin reprodüksiyonlarıyla süslü muazzam bir odaydı. Yaldızlı alçı tepelerinden avizeler sarkıyor, odayı sarımsı bir ışıkla doldurmuyordu.

Duvarların dibinde kadife banklar vardı ve bunların üzerinde karanlık şekiller, yani elbiseleri fazla parlak renkli, kahkahaları fazla yüksek olan kadınların eşlik ettiği beyler oturuyordu. Odanın ön kısmındaki sahneden müzik yayılıyordu. Konsolos sırıtarak sahneye doğru yürüdü. Silindir şapkalı ve kuyruklu ceketli bir kadın sahnede aşağı yukarı yürüyor, "Hınzır ama Güzel" adlı bir şarkı söylüyordu. Kadın döndüğünde gözleri avizenin ışığında yeşil yeşil parladı.

Kurt adam, diye düşündü Gabriel.

Konsolos, "Burada bir dakika bekleyin, çocuklar," dedi ve kalabalığın içinde kayboldu.

Gideon, "Çok hoş," diye mırıldandı ve dar, saten elbiseli bir kadın kıvırtarak yanlarından geçerken Gabriel'ı kendisi-

ne doğru çekti. Kadın cin ile başka, karanlık ve tatlı bir şey kokuyordu. Bu, James Carstairs'in yanık şeker kokusunu andırıyordu.

"Konsolos'un böyle bir alemci olduğunu kim tahmin ederdi?" dedi Gabriel. "Bizi Sessiz Şehir'e götürünceye dek bekleyemez miydi?"

"Bizi Sessiz Şehir'e götürmeyecek." Gideon'un dudakları gerilmişti.

"Öyle mi?"

"Aptallık etme, Gabriel. Tabii ki götürmeyecek. Bizden başka bir şey istiyor. Henüz ne istediğini bilmiyorum. Bizi buraya, huzursuz etmek için getirdi ve elinde, Charlotte'a ya da başka birine nerede olduğumuzu söylememizi engelleyecek bir koz tuttuğundan emin olmasa bunu yapmazdı."

"Belki buraya gerçekten babamla birlikte geliyordu."

"Belki ama bizi buraya getirmesinin sebebi o değil," dedi Gideon, konuşmayı bitirdiğini belli eden bir tavırla. Konsolos elinde gazoz şişesine benzeyen ama Gabriel'ın içinde içki olduğundan emin olduğu bir şişeyle yeniden karşılarında belirirken Gideon kardeşinin kolunu daha sıkı tuttu.

Gabriel, "Ne, bize yok mu?" dedi ve buna karşılık olarak ağabeyinden ters bir bakış, Konsolos'tansa ekşi bir tebessüm aldı. Gabriel, Konsolos'un ailesinin ya da çocuklarının olup olmadığını bilmediğini fark etti. Adam onun için yalnızca Konsolos'tu. "Siz çocukların," dedi adam, "ne tür bir tehlikenin içinde olduğunuza dair en ufak bir fikriniz var mı acaba?"

"Tehlike mi? Kimden kaynaklanan bir tehlike, Charlotte'tan mı?" Gideon duyduklarına inanamaz gibiydi.

"Charlotte'tan değil." Konsolos gözlerini onlara çevirdi. "Babanız yalnızca Kanun'u çiğnemedi, ona hakaret de etti. Yalnızca iblislerle alışverişte bulunmadı, onlarla yatıp kalktı. Siz Lightwoodlar'sınız. Lightwoodlar'dan geriye bir tek siz kaldınız. Kuzeniniz, halanız, amcanız yok. Ailenizi Nefilim kayıtlarından sildirebilir, sizi ve ablanızı sokağa atıp açlıktan ölmeye, avamların arasında yaşamaya, dilenmeye mahkum edebilirim ve bunu yaparken Klav'ın ya da Konsey'in haklarının dışına çıkmış olmam. Sizce sizi kim destekler? Sizi kim savunur?"

Gideon'un yüzü ve Gabriel'ın kolunu tutan eli bembeyaz kesilmişti. "Bu adil değil," dedi. "Haberimiz yoktu. Kardeşim babama güveniyordu. O babamın hareketlerinden sorumlu tutul..."

"Güveniyor muydu? Öldürücü darbeyi indiren oydu, değil mi?" dedi Konsolos. "Ah, hepinizin katkısı oldu ama babanızı öldüren nihai darbe ondan geldi! Bu da kardeşinin babanızın ne olduğunu çok iyi bildiğini gösteriyor."

Gabriel, Gideon'un ona endişeyle baktığının farkındaydı. Argent Odaları'ndaki hava sıcak ve boğucuydu, çocuğun nefesini kesiyordu. Sahnedeki kadın şimdi, "Bir Kadının

Gönlünü Hoş Tutmak" adlı bir şarkı söylüyor, sahnede volta atıyor, bastonunun ucuyla sahnenin zeminine tekrar tekrar vurarak zemini titreştiriyordu.

"Babaların günahlarını çocuklar öder. Ben istersem babanızın suçlarından ötürü cezalandırılabilirsiniz. Kardeşinle Tatiana'nın rünleri yakılarak silinirken ne yapacaksın, Gideon? Elin kolun bağlı oturup izleyecek misin?"

Gabriel'ın sağ eli seğirdi, Gideon atılıp bileğini tutmasa elini uzatıp Konsolos'u boğazından tutacağından emindi. Gideon kontrollü bir sesle, "Bizden ne istiyorsunuz?" diye sordu. "Bizi buraya yalnızca tehdit etmek için çağırmış olamazsınız. Karşılık olarak bir şey istiyorsunuz. Ve bu kolayca ya da yasal olarak isteyebileceğiniz bir şey olsa, bunu Sessiz Şehir'de yapardınız."

"Akıllı çocuk," dedi Konsolos. "Benim için bir şey yapmanızı istiyorum. Yaparsanız Lightwood Evi'ne el konsa da, şerefinizi ve adınızı, Idris'teki arazilerinizi ve Gölge Avcıları arasındaki yerinizi muhafaza etmenizi sağlarım."

"Ne yapmamızı istiyorsunuz?"

"Charlotte'ı gözaltında tutmanızı istiyorum. Özellikle yazışmalarını. Bana onun ne gibi mektuplar gönderip aldığını söyleyeceksiniz. Özellikle Idris'ten gelenleri ve oraya yollananları."

"Casusluk etmemizi istiyorsunuz." Gideon'un sesi dümdüzdü.

"Babanızla olanlar gibi bir sürpriz yaşamak istemiyorum," dedi Konsolos. "Charlotte onun hastalığını benden saklamamalıydı."

"Saklamak zorunda kaldı," dedi Gideon. "Bu, yaptıkları anlaşmanın bir şartıydı..."

Konsolos'un dudakları gerildi. "Charlotte Branwell'in bana danışmadan o tür kapsama sahip anlaşmalar yapmaya hakkı yok. Ben onun üstüyüm. O, beni bu şekilde çiğnememeli ve çiğneyemez. O ve Enstitü'deki grubu, kendi kanunlarıyla yönetilen ülkelerde yaşıyor gibi davranıyorlar. Bakın, Jessamine Lovelace'le neler oldu. Hepimize ihanet etti ve neredeyse sonumuzu getiriyordu. James Carstairs ölümle pençeleşen bir ilaç bağımlısı. Gray denen kız ya bir peri, ya bir büyücü ve Enstitü'de yeri yok. Üstüne üstlük bir de nişanlandılar. Ve Will Herdondale... Will Herondale bir yalancı ve büyüdüğünde -tabii büyürse- bir suçluya dönüşecek şımarık bir velet." Konsolos sustu, nefes nefeseydi. "Charlotte orayı derebeyliği gibi yönetebilir ama orası öyle bir yer değil. Orası bir Enstitü ve Konsey'e rapor veriyor. Siz de öyle yapacaksınız."

"Charlotte benden böyle bir ihaneti hak edecek bir şey yapmadı," dedi Gideon.

Konsolos parmağını ona doğrulttu. "Ben de tam olarak bundan söz ediyorum. Sadakatin ona yönelik değil, ona yönelik olamaz. Bana yönelik. Bana yönelik olmalı. Bunu anlıyor musun?"

"Ya hayır dersem?"

"O zaman her şeyi kaybedersin. Evini, arazilerini, adını, soyunu, amacını."

"İstediğinizi yapacağız," dedi Gabriel, Gideon tekrar konuşamadan. "Onu gözaltında tutacağız."

"Gabriel..." diye söze başladı Gideon.

Gabriel, ağabeyine döndü. "Hayır," dedi. "Kaybedecek çok fazla şeyimiz var. Yalancı olmak istemiyorsun, bunu anlıyorum. Ama sadakatimiz başta ailemiz içindir. Blackthornlar Tati'yi sokağa atar ve ablam sokakta bir an bile hayatta kalamaz. O ve çocuğu..."

Gideon'un birden beti benzi attı. "Tatiana'nın çocuğu mu olacak?"

Gabriel durumun dehşetine rağmen, ağabeyinin bilmediği bir şey bildiği için hafif bir tatmin hissetti. "Evet," dedi. "Hala ailemizin bir parçası olsan bunu sen de bilirdin."

Gideon tanıdık bir yüz görmek ister gibi odada etrafına baktı, sonra gözlerini yine çaresizce kardeşiyle Konsolos'a çevirdi. "Ben..."

Konsolos Wayland, Gabriel'a, sonra da ağabeyine soğukça gülümsedi. "O halde anlaştık mı, beyler?"

Gideon birkaç saniye sonra, başıyla onayladı. "İstediğinizi yapacağız."

Gabriel bunu duyan Konsolos'un yüzüne yayılan ifadeyi uzunca bir süre unutamayacaktı. Bu yüzde tatmin vardı ama

pek şaşkınlık yoktu. Adamın Lightwood çocuklarından başka bir şey, daha iyi bir şey beklemediği belliydi.

"Çörek mi?" dedi Tessa inanamayarak.

Sophie'nin dudakları bir tebessümle kıpırdandı. Kız mazgalın önünde elleriyle dizlerinin üzerindeydi, yanında da bir bezle bir kova dolusu sabunlu su vardı. "O kadar şaşırdım ki dilim tutuldu," diye doğruladı kız. "Düzinelerce çörek. Yatağının altında, hepsi taş gibi sertleşmişti."

"Tanrım," diyen Tessa yatağın kenarına kaydı ve ellerine yaslanarak geriye kaykıldı. Sophie ne zaman oda temizliği yapsa, Tessa her seferinde çakmaktaşını kullanırken ya da toz alırken kıza yardım etmemek için kendisini tutmak zorunda kalırdı. Birkaç kez yardım etmeyi denemişti ama Sophie, Tessa'yı dördüncü kez, nazik ama kesin bir tavırla yerine oturttuğunda kız vazgeçmişti.

"Kızdın mı?" dedi Tessa.

"Elbette! Bana fazladan bir sürü iş çıkarıyor, o çörekleri merdivenlerden indirip çıkarmama sebep oluyor, sonra da öyle saklıyordu. Sonbaharı farelerle sonlandırırsak, şaşırmayacağım."

Tessa başını sallayarak ciddi bir tavırla, potansiyel kemirgen sorununu anladığını belli etti. "Ama seni görmek için bunca zahmete katlanması gururunu okşamadı mı?"

Sophie ok gibi doğruldu. "Bu gurur okşayıcı değil! Gideon'un aklı başında değil. O bir Gölge Avcısı, bense bir

sıradanım. Ondan hiçbir şey bekleyemem. En iyi ihtimalle, o Gölge Avcısı bir kızla evlenir, beni de metresi olarak almayı teklif eder."

Çatıda kendisine tam da bunu, bu utancı ve rezilliği teklif eden Will'i ve o anda kendisini ne kadar küçük, ne kadar değersiz hissettiğini hatırlayan Tessa'nın boğazı sıkıştı. O bir yalandı ama anı hala ona acı veriyordu.

"Hayır," diyen Sophie kızarmış, iş yapmaktan sertleşmiş ellerine baktı. "Bu fikri aklıma bile getirmemem en iyisi. Böylece hayalkırıklığına da uğramam."

"Bence Lightwoodlar öyle bir şey yapmayacak kadar iyi adamlar," dedi Tessa.

Sophie saçlarını yüzünden geriye iterken parmakları, yanağını ikiye bölen yara izine hafifçe sürtündü. "Bazen hiçbir adamın bunu yapmayacak kadar iyi olmadığını düşünüyorum."

Arabaları West End'in sokaklarından zangırdayarak geçip Enstitü'ye doğru yol alırken Gideon da Gabriel da konuşmadı. Yağmur şimdi sağanak halinde yağıyor, arabayı öyle gürültülü dövüyordu ki, Gabriel konuştuğu takdirde birinin onu duyabileceğinden şüpheliydi.

Gideon ayakkabılarını inceliyordu ve Enstitü'ye dönerlerken başını hiç kaldırmamıştı. Enstitü yağmurun içinde belirip yakınlaştığında Konsolos, Gabriel'ın üzerinden uzanıp inmeleri için kapıyı açtı.

"Size güveniyorum, çocuklar," dedi. "Şimdi gidin, Charlotte'ın da size güvenmesini sağlayın. Ve konuştuklarımızdan kimseye söz etmeyin. Bu öğleden sonrayı Kardeşler'le geçirdiniz."

Gideon tek kelime etmeden arabadan indi, Gabriel da onu takip etti. Lando U çizerek döndü ve yine zangırdayarak gri Londra öğleden sonrasında, onlardan uzaklaştı. Gökyüzü kara ve sarı, yağmur kurşun taneleri gibi ağır, sis de Gabriel'ın arabanın arkasından kapanan Enstitü kapılarını görmesine engel olacak kadar yoğundu. Gabriel, onu ceketinin yakasından yakalayıp sürükleyerek Enstitü'nün etrafından dolaştıran ellerini hiç göremedi.

Gideon onu itip eski kilisenin taş duvarına dayarken Gabriel neredeyse düşecekti. Ahırların çok yakınındaydılar. Payandalardan biri onları gözlerden saklıyordu ama yağmurdan korumuyordu. Soğuk damlalar Gabriel'ın başıyla boynuna saldırdı, gömleğinin altına kadar sızdı. Çamurlu kaldırım taşlarında kayan Gabriel, "Gideon..." diye itiraz etti.

"Sus!" Gideon'un gözleri, o soluk ışıkta kocaman ve griydi. Bu gözlerde neredeyse hiç yeşil yoktu.

"Haklısın." Gabriel sesini alçalttı. "Hikayelerimizi birbirine uydurmalıyız. Bize bu öğleden sonra ne yaptığımızı sorduklarında, cevaplarımız birbiriyle tıpatıp aynı olmalı, yoksa inanılır olmaz..."

"*Sus* dedim!" Gideon kardeşinin omuzlarını, Gideon'un acıyla iç çekmesine sebep olacak kadar sertçe itip duvara çarptırdı. "Charlotte'a, Konsolos'la yaptığımız konuşmayı anlatmayacağız. Ama onu gözetlemeyeceğiz de. Gabriel, sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum. Seni korumak için her şeyi yaparım. Ama ikimizin ruhunu da satmayacağım!"

Gabriel, ağabeyine baktı. Yağmur, Gideon'un saçlarını sırılsıklam ediyor, paltosunun yakasından içeri damlıyordu. "Konsolos'un söylediğini yapmayı reddedersek sokaklarda ölebiliriz."

"Charlotte'a yalan söylemeyeceğim," dedi Gideon.

"Gideon..."

"Konsolos'un yüzündeki ifadeyi gördün mü?" diye araya girdi Gideon. "Onun için casusluk yapmayı, bize kucak açan evin cömertliğine ihanet etmeyi kabul ettiğimizde zerrece şaşırmadı. Bizden bir an bile şüphe etmemişti. Lightwoodlar'dan sadece hıyanet bekliyor. Bu bizim doğum hakkımız." Gabriel'ın kollarını daha sıkı kavradı. "Hayatta, ölmemeyi başarmaktan fazlası vardır," dedi. "Biz şerefliyiz, biz Nefilim'iz. Bunu elimizden alırsa, gerçekten hiçbir şeyimiz kalmaz."

"Neden?" diye sordu Gabriel. "Charlotte'ın tarafının doğru taraf olduğundan neden bu kadar eminsin?"

"Çünkü babamızınki değildi," dedi Gideon. "Çünkü Charlotte'ı tanıyorum. Çünkü aylardır bu insanların arasında

yaşıyorum ve onlar iyi insanlar. Çünkü Charlotte Branwell bana nezaketten başka hiçbir şey göstermedi. Ve Sophie onu seviyor."

"Sen de Sophie'yi seviyorsun."

Gideon'un dudakları gerildi.

"O bir sıradan ve bir hizmetkar," dedi Gabriel. "Bunun sonunda ne olmasını bekliyorsun, bilmiyorum, Gideon."

"Hiçbir şey!" dedi Gideon kabaca. "Hiçbir şey beklemiyorum! Ama senin beklemem gerektiğine inanman, babamızın bizi yalnızca sonunda bir tür ödül olduğu takdirde doğru şeyi yapmak üzere yetiştirdiğini gösteriyor. Charlotte'a verdiğim sözü çiğnemeyeceğim, durum bu, Gabriel. Bu işe karışmak istemiyorsan seni Tatiana ve Blackthornlar'la yaşamaya gönderirim. Seni yanlarına alacaklarından eminim. Ama Charlotte'a yalan söylemeyeceğim."

"Evet, söyleyeceksin," dedi Gabriel. "Charlotte'a ikimiz de yalan söyleyeceğiz. Ama Konsolos'a da söyleyeceğiz."

Gideon gözlerini kıstı. Kirpiklerinden yağmur damlıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Konsolos'un dediğini yapıp Charlotte'ın yazışmalarını okuyacağız. Sonra ona rapor vereceğiz ama raporlar sahte olacak."

"Ona zaten sahte rapor vereceksek yazışmalarını neden okuyacağız?"

"Ne *dememiz* gerektiğini bilmemiz için," diyen Gabriel, ağzında nem tadı hissetti. Sanki Enstitü'nün çatısından dökü-

len su acı ve kirliydi. "Konsolos'a kazara gerçeği söylememek için."

"Ne yaptığımız öğrenilirse çok ciddi sonuçlarla yüz yüze gelebiliriz."

Gabriel ağzındaki yağmur suyunu tükürdü. "O zaman, sen söyle. Enstitü sakinleri için ciddi sonuçları göze alır mıydın, almaz mıydın? Çünkü ben, ben bunu *senin* için yapıyorum ve şundan ötürü..."

"Neden ötürü?"

"Çünkü bir hata yaptım. Babamız hakkında yanıldım. Ona inanmamalıydım ama inandım." Gabriel derin bir nefes aldı. "Yanlış yaptım ve bunu telafi etmek istiyorum. Ödenmesi gereken bir bedel varsa ödemeye hazırım."

Gideon kardeşine uzun uzun baktı. "Planın baştan beri bu muydu? Argent Odaları'nda, Konsolos'un taleplerini yerine getirmeye razı olduğunda planın bu muydu?"

Gabriel gözlerini ağabeyinden ayırarak yağmurla ıslanmış avluya baktı. Kafasının içinde, ikisinin çok daha genç halleriyle Thames'in ev arazisini kestiği yerde duruşlarını ve Gideon'un ona balçık arazideki güvenli yolları gösterişini görebiliyordu. Ağabeyi hep ona güvenli yolları gösteren kişi olmuştu. Bir zamanlar birbirlerine içten güvenirlerdi ve Gabriel bunun ne zaman bittiğini bilmiyordu ama bunun özlemi kalbini, babasının kaybının yasından çok acıtıyordu.

"Sana öyle olduğunu söylesem," dedi acı acı, "bana inanır mıydın? Çünkü gerçek bu."

Gideon bir an için hareketsiz kaldı. Sonra Gabriel öne çekildiğini hissetti. Yüzü, Gideon'un paltosunun ıslak, yün kumaşına yapıştı ve Gideon ona sıkı sıkı sarılarak mırıldandı: "Tamam, kardeşim. Her şey yoluna girecek."

Alıcı: Konsey Üyeleri
Gönderen: Konsolos Josiah Wayland

Pekala, beyler. Bu durumda, sizden yalnızca sabırlı olmanızı ve acele hareket etmemenizi istiyorum. İstediğiniz kanıtsa kanıt bulacağım.
Yakında bu konuyla ilgili tekrar yazacağım.
Raziel'in adına ve onun şerefini savunmak aşkına,
Konsolos Josiah Wayland.

7

DİLEMEYE CESARET

Geçen yılı tekrar yaşayabilecek olsam
Ve karşıma iyi ve kötü diye iki seçenek koyulsa
Acıyla birlikte zevki de kabul eder miydim?
Yoksa seninle tanışmamış olmayı dilemeye
Cesaret eder miydim?

-AUGUSTA, LADY GREGORY,

"GEÇEN YILI TEKRAR YAŞAYABİLECEK OLSAM"

Alıcı: Konsolos Wayland
Gönderen: Gabriel ve Gideon Lightwood

Beyefendi,

Bize Bayan Branwell'in hareketlerini gözleme görevini verdiğiniz için size minnettarız. Hepimizin bildiği gibi kadınların yoldan sapmaması için dikkatle gözlenmesi gerekir. Size rapor edecek şok edici şeyler öğrendiğimizi üzülerek belirtiriz.

Bir kadının kendi evini idaresi kuşkusuz en önemli görevidir ve en önemli kadın erdemlerinden biri, eli sıkılıktır. Gelgelelim Bayan Branwell para harcamaya müptela olmuş görünüyor ve hoyratça gösteriş yapmak dışında hiçbir şeye aldırmıyor.

Siz ziyarete geldiğinizde üzerindeki giysiler sade olsa da, boş zamanlarında kendisini en kaliteli ipeklerle, akla sığmayacak pahalılıktaki mücevherlerle donattığını üzülerek bildiririz. Bizden onu gözetlememizi istediniz ve biz hanımların mahremiyetine tecavüz etmekten nefret etsek de, istediğinizi yaptık. Modacısına yazdığı mektubun bütün ayrıntılarını size aktarmak isterdik ama o kadarının size ağır geleceğinden korkuyoruz. Herhalde şapkalara yatırılan paranın büyük bir arazinin ya da küçük bir ülkenin yıllık gelirine denk düştüğünü söylememiz yeterli olacaktır. Ufak tefek bir kadının neden bu kadar şapkaya ihtiyacı olsun, bilemiyoruz. Bayan Branwell'in, üzerinde birden çok baş saklıyor olma ihtimali son derece düşük.

Bir kadının giysileri hakkında yorum yapmak centilmenlere yakışmaz, tabii o giysilerin kadının görevleri üzerindeki olumsuz etkisi dışında. Bayan Branwell evle ilgili görevlerini dehşet verici bir biçimde ihmal ediyor. O masaya mücevherleriyle, incik

boncuklarıyla otururken biz her gece yulaf lapası yiyoruz. Bunun cesur Gölge Avcıları için yeterli bir yemek olmadığını takdir edersiniz. O kadar zayıf düştük ki, geçen salı bir Mamut iblis tarafından mağlup edilmemize ramak kaldı ve tabii, o yaratıklar temelde buharsı bir maddeden yapılmışlardır. Gücümüzün zirvesinde olduğumuz ve iyi beslendiğimiz takdirde, ikimiz de bir düzine Mamut iblisini tek seferde ayağımızın altında ezebilirdik.

Bize bu konuda yardım edebileceğinizi ve Bayan Branwell'in şapkaya ve bahsetmekte tereddüt ettiğimiz başka kadın kıyafetlerine olan düşkünlüğünün kontrol altına alınacağını umuyoruz.

Saygılarımızla,

Gideon ve Gabriel Lightwood.

"İncik boncuk nedir?" diye soran Gabriel, az önce yazılmasına yardım ettiği mektuba gözlerini baykuş gibi kırpıştırarak baktı. Aslında, mektubun çoğunu Gabriel'a Gideon yazdırmış, Gabriel yalnızca kalemi kağıtta dolaştırmıştı. Ağabeyinin ekşi yüzünün arkasında, bir mizah dehasının yattığından kuşkulanmaya başlıyordu.

Gideon elini aldırmazca salladı. "Önemli değil. Zarfı mühürle ve sabah postasıyla gitmesi için onu Cyril'e verelim."

Büyük solucanla yapılan savaşın üzerinden birkaç gün geçmişti ve Cecily yine antrenman odasındaydı. Kız zamanının

o kadar büyük bir kısmını orada geçiriyordu ki, yatağıyla diğer mobilyalarını buraya taşımasının iyi olup olmayacağını düşünmeye başlamıştı. Charlotte'ın ona verdiği odada dekorasyon namına ya da Cecily'ye evini hatırlatacak hemen hiçbir şey yoktu. Cecily burada uzun süre kalmayı beklemediğinden Galler'den neredeyse hiç kişisel eşya getirmemişti.

En azından burada, silah odasında kendisini güvende hissediyordu. Bunun sebebi Cecily'nin büyüdüğü yerde buraya benzer hiçbir odanın olmamasıydı. Bu oda, tamamen Gölge Avcıları'na ait bir yerdi. Bu odadaki hiçbir şey, evini özlemesine sebep olamazdı. Duvarlara düzinelerce silah asılmıştı. Will'in, Cecily'nin burada oluşundan ötürü hala burnundan soluduğu ilk günlerde kıza verdiği derste, Cecily'nin bütün silahların adını ve neye yaradığını ezberlemesi gerekmişti. Japonya'dan gelen *Katana* kılıçları, çift yüzlü palalar, ince hançerler, sopalı ve sopasız gürzler, kıvrık Türk kılıçları, yaylar, sapanlar, ucuna üflediğinizde zehirli iğneler fırlatan minicik borular. Cecily, Will'in kelimeleri zehir tükürürmüş gibi söylediğini hatırlıyordu.

Cecily o sırada, *istediğin kadar öfkelen, ağabey*, diye düşünmüştü. *Şimdi bir Gölge Avcısı olmak istiyormuşum gibi davranıyor olabilirim, çünkü o takdirde beni burada tutmaktan başka seçeneğin kalmıyor. Ama sana bu insanların ailen olmadığını göstereceğim. Seni eve götüreceğim.*

Cecily duvardan bir kılıç indirdi ve onu ellerinde dikkatle dengede tuttu. Will ona, iki taraflı bir kılıcı, göğüs kafesinin hemen altında, ucu doğruca dışarıyı gösterecek şekilde düz tutması gerektiğini söylemişti. Bacakların ikisine eşit ağırlık verilmeli, öldürücü darbeyi en büyük kuvvetle indirebilmesi için kılıç kollarla değil, omuzlarla sallanmalıydı.

Öldürücü darbe. Cecily yıllardır ağabeyine, Londra'daki Gölge Avcıları'na katılmak için onları terk ettiği için, annesinin "akılsızca işlenen cinayetlere, silahlara, kana ve ölüme adanmış bir ömür" dediği şey için, kendisinden vazgeçtiği için öfkeliydi. Galler'in yeşil dağlarının nesi Will'e yetmemişti? Ailelerinin ne eksiği vardı? İnsan dünyanın en mavi denizine, böyle boş bir şey için neden sırt çevirirdi?

Ama işte, artık Cecily de buradaydı ve zamanını antrenman odasında, sessiz silahların eşliğinde geçirmeyi yeğliyordu. Elindeki kılıcın ağırlığı, neredeyse kılıç Cecily'yle duyguları arasında bir bariyer oluşturur gibi güven vericiydi.

Cecily'yle Will bundan birkaç gece önce afyon inlerinden ifrit evlerinin cehennemi kumarhanelerine dek bütün şehri dolaşmışlardı. Kızın aklında yalnızca bir renk, koku ve ışık bulamacı kalmıştı. Will ona çok dostane davranmamıştı ama Cecily, Will için, kardeşinin ona böyle hassas bir işte eşlik etmesine izin vermenin kesinlikle büyük bir jest olduğunu biliyordu.

Cecily o gece arkadaşlıklarının tadını çıkarmıştı. Ağabeyini geri kazanmış gibiydi. Ama gece ilerledikçe Will gitgide daha

çok sessizleşmişti ve Enstitü'ye döndüklerinde hemen yürüyüp gitmişti. Yalnız kalmak istediği belliydi. Cecily de çaresiz odasına dönmüş, şafak sökene kadar yatakta uyanık halde tavana bakmıştı.

Cecily buraya gelmeyi planlarken bir şekilde, Will'i burada tutan bağların o kadar da kuvvetli olamayacağını düşünmüştü. Will'in bu insanlara duyduğu bağlılık, ailesine duyduğu bağlılık gibi olamazdı. Ama gece geçtiğinde ve Cecily önce onun umudunu, sonra, *yin fen* aradıkları ve bulamadıkları her yeni mekanda düşkırıklığını gördüğünde, Will'i bağlayan şeyin kan bağı kadar güçlü olduğunu anlamıştı. Evet, bu ona daha önce de söylenmişti, Cecily bunu daha önce de öğrenmişti ama bu *anlamak*la aynı şey değildi.

Cecily yorgundu ve kılıcı Will'in ona öğrettiği gibi tutsa da -sağ el koruma çıkıntısının altında, sol el topuzda- kılıç elinden kayıp öne eğildi, sivri ucu yere saplandı.

Kapıdan bir ses, "Eyvah," dedi. "Korkarım buna ancak üç puan verebilirim. Öğleden sonra elbisesiyle kılıç çalıştığın için fazladan bir puan verirsem dört de olabilir."

Dövüş kıyafetlerini giymeye zahmet etmemiş olan Cecily başını geriye attı ve kapıda, insanın omzuna konan bir kötülük meleği gibi belirmiş olan Gabriel'a ters ters baktı. "Belki de sizin görüşünüzle ilgilenmiyorumdur, beyefendi."

"Belki de." Gabriel bir adım atıp odaya girdi. "Melek biliyor ya, ağabeyiniz hiçbir zaman ilgilenmedi."

"O konuda aynı kanıdayız," diyen Cecily, kılıcı çekip zeminden çıkardı.

"Ama başka birçok konuda değilsiniz." Gabriel yürüyüp Cecily'nin arkasına geçti. Alıştırma aynalarından biri, ikisini birden yansıtıyordu. Gabriel, Cecily'den en az bir baş uzundu ve kız onun yüzünü, omzunun üzerinde açık seçik görebiliyordu. Gabriel'ın yüzü tuhaf, sert ve kemikli yüzlerden biriydi: Bazı açılardan yakışıklı, diğerlerinden tuhaf bir biçimde ilginçti. Çocuğun çenesinde, orayı ince bir bıçak kesmiş gibi ufak, beyaz bir yara izi vardı. "Size nasıl doğru düzgün kılıç tutulduğunu göstermemi ister misiniz?"

"İlla gerekiyorsa."

Gabriel cevap vermedi, Cecily'nin yan tarafından uzanıp kızın topuzdaki elinin duruşunu değiştirdi. "Kılıcınızı asla ucu aşağı bakacak şekilde tutmamalısınız," dedi. "Onu böyle tutun, ucu dışarı bakacak şekilde. Böylece rakibiniz size saldırırsa kendi kendisini kılıçtan geçirmiş olur."

Cecily elinin duruşunu çocuğun söylediklerine uyacak şekilde değiştirdi. Aklı harıl harıl çalışıyordu. Uzun zaman boyunca, Gölge Avcıları'nı canavar olarak görmüştü. Onlar ağabeyini kaçıran canavarlardı, Cecily'yse kurtarılması gerektiğini fark etmese de Will'i kurtarmaya gelmiş bir kahramandı. Gölge Avcıları'nın ne kadar insan olduğunu tuhaf bir biçimde, aşama aşama fark etmişti. Gabriel'ın vücudundan yayılan sıcaklığı, saçlarını titreten nefesini hissedebiliyordu

ve başka biri hakkında bunca şeyin bilincinde olmak tuhaftı: Onların verdiği hissin, tenlerinin sizinkine sürtünüşünün, *kokularının*...

"Lightwood Evi'nde nasıl dövüştüğünü gördüm," diye mırıldandı Gabriel Lightwood. Nasırlı eli Cecily'nin parmaklarına sürtündü, kız da ufacık bir ürpertiye karşı direndi.

Cecily alaycı bir sesle konuşmaya çalışarak "Kötüydü, öyle mi?" dedi.

"Tutkuluydu. Yalnızca görev gereği dövüşenler vardır, bir de dövüşmeyi sevdiği için dövüşenler. Sen dövüşmeyi seviyorsun."

Cecily, "Ben aslında..." diye söze başladı ama antrenman odasının kapısı yüksek bir gümbürtüyle ardına dek açılınca sözü kesilmiş oldu.

Gelen uzun, geniş omuzlu vücuduyla kapıyı dolduran Will'di. Mavi gözleri fırtınalıydı. Will sertçe, "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Bir gece önce elde ettikleri kısa barış buraya kadardı demek. "Alıştırma yapıyorum," dedi Cecily. "Bana, alıştırma yapmazsam gelişemeyeceğimi söylemiştin."

"Sen değil. Şuradaki Gabriel Lightworm'." Will çenesiyle diğer çocuğu işaret etti. "Pardon. Light*wood*."

Gabriel kollarını Cecily'nin etrafından yavaşça çekti. "Kız kardeşine kim kılıç dersi veriyorsa ona birçok kötü alışkanlık kazandırmış. Tek istediğim ona yardım etmekti."

"Ben ona bunun sakıncasının olmadığını söyledim," diyen Cecily'nin, Gabriel'ı neden savunduğuna dair hiçbir fikri yoktu, bunun Will'i sinirlendireceğini bilmesi dışında.

Will gerçekten de sinirlendi. Çocuğun gözleri küçüldü. "Peki o sana, yıllardır kendi kardeşine hakaret olarak gördüğü bir şeyden ötürü benimle ödeşmenin yolunu aradığını da söyledi mi? Bunu yapmak için senden daha iyi bir yol bulabilir mi?"

Cecily, yüzünde öfke ve meydan okuma karışımı bir ifade olan Gabriel'a bakmak için başını hızla çevirdi. "Bu doğru mu?"

Gabriel ona değil, Will'e cevap verdi. "Aynı evde yaşayacaksak birbirimize saygılı olmayı öğrenmeliyiz, Herondale. Sence de öyle değil mi?"

"Sana baktığım kolaylıkla kolunu kırabildiğim sürece, öyle bir şeye razı olmayacağım." Will uzanıp duvardan bir meç kaptı. "Şimdi git buradan, Gabriel. Kardeşimi de rahat bırak!"

Gabriel Will'e küçümseyici bir bakış attıktan sonra çocuğun yanından geçip odadan çıktı. Kapı onun arkasından kapanır kapanmaz Cecily, "Bu şart mıydı, Will?" dedi.

"Ben Gabriel Lightwood'u tanıyorum, sense tanımıyorsun. Onun karakterini yargılama işini bana bıraksan iyi olur. Beni incitmek için seni kullanmak..."

"Gerçekten, sence onun senden bağımsız bir sebebi olamaz mı?"

"Onu tanıyorum," dedi Will yine. "Daha önce yalancı ve hain olduğunu gösterdi..."

"İnsanlar değişir."

"O kadar değişmez."

"Sen değiştin," diyen Cecily odayı aşıp kılıcını bir tıngırtı eşliğinde bir bankın üzerine bıraktı.

Will, "Sen de," diyerek kardeşini şaşırttı. Cecily ona doğru döndü.

"Değiştim mi? Nasıl değiştim?"

"Buraya geldiğinde," dedi Will, "sürekli benimle birlikte eve dönmek istediğini söylüyordun. Eğitim almak hoşuna gitmiyordu. Öyle değilmiş gibi davranıyordun ama ben gerçeği görüyordum. Sonra *Will, eve dönmelisin* demeyi bıraktın, *Mektup yaz, Will* demeye başladın. Ve eğitimden hoşlanmaya başladın. Gabriel Lightwood, aşağılığın teki ve bir konuda haklıydı: Lightwood Evi'nde, o dev solucanla savaşmak senin hoşuna gitti. Gölge Avcısı kanı, damarlarındaki barut gibidir, Cecily. Bir kez yakıldıktan sonra öyle kolayca sönmez. Burada daha çok kalırsan benim gibi birine dönüşme ihtimalin çok yüksek. Eve dönemeyecek kadar bağlanacaksın buraya."

Cecily, ağabeyine gözlerini kısarak baktı. Çocuğun gömleğinin yakası açıktı, boynunun çukurunda parlayan kızıl bir şey görünüyordu. "Kadın kolyesi mi taktın, Will?"

Will irkilmiş görünerek bir elini boynuna götürdü, ama o cevap veremeden antrenman odasının kapısı bir kez daha açıldı. Kapıda, yaralı yüzünde tedirgin bir ifadeyle Sophie duruyordu.

"Efendi Will, Bayan Herondale," dedi. "Sizi arıyordum. Charlotte hemen herkesin misafir salonuna gelmesini rica etti, acil bir durum var."

Cecily çocukken biraz yalnızdı. Ağabey ya da ablanız ölmüşken veya kayıpken, yakınlarda ailenizin size uygun gördüğü, yaşı sizinkine yakın kimse yokken, yalnız olmamak imkansızdı. Cecily insanları gözlemleyerek, bu gözlemleri paylaşmadan, sonradan yalnız kaldığında yeniden inceleyerek kendini eğlendirmeyi öğrenmişti.

Bir ömür boyunca sürdürülmüş alışkanlıklardan çabucak vazgeçmek zordu ve Cecily artık yalnız olmasa da, sekiz hafta önce Enstitü'ye geldiğinden bu yana, oranın sakinlerini yakından inceliyordu. Sonuçta onlar Gölge Avcıları'ydı. Başta düşmanlardı, sonra, bu görüşü hızla değişti ve Gölge Avcıları yalnızca büyüleyici şeylere dönüştüler.

Cecily şimdi, Will'in yanında misafir salonuna girerken onları yine inceledi. Gözüne ilk takılan masasının arkasında oturan Charlotte oldu. Cecily, Charlotte'ı uzun zamandır tanımıyordu ama Charlotte'ın baskı altındayken bile sakinliğini koruyan bir kadın olduğunu biliyordu. Charlotte ufak

tefek ama güçlüydü. Cecily'nin annesine biraz benziyordu ama onun gibi Galce mırıldanma alışkanlığı yoktu.

Sonra Henry vardı. Cecily'yi, Gölge Avcıları'nın farklı olmalarına rağmen tehlikeli yabancılar olmadıklarına ilk ikna eden kişi o olabilirdi. İnce bacaklı, sert kemiklerini Charlotte'ın masasına yaslayan Henry'nin hiçbir korkutucu yanı yoktu.

Cecily gözlerini Henry'den sonra, kardeşinden daha kısa boylu ve tıknaz olan Gideon Lightwood'un üzerinde gezdirdi. Yeşil-gri gözleri, genelde Sophie'yi Enstitü'de, umutlu bir köpek yavrusununki gibi takip eden Gideon. Cecily, Enstitü'nün diğer sakinlerinin onun hizmetçilerine bağlandığını fark edip etmediğini ve Sophie'nin kendisinin bu konuda ne düşündüğünü merak ediyordu.

Bir de Gabriel vardı. Cecily'nin onunla ilgili düşünceleri darmadağın, karışıktı. Çocuğun gözleri parlaktı, ağabeyinin koltuğuna yaslanan vücudu bir yay kadar gergindi. Lightwoodlar'ın hemen karşısındaki koyu renk kadife kanepede, yanında Tessa'yla Jem oturuyordu. Jem kapı açıldığında başını kaldırıp bakmıştı ve Will'i gördüğünde, her zaman olduğu gibi, daha çok ışık saçmaya başlamıştı. Bu, ikisine özgü bir özellikti ve Cecily bütün *parabatai*lerin böyle olup olmadığını merak ediyordu. Yoksa Jem'le Will eşsiz bir vaka mıydı? Ne olursa olsun, başka birine böylesine bağlanmak korkutucu olmalıydı, özellikle de o kişilerden biri Jem kadar kırılganken.

Cecily onları izlerken Tessa elini Jem'inkinin üzerine koydu ve ona alçak sesle, çocuğu gülümseten bir şey söyledi. Tessa çabucak Will'e baktı ama Will odada yürüyerek her zamanki gibi şömineye yaslandı. Cecily onun bunu sürekli üşüdüğü için mi, yoksa şöminede dans eden alevlerin önünde çok etkileyici durduğu için mi yaptığına hiçbir zaman karar verememişti.

Ağabeyinden utanıyor olmalısın -parabatai*sinin nişanlısına uygunsuz hisler beslediği için*, demişti Will ona. Will başka biri olsa, Cecily ona sır tutmanın anlamının olmadığını söylerdi. Gerçek eninde sonunda ortaya çıkardı. Ama konu Will olduğundan, Cecily bundan pek emin değildi. Will'in lehine kullanabileceği, yılların getirdiği bir saklanma ve rol yapma kabiliyeti vardı. O çok usta bir aktördü. Cecily onun kardeşi olmasa, Jem'in ona bakmadığı anlarda yüzünün ne hal aldığını görmese, muhtemelen gerçeği kendisi de tahmin edemezdi.

Bir de, Will'in sırrını sonsuza dek saklamasının gerekmeyeceği gibi korkunç bir gerçek vardı. Bunu yalnızca Jem yaşadığı sürece saklaması gerekiyordu. Cecily, Jem Carstairs böyle amansızca iyi yürekli ve iyi niyetli olmasa, ağabeyi adına ondan nefret edebileceğini düşünüyordu. Jem yalnızca Will'in sevdiği kızla evlenecek değildi, Cecily bir de o öldükten sonra Will'in asla toparlanamayacağından korkuyordu. Ama insan birini ölecek diye suçlayamazdı. Belki de, ağabeyinin Cecily'yi ve annesiyle babasını kasten bıraktığı gibi, birilerini bıraktığı

için suçlayabilirdiniz ama öleceği için suçlayamazdınız. Bunu engelleme gücü, kuşkusuz hiçbir ölümlü insanda yoktu.

Charlotte, Cecily'nin karamsar incelemesini yarıda kesmesine sebep olan gergin bir sesle, "Geldiğiniz için hepinize minnettarım," dedi. Charlotte masasındaki, üzerinde açılmış bir mektupla yağlı kağıda sarılmış ufak bir paketin olduğu cilalı, gümüş tepsiye ciddi bir tavırla bakıyordu. "Rahatsız edici bir mektup ve paket aldım. Usta'dan."

"*Mortmain*'den mi?" Tessa öne eğildiğinde her zaman boynunda taşıdığı mekanik melek yerinden kurtularak sallandı, ateşin ışığında pırıldadı. "Sana yazdı, öyle mi?"

"Herhalde halini hatırını sormak için değil," dedi Will. "Ne istiyormuş?"

Charlotte derin bir nefes aldı. "Mektubu size okuyacağım."

Cancağızım, Bayan Branwell,

Sizi, haneniz için can sıkıcı bir dönemden geçtiğinizden emin olduğum bugünlerde rahatsız ettiğim için beni bağışlayın. Bay Carstairs'in ani rahatsızlığını duyduğumda şaşırmadığımı itiraf etmeliyim ama yasa boğuldum.

Bay Carstairs'in sıhhatini koruması için gereksindiği ilacın büyük bir bölümünün sahibi olmaktan mutluluk duyduğumun farkında olduğunuza inanıyorum. Böylece, kendimizi epeyce ilginç bir durumda buluyoruz ve ben bu durumu iki tarafı birden tatmin edecek şekilde çözmeye

hevesliyim. Değiş-tokuş yapmaktan çok memnun olacağım: Bayan Gray'i bana teslim etmeye razıysanız, ben de size büyük miktarda yin fen vereceğim.

İyi niyetimin kanıtı olarak, size bir paket gönderiyorum. Lütfen kararınızı bana yazarak bildirin. Bu mektubun en altına yazılmış rakamlar doğru sırayla otomatıma okunduğu takdirde, mektubun elime geçeceğinden emin olabilirsiniz.

Saygılarımla,

Axel Mortmain.

"Bu kadar," diyen Charlotte mektubu ortasından katladı ve yine tepsinin üzerine bıraktı. "Cevabımızı teslim etmemizi istediği otomatı nasıl çağıracağımızla ilgili talimatlar ve sözünü ettiği rakamlar var ama hiçbiri Mortmain'in yerini ele vermiyor."

Şoktan kaynaklanan bir sessizlik oldu. Ufak, çiçekli bir koltuğa oturmuş olan Cecily, Will'e göz attı ve çocuğun yüz ifadesini saklamak ister gibi çabucak başka tarafa baktığını gördü. Jem'in yüzü soldu, eski küllerin rengine büründü. Tessa'ysa hiç kıpırdamadan oturuyor, ateşin ışığı yüzünde gölgeler oluşturuyordu.

Tessa sonunda, "Mortmain *beni* istiyor," diyerek sessizliği bozdu. "Jem'in *yin feni*nin karşılığında."

"Bu çok saçma," dedi Jem. "Savunulamaz bir şey. Mektup, Mortmain'in yerine dair bir şey öğrenip öğrenemeyeceklerine bakmaları için Klav'a verilmeli ama o kadar."

"Mektuptan onun yeriyle ilgili bir şey öğrenemeyecekler," dedi Will alçak sesle. "Usta defalarca buna izin vermeyecek kadar zeki olduğunu gösterdi."

"Buna zekilik denmez," dedi Jem. "Buna şantajın en aşağılık..."

"Ben de farklı düşünmüyorum," dedi Will. "Bence paketi sevinerek kabul edelim. Çünkü bir avuç daha *yin fen* sana yardım edecektir. Gerisiniyse yok sayalım."

Tessa, "Mortmain'in mektubu benimle ilgili," diyerek ikisinin birden sözünü kesti. "Kararı ben vermeliyim." Vücudunu Charlotte'a doğru çevirdi. "Gideceğim."

Yine ölüm sessizliği oldu. Charlotte'ın beti benzi atmıştı; Cecily kucağında büktüğü ellerinin terden kayganlaştığını hissedebiliyordu. Lightwood kardeşler hem çaresiz, hem rahatsız görünüyordu. Gabriel burası dışında herhangi bir yerde olmayı diliyormuş gibi görünüyordu. Cecily onları suçlayamazdı. Will, Jem ve Tessa arasındaki gerilim, havaya uçması için tek bir kibrit yetecek olan barut fıçısı gibiydi.

Jem sonunda ayağa kalkarak "Hayır," dedi. "Tessa, bunu yapamazsın."

Tessa da onu taklit ederek kalktı. "Yapabilirim. Sen benim nişanlımsın. Sana yardım edebilecekken ölmene izin veremem. Hem Mortmain bana fiziksel bir zarar vermek istemiyor..."

"Onun ne istediğini bilmiyoruz! Ona güvenilemez!" Will bunları aniden söyledikten sonra başını eğdi. Eli şömineyi öyle sıkıca kavramıştı ki, parmakları bembeyazdı. Cecily onun sessiz kalmak için kendisini zorladığını görebiliyordu.

"Mortmain'in istediği sen olsaydın, giderdin, Will," diyen Tessa, Cecily'nin ağabeyine gözlerinde kesinlikle tartışma kabul etmeyen bir ifadeyle baktı. Will bu sözleri duyunca irkildi.

"Hayır," dedi Jem. "Onun gitmesini de yasaklardım."

Tessa, Cecily'nin onun yüzünde daha önce hiç görmediği bir öfke ifadesiyle Jem'e döndü. "Bana gitmeyi yasaklayamazsın, nasıl Will'e de yasaklayamazsan..."

"Yasaklayabilirim," dedi Jem. "Çok basit bir sebepten. O ilaç şifa değil, Tessa. Ömrümü uzatmaktan başka işe yaramıyor. Benim hayatımın kalıntısı için kendi hayatını çöpe atmana izin vermeyeceğim. Mortmain'e gidersen bunu boşuna yapmış olursun. İlacı almam."

Will başını kaldırdı. "James..."

Ama Tessa'yla Jem'in gözleri kenetlenmiş, sadece birbirini görüyordu. "Bunu yapmazsın," diye fısıldadı Tessa. "Senin için yaptığım bir fedakarlığı o şekilde yüzüme çarparak bana hakaret etmezsin."

Jem odada hızla yürüyüp paketi ve mektubu Charlotte'ın masasından aldı. "Seni kaybetmektense sana hakaret etmeyi yeğlerim," dedi ve ikisinden biri onu durdurmak için bir hareket yapamadan, iki nesneyi birden ateşe attı.

Odada bağırtılar koptu. Henry öne atıldı ama Will çoktan mazgalın önünde diz çökmüş, iki elini birden ateşe sokmuştu.

Cecily koltuğundan ok gibi fırladı. "*Will!*" diye bağırdı ve ağabeyinin üzerine atladı. Will'i ceketinin omuzlarından yakaladı ve çekerek ateşten uzaklaştırdı. Will geriye devrildi, hala yanmakta olan paket de ellerinden düştü. Gideon bir saniye sonra pakete ulaştı, alevleri ayaklarıyla üzerinde tepinerek söndürdü ve böylece halının üzerinde yanık kağıt parçalarıyla gümüşi tozlar kaldı.

Cecily mazgalın içine baktı. Mortmain'in otomatını çağırma talimatlarını içeren mektup yok olmuş, yanıp kül olmuştu.

"Will," dedi Jem. Midesi bulanıyor gibiydi. Hala ağabeyinin omuzlarını tutmakta olan Cecily'nin yanına, yere diz çöktü ve ceketinin içinden bir stel çekti. Will'in elleri kıpkırmızı, su kabarcıklarının oluşmaya başladığı yerlerdeyse soluk beyazdı ve isten yer yer kararmıştı. Nefesi Cecily'nin kulağına kesik kesik, sert geliyordu. Will dokuz yaşındayken evlerinin çatısından düşüp sol kolunun kemikleri kırıldığında da böyle, acıyla kesik kesik nefes almıştı. Jem steli ağabeyinin ön koluna koyar ve çabucak çizerken Cecily, "*Byddwch yn iawn, Will,*" dedi. "İyi olacaksın."

Jem yarı fısıldar gibi, "Will," dedi. "Will, çok üzgünüm. Çok üzgünüm. Will..."

Iratze etkisini gösterip teni solarak normal rengine kavuştukça Will'in kesik nefesleri yavaşlıyordu. Cecily'ye yaslanan

Will, "Hala kurtarılabilecek kadar *yin fen* var," dedi. Will is ve demir kokuyordu. Cecily onun sırtından, kalbinin küt küt attığını hissedebiliyordu. "Her şeyden önce o toplanmalı..."

"İşte." Tessa diz çöküyordu; Cecily diğer herkesin ayakta durduğunun, Charlotte'ın şoktan eliyle ağzını örtmüş olduğunun hayal meyal farkındaydı. Tessa'nın sağ elinde belki yarım avuç *yin fen* olan bir mendil vardı. Will ateşten bu kadarını kurtarabilmişti. Tessa, "Bunu al," dedi ve *yin fen*i Jem'in steli tutmayan, boş eline tutuşturdu. Jem kıza konuşmak istermiş gibi baktı ama Tessa çoktan doğrulmuştu. Tamamen yıkılmış görünen Jem, Tessa'nın odadan çıkışını izledi.

"Ah, Will! Seninle ne yapacağız biz?"

Misafir odasındaki çiçekli koltukla kendisini epeyce uyumsuz hisseden Will, karşısında ufak bir tabureye tünemiş olan Charlotte'ın ellerine merhem sürmesine izin verdi. Üç *iratze*den sonra, elleri artık pek acımıyordu ve normal rengine dönmüştü ama Charlotte ellerine yine de ilaç sürmekte ısrarcı olmuştu.

Cecily'yle Jem dışında herkes gitmişti. Cecily koltuğunun kolçağına tünemiş, Will'in yanında oturuyordu. Jem'se elinde hala steliyle yanık halının üzerinde diz çökmüş durumdaydı. Will'e dokunmuyordu ama Will'in yakınındaydı. İkisi, diğerleri yavaşça çıktıktan ve Charlotte Henry'yi çalışması için tekrar mahzene gönderdikten sonra bile gitmeyi reddetmişti. Ne de olsa yapılacak başka bir şey yoktu. Mortmain'le temas

kurmak için gereken talimatlar yanıp kül olmuştu ve artık verilecek bir karar yoktu.

Charlotte, Will'in burada kalıp ellerine ilaç sürdürmesi için ısrar etmişti, Cecily'yle Jem de çocuğun yanından ayrılmayı reddetmişti. Ve Will, kardeşinin koltuğunun kolçağında oturmasından, ona yaklaşan herkese sert, korumacı bakışlar atmasından, hatta tatlı, zararsız Charlotte'ın merhemiyle etrafında fır dönüp ona annelik etmesinden hoşlandığını kabullenmek zorunda kaldı. Jem de ayaklarının dibindeydi. Will dövüşlerden sonra bandajlandığında ya da savaşta aldığı yaralardan ötürü *iratze*lendiğinde birçok kez yaptığı gibi koltuğuna yaslanmış, Will'in yakınındaydı.

"Meliorn'un sen ona sivri kulaklı serseri dedikten sonra dişlerini dökmeye çalıştığı günü hatırlıyor musun?" dedi Jem. Mortmain'in gönderdiği *yin fen*den biraz almış, böylece yanakları yine renklenmişti.

Will her şeye rağmen gülümsedi. Kendisine hakim olamıyordu. Son birkaç yılda, kendisini şanslı hissetmesini sağlayan tek bir şey vardı: Hayatında onu tanıyan, ne düşündüğünü o söylemeden anlayan biri olması. "Ben de onun dişlerini dökerdim," dedi, "ama onu tekrar bulmaya çalıştığımda Amerika'ya göç ettiğini duydum. Kuşkusuz, gazabımdan kaçmak için."

Charlotte, Will'in durumu abarttığını düşündüğünde hep yaptığı gibi, "Hımmm," dedi. "Anladığım kadarıyla Londra'da epeyce düşmanı varmış."

Cecily sızlandığını belli eden bir ses tonuyla, "*Dydw I ddim yn gwybod yw unrhyw un o'r bobl yr ydych yn siarad amdano,*" dedi.

Will, "Neden bahsettiğimizi öğrenemezsin ama başka kimse senin *ne dediğini* anlamıyor," dedi ama sesinde gerçek bir kınama yoktu. Kendi sesindeki bitkinliği duyabiliyordu. Bir gece önceki uykusuzluğu etkisini gösteriyordu. "İngilizce konuş, Cecy."

Charlotte ayağa kalktı, masasına döndü ve merhem kavanozunu bıraktı. Cecily, Will'in saçının bir tutamını çekiştirdi. "Ellerine bakayım."

Will ellerini kaldırdı. Ateşi, onun akkor ızdırabını, en çok da Tessa'nın şok içindeki yüzünü hatırlıyordu. Onun Will'in yaptığı şeyi neden yaptığını, neden bunu yapmadan önce durup düşünmediğini anlayacağını biliyordu ama kızın gözlerindeki ifade... Sanki kalbi Will için parça parça olmuştu.

Will, Tessa'nın hala burada olmasını diliyordu. Jem, Cecily ve Charlotte'la birlikte olmak, etrafının onların sevgisiyle çevrilmiş olması güzeldi ama Tessa olmadıkça hep bir eksik, Will'in kalbinden Tessa şeklinde oyulup çıkarılmış, bir daha asla geri alamayacağı bir parça olacaktı.

Cecily, ağabeyinin, tırnaklarının altındaki is dışında artık normal görünen parmaklarına dokundu. "Bu hayret verici," dedi, sonra merhemi dağıtmamak için Will'in parmaklarına hafifçe, pat pat vurdu. "Will hep kendisine zarar vermeye

eğilimli olmuştur," dedi şefkat dolu bir sesle. "Çocukken kaç yerini kırdığını, kaç yerini çizdiğini ve yaraladığını sayamazdım."

Jem koltuğa iyice yaslanarak ateşe baktı. "Benim ellerim yaralansa daha iyi olurdu," dedi.

Will başını iki yana salladı. Yorgunluğu, odadaki her şeyin yuvarlanmasına, duvar kağıdındaki desenlerin yekpare, koyu bir renge dönüşerek bulanmasına sebep oluyordu. "Hayır. Senin ellerin değil. Keman çalmak için ellerine ihtiyacın var. Benim ellerime ne için ihtiyacım var ki?"

Jem alçak sesle, "Ne yapacağını tahmin etmeliydim," dedi. "Ne yapacağını hep tahmin ederim. Ellerini ateşe sokacağını bilmeliydim."

"Ben de paketi atacağını bilmeliydim," dedi Will, içinde acı barındırmayan bir sesle. "Bu, delice denecek kadar soyluca bir davranıştı. Bunu neden yaptığını anlıyorum."

"Tessa'yı düşünüyordum." Jem dizlerini yukarı çekip çenesini dizlerine dayadı, sonra yumuşak bir sesle güldü. "Delice denecek kadar soyluca. Bu senin uzmanlık alanın değil miydi? Birden ben gülünç şeyler yapan, sense bana dur diyen kişi olduk, öyle mi?"

"Tanrım," dedi Will. "Ne zaman yer değiştirdik."

Ateşin ışığı, başını iki yana sallayan Jem'in yüzünde ve saçlarında oynaştı. "Aşık olmak çok tuhaf bir şey," dedi. "İnsanı değiştiriyor."

Will aşağı, Jem'e baktı ve hissettiği şey kıskançlıktan çok, başka her şeyden çok, en iyi arkadaşına açılabilme, kalbinde tuttuğu hisleri ona aktarabilme arzusu ve özlemiydi. İkisinin kalbindekiler aynı hisler değil miydi? Aynı insanı, aynı şekilde sevmiyorlar mıydı? Ama Will yalnızca, "Keşke kendini riske atmasaydın," demekle yetindi.

Jem ayağa kalktı. "Ben de hep senin için bunu dileyip durdum."

Will gözlerini yukarı çevirdi; uykusuzluk ve iyileştirme rünlerinin getirdiği yorgunluktan öyle sersemlemişti ki, Jem'i yalnızca ışıktan yapılma, haleli bir şekil olarak görebiliyordu. "Gidiyor musun?"

"Evet, yatmaya." Jem parmaklarını hafifçe Will'in iyileşmekte olan ellerine değdirdi. "Sen de dinlen, Will."

Will'in gözleri, Jem gitmek üzere dönerken çoktan kapanmaya başlamıştı. Will, kapının Jem'in arkasından kapandığını duymadı. Koridorun ilerisinde bir yerde Bridget şarkı söylüyor, sesi ateşin çıtırtısını bastırıyordu. Will onun şarkısını her zamanki gibi sinir bozucu bulmadı. Annesinin bir zamanlar onu uyutmak için söylediği bir ninniye benzetti şarkıyı.

"Ah, ışıktan parlak olan nedir?
Geceden karanlık olan nedir?
Baltadan keskin olan nedir?
Eriyen balmumundan yumuşak olan?

Gerçek ışıktan parlaktır
Sahtelik geceden karanlıktır
İntikam baltadan keskindir
Ve aşktır, eriyen balmumundan yumuşak olan."

"Bir bilmece-şarkı," dedi Cecily uykulu, yarı uyanık bir sesle. "Onları hep sevmişimdir. Annemin bize şarkı söyleyişini hatırlıyor musun?"

"Biraz," diye itirafta bulundu Will. O kadar yorgun olmasa, bunu hiç itiraf etmeyebilirdi. Anneleri hep şarkı söyler, müzik malikanenin köşelerini doldururdu. Anneleri Mawddach halicinde ya da bahçelerdeki nergislerin arasında yürürken şarkı söylerdi. *Llawn yw'r coed o ddail a blode, llawn o goriad merch wyf inne.*

Will yorgunluktan ağırlaşmış bir sesle, "Denizi hatırlıyor musun?" dedi. "Tal-y Llyn'deki gölü? Londra'da o ikisi kadar mavi bir şey yok."

Will, Cecily'nin sertçe nefes aldığını duydu. "Tabii ki hatırlıyorum. Ama senin hatırlamadığını sanmıştım."

Rüyalardaki imgeler, Will'in gözkapaklarının içine işliyor, uyku bir akıntı gibi üzerine geliyor, onu ışıklı kıyıdan çok uzağa çekiyordu. "Sanırım bu koltuktan kalkamayacağım, Cecy," diye mırıldandı. "Bu gece burada uyuyacağım."

Cecily'nin eli ona uzandı, onunkini yoklayıp buldu ve gevşekçe tuttu. "O zaman ben de seninle kalacağım," dedi ve

kızın sesi de Will'i sonunda yakalayıp aşağılara çeken rüya ve uyku akıntısının bir parçası oldu.

Alıcı: Gabriel ve Gideon Lightwood
Gönderen: Konsolos Josiah Wayland

Mektubunuzu alınca çok şaşırdım. Kendimi daha açık nasıl ifade edebilirdim, bilemiyorum. Ben bana, Bayan Branwell'in Idris'teki akrabaları ve sevenleriyle olan yazışmalarının ayrıntılarının aktarılmasını istemiştim. Kadının şapkacısıyla ilgili alaycı gözlemlerinizden haberdar olmak istememiştim. Ne onun giyim tarzı, ne de sizin günlük menünüz ilgimi çekiyor.

Lütfen bana ilgilendiğim türden bilgiler içeren bir mektup yazın. O tür bir mektubun ayrıca Gölge Avcıları'na daha çok, delilere daha az yaraşacak bir mektup olmasını diliyorum.

Raziel adına,
Konsolos Wayland.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

8

ATEŞİN ATEŞİ

Siz ona umut diyorsunuz -ateşin ateşine!
Ama o yalnızca arzunun ızdırabı.
-EDGAR ALLAN POE, "TAMERLANE"

Tessa aynalı masasının önünde oturuyor, saçını düzenli bir biçimde tarıyordu. Dışarıda hava serin ama nemliydi. Thames'in sularını depolar gibi, demir ve şehir pisliği kokuyordu hava. Tessa'nın normalde gür, kıvırcık olan saçlarının uçları böyle havalarda birbirine dolanırdı. Tabii, kızın aklı saçında değildi. Saçını tekrar tekrar aynı hareketlerle tarayarak, aklını bir şekilde zorla sakinleştiriyordu.

Aklında sürekli, tekrar tekrar, Charlotte, Mortmain'in mektubunu okuduğunda Jem'in yüzünde beliren şoku, Will'in yanık ellerini ve yerden toplamayı başardığı azıcık *yin feni* görüyordu.

Cecily'nin Will'e doladığı kollarını, Jem'in Will'den özür dilerken çektiği ızdırabı görüyordu. *Çok üzgünüm, çok üzgünüm.*

Tessa buna dayanamamıştı. İkisi de ızdırap içindeydi ve Tessa ikisini birden seviyordu. Acılarının sebebi Tessa'ydı. Mortmain'in istediği oydu. Jem'in *yin feni*nin bitmesinin, Will'in mutsuzluğunun sebebi oydu. Dönüp odadan kaçtığında, bunun sebebi buna daha fazla dayanamamasıydı. Birbirini bu kadar seven üç kişi, nasıl olur da birbirine bu kadar acı çektirirdi?

Tessa saç fırçasını bıraktı ve aynada kendisine baktı. Will, bütün gün onunla kütüphanede oturur ve Charlotte'a Benedict'in evraklarını incelerken yardım ederdi. Yunanca, Latince ya da Arınma Dili'nde olan bazı paragrafları tercüme eder, koyu renk saçlı başını eğip tüy kalemini kağıdın üzerinde hızla hareket ettirirken göründüğü gibi yorgun görürdü. Gözlerinin altında gölgeler vardı. Will'e gün ışığında bakmak ve onu, Tessa'ya Woolsey'nin evinin basamaklarında fırtınadaki bir cankurtaran salıymış gibi sarılan çocuk olarak hatırlamak tuhaftı. Will'in yüzü gündüz tasalı değildi ama açık ya da bağışlayıcı da değildi. Will düşmanca ya da soğuk davranmamıştı ama başını da kaldırmamış, kütüphane masasının karşısından Tessa'ya gülümsememiş, herhangi bir şekilde bir gece öncesinin olaylarını hatırlatmamıştı.

Tessa onu kenara çekip Magnus'tan haber alıp almadığını sormak, ona şöyle demek istemişti: *Hissettiklerini benden başka kimse anlamıyor, benim hissettiklerimi de senden başka kimse anlamıyor. O zaman neden birlikte hissedemiyoruz?* Ama Magnus onunla iletişime geçmiş olsa, Will bunu ona söylerdi, o şerefli biriydi. Hepsi şerefliydi. Tessa ellerine bakarken, öyle olmasalar belki her şeyin böylesine feci olmayabileceğini düşündü.

Mortmain'e gitmeyi teklif etmekle aptallık etmişti -bunu artık anlıyordu- ama bu düşünce onu tutku gibi pençesine almıştı. Tessa, bunca mutsuzluğun sebebiyken onu hafifletecek bir şey yapmadan duramazdı. Mortmain'e teslim olduğu takdirde Jem daha uzun yaşar, Jem'le Will birbirlerine sahip olurdu ve Tessa Enstitü'ye hiç gelmemiş gibi olurdu.

Ama şimdi, akşamın soğuk saatlerinde, yaptığı hiçbir şeyin saati tersine çeviremeyeceğini, üçünün arasında var olan hisleri yok edemeyeceğini anlıyordu. İçinin bomboş olduğunu hissediyordu; sanki bir parçası eksik, felç olmuş gibiydi. Bir parçası Will'e koşmak, onun ellerinin iyileşip iyileşmediğine bakmak, ona onu anladığını söylemek istiyordu. Geri kalanı koridorda koşup Jem'in odasına dalmak, onu affetmesi için Jem'e yalvarmak istiyordu. Birbirlerine daha önce hiç bu

kadar kızmamışlardı ve Tessa, öfkeden kuduran bir Jem'i nasıl idare edeceğini bilmiyordu. Jem nişanı atmak mı isteyecekti? Tessa onu hayalkırıklığına mı uğratmıştı? Bu düşünceyi, Tessa'nın Jem'i hayalkırıklığına uğratmış olabileceği düşüncesini kaldırmak nedense zordu.

Cızırt. Tessa başını kaldırıp odada etrafına baktı, hafif bir ses duymuştu. Sesi hayal etmiş olabilir miydi? Tessa yorgundu. Belki de elbisesini çıkarırken ona yardım etmesi için Sophie'yi çağırma, sonra da bir kitapla yatağa çekilme vakti gelmişti. *Otranto Kalesi*'nin yarısına gelmişti ve kitap kendisini harikulade bir biçimde oyalıyordu.

Tessa tam sandalyesinden kalkmış, hizmetçi çanını çalmaya gitmişti ki ses, bu kez daha yüksek perdeden, tekrar duyuldu. *Cızırt, cızırt.* Yatak odasının kapısına bir şey sürtünüyordu. Tessa biraz çekinerek de olsa, odayı aştı ve kapıyı çekip ardına dek açtı.

Kapıda mavi-gri tüyleri kabarmış, yüzünde çok öfkeli bir ifade olan Church duruyordu. Church'ün boynuna gümüşi dantelden bir kurdele bağlanmıştı ve kurdeleye, minicik bir parşömen tomarını andıran bir kağıt rulosu tutuşturulmuştu. Tessa diz çöktü, kurdeleye uzandı ve onu çözdü. Kurdele düştü, kedi de derhal fırlayarak kaçtı.

Kağıt, dantelden kurtuldu, Tessa da kağıdı alıp rulosunu açtı. Sayfada kıvrımlı, tanıdık bir el yazısı vardı.

*

Benimle müzik odasında buluş.

-J

"Burada hiçbir şey yok," dedi Gabriel.

O ve Gideon misafir salonundaydı. Perdeler çekili olduğundan içerisi epeyce karanlıktı; ellerinde cadı ışıkları olmasa, içerisi zifiri karanlık olurdu. Gabriel, Charlotte'ın masasındaki yazışmaları ikinci kez, aceleyle karıştırıyordu.

"Ne demek, hiçbir şey yok?" dedi kapının yanında duran Gideon. "Orada bir tomar mektup görüyorum. Onlardan biri kesinlikle..."

"Skandal niteliğinde bir şey yok," diyen Gabriel bir çekmeceyi güm diye kapattı. "İlginç bir şey de. Idris'teki amcasıyla yazışmış. Adamın gutu var gibi."

"Büyüleyici," diye mırıldandı Gideon.

"İnsan, Konsolos'un Charlotte'ın neye karıştığını sandığını merak etmeden edemiyor doğrusu. Konsey'e ihanet falan mı etmiş?" Gabriel kadının mektuplarından birini eline aldı ve yüzünü buruşturdu. "Adamın neden kuşkulandığını bilsek, onu Charlotte'ın masumiyetine inandırabilirdik."

"Ben Konsolos'un Charlotte'ın masum olduğuna inandırılmak istediğine inanmıyorum," dedi Gideon. "Bana kalırsa Konsolos onu suçüstü yakalamayı umuyor." Elini uzattı. "Mektubu bana ver."

"Amcasına göndereceğini mi?" Gabriel şüphe içindeydi, ama yine de söyleneni yaptı. Cadı ışığını kaldırınca, ışık hüzmeleri masanın üzerini aydınlattı. Gideon, Charlotte'ın kalemlerinden birini alıp masanın üzerine eğildi ve Konsolos'a bir mesaj yazmaya başladı.

Gideon tam mürekkebi kurutmak için üzerine üflüyordu ki, salonun kapısı çat diye açıldı. Gideon birden doğruldu. Odaya, loş cadı ışığından çok daha parlak, sarı bir ışık doldu; Gabriel gözlerini kırpıştırdı, elini kaldırıp gözlerine siper etti. Bir Gece Görüşü rünü uygulamasının iyi olacağını düşündü ama rünlerin solması zaman alıyordu ve genç adam bunun sorulara sebep olacağından kaygılanmıştı. Gözlerinin uyum sağlamasına kadar geçen birkaç saniyede ağabeyinin şaşkınlıkla bağırdığını duydu.

"*Sophie?*"

"Bana öyle dememenizi söylemiştim, Bay Lightwood." Kızın sesi soğuktu. Gabriel'ın görüşü netleşti ve genç adam kapının eşiğinde duran, bir elinde yanan bir lamba tutan hizmetçiyi gördü. Kız gözlerini kısmıştı. Charlotte'ın mektubunu hala elinde tutmakta olan Gabriel'a baktığında, gözleri iyice küçüldü. "Siz... O Bayan Branwell'in yazışması mı?"

Gabriel mektupları aceleyle masaya bıraktı. "Ben... Biz..."

"*Onun mektuplarını mı okuyordunuz?*" Sophie elinde lambayla bir tür intikam meleği gibi, son derece öfkeli görünü-

yordu. Gabriel çabucak ağabeyine baktı ama Gideon'un dili tutulmuş gibiydi.

Gabriel bunca yıllık ömründe ağabeyinin bir kez olsun, en güzel Gölge Avcısı kızlara bile ikinci kez dönüp baktığını görmemişti. Ama bu yüzü yaralı, sıradan hizmetçiye, doğan güneşin ta kendisiymiş gibi bakıyordu. Bu açıklanamaz ama aynı zamanda yadsınamaz bir gerçekti. Sophie'nin onun hakkındaki iyi görüşleri, genç adamın gözlerinin önünde yıkılırken Gabriel, ağabeyinin gözlerindeki dehşeti görebiliyordu.

"Evet," dedi Gabriel. "Kesinlikle onun yazışmalarını okuyorduk."

Sophie bir adım geriledi. "Hemen Bayan Branwell'i çağıracağım..."

"Hayır!" Gabriel elini uzattı. "Durum sandığın gibi değil. Dur!" Olanları çabucak özetledi: Konsolos'un tehditlerini, Charlotte'ı gözetlemelerini isteyişini ve ikisinin bu soruna bulduğu çözümü. "Onun yazdıklarının tek kelimesini bile adama iletmeyi planlamıyorduk," diye sözlerine son verdi. "Niyetimiz Charlotte'ı korumaktı."

Sophie'nin yüzündeki kuşku ifadesi değişmedi. "Peki, ben bunlara neden inanayım, Bay Lightwood?"

Gideon sonunda konuştu. "Bayan Collins," dedi. "Lütfen. Çöreklerle yaşanan o talihsiz olaydan beri benimle ilgili görüşlerinizin değiştiğini biliyorum ama lütfen Charlotte'ın bana duyduğu güvene asla ihanet etmeyeceği-

me, onun bana gösterdiği nezaketi ihanetle mükafatlandırmayacağıma inanın."

Sophie bir an için bocaladı, sonra dayanamayıp gözlerini yere çevirdi. "Kusura bakmayın, Bay Lightwood. Size inanmak *istiyorum* ama sadakatim en başta Bayan Branwell'edir."

Gabriel masadan ağabeyinin az önce yazdığı mektubu kaptı. "Bayan Collins," dedi. "Lütfen bu mektubu okuyun. Konsolos'a göndermeyi planladığımız buydu. Onu okuduktan sonra hala içinizden Bayan Branwell'i çağırmak gelirse sizi durdurmayacağız."

Sophie gözlerini Gideon'a çevirdi. Sonra, başını hızlıca eğdikten sonra öne çıkıp lambasını masanın üzerine koydu. Mektubu Gideon'dan alıp düzeltti ve yüksek sesle okumaya başladı:

"Alıcı: Konsolos Josiah Wayland
Gönderen: Gideon ve Gabriel Lightwood

Beyefendi,

Bizden Bayan Branwell'in Idris'le yazışmalarını okumamızı istemekle her zamanki bilgeliğinizi gösterdiniz. Söz konusu yazışmalara gizlice göz attık ve Bayan Branwell'in neredeyse her gün, büyük amcası Roderick Fairchild'la yazıştığını keşfettik.

Bu mektupların içeriği sizi şoka ve hayalkırıklığına uğratacak, beyefendi. Bizim kadınlara olan güvenimizi sarstıkları kesin.

Bayan Branwell amcasının birçok üzücü hastalığına karşı son derece duygusuz, insanlıktan ve dişilikten uzak bir tavır sergiliyor. Gutunu tedavi etmek için daha az içki içmesini öneriyor ve amcasının feci ödem sorunu, Charlotte'ı eğlendirir gibi görünüyor. Kadın adamın kulaklarında ve başka vücut oyuklarında biriken kuşkulu bir maddeden bahsedişini tamamen görmezlikten geliyor.

İnsan bir kadından erkek akrabalarına dişi şefkati göstermesini ve genç sayılabilecek her kadının büyüklerine gerekli saygıyı göstermesini bekler ama öyle bir şey yok! Korkarız, Bayan Branwell güçten delirmiş. Çok geç olmadan ve birçok cesur Gölge Avcısı ondaki dişi şefkat eksikliğinden ötürü yoldan çıkmadan önce durdurulmalı.

Saygılarımla,
Gideon ve Gabriel Lightwood."

Sophie mektubu okumayı bitirdiğinde sessizlik oldu. Sophie diğerlerine sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca öylece durup kağıda irileşmiş gözlerle baktı. Sonunda, "Bunu hanginiz yazdı?" dedi

Gideon boğazını temizledi. "Ben yazdım."

Kız başını kaldırıp ona baktı. Dudaklarını birbirine bastırmıştı ama o dudaklar titriyordu. Gabriel korkunç bir an boyunca kızın ağlamak üzere olduğunu düşündü. "Olacak iş değil," dedi Sophie. "Peki, bu ilk mektubunuz mu?"

"Hayır, bir tane daha gönderdik," diye itirafta bulundu Gabriel. "Charlotte'ın şapkalarıyla ilgiliydi."

"Şapkalarıyla mı?" Sophie'nin dudaklarının arasından bir kahkaha kaçtı ve Gideon kıza, hayatında hiç öyle şahane bir şey görmemiş gibi baktı. Gabriel, Sophie'nin güldüğünde yüzündeki yaraya rağmen çok güzel göründüğünü kabullenmek zorunda kaldı. "Konsolos çok öfkelendi mi?"

"Cinayet işleyecek kadar," dedi Gideon.

Bu gerginliğe daha fazla dayanamayan Gabriel, "Bayan Branwell'e söyleyecek misiniz?" diye sordu.

Sophie gülmeyi bırakmıştı. "Söylemeyeceğim," dedi, "çünkü sizi Konsolos'un gözünden düşürmek istemiyorum ve bana kalırsa bu haber Bayan Branwell'i gereksiz yere incitir. O iğrenç adam, böyle casusluk ediyor!" Kızın gözleri alev alevdi. "Konsolos'un planlarını bozma planınızda yardım isterseniz size memnuniyetle yardım ederim. Mektup bende kalsın, hemen yarın gönderilmesini sağlarım."

Müzik odası Tessa'nın hatırladığı kadar tozlu değildi. Yakın zamanda güzelce temizlenmiş gibi görünüyordu. Pencere pervazlarının ve yerlerin yumuşak renkli tahtaları da, köşedeki

kuyruklu piyano da parlıyordu. Şömine harıl harıl yanıyordu, ona sırtını dönen Jem'in silueti ateşin ışığında belirgindi. Jem dönünce Tessa'yı gördü ve gergince gülümsedi.

Odadaki her şey, suluboya renklerindeymiş gibi yumuşak görünüyordu. Ateşin ışığı, üzeri beyaz çarşaflarla örtülü müzik aletlerinin canlanmış hayaletler gibi görünmesine sebep oluyor, piyanoyu kara kara parlatıyor ve alevler pencerelerden altın rengi yansıyordu. Tessa camlarda birbirlerinin karşısında duran Jem'le kendisini de görebiliyordu: Koyu mavi gece elbiseli bir kız ve siyah ceketi ince bedenine biraz bol gelen, gümüşi, kabarık saçlı, incecik bir genç.

Jem'in gölgelerin içindeki yüzü kırılgandı, ağzının kıvrımlarından tedirginliği belli oluyordu. "Geleceğinden emin değildim."

Tessa kollarını onun boynuna sarmak isteyerek bir adım ilerledi ama sonra kendisini durdurdu. Önce konuşması gerekiyordu. "Tabii ki geldim," dedi. "Jem, çok üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm. Yaptığım şeyi açıklayamam, delirmiş gibiydim. Benim yüzümden, ben bir şekilde Mortmain'e, o da bana bağlı olduğumuz için sana zarar gelmesi düşüncesine dayanamadım."

"Bu senin suçun değil. Senin hiçbir zaman seçeneğin olmadı..."

"Mantıklı düşünemiyordum. Will haklıydı; Mortmain'e güvenilemez. Ona gitsem bile, anlaşmanın kendisine düşen

kısmını yerine getireceğinin garantisi olmazdı. Bense düşmanınızın eline bir silah vermiş olacaktım. Beni ne için kullanmak istediğini bilmiyorum, ama Gölge Avcıları'nın lehine olmayacağı kesin. Sonunda hepinize zarar verecek şey bile olabilirdim." Gözleri yaşlarla yansa da Tessa o yaşları zorla bastırdı. "Bağışla beni, Jem. Kalan zamanımızı öfkeyle harcayamayız. Senin yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum. Ben de aynı şeyi senin için yapardım."

Tessa konuştukça, Jem'in gözleri yumuşadı ve gümüşiye döndü. "*Zhe shi jie shang, wo shi zui ai ne de*," diye fısıldadı.

Tessa onun söylediklerini anladı. *Bütün dünyada, en çok sevdiğim sensin.*

"Jem..."

"Bunu biliyorsun; bunu biliyor olmalısın. Benden uzaklaşmana, kendini tehlikeye atmana asla izin veremem. En azından ben nefes aldıkça." Tessa ona doğru bir adım daha atamadan Jem elini kaldırdı, "Dur!" Eğildi, doğrulduğunda elinde kare şeklindeki keman kutusu ve yayı vardı. "Sana vermek istediğim bir şey vardı. Evleneceğimizde vereceğim bir düğün hediyesi. Ama izin verirsen onu sana şimdi vermek istiyorum."

"Hediye mi?" dedi Tessa, merakla. "Şeyden sonra... Yani ama biz münakaşa etmiştik!"

Jem bunun üzerine, yüzünü aydınlatan ve onun ne kadar zayıf, bitkin göründüğünü unutmasına sebep olan o

tatlı tebessümüyle gülümsedi. "Bana bunun evlilik hayatının değişmez bir parçası olduğu söylendi. Alıştırma yapmış olduk."

"Ama..."

"Tessa, seni sevmekten vazgeçmeme sebebimin büyük ya da küçük bir münakaşa olabileceğini mi sandın?" Jem hayrete kapılmış gibiydi. Tessa birden Will'i, Will'in Jem'in sadakatini sınayışıyla, onu yalanlarla, kaçışlarla, kendisine zarar vererek delirtmesiyle geçen yılları düşündü. Jem'in kan kardeşine duyduğu sevgi, bütün bunlara rağmen bırakın bitmeyi, azalmamıştı bile.

"Korktum," dedi Tessa, yumuşak bir sesle. "Ve benim... Benim sana verecek bir hediyem yok."

"Evet, var!" Jem bunu alçak ama kararlı bir sesle söylemişti. "Lütfen otur, Tessa. Nasıl tanıştığımızı hatırlıyor musun?"

Tessa eteklerini hışırdatarak yaldızlı kolçakları olan alçak bir sandalyeye oturdu. "Gecenin bir yarısı, delirmiş bir kadın gibi odana dalmıştım."

Jem sırıttı. "Odama *zarifçe* girmiş ve beni keman çalarken bulmuştun."

Bunu söylerken yayın vidasını sıkılaştırıyordu. İşini bitirdi, onu yere koydu ve kemanını sevgiyle kutusundan çıkardı. "Sana keman çalmamın sakıncası var mı?"

"Keman çalışını dinlemeyi çok sevdiğimi biliyorsun." Bu doğruydu. Tessa söylediklerinin bir kısmını anlamasa da

Jem'i kemandan bahsederken dinlemeyi bile çok seviyordu. Jem'in reçineden, mezura çubuklarından, notalardan, parmak konumlarından ve La telinin kopma eğiliminden tutkuyla bahsedişini saatlerce dinleyebilirdi ve hiç sıkılmazdı.

Jem, "*Wo wei ni xie de*," dedi ve kemanı kaldırıp sol omzuna götürdü, çenesinin altına dayadı. Tessa'ya birçok kemancının omuzluk kullandığını ama kendisinin kullanmadığını söylemişti. Boynunun kenarında, kemanı dayadığı yerde kalıcı bir morluğa benzeyen hafif bir iz vardı.

"Benim için bir şarkı mı yaptın?"

Jem gülümseyerek sözlerini düzeltti: "Sana şarkı yazdım," ve çalmaya başladı.

Tessa onu hayretle izliyordu. Jem yayı gevşekçe tutarak yalın, yumuşak hareketlerle başladı. Kemandan yumuşak, melodik bir ses yükseldi. Melodi Tessa'nın etrafını su gibi serin, tatlı bir biçimde sardı. Melodi, doğan güneş kadar umutlu ve güzeldi. Tessa Jem'in parmaklarının kıpırdayışını büyülenmiş gibi izledi ve kemandan şahane bir ses yükseldi. Yay daha hızlı hareket edince Jem'in ön kolu testere gibi öne arkaya oynayınca, ince bedeninin omuzdan aşağısı hızdan adeta bulanıklaşınca, ses derinleşti. Jem'in parmakları hafif hareketlerle yukarı aşağı kaydı ve müziğin tınısı derinleşti. Aydınlık ufukta fırtına bulutları toplandı, bir nehir şelaleye dönüştü. Notalar Tessa'nın ayaklarının dibine düşüp kırılıyor, yükselerek etrafını sarıyordu. Jem'in bütün vücudu enstrümandan çıkardığı seslerle uyumlu bir biçimde hareket eder gibiydi. Oysaki Tessa onun ayaklarını sağlamca yere bastığını biliyordu.

Tessa'nın kalbi, müziğe ayak uydurmak için hızlandı. Jem'in gözleri kapalı, ağzının köşeleri acı çekiyormuş gibi aşağı bükülüydü. Tessa'nın bir parçası ayağa fırlamak, kollarını Jem'e sarmak istiyordu. Diğer parçası ise müziği, bu şahane sesi durdurmak için hiçbir şey yapmak istemiyordu. Sanki Jem yayını almış, resim fırçası olarak kullanıyor, üzerine ruhunu çizdiği bir tuval yaratıyordu. Son notalar da gitgide yükselip Cennet'e doğru tırmandığında Tessa yüzünün ıslandığını fark etti ama ağladığını, ancak müziğin son tınıları da solduğunda ve Jem kemanını indirdiğinde anladı.

Jem kemanı yavaşça kutusuna koydu ve yayı yanına bıraktı. Doğrulup Tessa'ya döndü. Yüzünde utangaç bir ifade vardı. Beyaz gömleğinin önü terden ıslanmıştı ve boynundaki nabız hızla atıyordu.

Tessa'nın dili tutulmuştu.

"Hoşuna gitti mi?" dedi Jem. "Sana mücevher verebilirdim ama hediyemin tamamen *sana ait* bir şey olmasını istedim. Başka kimsenin duymayacağı, sahip olmayacağı bir şey. Ve kelimelerle aram iyi değil. O yüzden seninle ilgili hislerimi müziğe döktüm." Duraksadı. Tekrar, "Hoşuna gitti mi?" derken sorunun sonunda sesini yükseltişiyle, olumsuz bir cevap almayı beklediğini belli etti.

Tessa, Jem gözyaşlarını görebilsin diye yüzünü kaldırdı. "Jem."

Jem onun önünde diz çöktü. Yüzü pişmanlıkla doluydu. "*Ni jue de tong man, qin ain de?*"

"Hayır, hayır!" dedi Tessa yarı ağlayarak, yarı gülerek. "İncinmedim. Mutsuz değilim. Hem de hiç."

Jem'in yüzünde bir tebessüm belirdi, gözleri sevinçle aydınlandı. "O zaman hoşuna gitti."

"Sanki müziğin notalarında ruhunu gördüm. Ve ruhun çok güzeldi." Tessa öne eğildi ve Jem'in yüzüne, sert elmacık kemiğinin üzerindeki pürüzsüz tene hafifçe dokundu. "Nehirler, çiçeklere benzer gemiler, gece semasının bütün renklerini gördüm."

Jem tuttuğu nefesini verdi, bütün gücü tükenmiş gibi yere, Tessa'nın sandalyesinin yanına yığıldı. "Bu ender rastlanan bir sihirdir," dedi. Başını Tessa'ya yasladı, şakağını onun dizine dayadı. Tessa da Jem'in saçlarını okşamaya, parmaklarını o yumuşak tutamların arasından geçirmeye devam etti. "Annem de babam da müziği severdi," dedi Jem aniden. "Babam keman, annem *qin* çalardı. Ben ikisinden birini öğrenebilirdim ama kemanı seçtim. Bundan bazen pişmanlık duyardım. Çünkü kemanla çalamadığım, annemin bilmemden memnun olacağı Çin melodileri var. Annem eskiden bana büyük bir *qin* sanatçısı olan Yu Boya'nın hikayesini anlatırdı. Adamın en iyi arkadaşı Zhong Ziqi adlı bir oduncuydu ve Yu Boya onun için

qin çalardı. Yu Boya suyla ilgili bir şarkı çaldığında arkadaşının onun şarıl şarıl akan nehirleri tarif ettiğini, dağlarla ilgili bir şarkı çaldığında Ziqi'nin o dağların zirvelerini gördüğünü söylerler. Yu Boya da, "Çünkü müziğimi anlıyorsun," dermiş. Jem aşağı, dizinin üzerinde gevşekçe kıvırmış olduğu kendi eline baktı. "İnsanlar hala *zhi yin* tabirini *yakın arkadaşlar* ya da *ruh ikizleri* anlamında kullanır ama aslında o tabir *müziği anlamak* demektir." Uzanıp Tessa'nın elini tuttu. "Ben keman çalarken sen benim gördüğümü gördün. Müziğimi anlıyorsun."

"Müzik hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Jem. Bir sonatla süit arasındaki farkı bile..."

"Hayır." Jem döndü, Tessa'nın sandalyesinin kollarına tutunarak dizlerinin üzerinde doğruldu. Şimdi, Tessa'nın Jem'in ensesindeki ve şakaklarındaki saçların terden ıslandığını görebileceği, onun reçine ve yanık şeker kokusunu alabileceği kadar yakınlardı. "Bahsettiğim o tür müzik değil. Bahsettiğim..." Jem hüsranla dolu bir ses çıkardı, Tessa'nın elini tutup göğsüne getirdi ve yassı duracak şekilde kalbinin üzerine bastırdı. Tessa avucunda o kalbin düzenli atışlarını hissetti. "Her kalbin kendi melodisi vardır," dedi Jem. "Sen benimkini biliyorsun."

"Onlara ne oldu?" diye fısıldadı Tessa. "Oduncu ve müzisyene?"

Jem'in tebessümü hüzünlüydü. "Zhong Ziqi öldü. Yu Boya da son şarkısını arkadaşının mezarının başında çaldı. Sonra *qin*ini kırdı ve bir daha hiç çalmadı."

Tessa, sıcak yaşların kirpiklerine bastırdığını, dışarı sızmaya çalıştığını hissetti. "Ne feci bir hikaye!"

"Öyle mi?" Jem'in kalbi, Tessa'nın parmaklarının altında sekti, tekledi. "O yaşarken ve ikisi arkadaşken, Yu Boya bildiğimiz en şahane melodileri besteledi. Yalnız olsa bunu yapabilir miydi? Kalplerimizin aynaya ihtiyacı vardır, Tessa. Bizi sevenlerin gözlerinde en iyi halimizi görmeye ihtiyaç duyarız. Ve yalnızca o geçiciliğin getirdiği bir güzellik vardır." Jem gözlerini yere çevirdi, sonra yine Tessa'nınkilere dikti. "Sana her şeyimi verirdim," dedi. "Sana birçok erkeğin bir ömürde vereceğini iki haftada verirdim."

"Bana vermediğin, beni tatmin etmeyen hiçbir şey yok..."

"Ama beni tatmin etmeyen bir şey var," dedi Jem. "Seninle evlenmek istiyorum. Seni sonsuza dek beklerdim ama..."

Sonsuza dek vaktimiz yok. Tessa gözlerini Jem'inkilerden ayırmadan yavaşça, "Ailem yok benim," dedi. "Vasim yok. Daha çabuk bir düğünün gücendirebileceği kimsem yok."

Jem'in gözleri hafifçe irileşti. "Ben... Bu sözlerde içten misin? Hazırlanmak için gereksindiğin kadar vakte sahip olmamanı istemem."

Tessa, "Ne tür bir hazırlığa gereksinim duyabilirim ki?" dedi ve düşünceleri yalnızca o an için yine Will'e, onun Jem'in ilacını kurtarmak için ellerini ateşe sokuşuna ve kendisinin onu izleyişine yöneldi. Tessa bunları düşününce, misafir salonunda, Will'in ona onu sevdiğini söylediğini, o

gittikten sonra kendisinin akkor bir çubuğu sıkıca kavradığını hatırlamaktan kendisini alamadı. Çubuğu, tenindeki yanmanın, kalbindeki acıyı bir an olsun dindirebileceği umuduyla tutmuştu.

Will. Tessa o gün ona yalan söylemişti -kesin kelimelerle olmasa da, imayla. Will'in kendisinin onu sevmediğini düşünmesine göz yummuştu. Bu düşünce ona hala acı veriyordu ama yaptığından pişman değildi. Başka türlü davranamazdı. Tessa Will'i, kendisi Jem'den ayrılsa bile Will'in onunla olmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. *Parabatai*sinin mutluluğu pahasına satın alınmış bir aşka razı olmazdı. Ve Tessa'nın kalbinin Will'e, yalnızca Will'e ait bir parçası olsa da ve bu parça hep ona ait olacak olsa da, bunu açık etmenin kimseye yararı olmazdı. Tessa, Jem'i de seviyordu ve onu şimdi, onunla evlenmeye razı olduğundakinden bile çok seviyordu.

Bazen insan nazik ya da şerefli olmak arasında seçim yapmak zorundadır, demişti Will ona. *Bazen insan ikisi birden olamaz.*

Tessa bunun kitaba bağlı olabileceğini düşündü. Ama bu kitapta, Tessa'nın hayatının kitabında, şerefsizliğin yolu aynı zamanda kötü kalplilikti. Will'i salonda incitmiş olsa bile, zaman geçtikçe Will'in Tessa'ya duyduğu hisler azalacaktı ve genç adam bir gün onu esir almadığı için Tessa'ya teşekkür edecekti. Tessa buna inanıyordu. Will onu sonsuza kadar sevemezdi.

Tessa bu yola çok uzun zaman önce baş koymuştu. Gelecek aya kadar görevlerini yerine getirmeye niyetliyse, ertesi güne kadar da getirebilirdi. Jem'i sevdiğini biliyordu ve Will'i de seven bir parçası olmasına rağmen, bunu Will'in de Jem'in de hiçbir zaman öğrenmemesi, ikisine birden verebileceği en iyi hediyeydi.

Jem gözlerini yerden Tessa'ya çevirdi ve "Bilmiyorum," dedi. Yüzünde bir umut ve inanmazlık ifadesi vardı. "Konsey henüz isteğimizi onaylamadı. Hem senin gelinliğin de yok."

"Konsey umrumda değil. Ve sen umursamıyorsan, ne giydiğimi ben de umursamıyorum. Sözlerinde içtensen Jem, seninle ne zaman istersen evlenirim."

"Tessa," diye fısıldadı Jem. Boğuluyormuşçasına kıza uzandı ve Tessa dudaklarını onunkilere dokundurmak için başını eğdi. Jem dizlerinin üzerinde doğruldu. Ağzı Tessa'nınkinin üzerinden bir kez, iki kez geçti ve sonra dudakları açıldı. Tessa onun yanık şeker tadını aldı. Jem, "Çok uzaktasın," diye fısıldadı, sonra kollarını Tessa'ya sardı ve aralarında hiç boşluk kalmadı. Jem, Tessa'yı çekip sandalyeden indirdi, ikisi yerde diz çökerek birbirlerine sarıldı.

Jem, Tessa'yı sıkı sıkı kucakladı, Tessa da ellerini yavaşça onun yüzünde, çıkık elmacık kemiklerinde gezdirdi. *Yüzünün kemikleri çok çıkık, fazla çıkık, kanı teninin yüzeyine fazla yakın akıyor, köprücük kemikleri metal bir kolye kadar sert.*

Jem'in elleri kızın belinden omuzlarına çıktı. Jem dudaklarını onun köprücük kemiklerinde, boynunda dolaştırdı. Tessa parmaklarını onun gömleğine sardı, gömleği çekip avuçlarını Jem'in çıplak tenine yasladı. Jem öyle zayıftı ki, omurgası Tessa'nın ellerine batıyordu. Tessa ateşin ışığında onu gölgeler ve alevlerle çizilmiş halde görebiliyordu. Alevlerin hep kıpırdayan altın yolu, Jem'in beyaz saçlarını yaldıza buluyordu.

Seni seviyorum, demişti Jem. *Bütün dünyada, en çok sevdiğim sensin.*

Tessa onun sıcak dudaklarını yine boynunda, sonra daha aşağıda hissetti. Jem'in öpücüğü, Tessa'nın elbisesinin başladığı yerde bitti. Tessa kalbinin onun dudaklarının altında, Jem'e ulaşmak, onun için atmak ister gibi çarptığını hissetti. Jem'in utangaç elinin arkasına dolaştığını, elbisesini kapatan dantel iplere uzandığını hissetti...

Kapı bir gıcırtıyla açıldı ve ikisi birden koşu yarışına katılmış gibi nefes nefese birbirlerinden ayrıldılar. Tessa kendi kanının kulaklarında gürültüyle uğuldadığını hissederek boş kapı eşiğine baktı. Yanında duran Jem'in sert nefesleri kahkahaya dönüştü.

"Ne..." diye söze başladı Tessa.

Jem, "Church," dedi, Tessa da gözlerini yere çevirdiğinde müzik odasının zemininde ağır ağır dolaşan kediyi gördü. Halinden son derece hoşnut görünen kedi, kapıyı burnuyla iterek açmıştı.

Church her zamanki gibi onu görmezlikten gelerek Jem'in yanına yaklaştı. Kedi, Jem'i başıyla dürterken Tessa, "Hiç bu kadar kendini beğenmiş görünen bir kedi görmedim," dedi.

Jem, "Eşlikçiye ihtiyacımızın olabileceğini söylediğimde aklımdaki bu değildi," dedi ama yine de kedinin başını okşadı ve Tessa'ya ağzının köşesiyle gülümsedi. "Tessa," dedi. "Söylediklerinde içten miydin? Benimle yarın evleneceğini söylerken?"

Tessa çenesini kaldırdı ve doğruca Jem'in gözlerinin içine baktı. Jem'in hayatının bir saniyesini daha boşa harcama düşüncesine katlanamıyordu Tessa. Birden ve şiddetle, Jem'e bağlı olmayı istemeye başlamıştı. Hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde, kötü günde. Ona bir sözle bağlanacak, ona kendisini tutmadan sözünü ve sevgisini verebilecekti.

"İçtendim," dedi Tessa.

Jem duyurusunu yaptığında henüz herkes kahvaltıya inmediğinden yemek odası tamamen dolmamıştı.

Jem peçetesini kucağına sererken, çok sakin bir tavırla, "Tessa'yla evleneceğiz," dedi.

Kahvaltıdan sonra antrenman yapmaya niyetliymiş gibi, dövüş kıyafetlerini giymiş olan Gabriel, "Bu sürpriz mi olmalı?" diye sordu. Genç adam çoktan servis tabağındaki domuz pastırmalarının tamamını tabağına almıştı ve Henry ona hüzünle bakıyordu. "Zaten nişanlı değil miydiniz?"

"Düğün tarihi, aralıktaydı," diyen Jem, masanın altından uzanıp Tessa'nın elini sıkarak ona güven verdi. "Ama fikrimizi değiştirdik. Yarın evlenmeye niyetliyiz."

Bu sözlerin etkisi oldukça kuvvetli oldu. Henry'nin çayı boğazına kaçtı ve Charlotte onun sırtına vurmak zorunda kaldı; Charlotte'ın kendisininse dili tutulmuş gibiydi. Gideon fincanını bir şangırtıyla tabağına düşürdü, Gabriel bile tam çatalını ağzına götürürken donakaldı. Bir tepsi kızarmış ekmekle mutfaktan odaya giren Sophie bile sertçe nefes aldı. "Ama bunu yapamazsınız!" dedi kız. "Bayan Gray'in gelinliği mahvoldu ve yenisine henüz başlanmadı bile!"

"Herhangi bir elbise giyebilir," dedi Jem. "Gölge Avcısı renginde, yani altın rengi giyinmesine gerek yok. Çünkü o bir Gölge Avcısı değil. Çok güzel elbiseleri var, aralarından en sevdiğini seçebilir." Başını utangaç bir tavırla Tessa'ya doğru eğdi. "Tabii, bunun senin için sakıncası yoksa."

Tessa cevap vermedi. Çünkü o anda Will'le Cecily kapıdan içeri girmişti. "Boynum öyle bir tutuldu ki," diyordu Cecily gülümseyerek. "Öyle dururken uyumayı başardığıma inanamıyorum..."

İkisi birden odadaki havayı sezer gibi olunca kız sustu, ağabeyiyle birlikte duraksayıp etrafına baktı. Will bir gün önce olduğundan daha iyi dinlenmiş görünüyordu ve Cecily yanında olduğu için hoşnuttu ama o temkinli neşenin odada-

kilerin yüzlerine bakarken anında buharlaştığı barizdi. "Neler oluyor?" dedi Will. "Bir şey mi oldu?"

"Tessa'yla ikimiz düğünümüzü öne almaya karar verdik," dedi Jem. "Birkaç gün içinde evleneceğiz."

Will bir şey söylemedi, yüz ifadesini de değiştirmedi ama bembeyaz kesildi. Tessa'ya bakmadı.

Charlotte, Henry'nin sırtına vurmayı bırakıp yüzünde tedirgin bir ifadeyle ayağa kalkarak "Jem, Klav ne olacak?" dedi. "Henüz evliliğinizi onaylamadılar. Onlara karşı gelemezsiniz..."

"Onları bekleyemeyiz de," dedi Jem. "Bu aylarca, hatta bir yıl sürebilir. Bilirsin, hoşlanmayacağından korktukları bir cevap vermektense cevabı ertelemeyi yeğlerler."

"Hem evliliğimiz şu anda onların odak noktası olamaz," dedi Tessa. "Benedict Lightwood'un evrakları, Mortmain'i aramak, bunların önceliği olmalı. Bizimki kişisel bir mesele."

"Klav için kişisel mesele diye bir şey yoktur," dedi Will. Sesi boş ve tuhaftı. Sanki Will çok uzaklardaydı. Boynundaki nabız göze batıyordu. Tessa son birkaç günde aralarında gelişmeye başlayan kırılgan arkadaşlığı düşündü ve bu duyurunun o arkadaşlığı mahvedip etmeyeceğini, onu kayalara çarpan nazik bir sandal gibi parçalayıp parçalamayacağını merak etti.

"Sıradanlarla evlenmek Kanunlara tabidir. Ama bir Nefilim'le Tessa gibi biri arasındaki evliliği bağlayan bir

Kanun yok. Hem gerekirse, senin baban gibi ben de Gölge Avcısı olmaktan vazgeçerim."

"James..."

"Onca insan arasında en azından senin bunu anlayacağını sanırdım," diyen Jem, Will'e hem şaşkın, hem incinmiş bir tavırla baktı.

"Anlamadığımı söylemiyorum. Yalnızca, *düşünmelisin* diyorum..."

"Yeterince düşündüm." Jem tekrar oturdu. "Yasal olarak elde edilmiş ve imzalanmış bir sıradan evlilik ruhsatım var. Herhangi bir kiliseye girip hemen bugün evlenebiliriz. Hepinizin orada olmasını yeğlerim, ama olamayacaksanız biz bunu yine de yapacağız."

"Bir kızla sırf onu dul bırakmak için evlenmek," dedi Gabriel Lightwood. "Birçok insan bunun merhametli olmadığını söyler."

Jem, Tessa'nın yanında katılaştı, eli de kızın elinde kaskatı kesildi. Will öne atılacak oldu ama Tessa çoktan ayağa kalkmış, Gabriel Lightwood'a alev alev gözlerle bakıyordu.

"Bu konuda sanki bütün kararlar Jem'e aitmiş, benim seçme hakkım yokmuş gibi konuşmaya cüret etme!" diyen Tessa gözlerini Gabriel'ın yüzünden hiç ayırmıyordu. "Ben bu nişanı zorla kabul etmedim, Jem'in sağlığı konusunda da sahte hayallere kapılmış falan değilim. Onunla bize kaç gün, kaç dakika bahşedilecekse o kadar birlikte olmayı seçi-

yorum ve o vakte sahip olduğum için kendimi kutsanmış sayacağım."

Gabriel'ın gözleri, Newfoundland kıyısı açıklarındaki deniz kadar soğuktu. "Ben yalnızca sizin iyiliğinizi düşünüyordum, Bayan Gray."

"Kendi iyiliğinizi düşünseniz daha iyi olur," diye terslendi Tessa.

O yeşil gözler hemen küçüldü. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bana kalırsa hanımefendi," dedi Will kelimeleri uzata uzata, "babasını öldürenin o olmadığını söylemek istiyor. Yoksa o olayı, senin hassasiyetine özen göstermeye ihtiyaç duymayacağımız kadar çabuk mu atlattın, Gabriel?"

Cecily sertçe nefes aldı. Gabriel ayağa kalktı ve Tessa onun yüzünde yine, Tessa onunla ilk tanıştığında Will'i tekli dövüşe davet eden genci gördü. Bu yüzde sadece kibir, katılık ve nefret vardı. "Buna cüret edersen..." diye söze başladı.

Charlotte, "*Kesin*," dedi. Sonra, camlardan içeri Enstitü'nün paslı bahçe kapılarının açılışının ve asfaltı döven at nallarının sesi girince birden sustu. "Ah, Melek aşkına! *Jessamine*." Charlotte peçetesini tabağının üzerine bırakarak aceleyle ayağa kalktı. "Haydi, gelin, onu karşılamak için aşağı inmeliyiz!"

Jessamine'in gelişinin, hemen her açıdan ters zamanlanmış bir olay olsa da, dikkatleri dağıtmak için birebir olduğu ortaya çıktı. Hafif bir patırtı koptu ve Jessamine'in kim olduğunu, Enstitü hayatında oynadığı rolü doğru biçimde anlayamayan

Gabriel'la Cecily'nin kafası karıştı. Yemek salonundakiler koridorda düzensizce ilerledi. Korsesi fazla sıkılmış gibi nefessiz kalan Tessa biraz arkadan geliyordu. Bir gece öncesini, müzik odasında Jem'e sarılışını, ikisinin birbirlerini öpüp birbirlerine saatlerce fısıldayarak nasıl bir düğün yapacaklarından, onu takip edecek evlilikten bahsedişlerini düşündü. Sanki vakitleri sonsuzdu. Sanki evlenmek Jem'e ölümsüzlük bahşedecekti ama Tessa öyle olmayacağını biliyordu.

Tessa merdivenlerden kapıya doğru inerken dikkati dağınık olduğundan tökezledi. Koluna dokunan bir el, dengesini bulmasına yardım etti. Tessa başını kaldırdı ve Will'i gördü.

Bir an için orada, heykel gibi donakalmış halde durdular. Diğerleri çoktan merdivenlerden inmeye başlamıştı ve sesleri duman gibi yükseliyordu. Will'in Tessa'nın kolundaki eli nazikti ama yüzü neredeyse granitten oyulmuş gibi tamamen ifadesizdi. Tessa istemediği kadar sert bir sesle, "Sen diğerlerine katılmıyorsun, değil mi?" dedi. "Jem'le bugün evlenmemem konusunda. Bana onu, onunla evlenip onu mutlu edecek kadar sevip sevmediğimi sormuştun, ben de sevdiğimi söylemiştim. Onu eksiksizce mutlu edebilir miyim, bilmiyorum ama deneyebilirim."

"Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin," diyen Will gözlerini onunkilere kenetledi.

"Diğerleri onun sağlığıyla ilgili sahte hayallere kapıldığımı sanıyor."

"Umut sahte hayal değildir."

Bu sözler cesaret vericiydi ama Will'in sesinde Tessa'yı korkutan bir ölülük vardı.

"Will." Tessa onun bileğini tuttu. "Beni terk etmeyeceksin, değil mi? Beni tedaviyi tek başıma aramaya mahkum etmeyeceksin? Bunu sensiz yapamam."

Will derin bir nefes aldı, gölgeli mavi gözlerini yarı yarıya kapadı. "Tabii ki öyle bir şey yapmayacağım. Ne ondan, ne senden umudu kesebilirim. Yardım edeceğim. Devam edeceğim. Yalnızca..."

Will susup yüzünü çevirdi. Yukarıdaki pencereden gelen ışık onun yanağını, çenesini ve yüzünün yan tarafının kıvrımını aydınlattı.

"Yalnızca, ne?"

"Sana o gün salonda başka ne dediğimi hatırlıyor musun?" dedi Will. "Senin de, onun da mutlu olmanızı istiyorum. Ama onunla buluşmak için o sıraların arasından yürüdüğünde ve sonsuza dek birleştiğinizde ikiniz birden kalbimin kırık parçalarından yapılmış görünmez bir yolda yürüyeceksiniz, Tessa. İkinizden birinin hayatı için kendi hayatımdan vazgeçerdim. Sizin mutluluğunuz için hayatımdan vazgeçerdim. Beni sevmediğini söylediğinde, kendi hislerimin solup yok olacağını sanmıştım ama öyle olmadı. Her geçen gün artıyorlar. Seni şimdi, şu anda, öncekinden çok daha büyük bir çaresizlikle seviyorum ve bir saat sonra, seni bundan da fazla

seviyor olacağım. Sen bu konuda hiçbir şey yapamayacakken sana bunu söylemek haksızlık, biliyorum." Will titrek bir nefes aldı. "Beni nasıl da küçümsüyor olmalısın."

Tessa ayaklarının altındaki yer yok olmuş gibi hissediyordu. Kendisine bir gece önce dediklerini hatırladı. Will'in hislerinin yok olduğundan emin olduğunu söylemişti. Yıllar geçtikçe onun acısının Tessa'nın acısına kıyasla azalacağından. Buna inanmıştı. Ama şimdi... "Seni küçümsemiyorum, Will. Son derece şerefli davrandın. Senden hiçbir zaman isteyemeyeceğim kadar şerefli..."

"Hayır," dedi Will acı acı. "Bana kalırsa, benden hiçbir şey beklemiyordun."

"Senden o kadar çok şey bekliyordum ki, Will," diye fısıldadı Tessa. "Kendinden hiç beklemediğin kadar çok şey. Ama sen bana bundan da fazlasını verdin." Tessa'nın sesi çatladı. "İnsanın kalbini bölemeyeceğini söylerler ama..."

"Will! Tessa!" Charlotte kapıdan onlara sesleniyordu. "Gevezelik etmeyi bırakın! İçinizden biri Cyril'i çağırabilir mi? Sessiz Kardeşler kalmayı planlıyorsa araba için yardıma ihtiyacımız olabilir."

Tessa, Will'e çaresizce baktı. Will'in yüzü kapanmıştı. Onu bir saniye önce alevlendiren çaresizlik yok olmuştu. Will sanki aralarında yüzlerce kilitli kapı varmış gibi uzaklardaydı. "Sen aşağı in. Ben de hemen geleceğim." Bunları vurgu yapmadan söyledi, döndü ve basamakları koşar adım tırmandı.

Tessa uyuşmuş halde merdivenlerden inerken bir elini duvara dayadı. Az önce, ne yapmak üzereydi? Will'e ne söylemek üzereydi?

Ama seni seviyorum.

Cennet'teki Tanrı aşkına, bu sözleri söylemesinin ne yararı, kime ne faydası olurdu? Yalnızca, Will'in sırtına korkunç bir yük bindirmiş olurdu. Çünkü Will böylece Tessa'nın hissettiklerini öğrenir ama onun için hiçbir şey yapamazdı. Ve bu sözler Will'i Tessa'ya bağlar, seveceği başka birini aramasına engel olurdu. En iyi arkadaşıyla nişanlı olmayan birini aramasına...

Sevecek başka biri. Tessa, Enstitü'nün ön basamaklarına çıktı, rüzgarın elbisesini bıçak gibi kestiğini hissetti. Diğerleri oradaydı, merdivenlerde rahatsız olmuş gibi duruyorlardı. Özellikle de, burada ne işlerinin olduğunu merak eder gibi görünen Gabriel'la Cecily. Tessa onları neredeyse hiç fark etmedi. Kalbinin sancıdığını hissediyordu ve sebebin soğuk hava olmadığını biliyordu. Sebep, Will'in başkasına aşık olması düşüncesiydi.

Ama bu salt bencillikti. Will sevecek başka birini bulduğu takdirde Tessa, Will'in onun Jem'le nişanlanışına katlandığı gibi bunun acısına katlanır, sessizce dudaklarını ısırırdı. Sessiz Kardeşler'in parşömen cüppelerinden birini giymiş koyu renk bir at arabası açık kapılardan zangırdayarak geçerken Tessa, Will'e bu kadarını borçlu olduğunu

düşündü. Will'e, en az onun kadar şerefli bir şekilde davranmak borcuydu.

Araba şıngırtılar eşliğinde merdivenlerin dibine yanaştı ve durdu. Tessa, Charlotte'ın arkasında huzursuzca kıpırdandığını hissetti. Kadın, "Başka bir araba mı?" dedi. Tessa da onun bakışını takip ettiğinde gerçekten de ilkinin arkasından sessizce gelen, simsiyah ve armasız ikinci bir araba gördü.

"Muhafız," dedi Gabriel. "Belki de Sessiz Kardeşler kızın kaçmaya çalışacağından korkuyordur."

"Hayır," dedi Charlotte hayret dolu bir sesle. "O öyle bir şey yapmaz..."

İlk arabayı süren Sessiz Kardeş dizginleri bırakıp arabadan indi, arabanın kapısına doğru gitti. O anda ikinci araba ilkinin arkasına yanaştı ve adam döndü. Tessa, adamın başlığının altında gizli olan yüzündeki ifadeyi göremedi ama vücudunun duruşu şaşkınlık belirtiyordu. Tessa gözlerini kıstı. İkinci arabayı çeken atlarda tuhaf bir şey vardı. Vücutları hayvanların tüyleri gibi değil, metal gibi parlıyordu ve hareketleri doğal olamayacak kadar hızlıydı.

İkinci arabanın sürücüsü koltuğundan atladı, yüksek bir gümbürtüyle yere indi ve adamın eli parşömen cüppesinin boynuna gidip cüppeyi çektiğinde, Tessa metal parıltısı gördü.

Cüppenin altında, üzerinde oval bir baş olan parlak metal bir gövde vardı. Baş gözsüzdü, dirsek, diz ve omuz eklemlerini bakır perçinler bir arada tutuyordu. Sağ kolu -tabii buna

kol denebilirse- kaba saba, bronz bir yayla bitiyordu. Yaratık o kolunu kaldırdı ve esnetti. Ucunda siyah metal bir parça olan çelik bir ok havada uçarak ilk Sessiz Kardeş'in göğsüne saplandı, onun ayaklarını yerden kesti ve adamı avluda birkaç metre uçurdu. Tanıdık cüppesinin göğsü kanla ıslanan Sessiz Kardeş yere düştü.

9

METALE OYULMUŞ

Boşalttığı sıvı cevheri
Kalıplara doldurdu, onlardan da
Önce kendi aletlerini yarattı, sonra da
Başka ne işlenebilirse
Akıcı ya da metale oyulmuş.
-JOHN MILTON, KAYIP CENNET

Tessa şoktan donmuş haldeyken Sessiz Kardeşler'in kanının da ölümlüler gibi kırmızı olduğunu gördü.

Charlotte'ın bağırarak emir verdiğini duydu. Sonra Henry fırlayarak merdivenlerden indi, ilk arabaya koştu. Kapıyı

çekip açtı, Jessamine onun kollarına düştü. Vücudu gevşek, gözleri yarı kapalıydı. Üzerinde Tessa'nın, onu Sessiz Şehir'de ziyaret ettiğinde gördüğü yırtık pırtık beyaz elbise vardı ve güzelim sarı saçları, bir hummalınınki gibi kısacık kırpılmıştı. Kız duyulabilecek kadar yüksek sesle, "Henry," diye hıçkırarak adamın kollarına yapıştı. "Bana yardım et, Henry. Beni Enstitü'nün içine sok, *lütfen*..."

Henry kollarında Jessamine'le doğrulup dönerken ikinci arabanın kapıları çat diye açıldı ve içinden otomatlar inerek ilk önce inen otomata katıldı. Önce çocukların kağıt oyuncakları gibi katlı duruyorlarken arabadan indikçe açılır gibi görünüyorlardı -bir, iki, üç makine indikten sonra, etrafındaki Gölge Avcıları kemerlerindeki silahlara sarılırken Tessa hesabı şaşırdı. Jem'in kılıç-bastonunun ucundan fırlayan metalin parıltısını gördü. Melek kılıçları etrafında alevlenip bir kutsal ateş halkası oluştururken Latince mırıltılar duydu.

Ve otomatlar saldırıya geçti. İçlerinden biri Henry'yle Jessamine'in üzerine koşarken diğerleri merdivenlere atıldı. Tessa, Jem'in ona seslendiğini duydu ve silahsız olduğunu fark etti. Bugün antrenman yapmayı planlamamıştı. Herhangi bir şey, ağır bir kaya ya da bir sopa bulmak için vahşice etrafına bakındı. Girişin hemen içinde, duvarlara asılı silahlar vardı. Onlar süs içindi ama silah silahtı. Tessa içeri koştu, duvardaki mandalında duran bir kılıcı kaptı ve hızla dönüp tekrar dışarı çıktı.

Karşılaştığı manzara, kaostu. Jessamine yerde, arabasının tekerleğinin dibinde çömelmiş, kollarını kaldırıp yüzünün önüne getirmişti. Henry onun önünde duruyor, elindeki melek kılıcını sağa sola savurarak onun yanından geçmeye çalışan, iğneli elleriyle Jessamine'e uzanan otomatı savuşturuyordu. Mekanik yaratıkların geri kalanı merdivenlere yayılmış, Gölge Avcıları'yla teke tek mücadele ediyordu.

Tessa ellerindeki kılıcı kaldırırken gözlerini avluda dolaştırdı. Bu otomatlar daha önce gördüklerinden farklıydı. Daha hızlı, daha az sarsıntılı hareket ediyorlar, bakır eklemleri pürüzsüzce katlanıp açılıyordu.

En alt basamakta, Gideon ve Gabriel üç metre boyundaki mekanik bir canavarla kıyasıya dövüşüyordu. Yaratığın iğneli elleri, üzerlerine balyozlar gibi savruluyordu. Gabriel'ın omzundaki bir kesikten kan akıyordu ama o ve ağabeyi yaratığı hem önden hem arkadan hırpalıyordu. Çömelmiş olan Jem doğrularak kılıç-bastonunu başka bir otomatın başına sapladı. Otomatın kolları seğirdi ve makine geri çekilmeye çalıştı ama kılıç metal kafatasına çoktan gömülmüştü. Jem kılıcını çekip kurtardı ve otomat yine üzerine saldırdığında kılıcı onun bacaklarına savurdu, birini yerden kesti. Yaratık yana savrulup kaldırım taşlarının üzerine kapaklandı.

Tessa'ya daha yakın duran Charlotte'ın kırbacı havada yıldırım gibi parladı, ilk otomatın yayla biten kolunu kesip kopardı. Bu, yaratığı yavaşlatmadı bile. Makine ikinci, spa-

tulamsı, ucu pençeli koluyla Charlotte'a uzanırken Tessa ikisinin arasına girdi ve kılıcını Gideon'un öğrettiği gibi, bütün vücudundan güç alarak, vuruşuna yer çekiminin gücünü de katmak için yukarıdan aşağıya doğru savurdu.

Kılıç alçalarak yaratığın ikinci kolunu kesti. Bu kez yaradan siyahımsı bir sıvı fışkırdı. Otomat yoluna devam ederek Charlotte'a, ucundan kısa, keskin bir bıçağın dışarı fırladığı başıyla toslamak için eğildi. Bıçak Charlotte'ın koluna denk gelince kadın bağırdı. Sonra kırbacıyla öne atıldı, gümüşi-altın rengi alaşım yaratığın boğazına dolandı ve boğazını sıkmaya başladı. Charlotte bileğini hızla geriye büktü ve otomatın kopan başı yana düştü. Yaratık sonunda yere devrildi ve koyu renk kanı, metal şasesindeki oyuklardan ağır ağır yere aktı.

Tessa sertçe nefes alarak başını geriye attı. Ter, saçlarının alnına ve şakaklarına yapışmasına sebep oluyordu. Tessa'nın ağır kılıcı tutmak için iki eline birden ihtiyacı olduğundan terini silemedi. Yanan gözleriyle, Gabriel'la Gideon'un mücadele ettikleri otomatı yere indirerek onu kesip biçtiklerini gördü. Arkalarındaki Henry, tam zamanında eğilerek onu arabaya yaslayıp köşeye sıkıştırmış olan yaratığın darbesinden kurtuldu. Yaratığın sopamsı eli araba penceresini yumruklayıp deldi ve Jessamine'in üzerine camlar yağdı. Kız da çığlığı basıp kollarıyla başını örttü. Henry melek kılıcını yukarı savurarak otomatın gövdesine gömdü. Tessa, melek kılıçlarının

iblisleri yakışını, onları toza dönüştürüşünü görmeye alışıktı gerçi ama bu sefer makine yalnızca yalpalayarak geriledi, sonra tekrar Henry'nin üzerine yürümeye başladı. Makinenin göğsüne gömülü kılıç meşale gibi yanıyordu.

Charlotte merdivenlerden bağırarak inip kocasına doğru koştu. Tessa etrafına baktı ama Jem'i göremedi. Kalbi korkuyla yerinden sıçradı. Tessa bir adım ilerledi...

Ve önünde tamamen kara cüppelere bürünmüş, koyu renk bir şekil yükseldi. Ellerinde siyah eldivenler, ayaklarında siyah çizmeler vardı. Tessa yalnızca etrafı siyah bir başlığın kıvrımlarıyla sarılmış, ona sürekli gördüğü bir kabus kadar tanıdık ve korkunç gelen, kar beyazı bir yüz görebildi.

Bayan Black, "Merhaba, Bayan Gray," dedi.

Will başını, aklına gelen her odanın kapısından içeri sokmuş ama Cyril'i bulamamıştı. Bu onu sinirlendirmişti ve Tessa'yla merdivenlerde karşılaşmak sinirlerini iyice ayağa kaldırmıştı. İki ay boyunca kızın etrafında bıçak sırtında yürürmüşçesine dikkatli davrandıktan sonra hislerini açık bir yaradan akan kan gibi üzerine boşaltmıştı ve budalalığının felakete dönüşmesine engel olan tek şey Charlotte'ın onları çağırmasıydı.

Ve Tessa'nın cevabı, Will koridorda yürüyüp mutfağın önünden geçerken hala çocuğun içini kemiriyordu. *İnsanın kalbini bölemeyeceğini söylerler ama...*

Ama ne? Tessa ne söylemek üzereydi?

Bridget'in sesi Sophie'yle ikisinin temizlik yaptığı yemek odasından dışarı süzüldü.

"Ah, anneciğim, yatağımı yap
Yumuşak ve dar olsun yatağım
William'ım bana duyduğu aşk için öldü
Ben de üzüntüden öleceğim.

Onu eski kilisenin bahçesine gömdüler
Tatlı William'ın mezarı da onunkine yakındı
Ve onun mezarında kıpkırmızı bir gül bitti
Kızın mezarından da bir yaban gülü.

İkisi büyüyüp kilisenin kulesini sardı
Artık daha fazla büyüyemez oluncaya dek
Birbirlerine sarılıp gerçek aşkla düğümlendiler
Kıpkırmızı gülle yaban gülü."

Will dalgınca, Sophie'nin Bridget'in kafasına bir tabakla vurma dürtüsüne nasıl karşı koyduğunu merak ederken vücudundan göğsüne vurulmuş gibi bir şok dalgası geçti. Will yalpaladı, kısa ve sert bir nefes alarak duvara yaslandı, elini boynuna götürdü. Orada, kalp gibi bir şeyin attığını hissedebiliyordu. Magnus'un ona verdiği kolyenin zinciri eline soğuk geldi. Will de onu gömleğinin içinden aceleyle çekti

ve kolyenin ucunda sallanan taşa uzun uzun baktı. O taşın içinde bir alevin merkezini andıran koyu kırmızı, nabız gibi atan bir ışık vardı.

Will, Bridget'in şarkı söylemeyi kestiğini, iki kızın birden yemek odasının kapısına koştuğunu, ona şaşkınlıktan baykuş gibi baktıklarını hayal meyal fark etti. Kolyeyi bıraktı, onun göğsüne düşmesine izin verdi.

Sophie, "Ne oldu, Efendi Will?" diye sordu. Will'in lanetiyle ilgili gerçek ortaya çıktığından beri ona Bay Herondale demeyi bırakmıştı ama Will bazen hala kızın ondan hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyordu. "İyi misiniz?"

"Mesele ben değilim," dedi Will. "Hemen aşağı inmeliyiz. Feci bir şey oldu."

Tessa bir adım gerileyerek "Ama sen ölmüştün," diye iç çekti. "Öldüğünü gördüm..."

Uzun metal kollar ona arkasından bantlar gibi sarılır, ayaklarını yerden keserken Tessa bir çığlık attı. Otomat onu daha sıkı kavrarken Tessa'nın kılıcı bir şıngırtıyla yere düştü ve Bayan Black o korkunç, soğuk tebessümüyle gülümsedi.

"Ama yapmayın, Bayan Gray! Beni gördüğünüze biraz olsun sevinmediniz mi? Ne de olsa sizi İngiltere'ye ilk buyur eden bendim. Ama görünüşe bakılırsa o zamandan beri buraya iyice yerleşmişsiniz."

"Bırak beni!"

Tessa sert bir tekme savurdu, ama otomat başını sertçe onunkine çarptırmakla yetinince Tessa dudağını sertçe ısırdı. Boğulur gibi olunca tükürdü. Bayan Black'in hala beyaz olan yüzüne kan ve salya sıçradı.

"Seninle gitmektense ölmeyi yeğlerim..."

Karanlık Kız Kardeş yüzündeki sıvıyı, suratını tiksintiyle buruşturarak, eldiveniyle sildi. "Maalesef bu isteği yerine getiremem. Mortmain sizi canlı istiyor." Otomata parmaklarını şıklattı. "Onu arabaya götür."

Otomat kollarında Tessa'yla bir adım ilerledi ve öne yığıldı. Mekanik yaratığın ağırlığı üzerine binerken Tessa düşüşünü yavaşlatmak için kollarını uzatacak vakti kıl payı buldu. Sağ bileğinde bir acı patlaması hissetti ama yine de hareket etmeye devam etti. Gırtlağından bir çığlık koparken yana atıldı ve birkaç adım aşağı kaydı. Bayan Black'in hüsran çığlığı kulaklarında yankılanıyordu.

Tessa sersemlemiş halde başını kaldırdı. Bayan Black gitmişti. Tessa'yı tutan otomat merdivenlerde yan yatıyordu. Metal vücudunun bir kısmı geri kalanından ayrılmıştı. Makine dönerken Tessa bir an onun içindekileri gördü: dişliler, mekanizmalar ve o acı sıvıyı pompalayan şeffaf borular. Kesik nefesler alan, üzeri otomatın yağlı, kara kanıyla kaplı Jem, otomatın arkasında ve tepesinde dikiliyordu. Yüzü beyaz ve gergindi. Çabucak Tessa'ya bakarak onun iyi olup olmadığını değerlendirdi, sonra merdivenlerden inerek kılıcını

otomata tekrar savurup onun bacaklarından birini gövdesinden ayırdı. Otomat can çekişen bir yılan gibi çırpındı. Kalan diğer kolu birdenbire fırlayıp Jem'i ayak bileğinden yakaladı ve sertçe kendisine çekti.

Jem'in ayakları yerden kesildi ve genç adam yere düştü, merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Korkunç bir biçimde, metal canavarla birbirlerine sarılıyor gibi görünüyorlardı. Otomat merdivenlerden aşağı yuvarlanırken taşa sürtünen metalden çıkan ses iğrençti. İkisi birden yere düştüklerinde, düşüşün kuvveti onları birbirlerinden ayırdı. Tessa sersemlemiş gibi tökezleyerek ayağa kalkan, kendi kırmızı kanı, giysilerini lekeleyerek kara sıvıya karışan Jem'i dehşetle izledi. Jem'in kılıç-bastonu elinde değildi, düşerken elinden fırlamış, taş merdivenlerden birinin üzerine düşmüştü.

Tessa, *"Jem,"* diye fısıldadı ve dizlerinin üzerinde doğruldu. Emekleyerek ilerlemeye çalıştı ama bileği tutmadı. Tessa dirseklerinin üzerine düştü ve bastona uzandı...

O anda kollar arkasından ona sarılarak Tessa'yı yukarı çekti ve kız, Bayan Black'in tıslayan sesini kulağının dibinde duydu. "Direnmeyin, Bayan Gray, yoksa bu iş sizin için kötü, hem de çok kötü biter." Tessa, vücudunu bükerek kurtulmaya çalıştı ama ağzıyla burnuna yumuşak bir şey kapandı. Tessa mide bulandırıcı, tatlı bir koku aldı. Sonra gözleri karardı ve o karanlık, Tessa'yı şuursuzluğa taşıdı.

*

Will elinde melek kılıcıyla Enstitü'nün açık kapısından dışarı, kaos sahnesinin içine fırladı.

Önce Tessa'yı aradı ama kız görünürde yoktu, Tanrı'ya şükür. Saklanmayı akıl etmiş olmalıydı. Merdivenlerin dibinde siyah bir araba vardı. Arabanın tekerleklerinden birinin dibine yaslanmış, etrafı cam kırıklarıyla çevrili kişi, Jessamine'di. Onun iki yanında Henry ve Charlotte duruyordu. Henry'nin elinde kılıcı, Charlotte'ın elinde kırbacı vardı ve ikisi birden kolları bıçaklarla biten, başları pürüzsüz, boş ve üç uzun bacaklı otomatla mücadele ediyordu. Jem'in baston-kılıcı basamaklardan birinin üzerindeydi ve söz konusu basamakların her yeri yağlı, kara bir sıvıyla kaplıydı. Gabriel ve Gideon, Lightwood kapıların yakınında iki otomatla, yıllardır birlikte alıştırma yapan iki savaşçının maharetiyle dövüşüyordu. Cecily, cüppesi kandan kıpkırmızı kesilmiş bir Sessiz Kardeş'in vücudunun yanında diz çökmüştü.

Enstitü'nün bahçe kapıları açıktı ve o kapıların arasından ikinci bir siyah araba geçiyor, bütün hızıyla Enstitü'den uzaklaşıyordu. Will, arabayı bir an bile düşünmedi. Çünkü Jem merdivenlerin dibinde yatıyordu. Yüzü kağıt kadar solgun olan ama dik duran Jem, üzerine gelen bir otomattan geri geri kaçıyordu. Vücudunun yan tarafının yarısı ve bir kolu kesilmiş olan makine neredeyse sarhoş gibi, yalpalayarak ilerliyordu ama Jem silahsızdı.

Savaşın soğuk berraklığı Will'i pençesine aldı ve etrafındaki her şey yavaşlar gibi oldu. Will, ikisi de silahlı olan Sophie'yle Bridget'in iki yanından yelpaze gibi açıldığını, Sophie'nin Cecily'nin yanına koştuğunu, Bridget'inse kızıl saçlarıyla ellerindeki hançerleri savurarak şaşırtıcı derecede iri bir otomatı hurdaya çevirmekte olduğunun farkındaydı. Ama Will'in dünyası daralmış, Jem ve otomatlardan ibaret olmuştu. Jem başını kaldırdığında Will'i gördü ve ona elini uzattı.

Dört basamaktan atlayan ve yana kayan Will, Jem'in kılıç-bastonunu kapıp fırlattı. Jem kılıcı, tam otomat üzerine atılırken havada yakaladı ve otomatı ortadan ikiye böldü. Otomatın üst yarısı düştü ama bacakları ve gövdesinin alt kısmı iğrenç, kara ve yeşilimsi sıvılar fışkırtarak üzerine yürümeye devam etti. Jem yan dönüp kılıcını yine savurarak yaratığın bacaklarını dizlerinden kesti. Yaratık sonunda yere düştü. Birbirinden ayrılmış parçaları hala çırpınıyordu.

Jem başını kaldırıp Will'e baktı. Gözleri bir an için buluştu ve Will ona gülümsedi ama Jem ona karşılık vermedi. Jem'in yüzü tuz beyazlığındaydı ve Will onun gözlerini okuyamıyordu. Jem yaralanmış mıydı? Üzeri öyle çok yağ ve sıvıyla kaplıydı ki, Will onun yaralarının kanayıp kanamadığını göremiyordu. İçi tedirginlikle dolan Will merdivenlerden Jem'e doğru inmeye başladı ama daha o birkaç adımdan fazla ilerleyemeden Jem dönüp kapılara koşmaya başladı. Will onu

izlerken Jem kapıların arasından geçti, ötedeki Londra sokaklarında gözden kayboldu.

Will hemen koşmaya başladı ve merdivenlerin dibinde, bir makine su gibi hızlı ve zarifçe hareket ederek yolunu kesince durmak zorunda kaldı. Otomatın kollarının ucunda uzun makaslar vardı. O makaslardan biri yüzüne doğru savrulurken Will eğildi ve melek kılıcını yaratığın göğsüne sapladı.

Eriyen metalin cızırtısı duyuldu ama yaratık bir adım geri çekildikten sonra yine saldırıya geçti. Will onun makaslı kollarının altında eğildi ve kemerindeki hançeri kaptı. Hızla dönerek bıçağı savurdu ama otomatın birden karşısında şerit şerit parçalandığını, kocaman metal levhaların bir portakalın kabuğu gibi sıyrıldığını gördü. Yaratık parça parça yere dökülürken kara sıvı kaynayarak Will'in yüzüne sıçradı.

Will otomata bakakaldı. Bridget yaratığın mahvolmuş gövdesinin karşısından ona dingince bakıyordu. Kızın kızıl saçları diken diken, beyaz önlüğü kara kanla kaplıydı ama yüzünde ifade yoktu. "Daha dikkatli olmalısınız," dedi. "Sizce de öyle değil mi?"

Will'in dili tutulmuştu. Neyse ki Bridget cevap bekliyor gibi görünmüyordu. Saçını savurdu ve özellikle korkutucu görünen, en az dört metre boyundaki bir otomatla savaşmakta olan Henry'ye doğru yürüdü. Henry onun kollarından birini koparmıştı ama ucu bir *kindjale* benzeyen kıvrımlı bir kılıçla biten uzun, çok eklemli, canavarlarınkini andıran diğer

kolu hala Henry'ye saldırıyordu. Bridget sakince yaratığın arkasından yaklaştı ve hançerini yaratığın gövdesiyle bacaklarının birleştiği yere sapladı. Kıvılcımlar uçuştu ve yaratık öne yalpalamaya başladı. Hala arabanın tekerleğine yaslanmış halde duran Jessamine çığlığı bastı ve Will'e doğru emekleyerek yaratığın yolundan kaçtı.

Will, elleriyle dizleri arabanın kırık camının parçalarından kesilen ama hala emeklemeye devam eden kızı bir an için afallamış halde izledi. Sonra, tokatlanmış gibi birden öne atıldı. Bridget'in etrafından dolaşıp Jessie'ye ulaştı, kollarını onun altına kaydırdı ve kızı yerden kaldırdı. Jessie kısaca iç çekti, -Will onun kendi adını söylediğini düşündü- sonra kollarında gevşedi. Yalnızca elleri Will'in gömleğinin yakalarını sıkıca tutuyordu.

Will gözlerini avluda olanlardan ayırmadan Jessamine'i arabadan uzaklaştırdı. Charlotte makinesini etkisiz hale getirmişti. Bridget'le Henry de bir başka otomatı parçalamakla meşguldü. Sophie, Gideon, Gabriel ve Cecily'nin arasında, yerde iki makine vardı ve dörtlü onları Noel hindisi gibi doğruyordu. Jem geri dönmemişti.

Jessie takatsiz bir sesle, "Will," dedi. "Will, lütfen beni yere indir."

"Seni içeri götürmem gerek, Jessamine."

"Hayır." Kız öksürdü, Will de onun ağzının kenarlarından kan geldiğini görerek dehşete düştü. "O kadar uzun süre

hayatta kalamayacağım. Will, beni biraz olsun önemsediysen yere indir beni."

Will kollarında Jessie'yle merdivenlerin dibine çökerken omzuyla kızın başına destek olmaya çalıştı. Jessie'nin boynunda ve beyaz elbisesinin ön kısmında, kumaşı vücuduna yapıştıran kanlar vardı. Kız korkunç denecek kadar inceydi. Köprücük kemiği bir kuşun kanatları gibi çıkıntılı, yanakları çöküktü. Jessamine onlardan yalnızca sekiz hafta önce ayrılan güzel kızdan çok, tımarhaneden kaçmış bir hastaya benziyordu.

"Jess," dedi Will yumuşak bir sesle. "Jessie. Yaran nerede?"

Kız dehşetli bir tebessümle gülümsedi. Dişlerinin kenarları kırmızıydı. "Yaratıklardan birinin pençeleri sırtıma saplandı," diye fısıldadı ve Will aşağı baktığında, onun elbisesinin arkasının kanla ıslanmış olduğunu gördü. Will'in ellerinde, pantolonunda, gömleğinde kanlar vardı ve gırtlağı boğucu, bakırımsı bir kokuyla doluydu. "Kalbimi deldi. Hissedebiliyorum."

"Bir *iratze*..." Will stelini bulmak için kemerini yoklamaya başladı.

"Artık bana hiçbir *iratze* yardım edemez." Sesi kararlıydı.

"O halde, Sessiz Kardeşler."

"Onların gücü bile beni kurtaramaz. Hem bana bir daha dokunmalarına dayanamam. Ölmeyi yeğlerim. Zaten öleceğim ve buna seviniyorum."

Will ona afallamış halde baktı. Jessie'nin on dört yaşındayken tırnaklarını çıkarmış öfkeli bir kedinin hırçınlığıyla Enstitü'ye gelişini hatırlıyordu. Ne Will Jessamine'e, ne Jessamine ona iyi davranmıştı -Will, Jem dışında kimseye iyi davranmazdı- ama Jessie onu buna pişman olma zahmetinden kurtarmıştı.

Yine de, Will ona tuhaf bir biçimde hayranlık besliyordu. Kızın nefretinin ve iradesinin gücüne hayrandı.

"Jessie." Will, elini kızın yanağına koyarak kanı becerriksizce bulaştırdı.

"Gerek yok." Jessie yine öksürdü. "Yani, bana iyi davranmana. Benden nefret ettiğini biliyorum."

"Senden nefret etmiyorum."

"Beni Sessiz Şehir'de hiç ziyaret etmedin. Diğerlerinin hepsi geldi. Tessa ve Jem, Henry ve Charlotte. Ama sen gelmedin. Bağışlayıcı biri değilsin, Will."

"Evet." Will, bunu gerçek bu olduğu için, Jessamine'den hiçbir zaman hoşlanmamasının sebeplerinden biri, kızın ona bazı yönlerden kendisini hatırlattığı için söylemişti. "Bağışlayıcı olan, Jem."

"Ama ben hep senden daha çok hoşlandım." Gözleri Will'in yüzünde düşünceli düşünceli dolaştı. "Ah, hayır, o şekilde değil! Öyle düşünme. Ama kendinden nefret edişin... Bunu anlıyordum. Jem hep Charlotte gibi bana bir şans vermek istedi. Ama ben cömert kalplerin hediyelerini istemi-

yorum. Olduğum gibi görünmek istiyorum. Ve sen bana acımadığından, senden bir şey istediğim takdirde isteğimi yerine getireceğini biliyorum."

Jessie kesik bir nefes aldı. Kan ağzının kenarında baloncuklar oluşturmuştu. Will bunun ne anlama geldiğini biliyordu: Kızın akciğerleri delinmiş ya da parçalanmıştı ve Jessie kendi kanıyla boğuluyordu. "Nedir?" diye sordu Will telaşla. "Benden yapmamı istediğin nedir?"

"Ona iyi bak," diye fısıldadı. "Bebek Jessie'ye ve diğerlerine."

Will'in kızın oyuncak bebeklerinden bahsettiğini anlaması bir iki saniye sürdü. Yüce Tanrı! "Eşyalarından hiçbirini yok etmelerine izin vermeyeceğim, Jessamine."

Kız belli belirsiz gülümsedi. "Yok edebileceklerini düşündüm. Beni hatırlatacak bir şey istemezler."

"Kimse senden nefret etmiyor, Jessamine. Bu dünyanın ötesinde neresi varsa, oraya bunu düşünerek gitme."

"Ah, öyle mi?" Kızın göz kapakları pır pır ederek kapanıyordu. "Ama sana Mortmain'in nerede olduğunu söylesem, eminim beni biraz daha çok severdiniz. O zaman sevginizi kaybetmeyebilirdim."

"Şimdi söyle," dedi Will. "Söyleyebilirsen şimdi söyle ve o sevgiyi geri kazan..."

"Idris," diye fısıldadı kız.

"Jessamine, bunun doğru olmadığını *biliyoruz*..."

Jessamine'in gözleri birden açıldı. Bu gözlerin beyazlarında artık sudaki kan gibi, kırmızı benekler vardı. "Sen," dedi. "Onca insanın arasında, sen anlamalıydın." Parmakları Will'in yakasında birden titreyerek gerildi. Boğuk bir sesle, "Berbat bir Gallerlisin!" dedi, sonra göğsü kabardı ve öyle kaldı. Ölmüştü.

Gözleri açık ve Will'in yüzüne dikiliydi. Will o gözlere hafifçe dokunarak kızın göz kapaklarını örttü, geride baş ve işaret parmaklarının kanlı izlerini bıraktı. "*A ve atque vale*, Jessamine Lovelace."

"*Hayır!*" Konuşan Charlotte'tı. Will, şok sisinin içinden etrafına baktığında diğerlerinin orada toplanmış olduğunu gördü. Charlotte, Henry'nin kollarında gevşemişti. Cecily'nin gözleri iri iriydi ve iki yağ lekeli hançer tutan Bridget'in yüzü ifadesizdi. Onların arkasında, Gideon iki yanında kardeşi ve Sophie'yle Enstitü basamaklarında oturuyordu. Geriye yaslanmıştı ve ceketini çıkarmıştı, yüzü de çok solgundu; bacaklarından birine yırtılmış bir kumaş parçası bağlanmıştı ve Gabriel onun koluna, muhtemelen iyileştirme rünü olan bir şey çiziyordu.

Henry yüzünü Charlotte'ın boynuna gömdü ve karısının yanaklarından yaşlar süzülürken yatıştırıcı sözler mırıldandı. Will onlara, sonra kardeşine baktı.

"Jem," dedi; bu ad bir soruydu.

"Tessa'nın peşinden gitti," dedi Cecily. Yüzünde acıma ve dehşet karışımı bir ifadeyle yerdeki Jessamine'e bakıyordu.

Will'in gözlerinin önünde beyaz bir ışık parlar gibi oldu. "*Tessa'nın peşinden mi gitti?* Ne demek istiyorsun?"

"Otomatlardan biri Tessa'yı yakalayıp bir arabaya attı." Cecily, Will'in sesinin sertliğinden ötürü duraksadı. "Hiçbirimiz onu takip edemedik. Yaratıklar yolumuzu kesiyordu. Sonra Jem koşa koşa dışarı çıktı. Sandım ki..."

Will ellerinin bilinçsizce gerildiğini, Jessamine'in kollarını sıkı sıkı tuttuğunu, teninde soluk izler bıraktığını fark etti. Hırıltılı bir sesle, "Biri Jessamine'i benden alsın," dedi. "Peşlerinden gitmem gerek."

"Will, hayır!" diye söze başladı Charlotte.

"*Charlotte.*" Bu sözcük Will'in gırtlağından zorla kopmuş gibiydi. "Gitmem gerek..."

Bir gümbürtü duyuldu. Enstitü kapıları sertçe kapatılmıştı. Will başını çabucak kaldırdı ve Jem'i gördü.

Kapılar Jem'in arkasından henüz kapanmıştı ve genç adam onlara doğru yürüyordu. Jem sarhoş ya da yaralıymış gibi ağır hareket ediyordu ve yaklaştığında Will onun üzerinin kanla kaplı olduğunu gördü. Üzerinde otomatların kömür karası kanı vardı ama bolca kırmızı kan da vardı. Gömleğinde, yüzünde ve ellerinde, saçlarında...

Jem onlara yaklaşırken birden durdu. Thomas'ın, Will onu kan kaybından ölmek üzereyken Enstitü basamaklarında bulduğundaki haline benziyordu.

"James?" dedi Will.

Bu tek kelimede, bir dünyayı dolduracak kadar soru vardı.

Jem düz, vurgusuz bir sesle, "Gitti," dedi. "Arabanın arkasından koştum ama hız kazanıyordu araba, yeterince hızlı koşamadım. Onları Temple Bar'ın yakınında kaybettim." Gözleri Jessamine'e çevrildi ama onun cesedini de, Will'in kızı tuttuğunu da, başka herhangi bir şeyi de göremez gibiydi. "Biraz daha hızlı koşabilseydim..." dedi, sonra vurulmuş gibi iki büklüm oldu ve boğazı yırtılırcasına öksürdü. Dizleriyle dirseklerinin üzerine, yere düştü ve ayaklarının dibindeki toprağa kan saçıldı. Parmakları taşlara tutunmaya çalıştı. Sonra Jem yana devrildi ve hareketsiz kaldı.

10

KUMUN ÜZERİNDEN AKAN SU GİBİ

Ölümle yüzleşen diğerleri hayatta kalmıştı. Hiç ölmeyecekmiş gibi sevdiğimse ölmüştü. Bense yine ona ikinci bir benlik gibi gelen kendi kendime, ölü olsa bile yaşayabilir mi diye düşündüm. Arkadaşlarından biri, "Ruhumun yarısısın" derken iyi demişti; çünkü onun ve benim ruhlarımızın, "iki bedende tek ruh" olduğunu hissediyordum. Bu yüzden, hayatım bir dehşete dönüşmüştü. Çünkü yarım kalmışken yaşamak istemiyordum. Bir yandan da ölmekten korkuyordum. Çünkü o takdirde çok sevdiğim insan tamamen ölecekti.

-AZİZ AUGUSTINE, İTİRAFLAR, IV. KİTAP

Cecily, Jem'in yatak odasının kapısını parmak uçlarıyla iterek açtı ve içeri baktı.

Oda sessizdi ama içeride hareketlilik vardı. İki Sessiz Kardeş, Jem'in başucunda oturuyordu, Charlotte da aralarındaydı. Kadının ciddi yüzü gözyaşlarıyla lekeliydi. Üzerinde hala avludaki dövüşten kalma kan lekeli giysileri olan Will, yatağın yanında diz çökmüştü. Başını kavuşturduğu kollarına dayamış, dua ediyor gibi görünüyordu. Çok genç, savunmasız ve çaresiz görünüyordu ve Cecily'nin bir parçası, kızın çelişkili hislerine rağmen odaya girip Will'i avutmak istiyordu.

Cecily'nin geri kalanı yatakta yatan hareketsiz, bembeyaz şekli gördü ve ümitsizliğe kapıldı. Cecily buraya geleli çok az zaman olmuştu ve Enstitü'nün sakinlerinin yasını, üzüntüsünü bir şekilde böldüğünü, onları rahatsız ettiğini hissediyordu.

Ama Will'le konuşmak zorundaydı. Konuşması şarttı. İlerlemeye başladı…

Ve omzunda onu çeken bir el hissetti. Sırtı koridorun duvarına çarptı ve Gabriel Lightwood onu derhal bıraktı.

Cecily ona şaşkınlıkla baktı. Gabriel çok yorgun görünüyordu. Yeşil gözleri gölgeliydi, saçında ve gömleğinin manşetlerinde kan damlaları vardı. Yakası nemliydi. Belli ki ağabeyinin odasından geliyordu. Bir otomatın bıçağı Gideon'un bacağını fena halde yaralamıştı ve *iratze*lerin yardımı dokunsa da, bir noktaya kadar şifa verdikleri ortadaydı. Sophie ve

Gabriel birlikte Gideon'ı odasına çıkarmışlardı ama Gideon yol boyunca herkesin Jem'le ilgilenmesi gerektiğini söyleyerek itiraz etmişti.

Gabriel alçak sesle, "Oraya girme," dedi. "Jem'i kurtarmaya çalışıyorlar. Ağabeyinin orada, onun yanında olması gerek."

"Yanında olması mı gerek? Ne yapabilir ki? Will doktor değil."

"James şuursuz olsa bile *parabatai*sinden güç alacaktır."

"Will'le yalnızca bir iki dakikalığına konuşmam gerek."

Gabriel ellerini dağınık saçlarının arasından geçirdi. "Çok kısa zamandır Gölge Avcıları'yla berabersin," dedi. "Bunu anlamayabilirsin. *Parabatai*ni kaybetmek küçük bir şey değildir. Biz bunu insanın kocasını ya da karısını, kardeşini kaybetmesi kadar ciddiye alırız. O yatakta sen yatsan aynı şey olurdu."

"O yatakta ben yatsam Will bu kadar üzülmezdi."

Gabriel burnundan alaycı alaycı soludu. "Ağabeyiniz sizi umursamasa, beni sizden uzak durmam konusunda uyarmak için o kadar zahmet etmezdi, Bayan Herondale."

"Hayır, sizden pek hoşlanmıyor! Bunun sebebi nedir? Hem neden bana onunla ilgili tavsiye veriyorsunuz? Siz de onu sevmiyorsunuz."

"Hayır," dedi Gabriel. "Durum öyle değil. Will Herondale'den hoşlanmıyorum. Birbirimizden yıllardır

hoşlanmıyoruz. Aslına bakarsanız, bir keresinde kolumu kırmıştı."

"Öyle mi?" Cecily kaşlarını istemsizce kaldırdı.

"Ama ben, hep kesin olduğunu sandığım birçok şeyin kesin olmadığını görmeye başlıyorum. Will de o şeylerden biri. Onun aşağılık biri olduğundan emindim ama Gideon bana onun hakkında daha fazlasını anlattı ve Will'in epeyce tuhaf bir mizah anlayışına sahip olduğunu anlamaya başladım."

"Ve siz buna saygı duyuyorsunuz."

"Saygı duymak istiyorum. Anlamak istiyorum. Ayrıca James Carstairs aramızdaki en iyi insanlardan biri. Will'den nefret etsem bile, artık Jem'in hatırına ona bir şey olmasını istemezdim."

"Ağabeyime söylemem gereken şey," dedi Cecily. "Jem bunu ona söylememi isterdi. Çok önemli. Ve sadece bir saniye sürecek."

Gabriel şakaklarını ovdu. Çok uzun boyluydu ve çok ince olsa da, Cecily'nin yanında dev gibi duruyordu. Kemikli yüzüne güzel denemezdi ama bu yüz zarifti. Genç adamın alt dudağı tam olarak yay şeklindeydi. "Pekala," dedi Gabriel. "İçeri girip onu dışarı göndereceğim."

"Neden siz giriyorsunuz da, ben giremiyorum?"

"Öfkeliyse, üzüntüden delirecek gibiyse, bunu benim görmem ve onun sizin yerinize bana kızması daha iyi."

dedi Gabriel, havadan sudan konuşurmuş gibi. "Bu konunun çok önemli olduğuna dair sözünüze güveniyorum, Bayan Herondale. Umarım sonunda beni hayalkırıklığına uğratmazsınız."

Cecily hiçbir şey söylemeden Gabriel'ın hasta odasının kapısını açışını ve içeri girişini izledi. Kalbi küt küt atan Cecily, duvara yaslanıp beklerken içeriden gelen mırıltıları duydu. Charlotte'ın kan nakli rünleriyle ilgili -anlaşılan bunlar tehlikeliydi- bir şey söylediğini duydu. Sonra kapı açıldı ve Gabriel dışarı çıktı.

Cecily doğruldu. "Will..."

Gabriel'ın gözleri parladı ve bir saniye sonra, Will Gabriel'ın arkasında belirerek uzandı, kapıyı arkasından çekip sıkıca kapattı. Gabriel, Cecily'ye başını salladıktan sonra koridorda uzaklaşarak onu ağabeyiyle yalnız bıraktı.

Cecily, insanın biriyle gerçekte nasıl yalnız kalabileceğini hep merak ederdi. Biriyle olduğunuz takdirde, tanım gereği yalnızlığınızdan vazgeçmiş olmuyor muydunuz? Ama Cecily şimdi kendisini tamamen yalnız hissediyordu. Çünkü Will bütünüyle farklı bir yerde gibiydi. Öfkeli bile görünmüyordu. Will Cecily'nin yanına, kapının yanındaki duvara yaslandı ama bir hayalet kadar cisimsiz görünüyordu.

"Will," dedi Cecily.

Will onu duymamış gibiydi. Vücudu sarsılıyor, elleri gerginlik ve endişeden titriyordu.

"Gwilym Owain," dedi Cecily tekrar, daha yumuşak bir sesle.

Will sonunda başını çevirip ona baktı ama gözleri dağların yamacındaki Llyn Mwyngil'in suları kadar mavi ve soğuktu. "Buraya ilk kez on iki yaşındayken gelmiştim," dedi.

Hayrete kapılan Cecily, "Biliyorum," dedi. Will Cecily'nin bunu unutmuş olabileceğini mi düşünüyordu? Ella'yı, ardından çok sevdiği ağabeyi Will'i birkaç gün içinde kaybettiğini? Ama Will onu hiç duymamış gibiydi.

"Kesin konuşmak gerekirse, o yılın 10 Kasım günüydü. Ve ondan sonra her yıl, o günün yıldönümünde, büyük bir karamsarlığa kapılırdım. O, -o ve doğumgünüm- annemle babamı ve seni en çok hatırladığım gündü. Hayatta olduğunuzu, bir yerlerde yaşadığınızı, beni geri istediğinizi biliyordum ama yanınıza gelemiyor, size bir mektup bile gönderemiyordum. Tabii, düzinelerce mektup yazdım ve hepsini yaktım. Ella'nın ölümünden ötürü benden nefret ediyor, beni suçluyor olmalıydınız."

"Seni hiçbir zaman suçlamadık..."

"İlk yıldan sonra, o günün yaklaşmasını hala dehşetle beklesem de, Jem'in her 10 Kasım'da kesinlikle yapması gereken bir şey olduğunu fark etmeye başladım. Bir antrenman ya da bizi o soğuk, ıslak kış havasında şehrin diğer ucuna götüren bir arayış. Tabii, Jem'i bu yüzden bol bol azarlardım. Bazen rutubetle soğuk onu hasta ederdi ya da Jem o gün ilaçlarını

unutup hastalanır, kan kusar, yataktan çıkamazdı ve bu da dikkatimi dağıtırdı. Ve Jem'in bunu elbette benim için yaptığını ancak bütün bunlar üç kez tekrarlandıktan sonra anlayabildim. Çünkü çok aptalım ve yalnızca kendimi düşünüyorum, Cecy. Jem o tarihi fark etmişti ve beni melankolimden koparmak için elinden geleni yapıyordu."

Cecily hiç kıpırdamadan duruyor, Will'e bakıyordu. Kafasının içindeki, dile getirilmek için zonklayan kelimelere rağmen hiçbir şey söylemiyordu. Çünkü sanki karşısında yılların perdesi düşüyor, Cecily nihayet ağabeyini çocukluğundaki gibi görüyordu. Will bir zamanlar Cecily bir yerini incittiğinde onu beceriksizce okşar, göğsünde açık bir kitapla ateşin önünde uyuyakalır, gülerek, siyah saçlarındaki suyu silkeleyerek gölcükten çıkardı. O zamanlar Will'le dış dünyanın arasında duvar yoktu.

Will üşümüş gibi kollarını kendi gövdesine sardı. "Onsuz kim olacağımı bilmiyorum," dedi. "Tessa gitti ve onun burada olmadığı her an, sanki bir bıçak içimi yarıyor. O gitti ve bizimkiler onun izini süremiyor. Benimse nereye gideceğim ya da bundan sonra ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Ve ızdırabımı anlatabileceğim tek kişi, bunları kesinlikle öğrenmemeli. Can çekişmiyor olsaydı bile."

"Will, *Will.*" Cecily elini onun koluna koydu. "Lütfen beni dinle. Bu, Tessa'yı bulmakla ilgili. Sanırım Mortmain'in nerede olduğunu biliyorum."

Bunu duyan Will'in gözleri iri iri açıldı. "Bunu nasıl bilebilirsin?"

Cecily, "Jessamine can çekişirken, size onun söylediklerini duyacak kadar yakındım," dedi; Will'in kanının, teninin altında uğuldadığını hissedebiliyordu. Çocuğun kalbi güm güm atıyordu. "Senin berbat bir Gallerli olduğunu söyledi."

"Jessamine mi?" Will hayrete kapılmış gibiydi ama Cecily onun gözlerinin hafifçe kısıldığını gördü. Will belki de, bilinçsiz olarak, Cecily'nin düşündüklerini düşünmeye başlamıştı.

"Mortmain'in Idris'te olduğunu söyleyip duruyordu. Ama Klav orada olmadığını biliyor," dedi Cecily çabucak. "Sen, Mortmain Galler'de yaşarken onu tanımıyordun ama ben tanıyordum. Orayı iyi biliyor. Ve bir zamanlar sen de iyi bilirdin. Biz dağın gölgesinde büyüdük, Will. *Düşün!*"

Will ona bakakaldı. "Herhalde şeyde olamaz, Cadair Idris'te?"

"O, o dağları biliyor, Will," dedi Cecily. "Ve bunu çok komik bulurdu. Seninle ve bütün Nefilimler'le dalga geçtiğini hissederdi. O Tessa'yı, tam olarak senin kaçtığın yere götürdü. Onu evimize götürdü."

Gideon, Sophie'nin elindeki üzerinde buharı tüten fincanı alırken, "İçkili süt, ha?" dedi. "Kendimi çocukluğuma dönmüş gibi hissediyorum."

"İçinde baharat ve şarap var. Size iyi gelecek. Kan yapar." Sophie bunları elindeki tepsiyi Gideon'un yatağının başucundaki komodine bırakırken, Gideon'a doğrudan bakmadan söylemişti. Gideon doğruluyordu. Pantolonunun bacaklarından biri diz altından kesilmiş, bacağının kendisi bandajlarla sarılmıştı. Saçı dövüşten ötürü hala dağınıktı ve giymesi için ona temiz kıyafetler verilmiş olsa da, Gideon hala biraz kan ve ter kokuyordu.

"Asıl bunlar kan yapıyor," diyen Gideon iki kan nakli rününün, yani *sanglier*lerin çizilmiş olduğu kolunu kaldırdı.

"Bu, içkili sütü de sevmediğiniz anlamına mı geliyor?" dedi Sophie, elleri belinde. Gideon'a çörekler konusunda ne kadar sinirlendiğini hala hatırlıyordu ama bir gece önce, Konsolos'a yazdığı mektubu (Sophie henüz mektubu gönderme fırsatı bulamamıştı ve mektup hala kan lekeli önlüğünün cebindeydi) okurken onu tamamen affetmişti. Ve bugün, makine Enstitü merdivenlerinde Gideon'un bacağına saldırdığında ve genç adam yarasından kanlar akarak yere düştüğünde Sophie'nin kalbi kendisini bile şaşırtan bir korkuyla sıkışmıştı.

Gideon hafif ama çekici bir tebessümle, "İçkili sütü kimse sevmez," dedi.

"Burada kalıp onu size zorla içirmem mi gerekecek, yoksa onu yatağın altına mı saklayacaksınız? Çünkü o zaman burayı kesinlikle fare basar."

Gideon en azından mahcup görünecek kadar zarifti. Sophie Bridget onun odasına girip çörekleri yatağın altından alacağını duyurduğunda, orada olmuş olmayı diliyordu. Gideon, "Sophie," dedi ve Sophie ona sertçe baktığında, içkili sütten aceleyle bir yudum içti. "Bayan Collins. Henüz sizden doğru düzgün özür dileme fırsatı bulamadım. İzin verirseniz şimdi özür dileyeyim. Lütfen size çöreklerle yaptığım numaradan ötürü beni bağışlayın. Size saygısızlık etmek istememiştim. Umarım bu evdeki konumunuzdan ötürü hakkınızda iyi düşünmediğimi sanmıyorsunuzdur. Çünkü siz, tanıma zevkine eriştiğim en güzel, en cesur hanımefendilerden birisiniz."

Sophie ellerini kalçalarından çekti. "Eh!" dedi. Dünyada bir hizmetçiden özür dileyecek çok beyefendi yoktu. "Bu çok güzel bir özürdü."

"Çöreklerin de çok lezzetli olduğundan eminim," diye ekledi Gideon aceleyle. "Yalnız, çörek sevmiyorum. Hiçbir zaman da çörek sevmedim. Sorun *sizin* çöreklerinizde değil."

"Lütfen *çörek* demekten vazgeçin, Bay Lightwood."

"Pekala."

"Hem onlar benim çöreklerim değil; onları Bridget pişirdi."

"Pekala."

"Ayrıca, sütünüzü içmiyorsunuz."

Gideon ağzını açtı, sonra aceleyle kapayıp fincanı kaldırdı. Sophie'ye fincanın üzerinden baktığında, kız pes ederek gülümsedi. Gideon'un gözleri parladı.

"Tamam, o zaman," dedi Sophie. "Çörek sevmiyorsunuz. Islak kek hakkındaki hisleriniz nedir?"

Güneş, gökyüzünün yükseklerinde ve cılızdı. Saatler öğleden sonrayı gösteriyordu. Bir düzine ya da daha fazla Enklav Gölge Avcısı ve birkaç Sessiz Kardeş, Enstitü arazisine yayılmıştı. Jessamine'i ve Cecily'nin adını bilmediği Sessiz Kardeş'in cesedini çoktan alıp götürmüşlerdi. Enklav makine saldırısının kalıntılarını incelerken, Cecily avludan insan sesleri ve metal tıngırtıları duydu.

Gelgelelim salondaki en yüksek ses, köşedeki sandıklı saatin tıkırtısıydı. Perdeler açılmıştı ve Konsolos o soluk ışıkta kollarını kavuşturarak ayakta durmuş, kaş çatıyordu. "Bu, delilik, Charlotte," dedi. "Bütünüyle delilik ve bir çocuğun hayallerinden başka dayanağı yok."

"Ben çocuk değilim," diye terslendi Cecily. Şöminenin yanındaki, Will'in bir gece önce üzerinde otururken uyuduğu koltuğun üstüne yerleşmişti -bu, o kadar kısa süre önce mi olmuştu? Will yanında duruyor, Konsolos'a kötü kötü bakıyordu. Üzerini değiştirmemişti. Henry, Sessiz Kardeşler'le Jem'in odasındaydı. Jem hala kendine gelmemişti ve Charlotte'la Will'in onun yanından ayrılmasına sebep olan tek şey Konsolos'un gelişiydi. "Ve sizin de bildiğiniz gibi annemle babam Mortmain'i tanırdı. Ailemle, babamla dost olmuştu. Babam -ailemiz Dolgellau'daki

evimizi kaybettiğimiz zaman bize Ravenscar Malikanesi'ni verdi."

Üzerine kağıtlar yayılmış masasının arkasında ayakta duran Charlotte, "Bu doğru," dedi. "Bu yaz size bundan, Ragnor Fell'in bana Herondaleler'le ilgili raporunda bildirdiklerinden söz etmiştim."

Will yumruk yaptığı ellerini pantolon ceplerinden çıkardı ve Konsolos'a öfkeyle baktı. "Aileme o evi vermek, Mortmain için bir şakaydı! Bizimle oynadı. Şakasını bu şekilde neden uzatmasın?"

"İşte, Josiah," diyen Charlotte önündeki masada duran kağıtlardan birini işaret etti. Bu bir Galler haritasıydı. "Idris'te bir Lyn Gölü var ve burada, Tal-y-Llyn gölü, Cadair Idris'in dibinde..."

Konsolos ters ters, "Muhtemelen dünyada Idris adında başka yerler de vardır," dedikten sonra on beş yaşındaki bir kızla münakaşa ettiğini fark ederek sustu.

"Ama bunun bir *anlamı* var," dedi Will. "Dağın etrafındaki göllerin dipsiz olduğunu söylüyorlar. Dağın içinin boş olduğunu ve onun içinde Cwn Annwn'in, Aşağıdünya'nın Tazıları'nın uyuduğunu."

"Yabanıl Av," dedi Charlotte.

"Evet." Will parmaklarıyla siyah saçlarını geriye taradı. "Biz Nefilim'iz. Biz efsanelere, mitlere inanırız. *Bütün hikayeler gerçektir.* Mortmain kendisini ve teçhizatını saklamak için,

zaten kara büyüyle ve ölüm alametleriyle bağdaştırılan içi boş bir dağdan daha iyisini nereden bulacak? Dağdan tuhaf sesler gelse kimse bunu garip bulmaz ve yerliler durumu sorgulamaz. Yoksa Mortmain neden o bölgede olsun? Onun ailemle neden özel olarak ilgilendiğini hep merak ederdim. Belki de sebep yalnızca yakınlıktı -bir Nefilim ailesiyle oynama fırsatı. Buna karşı koyamamıştır."

Konsolos gözlerini Charlotte'ın ellerinin altındaki bir haritaya dikerek masasına yaslandı. "Bu yeterli değil."

"Yeterli değil mi? Ne için yeterli değil?" diye bağırdı Cecily.

"Klav'ı ikna etmeye." Konsolos doğruldu. "Charlotte, *sen* bunu anlarsın. Onun Galler'de olduğu varsayımıyla Mortmain'in üzerine birlik salmak için, Konsey toplantısı yapmamız gerekir. Ufak bir birlik alıp sayıca üstün olmamayı göze alamayız, özellikle de o yaratıklara karşı. Bu sabah saldırıya uğradığınızda, burada onlardan kaç tanesi vardı?"

"Tessa'yı yakalayan yaratığı saymazsak altı ya da yedi," dedi Charlotte. "Onların kendi üzerlerine katlanabildiklerine ve bu sayede, bir at arabasının içine sığabildiklerine inanıyoruz."

"Ben de Mortmain'in, Gabriel ve Gideon Lightwood'un sizinle olacağını fark etmediğine, bu yüzden ihtiyaç duyacağı makine sayısını doğru hesaplayamadığına inanıyorum. Yoksa muhtemelen hepiniz ölmüş olurdunuz."

"Lightwoodlar'ı boşverin," diye mırıldandı Will. "Bence o Bridget'i hafife aldı. Kız o yaratıkları Noel hindisiymiş gibi doğradı."

Konsolos ellerini kaldırdı. "Benedict Lightwood'un evraklarını okuduk. Adam o evraklarda Mortmain'in üssünün Londra'nın hemen dışında olduğunu ve Mortmain'in Londra Enklav'ına karşı birlik göndermeyi planladığını..."

"Benedict Lightwood onları yazarken hızla deliriyordu," diye araya girdi Charlotte. "Mortmain'in onunla gerçek planlarını paylaşması size olası geliyor mu?"

"Daha neler duyacağım!" Konsolos'un sesi tersti ama aynı zamanda ölümcül soğukluktaydı. "Benedict'in kendi günce-lerinde yalan söylemek için hiçbir sebebi yoktu. Charlotte ve sen o günceleri okumamalıydın. Konsey'in bildiğinden fazlasını bilmen gerektiğine bu kadar inanmasaydın, o günceleri hemen bize teslim ederdin. Bu tür itaatsiz davranışlar, beni sana güvenmeye itmiyor. İlle gerekiyorsa, iki hafta sonra toplandığımızda bu Galler meselesini Konsey'e açabilirsin..."

"İki hafta sonra mı?" Will'in sesi yükseldi; çocuğun yüzü çok solgundu, elmacık kemiklerinin üzerinde kırmızı lekeler vardı. "Tessa *bugün* kaçırıldı. Onun iki hafta vakti yok."

"Usta ona zarar gelmesini istemiyordu. Bunu biliyorsun, Will," dedi Charlotte yumuşak bir sesle.

"Onunla evlenmek de istiyor! Sence Tessa onun oyuncağı olmaktansa ölmeyi yeğlemez mi? Yarın bile evlenmiş olabilir..."

"Evlenirse, ne olmuş yani!" dedi Konsolos. "Nefilim olmayan bir kız, önceliğimiz değildir ve *olamaz*!"

"O benim önceliğim!" diye haykırdı Will.

Odaya sessizlik çöktü. Cecily şöminede çıtırdayan nemli odunların sesini duyabiliyordu. Pencereleri kaplayan buğu koyu sarıydı ve Konsolos'un yüzü gölgeler içindeydi. Sonunda Konsolos, "Ben o kızın senin *parabatai*nin nişanlısı olduğunu sanıyordum," dedi gergince. "Senin değil!"

Will çenesini kaldırdı. "O Jem'in nişanlısıysa onu kendi nişanlımmış gibi korumak görevimdir. *Parabatai* olmak bu anlama gelir."

"Ah, evet!" Konsolos'un sesinden alaycılık akıyordu. "Böyle bir sadakat, övgüye değerdir." Başını iki yana salladı. "Herondaleler amma inatçı oluyorlar. Babanın annenle evlenmek istediği günleri hatırlıyorum. Annen Yükseliş adayı olmasa da, hiçbir şey babanı yolundan döndüremedi. Çocuklarının daha yumuşak başlı olacağını ummuştum."

"Sizinle hemfikir olmadığımız için kardeşimle beni bağışlayın," dedi Will. "Ne de olsa, babam sizin deyişinizle *daha yumuşak başlı* olsa, biz doğmamış olurduk."

Konsolos başını iki yana salladı. "Bu bir savaş," dedi. "Kurtarma görevi değil!"

"Ama o sıradan bir kız değil," dedi Charlotte. "O düşmanımızın elindeki bir silah. Size söylüyorum, Mortmain onu bize karşı kullanmayı planlıyor."

"Yeter!" Konsolos paltosunu bir sandalyenin arkasından aldı ve üzerine giydi. "Bu, yararsız bir konuşma. Charlotte, Gölge Avcıları'nla ilgilen." Konsolos gözlerini Will'le Cecily'ye çevirdi. "Onlar aşırı heyecanlı görünüyor."

"Sizi işbirliği yapmaya zorlayamayız, Konsolos." Charlotte'ın yüzü, fırtına bulutlarını andırıyordu. "Ama sizi bu durumla ilgili uyardığımız gerçeğini kayda alacağımdan emin olabilirsiniz. Sonunda biz haklı çıkarsak ve bu erteleme felakete yol açarsa hesabını siz verirsiniz."

Cecily, Konsolos'un öfkeli görünmesini beklemişti ama adam başlığını yukarı çekip yüz hatlarını saklamakla yetindi. "Konsolos olmak budur işte, Charlotte."

Kan. Avludaki kaldırım taşlarının üzerinde kan vardı. Evin basamakları kan lekeliydi. Bahçedeki yaprakların üzerinde kan vard. Bir zamanlar Gabriel'ın eniştesi olan adamın cesedi yoğun, pıhtılaşmakta olan bir kan gölünün içinde yatıyordu. Gabriel'ın fırlattığı ok babasının gözüne saplandığında çocuğun dövüş kıyafetlerine sıcak kanlar sıçradı...

"Enstitü'de kalma kararından pişman mısın, Gabriel?" O soğuk, tanıdık ses Gabriel'ın hummalı düşüncelerini yarıp geçti ve genç adam sertçe nefes alarak başını kaldırdı.

Zayıf günışığını siluetinin arkasına almış olan Konsolos, tepesinde dikiliyordu. Üzerinde ağır bir palto, elinde eldiven-

ler, yüzündeyse Gabriel onu eğlendirecek bir şey yapmış gibi bir ifade vardı.

"Ben..." Gabriel nefesini düzene soktu ve kelimeleri ağzından sakince çıkmaya zorladı. "Hayır. Elbette hayır!"

Konsolos kaşını kaldırdı. "O yüzden mi kan lekeli giysilerinle, birinin seni bulacağından ödün kopuyormuş gibi burada, kilisenin yanında saklanıyorsun?"

Gabriel arkasından ona destek veren sert, taş duvara minnet duyarak aceleyle ayağa kalktı. Konsolos'a dik dik baktı. "Savaşmadığımı mı ima ediyorsunuz? Kaçtığımı mı?"

"Hiç öyle bir şey ima etmiyorum," dedi Konsolos yumuşak bir dille. "Savaştığını biliyorum. Ağabeyinin yaralandığını biliyorum..."

Gabriel sertçe, hırıltılı bir nefes aldı ve Konsolos'un gözleri küçüldü.

"Ah!" dedi adam. "Demek sebep bu. Babanın öldüğünü gördün, ağabeyinin de öldüğünü göreceğini sandın, öyle mi?"

Gabriel arkasındaki duvara tırmanmak istiyordu. Konsolos'un kaypak, sahte anlayışla dolu yüzüne vurmak istiyordu. Yukarı kata kaçmak, ağabeyinin yatağının yanında yere yatmak, gitmeyi reddetmek istiyordu -Will'in, Gabriel onu zorlayıncaya dek Jem'i terk etmeyi reddettiği gibi. Gabriel acı acı, aralarında kan bağı olmasa da Will'in Jem'e, kendisinin Gideon'a ettiğinden daha iyi kardeşlik ettiğini düşündü. Onu Enstitü'den çıkaran, ahırların arasındaki bu saklanma yerine

getiren de kısmen buydu. Gabriel kendi kendini, kimsenin onu burada aramayacağına inandırmıştı.

Ama yanılmıştı. Ama o kadar sık yanılıyordu ki, bir kere daha yanılmasından ne çıkardı?

Konsolos yine o yumuşak sesle, "Ağabeyinin kanının aktığını gördün," dedi. "Ve hatırladın..."

"Ben babamı öldürdüm," dedi Gabriel. "Gözüne ok sapladım, onun kanını döktüm. Bunun ne anlama geldiğini bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Kanı, Habil'in kanının Kabil'e seslendiği gibi, yeraltından bana seslenecek. Herkes onun artık babam olmadığını söylüyor ama yine de, babamdan geriye kalan tek şey oydu. O bir zamanlar bir Lightwood'du. Bugün Gideon da öldürülebilirdi. Onu da kaybetmek..."

"Ne demek istediğimi anlıyorsundur," dedi Konsolos. "Charlotte ve onun Kanun'a uymayı reddedişinden söz ettiğimde. Bunun hayatları nasıl riske attığını. Charlotte'ın aşırı gururunun bedeli, ağabeyinin canı olabilirdi."

"O gururlu görünmüyor."

"Bunu o yüzden mi yazdınız?" Konsolos paltosunun cebinden Gabriel'la Gideon'un ona gönderdiği ilk mektubu çıkardı. Mektuba horgörüyle baktı ve mektubun pır pır ederek yere düşmesine göz yumdu. "Beni sinirlendirmek için tasarlanmış bu gülünç mektubu?"

"İşe yaradı mı?"

Gabriel bir an için Konsolos'un ona vuracağını düşündü. Ama yaşlı adamın gözlerindeki öfke çabucak kayboldu. Adam yeniden konuştuğunda sesi sakindi. "Herhalde bir Lightwood'un şantaja iyi tepki vermeyeceğini önceden kestirmeliydim. Baban da olsa, aynı şeyi yapardı. İtiraf ediyorum, sizlerin daha zayıf olduğunuzu düşündüm."

"Beni ikna etmek için başka bir yola başvurmayı düşünüyorsanız, zahmet etmeyin," dedi Gabriel. "Yararı olmaz."

"Sahi mi? Ailesinin senin ailene yaptığı onca şeyden sonra, Charlotte Branwell'e o kadar sadıksın, demek? Bunu Gideon'dan bekleyebilirdim -o, annene çekmiş. İnsanlara fazla güvenmek tabiatında var. Ama sen öyle değilsin, Gabriel. Senin kanında daha fazla gurur olmasını beklerdim doğrusu."

Gabriel başını geriye bırakıp duvara yasladı. "Hiçbir şey yoktu," dedi. "Anlıyor musunuz? Charlotte'ın yazışmalarında sizi de, başka birini de ilgilendirecek bir şey yoktu. Bize, onun faaliyetlerini size bildirmediğimiz sürece bizi mahvedeceğinizi söylediniz ama bildirilecek bir şey yok. Bize başka seçenek bırakmadınız."

"Bana gerçeği söyleyebilirdiniz."

"Gerçeği duymak istemediniz," dedi Gabriel. "Ben de, ağabeyim de aptal değiliz. Charlotte'ın Enstitü'nün lideri olmasını istemiyorsunuz ama onu görevinden indiren elin size ait olduğunu açık etmek de işinize gelmiyor. Onu yasadışı

bir şey yaparken yakalamayı diliyordunuz. Ama yakalanmayı gerektirecek bir şey yapmıyor."

"Gerçek eğilip bükülebilir. Gerçek kesinlikle ortaya çıkarılabilir ama yaratılabilir de."

Gabriel'ın gözleri birden Konsolos'un yüzüne çevrildi. "Size yalan söylememi yeğlerdiniz, öyle mi?"

"Ah, hayır!" dedi Konsolos. "*Bana* değil." Elini Gabriel'ın omzuna koydu. "Lightwoodlar her zaman şerefli olmuşlardır. Belki baban bazı hatalar yaptı. Ama onların bedelini siz ödememelisiniz. İzin ver, sana kaybettiklerini geri vereyim. İzin ver, seni tekrar Lightwood Evi'ne yerleştirip ailenin adını temizleyeyim. Ağabeyin ve ablanla o evde yaşayabilirsin. O zaman artık Enklav'ın sadakasına bağımlı olman gerekmez."

Sadaka. Bu kelime acıydı. Gabriel, ağabeyinin Enstitü'nün kaldırım taşları üzerindeki kanını düşündü. Charlotte böyle budalaca davranmasa, şekil-değiştirici kızı Klav'ın ve Konsolos'un itirazlarına rağmen Enstitü'ye almakta o kadar ısrarcı olmasa, Usta Enstitü'ye birlik göndermez, Gideon'un kanı dökülmezdi.

Aslında, diye fısıldadı zihninin gerisindeki ufak bir ses. *Charlotte olmasa, babamın sırrı da sır olarak kalırdı.* Benedict, Usta'ya ihanet etmek zorunda kalmazdı. *Astriola*yı erteleyen ilacın kaynağını kaybetmezdi. Hiçbir zaman dönüşüm geçirmeyebilirdi. Oğulları onun günahlarını hiçbir zaman öğren-

meyebilirdi. Lightwoodlar hiçbir şey bilmeden mutlu mesut yaşamaya devam edebilirdi.

"Gabriel," dedi Konsolos. "Bu teklif yalnızca senin için. Ağabeyinden gizlenmeli. O da annen gibi fazla sadık. Charlotte'a sadık. Hatalı sadakati onu güvenilir kılabilir ama bu durumda bize yardımcı olmaz. Ona ikinizin saçmalıklarından bıktığımı söyle. Ona artık sizden herhangi bir rapor istemediğimi söyle. İyi bir yalancısın," -adam sözünün burasında ekşi ekşi gülümsedi- "ve ben, onu ikna edebileceğinden eminim. Ne diyorsun?"

Gabriel çenesini kastı. "Ne yapmamı istiyorsunuz?"

Will, Jem'in yatağının yanındaki koltukta kıpırdandı. Saatlerdir buradaydı ve sırtı tutulmaya başlamıştı ama Will kalkmayı reddediyordu. Jem'in uyanma ihtimali vardı ve onu burada görmeyi beklerdi.

En azından içerisi soğuk değildi. Bridget şöminede ateş yakmıştı. Nemli odunlar patlayıp çıtırdıyor, alevler arada bir yükseliyordu. Pencerelerin ötesi, hiçbir mavilik ya da bulut olmaksızın kapkaraydı. Sanki cam siyah boyayla boyanmıştı.

Jem'in kemanı yatağının ayakucuna yaslanmıştı ve avludaki savaştan kalma kanla hala ıslak olan bastonu, kemanın yanında duruyordu. Jem'in kendisi hiç kıpırdamıyordu. Başı yastıklara yerleştirilmişti ve solgun yüzünde hiç renk yoktu. Will onu, uzun bir ayrılıktan sonra ilk kez görüyormuş gibiydi. Sanki

insanın, o yüz yine hayat manzarasının bir parçası olmadan önce, tanıdık bir yüzdeki değişimlerin fark edildiği o kısa anı yaşıyordu. Will çok zayıf görünüyordu -Will bunu nasıl fark etmemişti?- yanağının, çenesinin ve alnının kemiklerindeki fazladan et eriyip gitmişti. O yüzden Jem'in her yeri oyuk oyuk, sert hatlıydı. Kapalı göz kapaklarında ve ağzında hafif bir mavilik vardı. Köprücük kemikleri, bir geminin pruvası gibi kıvrıktı.

Will kendi kendini azarladı. Jem'in can çekiştiğini -böyle hızlı ve çabucak- aylardır nasıl fark etmemişti? Tırpanla gölgeyi nasıl görmemişti?

"Will." Bu fısıltı kapıdan gelmişti. Will başını kaldırıp boş boş baktı ve Charlotte'ın orada olduğunu, başını kapıdan uzattığını gördü. "Burada seni görmek isteyen biri var."

Charlotte yoldan çekilip Magnus Bane odaya girince, Will gözlerini kırpıştırdı. Will bir an için diyecek bir şey bulamadı.

Charlotte biraz şüpheli bir tavırla, "Onu çağırdığını söylüyor," dedi. Kömür grisi takım elbise giymiş olan Magnus öylece ayakta duruyor, durumla ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Koyu gri, deri eldivenlerini ince, kahverengi ellerinden yavaşça çıkarıyordu.

"Onu gerçekten çağırdım," dedi Will, kendisini uyanırmış gibi hissederek. "Teşekkürler, Charlotte."

Charlotte ona sempatiyle karışık, *Bunun sorumluluğu sende, Will Herondale* bakışı attı ve odadan çıktı, kapıyı da arkasından usulca kapadı.

Will söylediğinin kulağa aptalca geleceğini bile bile, "Geldin," dedi. İnsanların bariz şeyleri dile getirmesinden hiçbir zaman hoşlanmamıştı ama şimdi kendisi tam da aynı şeyi yapıyordu. Altüst olmuş ruh halini üzerinden atamıyordu. Magnus'u burada, Jem'in odasının ortasında görmek, Old Bailey'nin beyaz peruklu dava vekilleri arasında bir peri şövalye görmek gibiydi.

Magnus eldivenlerini bir sehpanın üzerine bıraktı ve yatağa doğru yürüdü. Jem'e bakarken destek almak için elini yatağın direklerinden birine koydu. Jem hala öyle hareketsiz ve beyazdı ki, oyulmuş bir mezar taşından farksızdı. Magnus bu sözcükler bir tür sihirli güce sahipmiş gibi mırıltıyla, "James Carstairs," dedi.

"O ölüyor," dedi Will.

"O kadarı bariz." Bu kulağa soğuk gelebilirdi ama Magnus'un sesinde çok büyük bir üzüntü vardı. Will bu üzüntüyü, tanıdıklığın getirdiği bir irkilmeyle hissetti. "Onun birkaç gününün, en azından bir haftasının olduğuna inanıyordun."

"Sebep yalnızca ilacın yokluğu değil." Will'in sesi kulağa paslı geliyordu. Genç adam boğazını temizledi. "Aslında, elimizde biraz ilaç var ve ona verdik. Ama bu öğleden sonra bir dövüş oldu. Jem kan kaybetti ve güçten düştü. Onun iyileşecek kadar güçlü olmadığından korkuyoruz."

Magnus uzandı ve çok nazik bir hareketle Jem'in elini kaldırdı. Çocuğun beyaz parmaklarında bereler vardı ve bileğinin derisinin altındaki mavi damarlar, nehirlerden oluşan bir harita gibiydi. "Acı çekiyor mu?"

"Bilmiyorum."

"Belki ölmesine izin vermek daha iyi olur." Magnus koyu altın rengi-yeşil gözleriyle Will'e baktı. "Her hayatın sonu vardır, Will. Ve sen onu seçtiğinde onun senden önce öleceğini biliyordun."

Will dümdüz karşıya baktı. Sonu olmayan, düşüşünü yavaşlatacak tutamağı olmayan karanlık bir tünelde düşüyor gibiydi. "Bunun onun için en iyisi olacağını düşünüyorsan."

"Will." Magnus'un sesi yumuşaktı, ama bu seste aciliyet vardı. "Beni buraya ona yardım edebileceğimi umduğun için mi getirttin?"

Will ona görmeyen gözlerle baktı. "Seni neden çağırdığımı bilmiyorum," dedi. "Yapabileceğin bir şey olduğuna inandığım için olduğunu sanmıyorum. Sanırım bunu anlayabilecek tek kişinin sen olduğunu düşündüm."

Magnus şaşırmış göründü. "Anlayabilecek mi?"

"Çok uzun zamandır yaşıyorsun," dedi Will. "Sevdiğin birçok kişinin öldüğünü görmüş olmalısın. Ama hayatta kalıyor, yaşamaya devam ediyorsun."

Magnus ona hayretle bakmayı sürdürdü. "Hepinizin öldürülmesine ramak kalan bir savaştan hemen sonra beni, bir büyücüyü, Enstitü'ye sırf *konuşmak* için çağırdın, öyle mi?"

"Seninle konuşmak bana kolay geliyor," dedi Will. "Neden, bilmem."

Magnus başını ağır ağır iki yana salladı ve yatağın direğine yaslandı. "Çok gençsin," diye mırıldandı. "Ama daha önce hiçbir Gölge Avcısı gece nöbetinde ona eşlik etmem için beni çağırmamıştı."

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Will. "Mortmain Tessa'yı kaçırdı ve şimdi nerede olduğunu bildiğime inanıyorum. Bir parçam onun peşinden gitmekten başka hiçbir şey istemiyor. Ama Jem'i bırakamam. Yemin ettim. Ya gece uyanır da benim burada olmadığımı fark ederse?" Will bir çocuk kadar çaresiz görünüyordu. "Onu isteyerek terk ettiğimi, ölecek oluşunu umursamadığımı düşünür. Gerçeği bilemez. Ama konuşabilse, bana Tessa'nın peşinden gitmemi söylemez miydi? İstediği bu olmaz mıydı?" Will yüzünü ellerine gömdü. "Bilemiyorum ve bu beni paramparça ediyor."

Magnus uzun bir an boyunca, ona sessizce baktı. "Senin Tessa'ya aşık olduğunu biliyor mu?"

"Hayır!" Will şok içinde başını kaldırdı. "Hayır. Ona tek kelime etmedim. Bu yükü taşımak onun görevi değil."

Magnus derin bir nefes aldı ve nazikçe konuştu. "Will. Birçok ömür yaşamış ve sevdiği birçok kişiyi gömmüş biri olarak, benden tavsiye istedin. Sana bir hayatın sonunun o hayatta yaşanan sevgi olduğunu, neye yemin ettiğini düşünürsen düşün, Jem'in hayatının sonunda burada olmanın

önemli olmadığını söyleyebilirim. Önemli olan, diğer anlarda yanında olmandı. Onunla tanıştığından bu yana yanından hiç ayrılmadın ve ondan sevgini hiç eksik etmedin. Önemli olan bu."

Will hayretle, "Gerçekten böyle düşünüyorsun," dedi. Ardından, "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun? Sana hala bir iyilik borcum var, değil mi? Sen hiç ses etmemiş olsan da bunu hatırlıyorum, bilesin," dedi.

Magnus, "Öyle mi?" dedi, sonra Will'e gülümsedi. "Will, bana bir insanmışım, senin gibi bir kişiymişim gibi muamele ediyorsun. Bir büyücüye böyle davranan bir Gölge Avcısı enderdir. Kalbi kırık bir çocuktan iyilik isteyecek kadar kalpsiz değilim. Bu arada o çocuk, bir gün çok iyi bir adam olacak. O yüzden, sana şunu söyleyeceğim: Sen gittiğinde burada kalacak ve Jem'ine senin yerine göz kulak olacağım. Uyanırsa ona nereye gittiğini ve bunu onun için yaptığını söyleyeceğim. Ve Jem'in hayatını kurtarmak için elimden geleni yapacağım. Elimde *yin fen* yok ama büyü var ve belki eski bir büyü kitabında ona yardım edecek bir şey bulabilirim."

"Bunu çok büyük bir iyilik sayarım," dedi Will.

Magnus Jem'e yukarıdan baktı. Normalde çok neşeli, alaycı ya da aldırmaz olan o yüzde Will'i şaşırtan bir hüzün vardı. "*O eski üzüntü kalbime nereden böyle çabucak girdi ki, ölecek olanı severek ruhumu tozlara buladım?*" dedi Magnus.

Will başını kaldırıp ona baktı. "O neydi?"

"Aziz Augustine'in *İtiraflar*ı," dedi Magnus. "Bana ölümsüz olduğum için onca ölümü nasıl atlattığımı sordun. Büyük bir sır yok. Katlanılmaz olana katlanıyorsun ve bu yükü taşıyorsun. O kadar." Yataktan uzaklaştı. "İstediğin gibi vedalaşman için seni onunla yalnız bırakacağım. Beni kütüphanede bulabilirsin."

Will dili tutulmuş halde başını salladı. Magnus eldivenlerini aldı, sonra dönüp odadan çıktı. Will'in aklı karman çormandı.

Yatakta hareketsiz yatan Jem'e tekrar baktı. *Bunun son olduğunu kabul etmeliyim*, diye düşündü ve düşünceleri bile ona boş, uzak geldi. *Jem'in bir daha asla bana bakmayacağını, benimle konuşmayacağını kabul etmek zorundayım. Katlanılmaz olana katlanıyorsun ve bu yükü taşıyorsun. O kadar.*

Ama bu hala Will'e gerçek gibi değil, rüya gibi geliyordu. Genç adam ayağa kalkıp Jem'in hareketsiz bedeninin üzerine eğildi. *Parabataisinin* yanağına hafifçe dokundu. Yanağı soğuktu.

"*Atque in perpetuum, frater, ave atque vale*," diye fısıldadı yavaşça. Nedense şiirin sözleri daha önce hiç ona bu kadar uygun gelmemişti: *Daima ve sonsuza dek, selam ve elveda, kardeşim.*

Will doğruldu, yatağa arkasını dönmeye yeltendi. O anda, bir şeyin bileğine sıkıca sarıldığını hissetti. Aşağı baktı ve

Jem'in elini tutmuş olduğunu gördü. Öyle şaşırmıştı ki, bir an için ona bakakalmaktan başka bir şey yapamadı.

Jem yumuşak, ince ama demir tel kadar güçlü bir sesle, "Daha ölmedim, Will," dedi. "Magnus, Tessa'ya aşık olduğunu bilip bilmediğimi sorarken ne demek istedi?"

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

11

GECEDEN KORKMAK

Ruhum karanlıkta olsa da kusursuz ışıkta yükselecek
Yıldızları geceden korkamayacak kadar çok sevdim ben.
-SARAH WİLLIAMS, "THE OLD ASTRONOMER"

"Will?"

Yalnızca Jem'in hırıltılı nefes alış verişleriyle geçen uzun sessizlikten sonra, Will bir an için en iyi arkadaşının onunla yarı karanlıkta konuşan sesini hayal ettiğini düşündü. Jem, Will'in bileğini bırakınca Will onun yatağının yanındaki koltuğa gömüldü. Kalbi yarı iç rahatlığı, yarı marazi bir korkuyla küt küt atıyordu.

Jem başını yastığın üzerinde ona doğru çevirdi. Gözleri koyu renkti, siyah yerler gümüşi yerleri yutmuştu. İki genç adam bir an için birbirlerine bakmakla yetindi. Will bunun, savaşta düşünceler yok olduğunda ve kaçınılmazlık hüküm sürdüğünde insanı pençesine alan sükunet olduğunu düşündü.

Jem tekrar, "Will," dedi ve elini ağzına bastırarak öksürdü. Elini çektiğinde, parmaklarında kan vardı. "Ben rüya mı görüyordum?"

Will birden irkildi. Jem'in sesi kulağa çok berrak, çok kararlı gelmişti -*Magnus, Tessa'ya aşık olduğunu bilip bilmediğimi sorarken ne demek istedi?*- ama sanki o güç patlaması Jem'i terk etmişti. Genç adam şimdi sersemlemiş ve hayrete kapılmış gibi konuşuyordu.

Jem, Magnus'un söylediklerini gerçekten duymuş muydu? Ve duyduysa, bunun bir rüya olarak, ateşin getirdiği bir halüsinasyon olarak geçiştirilmesi mümkün müydü? Bu düşünce hem Will'in içini rahatlattı, hem çocuğun hayalkırıklığına uğramasına sebep oldu. "Ne rüyası?"

Jem kanlı eline baktı, sonra elini yavaşça sıkarak yumruk yaptı. "Avludaki savaş. Jessamine'in ölümü. Onu götürdüler, değil mi? Tessa'yı."

Will, "Evet," diye fısıldadı ve Charlotte'ın ona söylediklerini tekrarladı. Bunlar onu avutmamıştı ama belki Jem'i avuturdu. "Evet, ama ona zarar vereceklerini sanmıyorum. Unutma, Mortmain ona zarar gelmesini istemiyordu."

"Onu bulmamız gerek. Bunu biliyorsun, Will. Biz..." Jem zorlanarak oturma pozisyonuna geçti ve hemen tekrar öksürmeye başladı. Beyaz örtünün üzerine kan sıçradı. Will, Jem'in ince, sarsılan omuzlarını, öksürükler vücudunu sallamayı kesene dek tuttu. Sonra komodinin üzerindeki nemli bezlerden birini aldı ve Jem'in ellerini silmeye başladı. *Parabatai*sinin yüzündeki kanı silmek için uzandığında Jem bezi elinden nazikçe aldı ve ona büyük bir ciddiyetle baktı. "Ben çocuk değilim, Will."

"Biliyorum." Will ellerini çekti. O elleri avluda savaştıklarından beri yıkamamıştı ve Jessamine'in kurumuş kanı parmaklarında, Jem'in taze kanıyla karışmıştı.

Jem derin bir nefes aldı. O da Will de bunun yeni bir öksürük krizine yol açıp açmayacağını görmek için bekledi; öyle olmayınca, Jem konuştu. "Magnus senin Tessa'ya aşık olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

Will kendisini uçurumdan düşermiş gibi hissederek "Evet," dedi. "Evet, doğru."

Jem'in gözleri karanlıkta iri iri ve parlaktı. "*O da sana aşık mı?*"

"Hayır." Will'in sesi çatladı. "Ona aşık olduğumu söyledim ama o senden hiç uzaklaşmadı. Onun sevdiği sensin."

Jem'in, Will'in ellerini mengene gibi tutan elleri biraz gevşedi. "Ona söyledin," dedi. "Ona aşık olduğunu."

"Jem?"

"Bu ne zamandı ve ne tür bir çaresizlik seni buna itmiş olabilir?"

"Nişanlandığınızı öğrenmeden önceydi. Üzerimde lanet olmadığını öğrendiğim gündü." Will kesik kesik konuşuyordu. "Tessa'ya gittim ve ona aşık olduğumu söyledim. O elinden geldiğince nazikçe, beni değil seni sevdiğini ve ikinizin nişanlandığınızı söyledi." Will gözlerini yere çevirdi. "Bunun senin için bir fark yaratıp yaratmayacağını bilmiyorum, James ama onu sevdiğini gerçekten bilmiyordum. Tamamen kendi hislerime dalmıştım."

Jem alt dudağını ısırınca beyaz tenine renk geldi. "Ve - bunu sorduğum için beni bağışla, ama- bu geçici bir arzu, kısa süreli bir tutku olamaz mı?" Will'in yüzüne bakınca sustu. "Hayır," diye mırıldandı. "Öyle olmadığını görebiliyorum."

"Onu, bana seninle mutlu olduğunu söylediğinde arzularımı bir daha asla dile getirmeyeceğime, sözlerim ya da hareketlerimle, jestlerim ya da konuşmalarımla mutluluğuna asla tecavüz etmeyeceğime yemin edecek kadar çok seviyorum. Duygularım değişmedi ama seni de onu da, senin bulduğun şeyi tehdit edecek tek kelime bile söylemeyecek kadar çok seviyorum." Bu kelimeler Will'in dudaklarından su gibi döküldü; onları tutmanın artık bir anlamı yoktu. Jem ondan nefret edecekse bir yalandan değil, gerçekten ötürü edecekti.

Jem sarsılmış görünüyordu. "Çok üzgünüm, Will. Çok ama çok üzgünüm. Keşke bilseydim..."

Will koltuğa yığıldı. "Ne yapabilirdin ki?"

"Nişanı iptal edebilirdim..."

"Ve ikinizin kalbini birden kırardın, öyle mi? Bunun bana ne yararı olurdu? Sen benim için, ruhumun diğer yarısı kadar değerlisin, Jem. Sen mutsuzken mutlu olamam. Hem Tessa, Tessa *seni* seviyor. Dünyada en çok sevdiğim iki kişiye, sırf Tessa benim olamayacaksa kimsenin olamayacak diye tatmin olmak için acı çektirsem, ne tür bir canavar olurdum?"

"Ama sen benim *parabataim*sin. Acı çekiyorsan acını azaltmak isterim..."

"Bu," dedi Will, "beni avutamayacağın tek konu."

Jem başını iki yana salladı. "Ama nasıl fark etmemiş olabilirim? Sana söyledim, kalbinin etrafındaki duvarların yıkıldığını gördüm. Sandım ki... Nedenini bildiğimi sandım. Sana bir yük taşıdığını hep bildiğimi, Magnus'u görmeye gittiğini bildiğimi söyledim. Onun büyüsünden yararlandığını, hayali bir suçluluk duygusundan kurtulduğunu sandım. Sebebin Tessa olduğunu bilseydim ona hislerimi hiçbir zaman açıklamazdım, Will. Bunu biliyor olmalısın."

"Nasıl tahmin edebilirdin ki?" Will sefil olsa da, sırtından ağır bir yük kalkmış gibi, kendisini özgür hissediyordu. "Hislerimi saklamak ve inkar etmek için elimden geleni yaptım. Sen, sen hislerini hiç saklamadın. Geriye baktığımda her şeyin açık ve net olduğunu görüyorum ama ben hiç fark etmemişim. Tessa bana nişanlandığınızı söylediğinde afallada

dım. Sen hep hayatımdaki iyi şeylerin kaynağı oldun, James. Senin, acının kaynağı olacağın hiç aklıma gelmezdi ve bu yüzden hata ederek senin hislerini hiç düşünmedim. O yüzden bu kadar kördüm."

Jem gözlerini kapadı. Göz kapakları mavi gölgeli, parşömen gibiydi. "Acın bana üzüntü veriyor," dedi. "Ama ona aşık olduğuna seviniyorum."

"*Seviniyor* musun?"

"Bu, işimi kolaylaştırıyor," dedi Jem. "Senden isteyeceğim şeyi istememi: Beni bırak, Tessa'yı ara!"

"Şimdi mi? Bu şekilde mi?"

Jem inanılmaz bir şey yaptı: Gülümsedi. "Elini tuttuğumda yapmak üzere olduğun şey bu değil miydi?"

"Ama senin şuuruna kavuşacağına inanmıyordum. Şimdi durum farklı. Seni bu şekilde, yüzleşmek zorunda olduğun şeyle bir başına, yalnız bırakamam..."

Jem elini kaldırdı ve Will bir an için onun eline uzanacağını sandı ama Jem onun yerine parmaklarını arkadaşının gömleğinin koluna doladı. "Sen benim *parabataim*sin," dedi. "Senden her şeyi isteyebileceğimi söyledin."

"Ama seninle kalacağıma yemin ettim. Ölüm ikimizi birbirimizden ayırmadıkça..."

"Ölüm bizi ayıracak."

"Yemin sözlerinin daha uzun bir paragraftan geldiğini biliyorsun," dedi Will. "Bana seni terk etmemem ya da senin

peşinden dönmemem için yakar: Çünkü sen nereye gidersen ben de oraya gideceğim."

Jem kalan bütün gücüyle bağırdı. "Benim gittiğim yere gidemezsin! Zaten gitmeni istemem!"

"Sırtımı dönüp seni ölüme de terk edemem!"

İşte. Will bu sözcüğü söylemiş, ihtimali kabul etmişti. *Ölüm.*

"Bunu yapması için başka kimseye güvenemem." Jem'in gözleri parlak, hummalı, neredeyse yabanıldı. "Sen onun peşinden gitmezsen kimsenin gitmeyeceğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Kendim gidemiyor olmamın, en azından seninle gelemiyor olmamın beni öldürmediğini mi sanıyorsun?" Jem Will'e doğru uzandı. Teni bir abajurun buzlu camı kadar solgundu ve ışığın tıpkı bir lambada olduğu gibi, içindeki bir kaynaktan yayılır gibiydi. Ellerini örtünün üzerinden uzattı. "Ellerimi tut, Will."

Will uyuşmuş gibi, ellerini Jem'inkilere sardı. Göğsündeki *parabatai* rününde, rün onun bilmediği bir şeyi biliyormuş ve onu yaklaşan acıya karşı uyarıyormuş gibi hafif bir acı hissettiğini hayal etti. Bu acı öyle büyük olacaktı ki, Will o acıya dayanabileceğini, hayatta kalacağını sanmıyordu. Magnus'a, *"Jem benim büyük günahım,"* demişti ve şimdi bu, bunun cezasıydı. Will, kefaretinin Tessa'yı kaybetmek olduğunu sanmış, ikisini birden kaybetmenin nasıl bir şey olacağını düşünmemişti.

"Will," dedi Jem. "Yıllardır sana senin kendine veremediğin bir şeyi vermeye çalışıyorum."

Will, Jem'in incecik bir dal öbeğine benzeyen elini daha sıkı tuttu. "Neymiş o?"

"İnanç," dedi Jem. "Sandığından daha iyi olduğun inancını. Bağışlama, kendini sürekli cezalandırman gerekmemesi. Seni hep sevdim, Will, ne yaparsan yap. Şimdi de senin, kendim yapamayacağım bir şeyi benim için yapmana ihtiyacım var. Gözlerim yokken gözlerim olmana. Ellerimi kullanamazken ellerim olmana. Benimki atmayı bıraktıktan sonra, kalbim olmana."

"Hayır!" dedi Will vahşice. "Hayır, hayır, hayır! O söylediklerin olmayacağım. Gözlerin görecek, ellerin hissedecek, kalbin atmaya devam edecek."

"Ama olmazsan, Will..."

"Kendimi ikiye bölebilsem bölerdim. Yarım burada, seninle kalırdı, diğer yarımsa Tessa'yı takip ederdi..."

"Yarının ikimize de faydası olmazdı," dedi Jem. "Ve onun peşinden gitmesi için güveneceğim, onunkini kurtarmak için tıpkı benim gibi kendi canını verecek kimse yok. Hislerini bilmesem bile senden bu görevi üstlenmeni isterdim ama onu benim kadar sevdiğimden emin olunca... Will, sana herkesten çok güveniyorum ve kalbinin bu konuda benimkiyle bir olduğunu bildiğimden sana herkesten çok inanıyorum. *Wo men shi jie bai xiong di* -biz kardeşten fazlasıyız, Will. Bu yol-

culuğa çıkarsan yalnızca kendin için değil, ikimiz için çıkmış olacaksın."

Will, "Seni ölümle tek başına yüzleşmeye terk edemem," diye fısıldadı ama yenildiğini, iradesinin kumlarının akıp gittiğini biliyordu.

Jem geceliğinin ince kumaşının üzerinden omzundaki *parabatai* rününe dokundu. "Ben yalnız değilim," dedi. "Nerede olursak olalım, biz biriz."

Will yavaşça ayağa kalktı. Yapmakta olduğu şeyi yaptığına inanamıyordu ama bunu yapacağı Jem'in gözlerinin siyahlarının etrafındaki gümüşi halka kadar netti. "Bundan sonra başka bir hayat daha varsa," dedi, "seninle o hayatta buluşalım, James Carstairs."

"Başka hayatlar olacak." Jem elini uzattı ve bir an için, *parabatai* törenlerinde olduğu gibi el tutuştular, ikiz ateş halkalarının üzerinden uzanıp parmaklarını birbirlerininkine doladılar. "Dünya bir çemberdir," dedi Will. "Yükseldiğimizde ya da düştüğümüzde, bunu birlikte yaparız."

Will, Jem'in elini daha sıkı kavradı. "Peki, o halde," dedi boğazı sıkışarak "benim için başka bir hayat olacak diyorsan, dua edelim de, onda da işleri bunda batırdığım gibi batırmayayım."

Jem ona gülümsedi. Bu tebessüm Will'i, en kara günlerinde bile yatıştırırdı. "Bence senin için hala umut var, Will Herondale."

"Sen burada olup bana nasıl yapacağımı göstermezken nasıl umut besleyeceğimi öğrenmeye çalışacağım."

"Tessa," dedi Jem. "O umutsuzluğu da, umudu da tanıyor. Birbirinize öğretebilirsiniz. Onu bul, Will ve onu daima sevdiğimi söyle. Değeri nedir bilmem ama ikinize de istediğinizi yapmanız için izin veriyorum."

Gözleri buluştu ve kenetlendi. Will'in içi veda etmeye de, herhangi bir şey söylemeye de el vermedi. Will, Jem'in elini son kez tutmakla yetindi. Sonra o eli bıraktı, döndü ve kapıdan çıktı.

Atlar Enstitü'nün arkasında, ahırdaydı. Orası gündüzleri Cyril'in bölgesiydi ve geri kalanı ahıra pek uğramazdı. Ahır bir zamanlar eski bir papaz eviydi. Yerler taştı, yüzeyi eşit değildi ve titizlikle süpürülmüştü. Duvar kenarlarında ahır bölmeleri vardı ama yalnızca ikisi doluydu: Birinde Balios, diğerinde Xanthos vardı ve mışıl mışıl uyuyan atlar rüya görürlerken ikisinin de kuyruğu hafifçe sallanıyordu. Yemliklerinde taze saman vardı ve duvarın dibinde, iyice parlatılmış, ışıltılar saçan kolanlar duruyordu. Will görevinden sağ döndüğü takdirde, Charlotte'a Cyril'in kusursuz bir iş çıkardığını söylemeye karar verdi.

Will, Balios'u nazikçe mırıltılarla uyandırdı ve onu bölmesinden çıkardı. Çocukken, Enstitü'ye gelmeden önce ona at eyerlemek ve dizginlemek öğretilmişti. Will bunları yaparken,

mahmuzları derilerden yukarı çekerken, eyerin iki tarafını kontrol ederken, kayışı tutmak için Balios'un altından dikkatle uzanırken aklının istediği gibi dolaşmasına izin verdi.

Will arkasında herhangi bir not, Enstitü'deki herhangi biri için mesaj bırakmamıştı. Jem onlara onun nereye gittiğini söylerdi. Hem Will şimdi, genelde kolaylıkla bulduğu kelimelere en çok ihtiyaç duyduğunda onlara ulaşamadığını fark etmişti. Veda edebileceğini aklı almıyordu, o yüzden eyer çantalarına ne koyduğunu aklından tekrar tekrar geçirdi: dövüş kıyafeti, temiz bir gömlek ve yaka (ne zaman beyefendi gibi görünmesi gerekeceğini kim bilirdi?), iki stel, sığdırabildiği bütün silahlar, ekmek, peynir, kuru meyve ve sıradan para.

Will kayışı sıkılaştırırken Balios başını kaldırdı ve hafifçe kişnedi. Will başını aniden çevirdi. Ahırın kapısında ince, dişi bir şekil duruyordu. Will ona bakınca şekil sağ elini kaldırdı ve bu eldeki cadı ışığı yanarak kızın yüzünü aydınlattı.

Gelen, omuzlarına mavi, kadife bir pelerin almış, açık bıraktığı siyah saçları yüzünü çerçeveleyen Cecily'ydi. Kızın pelerininin eteğinin altından çıplak ayakları görünüyordu. Will doğruldu. "Cecy, burada ne işin var?"

Kız bir adım ilerledi, sonra eşikte duraksadı ve çıplak ayaklarına baktı. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

"Geceleri atlarla konuşmak hoşuma gidiyor. İyi arkadaşlar. Sen geceliğinle dışarılarda dolaşmamalısın. Bu koridorlarda Lightwoodlar dolaşıyor."

"Çok komik. Nereye gidiyorsun, Will? *Yin fen* arayacaksan beni de yanına al."

"*Yin fen* aramayacağım."

Kızın mavi gözleri anlayışın ışığıyla doldu. "Tessa'nın peşinden gidiyorsun. Cadair Idris'e gidiyorsun."

Will başıyla onayladı.

"Beni de götür," dedi Cecily. "Beni de yanında götür, Will."

Will kıza bakamıyordu; gidip gemle yuları aldı. Onları indirip tekrar Balios'a dönerken elleri titriyordu. "Seni yanımda götüremem. Xanthos'a binemezsin, eğitim almadın ve sıradan bir at yolculuğumuzu yavaşlatır."

"Araba atları otomatlar. Onlara yetişmeyi umuyor olamazsın..."

"Öyle bir şey ummuyorum. Balios, İngiltere'nin en hızlı atı olabilir ama dinlenmesi ve uyuması gerek. Ben çoktan pes ettim. Tessa'ya yolda ulaşamayacağım. Yalnızca, Cadair Idris'e çok geç olmadan varmayı umabilirim."

"O zaman ben de arkandan geleyim ve beni geride bırakıp bırakmadığına aldırma..."

"Mantıklı ol, Cecy!"

"Mantıklı mı olayım?" diye parladı kız. "Tek gördüğüm ağabeyimin yine benden uzaklaştığı! Yıllar oldu, Will! Yıllar! Londra'ya seni bulmaya geldim ve tam birbirimize kavuşmuşken sen tekrar gidiyorsun!"

Will gemi Balios'un ağzına yerleştirir, yuları başının üzerinden kaydırırken Balios huzursuzca kıpırdandı. Balios insanların bağırmasından hoşlanmazdı. Will elini boynuna koyarak hayvanı sakinleştirdi.

"Will." Cecily'nin sesi kulağa tehlikeli geliyordu. "Bana bak, yoksa gidip bütün evi uyandırır, seni durdururum. Yemin ederim, bunu yaparım!"

Will başını atın boynuna yasladı ve gözlerini kapadı. Saman ve at kokusunu, kumaş kokusunu, giysilerine hala tutunan ter ve Jem'in odasında yanan ateşin isinin tatlı kokusunu alabiliyordu. "Cecily," dedi. "Burada olduğunu ve olabildiğince güvende olduğunu bilmem gerek, yoksa gidemem. Yolda hem Tessa için, hem seni arkamda bıraktığım için endişelenemem. Yoksa bu endişe beni yıkar. Zaten sevdiğim onca kişi tehlikede."

Uzun bir sessizlik oldu. Will, Balios'un kalbinin kulağının altında attığını duyabiliyor ama başka hiçbir şey duyamıyordu. Cecily'nin gidip gitmediğini, o konuşurken evi uyandırmak için çıkıp çıkmadığını merak etti. Başını kaldırdı.

Ama hayır, Cecily hala olduğu yerde duruyor, cadı ışığı elinde parıldıyordu. "Tessa bir keresinde bana seslendiğini söyledi," dedi. "Hastayken. Neden ben, Will?"

"Cecily." Will bunu nefes verir gibi bir sesle söylemişti. "Yıllar boyu benim, benim tılsımım oldun. Ella'yı öldürdüğümü sandım. Sen güvende olasın diye Galler'den ayrıldım.

Senin büyüyüp serpildiğini, iyi ve mutlu olduğunu düşündüğüm sürece, seni, annemi ve babamı özlemenin acısı buna değerdi."

"Neden gittiğini hiçbir zaman anlayamadım," dedi Cecily. "Ve Gölge Avcıları'nın canavar olduğunu düşündüm. Buraya neden geldiğini anlayamadım ve düşündüm ki -hep öyle düşündüm- yeterince büyüdüğümde buraya gelirim, kendim de Gölge Avcısı olmak istiyormuşum gibi numara yaparım ve sonunda seni eve dönmeye ikna ederim. Laneti öğrendiğimde ne düşüneceğimi bilemedim. Neden geldiğini anladım ama neden kaldığını anlayamadım."

"Jem..."

Cecily, "Ama o ölürse bile," diyerek Will'in irkilmesine neden oldu, "eve, annemle babama dönmeyeceksin, değil mi? Sen tam bir Gölge Avcısı'sın. Babamın hiç olmadığı kadar. O yüzden onlara yazmamak için inat ediyorsun. Aynı anda nasıl hem af dileyeceğini, hem eve dönmeyeceğini söyleyeceğini bilmiyorsun."

"Eve dönemem, Cecily. Veya en azından, orası artık benim evim değil. Ben bir Gölge Avcısı'yım. Bu kanımda var."

"Kardeşin olduğumu biliyorsun, değil mi?" dedi kız. "Bu benim kanımda da var."

"Numara yaptığını söylemiştin." Will bir an için kızın yüzünü taradı, sonra ağır ağır, "Ama yapmıyorsun, değil mi?" dedi. "Seni antrenman yaparken, savaşırken gördüm. Sen

de benim hissettiklerimi hissediyorsun. Enstitü'nün zemini, ayaklarının altındaki, gerçekten sağlam olan ilk zeminmiş gibi. Ait olduğun bir yer bulmuşsun gibi. Sen gerçekten bir Gölge Avcısı'sın."

Cecily bir şey söylemedi.

Will ağzının çarpık bir tebessümle büküldüğünü hissetti. "Buna seviniyorum," dedi. "Enstitü'de bir Herondale olacağına seviniyorum, ben..."

"Dönmesen bile mi? Will, izin ver seninle geleyim, sana yardım edeyim..."

"Hayır, Cecily! Hep senin daha güvende olmanı istemişken, senin bu hayatı, savaş ve tehlikeyle dolu olan bu hayatı seçtiğini kabullenmem yeterli değil mi? Hayır, bu yüzden benden nefret etsen bile, gelmene izin veremem."

Cecily içini çekti. "Bu kadar dramatik olma, Will. İnsanların senden nefret etmediği barizken, hep yaptıklarında ısrarcı olmak zorunda mısın?"

"Ben dramatiğim," dedi Will. "Gölge Avcısı olmasam bile, sahnede geleceğim olurdu. Alkışlarla karşılanacağımdan şüphem yok."

Cecily bunu komik bulmamış gibiydi. Will onu suçlayamayacağını düşündü. "*Hamlet*'i oynamanla ilgilenmiyorum," dedi Cecily. "Seninle gelmeme izin vermeyeceksen, bana şimdi gittiğin takdirde geri döneceğine söz verir misin?"

"Buna söz veremem," dedi Will. "Ama sana dönebilirsem döneceğim. Ve dönersem annemle babama yazacağım. Bu kadarına söz verebilirim."

"Hayır," dedi Cecily. "Mektup yok. Döndüğün takdirde benimle birlikte eve döneceğine ve annemle babama neden gittiğini açıklayacağına, onları suçlamadığını ve hala sevdiğini söyleyeceğine söz ver. Senden eve temelli dönmeni istemiyorum. Ne sen, ne ben eve temelli dönebiliriz ama onları teselli etmek çok büyük bir iş değil. Bana bunun kurallara aykırı olduğunu söyleme, Will. Çünkü o kuralları çiğnemekten hoşlandığını biliyorum."

"Gördün mü?" dedi Will. "Demek ağabeyini biraz olsun tanıyorsun. Sana söz veriyorum, bütün bu şartlar yerine geldiği takdirde istediğini yapacağım."

Kızın omuzları ve yüzü gevşedi. Öfkesi yok olunca ufacık ve savunmasız görünmeye başlamıştı ama Will onun öyle olmadığını biliyordu. "Cecy," dedi Will yumuşak bir sesle, "gitmeden önce, sana bir şey daha vermek istiyorum."

Elini gömleğinin içine soktu ve Magnus'un ona verdiği kolyeyi boynundan çıkardı. O parıltılı, kıpkırmızı yakut ahırın loş ışığında ileri geri sallandı.

"Kadın kolyeni mi?" dedi Cecily. "Eh, itiraf edeyim, sana pek uymuyordu."

Will, Cecily'ye yaklaştı ve parlayan zinciri kızın siyah saçlı başından geçirdi. Yakut kızın boynuna, onun için yapılmış

gibi düştü. Cecily, Will'i yakutun üzerinden ciddi bakışlarla süzdü. "Onu boynundan hiç çıkarma. İblisler geldiğinde seni uyaracak," dedi Will. "Güvende olmanı sağlayacak -ki senin için istediğim bu- ve bir savaşçı olmana yardım edecek -ki senin istediğin bu."

Cecily elini Will'in yanağına koydu. *"Da bo ti, Gwilym. Byddaf yn dy golli di."*

"Ben de seni," dedi Will. Kıza tekrar bakmadan Balios'a döndü ve eyere tırmandı. Cecily geri çekildiğinde Will atı ahır kapısından çıkardı ve başını rüzgara karşı eğerek, gecenin içinde dörtnala uzaklaştı.

Kan ve metal canavarlarla dolu rüyasından uyanan Tessa, irkilerek sertçe iç çekti.

Büyük bir arabanın bank şeklindeki koltuğunda çocuk gibi kıvrılmış, yatıyordu. Arabanın pencereleri kalın, kadife pencerelerle tamamen kapatılmıştı. Koltuk sert ve rahatsızdı. Yayları Tessa'nın elbisesinin üzerinden vücuduna batıyordu. Elbisenin kendisi de yırtık ve lekeliydi. Kızın saçları serbest kalmış, tutam tutam yüzüne düşmüştü. Karşısında, arabanın zıt köşesine yaslanmış, kalın, siyah, tüylü bir seyahat pelerinine sarınmış, başlığını iyice aşağı çekmiş bir şekil oturuyordu. Arabada başka kimse yoktu.

Tessa çabalayarak, baş dönmesi ve mide bulantısıyla mücadele ederek doğruldu. Ellerini karnına koydu ve derin nefes

almaya çalıştı ama arabanın içindeki pis kokulu hava midesini yatıştırmadı. Tessa ellerini göğsüne koydu, elbisesinin korsajından aşağı akan teri hissetti.

"Kusmayacaksın, değil mi?" dedi paslı bir ses. "Kloroformun bazen böyle bir yan etkisi olur."

Başlıklı yüz gıcırdayarak ona döndü ve Tessa, Bayan Black'in yüzünü gördü. Enstitü'nün basamaklarındayken, eskiden onu esir alan kişinin yüzünü uzun uzadıya inceleyemeyecek kadar şok içindeydi ama şimdi o yüzü yakından görebiliyordu ve bu yüzden ürperdi. Kadının teni yeşilimsiydi, gözlerinde kara damarlar vardı. Dudakları sarkıktı ve gri dili görünüyordu.

Tessa sertçe, "Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordu. Gotik romanlarda kadın kahramanlar kaçırıldıklarında hep ilk bu soruyu sorarlardı ve bu Tessa'yı hep sinir ederdi ama şimdi bu soruyu sormanın mantıklı olduğunu görüyordu. Bu tür bir durumda, insanın öğrenmek istediği ilk şey nereye gittiği oluyordu.

"Mortmain'e," dedi Bayan Black. "Ve benden alıp alabileceğin tek bilgi bu, kız. Bana kesin emirler verildi."

Bu Tessa'nın beklemediği bir şey değildi ama yine de kızın göğsünün sıkışmasına, nefesinin kesilmesine sebep oldu. Tessa dürtüsüne karşı koyamayarak arkasına yaslanıp Bayan Black'ten uzaklaştı ve penceresinin perdesini çekti.

Dışarısı karanlıktı ve ay yarı yarıya saklıydı. Taşra tepelik ve sert hatlıydı. Arada bir görülen ışık benekleri meskenlere

ait olabilirdi. Arazide kara taş yığınları vardı. Tessa elinden geldiğince dikkat çekmeden kapının koluna uzandı ve onu aşağı itmeyi denedi. Kapı kilitliydi.

"Zahmet etme," dedi Karanlık Kız Kardeş. "Kapının kilidini açamazsın ve kaçsan bile seni yakalarım. Hatırladığından çok daha hızlıyım."

"Basamaklardan o sayede mi kayboldun?" diye sordu Tessa. "Enstitü'de?"

Bayan Black kibirli kibirli gülümsedi. "Sana göre yok oldum. Aslında yalnızca hızla ilerlemiş, sonra geri dönmüştüm. Bu yeteneği bana Mortmain bahşetti."

"Bunu o yüzden mi yapıyorsun?" dedi Tessa tükürürcesine. "Mortmain'e duyduğun minnetten ötürü mü? O seni pek önemsemiyordu. Yoluna çıkacağını düşündüğünde Jem ve Will'i seni öldürmeye gönderdi."

Tessa, Jem ve Will'in adını söyler söylemez, anıların etkisiyle beti benzi attı. Kendisi götürülürken Gölge Avcıları Enstitü'nün basamaklarında canlarını kurtarmak için savaşıyorlardı. Otomatlara karşı ayakta durabilmişler miydi? İçlerinden biri yaralanmış ya da Tanrı esirgesin ama ölmüş müydü? Ama Jem'e ya da Will'e bir şey olsa, Tessa herhalde bunu anlar, bir şekilde hissederdi. İkisine karşı, kalbinin birer parçasıymışlar gibi hassastı.

"Hayır," dedi Bayan Black. "Gözlerindeki soruyu yanıtlıyorum; o çok sevdiğin güzel Gölge Avcısı çocuklardan

biri olsa, bunu hissedemezdin. İnsanlar hep hayal edebileceklerini hayal ediyor ama *parabatai* bağı gibi sihirli bir bağ olmadığı takdirde, bunlar yalnızca hayalden ibarettir. Ben oradan ayrılırken canlarını kurtarmaya çalışıyorlardı." Kadın sırıttı, dişleri o karanlıkla metalik bir ışıltı saçtı. "Mortmain'den seni ona zarar görmeden götürme emri almamış olsaydım, seni otomatların lime lime etmesi için orada bırakırdım."

"Neden beni ona zarar görmeden götürmeni istiyor?"

"Sen ve soruların. Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu neredeyse unutacaktım. Mortmain'in istediği, ona yalnızca senin verebileceğin bir bilgi var. Ve hala seninle evlenmek istiyor. Bana kalırsa, budalalık ediyor. Hayatı boyunca başına bela olacaksın ama bu umrumda değil. Ben ondan istediğimi aldığım zaman çekip gideceğim."

"Mortmain'i ilgilendirebilecek bir şey bilmiyorum!"

Bayan Black alaycı bir tavırla soludu. "Çok genç ve aptalsın. İnsan değilsiniz, Bayan Gray ve yapabileceklerinizi hemen hiç bilmiyorsunuz. Size daha fazlasını öğretebilirdik ama direndiniz. Mortmain'in benim kadar hoşgörülü olmadığını göreceksiniz."

"Hoşgörülü mü?" dedi Tessa sertçe. "Beni sürekli dövüyordunuz."

"Fiziksel acıdan daha kötü şeyler vardır, Bayan Gray. Mortmain'in merhameti yoktur."

"Aynen öyle." Tessa öne eğildi. Mekanik meleği elbisesinin korsajının altında iki kat hızlı atıyordu. "Sizden istediğini neden yapıyorsunuz? Ona güvenemeyeceğinizi, onun sizi memnuniyetle mahvedeceğini biliyorsunuz..."

"Onun bana verebileceği şeye ihtiyacım var," dedi Bayan Black. "Onu elde etmek için yapmam gerekeni yapacağım."

"Neymiş o?" diye sordu Tessa.

Bayan Black'in güldüğünü duydu, sonra Karanlık Kız Kardeş başlığını arkaya itti ve pelerininin yakasını açtı.

Tessa tarih kitaplarında, Londra Köprüsü'nde kazığa geçirilen kelleleri okumuştu ama bunun gerçekte ne kadar korkunç görüneceğini hayal edememişti. Belli ki, Bayan Black'in başı kesildikten sonra maruz kaldığı çürüme geri çevrilmemişti. Bu yüzden kafatasına saplanan metal kazığın etrafından parça parça gri deri sarkıyordu. Kadının bedeni yoktu. Başının altında yalnızca sopayı andıran, eklemli iki kolun bağlandığı pürüzsüz, metal bir sütun vardı. O kolların ucunda ne biçim eller varsa, onları örten gri, buzağı derisinden eldivenler görünüşüne son, iğrenç bir ayrıntı ekliyordu.

Tessa çığlık attı.

12

YOLDAKİ HAYALETLER

Ah, hep güzelsiniz, hep dostane!
Söyleyin, Cennet'te çok sevmek suç mudur?
Bir kalp, sevgili ya da Romalı rolü oynamak için
Fazla yumuşak ya da fazla mı sert olmalıdır?
Gökyüzünde parlak bir ışık yanmaz mı?
Çok düşünenler ya da cesurca ölenler için.

-ALEXANDER POPE,

"ELEGY TO THE MEMORY OF AN UNFORTUNATE LADY"

Will, alçak bir tepenin zirvesinde ayakta duruyor, ellerini ceplerine sokmuş, sakin Bedfordshire kasabasına sabırsızca bakıyordu.

Balios'la ikisi, Londra'dan ellerinden geldiğince hızlı çıkıp Büyük Kuzey Yolu'na doğru dörtnala ilerlemişlerdi. Şafağa yakın yola çıktıklarından Will, Islington'dan, Holloway ve Highgate'ten geçerken yollar epeyce boştu. Will birkaç seyyar satıcı arabasıyla bir iki yayanın yanından geçmişti ama bunun dışında onu yavaşlatacak bir şey olmamıştı. Balios sıradan bir at kadar çabuk yorulmadığından Will çabucak Barnet'ten çıkmış, Güney Mimms ve Londra Colney'den dörtnala geçmişti.

Will dörtnala gitmeye bayılırdı. Atın sırtına dümdüz yatar, rüzgarı saçlarının arasında hisseder, Balios'un nalları altındaki yolu, koca lokmalar halinde yerdi. Şimdi, Londra'dan çıktıktan sonra içinde hem büyük bir acı, hem tuhaf bir özgürlük hissetmeye başlamıştı. İkisini aynı anda hissetmek tuhaftı ama Will buna engel olamıyordu. Colney yakınlarında göletler vardı. Will yola devam etmeden önce Balios su içsin diye durmuştu.

Şimdi, Londra'nın neredeyse otuz mil kuzeyindeyken, yıllar önce bu yoldan Enstitü'ye gelişini hatırlamadan edemedi. Galler'den gelirken yolun bir kısmını babasının atlarından biriyle aşmıştı ama paralı yollar için parasının olmadığını fark edince atı Staffordshire'da satmıştı. Atı çok ucuza sattığını biliyordu ve çocukluğu boyunca bindiği Hengroen'e veda etmek zor, Londra'ya gitmek için millerce taban tepmek daha da zor olmuştu. Will Enstitü'ye ulaştığında ayakları da, yere düşüp çizdirdiği elleri de kanıyordu.

Şimdi ellerine, o ellerin üzerine koyulan ellerin anısıyla baktı. Uzun parmaklı ince eller, bütün Herondaleler'in elleri öyleydi. Jem hep onun müziğe yeteneğinin olmamasının yazık olduğunu, ellerinin piyano için yaratıldığını söylerdi. Jem'in düşüncesi Will'in kalbine batan bir iğne gibiydi. Will anıyı bir kenara itti ve tekrar Balios'a döndü. Burada yalnızca at su içsin diye değil, ona bir avuç arpa yedirmek -arpa hız ve dayanıklılık için iyiydi- ve dinlenmesine izin vermek için de durmuştu. Sıklıkla atlarını ölünceye dek süren askerlerin hikayelerini duyardı ama Tessa'ya ulaşmayı ne kadar istese de, böyle zalimce bir şey yaptığını hayal edemiyordu.

Yolda epeyce trafik vardı: el arabaları, arkasında içki fıçıları olan arabaları çeken yük atları, hatta arada bir atların çektiği bir otobüs. Gerçekten, bütün bu insanlar çarşamba gününün ortasında burada olmak, yolları tıkamak zorunda mıydı? En azından eşkıya yoktu. Tren yolları, paralı yollar ve düzgün polisler, yol soyguncularının kökünü yıllar önce kazımıştı. Birini öldürerek vakit harcamak Will'in hiç hoşuna gitmezdi.

Watling Caddesi'ne ulaşmak için acele ettiğinden öğle yemeği için durmamış, Saint Albans'ın etrafından dolaşmıştı. Watling Caddesi şimdi Wroxeter'da bölünen, bir yarısı İskoçya'ya giden, diğer yarısı İngiltere'nin ortasından geçip Galler'deki Holyhead limanına ulaşan kadim Roma yoluydu. Yolda hayaletler vardı. Will rüzgarda, o yola *Wæcelinga Stræt* diyen, Boadicea'daki, Romalıları yıllar önce bu yolda yenmiş

olan son birlik öbeklerinden bahseden eski Anglo-Saxon sözcüklerin fısıltısını duyuyordu.

Şimdi, elleri ceplerinde taşraya bakarken saat üçtü ve gökyüzü kararmaya başlıyordu. Will'in çok geçmeden akşam çöktüğünde ne yapacağını düşünmesi, bir han bulması, atını dinlendirmesi ve uyuması gerekecekti. Will o anda, Tessa'ya Boadicea'nın, kadınların da savaşçı olabileceğini kanıtladığını söylediği günü hatırlamaktan kendisini alamadı. Tessa'ya onun mektuplarını okuduğunu, içindeki, o sakin, gri gözlerin ardında gizli olan savaşçı ruhu sevdiğini söylememişti.

Gördüğü bir rüyayı hatırladı. Rüyada gökyüzü masmaviydi ve Tessa yeşil bir tepede, Will'in yanında oturuyordu. *Sen kalbimde hep ilk sırada olacaksın.* Will'in ruhunda vahşi bir öfke belirdi. Mortmain Tessa'ya ne cüretle dokunurdu? Tessa onlardan biriydi. Will'e ait değildi -herhangi birine, hatta Jem'e bile ait olamayacak kadar kendisiydi- ama Tessa'nın yeri onların yanıydı. Will bunu görmediği için Konsolos'a sessizce lanet okudu.

Tessa'yı bulacaktı. Onu bulacaktı ve eve geri getirecekti; Tessa onu hiçbir zaman sevmese de, bunu umursamayacak, Tessa ve kendisi için bunu yapacaktı. Hızla Balios'a döndü, at da ona kötü kötü baktı. Will eyerin üzerine sıçradı.

"Haydi, ihtiyar oğlan," dedi. "Güneş alçalıyor ve gece çökmeden Hockliffe'ye ulaşmamız gerek, yağmur yağacak gibi."

Topuklarını atın böğrüne bastırdı ve Balios, sürücüsünün sözlerini anlamışçasına, kurşun gibi fırladı.

"Galler'e yalnız gitti, öyle mi?" dedi Charlotte sertçe. "Onun böyle budalaca bir şey yapmasına nasıl izin verirsiniz?"

Magnus omuz silkti. "Serseri Gölge Avcıları'nı yola getirmek benim sorumluluğum değil, hiçbir zaman da olmayacak. Aslına bakarsanız, beni neden suçladığınızdan emin değilim. Geceyi kütüphanede, Will'in gelip benimle konuşmasını beklemekle geçirdim ama Will gelmedi. Sonunda Kuduz ve Likantropi bölümünde uyuyakalmışım. Woolsey arada bir ısırıyor, ben de endişeleniyorum."

Bu bilgiye kimse karşılık vermedi ama Charlotte her zamankinden kızgın görünüyordu. Masada epeyce kişi eksik olduğundan, kahvaltı sessiz geçmişti. Will'in yokluğu şaşırtıcı değildi. Onun *parabataisinin* yanında olduğunu varsaymışlardı. O yüzden, ancak Cyril nefes nefese içeri dalıp da Balios'un bölmesinde olmadığını haber verdiğinde endişeye kapılmışlardı.

Enstitü'de yapılan aramada, Magnus Bane kütüphanenin bir köşesinde uyurken bulunmuştu. Charlotte onu sarsarak uyandırmıştı. Ona Will'in nerede olduğu sorulduğunda, Magnus içten bir tavırla, Will'in Tessa'nın yerini öğrenmek ve onu gizlice ya da kaba güç kullanarak Enstitü'ye geri getirmek amacıyla çoktan Galler'e gitmek üzere yola çıktı-

ğına inandığını söylemişti. Bu bilgi Magnus'u çok şaşırtan bir biçimde Charlotte'ın paniğe kapılmasına sebep olmuş, Charlotte kütüphanede Jem dışında, Enstitü'nün bütün Gölge Avcıları'nın gelmesinin emredildiği bir toplantı düzenlemişti. Topallayarak, bir bastona bütün ağırlığını vererek gelen Gideon bile oradaydı.

Charlotte diğerlerinin etrafında oturduğu uzun masanın en ucunda ayakta durarak "Will'in ne zaman gittiğini bilen var mı?" diye sordu.

Ellerini ağırbaşlılıkla önünde kenetlemiş olan Cecily, birden halının deseniyle çok ilgilenmeye başlamıştı.

Charlotte, "Boynundaki çok güzel bir mücevher," demiş, kızın boynundaki yakuta kısık gözlerle bakmıştı. "Dün boynunda olduğunu hatırlamıyorum. Aslında, hatırladığım kadarıyla onu *Will* takıyordu. Onu sana ne zaman verdi?"

Cecily kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. Will'in kararları kendisine aittir ve Konsolos'a ne yapılması gerektiğini açıklamaya çalıştık. Klav yardım etmeye yanaşmadığı için Will işleri kendi eline aldı. Neden farklı bir şey beklediğinizi bilmiyorum."

"Onun Jem'i terk edeceğini düşünmemiştim," diyen Charlotte, hemen ardından bunu söylediği için şoka uğramış göründü. "Ben, uyandığında bunu ona nasıl söyleyeceğimizi hayal dahi edemiyorum."

Cecily öfkeyle, "Jem biliyor..." diye söze başladı, ama Gabriel sözünü keserek onu şaşırttı.

"Elbette biliyor," dedi. "Will *parabatai* olarak görevini yerine getiriyor, o kadar. Jem'in elinden gelse yapacağı şeyi yapıyor. Jem'in yerine gitti. Bu, bir *parabatai*nin yapması gereken şey."

"Will'i savunuyorsun, öyle mi?" dedi Gideon. "Ona onca zaman o şekilde davrandıktan sonra? Jem'e onlarca kez, *parabatai* zevkinin berbat olduğunu söyledikten sonra?"

Gabriel, "Will kınanacak türden bir insan olabilir ama bu en azından onun kınanacak bir Gölge Avcısı olmadığını gösteriyor," dedi, sonra, Cecily'nin bakışlarını görerek ekledi. "Aslında, kınanacak bir insan da olmayabilir. Bütünüyle."

"Çok yüce gönüllüsün, Gideon," dedi Magnus.

"Ben Gabriel'ım."

Magnus elini salladı. "Bütün Lightwoodlar gözüme aynı görünüyor..."

Gabriel masadan bir şey alıp Magnus'a fırlatamadan Gideon, "*Öhö*," diye araya girdi. "Will'in kişisel nitelikleri ve başarısızlıkları veya birinin Lightwoodlar'ı birbirinden ayırmaktaki kabiliyetsizliği bir yana, şu soru hala cevaplanmadı: Will'in peşinden gidecek miyiz?"

"Will yardım istese, kimseye söylemeden gecenin bir yarısı çekip gitmezdi," dedi Cecily.

"Evet," dedi Gideon, "ne de olsa Will harekete geçmeden önce uzun uzun düşünüp temkinli kararlar vermesiyle meşhur."

"En hızlı atımızı çalmış," dedi Henry. "Bu bir bakıma yapacaklarını önceden düşündüğü anlamına geliyor."

"Will'in Mortmain'le bir başına savaşmaya gitmesine izin veremeyiz. Öldürülür," dedi Gideon. "Gerçekten gecenin bir yarısı gittiyse yolda ona yetişme ihtimalimiz olabilir..."

Henry, "En hızlı at," diye hatırlatmada bulundu, Magnus da alaycı alaycı soludu.

"Aslında, öldürülmesi kaçınılmaz değil," dedi. "Evet, hepimiz Will'in peşinden gidebiliriz ama Usta'ya karşı gönderilmiş büyük bir birliğin, at sırtındaki tek bir çocuktan daha çok dikkat çekeceği kesin. Will'in en büyük şansı, fark edilmemek olacaktır. Ne de olsa, savaşa gitmiyor. Tessa'yı kurtaracak. Bu tür bir göreve, gizlilik ve sinsilik uyacaktır..."

Charlotte elini masaya öyle bir güçle indirdi ki, ses odada yankılandı. Kadın Magnus'un bile korkmuş görünmesine sebep olan buyurgan bir sesle, "Hepiniz susun," dedi. "Gabriel, Gideon, ikiniz de haklısınız. Onu takip etmememiz Will için daha iyi ancak içimizden birinin katledilmesine izin veremeyiz. Usta'ya ulaşamayacağımız da doğru. Konsey bu konuda karar vermek için toplanacak. Şu anda bu meseleyle ilgili yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Bu yüzden, hepimiz enerjimizi Jem'i kurtarmak için kullanmalıyız. O can çekişiyor ama ölmedi. Will'in gücünün bir kısmı ona bağlı ve o, içimizden biri. Sonunda bize hastalığına tedavi arama izni verdi, biz de bunu yapmalıyız."

"Ama..." diye söze başladı Gabriel.

"*Sus!*" dedi Charlotte. "Enstitü'nün başında ben varım. Seni babandan kimin kurtardığını hatırlayacak ve bana saygı göstereceksin."

"Gideon'a haddini iyi bildirdi," dedi Magnus tatmin dolu bir tavırla.

Charlotte alev alev gözlerini ona çevirdi. "Sen de, Büyücü, Will seni buraya çağırmış olabilir ama benim tahammülümün sınırlarındasın. Bana bu sabah söylediklerinden anladığıma göre, Will'e o yokken Jem için bir tedavi bulmak adına elinden geleni yapacağını söylemişsin. Gabriel ve Cecily'ye, ihtiyacın olan malzemeleri alabilecekleri dükkanın nerede olduğunu söyleyeceksin. Gideon, sen yaralı olduğun için kütüphanede kalacak ve Magnus'un istediği kitapları bulacaksın. Yardıma ihtiyacın olursa Sophie ya da ben sana yardım edeceğiz. Henry, belki Magnus mahzenini laboratuvar olarak kullanabilir? Bunu sakıncalı kılacak bir proje üzerinde çalışmıyorsan?" Henry'ye kaşlarını kaldırarak baktı.

"Aslında, çalışıyorum," dedi Henry, biraz tereddütlü bir tavırla, "ama Jem'e yardım edecek bir şeye dönüştürülebilir ve Bay Bane'in yardımını sevinçle karşılarım. O da bunun karşılığında bilimsel aletlerimin hepsini kullanabilir."

Magnus ona merakla baktı. "Tam olarak ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Eh, bizim büyü yapmadığımızı biliyorsunuz, Bay Bane," diyen Henry, birinin deneylerine ilgi göstermesine sevinmiş göründü. "Ama bir ışınlama büyüsünün bilimsel versiyonuna benzeyen bir aygıt üzerinde çalışıyorum. İstediğiniz herhangi bir yere kapı açacak..."

"O yerlere Çin'deki, *yin fen*le dolu bir depo da dahil mi?" dedi Magnus gözleri parlayarak. "Bu, kulağa gerçekten çok ilginç geliyor."

"Hayır, gelmiyor," diye mırıldandı Gabriel.

Charlotte ona öldürücü bir bakış attı. "Yeter, Bay Lightwood. Sanırım hepinize görev verdim. Gidin ve o görevleri yerine getirin. Bana kaydettiğiniz ilerlemenin raporunu verinceye dek, kimseden tek kelime duymak istemiyorum. Ben Jem'in yanında olacağım." Bunları söyledikten sonra, bir hışım odadan çıktı.

"Ne kadar tatmin edici bir tepki," dedi Bayan Black.

Tessa ona ters ters baktı. Arabanın köşesine büzülmüş, bir zamanlar Bayan Black olan korkunç yaratıktan uzaklaşabildiği kadar uzaklaşmıştı. Kadını ilk gördüğünde çığlık atmış, sonra ağzını aceleyle örtmüş ama çok geç kalmıştı. Bayan Black'in onun dehşetinden zevk aldığı belliydi.

"Başınız kesildi," dedi Tessa. "Böyle mi yaşıyorsunuz? *Bu şekilde?*"

"Büyü," dedi Bayan Black. "Mortmain'e şu andaki halimle işine yarayabileceğimi söyleyen, senin ağabeyindi. Yaşamaya

devam etmemi sağlayan kanı döken ağabeyindi. Hayatım için, hayatlar."

Kadın korkunç bir tebessümle sırıttı, Tessa da kollarında ölen ağabeyini düşündü. *Yaptığım her şeyi bilmiyorsun, Tessie.* Tessa ağzına dek gelen safrayı yuttu. Ağabeyi öldükten sonra Değişerek ona dönüşmeyi, onun anılarından Mortmain hakkında bilgi almayı denemişti ama o anılar yalnızca öfke, kin ve hırstan oluşan gri hayaletlerdi. Tessa o anıların arasında elle tutulur bir şey bulamamıştı. İçinde, ağabeyinin zaaflarını keşfedip istismar etmiş olan Mortmain'e karşı yeni bir nefret dalgası kabardı. Jem'in *yin fen*ini, Gölge Avcıları'na istediğini yaptırmak için zalimce elinde tutan Mortmain'e karşı. Bayan Black bile bir bakıma onun oyunlarının tutsağıydı.

"Size bir beden vereceğini düşündüğünüz için Mortmain'in dediklerini yapıyorsunuz," dedi Tessa. "Sizin sahip olduğunuz o... o şey gibi değil, bir tür gerçek insan bedeni."

"İnsan." Bayan Black alaycı alaycı güldü. "*İnsan*dan daha iyisini bekliyorum. Ama bundan da iyisini, sıradanların arasından fark edilmeden geçip sanatımı tekrar icra etmeme imkan verecek bir şey. Usta'ya gelince, onda bunu yapacak gücün olacağını biliyorum. Senin sayende. Çok geçmeden gücü her şeye yetecek ve sen bunun için ona yardım edeceksin."

"Onun sizi mükafatlandıracağını düşünüyorsanız budalasınız demektir."

Bayan Black'in gri dudakları bir kahkahayla kıpırdandı. "Ah, ama öyle yapacak! Buna yemin etti, ben de vaat ettiğim her şeyi yerine getirdim. İşte, kusursuz gelinini ona götürüyorum. Hem de o gelini ben eğittim! Azazel adına, Amerika'dan gelen o gemiden indiğin anı hatırlıyorum. Tamamen ölümlü, işe yaramaz görünüyordun. Seni hiçbir zaman işe yarayacak şekilde eğitemeyeceğimden korkmuştum. Ama yeterince sert davranırsan her şeye şekil verebilirsin. Mortmain'e güzelce hizmet edeceksin."

"Ölümlü olan her şey işe yaramaz değildir."

Bayan Black yine alaycı alaycı soludu. "Bunu Nefilimler'le olan bağından ötürü söylüyorsun. Çok uzun zamandır, kendi türünle olacağına onlarlasın."

"Ne türü? Benim türüm yok. Jessamine annemin Gölge Avcısı olduğunu söyledi..."

"O Gölge Avcısı'ydı," dedi Bayan Black. "Ama baban değildi."

Tessa'nın kalbi bu sözler üzerine tekledi. "İblisti, öyle mi?"

"Melek değildi." Bayan Black dudak büktü. "Usta zamanla her şeyi sana açıklayacak. Ne olduğunu, neden yaşadığını ve ne için yaratıldığını." Kadın metalik eklemlerini gıcırdatarak arkasına yaslandı. "O Gölge Avcısı çocukla kaçtığında nere-deyse etkilenecektim, bilesin. Cesaretinin olduğunu gördüm. Aslında, Nefilimler'le onca zaman geçirmen Usta'nın yararına oldu. Artık Aşağıdünya'yı tanıyorsun ve oraya uyduğunu gös-

terdin. Yeteneklerini çetin şartlar altında kullanmak zorunda kaldın. Benim senin için yaratacağım sınavlar o kadar güç olmayabilir, sana aynı deneyim ve güveni vermeyebilirdi. Sendeki farkı görebiliyorum. Usta'ya layık bir gelin olacaksın."

Tessa inanmazlık yüklü bir ses çıkardı. "Neden? Onunla zorla evlendiriliyorum. Cesaretimin ya da deneyimimin olup olmaması ne fark eder? O buna neden aldırsın ki?"

"Ah, ama siz onun gelininden fazlası olacaksınız, Bayan Gray! Siz, Nefilimler'in sonu olacaksınız. Bunun için yaratıl-dınız. Ve onlar hakkında ne kadar çok bilginiz olursa, onlara ne kadar çok sempati beslerseniz, o denli etkili bir silah olup onları mahvedeceksiniz."

Tessa ciğerlerindeki bütün hava boşalmış gibi hissetti. "Mortmain'in ne yaptığı umrumda değil. Onunla işbirliği yapıp Gölge Avcıları'na zarar vermeyeceğim. Bunun için beni öldürmesi ya da bana işkence etmesi gerekir."

"Sizin ne istediğinizin önemi yok. Onun iradesi karşısında direnmenizin bir yararının olmadığını göreceksiniz. Hem, Nefilimler'i yok etmek için, olduğunuz şey olmaktan başka bir şey yapmanıza gerek yok. Ve Mortmain'le evlenmekten -ki bu sizin herhangi bir şey yapmanızı gerektirmiyor."

"Başka biriyle nişanlıyım," dedi Tessa tükürürcesine. "James Carstairs'le."

"Amanın," dedi Bayan Black. "Korkarım Usta'nın iddi-ası, onunkine üstün gelecektir. Hem James Carstairs, saliya

dek ölmüş olacak. Mortmain İngiltere'deki bütün *yin feni* satın aldı ve yeni kargo gemilerinin yolunu tıkadı. Belki de bunları bir bağımlıya aşık olmadan önce düşünmeliydiniz. Ama ben mavi gözlü olana aşık olacağınızı sanmıştım," dedi kadın. "Kızlar genelde hep onları kurtaranlara aşık olmaz mı?"

Tessa sürreallik perdesinin inmeye başladığını hissetti. Burada, Bayan Black'le birlikte bu arabada hapis olduğuna, büyücü kadının Tessa'nın romantik meselelerini tartışmaktan hoşnut görünmesine inanamıyordu. Tessa pencereye doğru döndü. Ay yükselmişti ve Tessa dar bir yolda ilerlediklerini görebiliyordu. Arabanın etrafında gölgeler vardı ve aşağıda, kayalık bir uçurum karanlığın içinde kayboluyordu.

"Kurtarılmanın birçok yolu vardır."

Bayan Black dişlerini parıldatan bir tebessümle, "Eh," dedi, "bu kez sizi kurtarmaya kimsenin gelmeyeceğinden emin olabilirsiniz."

Nefilimler'in sonu olacaksınız.

"O halde kendimi kurtarmam gerekecek," dedi Tessa. Bayan Black başını bir uğultu ve tıkırtı eşliğinde Tessa'ya doğru çevirip kaşlarını şaşkınlıkla çattı. Ama Tessa çoktan toparlanmaya, bacaklarındaki ve gövdesindeki bütün gücü ona öğretilen şekilde toplamaya başlamıştı. Bu yüzden, kendisini arabanın karşısından kapıya attığında bunu, sahip olduğu bütün güçle yaptı.

Tessa kapının kilidinin kırıldığını ve Bayan Black'in öfkeyle tiz bir çığlık attığını duydu. Metal bir kol Tessa'nın sırtına sürtünerek elbisesinin yakasını tuttu, yaka yırtıldı ve Tessa birden arabadan yolun kenarındaki kayaların üzerine düştü. Araba yolda hızla ilerlemeye devam ederken ve Bayan Black durması için sürücüye haykırırken Tessa düştü, kaydı, yuvarlandı. Düşerken rüzgar, Tessa'nın kulaklarında uğuldadı, kollarıyla elleri etrafındaki boşlukta çılgınca sallandı ve uçurumun sığ olabileceği, Tessa'nın düşüşten sağ çıkabileceği umudu yok oldu. Tessa düşerken altında parıldayan, diş diş kayaların arasından dolanan dar bir pınar gördü ve düştüğünde yere çarpıp nazik bir porselen gibi kırılacağını anladı.

Gözlerini kapadı ve sonun çabuk gelmesini diledi.

Will yüksek, yeşil bir tepenin zirvesinde duruyor, denize bakıyordu. Gökyüzü ve deniz öyle yoğun bir maviydi ki, birbirlerine karışıyor gibilerdi. Bu yüzden, ufukta sabit bir nokta yoktu. Martılar ve deniz kırlangıçları tepesinde taklalar atıyor, bağırıyordu ve tuzlu rüzgar saçlarını uçuşturuyordu. Hava yaz gibi sıcaktı ve Will'in ceketi otların üzerinde terk edilmişti. Will gömleği ve pantolon askısıyladı, elleri de güneşten kahverengileşmişti.

"Will!" Will tanıdık sesi duyunca döndü ve Tessa'nın tepeye tırmandığını, ona doğru geldiğini gördü. Tepenin kenarında ona tanıdık gelmeyen, beyaz çiçeklerin bittiği küçük bir bölüm vardı

ve Tessa'nın kendisi de, Will'in onu Benedict Lightwood'un balkonunda öptüğü gece baloda giydiği beyaz elbiseyle çiçeğe benziyordu. Uzun, kahverengi saçları rüzgarda uçuşuyordu. Bonesini çıkarmış, onu tek elinde tutup Will'e sallıyor, onu gördüğüne çok sevinmiş gibi gülümsüyordu. Sevinmekten de öte. Sanki onu görmek dünyadaki en büyük mutluluktu.

Will'in kalbi de Tessa'yı görünce yerinden sıçradı. Çocuk, "Tess," diye seslendi ve kızı kendisine doğru çekebilecekmiş gibi elini uzattı. Ama Tessa hala çok uzaktaydı ve birden hem çok yakın, hem çok uzak görünmeye başlamıştı. Will onun yukarı çevirdiği güzel yüzünün her ayrıntısını görebiliyor ama ona dokunamıyordu. Çocuk olduğu yerde, arzular içinde, kalbi göğsünde kanatlar gibi çarparak bekledi.

Sonunda Tessa, Will'in ayakkabılarının altındaki otların ve çiçeklerin eğildiğini görebileceği kadar ona yaklaştı. O Tessa'ya, Tessa da ona uzandı. Elleri birbirlerininkini buldu ve bir an için gülümseyerek öylece durdular. Tessa'nın parmakları ılıktı.

Will, "Seni bekliyordum," dedi, Tessa da ona gülümsedi ama ayakları kayıp uçuruma doğru devrilirken tebessümü kayboldu. Elleri Will'inkilerden koptu ve Will birden havayı tuttuğunu fark etti. Tessa sessizce, mavi ufkun önündeki beyaz bir leke gibi düşüyordu.

Will yatakta ok gibi doğruldu. Kalbi kaburgalarına çarpar gibi atıyordu. Beyaz At'taki odası ay ışığıyla yarı yarıya doluydu ve

bu ışık, mobilyaların ona tanıdık gelmeyen siluetlerini belirginleştiriyordu: lavabo ve üzerinde Fordyce'ın *Genç Kadınlara Vaazlar*'ının durduğu komodin, içinde yalnızca közler kalmış şöminenin yanındaki fazla doldurulmuş koltuk. Will'in yatağının çarşafları soğuktu ama Will terliyordu. Bacaklarını yatağın kenarından aşağı indirdi ve pencereye yürüdü.

Pencere pervazında, içinde kaskatı, kurumuş çiçekler olan bir vazo vardı. Will onları iterek yolundan çekti ve pencerenin mandalını ağrıyan parmaklarla açtı. Bütün vücudu ağrıyordu. Hayatında bir atla hiç bu kadar uzun yol gitmemişti, bu yüzden bitkindi ve eyerde oturduğu için canı yanıyordu. Yarın tekrar yola koyulmadan önce *iratze*lere ihtiyacı olacaktı.

Pencere dışarı açıldı ve soğuk hava genç adamın yüzüne, saçlarına çarparak tenini serinletti. Will'in içinde, kaburgalarının altında ata binmekle ilgisi olmayan bir acı vardı. Will bunun Jem'den ayrılmanın etkisi mi, Tessa için duyduğu endişe mi olduğunu bilemiyordu. Tessa'nın düştüğünü, ellerinin birbirinden ayrıldığını görüp duruyordu. Daha önce hiçbir zaman rüyaların kehanet olabileceğine inanmamıştı ama midesindeki sıkı, soğuk düğümü çözemiyor, sert nefeslerini düzene sokamıyordu.

Pencerenin karanlık camında, yüzünün yansımasını görebiliyordu. Pencereye hafifçe dokundu. Parmak uçları camdaki buğuda izler bıraktı. Will onu bulduğunda Tessa'ya ne söyleyeceğini, ona peşinden gelenin neden Jem değil de kendisi olduğunu nasıl açıklayacağını düşündü. Bu dünyada biraz

olsun adalet varsa, en azından birlikte yas tutabilirlerdi. Tessa Will'in onu gerçekten sevdiğine hiç inanmazsa, sevgisine asla karşılık vermezse, en azından üzüntülerini paylaşabilirlerdi. Tessa'nın daha sakin gücüne duyduğu ihtiyacı düşünmeye neredeyse dayanamayan Will gözlerini kapadı ve alnını soğuk cama yasladı.

East End'in dolambaçlı yollarında dolaşır, Limehouse İstasyonu'ndan Gill Caddesi'ne giderlerken Gabriel, Cecily'nin yanında durduğunun farkına varmadan edemedi. Büyülenmişlerdi ve bu iyiydi. Aksi takdirde görünüşleri Londra'nın bu yoksul mahallesinde kesinlikle dikkat çeker, belki satılık mallara bakmaları için apar topar bir simsarın dükkanına sokulmalarına sebep olabilirdi. Zaten Cecily yeterince meraklıydı, durup durup dükkan vitrinlerine bakıyordu. Yalnızca şapkacılara ve bonecilere değil, çizme boyasından kitaplara, oyuncaklardan kurşun askerlere dek her şeyi satan dükkanlara da. Gabriel kendisine, kızın taşradan geldiğini, bırakın Londra gibisini, muhtemelen hiç zengin bir ticaret şehri görmediğini hatırlatmak zorunda kaldı. Kızı onun konumuna yaraşır bir yere götürebilmeyi diliyordu. Bu karanlık, dar sokaklardaki dükkanlara değil, Burlington Arcade'deki ya da Piccadilly'dekilere...

Will, Herondale'in kardeşinden ne beklediğini bilmiyordu. Onun da Will kadar tatsız olmasını mı? Kızın Will'e böylesine, rahatsız edici derecede benzemesini ama aynı zamanda olağandışı denecek kadar güzel olmasını mı? Gabriel, Will'in yüzüne nadiren o yüze bir yumruk çakmak istemeden bakardı ama Cecily'nin yüzü büyüleyiciydi. Gabriel'ın içinden onun gözlerinin yıldız ışığı gibi mavi olduğuna, saçlarının gecenin karanlığı gibi olduğuna dair şiir yazmak geliyordu -çünkü "ışığı" ve "karanlığı" kelimeleri kafiyeliydi- ama içinden bir ses şiirin pek de iyi olmayacağını söylüyordu ve Tatiana zaten onu şiirden epeyce soğutmuştu. Hem zaten insanın şiire dökemeyeceği bazı şeyler vardı: Mesela bir kız dudaklarını belli bir şekilde büktüğünde, içinizden uzanıp o kızı...

"Bay Lightwood." Cecily bunun Gabriel'ın dikkatini çekme yönündeki ilk teşebbüsü olmadığını belli eden sabırsız bir sesle konuşmuştu. "Yanılmıyorsam dükkanın önünden geçtik."

Gabriel alçak sesle küfretti ve geri döndü. Gerçekten de, Magnus'un onlara verdiği numarayı geçmişlerdi. Karanlık, harap görünüşlü, vitrinleri buğulu bir dükkanın önüne gelinceye dek geldikleri yoldan geri yürüdüler. Gabriel kirli camdan, üzerinde çeşitli tuhaf nesnenin durduğu rafları görebiliyordu: içinde gözleri beyaz ve açık, ölü yılanlar yüzen kavanozlar; başları yerinden sökülmüş, yerine ufak, altın kuş kafesleri takılmış oyuncak bebekler ve insan dişlerinden yapılmış sıra sıra bilezik.

"Aman," dedi Cecily. "Amma da nahoş!"

"Girmek istiyor musunuz?" Gabriel kıza döndü. "Ben tek başıma..."

"Beni bu soğuk kaldırımda mı bırakacaksınız? Hiç centilmence bir hareket değil. Kesinlikle olmaz." Kız kapının koluna uzandı, kapıyı itip açtı ve dükkanın bir yerindeki ufak bir çanın çalmasına sebep oldu. "Lütfen beni takip edin, Bay Lightwood."

Gabriel kızın arkasından göz kırpıştırarak loş dükkana girdi. İçerisi de dışarısından daha davetkar değildi. Uzun, tozlu raflar, gölgeli bir tezgaha doğru uzanıyordu. Pencerelere koyu renk bir merhem sürülmüş gibi, güneş ışığının büyük bir kısmı içeri giremiyordu. Rafların kendileri tıkış tıkıştı -üzerlerinde sapları kemik şeklinde pirinç ziller, balmumları böcekler ya da çiçeklerle doldurulmuş şişman mumlar, tuhaf bir şekle ve çevre ölçüsüne sahip, bir insanın başına asla uyamayacak çok hoş, altın bir taç. Üzerinde bıçaklar, diplerinde tuhaf, kahverengimsi lekeler olan bakır ve taş kaplar olan raflar vardı. Bazı raflara her ebatta, bazılarının tekinde beşten fazla parmak yeri olan eldivenler yığılmıştı. Etleri tamamen sıyrılmış bir insan iskeleti, dükkanın ön kısmındaki ince bir ipten sarkıyor, esinti olmamasına rağmen havada sallanıyordu.

Gabriel kızın korkup korkmadığını görmek için çabucak Cecily'ye baktı ama Cecily korkmamıştı. Korkmuş gibi değil, öfkeli görünüyordu. Yüksek sesle, "Biri buranın tozunu almalı," dedi ve bir hışım dükkanın arkasına doğru yürüdü,

şapkasındaki ufak çiçekler hoplayıp zıplıyordu. Gabriel başını iki yana salladı.

Cecily'ye, kız tam eldivenli elini tezgahtaki pirinç zilin üzerine koyar, onu sabırsızca çalarken yetişti. "Merhaba?" diye seslendi kız. "Kimse yok mu?"

Sinirli bir ses aşağıdan ve soldan, "Hemen önünüzdeyim, küçük hanım," dedi. Cecily de Gabriel da tezgahın üzerinden uzandı. Tezgahın kenarının hemen altında, ufak bir adamın başının tepesi görünüyordu. Büyü kalkarken Gabriel onun bir insan değil, satir olduğunu düşündü. Adamın üzerinde gömlek olmasa da yelek ve pantolon vardı, ayakları toynaklıydı ve bir keçinin düzgünce kıvrılan boynuzlarına sahipti. Adamın aynı zamanda keçilerinki gibi düzgün bir sakalı, sivri bir çenesi ve dikdörtgen bebekli sarı gözleri vardı. Bu gözler gözlüğünün ardında yarı yarıya gizliydi.

"Amanın," dedi Cecily. "Siz Bay Sallows olmalısınız."

"Nefilimler," dedi dükkan sahibi kasvetli bir tavırla. "Nefilimler'den nefret ederim."

"Hımmm," dedi Cecily. "Bizi gördüğünüze çok sevinmişsinizdir."

Gabriel araya girme vaktinin geldiğini hissetti. "Gölge Avcısı olduğumuzu nereden anladınız?" dedi ters ters.

Sallows kaşlarını kaldırdı. "İşaretleriniz ellerinizde ve boynunuzda açıkça görülüyor, beyefendi," dedi bir çocukla konuşur gibi. "Kıza gelince, tıpkı ağabeyine benziyor."

"Ağabeyimi nereden tanıyor olabilirsiniz ki?" dedi Cecily sesini yükselterek.

"Buraya sizin türünüzden çok kişi gelmez," dedi Sallows. "Geldiklerinde de fark edilirler. Ağabeyiniz Will iki ay önce sık sık gelir, o büyücü Magnus Bane'in ayak işlerini yapardı. Çapraz Kemik'e gidip İhtiyar Mol'u da rahatsız ederdi. Will Herondale genelde başını belaya sokmasa da Aşağıdünya'da iyi tanınır.

"Bu hayret verici bir haber," dedi Gabriel.

Cecily Gabriel'a kötü kötü baktı. "Buraya Charlotte Branwell'in yetkisiyle geldik," dedi. "Londra Enstitüsü'nün başının."

Satir elini salladı. "Gölge Avcısı hiyerarşisiyle pek ilgilenmiyorum, bilesiniz. Güzel Halk'ın hiçbir türü de ilgilenmiyor. Bana ne istediğinizi söyleyin, ben de sizden adil bir fiyat isteyeyeyim."

Gabriel Magnus'un ona verdiği kağıdın rulosunu açtı. "Hırsız sirkesi, yarasa başı kökü, güzelavrat otu, melekotu, damiana yaprağı, öğütülmüş deniz kızı pulu ve bir bakirenin tabutundan altı çivi."

"*Eh!*" dedi Sallows. "O tür şeyler burada pek aranmıyor. Arkaya bakmam gerekecek."

"Eh, o tür şeyler pek aranmıyorsa, ne aranıyor o zaman?" dedi Gabriel sabrını kaybederek. "Sonuçta burası çiçekçi değil."

Cecily alçak sesle, "Bay Lightwood," dedi ama yeterince alçak sesle konuşmamış olacaktı ki Sallows onu duydu ve adamın gözlüğü, burnunun üzerinde zıpladı.

"Bay *Lightwood* mu?" dedi Sallows. "Benedict Lightwood'un oğlu mu?"

Gabriel yanaklarının yanmaya başladığını hissetti. Benedict'in ölümünden bu yana hemen hiç kimseye babasından bahsetmemişti. Tabii İtalyan bahçesinde ölen şey babası sayılabilirse. Bir zamanlar o ve ailesi dünyaya kafa tutmuşlardı ve Lightwood adı Gabriel için her şeyden üstündü ama şimdi, şimdi Lightwood kelimesinde, eskiden gurur olduğu kadar utanç vardı ve Gabriel bundan nasıl bahsedeceğini bilmiyordu.

"Evet," dedi sonunda. "Ben Benedict Lightwood'un oğluyum."

"Şahane! Babanızın siparişlerinden bazıları elimde. Onun hiç gelip istediklerini almayacağını düşünmeye başlıyordum." Satir arkaya doğru yürüdü, Gabriel da duvarı incelemeye koyuldu. Duvara arazi çizimleri, haritalar asılmıştı ama Gabriel bunlara daha yakından baktığında, baktıklarının bildiği bir yerin çizimleri ya da haritaları olmadığını gördü. Tabii, Brocelind Ormanı ve tepesindeki Alicante'yle Idris vardı ama başka bir haritada Gabriel'ın daha önce hiç görmediği kıtalar yer alıyordu. Hem, Gümüş Deniz neydi? Diken Dağları? Ne tür bir ülkenin gökyüzü *mor* olurdu?

Yanında duran Cecily, alçak sesle "Gabriel," dedi. İlk defa ona hitap ederken çocuğun ilk adını kullanıyordu ve Gabriel tam Sallows dükkanın arkasından çıkıp gelirken kıza doğru dönmeye yeltendi. Sallows'un bir elinde bağlanmış bir paket vardı ve adam onu Gabriel'a verdi. Paket epeyce kabarıktı. Belli ki, içinde Magnus'un istediği malzemelerin şişeleri vardı. Sallows'un diğer elinde bir tomar kağıt vardı ve adam onları tezgaha koydu.

"Babanızın siparişi," dedi küçümseyici bir tebessümle.

Gabriel gözlerini kağıtlara çevirdi ve ağzı dehşetten açık kaldı.

"Amanın!" dedi Cecily. "Herhalde bu mümkün olamaz?"

Satir kızın neye baktığını görmek için boynunu çevirdi. "Eh, tek kişiyle olamaz ama bir Vetis iblisi ve keçiyle olması çok muhtemel!" Gabriel'a döndü. "Şimdi, bunlar için paranız var mı, yok mu? Babanız ödemelerini geciktirdi ve sonsuza dek veresiye alışveriş yapamaz. Ne diyorsun, Lightwood?"

"Charlotte hiç sana Gölge Avcısı olmak isteyip istemediğini sordu mu?" diye sordu Gideon.

Elinde bir kitapla merdivenden inmekte olan Sophie donakaldı. Gideon avluya bakan cumbalı bir pencerenin yakınındaki uzun bir kütüphane masasında oturuyordu. Önüne kitaplar ve kağıtlar yayılmıştı. Sophie'yle ikisi o belgelerde listeler ve büyü tarihleri, *yin fen*le ilgili ayrıntılar ve otbilimle

ilgili bilgiler arayarak hoş saatler geçirmişlerdi. Gideon'un bacağı hızla iyileşiyor olsa da o bacak önünde duran iki sandalyenin üzerine yerleştirilmişti ve Sophie neşeyle, en yüksekteki kitaplara ulaşmak için bütün merdivene tırmanma işini üzerine almıştı. Şu anda elinde, kapağı epeyce kaygan ve ıslak olan, kızın masaya bırakmak için can attığı, *Pseudomonarchia Daemonum* adlı bir kitap vardı. Ama Gideon'un sorusu, merdivenlerden inen kızı durduracak kadar irkiltmişti. "Ne demek istiyorsunuz?" diyen Sophie, inmeye devam etti. "Charlotte bana neden böyle bir şey sorsun?"

Gideon solgun görünüyordu ama bunun sebebi yüzüne düşen cadı ışığı da olabilirdi. "Bayan Collins," dedi Gideon. "Nefilimler de dahil olmak üzere, eğittiğim en iyi savaşçılardan birisiniz. O yüzden soruyorum. Böyle bir yeteneği ziyan etmek yazık olur. Ama belki de bu istediğiniz bir şey *değil*dir?"

Sophie kitabı masaya koydu ve Gideon'un karşısına oturdu. Duraksaması, soruyu düşünüyormuş gibi davranması gerektiğini biliyordu ama cevap onu durduramadan dudaklarına geldi. "İstediğim tek şey, Gölge Avcısı olmaktı."

Gideon öne eğildi, cadı ışığı gözlerinde parlayarak o gözlerin rengini yok etti. "Tehlike sizi endişelendirmiyor mu? İnsan Yükseldiğinde yaşı ne kadar ilerlemiş olursa, işlem de o kadar riskli oluyor. Yükseliş sözleşmesinin yaşını on dört, hatta on ikiye düşürmek istediklerini duydum."

Sophie başını iki yana salladı. "Riskten hiçbir zaman korkmadım. O riski memnuniyetle göze alırdım. Yalnızca başvuruda bulunduğum takdirde Bayan Branwell'in benim için yaptığı onca şeye rağmen minnettar olmadığımı düşüneceğinden korkuyorum. O benim hayatımı kurtardı, beni yetiştirdi. Bana bir ev ve güvenlik verdi. Hizmetinden ayrılırsam ona borcumu ödememiş olurum."

"Hayır." Gideon başını iki yana salladı. "Sophie -Bayan Collins- siz bir Gölge Avcısı evinde, özgür bir hizmetçisiniz. Görüş'ünüz var. Aşağıdünyalılar ve Nefilimler'le ilgili her şeyi biliyorsunuz. Yükseliş için *kusursuz* bir adaysınız." Elini iblisbilim kitabının üzerine koydu. "Ben, Konsey'de konuşma hakkına sahibim. Sizin adınıza konuşabilirim."

"Yapamam," dedi Sophie ince, yumuşak bir sesle. Gideon ona teklif ettiği şeyin aklını çeldiğini anlamıyor muydu? "Hem *şimdi* hiç olmaz."

"Tabii, James bu kadar hastayken olmaz," dedi Gideon aceleyle. "Ama gelecekte? Belki?" Gözleri kızın yüzünü tarıyordu ve Sophie yakasının üzerinden yüzüne doğru bir pembeliğin yayılmaya başladığını hissetti. Bir sıradanın Gölge Avcılığı'na yükselmesinin en bariz ve yaygın yolu, bir Gölge Avcısı'yla evlenmesiydi. Sophie, Gideon'un bundan söz etmemekte bu kadar kararlı olmasının ne anlama geldiğini merak etti. "Ama size sorduğumda, çok kararlıydınız. Tek istediğinizin Gölge Avcısı olmak olduğunu söylediniz. Neden? Bu, çok zor bir hayat olabilir."

"Bütün hayatlar zor olabilir," dedi Sophie. "Enstitü'ye gelmeden önce hayatıma tatlı denemezdi. Herhalde Gölge Avcısı olmak istememin sebebi kısmen, bir daha bir adam eski patronumun yaptığı gibi elinde bıçakla üzerime yürürse, onu öldürebilecek olmak." Konuşurken yanağına dokunarak parmaklarının altındaki pürüzlü yara izini yokladı. Bu, bilinçsiz bir hareketti.

Sophie, Gideon'un şokla rahatsızlık karşımı yüz ifadesini gördü ve elini indirdi. "O şekilde yaralandığınızı bilmiyordum," dedi Gideon.

Sophie gözlerini kaçırdı. "Şimdi yaramın o kadar çirkin olmadığını, hiç gözünüze batmadığını ya da ona benzer bir şey söyleyeceksiniz."

"Yaranızı görüyorum," dedi Gideon alçak sesle. "Kör değilim ve biz çok yarası olan insanlarız. Onu görüyorum ama çirkin değil. Hayatımda gördüğüm en güzel kızın güzel yanlarından biri, o kadar."

Sophie bu kez gerçekten kızardı. Yanaklarının yandığını hissedebiliyordu ve Gideon fırtınalı, yemyeşil gözleriyle ona bakarak masanın üzerinden uzandığında, Sophie kararlılıkla, derin bir nefes aldı. Gideon eski patronu gibi değildi. O, Gideon'du. Sophie bu kez onu kendisinden uzaklaştırmayacaktı.

Kütüphane kapısı çat diye açıldı. Eşikte bitkin görünen Charlotte duruyordu. Kadının soluk mavi elbisesi yer yer

ıslanmıştı, gözleri de gölgeliydi. Sophie hemen ayağa fırladı. "Bayan Branwell?"

"Ah, Sophie!" diye iç çekti Charlotte. "Bir süre Jem'le oturabileceğini umuyordum. Henüz uyanmadı ama Bridget'in yemek hazırlaması lazım ve berbat şarkılarının Jem'in kabus görmesine sebep olduğunu düşünüyorum."

"Elbette." Sophie, Gideon'a hiç bakmadan kapıya seğirtti ama kapı arkasından kapanırken, Gideon'un hüsranla ve alçak sesle, İspanyolca küfrettiğini duyduğundan emindi.

"Herhalde biliyorsunuzdur," dedi Cecily, "o adamı pencereden atmanıza gerek yoktu."

"O bir adam değildi," diyen Gideon kollarındaki nesnelere çatık kaşlarla baktı. Sallows'un onlar için hazırladığı, Magnus'un malzemelerini içeren paketi de, raflarda duran ve işe yarar görünen birkaç nesneyi de almıştı. Babasının sipariş ettiği bütün evrakları -satiri kirli pencerelerden birinden dışarı fırlattıktan *sonra*- Sallows'un koyduğu yerde, tezgahta bırakmıştı. Her yere cam parçaları saçılmış, Gabriel epeyce tatmin olmuştu. Darbenin gücü tavandan sarkan iskeleti bile düşürmüş, iskelet yere çarpınca kemikleri bir şıngırtıyla birbirinden ayrılmıştı. "O bir Unseelie Court perisiydi. Kötü olanlardan biri."

"O yüzden mi onu sokakta kovaladınız?"

Gabriel, "Bir hanımefendiye öyle resimler göstermemesi gerekiyordu," diye mırıldandı ama söz konusu hanımefendinin hiç irkilmediğini ve Gabriel'ın centilmenliğinden etkilenmek yerine, çocuğa kızmış gibi göründüğünü itiraf etmek zorundaydı.

"Onu kanala atmanızın da abartılı olduğunu düşünüyorum."

"Suyun üzerinde kalacaktır."

Cecily'nin ağzının kenarları kıpırdadı. "Çok yanlış bir hareketti."

"Gülüyorsunuz," dedi Gabriel şaşkınlıkla.

"Gülmüyorum." Cecily, çenesini kaldırıp yüzünü çevirdi ama Gabriel bundan önce kızın yüzüne yayılan sırıtışı gördü. Gabriel afallamıştı. Kız onu küçümsediğini gösterdikten, küstahça konuşup ona karşılık verdikten sonra Gabriel bu son patlamanın Cecily'nin Enstitü'ye döner dönmez olanları Charlotte'a yetiştirmesine neden olacağını sanmıştı ama Cecily eğlenmiş görünüyordu. Garner Caddesi'ne saparlarken Gabriel başını iki yana salladı. Herondaleler'i hiç anlayamayacaktı.

"O raftaki şişeciği bana verir misiniz, Bay Bane?" dedi Henry.

Magnus ondan isteneni yaptı. Henry'nin laboratuvarının ortasında duruyor, etrafındaki masaların üzerindeki pırıltılar saçan şekillere bakıyordu. "Bütün bu teçhizat nedir, sorabilir miyim?"

Aynı anda iki koruma gözlüğü takmış olan Henry -birini başına, birini gözlerine takmıştı- kendisine bu soru sorul-

duğu için hem hoşnut olmuş, hem gerilmiş görünüyordu. (Magnus, iki gözlüğün dalgınlığın sonucu olduğunu varsayabilirdi ama modaya uyma çabası da olabilir diye, sesini çıkarmamaya karar verdi.) Henry üzerinde birkaç düğme olan kare şeklinde, pirinç bir nesneyi eline aldı. "Eh, buradaki bir sensör, İblislerin yaklaştığını hissediyor." Magnus'a doğru yürüdü, sensör de yüksek sesle feryat etti.

"Etkileyici!" dedi Magnus hoşnut olarak. Üzerine büyük, ölü bir kuşun tünemiş olduğu kumaşı kaldırdı. "Peki, bu nedir?"

"Öldürücü bone," dedi Henry.

"Ah!" dedi Magnus. "Bir hanımefendi gerektiğinde düşmanlarını öldürmek için içinden silah çıkarabilir."

"Şey, hayır," diye itirafta bulundu Henry. "Bu kulağa çok daha iyi bir fikir gibi geliyor. Keşke aleti tasarlarken burada olsaydınız. Maalesef, bu bone düşmanın başına sarılıyor ve onu boğuyor. Tabii, o sırada boneyi takıyor olmaları gerek."

"Mortmain'i bone takmaya ikna etmenin kolay olmayacağını sanıyorum," diye gözlemde bulundu Magnus. "Ama bu renk ona çok yakışırdı."

Henry kahkahayı patlattı. "Çok komik, Bay Bane."

"Lütfen, bana Magnus deyin."

"Derim tabii!" Henry boneyi omzunun üzerine attı ve bir masadan, içi parlayan bir maddeyle dolu, yuvarlak, cam bir

kavanoz aldı. "Bu, havaya saçıldığında hayaletlerin görünür olmasını sağlayan bir toz."

Magnus parlayan zerreciklerle dolu kavanozu lambaya doğru kaldırıp hayranlıkla salladı ve Henry yüreklendirici bir tavırla gülümsediğinde Magnus mantarı çıkardı. "Çok hoş görünüyor," dedi ve bir anda karar vererek tozu eline döktü. Toz kahverengi derisini kapladı. Bir eli pırıl pırıl bir eldivenle örtüldü. "Pratik amacının yanı sıra, kozmetik amaçlar için de kullanılabilir. Bu toz tenimin sonsuza dek parlamasını sağlar."

Henry kaşlarını çattı. "Sonsuza kadar değil," dedi ama sonra neşelendi. "Ama ne zaman isterseniz size yeni bir kavanoz imal edebilirim!"

"İstediğimde parlayabilirim!" Magnus Henry'ye sırıttı. "Bunlar büyüleyici nesneler, Bay Branwell. Dünyaya, karşılaştığım diğer Nefilimlerin hepsinden farklı bakıyorsunuz. Sizin ırkınızın kişisel dramlara bayılmasına rağmen hayal gücünün biraz kıt olduğunu düşündüğümü itiraf ediyorum ama siz görüşümü tamamen *değiş*tirdiniz! Gölge Avcısı topluluğu sizi şereflendiriyor, ırklarını geliştiren bir bey olarak size büyük saygı gösteriyor olmalılar.

"Hayır," dedi Henry hüzünle. "Çoğunlukla yeni icatlar ileri sürmekten, bir şeyleri yakmaktan vazgeçmemi diliyorlar."

"Ama bütün icatlar risklidir!" diye bağırdı Magnus. "Buharlı motorun icadıyla, basılı malzemelerin artışıyla dünyanın nasıl bir dönüşüm yaşadığını gördüm. Fabrikalar ve

atölyeler İngiltere'nin çehresini değiştirdi. Sıradanlar dünyayı ellerine geçirdi ve onu şahane bir yere dönüştürdüler. Büyücüler asırlar boyu, kendilerine farklı bir dünya yaratmak için farklı büyüler icat edip onları kusursuzlaştırdı. Gölge Avcıları durgun, *değişime* ayak uyduramayan tek ırk olacak ve sona mı erecekti? Sizin gösterdiğiniz dehayı nasıl küçük görürler? Bu, ışığa sırt çevirip gölgelerin arasına karışmaktan farksız."

Henry'nin yüzü kıpkırmızı kesildi. Daha önce, belki Charlotte dışında kimsenin icatlarına iltifat etmediği belliydi. "Beni mahcup ediyorsunuz, Bay Bane."

"Magnus," diye hatırlatma yaptı büyücü. "Şimdi, bahsettiğiniz portal üzerindeki çalışmanızı görebilir miyim? Canlı bir varlığı, bir noktadan diğerine aktaran icadınızı?"

"Elbette." Henry üzeri kalabalık masasının bir köşesinden kalın bir not kağıdı tomarı çekti ve onu Magnus'a doğru itti. Büyücü kağıtları aldı ve ilgiyle karıştırmaya başladı. Her sayfanın üzeri sıkış tıkış, örümcek ağını andıran yazılarla ve düzinelerce denklemle doluydu; matematik işlemleriyle rünler, ürkütücü bir uyumla birbirine karışmıştı. Magnus sayfaları karıştırırken kalbinin daha hızlı atmaya başladığını hissetti. Bu dehaydı, gerçek bir deha. Ancak ortada tek bir sorun vardı.

"Ne yapmaya çalıştığınızı görüyorum," dedi. "Neredeyse kusursuzlaşmış ama..."

"Evet, neredeyse." Henry ellerini kızıl saçlarının arasına sokup gözlüğünün yamulmasına neden oldu. "Portal açılabilir ama onu yönlendirmenin yolu yok. Kapıdan geçtiğinizde bu dünyadaki, istediğiniz hedefe mi yoksa tamamen farklı bir dünyaya mı, hatta Cehennem'e mi gideceğinizi bilmek imkansız. Bu yüzden icadım işe yaramaz."

"Bu rünlerle olmaz," dedi Magnus. "Kullandığınızdan farklı rünlere ihtiyacınız var."

Henry başını iki yana salladı. "Yalnızca Gri Kitap'taki rünleri kullanabiliriz. Geri kalan her şey büyüye girer. Büyü, Nefilimler'in yolu değildir. Bu, yapmayacağımız bir şey."

Magnus Henry'ye uzun bir an için, düşünceli düşünceli baktı. "Ama benim yapabileceğim bir şey," dedi ve kağıtları kendisine doğru çekti.

Unseelie Court perileri ışığı pek sevmezdi. Sallows'un -adı gerçekte bu değildi- dükkanına döndüğünde yaptığı ilk şey, Nefilim gencin pervasızca kırdığı cama yağlı kağıt döşemek oldu. Sallows'un gözlüğü de Limehouse Cut'ın sularında kaybolmuştu. Ve görünüşe bakılırsa, kimse ona Benedict Lightwood için sipariş ettiği çok pahalı evrakların parasını ödemeyecekti. Çok kötü bir gün geçiriyordu.

Dükkanın zili çalarak onu uyandırdığında, Sallows başını öfkeyle kaldırdı ve kaş çattı. Kapıyı kilitlediğini sanıyordu. "Yine mi sen, Nefilim?" dedi ters ters. "Beni nehre ikinci kez

mi atmaya karar verdin? Sana söyleyeyim, güçlü dostlarım var benim…"

"Olduğundan şüphem yok, sahtekar." Girişteki uzun boylu, başlıklı şekil uzandı ve kapıyı arkasından çekip kapattı. "Ben de onlarla ilgili daha fazla şey öğrenmekle çok ilgileniyorum." Loş dükkanda soğuk, demir bir kılıç parladı ve satirin gözleri korkuyla irileşti. Kapıdaki adam, "Sana soracağım bazı sorular var," dedi. "Ve senin yerinde olsam kaçmaya çalışmazdım. Tabii, parmakların ellerine bağlı kalsın istiyorsan…"

13

AKLIN DAĞLARI VARDIR

Ah o akıl, onun dağları vardır, sarp uçurumları
Korku dolu, yalçın, hiç kimsenin aklının almayacağı kadar.
Ucuz yürekliler buraya tutunamaz
Bizim tutsaklığımız sarp bilmez, derin bilmez
İşte, gel buraya, perişan
Sığın sen de bir girdaba
Ölüm her hayatı bitirir ve her gün uykuyla ölür gider.

-GERARD MANLEY HOPKINS, "BUNDAN DAHA BETERİ YOKTUR"

Tessa sonradan, düşerken çığlık atıp atmadığını hiç hatırlayamayacaktı. Yalnızca uzun ve sessiz bir düşüş, ona gitgide

yaklaşan nehri ve kayaları, ayaklarının dibindeki gökyüzünü hatırlatıyordu. Kız havada dönerken rüzgar yüzünü pençeledi ve Tessa, boynunun sertçe çekiştirildiğini hissetti.

Ellerini kaldırdı. Melek kolyesi, dev bir el onu çıkarmak için gökyüzünden uzanmış gibi başının üzerine yükseliyordu. Tessa'nın etrafını metalik bir leke sardı. Bir çift muazzam kanat kapılar gibi açıldı ve bir şey Tessa'yı yakalayarak düşüşünü durdurdu. Kızın gözleri irileşti -bu imkansız, akıl almazdı- ama meleği, mekanik meleği her nasılsa büyüyerek gerçek bir insan ebadına erişmiş, üzerinde süzülüyor, mekanik kanatlarını rüzgara karşı çırpıyordu. Tessa onun boş, güzel yüzüne baktı. Bu yüz, metalden yapılmış bir heykele aitti ve her zamanki gibi ifadesizdi. Ama meleğin Tessa'nınki kadar hareketli elleri vardı ve bu eller Tessa'yı tutuyor, kanatlar çırpılırken onu kaldırıyordu. Ardından, Tessa artık rüzgarda uçuşan bir karahindiba topağı gibi yavaşça, nazikçe düşüyordu.

Belki ölüyorumdur, diye düşündü Tessa. Ve *bu gerçek olamaz,* diye. Ama melek onu tutarken ve ikisi birden yere doğru süzülürken zemin gitgide netleşiyordu. Tessa artık pınarın kenarındaki kayaları, aşağı giden akıntıyı, güneşin sudaki yansımasını görebiliyordu. Kanatların gölgesi toprağa düştü ve Tessa'nın o gölgenin içine düştüğünü hissetmesine sebep olacak kadar büyüdü. Tessa'yla melek birlikte yere pike yaptılar ve pınarın kenarına, yumuşak toprakla dağınık kayaların üzerine indiler.

Tessa yere indiğinde darbeden çok şoktan ötürü içini çekti ve meleğin düşüşünü vücuduyla yumuşatabilecekmiş gibi yukarı uzandı ama melek çoktan küçülmeye başlamıştı. Kanatları kendilerinin üzerine katlandı ve melek bir kez daha eski ebadında, Tessa'nın yanına, yere düştü. Tessa titreyen eliyle uzanıp meleği aldı. Kayaların üzerinde yatan Tessa, soğuk suyun yarı içinde yarı dışındaydı. Su eteklerine işlemeye başlamıştı bile. Kolyeyi aldı ve gücünün kalanıyla pınarın kenarına emekleyerek, sonunda meleğini göğsüne bastırmış bir halde ve onun kalbinin tanıdık atışını kendi kalbinde hissederek kuru zemine yattı.

Sophie, Jem'in yatağının başucundaki, hep Will'in oturmuş olduğu koltukta oturuyor, uyuyan Jem'i izliyordu.

Bir zamanlar bu fırsat için, ona o kadar yakın olduğu için, Jem uykusunda döner, sayıklar, ateşten yanarken alnına soğuk bezler koyabildiği için minnettar olacağını düşündü. Ve onu artık eskiden olduğu gibi sevmese de -Sophie artık Jem'i hiç tanımadığı birini sever gibi, hayranlık ve mesafeyle sevdiğini fark ediyordu. Onu böyle görmek hala kalbini burkuyordu.

Sophie'nin büyüdüğü kasabadaki kızlardan biri veremden ölmüştü ve Sophie insanların, hastalığın kızı öldürmeden önce nasıl güzelleştirdiğinden bahsettiğini hatırlıyordu. Hastalık kızın tenini beyazlatmış, onu inceltmiş, yüzünün ateşten pembeleşmesine sebep olmuştu. Şimdi başını yastıkla-

rının üzerinde bir sağa bir sola çeviren Jem'in yanaklarında da aynı pembelik vardı. Gümüşi-beyaz saçları buz parçaları gibi görünüyor, huzursuz parmakları battaniyenin üzerinde kıpırdanıyordu. Jem arada bir konuşuyordu ama sözleri Mandarin dilindeydi ve Sophie o sözleri bilmiyordu. Jem, Tessa'ya sesleniyordu. *Wo ai ni, Tessa. Bu lu run, he qing kuang fa sheng, wo men dou hui zai yi qi.* Will'e de, Sophie'nin onun elini tutmak istemesine sebep olan bir dille sesleniyordu *-sheng si zhi jiao-* ama ona dokunmak için uzandığında Jem ateşten yanan elini bağırarak çekti.

Sophie koltuğunda büzüldü. Charlotte'ı çağırmasının iyi olup olmayacağını düşündü. Charlotte, Jem'in durumunun kötüleştiğini bilmek isterdi. Sophie ayağa kalkmak üzereyken Jem birden sertçe nefes aldı ve gözlerini aniden açtı. Sophie gözlerini ona dikerek yeniden koltuğa çöktü. Jem'in irisleri öyle soluk gümüşiydi ki neredeyse beyazdı. "Will?" dedi Jem. "Will, sen misin?"

"Hayır," dedi Sophie kıpırdamaktan korkarak. "Benim, Sophie."

Jem nefesini yavaşça verdi ve başını yastığın üzerinde kıza doğru çevirdi. Sophie onun çabalayarak gözlerini odakladığını gördü. Sonra, Jem inanılmaz bir biçimde, Sophie'nin kalbini kazanmasına sebep olan o tatlılıkla gülümsedi. "Tabii," dedi Jem. "Sophie. Will burada değil, onu gönderdim."

"Tessa'nın peşinden gitti," dedi Sophie.

"Güzel." Jem'in uzun parmaklı elleri battaniyeyi kavradı ve kasılarak yumruk oldu, ardından tekrar gevşedi. "Buna sevindim."

"Will'i özlüyorsunuz," dedi Sophie.

Jem başını ağır ağır salladı. "Uzaklığını, içindeki bir ip iyice çekilmiş, gerilmiş gibi hissedebiliyorum. Bunu beklememiştim. *Parabatai* olduğumuzdan beri ayrılmadık."

"Cecily, onu sizin gönderdiğinizi söyledi."

"Evet," dedi Jem. "Onu ikna etmek zor oldu. Tessa'ya aşık olmasaydı, onun gitmesini sağlayamazdım, sanırım."

Sophie'nin ağzı açık kaldı. "Haberiniz vardı, öyle mi?"

"Çok uzun zamandır değil," dedi Jem. "Hayır, o kadar zalim olamazdım. Bilseydim Tessa'ya asla evlenme teklifinde bulunmazdım. Geri çekilirdim. Haberim yoktu. Ama şimdi, her şey benden uzaklaşırken, her şey öyle berraklaşıyor ki, Will bana söylemese bile anlardım diye düşünüyorum. En sonunda, her şey biterken anlardım." Jem Sophie'nin yüzünden kızın sarsıldığını okuyunca hafifçe gülümsedi. "Sona kadar beklemem gerekmediği için seviniyorum."

"Kızmadınız mı?"

"Seviniyorum," dedi Jem. "Ben gittikten sonra birbirlerine göz kulak olabilecekler, en azından ben bunu umuyorum. Will, Tessa'nın onu sevmediğini söylüyor ama zamanla seveceğinden eminim. Will'i sevmek kolaydır ve o Tessa'ya bütün kalbini vermiş. Bunu görebiliyorum. Umarım Tessa o kalbi kırmaz."

Sophie'nin aklına söyleyebileceği tek bir söz bile gelmiyordu. Kız böyle bir sevginin, böyle bir dayanıklılığın, hoşgörünün ve umudun karşısında ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Son birkaç ayda, onun Tessa'yla Jem'in birlikte mutlu olmasına izin vermek için geride durduğunu her görüşünde, Will Herondale hakkında kötü şeyler düşündüğü için birçok kez pişmanlık hissetmişti. Ayrıca Sophie, Tessa'nın, Will'i incittiğini bildiği için mutluluğun yanı sıra hissettiği ızdırabı biliyordu. Sophie yalnızca kendisinin Tessa'nın bazen uyurken Will'e seslendiğini bildiğini düşünüyordu. Yalnızca kendisi Tessa'nın avucundaki kesiğin bir şömine demiri kazasından kaynaklanmadığını, Tessa'nın Will'e karşı koyarak hissettiği duygusal acıya denk düşecek bir fiziksel acı hissetmek için o yarayı kendisinin açtığını biliyordu. Sophie Tessa'yı, kız ağlarken, Will'in gözlerinin rengindeki çiçekleri saçlarından yolarken kollarında tutmuştu ve gözyaşlarıyla uykusuz gecelerin izlerini yok etmek için Tessa'nın yüzünü pudralamıştı.

Jem'e söylemeli miydi? *Evet, Tessa da onu seviyor, sevmemek için elinden geleni yaptı ama seviyor*, demek merhametlice olur muydu? Bir erkek, evlenmek üzere olduğu kız hakkında böyle bir şey duymayı gerçekten ister miydi? "Bayan Gray, Bay Herondale'e büyük saygı besliyor ve bana kalırsa hiçbir kalbi kolayca kırmaz," dedi Sophie. "Ama keşke ölümünüz kaçınılmazmış gibi konuşmasanız, Bay Carstairs. Bayan Branwell ve diğerleri şimdi bile bir tedavi bulacaklarından umutlular.

Bence Bayan Gray'le birlikte yaşlanacaksınız ve ikiniz de çok mutlu olacaksınız."

Jem, Sophie'nin bilmediği bir şey biliyormuş gibi gülümsedi. "Bunu söylediğin için çok naziksin, Sophie. Gölge Avcısı olduğumu biliyorum ve biz, bu dünyadan kolayca ayrılmıyoruz. Son saniyeye kadar mücadele ediyoruz. Meleklerin diyarından geliyoruz ama oradan korkuyoruz. Ama bence insan sonla yüzleşebilir ve ölümün önünde eğilmemeyi, korkmamayı başarabilir. Ölüm hiçbir zaman bana hükmetmeyecek."

Sophie ona hafif bir endişeyle baktı; Jem'in sözleri kulağa biraz delice geliyordu. "Bay Carstairs? Charlotte'ı çağırayım mı?"

"Biraz sonra. Ama Sophie az önce, ben konuşurken yüzünde bir ifade belirdi..." Öne uzandı. "Doğru mu, yani?"

Sophie küçücük bir sesle, "Ne doğru mu?" dedi, ama sorunun ne olacağını biliyordu ve Jem'e yalan söyleyemezdi.

Will berbat bir ruh halindeydi. Gün sisli, ıslak ve feci başlamıştı. Will midesi bulanarak uyanmıştı ve hancının sahibinin boğucu salonda masasına getirdiği lastik gibi yumurtalarla soğuk pastırmayı güçlükle yutabilmişti. Will'in bedeninin her yeri, yola dönmek ve yolculuğuna devam etmek için uğulduyordu.

Arada sırada yağan yağmur, sık sık ısıtma rünleri kullanmasına rağmen Will'in giysilerinin içinde titremesine sebep

oluyordu ve Balios, yolda hız yapmaya çalışırlarken toynaklarına yapışan çamurdan hoşlanmıyordu. Will ters ters, sisin insanın giysilerinin *içinde* yoğunlaşmasının nasıl mümkün olduğunu düşünüyordu. En azından Northamptonshire'a varmıştı ve bu da bir şeydi ama daha ancak yirmi mil ilerlemişti ve Towcester'dan geçerlerken Balios ona bir ahırda sıcak bir bölme ve biraz yulaf için yalvarır gibi baktığında, kendisi de pes edecek gibi olduğunda durmayı düpedüz reddetti. Yağmur kadar soğuk ve kaçınılmaz umutsuzluk hissi kemiklerine işlemişti. Will ne yaptığını sanıyordu? Tessa'yı bu şekilde gerçekten bulacağını mı sanmıştı? Budala mıydı?

Şimdi yine, çamurun kayalık yolu kayganlaştırdığı nahoş bir yerden geçiyorlardı. Yolun bir tarafında muazzam, gökyüzünü gözlerden saklayan bir uçurum duvarı vardı. Yolun diğer tarafında, yol dramatik bir biçimde yok olarak sivri kayalarla dolu bir uçuruma açılıyordu. Uçurumun dibinde, çamurlu bir pınarın suları hafifçe parlıyordu. Will, Balios'un dizginini sıkı tutuyor, onun uçuruma yaklaşmasına izin vermiyordu ama at yine de huzursuz görünüyordu. Will başını eğmiş, soğuk yağmurdan saklamak için yakasını yukarı çekmişti. Yolun kenarındaki kayaların arasında parlak yeşil ve altın rengi bir şeyin parıltısını yalnızca şans eseri, bir an için yan tarafa baktığı için görebildi.

Balios'u bir anda yana çekmiş, attan öyle hızlı inmişti ki neredeyse çamurda kayacaktı. Will yaklaşıp sivri bir kayaya

takılmış olan altın zinciri incelemek için eğildiğinde yağmur hızını artırdı. Will zinciri dikkatle yerden aldı. Bu, ucunda daire şeklinde, arkasına karakterler oyulmuş bir yeşim taşı olan bir kolyeydi. Will o karakterlerin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

İki insan kalplerinin en derinlerinde bir olduğunda, demirin ya da bronzun gücünü bile aşarlar.

Jem'in Tessa'ya verdiği düğün hediyesi. Will ayağa kalkarken kolyeyi sıkı sıkı tuttu. Merdivenlerde Tessa'yla karşılaştığında Tessa, *insanın kalbini bölemeyeceğini söylerler, ama...* derken kızın boynundaki yeşim kolyenin zincirinin ona Jem'i zalimce hatırlatır gibi parladığını hatırlıyordu.

Will birden, "Tessa!" diye bağırdı ve sesi kayalardan yankılandı. "*Tessa!*"

Will bir an için yolun kenarında titreyerek durdu. Ne beklediğini bilmiyordu. Cevap mı? Sonuçta kız burada, seyrek kayaların arasında saklanıyor olamazdı. Burada yalnızca sessizlik, bir de rüzgarla yağmurun sesi vardı. Yine de, Will'in içinde, bu kolyenin Tessa'ya ait olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Belki kız zinciri koparıp Hansel'le Gretel'in ekmek kırıntılarıyla yaptığı gibi, Will'e yol göstermek için araba penceresinden atmıştı. Bu bir hikaye kahramanının yapacağı, dolayısıyla Tessa'nın yapacağı bir şeydi. Belki, Will yola devam ettiği takdirde başka işaretlerle karşılaşırdı. İlk kez damarlarında yeniden umudun aktığını hissetti.

Yeni bir kararlılıkla Balios'a doğru yürüdü ve eyere atladı. Artık yavaşlamayacaktı; akşama Staffordshire'da olacaklardı. Will atın başını yeniden yola çevirirken sevgi ve bağlılık sözcükleri fısıldayan kolyeyi cebine attı.

Charlotte şimdiye kadar kendisini hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. Yaklaşan soğuk, onu başta tahmin ettiğinden daha çok yormuştu ve Charlotte bütün gece uyumamış, bütün gün koşturmuştu. Elbisesinde Henry'nin mahzeninde oluşan lekeler vardı ve kadının ayak bilekleri evin basamaklarıyla kütüphanedeki merdivenleri tırmanıp inmekten ağrıyordu. Yine de, Jem'in odasının kapısını açtığında ve onu yalnızca uyanık değil, bir de oturmuş Sophie'yle konuşurken gördüğünde yorgunluğunu unuttu ve yüzünde iç rahatlığından ileri gelen bir tebessümün belirmesine engel olamadı. "James!" diye bağırdı. "Merak ediyordum seni. Yani, uyandığına sevindim."

Tuhaf bir biçimde kızarmış görünen Sophie ayağa kalktı. "Ben gideyim mi, Bayan Branwell?"

"Ah, evet, lütfen, Sophie! Bridget'in yine keyfi yok. Beynmeri'yi bulamadığını söylüyor ve neden söz ettiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Sophie neredeyse gülümseyecekti. Kalbi feci bir şey yapmış olabileceğinin bilgisiyle küt küt atıyor olmasa gülümserdi de. "*Ben mari*," dedi Sophie. "Ben bulurum." Kapıya doğru gitti, duraksadı, omzunun üzerinden sırtını yastıklara dayamış, çok

solgun ama soğukkanlı görünen Jem'e tuhaf bir bakış attı. Sophie, Charlotte bir şey söyleyemeden odadan çıktı, Jem'se yorgun bir tebessümle Charlotte'ı yanına çağırdı.

"Charlotte, acaba şey yapabilir misin, şey, bana kemanımı verebilir misin?"

"Elbette." Charlotte pencerenin yanındaki masaya, kemanın gül ağacından kare şeklindeki kutusunun, yayınsa ufak, silindir reçine kutusunun içinde durduğu yere doğru gitti. Kemanı alıp yatağa getirdi, Jem de onu Charlotte'ın ellerinden dikkatle aldı. Charlotte onun yanındaki koltuğa oturdu. "Ah!" dedi bir saniye sonra. "Kusura bakma. Yayı unuttum. Çalmak mı istiyordun?

"Önemli değil." Jem telleri parmak uçlarıyla hafifçe çekiştirdi, yumuşak, titreşimli bir ses çıkardı. "Bu pizzicato, babamın bana keman çalmayı öğretirken ilk gösterdiği şey. Bana çocuk olmayı hatırlatıyor."

Charlotte, *zaten hala çocuksun*, demek istedi ama demedi. Sonuçta Jem'in on sekizinci doğumgününe, bütün Gölge Avcıları'nın yetişkin sayıldığı yaşa basmasına yalnızca birkaç hafta kalmıştı ve Charlotte ona baktığında hala elinde kemanıyla Şangay'dan gelen kara saçlı, gözleri solgun yüzünde kocaman görünen küçük çocuğu görüyorsa, bu Jem'in büyümediği anlamına gelmiyordu.

Charlotte, komodinin üzerindeki *yin fen* kutusuna uzandı. Kutunun dibinde ancak bir kaşığı dolduracak kadar soluk

renkli toz kalmıştı. Charlotte sıkışık bir boğazla yutkundu ve tozu bir bardağın dibine döktü, üzerine sürahiden su doldurdu ve *yin fen*in şeker gibi çözünmesini sağladı. Bardağı Jem'e verdiğinde, genç adam kemanını kenara bırakıp bardağı aldı. Soluk renkli gözlerinde düşünceli bir ifadeyle bardağın içine baktı.

"Son kalan bu mu?" dedi.

"Magnus bir tedavi üzerinde çalışıyor," dedi Charlotte. "Hepimiz çalışıyoruz. Gabriel'la Cecily seni güçlü tutacak bir ilacın malzemelerini almak için dışarıdalar. Sophie'yle Gideon da araştırma yapıyor. Her şey yapılıyor. Her şey."

Jem biraz şaşırmış göründü. "Bunu fark etmemiştim."

"Elbette yapılacak," dedi Charlotte. "Biz senin aileniz; senin için her şeyi yaparız. Lütfen umudunu yitirme, Jem. Gücünü muhafaza etmen gerek."

"Kalan gücüm senindir," dedi Jem gizemli bir biçimde. *Yin fen* çözüntüsünü tepesine dikti ve boş bardağı Charlotte'a verdi. "Charlotte?"

"Evet."

"Çocuğunuza ne ad vereceğinizle ilgili kavgayı kazandın mı?"

Charlotte irkilerek güldü. Şu anda çocuğunu düşünmek ona tuhaf geliyordu ama neden olmasındı? *Ölürken hayata döneriz.* Çocuğunu düşünürse hastalığı, Tessa'nın yok oluşunu ya da Will'in tehlikeli görevini düşünmeyebilirdi. "Henüz değil," dedi. "Henry hala Buford'da ısrar ediyor.

"Kazanacaksın," dedi Jem. "Hep kazanırsın. Senden şahane bir Konsolos olurdu, Charlotte."

Charlotte burnunu kırıştırdı. "Kadın bir Konsolos mu? Sırf Enstitü'nün başına geçtiğim için onca zahmete katlandıktan sonra!"

"Her şeyin bir ilki vardır," dedi Jem. "İlk olmak kolay değildir ve insanı her zaman mükafatlandırmaz ama önemlidir." Başını eğdi. "Sen, içinde üzüntülerimden birini taşıyorsun."

Charlotte ona kafası karışmış halde baktı.

"Bebeği görmek isterdim."

Bu son derece yalın, özlem dolu bir cümleydi ama Charlotte'ın kalbine bir cam parçası gibi saplandı. Charlotte ağlamaya başladı, gözyaşları yüzünden yavaşça akmaya koyuldu.

Jem onu teselli etmek ister gibi, "Charlotte," dedi. "Sen bana hep göz kulak oldun. Bu bebeğe de çok iyi bakacaksın. Harikulade bir anne olacaksın."

Charlotte boğuk bir sesle, "Vazgeçemezsin, Jem," dedi. "Seni bana getirdiklerinde, başta yalnızca bir iki yıl yaşayacağını söylemişlerdi. Neredeyse altı yıl yaşadın. Lütfen, birkaç gün daha yaşa. Benim için, birkaç güncük daha."

Jem ona yumuşak, ölçülü bir bakış attı. "Senin için yaşadım," dedi. "Will için, sonra Tessa için ve kendim için. Çünkü Tessa'yla birlikte olmak istiyordum. Ama sonsuza dek başkaları için yaşayamam. Kimse ölümün istekli bir eşlikçi

olduğumu keşfettiğini ya da tıpış tıpış gittiğimi söyleyemez. Bana ihtiyacının olduğunu söylersen, senin için dayanabildiğim kadar dayanırım. Sen ve seninkiler için yaşar, kemiklerimin kıymıkları kalıncaya dek ölümle mücadele ederim. Ama bu benim seçimim olmaz."

"O halde..." Charlotte ona tereddüt içinde baktı. "Senin seçimin ne olurdu?"

Jem yutkundu, elini indirip yanında duran kemanına dokundu. "Bir karar verdim," dedi. "Will'e gitmesini söylediğimde bir karar verdim." Başını eğdi, sonra tekrar kaldırıp Charlotte'a baktı. Soluk renkli, mavi gölgeli gözleri Charlotte'ın anlamasını ister gibi yüzüne dikilmişti. "Durmak istiyorum," dedi Jem. "Sophie herkesin hala benim için tedavi aradığını söylüyor. Will'e izin verdim, biliyorum ama şimdi herkesin durmasını istiyorum, Charlotte. Her şey bitti."

Cecily'yle Gabriel Enstitü'ye döndüklerinde hava kararmaya başlamıştı. Charlotte ya da ağabeyinden başka biriyle şehirde dolaşmak Cecily için eşsiz bir deneyim olmuştu ve Cecily, Gabriel Lightwood'un bu kadar iyi bir eşlikçi olduğuna şaşırmıştı. Cecily güldüğünü saklamak için elinden geleni yapsa da Gabriel onu güldürmüştü ve bütün paketleri görevbilir bir tavırla taşımıştı. Oysaki Cecily onun zavallı bir hamal muamelesi görmeye itiraz edeceğini sanırdı.

Evet, Gabriel muhtemelen o periyi camdan atmamalıydı, ardından Limehouse kanalına da. Ama Cecily onu suçlayamazdı. Gabriel'ın öfkesinin patlamasının sebebinin satirin kendisine uygunsuz resimler göstermesi değil, babasını hatırlatması olduğunu çok iyi biliyordu.

Enstitü basamaklarından çıkarlarken Cecily, Gabriel'ın kendi ağabeyine tuhaf denecek kadar benzediğini düşündü. Cecily Londra'ya geldiğinden bu yana Gideon'dan hep hoşlanmış ama onu sessiz ve içine kapanık bulmuştu. Genç adam fazla konuşmazdı ve bazen Will'e antrenmanlarında yardım etse de, Sophie dışındaki herkese karşı uzak ve düşünceliydi. Sophie'yleyken arada bir espri yaptığını görmek mümkündü. Gideon istediğinde kuru bir mizah anlayışına sahip olabiliyordu ve sakin ruhunun dışına çıktığında, karanlık bir gözlemciydi.

Cecily, Tessa, Will ve Charlotte'tan aldığı bilgi kırıntılarını birleştirerek Lightwoodlar'ın hikayesini öğrenmiş ve Gideon'un neden bu kadar sessiz olduğunu anlamaya başlamıştı. O da bir bakıma Will ve Cecily gibi ailesine kasten sırt çevirmişti ve bu kaybın yaralarını taşıyordu. Gabriel'ın seçimiyse farklı türdeydi. Çocuk babasının yanında kalmış, onun bedeniyle aklının yavaş yavaş mahvoluşunu izlemişti. Bunlar olurken aklından neler geçmişti? Yaptığı seçimin yanlış seçim olduğunu hangi noktada anlamıştı?

Gabriel, Enstitü'nün kapısını açtı, Cecily de içeri girdi. Onları Bridget'in aşağı kata süzülen sesi karşıladı.

"O dar yolu görmüyor musun
Her yeri diken ve çalılarla kaplı
O, doğruluğun yoludur
Az kişinin adım attığı.

O geniş yolu görmüyor musun
Zambakların arasından geçen
O, kötülüğün yoludur
Bazıları ona Cennet yolu derken."

"Şarkı söylüyor," dedi Cecily basamakları tırmanırken. "Yine."

Paketleri maharetli bir biçimde dengede tutan Gabriel hafif bir ses çıkardı. "Çok acıktım. Şarkılarının beni rahatsız etmediğini söylesem acaba bana mutfakta biraz soğuk tavuk ve ekmek hazırlar mı?"

"Şarkıları herkesi rahatsız ediyor." Cecily ona yandan baktı. Çocuğun profili çok hoştu. Gideon da yakışıklıydı ama Cecily Gabriel'ın sert hatlı yüzünün, çenesinin ve elmacık kemiklerinin daha zarif olduğunu düşünüyordu. "Senin suçun değil, biliyorsun," dedi kız birden.

"Ne benim suçum değil?"

İkinci kata vardıklarında koridora girdiler. Cadı ışıkları kısıldığından koridor Cecily'ye karanlık geldi. Bridget'in hala şarkı söylediğini duyabiliyordu.

"Çok karanlık bir geceydi, yıldızlar parlamıyordu
Onlar dizlerine kadar kızıl kanda yürüdüler
Dünyada dökülen bütün kanlar
O ülkenin pınarlarından akarmış."

"Baban," dedi Cecily.

Gabriel'ın yüzü gerildi. Cecily bir an için çocuğun öfkeyle yanıt vereceğini sandı ama Gabriel yalnızca, "Benim suçum olabilir de, olmayabilir de ama ben onun suçlarını görmezlikten gelmeyi seçtim," dedi. "Yanlış olsa da ona inandım ve o, Lightwood adını kirletti."

Cecily bir an için sessiz kaldı. "Buraya Gölge Avcıları'nın ağabeyimi kaçıran canavarlar olduğuna inandığım için geldim. Buna annemle babam inandığı için inandım. Ama onlar yanılıyordu. Biz annemizle babamız değiliz, Gabriel. Onların seçimlerinin ya da günahlarının yükünü taşımamıza gerek yok. Lightwood adının tekrar parlamasını sağlayabilirsin."

"Seninle aramızdaki fark bu işte," dedi Gabriel, biraz acı bir sesle. "Sen buraya gelmeyi seçtin. Bense evimden kovuldum. Bir zamanlar babam olan yaratık tarafından buraya gelmeye zorlandım."

"Eh," dedi Cecily nazikçe, "seni buraya kadar kovalamadı. Sadece Chiswick'e kadar olduğunu sanıyordum."

"Ne..."

Cecily ona gülümsedi. "Ben Will Herondale'in kardeşiyim. Sürekli ciddi olmamı bekleyemezsin."

Bunu duyan Gabriel'ın yüzünde öyle komik bir ifade belirdi ki, Cecily kıkırdadı. Kütüphane kapısını açıp içeri girdiklerinde ve bir anda donakaldıklarında hala kıkırdıyordu.

Charlotte, Henry ve Gideon uzun masalardan birinin etrafında oturuyorlardı. Magnus ellerini arkasında kavuşturmuş, biraz uzakta, pencerenin yanında duruyordu. Sırtı katı ve düzdü. Henry yorgun ve bitkin görünüyordu, Charlotte'ın yüzündeyse gözyaşı lekeleri vardı. Gideon'un yüzü bir maskeden farksızdı.

Cecily'nin kahkahası dudaklarında dondu. "Ne oldu? Haber mi geldi? Will..."

"Will değil," dedi Charlotte. "Jem." Kalp atışları suçlulukla karışık bir iç rahatlığıyla yavaşlayan Cecily dudağını ısırdı. İlk düşüncesi ağabeyi olmuştu ama asıl tehlikede olan elbette onun *parabatai*siydi.

"Jem mi?" diye fısıldadı Cecily.

Henry, "Hala hayatta," diyerek sorulmamış sorusuna cevap verdi.

"İyi o zaman. Her şeyi aldık," diyen Gabriel paketleri masaya koydu. "Magnus'un istediği her şeyi, damianayı, yarasa başı kökünü..."

Magnus pencereye arkasını dönmeden, "Teşekkürler," dedi.

"Evet, teşekkürler," dedi Charlotte. "İstediğim her şeyi yaptınız ve ben size minnettarım. Ama korkarım yaptıklarınız boşaydı." Charlotte aşağı, paketlere baktı, sonra başını tekrar kaldırdı. Konuşmak için büyük çaba harcadığı belliydi. "Jem bir karar verdi," dedi. "Tedavi aramaktan vazgeçmemizi istiyor. Son *yin feni* de aldı. Artık ilaç kalmadı ve beklenenin olmasına saatler kaldı. Sessiz Kardeşler'i çağırdım. Veda etme vakti geldi."

Antrenman odası karanlıktı. Yerde gölgeler vardı ve yüksek, kemerli pencerelerden içeri ay ışığı giriyordu. Cecily yıpranmış banklardan birinde oturuyor, ay ışığının kıymıklı tahta zeminde çizdiği desenlere bakıyordu.

Sağ eli boynundaki kolyeyle yavaşça oynuyordu. Kız, ağabeyini düşünmekten kendisini alamıyordu. Aklının bir kısmı burada, Enstitü'de ama geri kalanı Will'le birlikte at sırtındaydı. Rüzgara doğru eğiliyor, Londra'yı Dollgellau'dan ayıran yollarda dört nala ilerliyordu. Cecily, Will'in korkup korkmadığını merak etti. Ağabeyini bir daha görüp göremeyeceğini düşündü.

Düşüncelerine öyle dalmıştı ki, açılan kapının gıcırtısını duyunca irkildi. Yere uzun bir gölge düştü. Cecily başını kaldırınca Gabriel Lightwood'un ona gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırarak baktığını gördü.

"Burada saklanıyorsun, ha?" dedi Gabriel. "Bu fena oldu."

"Neden?" Cecily, sesinin böyle sıradan, hatta sakin çıkmasına şaşırdı.

"Çünkü ben de buraya saklanmaya niyetliydim."

Cecily bir an için sessiz kaldı. Gabriel kendisinden pek emin görünmüyordu ve bu tavır onda tuhaf duruyordu. Genç adam normalde kendisine çok güvenirdi. Ama o güven, ağabeyininkinden daha kırılgandı. İçerisi Cecily'nin onun gözlerinin ya da saçlarının rengini göremeyeceği kadar karanlıktı ve kız ilk kez, Gideon'la onun arasındaki benzerliği gerçekten görebildi. Çeneleri aynı kararlılıkla kasılmıştı. İkisinin de gözlerinin arasındaki boşluk genişti ve duruşları dikkatliydi. "Burada, benimle birlikte saklanabilirsin," dedi Cecily, "istersen."

Gabriel başıyla onayladı, odayı aşıp Cecily'nin oturduğu yere geldi ama kıza katılmak yerine pencereye gidip dışarı baktı. "Sessiz Kardeşler'in arabası gelmiş," dedi.

"Evet," dedi Cecily. *Codex*'i okuduğundan, Sessiz Kardeşler'in Gölge Avcısı dünyasının hem doktorları, hem rahipleri olduğunu biliyordu. İnsan onları hem can çekişenlerin, hem hastaların, hem de çocukların yataklarının başucunda bulmayı bekleyebilirdi. "Jem'i görmem gerektiğini düşündüm. Will için. Ama içim bunu yapmaya el vermedi. Korkağın tekiyim," dedi Cecily sonradan aklına gelmiş gibi. Bu, daha önce kendisi hakkında düşündüğü bir şey değildi.

"O halde ben de öyleyim," dedi Gabriel. Ay ışığı yüzünün bir tarafına düşüyor, onu yarım bir maske takmış gibi gösteriyordu. "Yalnız kalmak ve dürüst olmak gerekirse Kardeşler'den uzak durmak için buraya gelmiştim. Çünkü tüylerimi ürpertiyorlar. Fal bakabileceğimi düşünmüştüm. İstersen bir el Dilenci Komşumdur oynayabiliriz."

"Büyük Umutlar'daki Pip ve Estella gibi," dedi Cecily bir an için eğlenerek. "Ama hayır, iskambil oynamayı bilmiyorum. Annem iskambili evden uzak tutmaya çalışırdı. Çünkü babamın kart oyunlarına zaafı vardı." Başını kaldırıp Gabriel'a baktı. "Biliyor musun, bazı açılardan aynıyız. Ağabeylerimiz çekip gitti ve onlar olmadan, durumu gitgide kötüleşen babamızla yalnız kaldık. Benim babam Will gittikten ve Ella öldükten sonra biraz delirdi. Kendisini toplaması yıllar sürdü ve biz bu arada evimizi kaybettik. Tıpkı sizin Chiswick'i kaybedişiniz gibi."

Gabriel yakıcı bir öfke parlamasıyla, "Chiswick elimizden alındı," dedi. "Ve dürüst olmak gerekirse buna hem üzülüyorum hem üzülmüyorum. Orasıyla ilgili anılarım..." Genç adam ürperdi. "Babam ben buraya, yardım istemeye gelmeden önce odasında iki hafta kapalı kaldı. Daha önce gelmeliydim ama fazla gururluydum. Babam hakkında yanıldığımı kabul etmek istemedim. O iki hafta boyunca hemen hiç uyumadım. Çalışma odasının kapısını yumruklayıp dışarı çıkması için, benimle konuşması için babama yalvardım ama

tüm bunlara karşılık yalnızca insanlık dışı sesler duydum. Geceleri kendi kapımı kilitliyordum. Sabahları merdivenlerde kan oluyordu. Kendime hizmetçilerin kaçtığını söylüyordum ama öyle olmadığını biliyordum. O yüzden, hayır, aynı değiliz, Cecily, çünkü sen evi terk ettin. Cesurdun. Bense gitmek dışında seçeneğim kalmayana dek kaldım. Yanlış olduğunu bile bile kaldım."

"Sen bir Lightwood'sun," dedi Cecily. "Aile adına sadık olduğun için kaldın. Buna korkaklık denmez."

"Öyle mi? Yönü yanlış olsa da sadakat övülecek bir nitelik midir?"

Cecily ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Gabriel ona ay ışığında parıldayan gözleriyle bakıyordu. Kızın cevabını duymayı gerçekten çok istiyor gibi görünüyordu. Cecily onun konuşacak birini bulup bulamadığını merak etti. İnsanın ahlaki ikilemlerini Gideon'a açmaktan neden korkabileceğini görüyordu. Gideon hayatta kendisini hiç sorgulamamış, sorgulayanları da anlamayacakmış gibi, kendinden son derece emin görünüyordu.

"Bence," dedi Cecily, sözlerini dikkatle seçerek "bütün iyi dürtüler, çarpıtılarak şeytani bir şeye dönüştürülebilir. Usta'ya bak. O yaptığı şeyi, onu seven ve öldürülen anne babasına duyduğu sadakatten ötürü, Gölge Avcıları'ndan nefret ettiği için yapıyor. Bu, anlaşılamayacak bir şey değil. Ama hiçbir şey sonucu haklı çıkarmıyor. Bana kalırsa,

seçim yaptığımızda -çünkü her seçim daha önce yaptığımız seçimlerden bağımsızdır- yalnızca o seçimi yapma sebeplerimizi değil, onların nasıl sonuçlar doğuracağını ve kararlarımızın neticede iyi insanlara zarar verip vermeyeceğini de düşünmeliyiz."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Gabriel, "Sen bilge birisin, Cecily Herondale," dedi.

Cecily onun ilk adını kullandığını fark ederek ama kendisine engel olamayarak "Geçmişte yaptığın seçimlerden ötürü fazla pişmanlık hissetme, Gabriel," dedi. "Gelecekte doğru seçimler yap, yeter. Hepimiz değişmeye ve kendimizi geliştirmeye muktediriz."

"Babam," dedi Gabriel, "gelişmemi istemezdi ve her şeye rağmen onun onayını alma umudunu bir kenara bırakmakta zorlanıyorum."

Cecily içine çekti. "Elimizden gelenin en iyisini yapabiliriz, Gabriel. Ben annemle babamın istediği gibi bir çocuk, bir hanım olmaya çalıştım. Will'i geri getirmek için evden ayrıldım. Çünkü bunun doğru şey olduğunu düşünüyordum. Will farklı bir yol seçtiği için üzüldüklerini biliyordum -ve bu Will için, ne kadar tuhaf bir biçimde seçilmiş olsa da, doğru yoldu. Bu *onun* yolu. Babanın ya da ağabeyinin seçeceği yolu seçme. İstediğin gibi bir Gölge Avcısı ol."

Gabriel, "Doğru seçimi yapacağımı nereden biliyorsun?" derken çocuğun sesi çok genç birine aitmiş gibiydi.

Pencerenin dışında, avlunun kaldırım taşlarında at nalı sesleri duyuldu. Sessiz Kardeşler gidiyordu. Cecily kalbinde bir sızıyla, *Jem*, diye düşündü. Ağabeyi hep Jem'e, Kuzey Yıldızı'ymış gibi, onu hep doğru karara yönlendirecek bir pusulaymış gibi bakmıştı. Cecily daha önce hiç ağabeyinin şanslı olduğunu düşünmemişti ve bugün de öyle düşünmeyi beklemiyordu ama Will bir bakıma öyleydi. O şekilde başvuracağı biri olduğu, hep yanlış yıldızlara bakıyor olabileceğinden endişelenmediği için.

Cecily kendisi kadar penceredeki genç adam için de, olabildiğince kararlı ve güçlü bir sesle konuştu. "Olabilir, Gabriel Lightwood. Ben sana inanıyorum."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

14

PARABATAI

Sessiz olun! O ölmedi, o uyumuyor
Hayat denen rüyadan uyandı
Fırtınalı gözlerimizde kaybolan biziz
Bu faydasız mücadelede hayaletlerle
Delice bir trans halinde, ruh bıçağımızla
Saldıran yenilmez kötülüklere. Çürürüz
Mezardaki cesetler gibi; korku ve yas
Bizi sarsar, gün be gün tüketir
Ve soğuk umutlar canlı bedenimize
Kurtlar gibi saldırır, bizi yer bitirir."

-PERCY BYSSHE SHELLEY,
"ADONAIS: JOHN KEATS'İN ÖLÜMÜNE AĞIT"

Will tükenmiş atını oraya çekip Balios'un geniş sırtından indiğinde, Yeşil Adam Hanı'nın avlusu, üzeri ayak izleriyle dolu çamurlarla kaplıydı. Will bitkindi, her yeri kaskatı kesilmiş ve ata binmekten ağrıyordu. Ayrıca, yolların kötü durumundan ve atı da kendisi de çok yorulduğundan, son birkaç saatte pek ilerleyememişti. Hava çoktan kararmıştı ve Will ahırda çalışan çocuğun dize kadar çamurlanmış çizmeleriyle, elinde sıcak, sarı bir ışık saçan gaz lambasıyla kendisine doğru geldiğini görünce rahatladı.

Çocuk ona yaklaşınca neşeyle, "Yağmurlu bir akşam, efendim," dedi. Sıradan bir insan çocuğa benziyordu ama onda biraz haylaz, cinimsi bir hava vardı. Bazen peri kanı, nesiller boyu çocuklara aktarılır ve bir gözün kırpılışı, bir göz bebeğinin parlayışıyla bile kendisini insan ve Gölge Avcıları'nda gösterirdi. Tabii, çocukta Görüş vardı. Yeşil Adam, meşhur bir Aşağıdünya durağıydı. Will akşam çökmeden oraya ulaşmayı umuyordu. Sıradanların önünde rol yapmaktan, büyülü dolaşmaktan, saklanmaktan bıkmıştı.

Saçlarından akan sular kirpiklerine takılırken Will, "Yağmur mu? Sahi mi?" Gözlerini, hanın dışarı sarı bir ışık saçan ön kapısına dikmişti. Yukarıda, gökyüzünde neredeyse hiç ışık kalmamıştı. Tepesindeki düşünceli kara bulutlar yine yağmur vaat ediyordu.

Çocuk Balios'un dizginini tuttu. "Sizde o büyülü atlardan biri var," dedi.

"Evet." Will atın terli böğrüne pat pat vurdu. "Tımar edilmeye ve özel ilgiye ihtiyacı var."

Çocuk başıyla onayladı. "O halde, siz Gölge Avcısı mısınız? Buralara çok gelmezler. Bir süre önce bir tane geldi ama yaşlı ve huysuzdu..."

"Dinle," dedi Will, "boş oda var mı?"

"Özel oda olduğundan emin değilim, efendim."

"Eh, ben özel oda isterim, o yüzden olsa iyi olur. Bir de, bu gece için ata ahır, sıcak su ve yemek. Gidip atı ahıra koy, ben de hancının ne diyeceğine bakayım."

Hancı son derece itaatkardı ve çocuğun aksine, Will'in ellerindeki ve boynundaki İşaretler hakkında yorum yapmadı, yalnızca alışıldık soruları sordu: "Yemeğinizi özel salonda mı yiyeceksiniz, yoksa yemekhanede mi, efendim? Yemekten önce mi, sonra mı yıkanmak istersiniz?"

Kendisini çamurla kaplı hisseden Will önce banyo yapmak istedi ama yemeği yemekhanede yemeye razı oldu. Yanında bol bol sıradan parası vardı ama yemek yemek için özel oda tutmak masraftı, özellikle de ne yediğine aldırmıyorken. Yemek, yolculuk için yakıttan ibaretti.

Hancı Will'in Nefilim oluşuna pek aldırmamıştı ama hanın yemekhane bölümünde buna aldıranlar vardı. Will tezgaha yaslandığında büyük şöminenin yanında duran, günün büyük bir kısmında ucuz birayla kafayı bulmuş olan bir grup genç kurt adam kendi aralarında bir şeyler mırıldandılar. Will

züppe genç adam gibi, kendisi için sıcak su şişeleri, atı içinse kepek püresi siparişi verirken onları fark etmemiş gibi davrandı ama onlar gözlerini dikkatle Will'in üzerine dikmiş, sırılsıklam saçlarından çamurlu çizmelerine, altında Nefilimler'in geleneksel silahlarının durup durmadığı yönünde ipucu vermeyen kalın paltosuna dik dik bakıyorlardı.

Grubun en uzun boylusu, "Sakin olun çocuklar," dedi. En arkalarda, ateşin başında duruyordu ve yüzü gölgeler içindeydi ama İtalyan çinisinden güzel bir puro kutusu çıkarırken ve kilide düşünceli bir tavırla dokunurken ateş uzun parmaklarını aydınlattı. "Onu tanıyorum."

Daha genç kurtlardan biri inanmazlıkla, "Onu tanıyorsun, öyle mi?" dedi. "O Nefilim'i. Arkadaşın mı, Scott?"

"Ah, arkadaşım sayılmaz!" Woolsey Scott purosunu bir kibritle yaktı ve odanın diğer tarafındaki çocuğa, küçük alevin üzerinden dudaklarında bir tebessümle baktı. "Ama burada olması çok ilginç. Gerçekten çok ilginç."

"*Tessa!*" O hırıltılı ses, kızın kulağında yankılandı. Tessa nehir kıyısında tir tir titreyerek, ok gibi doğruldu.

"*Will?*" Tessa aceleyle ayağa kalkıp etrafına baktı. Ay bir bulutun arkasına gizlenmişti. Yukarıdaki gökyüzü, içinden kara damarlar geçen koyu gri mermer gibiydi. Nehir o loş ışıkta, hemen önünde gri gri akıyordu ve Tessa etrafına bakınca yalnızca yamru yumru ağaçlar, kenarından düştüğü sarp

uçurumu ve diğer yöne uzanan geniş, kır araziyi görebildi. Tessa şehir ya da kasaba gibi bir şey de, minicik bir köye işaret edebilecek bir ışık öbeği de göremiyordu.

Kız kollarını gövdesine sararak tekrar, "Will," diye fısıldadı. Onun sesinin kendisine seslendiğini duyduğundan emindi. Will'in sesi başka kimseninkine benzemezdi. Ama bu çok saçmaydı. Will burada değildi. Olamazdı. Belki Tessa da bozkırlarda Rochester'ın sesini duyan Jane Eyre gibi, yarı rüya görür haldeydi.

En azından rüya onu baygın halinden uyandırmıştı. Rüzgar buzdan bir bıçak gibi giysilerini yarıp -Tessa'nın üzerinde, iç mekanlar için tasarlanmış ince bir elbise vardı, paltosu ya da şapkası yoktu- içine işliyordu. Nehir suyuyla ıslanan etekleri hala sırılsıklamdı. Elbisesi ve çorabı yırtılmış, kanla lekelenmişti. Görünüşe bakılırsa melek hayatını kurtarmış ama yaralanmasına engel olamamıştı.

Tessa kendisine rehberlik etmesi umuduyla meleğe dokundu ama melek her zamanki gibi hareketsiz ve sessizdi. Ama Tessa elini boynundan çektiğinde kafasının içinde Will'in sesini duydu: *Bazen, yapmak istemediğim bir şeyi yapmam gerektiğinde, bir kitap karakteriymişim gibi davranırım. Onların ne yapacağını bilmek daha kolay.*

Tessa iyi, mantıklı bir kitap karakterinin pınarı takip edeceğini düşündü. Bir kitap karakteri insan meskenlerinin ve kasabaların genelde su kenarına inşa edildiğini bilir ve orman-

da dolaşmaktansa yardım arardı. Tessa kollarını kararlılıkla kendisine sardı ve nehrin yanından, akıntının aşağısına doğru yürümeye başladı.

Banyo yapmış, üzerinde temiz bir gömlek ve yaka olan Will, yemek için ortak odaya döndüğünde oda yarı yarıya insanla doluydu.

Eh, insanla da dolu olduğu söylenemezdi! Will masasına giderken biralarının üzerine eğilmiş, alt çenelerinden dışarı uğrayan koca dişler dışında her yeri yamru yumru ihtiyarlara benzeyen trollerin yanından geçti. Kabarık kahverengi saçlı, alnının ortasında üçüncü bir gözü olan zayıf bir büyücü, önündeki dana pirzolasını kesiyordu. Will ateşin önündeki masada oturan grup sürü gibi davrandığı için onların kurt adam olduğuna kanaat getirdi. Oda rutubet, köz ve yemek kokuyordu. Will'in midesi guruldadı. Genç adam ne kadar aç olduğunu fark etmemişti.

Will, ekşi, sirke gibi şarabını içerken ve ona getirilen patates ve sert geyik etinden oluşan yemeği yerken Galler haritasını inceledi. Diğer müşterilerin ona bakışını görmezlikten gelmek için elinden geleni yaptı. Herhalde ahırcı çocuk haklıydı, buraya pek Nefilim gelmiyordu. Will, İşaretleri parlıyormuş gibi hissediyordu. Tabaklar götürüldüğünde kağıt çıkarıp bir mektup yazdı:

Charlotte,

Enstitü'yü senden izin almadan terk ettiğim için özür dilerim. Lütfen beni bağışla, başka seçeneğim yoktu.

Gelgelelim, bu mektubu sana o yüzden yazmıyorum. Yolun kenarında, Tessa'nın oradan geçtiğini gösteren bir kanıt buldum. Bir şekilde, yeşim kolyesini araba penceresinden atmayı başarmış ve bana kalırsa bunu, kolyeyi kullanarak onun izini sürebilmemiz için yapmış. Kolye şu anda bende. Mortmain'in yeri konusunda yanılmadığımızı kesin olarak gösteriyor. O, Cadair Idris'te olmalı. Konsolos'a mektup yazmalı, dağa eksiksiz bir birlik göndermesini talep etmelisin.

Will Herondale.

Mektubu mühürleyen "Will, hancıyı çağırdı ve iki buçuk şilin karşılığında, ahırcı çocuğun onu bir sonraki at arabasına teslim edeceğine dair garanti aldı. Ödemeyi yapan Will arkasına yaslanmış, uyuyabilmek için zorla bir kadeh şarap daha içmesinin iyi olup olmayacağını düşünürken göğsünde keskin, bıçak saplanmış gibi bir acı hissetti. Sanki okla vurulmuştu. Will birden geriye savruldu. Şarap kadehi yere düşerek paramparça oldu. Will iki elini birden masaya koyarak ayağa fırladı. Herkesin ona baktığının, hancının endişeyle konuştuğunun farkındaydı ama acı, düşünmesine, hatta nefes almasına engel olacak kadar büyüktü.

Göğsündeki, onu Jem'e bağlayan ipin bir ucu olduğunu düşündüğü sıkışıklık öyle artmıştı ki, kalbini boğuyordu. Will sendeleyerek masasından uzaklaştı, barın yakınındaki bir müşteri grubunu iterek hanın ön kapısına gitti. Tek düşündüğü havaydı, ciğerlerine nefes alabilecek kadar hava çekmekti.

Kapıları iterek açtı ve tökezleyerek dışarı çıktı. Göğsündeki acı bir an için azalınca Will, hanın duvarına yaslandı. Yağmur sağanak halinde yağıyor, saçlarıyla giysilerini sırılsıklam ediyordu. Kalbi dehşet ve umutsuzluk karışımı bir hisle tekleyince Will içini çekti. Onu etkileyen yalnızca Jem'den uzak oluşu muydu? Will, Jem'in en hasta olduğu dönemde bile, yaralandığında ve Will'in de ona duyduğu sevgiden ötürü canı yandığında bile böyle bir şey hissetmemişti.

İp birden koptu.

Bir an için her şey bembeyaz kesildi, avlu aside batırılmış gibi soluklaştı. Will dizlerinin üzerine düştü, akşam yemeğini çamurların üzerine kustu. Spazmlar geçtiğinde sendeleyerek ayağa kalktı ve kendi acısından kaçabilecekmiş gibi, handan körlemesine uzaklaştı. Ahırların duvarına, atların yalağına yaklaştı. Dizlerinin üzerine çökerek ellerini buz gibi suya daldırdı ve kendi yansımasını gördü. Yüzü ölüm kadar beyazdı. Gömleğinin önüneyse kırmızı bir leke yayılıyordu.

Will, ıslak elleriyle yakalarını kavradı ve gömleği çekip açtı. Handan dökülen loş ışıkta, kalbinin hemen üzerindeki *parabatai* rününün kanadığını gördü.

Elleri kanla, yağmurla karışık kanla kaplıydı. Aynı yağmur göğsündeki kanı temizlerken ve siyahtan gümüşiye doğru solarken Will'in hayatındaki anlamlı her şeyi bir saçmalığa çeviren rünü gösteriyordu.

Jem ölmüştü.

Tessa saatlerdir yürüyordu. Nehir yatağının diş diş kayaları ince ayakkabılarını delmişti. Yürümeye ilk başladığında neredeyse koşuyordu ama yorgunluk ve soğuk onu alt etmişti. Şimdi Tessa azimle de olsa, topallayarak nehrin aşağısına doğru ilerliyordu. Eteklerinin sırılsıklam kumaşı onu aşağı çekiyor, Tessa'ya kendisini korkunç bir denizin dibine çekmek isteyen bir çapa gibi geliyordu.

Tessa millerdir insan meskenlerine dair en ufak bir işaret görmemişti ve planına duyduğu umudu yitirmeye başlıyordu ki, bir açıklığa rast geldi. Yağmur hafif hafif yağmaya devam ediyordu ama Tessa damlaların arasından alçak, taş bir binanın siluetini görebiliyordu. Yaklaştığında orasının, sazdan çatısı ön kapısına uzanan ve otlarla kaplı patikasıyla ufak bir eve benzediğini gördü.

Adımlarını hızlandırarak yürüdü. Kitaplarda Rivers'ın Jane Eyre'e yaptığı gibi, genç bir kızı evine alıp ailesiyle temasa geçmesine yardım edeceği kesin olan iyi yürekli bir çiftçiyle karısını hayal ederek acele etmeye başladı. Ama yaklaştığında kirli ve kırık camları, çatıda büyüyen otları fark etti. Kalbi ağırlaştı. Ev terk edilmişti.

Kapının tahtası yağmurdan şişmiş, kapı kısmen açıktı. Evin boşluğunda insanı korkutan bir şey vardı, ama Tessa hem yağmurdan, hem de Mortmain'in peşine takmış olabileceği kişilerden kaçmayı çok istiyordu. Bayan Black'in onun düştüğünde öldüğünü düşüneceği umuduna sarıldı ama Mortmain'in onun izini sürmeyi böyle kolayca bırakacağından şüpheliydi. Ne de olsa, mekanik meleğinin ne yapabileceğini bilen biri varsa, o Mortmain'di.

Evin içinde, zemin taşlarının arasında otlar bitmişti ve ateşin kalıntılarının üzerinde hala kararmış bir tencerenin asılı durduğu ocak kirliydi. Badanalı duvarlar, isten ve zamanın geçişinden nasibini almıştı. Kapının yakınında, tarım aletlerine benzer bir şeyler birbirine dolanmış, duruyordu. Bir tanesi ucu kıvrımlı, çatalımsı, uzun bir sopaya benziyordu ve çatal kısmının uçları hala sivriydi. Kendisini savunmak için bir araca ihtiyacı olabileceğini bilen Tessa onu aldı, sonra giriş odasından evin diğer tek odasına geçti. Yatağın üzerinde küflü bir battaniye bulduğu için sevindiği ufak bir yatak odasıydı bu oda.

Tessa ıslak elbisesine umutsuzlukla baktı. Sophie'nin yardımı olmadan, onu çıkarmak saatler sürerdi ve Tessa'nın ısınmaya çok ihtiyacı vardı. Islak giysilerini çıkarmadan battaniyeye sarıldı ve tenine batan, samanla doldurulmuş şiltenin üzerinde kıvrıldı. Şilte küf kokuyordu ve içinde muhtemelen fareler yaşıyordu. Ama o anda Tessa'ya o zamana dek üzerine yattığı en konforlu yatak gibi gelmişti.

Tessa uyanık kalmanın akıllıca olacağını biliyordu. Ama her şeye rağmen, yıpranmış, yorgun düşmüş vücudunun taleplerine karşı koyamadı. Metal silahı göğsüne bastırarak uykuya daldı.

"Demek bu o? Nefilim?"

Karanlıkta hırıltılı bir ses duyduğunda, Will ahırın duvarına yaslanmış halde, yağmurdan gitgide daha fazla ıslanarak ne kadar zaman oturduğunu hesaplayamadı. Başını kaldırdı ama ona uzanan eli savuşturmak için çok geç kalmıştı. El bir saniye sonra yakasını kavradı ve onu çekip ayağa kaldırdı.

Will yağmur ve ızdırabın bulandırdığı gözlerle, etrafında yarım daire şeklinde duran kurt adam grubuna baktı. Belki beş kurt adam vardı ve bunlara, yumruk yaptığı eliyle kanlı gömleğini tutarak onu ahır duvarına iten de dahildi. Hepsi yağmurdan muşamba gibi parlayacak kadar ıslanmış olan siyah giysiler giymişlerdi. Hepsi şapkasızdı ve saçları -kurt adamlara özgü bir biçimde uzundu- başlarına yapışmıştı.

"Ellerini üzerimden çek," dedi Will. "Uzlaşma, bir Nefilim'e sebepsiz yere dokunmayı yasaklar..."

"Sebepsiz yere mi?" Karşısındaki kurt adam Will'i öne çekti, sonra tekrar duvara çarptı. Bu sıradan koşullar altında canını yakardı ama bunlar sıradan koşullar yoktu. Will'in *parabatai* rününün fiziksel acısı dinmişti ama çocuğun bütün vücudu kupkuru ve boş gibiydi. Özündeki bütün

anlam çekilip alınmıştı. "Bence sebebi var. Siz Nefilimler olmasanız Usta hiç pis ilaçları ve iğrenç yalanlarıyla peşimize düşmezdi..."

Will kurt adamlara, eğlenmeye yaklaşan bir duyguyla baktı. Kaybettiklerinden sonra onu gerçekten incitebileceklerini mi sanıyorlardı? Kaybettiği, beş yıldır mutlak doğrusu olan şeydi. Jem ve Will. Will ve Jem. Will Herondale yaşıyor, o halde James Carstairs de yaşıyor. *Quod erat demonstrandum.* Will kolunu ya da bacağını kaybetmenin canını yakacağını düşündü ama hayatının merkezi gerçeğini kaybetmek ona öldürücü geliyordu.

"Pis ilaçlar ve iğrenç yalanlar," dedi Will kelimeleri uzata uzata. "Evet, kulağa pek sıhhi gelmiyor. Ama söyleyin bana, kurt adamların banyo yapmak yerine yılda bir kez kendilerini yaladıkları doğru mu? Yoksa birbirinizi mi yalıyorsunuz? Çünkü ben öyle duydum."

Gömleğini kavrayan el gerildi. "Bize karşı daha saygılı olsan iyi olur, Gölge Avcısı!"

"Hayır," dedi Will. "Hiç sanmıyorum!"

"Senin hakkında çok şey duyduk, Will Herondale," dedi diğer kurt adamlardan biri. "Sürekli Aşağıdünyalılar'dan yardım istiyormuş, karşılarında sürünüyormuşsun. Şimdi de süründüğünü görmek istiyoruz."

"O zaman dizimden aşağısını kesmeniz gerekecek."

"Bu," dedi Will'i tutan kurt adam, "ayarlanabilir."

Will birden harekete geçti. Karşısındaki kurt adamın yüzüne kafa attı. Kurt adamın kırılan burnunun çatırtısını hem duydu hem hissetti. Avluda sendeleyerek gerileyen ve kaldırım taşlarının üzerine diz çöken adamın yüzüne sıcak kanlar fışkırdı. Kurt adam ellerini yüzüne bastırmış, kanı durdurmaya çalışıyordu.

Bir el Will'in omzunu kavradı, tırnaklar ıslak gömleğinin kumaşını deldi. Will kurtlarla yüzleşmek için hızla döndü ve ikinci kurt adamın elinde, ay ışığında ışıldayan gümüşi bir bıçak gördü. Saldırganın gözleri yağmurda altın rengi-yeşil, tehditkar parıltılar saçıyordu.

Buraya benimle alay etmek ya da beni yaralamak için gelmemişler, diye düşündü gerçeği kavrayan Will. *Buraya beni öldürmek için gelmişler.*

Will, kara bir an boyunca istediklerini yapmalarına izin vermeyi düşündü. Bu düşünce içini çok rahatlattı -acısı tamamen dinecek, sırtındaki büyük sorumluluklar yok olacak, Will ölümün içine dalıp unutacaktı. Bıçak ona doğru savrulurken kıpırdamadan durdu. Her şey çok ağır gelişiyor gibiydi. Bıçağın demir kenarı ona doğru geliyor, kurt adamın hırlayan yüzü yağmurda bulanık görünüyordu.

Will'in gözlerinin önünde, bir gece önceki rüyasında gördükleri parladı: Yeşil bir yoldan ona doğru koşan Tessa. Will elini otomatik olarak kaldırarak kurt adamın bileğini kavradı, eğilip kurt adamın kolunun altından geçerek darbe-

den kurtuldu. Bir kolunu hızla aşağı indirerek kemiği vahşice bir darbeyle kırdı. Likantrop çığlığı basınca, Will'in içinde karanlık bir sevinç belirdi. Hançer kaldırım taşlarına düşerken Will rakibinin bacaklarını tekmeleyerek yerden kesti, sonra dirseğini adamın şakağına geçirdi. Kurt yere yığıldı ve bir daha kıpırdamadı.

Will hançeri alıp diğerlerine döndü. Şimdi yalnızca üçü ayaktaydı ve kendilerinden hiç de az önce olduğu kadar emin görünmüyorlardı. Will soğuk, feci bir tebessümle sırıttı ve ağzında yağmurla kanın metalik tadını aldı. "Gelin, öldürün beni," dedi. "Yapabileceğinizi düşünüyorsanız gelin, beni öldürün!" Ayaklarının dibindeki baygın kurt adamı tekmeledi. "Arkadaşlarınızdan daha iyi bir iş çıkarmanız gerekecek."

Kurt adamlar tırnaklarını ortaya çıkararak üzerine atıldı, Will de kaldırım taşlarına sertçe düştü, başını taşlara çarparak yardı. İki pençe omzunu tırmaladı. Will bulanık darbeler arasında yana yuvarlandı ve hançerini yukarı savurdu. Bir feryatla biten tiz bir acı çığlığı duyuldu ve Will'in tepesindeki, mücadele eden ağırlık gevşedi. Will yana yuvarlandı, dönerek ayağa fırladı.

Bıçakladığı kurt adam, gitgide büyüyen bir kan ve yağmur suyu gölünün içinde, gözleri açık cansız yatıyordu. Geriye kalan, üzeri başı çamurla kaplı, sırılsıklam iki kurt adam ayağa kalkmaya çalışıyordu. Will'in kurtlardan birinin pençesiyle derinden yaraladığı omzu kanıyordu. Acı muhteşemdi.

Yağmur hançerindeki kanı yıkarken Will, kanlarla çamurların arasında kahkaha attı. "Yine," dedi ve kendi gergin, çatlak, öldürücü sesini güçlükle tanıdı. "*Yine.*"

Kurt adamlardan biri dönüp kaçtı. Will yine güldü ve donakalmış, uzun tırnaklı ellerini uzatmış halde duran son kurt adama yaklaştı. Will onun cesaretten mi, yoksa dehşetten mi olduğu yerde kaldığını bilmiyordu ve bunu umursamıyordu. Hançeri ona bileğinin bir uzantısı, kolunun parçası gibi geliyordu. Sağlam bir darbe ve yukarı itişle, kemikle kıkırdağı yırtacak ve kalbe doğru...

"*Dur!*" Ses sert, buyurgan ve tanıdıktı. Will gözlerini yana çevirdi. Avluda yüzünde öfke dolu bir ifadeyle, omuzlarını yağmura karşı kamburlaştırmış halde yürüyen Woolsey Scott'tı. "Sana, ikinize birden emrediyorum, hemen durun!"

Kurt adam hemen ellerini yana indirdi, tırnakları gözden kayboldu. Başını klasik bir itaat jestiyle eğdi. "Efendim..."

Will'in içi kaynar bir öfkeyle dolarak bu sıcak öfke mantık, akıl, hiddet dışında her şeyi unutmasına neden oldu. Will uzanarak kurt adamı kendisine çekti, kolunu onun boynuna dolayarak bıçağını gırtlağına dayadı. Yalnızca birkaç metre uzaktaki Woolsey birden durdu, ona yeşil gözleriyle sertçe baktı.

"Yaklaşırsan," dedi Will, "küçük kurtçuğunun boğazını keserim."

Woolsey ölçülü bir sesle, "Sana durmanı söyledim," dedi. Üzerinde her zaman olduğu gibi, iyi kesimli bir takım elbise,

onun üzerinde de brokar bir binici paltosu vardı ve şimdi hepsi yağmurdan sırılsıklamdı. Yüzüne ve boynuna yapışan açık renkli saçları, sudan rengini kaybetmiş, şeffaflaşmıştı. "İkinize birden."

"Ama *ben seni dinlemek zorunda değilim!*" diye haykırdı Will. "Kazanıyordum! *Kazanıyordum!*" Avluda, dövüştüğü üç kurdun yerde yatan bedenlerine baktı, ikisi baygın, biri ölmüştü. "Sürün bana sebepsiz yere saldırdı. Uzlaşma'yı çiğnediler. Kendimi savunuyordum. Onlar *Kanun*'a karşı geldi!" Sesi yükselerek sertleşti, tanınmaz bir hal aldı. "Bana kanlarını borçlusun ve borcunu ödeyeceksin!"

"Evet, evet, kovalarca kan," dedi Woolsey. "Peki, o kan senin olsa ne yapardın? Bu kurt adamı umursamıyorsun. Bırak, gitsin!"

"Hayır!"

"En azından onu özgür bırak ki seninle dövüşebilsin," dedi Woolsey.

Will duraksadı, sonra tuttuğu, sürü liderine dehşetle bakan kurt adamı bıraktı. Woolsey parmaklarını kurda doğru şıklattı. "Kaç, Conrad," dedi. "Hızlı koş! Hemen!"

Kurt adam bu lafı ikilettirmedi, topuklarının üzerinde dönerek fırladı, ahırların arkasında kayboldu. Will Woolsey'e dönerek dişlerini gösterdi.

"Demek süründeki bütün kurtlar korkak," dedi. "Bir Gölge Avcısı'na karşı beş kişi, ha? İşler böyle mi yürüyor?"

"Onlara peşine düşmelerini söylemedim. Onlar genç. Ve aptallar. Ve tezcanlılar. Mortmain, sürülerinin yarısını öldürdü. Senin türünü suçluyorlar." Woolsey, Will'e biraz yaklaşarak yeşil buz gibi soğuk gözleriyle genç adamı tepeden tırnağa süzdü. Şok edici bir aldırmazlıkla, "O halde, *parabatai*nin öldüğünü varsayıyorum," dedi.

Will bu sözleri duymaya hiç hazır değildi, hiçbir zaman da hazır olmayacaktı. Dövüş, acısını bir an için unutmasını sağlamıştı. Şimdi o kapsayıcı, dehşet verici acı geri dönmek üzereydi. Will, Woolsey onu yumruklamış gibi sertçe nefes aldı ve istemsizce bir adım geriledi.

"Sen de bu yüzden kendini öldürtmeye çalışıyorsun, öyle mi, Nefilim çocuk? Olan biten bu mu?"

Will yüzündeki ıslak saçları itti ve Woolsey'e nefretle baktı. "Belki de öyledir."

"Onun anısına böyle mi saygı gösteriyorsun?"

"Ne fark eder?" dedi Will. "O öldü. Ne yaptığımı, ne yapmadığımı hiç bilmeyecek."

"Benim ağabeyim de öldü," dedi Woolsey. "Bense hala onun isteklerini yerine getirmeye, Praetor Lupus'u onun anısına devam ettirmeye ve onun istediği gibi yaşamaya çalışıyorum. Sence böyle bir yerde bulunacak, domuz yemi yiyip sirke içecek, dizime kadar çamura batacak, sıkıcı bir Gölge Avcısı veledinin zaten azalmış sürümün geri kalanını yok edişini izleyecek türden biri miyim? Kendi arzularım ve üzün-

tülerimden daha büyük bir amaca hizmet etmesem bunları yapar mıyım? Sen de öyle bir amaca hizmet ediyorsun, Gölge Avcısı. Sen de."

"Ah, Tanrım!" Will'in elindeki hançer düşerek ayaklarının dibindeki çamura bulandı. "Şimdi ne yapacağım?" diye fısıldadı çocuk.

Dünyada sorulacak başka kimse olmadığı gerçeği dışında, bunu neden Woolsey'e sorduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Will lanetlendiğini düşündüğünde bile kendisini bu kadar yalnız hissetmemişti.

Woolsey ona soğuk soğuk baktı. "Kardeşinin istediğini yap," dedi, sonra dönerek tekrar hana doğru yürüdü.

15

YILDIZLAR, ATEŞİNİZİ SAKLAYIN

Yıldızlar, ateşinizi saklayın
Işık, kara ve derin arzularımı görmesin.

-SHAKESPEARE, MACBETH

Konsolos Wayland,

Size çok önemli bir mesele hakkında yazıyorum. Enstitü'mdeki Gölge Avcıları'ndan biri, William Herondale, ben bunları yazarken Cadair Idris yolunda ilerliyor. Yolda Bayan Gray'in kesinlikle oradan geçtiğini gösteren bir işaret bulmuş. Görmeniz için bu mektuba

onun mektubunu iliştiriyorum ama artık Mortmain'in yerinin kesinleştiğini ve aceleyle birlik toplayıp derhal Cadair Idris'e gitmemiz gerektiğini kabul edeceğinizden eminim. Mortmain geçmişte, attığımız ağlardan kaçma yeteneğini açıkça gösterdi. Bu andan yararlanmalı, aceleyle ve bütün gücümüzle saldırmalıyız. Acele cevabınızı bekliyorum.

Charlotte Branwel.l

Oda soğuktu. Şöminedeki ateş çoktan sönmüştü ve dışarıdaki rüzgar Enstitü'nün etrafında uluyor, pencere çerçevelerini zangırdatıyordu. Komodinin üzerindeki lamba kısılmıştı. Tessa yatağın başucundaki koltuğunda, omuzlarına sıkı sıkı sarılı şala rağmen ürperdi.

Jem, başını eline yaslamış, yatakta uyuyordu. Battaniyeleri hafifçe oynatacak kadar nefes alıyordu ama yüzü yastıklar kadar beyazdı.

Tessa ayağa kalkarak şalın omuzlarından düşmesine izin verdi. Üzerinde Jem'le ilk tanıştığında, onun odasına dalıp Jem'i pencerenin önünde keman çalarken bulduğundaki geceliği vardı. Will, *demişti Jem.* Will, sen misin?

Tessa yatağa, onun yanına yatar, battaniyeleri ikisinin üzerine çekerken Jem kıpırdayıp mırıldandı. Tessa onun başını avuçlarına, ellerini de ellerinin arasına aldı. Ayaklarını birbirine doladı ve Jem'in serin yanağını öperek nefesiyle onun tenini ısıttı. Varlığı Jem'i hayata döndürüyormuş gibi genç adamın yavaşça kıpırdandığını hissetti.

Jem'in gözleri açılarak Tessa'nınkilere baktı. Bu gözler mavi, acı verecek kadar, gökyüzünün denizle birleştiği noktadaki kadar maviydi.

Will, "Tessa?" dedi ve kız kollarındakinin, can çekişenin, son nefesini verenin Will olduğunu fark etti. Ve Will'in gömleğinde, kalbinin hemen üzerinde yayılan kırmızı bir leke vardı...

Tessa sertçe nefes alarak ok gibi doğruldu. Bir an için sersemlemiş halde etrafına baktı. Minicik, karanlık oda, omuzlarına sarılı, küflü battaniye, kendi nemli giysileri ve bereli vücudu ona yabancı geldi. Sonra anılar sel gibi geri döndü ve mide bulantısıyla ona eşlik etti.

Tessa Enstitü'yü, New York'taki evini hiç özlemediği kadar, yakıcı bir biçimde özlüyordu. Charlotte'ın buyurgan ama şefkatli sesini, Sophie'nin anlayışlı dokunuşunu, Henry'nin gevezeliklerini ve elbette -kendisine engel olamıyordu- Jem'le Will'i özlüyordu. Jem için, onun sağlığı için çok korkuyordu ama Will için de korkuyordu. Avludaki savaş kanlı ve şiddetliydi. İçlerinden biri yaralanmış ya da öldürülmüş olabilirdi. Tessa'nın rüyasının, Jem'in Will'e dönüşmesinin anlamı bu muydu. Jem hasta mıydı, Will'in hayatı tehlikede miydi? Tessa ikisinden birine bir şey olmaması için

sessizce dua etti. *Lütfen, onlardan birine bir şey olacağına ben öleyim.*

Bir gürültü, hayallerini böldü. Ani, kuru bir sürtünme sesi Tessa'nın sırtının şiddetle ürpermesine sebep oldu. Kız donakaldı. Herhalde bir dal cama sürtünüyordu. Ama hayır, ses yine duyuldu. Bir sürtünme, sürünme sesi.

Tessa bir anda, battaniyeyi hala omuzlarında tutarak ayağa kalktı. İçindeki dehşet canlı bir şey gibiydi. Daha önce duyduğu, karanlık ormanlardaki canavarlarla ilgili bütün hikayeler aklında birbiriyle itişiyordu. Tessa gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve Enstitü'nün basamaklarındaki ince bacaklı, uzun ve garip gölgeli, şekli bozulan insanları andıran otomatları gördü.

Battaniyeye iyice sarındı, kasılan parmakları kumaşı kavradı. Otomatlar Enstitü basamaklarında *ona* saldırmıştı. Ama çok zeki değillerdi. Basit emirlere uyabiliyor, belli insanları tanıyabiliyorlardı. Yine de, kendi adlarına düşünemiyorlardı. Onlar makineydi ve otomatlar kandırılabilirdi.

Battaniye bir kadının, bu evde yaşayan bir kadının dikebileceği türden bir yama işiydi. Tessa derin bir nefes aldı ve *uzandı*, battaniyenin içine uzandı. Bir sahiplik parıltısı, bu battaniyeyi yaratan ve ona sahip olan ruhun işaretini aradı. Sanki elini karanlık suların içine sokuyor, bir nesneyi yoklayarak bulmaya çalışıyordu. Ona asırlar gibi gelen bir süreden sonra, aradığı şeye denk geldi, karanlıkta bir parıltı, bir ruhun somutluğu...

Tessa o parıltıya yoğunlaşarak onu elleriyle tuttuğu battaniye gibi bedenine doladı. Değişim artık daha kolay, daha az acılıydı. Tessa parmaklarının çarpılarak değiştiğini, yaşlı bir kadının eğri büğrü, artritli ellerine dönüştüğünü gördü. Teninde karaciğer lekeleri belirdi, sırtı kamburlaştı ve elbisesi küçülen bedeninden sarkmaya başladı. Saçları gözlerine düştüğünde, onların beyaz olduğunu gördü.

Sürtünme sesi tekrar duyuldu. Tessa'nın zihninin gerisinde, evine kimin geldiğini öğrenmek isteyen aksi bir yaşlı kadının sesi yankılandı. Tessa sendeleyerek, nefesi kesilerek, kalbi göğsünde pır pır ederek kapıya yürüdü ve evin ana odasına geçti.

Bir an için hiçbir şey görmedi. Gözleri çapaklı, kataraktlıydı. Şekiller bulanık ve uzak görünüyordu. Sonra ateşin yanında bir şey yükseldi ve Tessa çığlık atmamak için kendisini zor tuttu.

Oradaki, bir makineydi. Bu makine neredeyse insani görünecek şekilde tasarlanmıştı. Koyu gri takım elbiseli vücudu kalındı, ama ceketinin kol ağızlarından dışarı uğrayan kolları sopa gibi inceydi ve uçlarında spatulamsı eller vardı. Yakanın üzerinde yükselen başsa pürüzsüz, yumurta gibiydi. Yüzünde iki pörtlek göz vardı ama otomatın başka bir yüz hattı yoktu.

Tessa yaşlı kadının sesiyle sertçe, "Kimsiniz?" diye sorarken daha önce eline aldığı sivri tırpanı salladı. "Evimde ne işin var, yaratık?"

O şey uğultulu, tıkırtılı bir ses çıkardı. Belli ki kafası karışmıştı. Bir saniye sonra, ön kapı açıldı ve içeri Bayan Black girdi. Kadın siyah pelerinine sarınmış, başlığın altındaki beyaz yüzü öfkeyle parlıyordu. "Burada ne oluyor?" dedi sertçe. "Buldun mu..." Susarak gözlerini Tessa'ya dikti.

Sesi yaşlı bir kadının tiz feryadına dönüşen Tessa, "Ne oluyor?" diye sordu. "Düzgün vatandaşların evine zorla giriyorsunuz, sorarım ben size..." İyi göremediğini belli etmek ister gibi, gözlerini kırpıştırdı. "Buradan gidin, arkadaşınızı da..." elinde tuttuğu nesneyi (*Kurbağa tırpanı*, dedi kafasının içindeki yaşlı kadının sesi. *Oonu atın toynaklarını temizlemek için kullanırız, aptal kız)* "...yanınızda götürün. Burada çalmaya değer bir şey bulamazsınız."

Bir an için bunun işe yaradığını sandı. Bayan Black'in yüzü ifadesizdi. Kadın bir adım ilerledi. "Buralarda genç bir kız görmediniz, değil mi?" diye sordu. "Üzerinde çok güzel bir elbise olan, kahverengi saçlı, gri gözlü bir kız. Kaybolmuş görünüyor olmalı. Ailesi onu arıyor ve hatırı sayılır bir ödül teklif ediyor."

"Tabii, canım, kayıp bir kızı arıyorsunuz." Tessa elinden geldiğince huysuzca konuştu, bu zor değildi. İçinden bir ses, şekline büründüğü yaşlı kadının kendiliğinden huysuz olduğunu söylüyordu. "Gidin dedim!"

Makine vızıldadı. Bayan Black birden dudaklarını kahkahasını tutmak ister gibi birbirine bastırdı. "Anlıyorum,"

dedi. "Boynundaki kolyenin çok güzel olduğunu söyleyebilir miyim, ihtiyar?"

Tessa elini hemen göğsüne götürdü ama çok geç kalmıştı. Mekanik melek oradaydı, açıkça görülüyor ve hafifçe tıkırdıyordu.

Bayan Black sıkkın bir sesle, "Yakala onu," dedi, makine de öne atılarak Tessa'ya uzandı. Tessa battaniyeyi bırakarak geriledi, kurbağa tırpanını salladı. Kendisine uzanan ve kolunu yana iten otomatın ön kısmında uzun bir kesik açmayı başardı. Kurbağa tırpanı yere düştü ve ön kapı açılıverdi. İçeri bir makine ordusu dolarken ve kollarıyla ona uzanıp mekanik elleriyle etini kavrarlarken Tessa bağırdı. Üstünlüğün onda olmadığını, mücadelenin hiçbir işe yaramayacağını bilen kız, sonunda kendisine çığlık atma izni verdi.

Will yüzüne vuran güneşle uyandı. Gözlerini kırpıştırdı ve yavaşça açtı.

Mavi gökyüzü.

Will yana yuvarlandı ve kaskatı bedeniyle oturma pozisyonuna geçti. Shrewsbury-Welshpool yolundan görünmeyecek yeşil bir tepedeydi. Etrafında, uzaklardaki dağınık çiftlik evleri dışında hiçbir şey göremiyordu. Yeşil Adam'dan uzaklaşmak için gece yarısı, yorgunluktan Balios'un sırtından düşüp canını fena halde yakacak bir sertlikle yeri boylayana dek at sürerken birkaç küçük köyden geçmişti.

Yarı yürüyerek, yarı emekleyerek bitkin atının onu burnuyla dürtüp sığ bir hendeğe götürmesine izin vermiş, orada kıvrılıp uyuyakalmış, hala çiselemekte olan soğuk yağmura da aldırmamıştı.

O zamanla şimdi arasında bir noktada güneş doğmuş, Will'in giysileriyle saçlarını kurutmuştu ama genç adam hala kirliydi. Gömleği kurumuş çamur ve kanla kaplıydı. Bütün bedeni ağrıyarak ayağa kalktı. Bir gece önce, herhangi bir iyileştirme rünü çizmeye zahmet etmemişti. Hana yalnızca -arkasında ıslak ve çamurlu ayak izleri bırakarak- eşyalarını almak için girmiş, sonra ahıra gidip Balios'u almış ve gecenin içine karışmıştı. Woolsey'nin sürüsüyle savaşırken aldığı yaralar da, attan düştüğünde oluşan bereler de hala acıyordu. Will kaskatı bir bedenle, dallarını iyice yaymış bir meşenin gölgesinde otlanmakta olan Balios'un yanına topalladı. Eyer çantalarını karıştırıp bir stelle bir avuç kuru meyve buldu. Steli üzerinde acı dindirici ve iyileştirici rünler çizmek için kullanırken ara ara meyvelerden atıştırdı.

Bir gece öncesinin olayları ona yüzlerce mil uzakta gibi geliyordu. Kurtlarla dövüştüğünü, kemiklerin kırıldığını ve ağzındaki kan, çamur ve yağmur tadını hatırlıyordu. Jem'den koparken çektiği acıyı hatırlıyor ama onu artık hissedemiyordu. Acı yerine boşluk hissediyordu. Sanki dev bir el uzanmış, Will'i insan yapan her şeyi içinden almış, onu bir kabuğa dönüştürmüştü.

Kahvaltısı bittiğinde steli eyer çantasına koydu, mahvolmuş gömleğini çıkardı ve temiz bir gömlek giydi. Bunu yaparken göğsündeki *parabatai* rününe bakmaktan kendisini alamadı.

Rün siyah değil, çoktan solmuş bir yara izi gibi gümüşi-beyazdı. Will, Jem'in sakin, ciddi, tanıdık sesini kafasının içinde duyabiliyordu: *"Ve geçti gitti... Jonathan'ın ruhu David'in ruhuna örülmüştü ve Jonathan onu kendi ruhu gibi seviyordu... Sonra Jonathan'la David bir anlaşma yaptı. Çünkü biri diğerini kendi ruhu gibi seviyordu. Onlar iki savaşçıydı ve ruhları Cennet tarafından birbirine örülmüştü ve Jonathan Gölgeavcısı* parabatai *fikrini buradan aldı, bu töreni Kanun'a ekledi."*

Bu İşaret ve Jem'in varlığı, yıllardır Will'in hayatındaki, Will'i en azından biri tarafından sevildiğine inandıran tek şeydi. Gerçek olduğuna, gerçekten var olduğuna dair tek kanıtı. Will parmaklarını solmuş *parabatai* rününün kenarlarında gezdirdi. O işaretten, onu günışığında görmekten nefret edeceğini düşünmüştü ve öyle olmayınca çok şaşırdı. *Parabatai* rünü teninden yok olmadığı için memnundu. Bir kaybı anlatan bir İşaret hala bir İşaret, bir yadigardı. İnsan hiçbir zaman sahip olmadığı bir şeyi kaybedemezdi.

Will, eyer çantasından Jem'in ona verdiği bıçağı çıkardı, süslü, gümüş bir kabzası olan, keskin yeri dar bir bıçak. Will meşe ağacının gövdesinde avucunu kesti ve kanın yere akışını,

toprağı ıslatışını izledi. Sonra diz çöktü ve bıçağı kanlı zemine sapladı. Bir eli kabzada, dizlerinin üzerinde duraksadı.

"James Carstairs," dedi ve yutkundu. Hep böyle olurdu; kelimelere en çok ihtiyacı olduğunda onları bulamazdı. Aklına kutsal kitaptaki *parabatai* yemininin sözleri geldi: *Bana seni terk etmemem ya da senin peşinden dönmemem için yakar. Çünkü sen nereye gidersen ben de oraya gideceğim, sen nerede kalırsan ben de orada kalacağım. Senin insanların benim insanlarım, senin Tanrı'n benim Tanrı'm olacak. Sen öldüğünde ben de öleceğim ve gömüldüğün yere gömüleceğim. Ölüm ikimizi ayırmadıkça, melek bana bunları ve daha fazlasını bağışlasın!*

Ama hayır. Bu birbirinizden ayrıldığınızda değil, birleşirken söylediğiniz şeydi. Ölüm David'le Jonathan'ı da birbirinden ayırmıştı. Onlar ayrılmışlar, ama bölünmemişlerdi.

"Sana daha önce de söyledim, beni terk etmeyeceksin, Jem," diyen Will, kanlı elini hançerin kabzasından çekmedi. "Ve sen hala benimlesin. Nefes aldığımda seni düşüneceğim. Çünkü sen olmasan yıllar önce ölmüş olurdum. Uyandığımda ve uykuya daldığımda, kendimi savunmak için ellerimi kaldırdığımda ya da ölmek için yattığımda benimle olacaksın. Sen hepimizin tekrar tekrar doğduğunu söylersin. Bense diyorum ki, ölülerle hayattakileri ayıran bir nehir var. Bildiğim şu: Tekrar doğarsak, seninle başka bir hayatta buluşacağım ve bir nehir varsa kıyısında sana gelmemi bekleyeceksin ki, nehri birlikte aşabilelim." Will derin bir nefes alıp bıçağı

bıraktı, elini çekti. Avucundaki kesik iyileşmeye başlamıştı bile -tenindeki yarım düzine *iratze*nin sonucu. "Duydun mu, James Carstairs? Biz ikimiz ölüm uçurumuna rağmen, kaç nesil gelip geçerse geçsin birbirimize bağlı kalacağız. *Daima.*"

Ayağa kalktı ve aşağı, bıçağa baktı. Bıçak Jem'in, kan Will'indi. Yerdeki bu nokta, Will onu bir daha bulsa da bulmasa da, onu bulmak üzere hayatta kalsa da kalmasa da onların olacaktı.

Will, Balios'a, Galler ve Tessa'ya doğru yürümek için döndü. Arkasına bakmadı.

Alıcı: Charlotte Branwell
Gönderen: Konsolos Josiah Wayland
Ulak ile

Bayan Branwell, Cancağızım,

Mektubunu anladığımdan emin değilim. Senin gibi mantıklı bir kadının, William Herondale'in defalarca olduğunu kanıtladığı gibi pervasızlığı, güvenilmezliğiyle ünlü bir gencin lafına itimat etmen bana inanılmaz geliyor. Bay Herondale, kendi mektubunda da görüldüğü gibi, senin bilgin haricinde, apar topar beyhude bir yola çıkmış. Davasına yardım sağlamak için hikaye uydurmak, yapmayacağı bir şey değil. Bir oğlan çocuğunun hevesine

ve düşüncesizce laflarına uyup da Gölge Avcıları'mdan oluşan büyük bir birlik göndermeyeceğim.

Lütfen Cadair Idris'e yürünmesi yönündeki taleplerini bir kenara bırak. Konsolos'un ben olduğumu aklından çıkarma. Gölge Avcıları ordularına ben kumanda ediyorum, hanımefendi, sen değil. Sen kafanı, Gölge Avcıları'nı nasıl daha iyi dizginleyeceğine yor.

Saygılarımla,

Josiah Wayland, Konsolos.

"Bir adam sizi görmeye geldi, Bayan Branwell."

Charlotte başını bitkince kaldırdığında, Sophie'nin kapıda durduğunu gördü. Kız da hepsi gibi yorgun görünüyordu. Gözlerinin altında, kesinlikle ağladığını gösteren izler vardı. Charlotte bu işaretleri tanıyordu. O sabah kendi aynasında görmüştü.

Charlotte salonda, masasında oturuyor, elindeki mektuba bakıyordu. Konsolos Wayland'ın haberlerine sevinmesini beklememişti ama açık bir horgörü ve retle karşılaşacağını da tahmin etmemişti. *Gölge Avcıları ordularına ben kumanda ediyorum, hanımefendi, sen değil. Sen kafanı, Gölge Avcıları'nı nasıl daha iyi dizginleyeceğine yor.*

Nasıl daha iyi dizginleyeceğine. Charlotte burnundan soludu. Sanki onların hepsi çocuktu, Charlotte da onların mürebbiyesinden ya da dadısından ibaretti de, onları yıkayıp,

giydirip Konsolos'un önüne çıkaracak, geri kalan zamanda da adamın rahatsız olmaması için oyun odasına gizleyecekti. Onlar da, Charlotte da *Gölge Avcıları*'ydı. Ve Konsolos Will'in güvenilir olduğunu düşünmüyorsa budalanın teki demekti. Lanetten haberi vardı ve bunu ona Charlotte'ın kendisi anlatmıştı. Will'in deliliği hep Hamlet'inki gibi, yarı rol yarı vahşilikti ve hep bir amaca hizmet etmişti.

Şöminedeki ateş çıtırdıyordu. Dışarıda yağmur hızla yağıyor, camlarda gümüşi şeritler çiziyordu. Charlotte o sabah Jem'in kapısı açık olan yatak odasının önünden geçmişti. Yatağın çarşafları kaldırılmış, Jem'in bütün eşyaları götürülmüştü. Orası herhangi birinin odası olabilirdi. Jem'in o eşyalarla geçirdiği yılların bütün izi bir anda silinmişti. Charlotte alnında terlerle, gözleri yanarak koridorun duvarına yaslanmıştı. *Raziel, doğrusunu mu yaptım?*

Charlotte elini gözlerinin üzerinden geçirdi. "Onca zaman varken, şimdi mi? Konsolos Wayland değil, değil mi?"

"Hayır, efendim." Sophie kara saçlı başını salladı. "Aloysius Starkweather. Meselenin çok acil olduğunu söylüyor."

"*Aloysius Starkweather* mı?" Charlotte içini çekti. Bazı günler, dehşet silsilesinin sonu gelmiyordu. "Peki, içeri gelsin."

Konsolos'a cevaben yazdığı mektubu katlamış ve mühürlemişti ki, Sophie geri döndü, Aloysius Starkweather'ı içeri aldı ve gitmek için müsaade istedi. Charlotte masasından kalkmadı. Starkweather onu son gördüğünden farklı görünmüyordu.

Ne gençleşiyor, ne yaşlanıyormuş gibiydi, sanki taşlaşmıştı. Yüzü kırışıklardan oluşan bir harita gibiydi ve bu yüzü, beyaz saçlarla sakallar çerçeveliyordu. Adamın giysileri kuruydu. Sophie onun paltosunu aşağı kata asmış olmalıydı. Adamın üzerindeki takım elbisenin modası geçeli en az on yıl olmuştu ve adam eski naftalin kokuyordu.

Charlotte kendisinden hoşlanmadığını, babasından da nefret ettiğini bildiği birine ne kadar nazik davranabilirse o kadar nazikçe, "Lütfen oturun, Bay Starkweather," dedi.

Ama adam oturmadı. Ellerini arkasında kenetlemişti ve dönüp odada etrafına baktığında, Charlotte onun ceketinin kol ağızlarının kanla kaplı olduğunu görerek endişeye kapıldı.

"Bay Starkweather," dedi ve bu kez ayağa kalktı. "Yaralı mısınız? Kardeşler'i çağırayım mı?"

"Yaralı mı?" dedi adam havlar gibi. "Neden yaralı olacakmışım?"

"Kollarınız." Charlotte kanı işaret etti.

Adam kolunu çekip ona bir göz attıktan sonra küçümseyici bir tavırla güldü. "Benim kanım değil," dedi. "Bugün bir kavga çıktı. Adam itiraz etti..."

"Neye itiraz etti?"

"Bütün parmaklarını kesmeme, sonra da gırtlağını yarmama," dedi Starkweather, Charlotte'ın gözlerine bakarak. Kendi gözleri gri-siyah, taş rengiydi.

"Aloysius." Charlotte kibar davranmayı unuttu. "Uzlaşma Aşağıdünyalılar'a sebepsiz yere saldırmayı yasaklar."

"Sebepsiz mi? Bana kalırsa bunun sebebi vardı. Çetesi torunumu öldürdü. Kızım neredeyse üzüntüden ölecekti. Starkweather hanesi mahvoldu..."

"Aloysius!" Charlotte bu kez gerçekten endişeye kapılmıştı. "Hanen mahvolmadı. Idris'te hala Starkweatherlar var. Bunu üzüntünü hafife aldığımdan söylemiyorum. Çünkü bazı kayıplar her zaman bizimledir." Charlotte durduk yere, *Jem*, diye düşündü ve bu düşüncenin acısı onu tekrar koltuğuna oturmaya zorladı. Charlotte dirseklerini masanın üzerine koyup yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bana bunu söylemeye neden geldin, bilmiyorum," diye mırıldandı. "Enstitü'nün kapısındaki rünleri görmedin mi? Büyük üzüntü içindeyiz..."

"Bunu sana önemli olduğu için söylemeye geldim!" diye parladı Aloysius. "Mortmain'le ve Tessa Gray'le ilgili."

Charlotte ellerini indirdi. "Tessa hakkında ne biliyorsun?"

Aloysius arkasını dönmüştü. Ateşe bakan adamın uzun gölgesi, yerdeki İran halısının üzerine düşüyordu. "Ben Uzlaşma'ya çok da aldıran biri değilim," dedi. "Bunu biliyorsun; benimle birlikte Konsey'deydin. Ben iblislerin dokunduğu her şeyin pis, yoz olduğuna inanacak şekilde yetiştirildim: Bu yaratıkları öldürmenin ve ellerindekini ganimet olarak almanın bir Gölge Avcısı'nın doğuştan gelen hakkı olduğuna. York'taki Enstitü'nün ganimet odası benim sorumluluğum-

daydı ve orayı yeni Kanunlar'ın yürürlüğe girdiği güne kadar dolu tuttum." Adam kaşlarını çattı.

"Dur, tahmin edeyim," dedi Charlotte. "Bununla kalmadın."

"Elbette kalmadım," dedi yaşlı adam. "İnsanların Kanunları, Meleklerinkinin karşısında nedir ki? Yapılması gereken doğru şeyin ne olduğunu biliyorum. Dikkat çekmiyordum ama ganimet almayı da, yoluma çıkan Aşağıdünyalılar'ı yok etmeyi de bırakmadım. Onlardan biri de John Shade'di."

"Mortmain'in babası."

"Büyücülerin çocukları olmaz," diye hırladı Starkweather. "Bir insan çocuğu bulup eğitmişler. Shade ona günahkar hilelerini öğretmiş. Güvenini kazanmış."

"Shadeler'in Mortmain'i annesiyle babasından çalmış olma ihtimali düşük," dedi Charlotte. "Mortmain muhtemelen aksi takdirde düşkünler evinde ölecek bir çocuktu."

"Bu, doğal değildi. Büyücülerin eline yetiştirmeleri için insan çocuklar verilmemeli." Aloysius ateşin kırmızı közlerine baktı. "Shade'in evini o yüzden bastık. Onu ve karısını öldürdük. Çocuk kaçtı. Shade'in *mekanik prensi*." Alaycı alaycı soludu. "Eşyalarının bir kısmını Enstitü'ye götürdük ama hiçbirimiz onlardan bir anlam çıkaramadık. Hepsi buydu işte, rutin bir baskın. Her şey plana uygun gitti. Torunum doğana kadar. Adele."

"Onun ilk rün töreninde öldüğünü biliyorum," diyen Charlotte'ın eli bilinçsizce karnına gitti. "Çok üzgünüm. İnsanın çocuğunun hasta olması çok..."

"O hasta doğmadı!" dedi adam havlar gibi. "Sağlıklı bir bebekti. Çok da güzeldi; oğlumun gözlerini miras almıştı. Herkes ona bayılıyordu; ta ki bir gün gelinim bizi çığlığıyla uyandırana dek. Beşikteki çocuğun onun kızı olmadığında ısrarcıydı ama çocuk aynı görünüyordu. Kız kendi çocuğunu tanıdığına, bunun o olmadığına yemin ediyordu. Delirdiğini sandık. Bebeğin gözleri maviden griye döndüğünde bile -eh, bebeklerde buna sıklıkla rastlanır. Ancak ilk İşaretlerini uygulamaya çalıştığımızda gelinimin haklı olduğunu fark ettim. Adele çığlıklar attı, kıvrandı. Teninin stelin dokunduğu noktaları yandı. Sessiz Kardeşler ellerinden geleni yaptı, ama kız ertesi sabah öldü."

Aloysius sustu ve uzunca bir süre sessiz kaldı. Ateşe büyülenmiş gibi bakıyordu.

"Gelinim neredeyse delirecekti. Enstitü'de kalmaya dayanamadı. Bense kaldım. Onun haklı olduğunu biliyordum -Adele benim torunum değildi. Starkweatherlar'dan intikam aldıklarını anlatarak böbürlenen periler ve başka Aşağıdünyalılar'la ilgili söylentiler duydum. Çocuklarımızdan birini alıp yerine hasta bir insan koyduklarını söylüyorlarmış. Henüz araştırmalarım somut bir sonuç vermedi ama torunumun nereye gittiğini öğrenmeye kararlıydım." Adam şömineye yaslandı. "Tessa Gray, senin Gölge Avcıları'ndan ikisinin eşliğinde Enstitü'me geldiğinde, umudu kesmek üzereydim. O, gelinimin hayaleti olabilirdi, birbirlerine o denli

benziyorlardı. Ama onda Gölge Avcısı kanı yok gibiydi. Bu bir gizemdi ama ben o gizemin peşini bırakmadım.

Bugün sorguya çektiğim peri, bana yapbozun son parçalarını verdi. Torunum bebekken, yerine kaçırılmış bir insan çocuk, İşaretler uygulandığında Nefilim olmadığı için ölen hasta bir çocuk koyulmuş." Adamın sesinde şimdi, çakmak taşındaki bir yarığı andıran bir çatlak vardı. "Torunum yetiştirilmek üzere sıradan bir aileye verilmiş. Onların hasta Elizabethleri'yse -Adele'ye yüzeysel olarak benzediği için seçilmiş- sağlıklı kızımızın yerine koyulmuş. Bu, Saray'ın benden aldığı intikammış. Kendilerininkini öldürdüğüme inanıyorlarmış, o yüzden benimkini öldüreceklermiş." Adamın Charlotte'a diktiği gözleri soğuktu. "Adele -Elizabeth- ne olduğunu hiç bilmeden o sıradan ailede yetişip bir kadına dönüşmüş. Sonra da evlenmiş. Sıradan bir adamla. Adı Richard'mış. Richard Gray."

"Torunun," dedi Charlotte yavaşça, "Tessa'nın annesiymiş, öyle mi? Elizabeth Gray? Tessa'nın annesi Gölge Avcısı'ymış?"

"Evet."

"Bunlar suçtur, Aloysius. Bunları Konsey'e bildirmelisin."

"Onlar Tessa Gray'e aldırmıyor," dedi Starkweather kabaca. "Ama sen aldırıyorsun. Bu yüzden hikayemi dinleyeceksin ve bu yüzden bana yardım etme ihtimalin var."

"Evet," dedi Charlotte, "bu doğruysa sana yardım edebilirim. Henüz Mortmain'in bu hikayeye neresinden dahil olduğunu anlamış değilim."

Aloysius huzursuzca kıpırdandı. "Mortmain neler olduğunu öğrendi ve Elizabeth Gray'i, Gölge Avcısı olduğunu bilmeyen Gölge Avcısı'nı kullanmaya karar verdi. Mortmain'in, Elizabeth'e ulaşabilmek için Richard Gray'i işe aldığına inanıyorum. Torunumun üzerine kocasının şeklini alan bir Eidolon iblisi saldığına ve bunu Tessa'yı yaratmak için yaptığına inanıyorum. Hedef hep Tessa'ydı. Bir Gölge Avcısı'yla bir iblisin çocuğu."

"Ama iblislerle Gölge Avcıları'nın çocukları hep ölü doğar," dedi Charlotte otomatik olarak.

"Gölge Avcısı, Gölge Avcısı olduğunu bilmese de mi?" dedi Starkweather. "Teninde rün olmasa da mı?"

"Ben..." Charlotte sustu. Cevabın ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu; bildiği kadarıyla, böyle bir durum hiç yaşanmamıştı. Gölge Avcıları, ister erkek, ister dişi olsunlar, doğduklarında işaretlenirlerdi.

Ama Elizabeth Gray işaretlenmemişti.

"Kızın şekil değiştirici olduğunu biliyorum," dedi Starkweather. "Ama Mortmain'in onu bu yüzden istediğine inanmıyorum. Tessa'nın yapmasını istediği başka bir şey var. Yalnızca onun yapabileceği bir şey. O, anahtar."

"Neyin anahtarı?"

"Bu, bu öğleden sonra perinin bana söylediği son şeydi." Starkweather kol ağzındaki kana baktı. "Dedi ki, *kız onca boşuna ölümün intikamı olacak. Nefilimler'i mahvedecek ve*

Londra yanacak. Usta her şeye hükmettiğinde sizler ağıldaki ineklerden fazlası olmayacaksınız. Konsolos, Tessa'nın peşine kızın hatırı için düşmek istemese bile, bunu önlemek için düşmeli."

"Buna inanırlarsa," dedi Charlotte.

"Senin ağzından dökülürse inanmak zorunda kalırlar," dedi Starkweather. "Bu hikayeyi ben anlatsam, yıllardır yaptıkları gibi bana ihtiyar bir deli der, gülüp geçerler."

"Ah, Aloysius! Konsolos'un bana olan güvenini gözünde büyütüyorsun. Benim budala, saf bir kadın olduğumu söyler. Perinin sana yalan söylediğini iddia eder. Eh, periler yalan söyleyemez ama onun gerçeği çarpıttığını ya da inandığı şekilde anlattığını söyleyecekler."

Yaşlı adam ağzını kıpırdatarak başını çevirdi. "Tessa Gray, Mortmain'in planının anahtarı," dedi. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama öyle. Sana geldim çünkü Tessa konusunda Konsey'e güvenmiyorum. Kız yarı iblis. Geçmişte yarı iblis ya da doğaüstü şeylere neler yaptığımı hatırlıyorum."

"Tessa şey değil," dedi Charlotte. "O bir kız, kaçırılmış bir kız ve muhtemelen dehşet içindedir. Sence şimdiye kadar onu kurtarmanın bir yolunu akıl etmiş olsam, bunu çoktan yapmaz mıydım?"

"Yanlış yaptım," dedi Aloysius. "Bunu düzeltmek istiyorum. İblis kanıyla birlikte bile olsa, o kızın damarlarında benim kanım dolaşıyor. O benim büyük torunum."

Adam çenesini kaldırdı. Sulanmış, soluk renkli gözlerinin kenarları kızarmıştı. "Senden tek bir şey istiyorum, Charlotte. Tessa Gray'i bulduğunda -ki onu bulacaksın- ona Starkweather adını kullanmasına seve seve izin vereceğimi söyle."

Sana güvendiğim için beni pişman etme, Gabriel Lightwood.

Gabriel odasında, önünde mektup kağıdı, elinde kalemle masasında oturuyordu. Odadaki lambalar yanmıyordu, köşelerde koyu renk, yerlerde uzun gölgeler vardı.

Alıcı: Konsolos Josiah Wayland
Gönderen: Gabriel Lightwood

Şerefli Konsolos,

Bugün size nihayet, benden istenen türde haberler vermek için yazıyorum. Haberin Idris'ten gelmesini beklemiştim ama ne tesadüftür ki, kaynak evimize çok daha yakın. York Enstitüsü'nün başı, Aloysius Starkweather bugün Bayan Branwell'i görmeye geldi.

Gabriel kalemi bıraktı ve derin bir nefes aldı. Bir süre önce Enstitü'nün zilinin çaldığını duymuştu ve Sophie, Starkweather'ı eve alıp salona çıkarırken onları merdivenler-

den izlemişti. Ondan sonra kapıya yaklaşıp odada olup biten her şeyi dinlemesi kolay olmuştu.

Sonuçta Charlotte birinin onu gözetlemesini beklemiyordu.

O üzüntüden deliye dönmüş, ihtiyar bir adam ve bu yüzden büyük kaybını kendisine açıklamak için kullandığı ayrıntılı bir hikaye uydurmuş. Ona acınmalı ama sözleri ciddiye alınmamalı ve Konsey'in politikaları, güvenilmezlerle delilerin sözlerine dayandırılmamalı.

Yer tahtaları gıcırdadı; Gabriel hemen başını kaldırdı. Kalbi küt küt atıyordu. Gelen Gideon'sa, Gideon onun ne yaptığını görünce dehşete kapılırdı. Hepsi dehşete kapılırdı. Gabriel gerçeği öğrendiği takdirde Charlotte'ın küçük yüzünde belirecek ihanete uğramışlık ifadesini düşündü. Henry'nin şaşkınlıkla karışık öfkesini. Her şeyden çok, kalp şeklindeki bir yüzde, ona hayalkırıklığıyla bakan bir çift mavi gözü düşündü. *Sana inanıyor olabilirim, Gabriel Lightwood.*

Kalemi tekrar kağıdın üzerine getirdiğinde bunu öyle bir şiddetle yaptı ki, kağıdı yırtmasına ramak kaldı.

Bunu bildirdiğim için üzgünüm ama ikisi Konsey ve Konsolos'tan büyük bir saygısızlıkla söz ediyordu.

Bayan Branwell'in planlarına gereksiz bir müdahale olarak gördüğü şeye içerlediği açıkça belli oluyor. Bay Starkweather'ın Mortmain'in iblislerle Gölge Avcıları'nı çiftleştirdiği iddiasını -ki bunun imkansız olduğu açıktır- büyük bir saflıkla karşıladı. Anlaşılan Bayan Branwell'in Enstitü'yü düzgünce yönetemeyecek kadar dikbaşlı olduğu ve kolayca etkilendiği konusunda haklıymışsınız.

Gabriel dudağını ısırdı ve kendisini Cecily'yi düşünmemeye zorladı; onun yerine doğuştan hakkı olan Lightwood evini, Lightwood adının temizlendiğini, ağabeyiyle ablasının güvenliğe kavuştuğunu düşündü. Gerçekte Charlotte'a zarar vermiyordu. Bu onun güvenliğiyle ilgili değil, konumuyla ilgiliydi. Konsolos, Charlotte hakkında karanlık planlar yapmıyordu. Charlotte kesinlikle Idris'te ya da bir kır evinde çocuklarının yeşil bahçelerde koşuşunu izler, bütün Gölge Avcıları'nın akıbetini düşünmek zorunda kalmazken daha mutlu olurdu.

Bayan Branwell sizden Cadair Idris'e bir Gölge Avcısı birliği göndermenizi istese de, delilerle, isteriklerin görüşlerini politikalarının tam merkezine yerleştirenlerde objektiflik olmadığından bu kişilere güvenilemez.

Gerekirse, bunun doğru olduğuna dair Ölümcül Kılıç üzerine yemin ederim.

Raziel adına,

Gabriel Lightwood.

16

MEKANİK PRENSES

Ah, Aşk! Bu dünyadaki her şeyin
Kırılganlığına ağlayıp sızlayan
Sen neden en hassasını seçersin
Beşiğin, yuvan ve cenazen için?

-PERCY BYSSHE SHELLEY,

"ÇİZGİLER: LAMBA KIRILDIĞINDA"

Alıcı: Konsolos Josiah Wayland
Gönderen: Charlotte Branwell

Sevgili Konsolos Wayland,

Az önce son derece önemli bir haber aldım ve bunu sizinle paylaşmakta acele ediyorum. Şu anda adını veremeyeceği, ama güvenilir olduğuna garanti verdiğim bir bilgi kaynağı, bana Bayan Gray'in Mortmain için geçici bir heves değil, onun asıl hedefinin anahtarı olduğunu düşünmeme sebep olan ayrıntılar aktardı: Yani, hepimizin nihai yıkımı.

Mortmain daha önce hiç görmediğimiz kadar güçlü aygıtlar tasarlamayı planlıyor ve Bayan Gray'in eşsiz kabiliyetlerinin ona bu yönde yardımcı olacağından korkuyorum. Bayan Gray bize asla zarar vermek istemez ama Mortmain'in onu ne şekilde tehdit edip aşağılayacağını bilmiyoruz. Kızın ona yardım etmek için olduğu kadar hepimizi kurtarmak için de, derhal bulunması şart.

Bu yeni bilginin ışığında, sizden bir kez daha, toplayabildiğiniz kadar birlik toplayıp Cadair Idris'e yürümenizi rica ediyorum.

Saygılarımla ve büyük bir kaygıyla,
Charlotte Branwell.

Tessa, bilinci uzun, karanlık bir koridorun ucundaymış da kendisi elini uzatmış, sümüklüböcek hızında ona doğru yürü-

yormuş gibi yavaş yavaş uyandı. Sonunda bilincine ulaştı ve kapıyı açtığında karşısına...

Kör edici bir ışık çıktı. Bu, cadı ışığı gibi solgun değil, altın renkli bir ışıktı. Tessa doğrulup oturdu ve etrafına baktı.

Sade, pirinç bir yataktaydı, ikinci bir şiltenin üzerine kalın, tüylü şilte serilmiş, en üste de kuş tüyü bir yorgan atılmıştı. İçinde olduğu oda, bir mağaranın içine benziyordu. Yüksek bir şifonyer, üzerinde mavi bir sürahi olan bir lavabo vardı. Aynı zamanda kapıları Tessa'nın içinde asılı elbiseleri görmesine izin verecek kadar aralık bir gardırop vardı. Odanın penceresi yoktu ama şöminede bir ateş neşeyle yanıyordu. Şöminenin iki tarafına portreler asılmıştı.

Tessa yataktan kalktı ve çıplak ayakları soğuk taşa değince yüzünü buruşturdu. Ama örselenmiş vücudu düşünüldüğünde, sandığı kadar da acı çekmemişti. Aşağı baktığında çabucak iki şok yaşadı: İlki, üzerinde bol, siyah, ipek bir sabahlıktan başka bir şey olmamasından kaynaklanıyordu. İkincisiyse kesik ve berelerinin çoğunlukla kaybolmuş olmasından. Tessa hala orasının burasının ağrıdığını hissediyordu ama siyah ipeğin yanında bembeyaz duran cildi lekesizdi. Saçına dokunduğunda, saçlarının temiz olduğunu ve omzuna düştüğünü, artık çamur ve kandan birbirine yapışık durmadığını hissetti.

Bu, onu kimin yıkadığı, iyileştirdiği ve bu yatağa yatırdığı sorusunu beraberinde getiriyordu. Tessa, Bayan Black gülerken küçük çiftlik evinde otomatlarla mücadele edişinin öte-

sini hatırlamıyordu. Sonunda içlerinden biri boğazını sıkarak onu bayıltmıştı ve merhametli karanlık üzerine çökmüştü. Yine de Bayan Black'in onu soyup yıkaması fikri korkunçtu, bunu yapanın Mortmain olması düşüncesi kadar olmasa da.

Odadaki mobilyaların çoğu, mağaranın bir tarafında gruplanmıştı. Diğer taraf çoğunlukla boştu ama Tessa uzak duvarda, bir kapının siyah, dikdörtgen şeklini görebiliyordu. Etrafına hızla baktıktan sonra oraya doğru yürüdü...

Ama odanın yarısını aştığında, birden canını yakacak kadar sertçe durduruldu. Geriye yalpaladı, sabahlığına daha sıkı sarıldı. *Bir şeye* vurduğu alnı yanıyordu. Tessa dikkatle elini uzatıp önündeki havada dolaştırdı.

Ve karşısında, sanki odanın diğer tarafıyla arasında tamamen şeffaf bir cam duruyormuş gibi, somut bir sertlik hissetti. Elini yassılaştırarak engele koydu. Engel görünmez olabilirdi, ama sert ve inatçıydı. Tessa onun ne kadar yukarı uzanıyor olabileceğini merak ederek ellerini yukarı kaydırdı...

Soğuk, tanıdık bir ses kapıdan, "Ben olsam zahmet etmezdim," dedi. "Teçhizat mağaranın diğer tarafına, duvardan duvara, zeminden tavana uzanıyor. Etrafın tamamen sarılı," dedi.

Tessa yukarı uzanıyordu. Bunları duyunca ayaklarının üzerine indi ve bir adım geriledi.

Mortmain.

Adam tıpkı hatırladığı gibiydi. Yüzü yıpranmış, sakalı düzgünce kesilmiş, kaslı ve ince ama uzun boylu olmayan bir

adam. Mortmain bir kış fırtınası kadar soğuk ve gri olan gözleri dışında olağandışı sıradanlıktaydı. Üzerinde kumru grisi, çok resmi olmayan, bir beyefendinin kulüpte geçireceği bir öğleden sonra giyebileceği bir takım elbise vardı. Ayakkabıları iyice parlatılmıştı.

Tessa hiçbir şey söylemeden sabahlığına daha sıkı sarınmakla yetindi. Sabahlık boldu ve bütün vücudunu saklıyordu. Tessa, iç gömleğiyle korsesi, çoraplarıyla eteklerini kabarık tutan yastığı olmadan kendisini çıplak ve savunmasız hissediyordu.

"Paniğe kapılma," dedi Mortmain. "Bana duvarın gerisinden ulaşamazsın ve ben de sana ulaşamam. Büyünün kendisini çözmeden bunu yapamam, o da vakit alır." Adam duraksadı. "Kendini güvende hissetmeni istedim."

"Güvende olmamı isteseydin beni Enstitü'de bırakırdın." Tessa'nın sesi ilik donduracak kadar soğuktu.

Mortmain bunun üzerine hiçbir şey söylemedi, yalnızca başını eğip Tessa'ya, ufka bakan bir denizci gibi gözlerini kısarak baktı. "Ağabeyinin ölümünden dolayı taziyelerimi sunuyorum. Bunun olmasını istememiştim."

Tessa ağzının çarpılıp feci bir şekle büründüğünü hissetti. Nate kollarında öleli iki ay oluyordu ama Tessa ne unutmuş, ne de onu bağışlamıştı. "Acımanı istemiyorum. İyi dileklerini de. Onu bir alet olarak kullandın, sonra da öldü. Bu senin suçundu. Onu sokağın ortasında vursan aynı şey olurdu."

"Herhalde beni arayanın o olduğunu belirtmem pek işe yaramayacak."

"O daha çok gençti," dedi Tessa. Dizlerinin üzerine çökmek, görünmez engeli yumruklamak istiyordu ama dik durmaya ve soğuk bir dille konuşmaya devam etti. "Daha yirmisine bile gelmemişti."

Mortmain ellerini ceplerine soktu. "Çocukken benim nasıl bir hayatım vardı, biliyor musun?" Bunu yemekli bir partide Tessa'nın yanına oturtulmuş, sohbet etmek zorundaymış gibi, sakince söylemişti.

Tessa, Aloysius Starkweather'ın aklında gördüğü imgeleri düşündü.

Adam uzun boylu, geniş omuzluydu ve kertenkele gibi yeşil tenliydi. Saçları siyahtı. Elinden tuttuğu çocuksa tam tersine, son derece normal görünüyordu - ufak tefek, tombul yumruklu, pembe tenli.

Tessa adamın adını biliyordu çünkü Starkweather o adı biliyordu.

John Shade.

Evin kapısından bir çocuğun eklemli oyuncak bebeklerine benzeyen ama insan ebadında, derileri parlayan metalden yapılmış birkaç tuhaf görünüşlü, metal yaratık çıkarken Shade çocuğu kaldırıp omuzlarına aldı. Yaratıkların yüz hatları yoktu. Ama tuhaf bir biçimde, giysiliydiler. Bazılarının üzerinde Yorkshire çiftçilerinin kaba kumaştan işçi tulumları, diğerlerinin üzerin-

deyse sade, muslin elbiseler vardı. Otomatlar el ele tutuştu ve bir taşra dansındaymış gibi sallanmaya başladı. Çocuk gülüp el çırptı.

"Bunu iyi izle, oğlum," dedi yeşil derili adam, "çünkü bir gün böyle varlıklardan oluşan mekanik bir krallığa hükmedeceğim ve sen de o krallığın prensi olacaksın."

"Seni evlat edinenlerin büyücüler olduğunu biliyorum," dedi Tessa. "Seni sevdiklerini biliyorum. Babanın bu kadar hayran olduğun mekanik yaratıkları icat ettiğini biliyorum."

"Başlarına ne geldiğini de biliyorsun."

-paramparça bir oda, her yerde dişliler, vidalar, aletler, metal parçaları; kana benzer kara bir sıvı sızıntısı, yeşil derili adamla mavi saçlı kadın yıkıntıların arasında cansız yatıyor...

Tessa gözlerini kaçırdı.

"Sana çocukluğumdan bahsedeyim," dedi Mortmain. "Sen onlara, beni evlat edinenler diyorsun, ama onlar kan bağı olmasa bile, ancak bu kadar gerçek bir anne baba olurdu. Beni sevgi ve özenle yetiştirdiler, tıpkı seninkilerin seni yetiştirdiği gibi." Mortmain şömineyi işaret etti, Tessa da donuk bir şok içinde, iki tarafta asılı olan portrelerin kendi annesiyle babasına ait olduğunu gördü. Sarı saçlı annesi, kahverengi gözlü, kravatı yamuk, düşünceli görünen babası. "Sonra Gölge Avcıları onları öldürdü. Babam bu güzelim otomatları, senin deyişinle bu *mekanik yaratıkları* yaratmak istedi. Onların şimdiye kadar icat edilen en iyi otomatlar

olacağını hayal ediyordu ve onlar, Aşağıdünyalılar'ı onları sürekli öldüren, mallarını çalan Gölge Avcıları'ndan koruyacaktı. Starkweather'ın Enstitü'sündeki ganimetleri gördün." Mortmain bunları tükürürcesine söylemişti. "Annemle babamın parçalarını gördün. Annemin kanını bir kavanozda saklıyordu."

Ve büyücülerin kalıntıları. Mumyalanmış, Bayan Black'inkine benzeyen, pençe gibi eller. Eti tamamen soyulmuş, kocaman köpek dişleri dışında insanınkine benzeyen bir kafatası. Çamura benzeyen bir kanla dolu şişecikler.

Tessa yutkundu. *Annemin kanını bir kavanozda saklıyordu.* Adamın öfkesini anlamadığını söyleyemezdi. Ama -Jem'i, annesiyle babasının gözlerinin önünde ölüşünü, hayatının mahvoluşunu düşündü- Jem hiçbir zaman intikam istememişti. "Evet, bu korkunçtu," dedi Tessa. "Ama yaptığın şeyleri haklı çıkarmaz."

Mortmain'in gözlerinde, çabucak bastırdığı bir öfke parıltısı belirip kayboldu. "Sana ne yaptığımı anlatayım," dedi. "Bir ordu yarattım. Yapbozun son parçası da yerine oturduğunda yenilmez hale gelecek bir ordu."

"Yapbozun son parçası da..."

"Sensin," dedi Mortmain.

"Bunu tekrar tekrar söylüyorsun ama açıklamayı reddediyorsun," dedi Tessa. "İşbirliği yapmamı talep ediyorsun ama bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Beni buraya hapsettiniz beyefendi ama beni sizinle konuşmaya ya da istemediğim takdirde gönüllü davranmaya zorlayamazsınız..."

"Sen yarı Gölge Avcısı, yarı iblissin," dedi Mortmain. "Bilmen gereken ilk şey bu."

Ona kısmen arkasını dönmüş olan Tessa donakaldı. "Bu mümkün değil. Gölge Avcıları'yla iblislerin çocukları ölü doğar."

"Evet, öyle," dedi Mortmain. "Evet, öyle. Bir Gölge Avcısı'nın kanı, onun vücudundaki rünler, rahimdeki bir büyücü çocuğu için ölümcüldür. Ama annen *İşaretli* değildi."

"Annem Gölge Avcısı değildi!" Tessa, Elizabeth Gray'in, şöminenin üzerinde asılı duran portresine delirmiş gibi baktı. "Yoksa onun babama, hayatındaki herkese yalan söylediğini mi...

"Haberi yoktu," dedi Mortmain. "Gölge Avcıları'nın da yoktu. Ona söyleyecek kimse yoktu. Senin mekanik meleğini babam yaptı, biliyorsun. Aslında onu anneme hediye edecekti. İçinde bir meleğin ruhunun bir parçası var. Bu, babamın Haçlı Seferleri'nden bu yana yanında taşıdığı, ender bir şey. Mekanizmanın kendisi annemin hayatına göre ayarlanacaktı. Böylece ne zaman hayatı tehlikede olsa bir melek duruma müdahale edecek, onu kurtaracaktı. Ama babam onu tamamlama fırsatı bulamadı. Öldürüldü." Mortmain volta atmaya başladı. "Tabii, annemle babam öldürülmek üzere özellikle seçilmedi. Starkweather'la onun türü, Aşağıdünyalılar'ı katlet-

mekten zevk alıyordu -ganimetlerle zengin oldular- ve onlara karşı şiddet kullanmak için en ufak bahaneyi bile kullanıyordu. Bunun için, Aşağıdünyalılar toplumu ondan nefret ediyordu. Annemle babam öldürüldüğünde kaçmama yardım eden ve Gölge Avcıları beni aramaktan vazgeçene dek beni saklayan taşra perileriydi." Mortmain titrek bir nefes aldı. "Yıllar sonra, intikam almaya karar verdiklerinde onlara yardım ettim. Enstitüler Aşağıdünyalılar'ın içeri girmemesi için korunur ama sıradanlara ve elbette otomatlara karşı korunmaz."

Mortmain iğrenç bir tebessümle gülümsedi.

"Babamın icatlarının yardımıyla York Enstitüsü'ne giren ve orada, beşikteki bebeği sıradan soyundan gelen bir bebekle değiştiren bendim. Starkweather'ın torunu, Adele'i."

"Adele," diye fısıldadı Tessa. "Onun portresini gördüm." *Uzun, sarı saçlı, eski moda bir çocuk elbisesi giydirilmiş, ufak başı kalın bir kurdeleyle çevrili, çok genç bir kız çocuğu. Yüzü ince, beyaz ve hasta gibiydi ama gözleri parlaktı.*

"İlk rünler tenine işlendiğinde öldü," dedi Mortmain keyifle. "Daha önce birçok Aşağıdünyalı'nın Gölge Avcıları'nın elinde öldüğü gibi, çığlıklar atarak öldü. Sevdiklerini öldürmüşlerdi. Bu, uygun bir cezaydı."

Tessa, Mortmain'e dehşetle baktı. İnsan, ızdırap içinde ölmenin masum bir çocuk için uygun bir ceza olduğunu nasıl düşünürdü? Tessa yine Jem'i, onun kemanını tutan nazik ellerini düşündü.

"Annen Elizabeth, Gölge Avcısı olduğundan habersiz büyüdü. Tenine rün işlenmedi. Ben elbette onun gelişimini izledim ve Richard Gray'le evlendiğinde adamı işe aldım. Annende rün olmamasının yarı iblis, yarı Gölge Avcısı bir çocuk doğurabileceği anlamına gelebileceğini düşündüm ve o teoriyi sınamak için annene, babanın şeklini alan bir iblis gönderdim. Farkı hiç anlamadı."

Tessa'yı kusmaktan alıkoyan tek şey, midesindeki boşluktu. "Anneme ne yaptın sen? İblis mi? Yarı iblisim, öyle mi?"

"Seni teselli edecekse söyleyeyim, o Büyük İblisler'den biriydi. Onların çoğu eskiden melekti. Babanın kendine özgü bir yakışıklılığı vardı." Mortmain dudak büktü. "Annen hamile kalmadan önce, ben yıllardır babamın mekanik meleğini tamamlamaya çalışıyordum. Onu tamamladım ve sen rahme düştükten sonra, senin hayatına göre ayarladım. En büyük icadım."

"Ama annem onu takmaya neden razı oldu?"

"Seni kurtarmak için," dedi Mortmain. "Annen hamile kaldığında bir şeylerin ters olduğunu fark etti. Bir büyücü çocuğunu taşımak, insan çocuk taşımak gibi değildir. O zaman karşısına çıktım ve ona mekanik meleği verdim. Onu takmakla çocuğunun hayatını kurtarabileceğini söyledim. Sen ölümsüzsün ama zarar verilemez değilsin. Öldürülebilirsin. Melek senin hayatına ayarlı, seni ölmekten kurtarmak üzere tasarlandı. Doğmadan önce seni onlarca kez kurtarmış ola-

bilir, o zamandan beri de kurtardı. Ölüme yaklaştığın onca zamanı düşün. Onun nasıl müdahale ettiğini düşün."

Tessa geçmişi düşündü -meleğinin onu boğan otomatın üzerine uçuşunu, ona Ravenscar Malikanesi'nin orada saldıran yaratığın bıçaklarını savuşturuşunu, ardından onun uçurumdan düştüğünde kayalara çarpıp parçalanmasına engel oluşunu. "Ama beni işkenceden, yaralanmalardan kurtarmadı."

"Hayır. Onlar insan durumunun bir parçası."

"Ölüm de öyle," dedi Tessa. "İnsan değilim ve sen Karanlık Kız Kardeşler'in bana saldırmasına izin verdin. Bu yüzden seni asla affedemem. Beni ağabeyimin ölümünün kendi kabahati olduğuna, Thomas'ın ölümünün haklı olduğuna, nefretinin mantıklı olduğuna inandırsan bile seni bu yüzden asla affedemem."

Mortmain ayaklarının dibindeki kutuyu alıp ters çevirdi. İçinden dişliler düşerken şıngırtılar duyuldu. Dişliler, vidalar, çarklar, kara bir sıvıya bulanmış metal parçaları ve sonunda, diğer ıvır zıvırın üzerine düştüğünde çocukların kırmızı kauçuk topları gibi zıplayan kesik bir baş...

Bayan Black'in başı.

"Onu yok ettim," dedi Mortmain. "Senin için. Sana içten olduğumu göstermek istedim, Bayan Gray."

"Ne açıdan içten?" dedi Tessa sertçe. "Bütün bunları neden yaptın? *Beni neden yarattın?*"

Adamın dudakları hafifçe kıpırdadı. Bu aslında bir tebessüm değildi. "İki amaç için. İlki çocuk doğurabilmendi."

"Ama büyücüler..."

"Evet," dedi Mortmain. "Ama sen sıradan bir büyücü değilsin. Senin içinde iblislerin ve meleklerin kanı kendi Cennet savaşına tutuştu ve melekler kazandı. Sen bir Gölge Avcısı değilsin ama büyücü de değilsin. Yeni, tamamen farklı bir şeysin. *Gölge Avcıları*," dedi tükürür gibi. "Gölge Avcıları ile iblis melezlerinin hepsi ölüyor ve Nefilimler bundan gurur duyuyor, kanları asla kirlenmeyeceği için, soylarına sihir bulaşmayacağı için seviniyor. Ama *sen*, sen büyü yapabiliyorsun. Herhangi bir kadın gibi, çocuk doğurabiliyorsun. Henüz tam olgunluğa ulaşmana birkaç yıl var. Yaşayan en büyük büyücüler beni bu konuda temin etti. Seninle birlikte, Gölge Avcıları'nın güzelliğiyle, büyücü izi olmadan, yeni bir ırk yaratacağız. Bu, Gölge Avcıları'nın yerini alarak onların kibrini kıracak ırk olacak."

Tessa'nın bacakları çözüldü. Kız yere yığıldı, sabahlığı etrafında kara sular gibi yere yayıldı. "Beni, beni *çocuklarını doğurayım diye* kullanmak istiyorsun, öyle mi?"

Mortmain sırıttı. "Ben şerefsiz bir adam değilim," dedi. "Sana evlilik teklif ediyorum. Hep bunu planlıyordum." Bir zamanlar Bayan Black olan acınası, lime lime metal ve et parçalarını işaret etti. "Gönüllü katılım göstermeni yeğlerim. Ve bu şekilde bütün düşmanlarını bizzat alt edeceğime söz verebilirim."

Düşmanlarımı. Tessa kucağında kanlar içinde can çekişirken elini sıkı sıkı tutan Nate'i düşündü. Jem'i, onun kaderine hiç isyan etmeyişini, onunla cesurca yüzleşmesini düşündü. Jessamine'in ölümüne, kız ona ihanet etmiş olsa da ağlayan Charlotte'ı düşündü ve ikisini kendisinden çok sevdiği için kalbini onun ve Jem'in önüne seren Will'i düşündü.

Tessa bu dünyada insani iyiliğin olduğunu düşündü. Bu iyilik arzularla hayallere, pişmanlıklarla öfkeye, içerlemelerle güce yenik düşebiliyordu ama oradaydı ve Mortmain onu asla görmeyecekti.

"Asla anlamayacaksın," dedi Tessa. "İnşa ettiğini, icat ettiğini söylüyorsun ama ben bir mucit tanıyorum: Henry Branwell. Ve sen ona hiç benzemiyorsun. O bir şeylere hayat veriyor, sense yalnızca yok ediyorsun. Şimdi de bana, ölüm değil de çiçek getirir gibi yine ölü bir iblis getirdin. Senin duyguların, kimseye karşı empatin yok, Bay Mortmain. Bunu daha önce bilmiyor olsaydım bile beni buraya gelmeye zorlamak için James Carstairs'in hastalığını kullanmaya çalıştığında iyice anlardım. O senin yüzünden ölüyor ama buraya gelmeme izin vermek istemedi -senin *yin feni*ni almadı. İnsanlar bu kadar iyi olabiliyor işte."

Tessa, Mortmain'in yüzündeki ifadeyi gördü. Hayalkırıklığı. Ama bu ifade bir saniye sonra silindi, yerini kurnazca bir ifade aldı. "Gelmene izin vermedi, öyle mi?" dedi. "Demek seni

yanlış tanımamışım. Bunu gerçekten yapacaktın. Buraya sevginden ötürü gelecektin."

"Sana duyduğum sevgiden değil."

"Evet," dedi Mortmain düşünceli bir tavırla, "bana değil." Sonra cebinden Tessa'nın hemen tanıdığı bir nesne çıkardı.

Tessa adamın ona uzattığı, altın zincirinin ucunda sallanan saate baktı. Saatin kurulmadığı belliydi. Kolları dönmekten vazgeçeli çok olmuş, zaman gece yarısında donmuş gibiydi. Arkasına zarif harflerle J.T.S. yazılmıştı.

"Seni yaratmamın iki sebebinin olduğunu söyledim," dedi Mortmain. "İkincisi de bu. Dünyada şekil-değiştiriciler var: Başkalarının görünümüne bürünen iblisler ve büyücüler. Ama yalnızca sen gerçekten başkası olabilirsin. Bu saat babama aitti. John Thaddeus Shade'e. Sana bu saati eline alıp babama Dönüşmen, onunla bir kez daha konuşmama izin vermen için yalvarıyorum. Bunu yaparsan elimdeki bütün *yin feni* -ve hatırı sayılır miktarda var- James Carstairs'e gönderirim."

"İlacı almaz," dedi Tessa derhal.

"Neden?" Adamın sesi makuldü. "Sen artık ilacın koşulu değilsin. O, özgürce verilmiş bir hediye. Onu bir kenara atmak aptalca olur ve hiçbir şeye yaramaz. Ama benim için bu küçük şeyi yaparak onun hayatını kurtarabilirsin. Buna ne diyorsun, Tessa Gray?"

Will. Will, uyan!

Bu kesinlikle Tessa'nın sesiydi ve Will'in eyerde ok gibi doğrulmasına yol açtı. Will dengede kalmak için Balios'un yelesine tutundu ve sulanan gözlerle etrafına baktı.

Yeşil, gri, mavi. Galler kırsalının manzarası karşısına yayılmıştı. Will Welshpool'u ve İngiltere-Galler sınırını, şafağa yakın bir noktada aşmıştı. Yolculuğunu pek hatırlamıyordu. Aklında yalnızca devamlı, işkence dolu bir ilerleme ve birtakım yerler vardı. Norton, Atcham, Emstrey, Weeping Cross, kendisini ve atını Shrewsbury'nin etrafından dolaştırması ve sonunda, sonunda, uzakta sınırın ve Galler tepelerinin belirişi. Bu tepeler sabah ışığında hayalet gibi görünüyordu. Her şey güneş yükseldikçe yavaşça buharlaşan bir sise sarılıydı.

Will Llangadfan yakınlarında bir yerde olduğunu tahmin ediyordu. Eski, ücra bir Roma yolunun üzerine inşa edilmiş güzel bir yoldaydı ama burada arada bir rastlanan çiftlikler dışında neredeyse hiç mesken yoktu ve yol yukarıda uzanan gri gökyüzünden bile uzun görünüyordu. Will, Cann Office Oteli'nde kendisini durmaya ve bir şeyler yemeye zorlamıştı ama birkaç dakika sonra tekrar yola çıkmıştı. Önemli olan yolculuktu.

Artık Galler'deydi ve kanının, doğduğu yere doğru çekildiğini hissedebiliyordu. Cecily'nin onca lafına rağmen, Will şimdiye kadar içinde bir bağ hissetmemişti. Şimdiyse Galler havasını içine çekiyor, Galler renklerini görüyordu: Tepelerin

yeşilliği, gri taşlar ve gökyüzü, badanalı taş evlerin soluk rengi, otların arasındaki koyunların fildişi beyazı. Çam ve meşe ağaçları uzaktan zümrüt rengi görünüyordu ama bitkiler yola yaklaştıkça yeşil-gri ve sarımsı bir renk alıyordu.

Will ülkenin kalbine doğru ilerlerken yumuşak, yeşil tepeler yalçınlaştı, yol yokuşlaştı ve güneş uzaktaki dağlara doğru alçalmaya başladı. Will artık nerede olduğunu biliyordu. Bunu Dyfi Vadisi'ne girdiğinde ve önündeki dağlar yalçın, diş diş kayalıklarıyla şahlandığında anlamıştı. Car Afron'ın zirvesi solundaydı. Yan tarafında gri taşlarla ince çakıllar yırtık örümcek ağlarını andırıyordu. Yol dik ve uzundu ve Will Balios'u yokuşu tırmanmaya zorladıkça eyerinde iyice kamburlaştı, isteği dışında şuurunu kaybetti. Rüyasında Cecily'yle Ella'nın buna benzeyen tepelerde koşturuşunu, ona *Will! Gel de bizimle koş, Will,* diye seslenişini gördü. Ve Tessa'yla ona uzanan ellerini gördü. Duramayacağını, Tessa'ya ulaşana dek duramayacağını anladı. Tessa ona uyanıkken asla öyle bakmasa da, gözlerindeki yumuşaklık başka biri için olsa bile. Ve bazen eli, şimdi olduğu gibi cebine gidiyor, oradaki yeşim kolyeyi kavrıyordu.

Bir şey yan tarafına sertçe çarptı. Will düşerken kolyeyi bıraktı ve yolun kenarındaki, aralarında otlar bitmiş kayaların üzerine sertçe indi. Kolunda bir acı patlaması hissetti ve yanında toprağa yığılan Balios'un altında kalmamak için son anda yana yuvarlandı. Nefes nefese kalan Will'in saldırıya

uğramadıklarını anlaması bir iki saniye sürdü. Bir adım daha atamayacak kadar yorgun olan atı, altında yere yığılmıştı.

Will dizlerinin üzerinde doğruldu ve Balios'un yanına emekledi. Kara atı ağzında köpüklerle yatıyor, gözleri ona yaklaşan ve kolunu boynuna saran Will'e doğru acınası bir şekilde devriliyordu. Will atın nabzının düzenli ve kuvvetli olduğunu hissedince rahatladı. Atın yelesini okşayarak "Balios, Balios," diye fısıldadı. "Özür dilerim. Seni öyle sürmemeliydim."

Henry'nin atları satın aldıktan sonra onlara ad koymaya çalıştığı anı hatırladı. Aşil'in ölümsüz atlarına ait olan Balios ve Xanthos adlarını öneren Will olmuştu. *Biz de, rüzgarların en hızlısı olduğu söylenen Zephyrus kadar hızlı uçabiliriz.*

Ama o atlar ölümsüzdü ve Balios değildi. Sıradan bir attan daha güçlü, daha hızlıydı ama her yaratığın sınırları vardı. Başı dönen Will yere yattı ve gözlerini gökyüzüne dikti. Gökyüzü, orasına burasına siyah bulutların dokunduğu, iyice gerilmiş, gri bir çarşaf gibiydi.

Will bir keresinde, "lanet"in kalkışıyla Jem ve Tessa'nın nişanlandığını öğrendiği an arasındaki kısa sürede, Tessa'yı buraya, Galler'e getirmeyi, ona çocukken gittiği yerleri göstermeyi düşünmüştü. Onu Pembrokeshire'a götürmeyi, Aziz David'in Başı'nın etrafında dolaştırmayı ve ona uçurumun tepesinde yetişen çiçekleri, Tenby'den görülen denizi göstermeyi, akıntının çekildiği yerlerde onunla birlikte deniz

kabuğu aramayı düşünmüştü. Şimdi bütün bunlar gözüne bir çocuğun uzak hayalleri gibi görünüyordu. Önünde yalnızca daha fazla yol, daha fazla at yolculuğu ve sonunda da muhtemelen ölüm vardı.

Will atının boynuna yine güven verici bir tavırla pat pat vurduktan sonra önce dizlerinin üzerinde doğruldu, sonra ayağa kalktı. Baş dönmesiyle mücadele ederek tepenin zirvesine tırmandı ve aşağı baktı.

Aşağıda ufak bir vadi, orada da taş evlerden oluşan küçücük bir köy vardı. Will stelini kemerinden aldı ve sol bileğine bitkince, bir Görü rünü çizdi. Rün ona köyün bir meydanının ve ufak bir kilisesinin olduğunu görmesine yetecek gücü verdi. Bu köyde çok büyük ihtimalle Will'in geceyi geçirebileceği bir han vardı.

Will'in kalbi ona devam etmesi, bu işe bir son vermesi -hedefinden yirmi milden fazla uzakta olamazdı- için haykırıyordu ama Will böyle devam etmenin atını öldürmek ve Cadair Idris'e kimseyle savaşamayacak halde varması anlamına geleceğini biliyordu. Tekrar Balios'a döndü ve biraz dil dökerek, biraz arpa sunarak atı ayağa kaldırmayı başardı. Dizginleri eline alıp gün batımına gözlerini kısarak bakan Will, Balios'u tepeden aşağı, köye doğru yürütmeye başladı.

Tessa'nın oturduğu sandalyenin arkalığı yüksek, oymalı tahtadandı. Sandalyenin içinden geçen dev çivilerin küt ucu

kızın sırtına batıyordu. Tessa'nın önünde, bir ucuna kitaplar yığılmış büyük bir çalışma masası vardı. Kızın önünde temiz bir kağıt sayfası, bir şişe mürekkep ve bir tüy kalem duruyordu. Kağıdın yanındaysa John Shade'in cep saati vardı.

Tessa'nın iki yanında, iki muazzam makine duruyordu. Onları insana benzetmek için pek çaba harcanmamıştı. İkisi de neredeyse üçgen şekilliydi, bedenlerinin iki yanında kalın kollar vardı ve kolların her birinin ucunda da jilet keskinliğinde bir bıçak bulunuyordu. Onlar yeterince korkunçtu ama Tessa, Will orada olsaydı otomatların şalgama benzediği konusunda yorum yapacağını ve belki bu konuda bir şarkı uyduracağını düşünmeden edemedi.

"Saati al," dedi Mortmain, "ve değiş."

Mortmain Tessa'nınkine çok benzeyen, arkalığı yine yüksek ve kıvrımlı olan bir sandalyede, kızın karşısında oturuyordu. Başka bir mağara odasındalardı ve Tessa'yı ışığın yalnızca, içinde bütün bir ineği pişirecek kadar büyük olan şömineden geldiği odaya otomatlar getirmişti. Mortmain'in yüzü gölgeler içindeydi, parmakları da çenesinin altına yaslanmıştı.

Tessa saati aldı. Saat ellerinde ağır ve soğuktu. Kız gözlerini kapadı.

Tessa'nın elinde, Mortmain'in *yin feni* göndereceği yönündeki sözünden başka bir şey yoktu ama adama inanıyordu. Sonuçta Mortmain'in bunu yapmaması için bir sebep yoktu. Jem Carstairs'in biraz daha yaşayıp yaşamaması neden

umrunda olsundu? Onun hayatı baştan beri Tessa'yı ele geçirmek için bir pazarlık aracıydı ve Tessa *yin fen* olsa da olmasa da oradaydı.

Tessa, Mortmain'in dişlerinin arasından tıslar gibi nefes verdiğini duydu ve saati daha sıkı kavradı. Saat birden, mekanik meleğin arada bir yaptığına benzer şekilde, canlıymışçasına, nabzı andıran bir biçimde atar gibi oldu. Tessa elinin seğirdiğini hissetti ve Değişim birden başladı. Tessa'nın genelde olduğu gibi, onu iradesiyle başlatmasına ya da ona uzanmasına gerek kalmamıştı. Değişim'in onu sert bir rüzgar gibi sardığını, gitgide dibe ittiğini hissettiğinde sertçe nefes aldı. John Shade dört bir yanındaydı, varlığı kendi varlığını sarıyordu. Tessa'nın kolunda bir acı belirince kız saati bıraktı. Saat masaya düştü ama Değişim durdurulamazdı. Tessa'nın omuzları sabahlığının altında genişledi, parmakları yeşile döndü, renk vücuduna, bakırın üzerindeki pas gibi yayıldı.

Tessa başını aniden kaldırdı. Kendisini, üzerinde muazzam bir yük varmış gibi ağır hissediyordu. Aşağı baktığında artık bir adamın kalın kollarına, koyu ve pürüzlü, yeşil bir tene, iri ve pençeli ellere sahip olduğunu gördü. İçinde bir panik hissi belirdi ama o his minicikti, çok büyük ve karanlık bir akıntının içinde ufak bir kıvılcımdı. Tessa daha önce hiç Değişim'in içinde bu kadar kaybolmamıştı.

Mortmain oturduğu yerde doğrulmuştu. Tessa'ya, ince dudaklarını birbirine bastırmış, gözlerinde sert ve karanlık

bir parıltıyla, gözlerini hiç ayırmadan bakıyordu. "Baba," dedi.

Tessa cevap vermedi. Veremedi. İçinde yükselen ses ona değil, Shade'e aitti. "Mekanik prensim," dedi Shade.

Mortmain'in gözlerindeki pırıltı arttı. Adam öne eğildi, masadaki kağıtları hevesle Tessa'ya doğru itti. "Baba," dedi. "Yardımına ihtiyacım var, hem de hemen. Bende bir Pyxis var. Onu açma imkanına sahibim. Otomatlarım var. Yalnızca senin yarattığın bağlama büyüsüne ihtiyacım var. Onu benim için yaz, ben de yapbozun son parçasını elde etmiş olayım."

Tessa'nın içindeki minicik panik kıvılcımı büyüyor, yayılıyordu. Bu, bir babayla oğulun dokunaklı kavuşması değildi. Bu, Mortmain'in büyücü John Shade'den istediği, ihtiyacı olan bir şeydi. Tessa mücadele etmeye, Değişim'in içinden çıkmaya çalışmaya çalıştı ama Değişim onu demir pençesinde tutuyordu. Karanlık Kız Kardeşler onu eğittiğinden bu yana, Tessa'nın Değişim'den çıkmayı başaramadığı hiç olmamıştı ama John Shade ölmüş olsa da, Tessa onun demir iradesinin kendini tuttuğunu, onun bedeninde hapsettiğini, o bedeni hareket etmeye zorladığını hissediyordu. Tessa dehşet içinde, kendi elinin kaleme uzandığını, ucunu mürekkebe batırdığını ve yazmaya başladığını gördü.

Kalem, kağıdın üzerinde cızırdamaya başladı. Mortmain öne eğildi. Koşuyormuş gibi nefes nefeseydi. Arkasındaki

şöminede, coşkulu ve turuncu ateş çıtırdıyordu. "Evet, öyle," diyen Mortmain diliyle alt dudağını yaladı. "Bunun nasıl işleyeceğini görüyorum, evet. Sonunda. Aynen öyle."

Tessa kağıda bakakaldı. Kalemden akanlar onun gözüne bir saçmalık seli gibi görünüyordu. Rakamlar, işaretler ve Tessa'nın anlayamadığı semboller. Yine mücadele etmeye çalıştı ve yalnızca sayfayı lekelemeyi başardı. Kalem yine hareketlendi. Mürekkep, kağıt ve yine cızırtılar. Kalemi tutan el şiddetle titriyordu ama semboller akmaya devam etti. Tessa dudağını ısırdı, sertçe, sonra daha da sertçe. Ağzında kan tadı aldı. Kanın bir kısmı sayfaya damladı. Kalem kanın arasından yazmaya devam ederek kızıl sıvıyı sayfaya yaydı.

"Evet," dedi Mortmain. "Baba..."

Kalemin ucu, silah patlaması kadar yüksek bir sesle kırıldı ve bu ses mağaranın duvarlarından yankılandı. Kırık kalem Tessa'nın elinden düştü, kız da bitkin halde sandalyesine çöktü. Tenindeki yeşillik akıp gidiyor, bedeni küçülüyor, kendi kahverengi saçları omuzlarına yayılıyordu. Tessa hala ağzında kan tadı alıyordu. "Hayır," diye iç çekerek kağıtlara uzandı. "Hayır..."

Ama acı ve Değişim, hareketlerini yavaşlatmıştı ve Mortmain ondan daha hızlıydı. Adam gülerek kağıtları Tessa'nın elinin altından kaptı ve ayağa kalktı. "Çok iyi," dedi. "Teşekkür ederim, küçük büyücü kızım. Bana ihtiyacım olan her şeyi verdin. Otomatlar, Bayan Gray'i odasına götürün."

Metal bir el Tessa'nın sabahlığının sırtını kavradı ve kızı ayağa kaldırdı. Dünya Tessa'nın önünde, baş döndürücü bir biçimde sallanıyordu. Mortmain'in aşağı uzanıp masaya düşmüş olan altın saati aldığını gördü.

Mortmain saate bakıp yabanıl, şeytani bir tebessümle gülümsedi. "Benimle gurur duyacaksın, baba," dedi. "Bundan hiç şüphen olmasın!"

Artık onu izlemeye dayanamayan Tessa gözlerini kapadı. Otomatlar onu iterek odadan çıkarırken, *Ne yaptım ben*, diye düşündü. *Tanrım, ne yaptım ben?*

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

17

İYİ OLMAK SOYLULUKTUR

Bana göre, ne olursa olsun
İyi olmak ancak soyluluktur
İyi yürekler altın taçtan fazlasıdır
İnanç da Normandiyalı kanından.

-ALFRED, LORD TENNYSON, "LADY CLARA VERE DE VERE"

Gabriel salona girdiğinde, Charlotte'ın siyah saçlı başı bir mektubun üzerine eğilmiş durumdaydı. Şöminedeki ateş söndüğünden oda serindi. Gabriel, Sophie'nin ateşi neden yakmadığını merak etti -bütün zamanını eğitimle geçiriyor-

du. Babası buna sabır göstermezdi. Babası dövüş eğitimi almış hizmetkarları severdi ama onların bu yeteneği hizmetine girmeden önce edinmesini yeğlerdi.

Charlotte başını kaldırdı. "Gabriel," dedi.

"Beni görmek istemişsiniz?" Gabriel sakin bir sesle konuşmak için elinden geleni yaptı. Charlotte'ın koyu renk gözlerinin, kendisi camdan yapılmış gibi içini gördüğü hissinden kurtulamıyordu. Genç adam gözlerini Charlotte'ın masasındaki kağıda çevirdi. "O nedir?"

Charlotte duraksadı. "Konsolos'tan mektup." Ağzı mutsuzluk belirten incecik bir çizgiye dönüştü. Charlotte tekrar aşağı baktı ve içini çekti. "Tek istediğim babam gibi bu Enstitü'yü yönetmekti. Bunun bu kadar zor olacağı aklıma hiç gelmezdi. Ona tekrar yazacağım ama..." Charlotte bunu söyledikten sonra yüzünde gergin, sahte bir tebessümle sustu. "Ama seni buraya kendimden söz etmek için çağırmadım," dedi. "Gabriel, son birkaç gündür çok yorgun ve gergin görünüyorsun. Hepimizin sıkıntılı olduğunu biliyorum ve korkarım senin... durumundaki sıkıntın unutulmuş olabilir."

"Durumum mu?"

"Baban," diyerek sözlerine açıklık getiren Charlotte koltuğundan kalkıp Gabriel'a yaklaştı. "Onun yasını tutuyor olmalısın."

"Ya Gideon?" dedi Gabriel. "O da babasını kaybetti."

Charlotte, "Gideon, babanın yasını daha önce tuttu," dedi ve Gabriel'ı şaşırtarak çocuğa iyice yaklaştı. "Senin içinse bu yas yeni ve acı verici olmalı. Bunu unuttuğumu düşünmeni istemedim."

Gabriel boğazı hayretten ve pek yakından incelemek istemediği başka bir duyguyla sıkışarak "Olan biten onca şeyden sonra," dedi, "Jem'den, Will'den, Jessamine'den ve Tessa'dan sonra, hanenizin nüfusu neredeyse yarı yarıya azaldıktan sonra... *Beni* unuttuğunuzu düşünmemi istemiyorsunuz, öyle mi?"

Charlotte elini onun koluna koydu. "O kayıplar senin kaybını hafifletmez..."

"Olamaz," dedi Gabriel. "Beni teselli etmek istiyor olamazsınız. Beni buraya sadakatimin hala babama mı, yoksa Enstitü'ye mi..."

"Gabriel, hayır. Öyle bir şey yok."

"Size istediğiniz cevabı veremem," dedi Gabriel. "Onun benimle kaldığını unutamam. Annem öldü, Gideon gitti, Tatiana da işe yaramaz bir budala ve hiçbir zaman, başka kimse olmadı. Beni büyütecek başka kimsem yoktu ve babam dışında hiçbir şeyim yoktu. Sadece ikimiz vardık ve şimdi siz, siz ve Gideon babamı küçümsememi bekliyorsunuz ama bunu yapamam. O benim babamdı ve ben..." Sesi çatladı.

"Onu seviyordun," dedi Charlotte nazikçe. "Biliyor musun, küçük bir çocukkenki halini ve anneni hatırlıyorum.

Ağabeyini de hatırlıyorum, hep yanında dururdu. Babanın eli de omzunda olurdu. Bunun bir önemi varsa, ben onun da seni sevdiğine inanıyorum."

"Önemi yok. Çünkü babamı öldürdüm," dedi Gabriel titreyen bir sesle. "Gözüne bir ok sapladım -kanını akıttım. Baba katiliyim..."

"Baba katili değilsin. O artık senin baban değildi."

"O benim babam değilse, ben babamın canına kıymadıysam o zaman *babam nerede*?" diye fısıldadı Gabriel. "Babam nerede?" Sonra Charlotte'ın yukarı uzanıp onu aşağı çektiğini, ona bir anne gibi sarıldığını, Gabriel başını onun omzuna gömerek kuru kuru hıçkırır, gırtlağında gözyaşı tadı alır ama o yaşları dökemezken, kadının onu sıkı sıkı tuttuğunu hissetti. Gabriel tekrar, "Babam nerede?" dedi ve Charlotte ona daha sıkı sarıldığında Gabriel onun kollarındaki demir gücünü, onun kuvvetini hissetti ve bu ufak tefek kadının zayıf olduğunu nasıl düşünmüş olabildiğine şaşırdı.

Alıcı: Charlotte Branwell
Gönderen: Konsolos Josiah Wayland

Cancağızım, Bayan Branwell,

Şu anda adını veremeyeceğiniz bir kaynak, öyle mi? Bana kalırsa gerçekte kaynak yok ve bütün bunlar kendi

icatlarınız, haklılığınıza beni inandırmak için yaptığınız bir oyun.

Lütfen ikide bir, bir papağan gibi akılsızca, "Hemen Cadair Idris'e yürüyün" demekten vazgeçin ve onun yerine, bana Londra Enstitüsü'nün lideri olarak görevlerinizi yerine getirdiğinizi gösterin. Aksi takdirde bunu yapmaya uygun olmadığınızı varsayacak ve sizi hemen görevden alacağım.

İtaatkarlığınızın göstergesi olarak sizden bu meseleden bahsetmeyi bütünüyle bırakmanızı ve Enklav'ın hiçbir üyesinden, beyhude arayışınıza katılmasını istememenizi rica edeceğim. Bu meseleyi başka herhangi bir Nefilim'e açtığınızı duyarsam, bunu çok büyük bir itaatsizlik olarak görüp ona göre hareket edeceğim.

Josiah Wayland, Klav Konsolosu.

Sophie, mektubu Charlotte'a kahvaltı masasında getirmişti. Charlotte onu tereyağı bıçağıyla açmış, Wayland mührünü (altında Konsolos'un K'si olan bir at nalı) kırmış ve mektubu okuma hevesiyle yırtmasına ramak kalmıştı.

Diğerleri Charlotte'ı izlemişti. Henry, Charlotte satırları gözleriyle tararken ve kadının yanaklarında yavaş yavaş, iki koyu kırmızı nokta belirirken ona neşeli, açık yüzünde endişe ifadesiyle bakmıştı. Diğerleri yemekleri önlerinde, donakalmış gibi oturmaya devam etmişlerdi ve Cecily bir grup

erkeğin, bir kadının tepkisini beklediğini görmenin ne kadar tuhaf olduğunu düşünmekten kendisini alamamıştı.

Gerçi bu erkek grubu, olması gerekenden küçüktü. Will ve Jem'in yoklukları yeni açılmış bir yara, henüz kanla dolmamış beyaz bir kesik gibiydi. Şok, neredeyse acı çekmelerine engel olacak kadar yeniydi.

"Ne oldu?" dedi Henry tedirgince. "Charlotte, canım..."

Charlotte mesajın kelimelerini, bir metronomun duygusuz tıkırtıları gibi okudu. Okuması bittiğinde mektubu iterek kendisinden uzaklaştırdı ama gözlerini ondan ayırmadı. "Ben..." diye söze başladı. "Anlamıyorum. Anlayamıyorum."

Henry çillerinin altında kızarmıştı. Beklenmedik bir sertlikle, "Sana ne cüretle öyle yazar," dedi. "Sana ne cüretle o şekilde hitap eder, endişelerini bir kenara atar..."

"Belki de haklıdır. Belki Aloysius delidir. Belki hepimiz deliyizdir," dedi Charlotte.

Cecily, "Değiliz!" diye bağırdı ve Gabriel'ın ona yan yan baktığını gördü. Çocuğun yüz ifadesini okumak zordu. Gabriel yemek odasına girdiğinden bu yana solgundu ve ne bir şey söylemiş, ne yemek yemiş, onun yerine masa örtüsüne, örtü evrendeki bütün soruların cevabına sahipmiş gibi bakmıştı. "Usta, Cadair Idris'te. Bundan eminim."

Gideon kaşlarını çattı. "Sana inanıyorum," dedi. "Hepimiz inanıyoruz ama Konsolos bize kulak vermezse, bu meseleyi

Konsey'in önüne getiremeyiz ve Konsey olmadan kimse bize yardım etmez."

"Portal kullanıma hazır olmak üzere," dedi Henry. "Çalıştığında, gereken bütün Gölge Avcıları'nı birkaç saniye içinde Cadair Idris'e yollayabileceğiz."

"Ama yollanacak Gölge Avcısı olmayacak," dedi Charlotte. "Bakın, burada Konsolos Enklav'a bu konudan bahsetmemi yasaklıyor. Onların yetkisi benimkinden üstün. Onu böyle çiğnemek... Enstitü'yü kaybedebiliriz."

"Eee?" dedi Cecily coşkuyla. "Konumunuza Will ve Tessa'dan daha fazla mı önem veriyorsunuz?"

Henry, "Bayan *Herondale*," diye söze başladı ama Charlotte onu tek bir hareketiyle susturdu. Çok yorgun görünüyordu.

"Hayır, Cecily, mesele o değil ama Enstitü bize koruma sağlıyor. O olmadan Will ve Tessa'ya yardım etme imkanımız çok sınırlı hale gelir. Enstitü'nün başı olarak onlara tek bir Gölge Avcısı'nın sağlayamayacağı yardımı ben sağlayabilirim..."

"Hayır," dedi Gabriel. Tabağını bir kenara itti ve ince, gergin parmaklarla işaret etti. "Sağlayamazsınız."

"Gabriel?" dedi Gideon soru sorar gibi.

Gabriel, "Sessiz kalmayacağım," diyerek, ya konuşma yapmaya, ya da masadan koşarak kaçmaya niyetliymiş gibi -Cecily hangisini yapacağından emin değildi- ayağa kalktı. Fırtınalı, yeşil gözlerini Charlotte'a çevirdi. "Konsolos buraya

geldiği gün, beni ve ağabeyimi sorgulamaya getirdiği gün, bizi sizi gözetlemeye söz verinceye dek tehdit etti."

Charlotte'ın beti benzi attı. Henry masadan kalkmaya yeltendi. Gideon elini yalvarır gibi ona uzattı.

"Charlotte," dedi Gideon. "Bunu yapmadık. Ona tek kelime bile etmedik. En azından doğruluk payı olan bir kelime," diye sözlerini düzeltti ve odadaki herkes ona bakarken, o da onlara baktı. "Bazı yalanlar. Yanlış yönlendirme. Yalnızca iki mektuptan sonra, soru sormayı bıraktı. Yararının olmayacağını biliyordu."

Odanın köşesinden ufak bir ses, "Bu doğru, hanımefendi," dedi. Sophie. Cecily, beyaz başlığının altında solgun görünen kızı neredeyse fark etmeyecekti.

"Sophie!" Henry büyük bir şoka uğramış gibiydi. "Bundan haberin vardı, öyle mi?"

"Evet, ama..." Sophie'nin sesi titriyordu. "Gideon'la Gabriel'ı feci şekilde tehdit etti, Bay Branwell. Onlara Lightwoodlar'ı Gölge Avcıları kayıtlarından sildireceğini, Tatiana'yı sokağa attıracağını söylemiş. Ve ikisi buna rağmen ona bir şey söylemedi. Sormayı bıraktığında öğrenebileceği bir şey olmadığını fark ettiğini ve vazgeçtiğini sandım. Çok üzgünüm. Ben yalnızca..."

"Sizi incitmek istemedi," dedi Gideon çaresizce. "Lütfen, Bayan Branwell. Bunun için Sophie'yi suçlamayın."

Charlotte koyu renk gözlerini çabucak bir Gabriel'a, bir Gideon'a, bir Sophie'ye çevirerek "Suçlamıyorum," dedi.

"Ama bu hikayenin burada bitmediğini tahmin ediyorum. Değil mi?"

"Gerçekten, başka bir şey yok..." diye söze başladı Gideon.

"Evet," dedi Gabriel. "Bitmiyor. Sana geldiğimde ve Konsolos'un artık ona Charlotte konusunda rapor vermemizi istemediğini söylediğimde yalan söyledim, Gideon."

"Ne?" Gideon dehşete kapılmış gibiydi.

"Beni tek başıma bir kenara çekti, Enstitü'ye saldırıldığı gün," dedi Gabriel. "Bana Charlotte'ın yanlış bir hareketini ortaya çıkarmasına yardım ettiğim takdirde, Lightwood mülkünü bize geri vereceğini, adımızı temizleyeceğini, babamızın yaptıklarını örtbas edeceğini söyledi..." Çocuk derin bir nefes aldı. "Ben de ona istediğini yapacağımı söyledim."

Gideon, "*Gabriel*," diye inledi ve yüzünü ellerine gömdü. Gabriel kusmak üzereymiş gibi görünüyor, adeta ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Cecily acıma ve dehşet duyguları arasında kalmıştı. Antrenman odasındaki o akşamı, Gabriel'a onun doğru kararı vereceğine inandığını söyleyişini düşündü.

"O yüzden bugün seni yanıma çağırdığımda o kadar korkmuş görünüyordun," dedi Charlotte, gözlerini Gabriel'dan ayırmadan. "Ne yaptığını öğrendiğimi sandın."

Henry ayağa kalkmaya yeltendi; hoş, açık yüzü Cecily'nin o yüzde ilk defa gördüğü, gerçek bir öfkeyle karardı. "Gabriel Lightwood," dedi Henry. "Karım sana nezaketten başka bir şey göstermedi, sense ona bu şekilde karşılık veriyorsun, öyle mi?"

Charlotte elini kocasının koluna koyarak adamı durdurdu. "Henry, dur!" dedi Charlotte. "Gabriel. Ne yaptın?"

"Aloysius Starkweather'la yaptığınız konuşmayı dinledim," dedi Gabriel bomboş bir sesle. "Ardından Konsolos'a mektup yazdım, ona Galler'e yürüme isteğinizin bir delinin sözlerini temel aldığını, sizin saf olduğunuzu, dikbaşlı olduğunuzu söyledim..."

Charlotte'ın gözleri Gabriel'ı çiviler gibi deliyordu; Cecily o bakışı ömrü boyunca asla kendi üzerinde istemediğini düşündü. "Mektubu yazdın," dedi Charlotte. "Peki, gönderdin mi?"

Gabriel uzun, kesik bir nefes aldı. "Hayır," dedi ve gömleğinin kol ağzına uzandı. Oradan katlanmış bir kağıt çıkardı ve masanın üzerine attı. Cecily kağıda bakakaldı. Kağıt defalarca katlanıp açılmış gibi, üzeri parmak izleriyle kaplıydı ve köşeleri yumuşamıştı. "Yapamadım. Ona hiçbir şey anlatmadım."

Cecily tuttuğunu fark etmediği nefesini verdi.

Sophie yumuşak bir ses çıkararak, karnına aldığı yumruğun acısını atlatıyormuş gibi görünen Gideon'a doğru hamle yaptı. Charlotte olayın başından beri olduğu kadar sakindi. Uzanıp mektubu aldı, ona göz gezdirdi ve mektubu tekrar masaya koydu.

"Neden göndermedin?" dedi.

Gabriel ona baktı, aralarında tuhaf bir bakışma oldu ve genç adam en sonunda, "Kararımı sorgulamak için sebeplerim vardı," dedi.

Gideon, "Neden bana gelmedin?" diye sordu. "Gabriel, sen benim kardeşimsin..."

"Bütün kararlarımı benim yerime veremezsin, Gideon. Bazen kendi kararlarımı vermem gerekir. Gölge Avcıları olarak bencillikten uzak olmamız gerek. Sıradanlar için, Melek için, en önemlisi de birbirimiz için ölürüz. Bunlar bizim prensiplerimizdir. Charlotte onlarla yaşıyor, babamsa hiçbir zaman yaşamadı. Kan bağına olan sadakatime prensiplerimden daha fazla, her şeyden daha fazla önem vermekle hata ettiğimi fark ettim. Ve Konsolos'un Charlotte konusunda yanıldığını fark ettim." Gabriel birden sustu, dudakları incecik, beyaz bir çizgiye dönüştü. "O hataydı." Charlotte'a döndü. "Geçmişte yaptıklarımı ya da yapmayı düşündüklerimi geri alamam. Otoritenize duyduğum şüpheyi ya da iyi yürekliliğiniz karşısındaki nankörlüğümü telafi etmek için ne yapabileceğimi bilmiyorum. Tek yapabileceğim size bildiklerimi söylemek: Konsolos Wayland'dan, hiçbir zaman gelmeyecek bir onay bekleyemeyeceğim. O üzerinde sizin yetki damganız olan hiçbir plana razı olmak istemiyor. Sizin Enstitü'den gitmenizi istiyor. Yerinize başkasının gelmesini."

"Ama beni bu göreve getiren kendisi," dedi Charlotte. "Bana destek verdi..."

"Çünkü zayıf olacağınızı sanıyordu," dedi Gabriel. "Çünkü kadınların zayıf olduğuna, onları parmağında oynatabileceğine inanıyor ama siz öyle olmadığınızı kanıtladınız ve bu,

onun bütün planlarını altüst etti. Sizin güvenilirliğinizi kaybetmenizi yalnızca istemiyor, buna *ihtiyacı da var*. Herhangi bir yanlış hareketinizi yakalayamasam da, bana sizi zan altına sokacak bir yalan uydurmam konusunda açıkça izin verdi. Yalan ikna edici olduğu sürece."

Charlotte dudaklarını birbirine bastırdı. "O halde, bana hiçbir zaman güvenmedi," diye fısıldadı. "Asla!"

Henry karısının kolunu daha sıkı tuttu. "Ama güvenmeliydi," dedi. "Seni azımsadı ve bu bir trajedi değil. Senin herkesin beklediğinden daha iyi, daha zeki, daha güçlü olduğunu göstermen, bir zafer, Charlotte."

Charlotte yutkundu ve Cecily bir an için, hayatında Henry'nin Charlotte'a baktığı gibi -kadın dünyaya düşmüş bir mucizeymiş gibi- bakan birinin olmasının nasıl bir şey olacağını merak etti. "Ne yapacağım?"

"En iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan, Charlotte, sevgilim," dedi Henry.

"Siz Enklav'ın ve Enstitü'nün liderisiniz," dedi Gabriel. "Konsolos güvenmese bile, biz size güveniyoruz." Başını eğdi. "Bugünden sonra, sadakatim sizindir. Sizin için değeri neyse."

Charlotte, "Değeri çok büyük," derken sesinde Cecily'nin, sırf Charlotte'ın tatlı onayını almak için ayağa fırlayıp sadakatini ilan etmek istemesine sebep olan bir şey, sessiz bir otorite vardı. Cecily, Konsolos hakkında bu tür bir his beslediğini hayal bile edemediğini fark etti. *Konsolos ondan bu yüzden*

nefret ediyor, diye düşündü. *O bir kadın, ama Konsolos onun kendisinin hiçbir zaman uyandıramayacağı bir sadakat uyandırdığını biliyor.* "Konsolos yokmuş gibi hareket edeceğiz," diye söze devam etti Charlotte. "Beni buradaki yerimden etmekte kararlıysa korumam gereken bir şey yok demektir. O bizi durdurma fırsatı bulamadan yapmamız gerekeni yapacağız. Henry, icadının hazır olmasına ne kadar zaman var?"

"Yarın olacak," dedi Henry hemen. "Bütün gece çalışacağım..."

"İlk kullanılışı olacak," dedi Gideon. "Bu biraz riskli görünmüyor mu?"

"Galler'e vaktinde gitmek için başka yolumuz yok," dedi Charlotte. "Ben mesajımı gönderdikten sonra, Konsolos'un beni görevden almaya gelmesinden önce çok az zamanımız olacak."

"Ne mesajı?" diye sordu Cecily hayretle.

"Bütün Klav üyelerine mesaj göndereceğim," dedi Charlotte. "Derhal. Enklav'a değil. Klav'a."

Henry, "Ama yalnızca Konsolos'un bunu yapmaya..." diye söze başladı, sonra ağzını kutu gibi kapattı. "Ah!"

"Onlara durumu olduğu gibi aktaracak, yardımlarını isteyeceğim," dedi Charlotte. "Ne tür bir tepki alacağımızdan emin değilim ama bir kısmının yanımızda olacağından eminim."

"Ben yanınızda olacağım," dedi Cecily.

Gabriel, "Ben de, elbette," dedi. Yüzünde pes etmiş gibi, gergin, düşünceli, azimli bir ifade vardı. Cecily ondan hiç bu kadar hoşlanmamıştı.

"Ben de," dedi Gideon, "ama" -kardeşine takılan gözlerinde endişe vardı- "yalnızca altı kişiyken, içimizden biri eğitimini bile tamamlamamışken, Mortmain'in topladığı birliğe karşı..." Cecily, Gideon'un ona içlerinden biri olarak değinmesinden aldığı haz ile eğitimini tamamlamadığını söylemesinden kaynaklanan öfkenin arasında kaldı. "Bu bir intihar görevi olabilir."

Sophie'nin yumuşak sesi tekrar yükseldi. "Yanınızda yalnızca altı *Gölge Avcısı* olabilir ama en az dokuz savaşçı var. Ben de eğitimliyim ve sizinle birlikte savaşmak istiyorum. Bridget ve Cyril de isteyecektir."

Charlotte yarı hoşnut, yarı irkilmiş göründü. "Ama Sophie, sen eğitimine yeni başladın..."

"Bayan Herondale'in aldığından daha uzun zamandır eğitim alıyorum," dedi Sophie.

"Cecily bir Gölge Avcısı..."

"Bayan Collins'in doğal bir yeteneği var," dedi Gideon. Yavaş yavaş konuşuyordu ve içinde olduğu ikilem, yüzünden okunuyordu. Sophie'nin savaşa karışmasını, tehlikeye atılmasını istemiyordu ama kızın yetenekleri konusunda yalan söylemeyecekti. "Yükselmesine ve Gölge Avcısı olmasına izin verilmeli."

İrkilen Sophie, "Gideon..." diye söze başladı ama Charlotte ona çoktan dikkatli, koyu renk gözleriyle bakmaya başlamıştı.

"İstediğin bu mu, Sophie, canım. Yükselmek?"

Sophie kekeledi. "Ben... bu baştan beri tek istediğim şeydi, Bayan Branwell ama hizmetinizden ayrılmam gerektiği anlamına gelmiyorsa. Bana çok iyi davrandınız, buna sizi terk ederek karşılık vermek istemem..."

"Saçmalık," dedi Charlotte. "Başka bir hizmetçi bulabilirim ama başka bir Sophie bulamam. İstediğin Gölge Avcısı olmaksa, keşke bunu bana söyleseydin. Onunla zıtlaşmadan önce Konsolos'a gidebilirdim. Yine de, döndüğümüzde..."

Kadın sustu ve Cecily kelimelerin altındaki kelimeleri duydu: *Dönersek.*

"Döndüğümüzde Yükseliş başvurusunda bulunacağım," diye sözünü bitirdi Charlotte.

"Ben de onu destekleyeceğim," dedi Gideon. "Sonuçta babamın Konsey'deki yeri bana ait. Arkadaşları beni dinleyecektir; ailemize hala sadakat borçlular. Hem, başka nasıl evlenebiliriz ki?"

Gabriel, "*Ne?*" derken elini vahşice sallayarak en yakındaki tabağı kazara yere düşürdü, tabak paramparça oldu.

"Evlenmek mi?" dedi Henry. "Babanın Konsey'deki arkadaşlarıyla mı evleneceksin? Hangisiyle?"

Gideon'un yüzü tuhaf, yeşilimsi bir renk almıştı. O sözleri ağzından kaçırmak istemediği ve şimdi ne yapacağını

bilmediği belliydi. Sophie'ye dehşetle bakıyordu ama kızın da ona pek yardımı dokunacak gibi değildi. Sophie beklenmedik bir biçimde karaya vuran bir balık kadar şaşkın görünüyordu.

Cecily ayağa kalktı ve peçetesini tabağına bıraktı. "Pekala," derken annesinin evde bir şey yapılmasına ihtiyaç duyduğunda kullandığı buyurgan ses tonunu kullanmak için elinden geleni yaptı. "Herkes odadan çıksın."

Charlotte, Henry ve Gideon ayağa kalkmaya yeltendi. Cecily ellerini kaldırdı. "*Sen* değil, Gideon Lightwood," dedi. "Hakikaten! Ama sen" -Gabriel'ı işaret etti- "dik dik bakmaktan vazgeç. Ve benimle gel." Gabriel'ı ceketinin arkasından tutup odadan yarı sürükleyerek çıkardı, Charlotte ve Henry de onları takip etti.

Yemek odasından çıkar çıkmaz Charlotte, Klav'a mesaj yazacağını duyurarak yanında Henry'yle misafir salonuna doğru yürümeye başladı. (Koridorun köşesinde duraksayıp dudaklarında eğlendiğini gösteren bir tebessümle Gabriel'a baktı ama Cecily onun bunu görmediğini düşündü.) Cecily yine de bunu aklından hemen çıkardı. Kulağını yemek odası kapısına bastırmakla, içeride neler olduğunu duymaya çalışmakla meşguldü.

Gabriel bir iki saniye duraksadıktan sonra arkasını duvara, kapının yanına yasladı. Yüzü hem solgun, hem kızarıktı, göz

bebekleri de şoktan irileşmişti. "Bunu yapmamalısın," dedi sonunda. "Başkalarının konuşmalarını dinlemek doğru bir davranış değildir, Bayan Herondale."

"O *senin* ağabeyin," diye fısıldadı, kulağı tahtaya dayalı olan Cecily. İçeriden mırıltılar duyuyor ama sözcükleri çıkaramıyordu. "Bilmek isteyeceğini düşünmüştüm."

Gabriel iki elini birden saçlarının arasından geçirdi ve uzun mesafe koşusu yapmış gibi nefes verdi. Sonra Cecily'ye dönüp yeleğinin cebinden bir stel çıkardı. Bileğine çabucak bir rün çizdi, sonra elini yassılaştırarak kapıya dayadı. "Aslında, istiyorum."

Cecily'nin gözleri çocuğun elinden yüzündeki düşünceli ifadeye kaydı. "Onları *duyabiliyor* musun?" diye sordu. "Ah, bu hiç adil değil!"

Gabriel, "Çok romantik," dedi, sonra kaşlarını çattı. "Ya da ağabeyim boğulmakta olan bir kurbağa gibi konuşmasa, öyle olurdu. Korkarım tarihe, dünyanın en iyi çapkınlarından biri olarak geçmeyecek."

Cecily kollarını öfkeyle kavuşturdu. "Neden böyle huysuzluk ediyorsun, anlamıyorum," dedi. "Yoksa ağabeyinin bir hizmetçiyle evlenmek istemesi canını mı sıkıyor?"

Gabriel'ın yüzüne sert bir ifade yerleşti, Cecily'yse yaşadıklarından sonra onunla uğraştığı için pişman oldu. "Onun yapabileceği hiçbir şey babamın yaptıklarından daha kötü olamaz. En azından o insan kadınları beğeniyor."

Ama Gabriel'la uğraşmamak çok zordu. Genç adam çileden çıkarıcıydı. "Bu Sophie kadar hoş bir kadın için yeterince iyi bir tanım değil."

Gabriel ona sertçe cevap verecekmiş gibi baktı ama sonra aklı başına geldi. "Öyle demek istemedim. O iyi bir kız ve Yükseldiğinde iyi bir Gölge Avcısı olacak. Ailemizi şereflendirecek ve Melek biliyor ya, buna ihtiyacımız var."

"Senin de aileni şereflendireceğine inanıyorum," dedi Cecily alçak sesle. "Az önce yaptığın şey, Charlotte'a itiraf ettiklerin, cesaret gerektirirdi."

Gabriel bir an için hiç kıpırdamadı. Sonra elini kıza uzattı. "Elimi tut," dedi. "İstiyorsan, benim aracılığımla yemek odasında olanları duyabilirsin."

Cecily bir an tereddüt ettikten sonra Gabriel'ın elini tuttu. Bu el sıcak ve pürüzlüydü. Cecily onun teninin altından, kanının tuhaf bir biçimde rahatlatıcı olan uğultusunu hissetti ve gerçekten de, genç adam aracılığıyla, kendi kulağını kapıya bastırmışçasına, alçak sesle söylenen kelimeleri duyabildi. Gideon'un yumuşak, tereddütlü sesi ve Sophie'nin ince sesi. Gözlerini kapayıp dinledi.

Sophie zayıf bir sesle, "Ah!" dedi ve sandalyelerden birine oturdu. "Ah, olamaz!"

Oturmadan edememişti; bacakları titrek ve gevşekti. Gideon'sa büfenin yanında duruyordu ve panik içinde gibiydi. Sarımsı kahverengi saçları, ellerini o saçların arasından geçirmiş gibi dağınıktı. "Bayan Collins, cancağızım..." diye söze başladı.

"Bu," diyen Sophie duraksadı. "Ben... Bu, çok beklenmedik."

"Öyle mi?" Gideon büfeden uzaklaşarak masaya yaslandı; genç adamın gömleğinin kolları hafifçe yukarı sıyrılmıştı ve Sophie onun açık sarı tüylü, İşaretler'in beyaz anılarıyla örtülü tenine bakmaktan kendisini alamadı. "Herhalde size karşı hissettiğim saygı ve hürmeti görmüşsünüzdür. Hayranlığı."

"Eh," dedi Sophie, "Hayranlık." Bunu kulağa çok yetersiz bir kelimeymiş gibi gelecek şekilde söyledi.

Gideon kızardı. "Cancağızım, Bayan Collins," diyerek yine söze başladı. "Size karşı hislerimin hayranlığın çok ötesine geçtiği doğrudur. O hisleri son derece kuvvetli bir sevgi olarak tanımlıyorum. İyi yürekliliğiniz, güzelliğiniz, cömert yüreğiniz, bunlar beni çok etkiledi ve bu sabahki davranışımı ancak buna bağlayabilirim. Buna neyin sebep olduğunu, kalbimin en derin isteklerini yüksek sesle söylemeye beni neyin ittiğini bilmiyorum. Lütfen sadece herkesçe bilindiği için kendinizi teklifimi kabul etmek zorunda hissetmeyin. Bu meseleyle ilgili utanç, yalnızca bana ait olacaktır ve olmalıdır."

Sophie başını kaldırıp ona baktı. Genç adamın yanakları bir soluyor, bir kızarıyor, bu da tedirginliğini açıkça ortaya koyuyordu. "Ama teklif etmediniz."

Gideon irkilmiş göründü. "Ben... Ne?"

"Teklif etmediniz," dedi Sophie ağırbaşlılıkla. "Bütün kahvaltı masasına benimle evlenmeye niyetli olduğunuzu duyurdunuz ama bu bir teklif değil. Yalnızca bir duyuru. Teklifi ancak *bana* sorduğunuzda etmiş olursunuz."

"Ağabeyime haddini bildirdi," diyen Gabriel küçük kardeşlerin abla ya da ağabeyleri haşlandığında aldığı türden bir zevk alıyor gibi göründü.

"Ah, sus!" diyen Cecily, onun elini iyice sıktı. "Bay Lightwood'un ne dediğini duymak istiyorum!"

Gideon ejderhayla savaşmaya hazırlanan Aziz George'un kararlılığı (ve hafif dehşetiyle), "Pekala, o zaman," dedi. "Teklifte bulunacağım."

Gideon odada yürüyüp ayaklarının dibinde diz çökerken Sophie onu gözleriyle izledi. Hayat kesin olmayan bir şeydi ve insan bazı anları hatırlamak, o hatırayı daha sonra, bir kitabın sayfaları arasında kurutulmuş bir çiçek gibi ortaya çıkarıp ona hayranlıkla yeniden bakmak için aklına kazımak isterdi.

Sophie, Gideon'un kendi eli titreyerek onun eline uzanışını da, konuşmadan önce dudağını ısırışını da unutmak istemeyeceğini biliyordu. "Bayan Collins, cancağızım," dedi Gideon. "Lütfen uygunsuz sözlerimi affedin. Yalnızca, size karşı öyle büyük bir saygı -hayır, saygı değil, aşk- besliyorum ki, o aşk

günün her anında kalbimi kavurarak kendisini dışa vurabilecekmiş gibi hissediyorum. Bu eve geldiğimden bu yana, her gün güzelliğinizle, cesaretinizle ve soyluluğunuzla aklımı başımdan alıyorsunuz. Benim olsanız, bana asla hak edemeyeceğim ama büyük bir arzuyla istediğim bir şerefi tattırmış olursunuz. Tabii, karım olmaya razı olduğunuz takdirde."

"Amanın," dedi irkilerek soğukkanlılığını kaybeden Sophie. "Bunun provasını mı yapıyordunuz?"

Gideon gözlerini kırpıştırdı. "Sizi temin ederim, kesinlikle anlık bir konuşmaydı."

"Eh, ama çok güzeldi!" Sophie onun ellerini sıktı. "Ve evet. Evet, seni seviyorum ve evet, seninle evlenirim, Gideon."

Gideon'un yüzünde pırıl pırıl bir tebessüm belirdi ve genç adam Sophie'ye uzanıp kızı dudaklarından öperek ikisini birden şaşırttı. Öpüşürlerken Sophie onun yüzünü ellerinin arasına aldı -dudaklarında hafif bir çay yaprağı tadı olan Gideon'un dudakları yumuşaktı ve öpücükleri çok tatlıydı. Sophie kendisini dünyanın geri kalanına karşı güvende hissederek kendisini o öpücüğe, o ana bıraktı.

"Bir salı günü evlendiler
Ve cumaya can verdiler
Onları gömdüler kilise bahçesine
Yan yana, ah sevdiğim
Gömdüler onları kilise bahçesine."

Sophie, Gideon'dan hiç istemeden de olsa ayrılarak ayağa kalktı ve elbisesindeki tozları silkeleyerek üstünden süpürdü. "Lütfen beni affedin, sevgili Bay Lightwood -Gideon demek istedim- ama gidip aşçıyı öldürmem gerek. Hemen dönerim."

"Ahh," diye fısıldadı Cecily. "Çok romantikti!"

Gabriel elini kapıdan çekti ve Cecily'ye gülümsedi. Gülümsediğinde yüzü çok değişiyordu: Bütün o sert hatları yumuşuyor, gözleri buz renginden bahar güneşindeki yaprakların yeşiline dönüyordu. "Ağlıyor musunuz, Bayan Herondale?"

Cecily nemli kirpiklerini kırpıştırdı. Birden elinin hala Gabriel'ın elinde olduğunu fark etti. Onun kendisininkine değen bileğinde, yumuşak nabzını hissedebiliyordu. Gabriel onun üzerine eğildi ve Cecily onun sabah kokusunu aldı: Çay ve tıraş sabunu...

Cecily aceleyle çekilerek elini onunkinden kurtardı. "Dinlememe izin verdiğiniz için teşekkürler," dedi. "Benim - kütüphaneye gitmem gerek. Yarından önce yapmam gereken bir şey var."

Gabriel'ın yüzü kafa karışıklığıyla kırıştı. "Cecily..."

Ama kız çoktan koridorda hızla ilerlemeye başlamıştı ve arkasına bakmadı.

*

Alıcı: Edmund ve Branwen Herondale
Ravenscar Malikanesi
West Riding, Yorkshire

Sevgili Anneciğim, Babacığım,

Size göndereceğim bu mektuba defalarca baştan başladım ama onu hiç göndermedim. Baştaki sebep suçluluktu. Sizi terk etmekle inatçı, itaatsiz bir evlat olduğumu göstermiştim ve yanlışlarımın bir sayfa üzerindeki kara, haşin harflere dökülmüş haliyle yüzleşemedim.

Sonra, sebep ev özlemine dönüştü. İkinizi de çok özlüyorum. Malikanenin etrafındaki yeşil tepeleri, yazın mosmor kesilen süpürgeotlarını, annemin bahçede şarkı söyleyişini özlüyorum. Burası soğuk, hep siyah, kahverengi ve griyd. Hep sis vardı, hava boğucuydu. Yalnızlıktan öleceğimi düşündüm ama size bunu nasıl söyleyebilirdim? Sonuçta, seçtiğim şey buydu.

Sonradan sebep üzüntü oldu. Buraya gelmeyi ve Will'i yanıma alıp dönmeyi, onun görevinin kime karşı olduğunu görmesini sağlamayı planlamıştım. Ama Will'in görev, şeref ve verdiği sözler hakkında farklı düşünceleri var. Ben de zaten evinde olan birini, evine götüremeyeceğimi fark ettim. Ve bunu size nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

Sonra sebep mutluluk oldu. Mutluluğu bulduğum için eve dönemeyişim size, bana da göründüğü gibi çok tuhaf görünebilir. Gölge Avcısı olmak üzere eğitim alırken kanımda annemin ne zaman Welshpool'dan gelsek ve Dyfi Vadisi'ni görsek hissettiğini dile getirdiği gibi, bir kıpırtı hissettim. Elimde bir melek kılıcıyla, üç çocuğun en küçüğü, iyi bir anne babanın kızı, bir gün avantajlı bir evlilik yapacak ve dünyaya çocuklar getirecek olan Cecily Herondale'den fazlasıyım. Gölge Avcısı Cecily Herondale'im ve benimki yüksek, muhteşem bir konum.

İhtişam. Bu çok tuhaf bir kelime ve kadınların istememesi gereken bir şey ama kraliçemiz muzaffer değil mi? Kraliçe Bess'e Muhteşem demezler miydi?

Ama size nasıl, huzuru feda edip ihtişamı seçtiğimi söyleyebilirdim? Klav'dan beni korumak için ayrılırken zorlukla elde ettiğiniz huzuru? Gölge Avcısı olmaktan mutlu olduğumu, sizi çok mutsuz etmeden nasıl söyleyebilirdim? Bu sizin sırt çevirdiğiniz, Will'i, beni ve Ella'yı tehlikelerinden korumak istediğiniz hayat. Size kalbinizi paramparça etmeyecek ne söyleyebilirdim?

Şimdiyse, anlayış içindeyim. Birini kendinizi sevdiğinizden daha çok sevmenin ne anlama geldiğini öğrendim. Şimdi, baştan beri istediğiniz tek şeyin sizin gibi olmam değil, mutlu olmam olduğunu biliyorum. Ve bana, bize seçim hakkı verdiniz. Klav'da yetişenleri, ne olmak istedikleri konusunda asla seçim şansına sahip olmayanları görüyorum ve yaptıklarınız için size minnet duyuyorum. Bu hayatı seçmek, bu hayatın içinde doğmaktan çok farklı. Jessamine Lovelace'in hayatı bana bunu öğretti.

Will'e ve onu eve getirmeye gelince: Anne, Gölge Avcıları'nın nazik oğlunun içindeki bütün sevgiyi söküp alacağından korktuğunu biliyorum. Ama o seviliyor ve sevgi dolu. Değişmedi. Benim gibi o da sizi seviyor. Beni unutmayın, çünkü ben sizi hep hatırlayacağım.

Sizi seven kızınız,
Cecily

Alıcı: Nefilim Klavı Üyeleri
Gönderen: Charlotte Branwell

Sevgili Silahlı Kardeşlerim,

Görevimi üzülerek yapıyor, size Konsolos Wayland'a Gölge Avcıları'mdan birinin aksi iddia edilemez sözüyle kanıtlanmış olduğu üzere, Mortmain'in, Nefilimler'in bu çağda karşılaştıkları en büyük tehdidin, Galler'de, Cadair Idris'te mesken tuttuğuna dair bilgi vermiş olmama rağmen, saygıdeğer Konsolos'umuzun gizemli bir biçimde, bu bilgiyi göz ardı etmeye karar verdiğini iletiyorum. Bense düşmanımızın yerini bilmenin ve onun yıkımımıza dair

planlarına engel olma fırsatının çok büyük bir öneme sahip olduğunu düşünüyorum.

Kocamın, tanınmış mucit Henry Branwell'in sağladığı imkan sayesinde, Londra Enstitüsü'nde bulunan Gölge Avcıları, Cadair Idris'e doğru yola çıkacak ve orada Mortmain'i durdurmak için canımız pahasına savaşacağız. Enstitü'yü savunmasız bırakıyor olmak beni çok üzüyor ama Konsolos Wayland herhangi bir şekilde harekete geçmeye ikna edilebilirse, muhafızlarını terk edilmiş bir binayı savunmaya gönderdiği takdirde ona minnettar oluruz. Yalnızca dokuz kişiyiz ve bunların üçü Gölge Avcısı bile değil, Enstitü'deki bizler tarafından eğitilmiş, yanımızda savaşmaya gönüllü olan cesur sıradanlar. Şu anda umutlarımızın parlak olduğunu söyleyemem ama harekete geçmenin şart olduğuna inanıyorum.

Elbette, hiçbirinizi yardıma zorlayamam. Konsolos Wayland'ın bana hatırlattığı gibi, Gölge Avcısı birliklerine kumanda edecek konumda değilim ama Mortmain'le savaşılması, hem de hemen savaşılması gerektiği konusunda benimle hemfikir olanlarınız, yarın öğlen Londra Enstitüsü'ne gelir ve bize yardımını sunarsa, çok minnettar olacağım.

Saygılarımla,
Charlotte Branwell, Londra Enstitüsü'nün Başı.

18

SIRF BUNUN İÇİN

Sırf bunun için Ölüm'ün üzerine
Kalbimdeki gazabı salıyorum
Hayatlarımızı öyle ayırdı ki
Konuştuklarımızı duyamaz olduk.

-ALFRED, LORD TENNYSON, "A.H.H.'NİN HATIRASINA"

Tessa tanımadığı bir ülkede, bir uçurumun kenarında duruyordu. Etrafındaki tepeler yeşildi ve birden sarp bir biçimde aşağı, mavi denize inen uçurumlara dönüşüyordu. Deniz kuşları tepesinde taklalar atıyor, ötüyordu. Uçurumun kenarında, yılan

gibi dolambaçlı, gri bir yol vardı. Hemen önünde, yolda, Will duruyordu.

Will'in üzerinde siyah dövüş kıyafetleri vardı, üzerine de uzun, siyah binici paltosunu giymişti. Paltonun etekleri, Will uzun bir yolu yürüyerek aşmış gibi yer yer çamurluydu. Çocuğun şapkası ve eldivenleri yoktu, siyah saçları da deniz rüzgarından dağılmıştı. Rüzgar Tessa'nın saçını da uçuşturuyor, kızın burnuna tuzlu su kokusu, deniz kenarında büyüyen şeylerin ona Main'deki deniz yolculuğunu hatırlatan ıslak kokusunu getiriyordu.

"Will!" diye seslendi Tessa. Will'in duruşunda insana yalnızlık hissi veren bir şey vardı. Genç adam, Isolde'yi ona geri getirecek gemiyi görmek için İrlanda Denizi'ni izleyen Tristan'a benziyordu. Will, Tessa'nın sesini duyunca dönmedi, kollarını kaldırmakla yetindi ve paltosu rüzgarda havalanarak arkasında kanat gibi uçuştu.

Tessa'nın kalbinde bir korku kabardı. Isolde Tristan'a dönmüştü ama çok geç kalmıştı. Tristan üzüntüden ölmüştü. "Will!" diye seslendi Tessa yine.

Will öne adım atarak uçurumdan atladı. Tessa uçurumun kenarına koşup aşağı baktı ama aşağıda sıçrayan gri-mavi sular ve beyaz köpükler dışında hiçbir şey yoktu. Akıntı Will'in sesini, her dalgada ona taşır gibiydi. "Uyan, Tessa! Uyan!"

"Uyanın, Bayan Gray! Bayan Gray!"

Tessa birden doğruldu. Ufak hapishanesinde, şöminenin yanındaki koltukta uyuyakalmış, üzerine nereden geldiğini hatırlamadığı kaba, mavi bir battaniye örtülmüştü. Oda meşale ışığıyla aydınlanıyordu ve şöminedeki ateşte kömürler parlıyordu. Gündüz mü gece mi olduğunu anlamak imkansızdı.

Mortmain karşısında duruyordu. Onun yanında da bir makine vardı. Bu, Tessa'nın gördüklerinden daha insansıydı. Çoğunun aksine üzerinde giysiler bile vardı: askeri bir tunik ve pantolon. Giysiler, katı yakanın üzerinde yükselen başın fazla pürüzsüz yüz hatları ve kel, metalik tepesiyle göze daha da çok batmasına sebep oluyordu. Gözleriyse... Tessa o gözlerin cam ve kristalden olduğunu, irislerinin ateşin ışığında kırmızı olduğunu biliyordu ama o gözlerin ona dikilmesi...

"Üşüyorsun," dedi Mortmain.

Tessa nefesini verdiğinde, havada buhar oluştuğunu gördü. "Misafirperverliğinizin sıcaklığı yeterli olmadı, demek."

Mortmain incelen dudaklarla gülümsedi. "Çok komik." Kendisi gri takım elbisesinin üzerine, tam bir iş adamı gibi, kalın, astragan bir palto giymişti. "Bayan Gray, sizi boşuna uyandırmadım. Buraya babamın anıları konusundaki yardımınızın neyi başarmamı sağladığını görmeniz için geldim." Yanındaki otomatı gururla işaret etti.

"Yine mi bir makine?" dedi Tessa ilgisizce.

"Amma kabayım." Mortmain'in gözleri yaratığa çevrildi. "Kendini tanıt."

Yaratığın ağzı açıldı. Tessa bir pirinç pırıltısı gördü. Yaratık konuştu. "Ben Armaros'um," dedi. "Milyonlarca yıldır, dünyalar arasındaki muazzam uçurumların rüzgarlarıyla uçtum. Brocelind ovalarında Jonathan Gölgeavcısı'yla savaştım. Bin yıl, Pyxis'te hapis kaldım. Şimdi efendim beni salıverdi ve ben de ona hizmet ediyorum."

Tessa ayağa kalktığında battaniyenin ayaklarının dibine düştüğünü fark etmedi. Makine onu izliyordu. Gözleri, gözleri karanlık bir zekayla, Tessa'nın daha önce gördüğü otomatların hiçbirinde olmayan bir bilinçle doluydu.

"Nedir bu?" dedi Tessa fısıldayarak.

"Bir iblis ruhunun canlandırdığı bir makine. Aşağıdünyalılar iblis enerjilerini hapsedip kullanmayı zaten başarıyor. Ben de onları daha önce gördüğün otomatlara güç vermek için kullanıyordum. Ama Armaros'la kardeşleri farklılar. Onlar otomatlar içinde iblisler. Düşünebilir, mantık yürütebilirler. Kolaylıkla kandırılamazlar. Öldürülmeleri de çok zordur."

Armaros, vücudunun yanına uzandı. Tessa onun daha önce gördüğü otomatların aksine akıcı, pürüzsüz bir biçimde, sarsılmadan hareket ettiğini fark etti. Armaros bir insan gibi hareket ediyordu. Yan tarafından sarkan kılıcı çekip Mortmain'e verdi. Kılıcın üzeri Tessa'nın son birkaç ayda yakından tanıdığı, Gölge Avcıları'nın silahlarını süsleyen rünlerle kaplıydı. Onları Gölge Avcısı silahlarına dönüştüren

rünler. İblisler için ölümcül olan rünler. Armaros bırakın onu tutmayı, kılıca bakmayı bile başaramamalıydı.

Tessa'nın midesi büzüldü. İblis kılıcı Mortmain'e verdi, o da kılıcı deneyimli bir yüzbaşının maharetiyle tuttu. Kılıcı çevirdi, öne savurdu ve iblisin göğsüne sapladı.

Yırtılan metalin sesi duyuldu. Tessa otomatların saldırıya uğradıklarında yere yığıldığını ya da tökezlediğini, yaralarından siyah bir sıvının fışkırdığını görmeye alışkındı. Ama iblis gözünü bile kırpmadan, hiç kıpırdamadan, güneşin altındaki bir kertenkele gibi, olduğu yerde kaldı. Mortmain kılıcın kabzasını vahşice çevirdi, sonra kılıcı çekip kurtardı.

Kılıcın keskin kısmı ateşte yanıp tükenen bir odun gibi parçalanıp küllere dönüştü.

"Görüyorsun ya," dedi Mortmain. "Onlar, Gölge Avcıları'nı yok etmek üzere tasarlanmış bir ordu."

Armaros, Tessa'nın gülümserken gördüğü tek makineydi. Kız onların yüzlerinin böyle bir amaca hizmet edecek şekilde imal edildiğini bile bilmiyordu. İblis, "Türümün çoğunu yok ettiler. Hepsini öldürmek benim için bir zevk olacak," dedi.

Tessa güçlükle yutkundu ama bunu Usta'ya belli etmemeye çalıştı. Adam gözlerini bir Tessa'ya, bir iblis otomata çeviriyordu ve hangisine bakmaktan daha mutlu olduğunu anlamak zordu. Tessa çığlık atmak, adamın üzerine atılıp yüzünü pençelemek istiyordu. Ama görünmez duvar hala aralarındaydı, hafifçe parlıyordu ve Tessa onu aşamayacağını biliyordu.

Ah, siz onun gelininden fazlası olacaksınız, Bayan Gray, demişti Bayan Black. *Nefilimler'in sonu olacaksınız. Bunun için yaratıldınız.*

"Gölge Avcıları o kadar kolay yok olmayacaktır," dedi Tessa. "Onların otomatlarınızı nasıl kesip biçtiğini gördüm. Belki bunlar onların rünlü silahlarıyla yok edilemez ama bütün kılıçlar metali delip telleri kesebilir."

Mortmain omuz silkti. "Gölge Avcıları rünlü silahlarının işe yaramadığı yaratıklarla savaşmaya alışkın değiller. Bu onları yavaşlatacak. Ve bu otomatlardan sayılmayacak kadar çok var. Okyanusun akıntısını engellemeye çalışmaktan farksız olacak." Adam başını yana yatırdı. "Şimdi icat ettiğim şeyin dehasını görüyor musunuz? Ama yapbozun son parçası için size teşekkür etmeliyim, Bayan Gray. Sizin, birlikte yarattığımız şeye hayranlık bile duyabileceğinizi düşünmüştüm."

Hayranlık mı? Tessa adamın onunla alay edip etmediğini görmek için gözlerine baktı ama o gözlerde içten bir soru, soğuklukla karışık bir merak vardı. Tessa Mortmain'in en son başka bir insanın övgüsünü alışından bu yana ne kadar zaman geçtiğini merak etti ve derin bir nefes aldı.

"Büyük bir mucit olduğunuz aşikar," dedi.

Hoşnut olan Mortmain gülümsedi.

Tessa mekanik iblisin bakışlarının üzerinde olduğunu, onun gerilimini ve hazır olduğunu hissediyordu ama Mortmain'in daha fazla farkındaydı. Kalbi göğsünde küt küt

atıyordu. Tessa rüyasında olduğu gibi adeta bir uçurumun kenarındaydı. Mortmain'le böyle konuşmak riskliydi ve Tessa ya düşecek ya da uçacaktı. Ama şansını denemeliydi. "Beni buraya neden getirdiğinizi anladım," dedi. "Ve sebep yalnızca babanızın sırları değil."

Adamın gözlerinde kızgınlık vardı ama buna kafa karışıklığı eşlik ediyordu. Tessa onun beklediği gibi davranmıyordu. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Yalnızsınız," dedi Tessa. "Etrafınızı gerçek olmayan, yaşamayan yaratıklarla donatmışsınız. İnsan, ruhunu, diğerlerinin gözlerinde görür. Siz bir ruh görmeyeli ne kadar zaman oldu?"

Mortmain'in gözleri küçüldü. "Ruhum vardı. Hayatımı adadığım şey onu yakıp kül etti: adalet ve tazminat arayışı."

"İntikam isteyip de buna adalet demeyin."

İblis bir kedinin garip davranışlarını izliyormuş gibi, küçümseme içeren bir sesle, usulca güldü. "Sizinle böyle konuşmasına izin mi vereceksiniz, Usta?" dedi. "Sizin için onun dilini kesebilir, onu sonsuza dek susturabilirim."

"Kızı sakatlamanın bize bir yararı olmaz. Onda senin bilmediğin güçler var," diyen Mortmain, gözlerini Tessa'dan ayırmadı. "Çin'de eski bir deyiş vardır. Belki sevgili nişanlınız size o deyişi aktarmıştır. *Bir adam babasının katiliyle aynı gökyüzünün altında yaşayamaz.* Gölge Avcıları'nı gökyüzünün altından sileceğim. Onlar artık dünyada yaşamıyor olacak.

Yumuşak mizacıma hitap etmeye çalışmayın, Tessa, çünkü bende öyle bir şey yok."

Tessa kendisine hakim olamadı -*İki Şehrin Hikayesi*'ni, Lucia Manette'in Sydney Carton'ın yumuşak mizacına bel bağlayışını düşündü. Tessa, Will'i hep günahın ve umutsuzluğun pençesine aldığı, kendi bilgisine ve arzularına rağmen kurtulamayan Sydney'e benzetirdi. Ama Will iyi bir adamdı, Carton'ın hiç olamayacağı kadar iyi. Mortmain'e ise insan demek zordu. Tessa'nın hitap etmeye çalıştığı, onun yumuşak mizacı değil kibriydi: Bütün insanlar en nihayetinde iyi olduklarını düşünürlerdi. Kimse kötü adam olduğuna inanmazdı. Tessa derin bir nefes aldı. "Öyle olmadığından eminim, yeniden iyiliğe layık, iyi yürekli biri olabileceğinizden eminim. Yapmayı amaçladığınız şeyi yaptınız. Bu, bu Cehennem Araçları'nıza can ve zeka verdiniz. Gölge Avcıları'nı yok edebilecek bir ordu yarattınız. Hayatınız boyunca, Gölge Avcıları'nın yoz ve kötücül olduğuna inandığınız için adalet aradınız. Şimdi bir şey yapmadığınız takdirde, en büyük zaferi kazanmış olacaksınız. Onlardan daha iyi olduğunuzu bileceksiniz."

Tessa, Mortmain'in yüzünü taradı. O yüzde kesinlikle tereddüt vardı. O dudaklar kesinlikle, hafifçe titriyordu. O omuzlarda şüphenin gerilimi vardı, değil mi?

Mortmain'in dudakları bir tebessümle kıpırdadı. "Demek daha iyi bir adam olabileceğimi düşünüyorsunuz? Söylediğinizi

yapsam, herhangi bir harekette bulunmasam, sırf hayranlığınızdan yanımda kalır, Gölge Avcıları'na dönmezdiniz, öyle mi?"

"Evet, Bay Mortmain, buna yemin ederim." Tessa boğazında acılık hissedince yutkundu. Will'le Jem'i, Charlotte'la Henry'yi ve Sophie'yi kurtarmak için Mortmain'le kalması gerekiyorsa, bunu yapardı. "İyi benliğinizi bulabileceğinize inanıyorum, bunu hepimizin yapabileceğine inanıyorum."

Adamın dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı. "Öğleden sonra oldu bile, Bayan Gray," dedi. "Sizi daha erken uyandırmak istemedim. Şimdi benimle gelin, dağa çıkalım. Gelin ve bugün neler yaptığımı görün; size göstermek istediğim bir şey var."

Tessa'nın sırtına buzdan bir parmak dokundu. Kız doğruldu. "Neymiş o?"

Adamın tebessümü bütün yüzüne yayıldı. "Beklediğim şey."

Alıcı: Konsolos Josiah Wayland
Gönderen: Sorgucu Victor Whitelaw

Josia, Gayrı resmiliğimi affet çünkü aceleyle yazıyorum. Bunun bu konuda alacağın tek mektup olmadığından eminim. Muhtemelen ilk mektup bile değildir. Şahsen ben çoktan birçok mektup aldım. Her

biri benim kafamda da dolaşan soruya değiniyor: Charlotte Branwell'in bilgisi doğru mu? Çünkü öyleyse, Usta'nın gerçekten Galler'de olma ihtimali büyük. William Herondale'in güvenilirliğiyle ilgili şüphelerinin olduğunu biliyorum ama babasını ikimiz de tanıyoruz. O aceleci ve tutkularına yenik düşen ama aynı zamanda son derece dürüst bir adamdır. Genç Herondale'in de yalancı olduğunu sanmıyorum.

Her halükarda, Charlotte'in mesajının sonucu olarak Klav kaos içinde. Bu konuda derhal bir Konsey toplantısı yapmamızda ısrarcıyım. Yapmazsak, Gölge Avcıları'nın Konsolos ve Sorgucuları'na duydukları güven, geri dönülmez biçimde yıpranacaktır. Toplantıyı duyurmayı sana bırakıyorum ama bu bir rica değildir. Konsey'e çağrı gönder, yoksa konumumdan istifa eder ve sebebini herkese duyururum.

Victor Whitelaw.

Will çığlıklarla uyandı.

Yılların eğitimi kendisini hemen gösterdi ve Will daha doğru düzgün uyanamadan yere atlayıp çömeldi. Etrafına baktığında handaki küçük odasının kendisi dışında boş, mobilyalara da -gölgelerin içinde zar zor seçilen dar bir yatak, sade, çam ağacından yapılma bir masa- el değmemişti.

Çığlıklar yine, daha yüksek tonda duyuldu. Pencerenin dışından geliyorlardı. Will ayağa kalktı, odayı ses çıkarmadan aştı ve dışarı bakmak için perdelerden birini hafifçe çekti.

Balios'u peşinden çekerek kasabaya girdiğini, atın bitkince, yavaş yavaş ilerlediğini neredeyse hatırlamıyordu. Diğer ufak Galler kasabalarına benzeyen, dikkat çekici herhangi bir yanı olmayan ufak bir Galler kasabası... Will kasaba hanını kolayca bulmuş, Balios'u bakım görmesi için seyis yamağına teslim etmiş, atın tımar edilmesini ve canlanması için sıcak yulaf püresiyle beslenmesini emretmişti. Galce konuşması hancıyı rahatlatmış gibiydi. Will çabucak özel bir odaya götürülmüş, orada neredeyse hemen yatağa yığılmış, üzerinde giysileriyle rüyasız bir uykuya dalmıştı.

Ay yukarıda pırıl pırıldı ve konumuna bakılırsa henüz geç olmamıştı. Kasabanın üzerinde gri bir pus var gibiydi. Will bir an için onun sis olduğunu düşündü. Sonra, havayı içine çektiğinde bunun duman olduğunu fark etti. Kasaba evlerinin arasında parlak kırmızı ışıklar vardı. Will gözlerini kıstı. Şekiller gölgelerin arasında öne arkaya koşturuyordu. Yine çığlıklar duyuldu ve yalnızca kılıçlara ait olabilecek bir pırıltı görüldü...

Will bir iki saniye sonra, çizmelerini yarı yarıya bağlamış halde, elinde melek kılıcıyla odadan fırladı. Merdivenlerden paldır küldür inerek hanın ana salonuna daldı. İçerisi karanlık ve soğuktu. Ateş yoktu ve pencerelerden birkaçı içeri doğru

kırılmış, serin gece havası içeri giriyordu. Yerde buz parçalarını andıran camlar vardı. Kapı açık duruyordu ve Will kapıdan çıkarken üst menteşelerin biri kapıyı koparmaya çalışmış gibi, yuvalarından neredeyse sökülmüş olduğunu gördü...

Kapıdan çıktı ve hanın etrafını dolaşıp ahırlara doğru yürüdü. Burada duman kokusu daha yoğundu. Will ileri atıldı ve neredeyse yerdeki insan şekline takılıp düşecekti. Will diz çöktü. Yerdeki, gırtlağı kesilmiş, altındaki toprak kandan ıslanarak çamura dönüşmüş olan seyis yamağıydı. Gözleri açık ve bir noktaya dikiliydi, teniyse çoktan soğumuştu. Will ağzına gelen safrayı tuttu ve doğruldu.

Will mekanik hareketlerle, bütün ihtimalleri hızla aklından geçirerek ahırlara doğru gitti. İblis saldırısı mı? Yoksa Will kasaba halkı arasındaki bir kan davası gibi, doğa üstü olmayan bir olayla mı karşı karşıyaydı? Ne olduğunu Tanrı bilirdi. Kimse özellikle Will'i arıyor gibi değildi -bu kadarı açıktı.

Will ahıra girerken Balios'un huzursuzca kişnediği duydu. Ahır, alçı tavanından üzerinde yer yer su olukları olan taş zemine dek, el değmemiş görünüyordu. O gece burada başka at yoktu ve bu talihli bir durumdu. Çünkü Will bölme kapısını açar açmaz, Balios ileri atıldı ve Will'i devirmesine ramak kaldı. At yanından geçip kendisini kapıdan dışarı atarken Will ancak yana çekilebildi.

"*Balios!*" Will küfrederek atın peşine düştü, hanın etrafında dolaşıp kasabanın ana caddesine çıktı.

Will birden durdu. Caddede kaos hüküm sürüyordu. Cesetler yolun kenarına çöp gibi atılmış, üst üste yığılmıştı. Evlerin kapıları koparılmış, camları kırılmıştı. İnsanlar gölgelerin arasında rastgele koşuyor, çığlıklar atıyor, birbirine sesleniyordu. Evlerin birçoğu yanıyordu. Will dehşet içinde bakarken, yanan bir evin kapısından bir ailenin fırladığını gördü. Babanın üzerinde geceliği vardı ve adam öksürüp tıksırıyordu. Arkasındaki kadınsa ufak bir kız çocuğunun elini tutuyordu.

Üçü sokağa ancak çıkmıştı ki, gölgelerin arasından birtakım şekiller yükseldi. Ay ışığı metalden yansıyarak parladı.

Otomatlar.

Bunlar duraksamadan, sarsılmadan, akıcı bir biçimde hareket ediyordu. Üzerlerinde Will'in bazılarını tanıdığı, bazılarını tanımadığı, birbiriyle uyumsuz, askeri üniformalar vardı. Ama yüzleri de uzun ağızlı kılıçları tutan elleri gibi çıplak metaldendi. Üç makine vardı. İçlerinden üzerinde yırtık bir askeri tunik olanı ilerledi ve ailenin babası karısıyla kızını arkasına almaya çalışırken, yolun kanlı taşlarının üzerinde tökezlerken güldü. *Gülebiliyor mu!?*

Her şey Will'in hareket etmesine bile imkan vermeyecek bir hızla olup bitti. Kılıçlar parladı ve sokaklardaki yığınlara üç ceset daha katıldı.

"Bu kadar," dedi yırtık tunikli makine. "Evlerini yakın ve onları fareler gibi dumanla dışarı kaçırın. Kaçtıklarında onları

öldürün..." Başını kaldırdı ve Will'i görmüş gibi göründü. Will aralarındaki uzaklığa rağmen o bakışın gücünü hissetti.

Will melek kılıcını kaldırdı. "*Nakir.*"

Kılıcın ışığı parladı, sokağı aydınlattı. Bu, kırmızı alevlerin arasında beyaz bir hüzmeydi. Will kanlarla alevlerin arasında, kırmızı tunikli otomatın kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Sol elinde uzun bir kılıç vardı. El metalden, eklemli ve hareketliydi. Kılıcın kabzasının etrafında bir insan eli gibi kıvrılmıştı.

Yaratık, "Nefilim," dedi ve Will'le arasında otuz santimetre varken durdu. "Türünü burada görmeyi beklemiyorduk."

"Belli ki," dedi Will. Bir adım ilerleyip melek kılıcını otomatın göğsüne sapladı.

Tavada kızaran bir pastırmanınki gibi hafif bir cızırtı duyuldu. Makine hayretle aşağı bakarken Nakir ufalarak toza dönüştü, Will'in eliyse kaybolan kabzayı tutar gibi kıvrık kaldı.

Makine usulca gülerek gözlerini Will'e çevirdi. Gözleri hayat ve zekayla parlıyordu. Will kalbi ağırlaşarak daha önce hiç görmediği bir şey gördüğünü anladı -yalnızca bir melek kılıcını küle dönüştürebilecek bir yaratık değil, aynı zamanda sakinlerini kaçarken öldürmek için bir köyü yakıp kül edebilecek iradeye, zekaya ve stratejiye sahip bir makine türü.

İblis -karşısında duran bir iblisti- "Şimdi görüyorsun," dedi. "Nefilim, yıllardır bizi rünlü kılıçlarınızla bu dünyadan

kaçırdınız. Şimdi bizde silahlarınızın etkileyemeyeceği bedenler var ve bu dünya *bizim olacak.*"

İblis uzun kılıcı kaldırırken Will derin bir nefes aldı. Bir adım geriledi, kılıç yukarıdan aşağı savruldu. Will eğildi ve o anda yolda bir şey ona yan taraftan çarptı. Bu kocaman, kara, şahlanan, tekmeler savurarak otomatı yana deviren bir şeydi.

Balios.

Will uzanarak atının yelesini körlemesine tuttu. İblis çamurların üzerinden kalktı, kılıcı parlayarak Will'in üzerine atıldı. Balios tam o sırada ileri fırladı, Will de atın sırtına atladı. Kaldırım taşlı sokakta birlikte, hızla ilerlediler. Will Balios'un üzerine iyice eğilmiş, rüzgar saçlarını uçuruyor, yüzündeki ıslaklığı kurutuyordu. Will o ıslaklığın kan mı, gözyaşları mı olduğunu bilmiyordu.

Tessa, Mortmain'in kalesindeki odasında, yerde oturuyor, uyuşmuş halde ateşe bakıyordu.

Alevler Tessa'nın ellerinin üzerinde, üzerindeki mavi elbisede oynaşıyordu. İkisi de kanla lekelenmişti. Tessa bunun nasıl olduğunu bilmiyordu. Bileğinin derisi yırtıktı ve Tessa bir otomatın onu orasından yakaladığını, Tessa kaçmak isteyince keskin, metal parmaklarıyla derisini yırttığını hayal meyal hatırlıyordu.

Tessa aklına hükmeden görüntülerden kurtulamıyordu -vadideki köyün yıkımının anılarından. Oraya gözleri bağ-

lanarak, otomatlar tarafından taşınarak götürülmüş, sonra merasime gerek duyulmadan, doğruca aşağıdaki kasabaya bakan gri bir kaya çıkıntısının üzerine atılmıştı.

Mortmain ona bakmadan, böbürlenerek "İzleyin," demişti. "İzleyin, sonra bana kefaretten bahsedin, Bayan Gray."

Tessa, onu arkasından tutan, bir eliyle ağzını örten otomatın tutsağı olarak donakalmış, Mortmain de gözlerini köyden ayırdığı takdirde ona yapacağı şeyleri yumuşak bir mırıltıyla saymıştı. Tessa otomatların kasabaya girişini, sokaklarda masum kadın ve erkekleri kesip biçişini çaresizce izlemişti. Mekanik ordu, evleri ardı ardına, metotlu bir biçimde yakarken, kafa karışıklığı ve dehşet içinde dışarı fırlayan aileleri katlederken ay kırmızı bir yüzle yükselmişti.

Mortmain de gülmüştü.

"İşte, görüyorsunuz," demişti. "Bu yaratıklar, bu yaratıklar, düşünmeye, mantık yürütmeye ve strateji belirlemeye muktedir. İnsanlar gibi. Ama yok edilemezler. Şuradaki tüfekli budalaya baksana."

Tessa bakmak istememişti ama başka seçeneği yoktu. Uzaktaki bir şeklin kendisini korumak için tüfeğini kaldırışını kuru gözlerle, kasvet içinde izlemişti. Patlamalar otomatların bazılarını arkaya devirmiş ama onları sakatlamamıştı. Otomatlar adamın üzerine gelmeye devam ederek elindeki tüfeği düşürmüş, sonra da adamı yere devirmişlerdi.

Ardından da adamı paramparça etmişlerdi.

"İblisler," diye mırıldanmıştı Mortmain. "Vahşiler ve yok etmeye bayılıyorlar."

"Lütfen," demişti Tessa boğulurcasına. "Lütfen, daha fazlasını izlettirmeyin! Ne isterseniz yaparım ama lütfen, köyü rahat bırakın."

Mortmain kuru kuru gülmüştü. "Mekanik yaratıkların kalbi olmaz, Bayan Gray," demişti. "Ateşin ve suyun merhameti nasıl yoksa, onların da yoktur. Bir sele ya da yangına, yıkıma son vermesi için yalvarsanız da sonuç yine aynı olurdu."

"Ben onlara yalvarmıyorum," demişti Tessa. Gözünün ucuyla, köyün sokaklarında dolaşan, sırtında bir binici olan siyah bir at görmüştü. Tessa birinin katliamdan kaçmış olması için dua etmişti. "*Size* yalvarıyorum."

Mortmain boş gözlerini Tessa'ya çevirmişti ve bu gözler gökyüzü kadar boştu. "Benim kalbimde de merhamet yok. Daha önce sıkıcı bir biçimde, yumuşak mizacıma seslenmeye çalışmıştınız. Sizi buraya bu hareketin beyhude olduğunu göresiniz diye getirdim. Benim yumuşak bir mizacım yok, o mizaç yıllar önce yanıp kül oldu."

"Ama istediğinizi yaptım," demişti Tessa çaresizce. "Buna gerek yok, benim için..."

"Bu sizin için değil," diyen Mortmain gözlerini Tessa'dan ayırmıştı. "Otomatların savaşa gönderilmeden önce sınanması gerekiyordu. Bu basit bir bilimsel deney. Artık zekaları var. Strateji belirleyebiliyorlar. Karşılarında hiçbir şey duramaz."

"O halde, size cephe alacaklar."

"Almayacaklar. Hayatları benimkine bağlı. Ben ölürsem, onlar da yok olur. Hayatta kalmak için beni korumak zorundalar." Adamın bakışları soğuk ve uzaktı. "Yeter! Sizi buraya size neysem o olduğumu göstermek için getirdim, siz de bunu kabul edeceksiniz. Mekanik meleğiniz sizin hayatınızı koruyor ama diğer masumların hayatı benim elimde, sizin elinizde. Beni sınamazsanız, böyle ikinci bir köy görmezsiniz. Artık sıkıcı itirazlar duymak istemiyorum."

Mekanik meleğiniz sizin hayatınızı koruyor. Tessa şimdi elini meleğin üzerine koydu, parmaklarının altındaki tanıdık tıkırtıyı hissetti. Gözlerini kapadı ama o korkunç görüntüler göz kapaklarının arkasındaydı. Tessa kafasının içinde, Nefilimler'in de otomatlardan köylüler gibi kaçtığını, mekanik canavarların Jem'i paramparça ettiğini, Will'in metal kılıçlarla öldürüldüğünü, Henry ve Charlotte'ın yandığını gördü...

Elindeki meleği vahşice sıktı ve onu çekerek boynundan kopardı, düz olmayan taş zemine fırlattı. Tam o sırada bir kütük ateşe düşerek dışarı kırmızı kıvılcımlar sıçrattı. Tessa onların ışığında sol elinin avucunu, Will'e Jem'le nişanlandığını söylediği gün kendi elini yaktığında oluşan soluk yara izini gördü.

Eli o zaman olduğu gibi şimdi de şömine demirine gitti. Tessa onu aldı, ağırlığını elinde hissetti. Alevler daha da

yükselmişti. Tessa demiri kaldırıp mekanik meleğin üzerine savururken dünyayı altın rengi bir pusun içinden gördü.

Çubuk demirdendi ama patlayarak metalik tozlara, yere süzülen, pırıltılı bir zerrecik bulutuna dönüşerek el değmemiş, zarar görmemiş halde yerde, Tessa'nın dizlerinin önünde yatmaya devam eden mekanik meleğin yüzeyini kapladı.

Sonra melek kıpırdamaya, değişmeye başladı. Kanatları titredi, kapalı gözleri beyazımsı kuvars yüzünde açıldı. O gözlerden ince, beyazımsı ışık hüzmeleri boşandı. Bethlehem'in üzerindeki yıldızın tabloları gibi, o ışık diken diken hüzmeler yayarak yükseldi. Yavaş yavaş bir şekle dönüşmeye başladı, bir meleğin şekline.

Parlayan bulanık ışık öyle parlaktı ki ona doğrudan bakmak zordu. Tessa ışığın içinde, bir erkeğe benzer bir şeyin soluk siluetini görebiliyordu. İrisi de, gözbebeği de olmayan gözleri görebiliyordu. Bu gözlerle ateşin ışığında parlayan kristal zerrecikleri vardı. Meleğin omuzlarından dışarı açılan kanatları genişti. Her tüyün ucunda parlayan bir metal parçası vardı. Elleri, zarif kılıcının kabzasını tutuyordu.

Meleğin boş, pırıltılı gözleri Tessa'ya dikildi. *Beni neden yok etmeye çalışıyorsun?* Sesi tatlıydı, Tessa'nın kafasının içinde müzik gibi yankılanıyordu. *Ben seni koruyorum.*

Tessa birden yatağında yastıklarına yaslanmış, solgun yüzü parlayan Jem'i düşündü. *Hayatta yaşamaktan daha önemli şeyler var.* "Seni değil, kendimi yok etmeye çalışıyorum."

Ama bunu neden yapasın? Hayat bir armağandır.

"Doğru şeyi yapmaya çalışıyorum," dedi Tessa. "Beni hayatta tutarak, çok büyük bir kötülüğün var olmasına izin veriyorsun."

Kötülük. Melodik ses düşünceliydi. *O kadar uzun zamandır mekanik hapishanemdeyim ki, iyilik ve kötülüğü unuttum.*

"Mekanik hapishane mi?" diye fısıldadı Tessa. "Ama bir melek nasıl hapsedilebilir?"

Beni hapseden John Thaddeus Shade'di. Ruhumu bir büyüyle yakaladı ve bu mekanik bedenin içine hapsetti.

"Pyxis gibi," dedi Tessa. "Ama bir iblis yerine bir meleği hapsetmiş."

Ben ilahi bir meleğim, dedi melek Tessa'nın önünde süzülerek. *Sijil'in, Kurabi'nin, Zurah'ın, Fravashis'in ve Dakinis'in kardeşiyim.*

"Ve bu gerçek şeklin mi? Görünüşün böyle mi?"

Olduğum şeyin yalnızca bir parçasını görüyorsun. Gerçek şeklimde, ölümcül bir ihtişama sahibim. Hapsedilip sana bağlanmadan önce Cennet'in özgürlüğü bana aitti.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Tessa.

Suçlanması gereken sen değilsin. Beni sen hapsetmedin. Evet, ruhlarımız birbirine bağlı ama seni rahimde korurken bile suçsuz olduğunu biliyordum.

"Koruyucu meleğim."

Çok az insan tek bir meleğin onları koruduğunu iddia edebilir. Ama sen onlardan birisin.

"Senin üzerinde hak iddia etmek istemiyorum," dedi Tessa. "Mortmain istiyor diye yaşamak değil, kendi isteğimle ölmek istiyorum."

Ölmene izin veremem. Meleğin sesi üzüntü doluydu. Tessa, Jem'in kemanını, onun Jem'in kalbindeki müziği çalışını hatırladı. *Bu benim sorumluluğum.*

Tessa başını kaldırdı. Ateşin ışığı meleğin içinden, kristalin içinden geçer gibi geçiyor, mağaranın duvarlarına renkli bir ışık düşürüyordu. Bu bir teçhizat değildi. Bu, Mortmain'in isteğine göre çarpılıp eğilmiş iyilikti ama doğasında ilahilik vardı. "Melekken," dedi Tessa, "adın neydi?"

Adım, dedi melek, *Ithuriel'di.*

Tessa, "Ithuriel," diye fısıldadı ve ona dokunabilecekmiş, onu bir şekilde avutabilecekmiş gibi elini meleğe uzattı. Ama parmakları yalnızca boş havayla karşılaştı. Melek karşısında parlayarak soldu, ardında yalnızca bir pırıltı, Tessa'nın göz kapaklarının içindeki bir ışık patlaması bıraktı.

Tessa'ya bir soğuk dalgası çarptı. Gözlerini birdenbire açan kız doğruldu. Neredeyse sönmek üzere olan ateşin karşısında, soğuk taş zeminde yarı yatıyordu. Oda şöminedeki közlerin ışığıyla loş bir biçimde aydınlanıyordu. Demir daha önce olduğu yerdeydi. Tessa elini boynuna götürdü ve mekanik meleği orada buldu.

Bir rüya. Tessa'nın kalbi ağırlaştı. Hepsi bir rüyaydı. Onu ışığıyla yıkayacak bir melek yoktu. Yalnızca bu soğuk oda, onun boğucu karanlığı ve dünyadaki her şeyin sonu gelmeden önce dakikaları sayarak tıkırdayan mekanik melek vardı.

Will, elinde atının dizginleriyle Cadair Idris'in zirvesinde duruyordu.

Dollgellau'ya doğru at sürerken, Cadair Idris'in muazzam duvarının Mawddach halicinin üzerinde yükseldiğini görmüştü ve ciğerlerindeki hava boşalmış, sonunda hedefine varmıştı. Bu dağa çocukken babasıyla tırmanmıştı ve Will Dinas Mawddwy yolunu terk eder, hala arkalarında bıraktığı köydeki yangından kaçar gibi görünen Balios'un sırtında dağa doğru ilerlerken o anılar aklından hiç çıkmamıştı. Balios'la ikisi, içinde otlar bitmiş bir dağ gölünün içinden geçmişlerdi -gümüşi deniz bir yönde, Snowdon'ın zirvesi diğer yönde görülebiliyordu- ve Nant Cadair vadisine çıkmışlardı. Aşağıdaki, arada bir parıldayan Dolgellau Köyü hoş bir manzara teşkil ediyordu ama Will'in o anda manzarayı görecek hali yoktu. Kendisine çizdiği Gece Görüşü rünü, mekanik yaratıkların ayak izlerini takip etmesini mümkün kılmıştı. O yaratıklar o kadar çoktu ki dağda yürüdükleri noktalarda zemin parçalanmıştı ve Will bu yıkım yolunu kalbi küt küt atarak dağın zirvesine doğru takip etmişti.

Yaratıkların ayak izleri, Will'in moren dendiğini hatırladığı dev kayaların yanından geçmişti. O kayalar Cwm Cau'yu, dağın tepesindeki, merkezinde berrak bir buzul gölünün, Llyn Cau'nun olduğu ufak vadiyi koruyan kısmi bir duvar oluşturuyordu. Mekanik ordunun izleri gölün kenarına gidiyordu...

Ve yok oluyordu.

Will soğuk, berrak sulara bakarak öylece durdu. Bu manzaranın gün ışığında muhteşem olduğunu hatırlıyordu: Llyn Cau salt maviydi, etrafı yeşil otlarla çevriliydi ve güneş Mynydd Pencoed'in, gölün etrafındaki uçurumların jilet keskinliğindeki kenarlarına dokunuyordu. Will kendisini Londra'dan binlerce mil uzakta hissetti.

Ayın yansıması sudan ona bakıyordu. Will içini çekti. Su, gölün kenarını nazikçe yalıyordu ama otomatların izlerini silemiyordu. Yaratıkların nereden geldiği belliydi. Will geri dönüp Balios'un boynunu okşadı.

"Beni burada bekle," dedi Will. "Ve dönmezsem Enstitü'ye geri dön. Seni tekrar gördüklerine sevineceklerdir, ihtiyar oğlan."

At nazikçe kişneyerek Will'in gömleğinin kolunu dişledi ama Will derin bir nefes alarak Llyn Cau'ya girdi. Soğuk sıvı çizmelerini yalayıp pantolonuna işledi, onu ıslatarak tenini dondurdu. Will bunun şokuyla, sertçe nefes aldı.

Kasvetli bir tavırla, "Yine ıslandım," dedi ve gölün buzlu sularının içine daldı. Bu sular onu bataklıkmışçasına dibe

çeker gibiydi -buzlu su onu karanlığın içine çekmeden önce, Will nefes alacak vakti güçlükle buldu.

Alıcı: Charlotte Branwell
Gönderen: Konsolos Wayland

Bayan Branwell,

Enstitü'nün başı olarak, göreviniz sona ermiştir. Beni nasıl bir hayalkırıklığına uğrattığınızdan ya da aramızdaki güvenin kırılışından söz edebilirim. Ama sizin bana karşı işlediğiniz kadar büyük bir ihanet karşısında sözler beyhudedir. Yarın Londra'ya vardığımda sizin ve kocanızın Enstitü'den ayrıldığınızı ve kişisel eşyalarınızı götürdüğünüzü görmeyi bekliyorum. Bu isteğe uymamanız halinde, Kanun'un öngördüğü en sert cezalara tabi olacaksınız.

Josiah Wayland, Klav Konsolosu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

19

YALAN SÖYLEMEK VE YANMAK

Şimdi ben de seni yakacağım, kül edeceğim seni
Bunun için lanetlensem de ikimiz birden
Yalan söyleyecek ve yanacağız.
-Charlotte Mew, "Nunhead Mezarlığı'nda"

Karanlık yalnızca birkaç saniye sürdü. Buz gibi su Will'i aşağı çekti, sonra Will düşmeye başladı -Will tam tortop olmuştu ki zemin yükselerek ona çarptı, Will'in nefesini kesti.

Boğulur gibi olan Will döndü, karnının üzerine geldi ve dizlerinin üzerinde doğruldu. Saçlarıyla giysilerinden sular

akıyordu. Cadı ışığına uzandı, sonra elini indirdi. Dikkat çekecekse, hiçbir şeyi aydınlatmak istemiyordu. Gece Görüşü rününün yeterli olması gerekecekti.

Rün ona, kayalık bir mağarada olduğunu göstermeye yetti. Yukarı baksa, gölün girdabı andıran sularının camın üstündeymiş gibi göründüğünü ve bulanık ay ışığını görebilirdi. Mağaradan tüneller çıkıyordu ama üzerlerinde nereye gidiyor olabileceklerini gösteren bir işaret yoktu. Will ayağa kalktı ve körlemesine, en soldaki tüneli seçerek gölgeli karanlıkta dikkatle ilerledi.

Tüneller genişti, pürüzsüz duvarlarında mekanik yaratıkların nereden geçtiğini gösterecek bir iz yoktu. Yanları, pürüzlü, volkanik bir kayadandı. Will yıllar önce babasıyla Cadair Idris'e tırmanışını hatırladı. Dağla ilgili birçok efsane vardı: Dağın bir devin sandalyesi olduğu ve devin o sandalyeye oturarak yıldızlara baktığı efsanesi; Kral Arthur ve şövalyelerinin tepenin altında uyudukları, Britanya'nın uyanıp onlara yeniden ihtiyaç duymasını bekledikleri efsanesi; geceyi dağda geçiren birinin şair ya da deli olarak uyanacağı efsanesi.

Will bir tünelin kıvrımlı köşesini döner ve daha büyük bir mağaraya çıkarken gerçeğin ne kadar tuhaf olduğunu bir bilseler, diye düşündü.

Mağara genişti, odanın ucu daha büyük bir mekana açılıyordu ve orada loş bir ışık parlıyordu. Will orada burada, kara duvarlardan aşağı akan suyun pırıltısı olduğunu sandığı

gümüşi bir ışıltı görüyordu ama yakından baktığında onların kristal kuvars damarları olduğunu gördü.

Will loş ışığa doğru ilerledi. Kalbinin göğsünde hızla attığını hissetti ve onu sakinleştirmek için nefes almaya çalıştı. Nabzını hızlandıranın ne olduğunu biliyordu. Tessa. Mortmain kızı elinde tutuyorsa, Tessa burada demekti, yakınlarda. Arı kovanına benzeyen bu tünellerin bir noktasında, Will onu bulabilirdi.

Aklında Jem'in sesini duydu. Sanki *parabatai*si yanında duruyor, ona tavsiye veriyordu. Jem hep Will'in ölçülü bir biçimde ilerlemektense bir görevin sonuna doğru paldır küldür koştuğunu, insanın ilerideki dağı değil bir sonraki adımını düşünmesinin daha iyi olacağını, yoksa hedefine asla ulaşamayacağını söylerdi. Will gözlerini bir an için kapadı. Jem'in haklı olduğunu biliyordu ama hedefi sevdiği kız olunca bunu hatırlamak zordu.

Will gözlerini açarak mağaranın uzak ucundaki loş ışığa doğru ilerledi. Altındaki zemin pürüzsüz, taşsız ve çakılsızdı. Ayrıca mermer gibi damarlıydı. İlerideki ışık parladı ve Will birden durdu. Onu devrilip ölümle yüz yüze gelmekten koruyan tek şey yılların Gölge Avcısı eğitimiydi.

Kaya zemin birden yok oluyordu. Will bir kaya çıkıntısında duruyor, yuvarlak bir amfitiyatroya bakıyordu. Orası otomatlarla doluydu. Bu yaratıklar kurulmamış mekanik oyuncaklar gibi sessiz, hareketsiz ve durgundu. Köydekiler

gibi bunların üzerinde de yırtık pırtık askeri üniformalar vardı ve yaratıklar insan ebadındaki kurşun askerler gibi, tek tek dizilmişlerdi.

Odanın ortasında yükseltilmiş, taş bir platform vardı ve masada, otopsi masasındaki bir cesede benzeyen bir makine yatıyordu. Başı çıplak metaldendi ama bedeninin geri kalanına beyaz insan teni gerilmişti ve o tene rünler çizilmişti.

Will aşağı bakarken o rünleri tek tek tanıdı: Hatırlama, Çeviklik, Hız, Gece Görüşü. Tabii o rünler metalden ve insan derisinden yapılmış bir teçhizatın üzerinde asla işe yaramazlardı. Gölge Avcıları'nı uzaktan kandırabilirlerdi ama...

Ama ya Mortmain Gölge Avcısı teni kullandıysa, diye fısıldadı Will'in kafasının içindeki bir ses. *O zaman, ne yaratabilirdi? Ne kadar deli ve ne zaman duracak?* Bu düşünce ve böyle canavarımsı bir yaratığın üzerine işlenmiş Cennet rünleri, Will'in midesinin büzülmesine sebep oldu. Genç adam, kaya çıkıntısından çekilerek geriye tökezledi ve soğuk kaya duvara tutundu. Elleri terden kayganlaşmıştı.

Köyün görüntüsü tekrar gözlerinin önüne geldi -sokaklardaki ölüler- ve Will onunla konuşan mekanik iblisin mekanik tıslamasını duydu:

Yıllardır bizi rünlü kılıçlarınızla dünyadan kaçırıyorsunuz. Şimdi bizde, silahlarınızın etkileyemediği bedenler var ve bu dünya bizim olacak.

Will'in damarlarında alev alev bir öfke dolaştı. Genç adam duvardan ayrıldı ve dar bir tünele dalarak mağara odasından uzaklaştı. İlerlerken arkasında bir ses duyduğunu düşündü - muazzam bir saatin mekanizması çalışıyormuş gibi bir uğultu- ama döndüğünde yalnızca mağaranın pürüzsüz duvarlarını ve hareket etmeyen gölgeleri gördü.

Takip ettiği tünel, yürüdükçe daralıyordu. Will sonunda kuvarslı bir kaya çıkıntısının yanından yan yan geçmek zorunda kaldı. Tünelin daha da daralması halinde mağaraya dönmesi gerekeceğini biliyordu. Bu düşünce daha büyük bir coşkuyla ilerlemesine sebep oldu ve geçit birden daha geniş bir koridora açıldığında Will öne kaydı, düşecek gibi oldu.

Burası neredeyse Enstitü'deki koridor gibiydi ama tamamen pürüzsüz taştan yapılmıştı ve ara ara, metal girintilere meşaleler yerleştirilmişti. Her bir meşalenin yanında, yine taştan yapılmış kemerli birer kapı vardı. İlk ikisi boş, karanlık odalara açılıyordu.

Üçüncü kapının ardındaysa Tessa vardı.

Will odaya girdiğinde onu hemen görmedi. Taş kapı arkasından kısmen kapandı ama Will karanlıkta olmadığını fark etti. Şiddeti artıp azalan bir ışık vardı ve odanın uzak ucundaki taş şöminede, alevler gücünü kaybetmeye başlamıştı. Will hayretle, odanın bir han odası gibi döşendiğini, orada bir yatak ve lavabonun, yerde halıların, hatta duvarda perdelerin

olduğunu gördü. Ama bu perdeler pencerelere değil, çıplak taşa asılmıştı.

Ateşin önünde yere çömelmiş ince bir gölge vardı. Will'in eli otomatik olarak belindeki hançerin kabzasına gitti. Sonra gölge döndü, saçları omuzlarından aşağı döküldü ve Will onun yüzünü gördü.

Tessa.

Will'in kalbi göğsünde imkansız, acı verici bir güçle yerinden sıçrarken eli hançerden uzaklaştı. Will, Tessa'nın ifadesinin değiştiğini gördü: merak, hayret, inanmazlık. Kız ayağa kalktı, doğrulurken elbisesinin etekleri uçuştu ve Will onun elini uzattığını gördü.

"Will?" dedi Tessa.

Sanki bir anahtar kapının kilidinde dönüyor, Will'i serbest bırakıyordu. Will öne atıldı. O anda onu Tessa'dan ayıran mesafeden daha büyük bir mesafe hiç olmamıştı. Geniş bir odadalardı. O anda, Londra'yla Cadair Idris'i birbirinden ayıran mesafe, ona kıyasla Will'in gözüne bir hiç gibi göründü. Will odayı aşarken bir sarsıntı, bir tür direnç hissetti. Tessa'nın elini uzattığını, kızın ağzının kelimelerle kıpırdadığını gördü ve sonra Tessa'yı kollarında buldu. Birbirlerine çarptıklarında nefesleri kesilir gibi oldu.

Tessa parmak uçlarında yükselmiş, kollarını Will'in omuzlarına sarmış, adını fısıldıyordu: "Will, Will, *Will*..." Will yüzünü onun boynuna, gür saçlarının kıvrıldığı yere gömdü;

Tessa, is ve menekşeli su kokuyordu. Will kızı daha da sıkı tutarken Tessa'nın parmakları onun yakasını kavradı ve öylece birbirlerine tutundular. O anda, Will'i Jem'in ölümünden bu yana rahat bırakmayan yasın pençesi gevşedi ve Will nefes alabildi.

Londra'dan ayrıldığından beri çektiklerini düşündü, hiç durmadan at binerek geçirilen günler, uykusuz geceler. Kan, kayıp, acı ve savaş. Hepsi onu buraya getirmişti. Tessa'ya.

Tessa tekrar, "Will," dedi ve Will onun gözyaşı lekeli yüzüne baktı. Kızın elmacık kemiğinin üzerinde bir morluk vardı. Biri ona vurmuştu; Will'in yüreği öfkeyle kabardı. Bunu yapanın kim olduğunu öğrenecek ve onu öldürecekti. Bunu yapan Mortmain'se, Will onu canavarlar yarattığı laboratuvarını yakıp yıktıktan sonra öldürecekti. Böylece o deli, yaratıklarının mahvolduğunu görebilecekti. Tessa tekrar, "Will," diyerek düşüncelerini böldü. Kız nefes nefese gibiydi. "Will, seni *budala*."

Will'in romantik düşünceleri, Fleet Caddesi'nde trafiğe takılan bir at arabası gibi birden durdu. "Ben... Ne?"

"Ah, Will!" dedi Tessa. Kızın dudakları titriyordu. Tessa ağlasa mı, gülse mi, karar veremez gibiydi. "Bana seni kurtarmaya gelen yakışıklı, genç centilmenin, gökyüzü mor ve kirpilerden yapılmış dese bile asla yanılmış olmayacağını söylediğini hatırlıyor musun?"

"Seni ilk gördüğümde. Evet."

"Ah, Will'im!" Tessa onun kollarından nazikçe sıyrıldı, birbirine dolaşmış saçlarının bir tutamını kulağının arkasına attı. Gözleri Will'inkilerden ayrılmadı. "Beni nasıl bulduğunu, bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Akıl almaz olmalı. Ama Mortmain'in beni gerçekten burada korumasız, açık bir kapının ardında bırakacağını mı sandın?" Döndü ve birkaç adım ilerledi, sonra birden durdu. "İşte," dedi ve elini kaldırarak parmaklarını açtı. "Burada hava bir duvar kadar somut. Bu bir hapishane, Will ve şimdi sen de benimle birlikte buradasın."

Will gidip Tessa'nın yanında durdu; ne bulacağını biliyordu. Odayı aşarken hissettiği direnci hatırladı. Parmağıyla dokunduğunda hava hafifçe dalgalanıyordu ama donmuş bir gölden bile sertti. "Bu teçhizatı biliyorum," dedi. "Bazen Klav da buna benzer bir şey kullanıyor." Eli yumruğa dönüşmüştü. Will yumruğunu, elinin kemiklerini incitecek bir sertlikle somut havaya indirdi. Galce, *"Uffern gwaedlyd,"* diye küfretti. "Seni bulmak için koca bir ülkeyi aştım ama *bunu* bile doğru yapamıyorum. Seni gördüğüm an, tek düşünebildiğim sana koşmak oldu. Melek adına, Tessa..."

"Will!" Tessa onun kolunu tuttu. "Sakın özür dileme! Burada olmanın benim için ne anlama geldiğinin farkında mısın? Bu bir mucize ya da ilahi müdahale gibi. Çünkü ölmeden önce sevdiklerimin yüzünü tekrar görmek için dua ediyordum." Tessa yalın bir dille, lafı dolaştırmadan konuşu-

yordu ve bu, Will'in hep sevdiği özelliklerinden biriydi. Tessa ne saklanır, ne rol yapar, gerçekleri süslemeden aklındakileri söylerdi. "Karanlık Ev'deyken, beni arayacak kadar seven kimse yoktu. Sen beni bulduğunda, bu bir kazaydı. Ama şimdi..."

"Şimdi ikimizi de aynı kadere mahkum ettim," dedi Will alçak sesle. Kemerinden bir hançer çıkarıp onu karşısındaki görünmez duvara sapladı. Hançerin rünlü, gümüşi ağzı paramparça oldu ve Will kırık kabzayı bir kenara atarken yine alçak sesle küfretti.

Tessa elini hafifçe onun omzuna koydu. "Mahkum değiliz," dedi Tessa. "Tek başına gelmiş olamazsın, Will. Henry ya da Jem bizi bulacak. Duvarın diğer tarafından serbest bırakılabiliriz. Mortmain'in bunu nasıl yaptığını gördüm ve..."

Will o anda ne olduğunu bilmiyordu. Yüz ifadesi Jem'den söz edilince değişmiş olmalıydı ki, Tessa'nın yüzünün solduğunu gördü. Tessa'nın eli, Will'in kolunu daha sıkı kavradı.

"Tessa," dedi Will. "Yalnızım."

"Yalnız" kelimesi, Will kaybın acılığını dilinde hissediyor da ona rağmen konuşmaya çabalıyormuş gibi, kulağa çatlak geldi.

"Jem?" dedi Tessa. Bu bir sorudan fazlasıydı. Will hiçbir şey söylemedi. Sesi onu terk etmiş gibiydi. Will Tessa'yı, ona Jem'den bahsetmeden önce buradan alıp götürebileceğini düşünmüş, ona bunu güvenli bir yerde söylemeyi, onu

teselli edebileceği kadar geniş bir yere ve zamana sahipken söylemeyi hayal etmişti. Şimdi bunu düşünmekle, kaybettiği şeyin yüzünden okunmayacağını sanmakla budalalık ettiğini anlıyordu. Tessa'nın yüzünde kalan renk de silindi. Will sanki bir ateşin tekleyişini ve sönüşünü izliyordu. "Hayır," diye fısıldadı Tessa.

"Tessa..."

Tessa başını iki yana salladı, gerileyerek ondan bir adım uzaklaştı. "Hayır, bu mümkün değil! Bu mümkün olamaz!"

Will ona elini uzattı. "Tess..."

Tessa şiddetle titremeye başlamıştı. Tekrar, "Hayır," dedi. "Hayır, *söyleme!* Söylemezsen gerçek olmaz. Gerçek olamaz. Bu adil değil!"

"Üzgünüm," diye fısıldadı Will.

Tessa'nın yüzü, fazla baskı altındaki bir baraj gibi çarpıldı. Kız dizlerinin üzerine düşerek iki büklüm oldu. Kollarını gövdesine sardı. Parçalanmaktan kurtulabilecekmiş gibi kendisini sıkı sıkı tutuyordu. Will, Yeşil Adam'ın avlusunda hissettiği çaresizlik ve ızdırap karışımını tekrar hissetti. Ne yapmıştı? Buraya Tessa'yı kurtarmaya gelmişti ama ona acı çektirmekten başka bir şey yapmamıştı. Sanki gerçekten lanetliydi. Yalnızca, sevdiklerine acı çektirme yetisi vardı.

Tekrar, kelimeleri bütün yüreğiyle söyleyerek "Çok üzgünüm," dedi. "Çok üzgünüm. Elimden gelse onun için ölürdüm."

Tessa bunu duyunca başını kaldırdı. Will, kendisini onun gözlerinde suçlama görmeye hazırladı ama o gözlerde öyle bir şey yoktu. Tessa elini sessizce Will'e uzattı. Will o eli hayret ve şaşkınlıkla tuttu ve kızın onu yere çekmesine izin vererek karşısında diz çöktü.

Tessa'nın saçlarla çevrili, ateşin ışığında altın rengi görünen yüzünde şerit şerit gözyaşı izleri vardı. "Ben de ölürdüm," dedi Tessa. "Ah, Will! Bu tamamen benim suçum. Benim için hayatını bir kenara attı. İlacı daha idareli kullansaydı, benim hatırıma sağlıklı rolü yapacağına kendisine dinlenme izni verseydi..."

"Hayır!" Will onu omuzlarından tutarak kendisine çevirdi. "Bu senin suçun değil! Kimse öyle olduğunu hayal edemez..."

Tessa başını iki yana salladı. "Yakınında olmama nasıl katlanabiliyorsun?" dedi çaresizce. "*Parabatai*ni elinden aldım. Ve şimdi ikimiz de burada öleceğiz. Benim yüzümden."

Will şok içinde, "Tessa," diye fısıldadı. Son kez ne zaman bu durumda olduğunu, kalbi kırık birini teselli etmek zorunda kaldığını ve kendisini sırt çevirmeye zorlamaktansa bunu yapmaya izinli olduğunu hatırlayamıyordu. Kendisini çocukken olduğu kadar beceriksiz hissediyordu. O zamanlar Jem ona bıçakları nasıl kullanacağını öğretene dek, onları hep elinden düşürmüştü. Boğazını temizledi. "Tessa, gel buraya." Will yere otururak kızı kendisine çekti. Tessa da ona yaslanarak başını omzuna dayadı. Will parmaklarını onun saçlarının

arasından geçirdi. Tessa'nın onunkine dayalı olan bedeninin titrediğini hissedebiliyordu ama Tessa geri çekilmedi. Onun yerine, Will'in varlığı onu gerçekten teselli ediyormuş gibi, genç adama sıkı sıkı tutundu.

Ve Will Tessa'nın, kollarında ne kadar sıcak olduğunu ve nefesinin tenine değmesinin nasıl bir his olduğunu düşündüyse de, bunu yalnızca bir an için yaptı ve hiç yapmamış gibi davranabildi.

Tessa'nın üzüntüsü, bir fırtına gibi saatlerce eserek kendi kendisini tüketti. Tessa ağladı, Will onu kollarına aldı ve hiç bırakmadı. Yalnızca bir kez ayağa kalkıp ateşi beslemesi gerekti. O zaman da çabucak geri dönerek tekrar Tessa'nın yanına oturdu. Birlikte sırtlarını görünmez duvara verdiler. Tessa onun omzuna, gözyaşlarının kumaşı ıslattığı yere dokundu.

"Özür dilerim," dedi. Tessa son birkaç saatte, Enstitü'de ayrıldıklarından beri olan bitenleri birbirlerine anlatırlarken Will'den kaç kez özür dilediğini bilmiyordu. Will ona Jem'le Cecily'ye veda edişini, taşrada at sürüşünü, Jem'in öldüğünü fark ettiği anı anlatmıştı. Tessa'ysa ona Mortmain'in kendisinden ne istediğini, onun babasına dönüşmesini ve ona yapbozun makine ordusunu durdurulmaz bir güce dönüştürecek parçasını verişini aktardı.

"Özür dilemeni gerektiren bir şey yok, Tess," dedi Will şimdi. Odadaki tek ışığa, ateşe doğru bakıyordu. Ateş onu

altın rengiyle siyahın tonlarına boyuyordu. Gözlerinin altındaki gölgeler menekşe rengiydi, elmacık ve köprücük kemiklerinin hatları belirgindi. "Sen de benim gibi acı çekmişsin. O köyün tahrip edildiğini görmek..."

Tessa hayretle, "İkimiz aynı anda oradaymışız," dedi. "Yakında olduğunu bilseydim..."

"*Ben* senin yakında olduğunu bilseydim, Balios'u doğruca tepeye sürerdim."

"Ve bu esnada Mortmain'in yaratıkları tarafından öldürülürdün. Bilmemen daha iyiymiş." Tessa onun bakışını takip ederek gözlerini ateşe dikti. "Sonunda beni buldun ve önemli olan da bu."

"Elbette buldum. Jem'e seni bulacağıma söz verdim," dedi. "Bazı sözler bozulamaz."

Will sığ bir nefes aldı. Tessa bunu vücudunun yan tarafında hissetti. Kıvrılmış, Will'e yarı yarıya sokulmuştu ve Will'in onu tutan elleri neredeyse fark edilemez bir biçimde titriyordu. Tessa uzaktan uzağa, nişanlısı olmayan birinin ona bu şekilde sarılmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu ama ağabeyi de, nişanlısı da ölmüştü. Yarın Mortmain onları bulacak, ikisini birden cezalandıracaktı. Tessa bütün bunların karşısında, uygun davranmayı pek umursayamıyordu.

"Bunca acının ne anlamı vardı?" diye sordu. "Onu çok seviyordum ama öldüğünde yanında bile değildim."

Will'in eli onun sırtını okşadı, Tessa'nın çekileceğinden korkar gibi, hafifçe ve hızla. "Ben de değildim," dedi. "Galler'e giden yolun yarısında, bir hanın avlusundayken anladım. Hissettim. Aramızdaki bağın koptuğunu. Sanki kocaman bir makas, kalbimi yarısından kesmişti."

"Will..." dedi Tessa. Will'in yası öyle elle tutulurdu ki, Tessa'nınkine karışarak paylaşıldığı için hafifleyen çok keskin bir üzüntü yaratıyordu ama kimin kimi teselli ettiğini söylemek zordu. "Sen de hep onun yüreğinin yarısıydın."

"Ondan *parabataim* olmasını isteyen bendim," dedi Will. "O isteksizdi. Kendimi çok da uzun bir ömrü olmayacak birine, ömürlük bir bağ olması gereken bir şeyle bağladığımı anlamamı istiyordu. Ama ben bunu körce istedim. Yalnız olmadığımın bir kanıtı, ona borçlu olduğumun bir göstergesi olarak. O da sonunda, istediğim şeye zarifçe boyun eğdi. Hep öyle yapardı."

"Yapma," dedi Tessa. "Jem şehit değildi. Senin *parabatain* olmak onun için bir ceza değildi. Onun için bir kardeş gibiydin, kardeşten de iyiydin çünkü onu seçmiştin. Sende bahsederken hep sadakatle, sevgiyle konuşurdu ve sözlerinde zerrece şüphe olmazdı."

"Onunla yüzleştim," dedi Will. "Alması gerekenden fazla *yin fen* aldığını öğrendiğimde. Çok kızgındım. Onu hayatını çöpe atmakla suçladım. Jem, *Tessa için olabileceğim kadarı olmayı, onun için parlayabildiğim kadar parlamayı seçebilirim,* dedi."

Tessa'nın gırtlağından küçük bir ses koptu.

"Bu onun seçimiydi, Tessa. Ona zorla yaptırılan bir şey değil. Hiç seninleyken olduğu kadar mutlu olmadı." Will Tessa'ya değil, ateşe bakıyordu. "Sana başka ne demiş olursam olayım, kalan vaktini seninle geçirdiği için seviniyorum. Sen de sevinmelisin."

"Seviniyormuş gibi konuşmuyorsun."

Will hala ateşe bakıyordu. Siyah saçları odaya girdiğinde nemliydi ve şakaklarına, alnına yapışan gevşek bukleler halinde kurumuştu. "Onu hayalkırıklığına uğrattım," dedi. "Bana tek bir görev verdi, seni takip etmemi ve bulmamı, seni sağ salim eve getirmemi istedi. Bense son engele takıldım." Sonunda dönüp görmeyen mavi gözlerle ona baktı. "Onu terk etmezdim. İstese ölene kadar yanında kalırdım. Yeminime uyardım. Ama senin peşine düşmemi istedi..."

"O halde yalnızca onun istediğini yapmışsın. Onu hayalkırıklığına uğratmadın."

"Ama yüreğimdeki de buydu," dedi Will. "Artık bencillikle bencil olmamayı birbirinden ayıramıyorum. Seni kurtardığımı, bana nasıl bakacağını hayal ettiğimde..." Sesi birden kesildi. "Zaten bu kibir yüzünden cezalandırıldım."

"Ama ben ödüllendirildim." Tessa Will'in elini tuttu. Will'in nasırları avucuna pürüzlü geldi. Çocuğun göğsünün şaşkınlıkla kabardığını gördü. "Çünkü yalnız değilim, sen yanımdasın. Ve umudumuzu hepten kaybetmemeliyiz. Bizim

için hala bir şans olabilir. Mortmain'i alt edebilir ya da o fark etmeden kaçabiliriz. Bunu yapmanın yolunu bulabilecek biri varsa o da sensin."

Will gözlerini ona çevirdi. Kirpikleri gözlerini gölgelerken Will, "Sen bir harikasın, Tessa Gray," dedi. "O inancı kazanmak için hiçbir şey yapmamış olmama rağmen bana bu kadar inanıyorsun."

"Hiçbir şey mi?" Kızın sesi yükseldi. "Onu kazanmak için hiçbir şey yapmadın, öyle mi? Will, sen beni Karanlık Kız Kardeşler'den kurtardın. Beni kurtarmak için kendinden uzaklaştırdın, beni tekrar tekrar kurtardın. Sen tanıdığım en iyi adamlardan birisin."

Will kız onu itmiş gibi, afallamış göründü. Kuru dudaklarını yaladı. "Keşke öyle demesen," diye fısıldadı.

Tessa onun üzerine eğildi. Will'in yüzü gölgelerden, sert açılardan ve düzlüklerden oluşuyordu. Tessa ona, onun ağzının kıvrımına, yanaklarına düşen kıvrık kirpiklerine dokunmak istiyordu. Ateş ışığı Will'in gözlerinden, iğne ucu kadar zerrecikler şeklinde yansıyordu. "Will," dedi Tessa. "Seni ilk gördüğümde, hikaye kitaplarındaki kahramanlara benzediğini düşündüm. Sir Galahad olduğunu söyleyip şaka yapmıştın. Hatırlıyor musun? Ve onca zaman, seni öyle anlamaya çalıştım -Bay Darcy ya da Lancelot, veya zavallı, mutsuz Sydney Carton'mışsın gibi- ve bu tam bir felaketti. Anlamam çok uzun sürdü ama anladım ve anlıyorum. Sen kitaplardaki bir kahraman değilsin."

Will buna inanmıyormuş gibi kısa bir kahkaha attı. "Doğru," dedi. "Kahraman değilim."

"Evet," dedi Tessa. "Sen de benim gibi, bir insansın." Will'in gözleri şaşkınlıkla yüzünü taradı. Tessa onun elini daha sıkı tutarak parmaklarını onunkilere doladı. "Görmüyor musun, Will? Sen de benim gibi bir insansın. *Benim gibisin.* Düşündüğüm ama hiç dile getirmediğim şeyleri söylüyorsun. Okuduğum kitapları okuyorsun. Sevdiğim şiirleri seviyorsun. Gülünç şarkılarınla, her şeyin gerçeğini görüşünle beni güldürüyorsun. İçime bakıp da bütün tuhaflıklarımı, sıradışılıklarımı görebilecekmişsin ve onlara kucak açabilecekmişsin gibi hissediyorum. Çünkü sen de aynı şekilde tuhaf ve sıradışısın." Tessa, Will'inkini tutmayan eliyle çocuğun yanağına hafifçe dokundu. "Biz aynıyız."

Will'in gözleri pır pır ederek kapandı; Tessa parmak uçlarında onun kirpiklerini hissetti. Will tekrar konuştuğunda, sesi pürüzlü ama kontrollüydü. "Öyle şeyler deme, Tessa. Deme."

"Neden?"

"İyi bir adam olduğumu söyledin," dedi. "Ama o kadar da iyi bir adam değilim. Ve sana, sana feci biçimde aşığım."

"Will."

"Seni o kadar çok, o kadar akla sığmaz bir biçimde seviyorum ki," diye devam etti Will, "ve bana bu kadar yakın olduğunda, kim olduğunu unutuyorum. Jem'in olduğunu

unutuyorum. Şu anda düşündüğüm şeyi düşündüğüme göre, berbat bir insanım. Ama evet, öyle düşünüyorum."

"Jem'i çok sevdim," dedi Tessa. "Hala da seviyorum ve o da beni seviyordu ama ben kimsenin değilim, Will. Kalbim bana ait. Senin kontrolünün dışında. Benim kontrolümün bile dışında."

Will'in gözleri hala kapalıydı. Çocuğun göğsü hızla kabarıp iniyor, Tessa onun kalbinin göğüs kafesinin altında hızla, sertçe attığını hissedebiliyordu. Will'in onunkine değen bedeni sıcak ve canlıydı; Tessa otomatların, üzerinde dolaşan soğuk ellerini ve Mortmain'in ondan da soğuk gözlerini düşündü. Hayatta kaldığı ve Mortmain istediğini elde ettiği, Tessa sonsuza dek onun tutsağı olarak kaldığı takdirde neler olacağını düşündü. Sevmediği, hatta hor gördüğü bir adamın tutsağı...

Tessa onun soğuk ellerinin üzerinde nasıl dolaştığını ve o ellerin ona dokunacak yegane eller olup olmayacağını düşündü.

"Sence yarın ne olacak, Will?" diye fısıldadı Tessa. "Mortmain bizi bulduğunda. Dürüstçe cevap ver."

Will elini dikkatle, neredeyse istemsizce kızın saçlarından aşağı, boynunun ensesiyle birleştiği yere indirdi. Tessa onun, nabzının nasıl onunkine cevap verircesine attığını hissedip hissetmediğini merak etti. "Bana kalırsa Mortmain beni öldürecek. Ya da daha doğrusu, o yaratıklara beni öldürme

emri verecek. Fena bir Gölge Avcısı sayılmam, Tess, ama o otomatlar -durdurulamaz. Rünlü kılıçlar onların üzerinde sıradan silahlardan daha etkili değil, melek kılıçlarıysa hiçbir işe yaramıyor."

"Ama korkmuyorsun."

"Ölümden çok daha kötü şeyler vardır," dedi Will. "Sevilmemek ya da sevememek, bu daha kötüdür. Ve bir Gölge Avcısı'nın yapması gerektiği gibi dövüşerek can vermek... Bunda şerefsizlik yoktur. Şerefli bir ölüm, hep bunu istemiştim."

Tessa'nın vücudunda bir ürperti dolaştı. "Benim istediğim iki şey var," dedi ve sesinin sakinliği kendi kendisini şaşırttı. "Mortmain'in yarın seni öldürmeye çalışacağını düşünüyorsan, bana da silah verilmesini istiyorum. Mekanik meleğimi çıkaracak ve seninle birlikte savaşacağım. Yenilirsek birlikte yenileceğiz. Çünkü ben de Boadicea gibi, şerefli bir biçimde ölmek istiyorum."

"Tess..."

"Usta'nın maşası olacağıma, ölmeyi yeğlerim. Bana silah ver, Will."

Tessa onun bedeninin ürperdiğini hissetti. "Senin için bunu yapabilirim," dedi Will sonunda, pes ederek. "İkinci şey neydi? İstediğin?"

Tessa yutkundu. "Ölmeden önce seni bir kez daha öpmek istiyorum."

Will'in gözleri iri iri açıldı. Bu gözler mavi, Tessa'nın Will'in düşerek ondan uzaklaştığı rüyasındaki deniz ve gökyüzü gibi, Sophie'nin saçına taktığı çiçekler kadar maviydi. "Lütfen..."

"Gerçekten kastetmediğin bir şey söyleme," diyerek Will'in cümlesini tamamladı Tessa. "Biliyorum. Söylemiyorum. Sözlerimde ciddiyim, Will. Bunu istemenin her bakımdan uygunsuz olduğunu da biliyorum. Sana delice geliyor olmalı." Yere baktı, sonra cesaretini toplayarak gözlerini yine Will'e çevirdi. "Ve bana yarın dudaklarımız birbirine bir daha dokunmadan ölebileceğini ve bundan hiç pişmanlık duymayacağını söyleyebilirsen söyle, o zaman isteğimden vazgeçerim. Çünkü hakkım olmadığını..."

Sözü kesildi. Çünkü Will onu tutup kendisine çekmiş, dudaklarını kendininkilerle eziyordu. Öpücükleri bir an için neredeyse acı verici, çaresizce ve açlığın etkisiyle kontrolden çıkmak üzere gibiydi. Tessa ağzında tuz, sıcaklık ve Will'in nefesinin tadını aldı. Sonra Will nazikleşti -Tessa'nın vücudunda *hissedebildiği* bir zorlamayla- ve dudakların üzerinde kayan dudakların, birbiriyle cilveleşen diş ve dillerin hazzı, bir anda acıyı gölgede bıraktı.

Lightwoodlar'ın evinin balkonundalarken Will çok dikkatli davranmıştı ama şimdi dikkatli değildi. Ellerini Tessa'nın sırtında kabaca kaydırdı. Elleri saçlarına takıldı ve sonra kızın elbisesinin sırtındaki gevşek kumaşa doladı ellerini.

Tessa'yı vücutları birbirine çarpacak şekilde, yarı kaldırdı ve kendi ince, uzun, aynı zamanda hem sert hem kırılgan olan bedenini onunkine yasladı. Will dudaklarını kendininkilerle aralarken Tessa başını yana yatırdı. Öpüşmüyor, adeta birbirlerini yiyorlardı. Tessa'nın parmakları Will'in saçlarını canını yakacak kadar sertçe kavradı ve dişleri onun alt dudağına sürtündü. Will inleyerek onu iyice kendisine çekti, Tessa'nın nefes nefese kalmasına sebep oldu.

Tessa, "Will..." diye fısıldadı, Will de onu kollarına alarak, onu öpmeyi bırakmadan ayağa kalktı. Tessa onun sırtına ve omuzlarına sıkı sıkı tutundu, Will de onu götürüp yatağa yatırdı. Tessa zaten yalınayaktı. Will çizmelerini tekmeleyerek çıkardı ve Tessa'nın yanına yattı. Dövüş kıyafetlerini çıkarmak Tessa'nın eğitiminin bir parçasıydı. Kızın elleri hafif, hızlı hareketlerle Will'in kıyafetlerinin üzerinde çalıştı, kopçaları çözdü ve kıyafetleri bir kabuk gibi birbirinden ayırdı. Will kıyafetlerini sabırsızca bir kenara itti ve silah kemerini çıkarmak için dizlerinin üzerinde doğruldu.

Tessa güçlükle yutkunarak onu izledi. Will'e durmasını söyleyecekse, şimdi tam zamanıydı. Will'in yara izleriyle kaplı elleri çevikti, kopçaları hızla açıyordu. Will kemeri yatağın yanından yere atmak için döndüğünde, terle ıslanarak vücuduna yapışmış olan gömleği yukarı kaydı ve Tessa onun içe çökük karnını, kalçasının kıvrımlı kemiğini gördü. Tessa hep Will'in, özellikle gözlerinin, dudaklarının ve yüzünün

güzel olduğunu düşünmüştü ama vücudunu hiç özellikle o şekilde düşünmemişti. Ama Will'in vücudu da çok güzel, Mikelanj'ın *David*'inin düzlük ve açıları gibiydi. Tessa ona dokunmak için, parmaklarını örümcek ağı kadar yumuşak bir biçimde, onun karnının düz, sert teninde dolaştırmak için uzandı.

Will buna hemen, ürkütücü bir tepki verdi. Sesli bir nefes aldı ve gözlerini kapadı. Bedeni tamamen hareketsiz kaldı. Tessa parmaklarını onun pantolonunun bel lastiğinde dolaştırdı. Tessa'nın kalbi küt küt atıyor, Tessa ne yaptığını pek bilmiyordu. İçinde onu iten, adlandıramadığı, açıklayamadığı bir içgüdü vardı. Tessa eliyle Will'in belini sardı, başparmağını kalça kemiğine sürterek onu aşağı çekti.

Will yavaşça onun üzerine kaydı, dirseklerini onun omuzlarının iki yanına dayadı. Gözleri birbiriyle buluştu ve kenetli kaldı. Vücutları baştan başa birbirine dokunuyordu ama ikisi de konuşmadı. Tessa'nın boğazı ağrıyordu, hem sevgi, hem kalp kırıklığıyla. "Öp beni," dedi.

Will yavaşça aşağı indi ve dudakları birbirine sürtündü. Ağzının onunkiyle buluşmasını isteyen Tessa vücudunu yukarı itti ama Will geri çekilerek burnunu onun yanağına sürttü. Şimdi dudakları, Tessa'nın ağzının köşesine bastırıyor, sonra çenesinde dolaşıp boynundan aşağı kayıyor, kızın vücuduna şaşkınlık dolu haz dalgaları gönderiyordu. Tessa hep kollarını, ellerini, boynunu ve yüzünü ayrı olarak düşünmüştü, teninin

bütün vücudunu saran, kesintisiz, kırılgan bir zarf olduğunu değil. Hele boynuna kondurulan bir öpücüğü ayaklarının tabanına dek her yerinde hissedebileceği aklına hiç gelmemişti.

"Will." Elleri Will'in gömleğini çekiştirdi ve düğmeleri kopan gömlek genç adamın bedeninden ayrıldı. Will başını sallayıp kara saçlarını dağıtarak gömleğin yakasından kurtuldu -rıhtımdaki Heathcliff'ten farksızdı. Will'in elleri Tessa'nın elbisesini çıkarırken kendinden o kadar emin değildi ama o elbise de Tessa'nın başının üzerinden çekilip bir kenara atıldı. Tessa iç gömleği ve korsesiyle kaldı. Tessa, Sophie dışında kimsenin önünde bu kadar çıplak kalmaya alışkın olmadığından şoka uğrayarak hareketsiz kaldı ama Will onun korsesine, yalnızca kısmen arzudan oluşan yabanıl bir bakış attı.

"Nasıl..." dedi Will. "Nasıl çıkarılıyor?"

Tessa kendisine hakim olamadı ve her şeye rağmen kıkırdadı. "Arkada," diye fısıldadı, "ipleri var." Ve Will'in ellerini tutarak sırtına, korsenin iplerinin olduğu yere götürdü. Tessa o anda soğuktan değil, o hareketin mahremiyetinden ötürü ürperdi. Will, Tessa'yı nazikçe kendisine çekti ve boynunu, iç gömleği kaydığında çıplak kalan omzunu öptü. Nefesi Tessa'nın tenine yumuşacık, sıcacık dokundu ve kız da soluk soluğa kaldı. Elleriyle Will'in omuzlarını, kollarını, bedeninin yan taraflarını okşadı. İşaretler'in Will'in teninde bıraktığı beyaz yara izlerini öptü ve çocuğa öyle bir dolandı ki, kolla-

nıyla bacakları sıcacık bir düğüm oldu ve Tessa, Will'in onun ağzına dayalı ağzıyla aldığı kesik nefesleri yutmaya başladı.

"Tess," diye fısıldadı Will. "Tess, durmak istiyorsan..."

Tessa ses çıkarmadan başını iki yana salladı. Şöminedeki ateş neredeyse sönmek üzereydi. Will sert açılardan, gölgelerden, Tessa'nın tenine değen sert bir tenden ibaretti. *Hayır.*

"Bunu istiyorsun, öyle mi?" Sesi boğuktu.

"Evet," dedi Tessa. "Sen?"

Will parmağını onun dudaklarında dolaştırdı. "Bunun için sonsuza dek lanetlenirdim. Bunun için her şeyden vazgeçerdim."

Tessa gözlerinin arkasının yandığını, gözyaşlarının baskısını hissetti ve ıslak kirpiklerini kırpıştırdı. "Will..."

"*Dw i'n dy garu di am byth,*" dedi Will. "Seni seviyorum. Daima." Ve vücuduyla, Tessa'nın vücudunun üzerini örttü.

Tessa gecenin geç ya da sabahın erken bir saatinde uyandı. Ateş tamamen sönmüştü ama oda durduk yere yanıp söner gibi görünen tuhaf bir meşale ışığıyla aydınlanıyordu.

Geri çekilerek dirseğinin üzerinde doğruldu. Will yanında, tamamen bitkin düşmüş gibi hiç kıpırdamadan uyuyordu. Ama Tessa'nın onu hiç görmediği kadar huzurlu görünüyordu. Nefesleri düzenliydi, kirpikleri rüyalarının etkisiyle hafifçe pır pır ediyordu.

Tessa başını onun koluna yaslayarak uyuyakalmış, hala boynunda olan mekanik melek Will'in omzuna, köprücük kemiğinin hemen soluna yaslanmıştı. Tessa geri çekildiğinde mekanik melek kayarak kurtuldu ve Tessa şaşkınlık içinde, onun Will'in tenine değdiği yerde, soluk beyaz bir yıldız şeklinde, şilin büyüklüğünde bir iz bırakmış olduğunu gördü.

20

CEHENNEM ARAÇLARI

Tellerin oynattığı otomatlar gibi
Onlar, ince siluetli iskeletler gibi
Yavaş kadrilde kaya kaya dans etti
Sonra el ele tutuşup kenetlendi
Sarabant içinde fır dönerken
Kahkahaları yankılandı tizden.
-OSCAR WILDE, "FAHİŞENİN EVİ"

"*Çok güzel,*" diye fısıldadı Henry.

Londra Enstitüsü'nün Gölge Avcıları, Magnus Bane ile birlikte mahzende gevşek bir yarım daire şeklinde duruyor,

çıplak taş duvarlardan birine bakıyordu. Daha doğrusu, o çıplak taş duvarlardan birinde *belirmiş* olan şeye.

Bu parıltılı, üç metre yüksekliğinde, belki bir buçuk metre genişliğinde bir kemerdi. Taşa oyulmaktan ziyade, bir sarmaşığın kolları gibi birbirine dolanan, pırıldayan rünlerden yapılmıştı. Rünler Gri Kitap'tan değil, -öyle olsa Gabriel onları tanırdı- daha önce hiç görmediği rünlerdi. Bunlarda başka bir dile özgü yabancı bir görünüm vardı ama her biri belirgindi, çok güzeldi ve uzaklıkla, seyahatle ilgili, girdabımsı karanlık boşlukla ve dünyalar arasındaki mesafeyle ilgili şarkı mırıldanıyordu.

Rünler karanlıkta soluk, asitli bir yeşil pırıltı saçıyordu. Rünlerin duvarda yarattığı boşluk görünür değildi. Orada yalnızca delinmez, çok büyük bir uçurumunki gibi bir karanlık vardı.

"Gerçekten inanılmaz," dedi Magnus.

Büyücü dışındaki herkesin üzerinde dövüş kıyafetleri vardı ve elleri silahlıydı. Gabriel'ın en sevdiği, çift yüzlü kılıcı sırtına bağlıydı ve genç adam, eldivenli ellerini onun kabzasına dolamak için sabırsızlanıyordu. Yayı ve oku sevse de, kendi ustaları Lichtenauer'e dayanan bir ustadan kılıç eğitimi almıştı ve Gabriel, uzun kılıcın uzmanlık alanı olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu. Ayrıca, okla yay otomatlar karşısında, onları parçalarına ayırabilecek bir kılıçtan çok daha az yararlı olurdu.

"Hepsi senin sayende, Magnus," dedi Henry. Adam parıltılar saçar gibiydi ve Gabriel bunun rünlerin onun yüzündeki yansımasından da kaynaklanıyor olabileceğini düşündü.

"Hiç de değil," diye karşılık verdi Magnus. "Senin dehan olmasa, bu hiçbir zaman yaratılamazdı."

"Bu iltifat alışverişi hoşuma gitmiyor değil ama," dedi Henry'nin cevap vermek üzere olduğunu gören Gabriel, "bu icatla ilgili cevaplanması gereken birkaç hayati soru daha var."

Henry ona boş boş baktı. "Ne gibi?"

"Yanılmıyorsam onun sorduğu şey, bu kapının..." diye söze başladı Charlotte.

"Ona *Portal* diyoruz," dedi Henry. Kelimenin baş harfinin büyük olduğu ses tonundan belliydi.

"İşe yarayıp yaramadığı," diye bitirdi cümlesini Charlotte. "Onu denedin mi?"

Henry afallamış göründü. "Şey, hayır. Vakit yoktu. Ama seni temin ederim, hesaplamalarımız kusursuz."

Henry ve Magnus dışında herkes Portal'a yeni bir endişeyle baktı. "Henry..." diye söze başladı Charlotte.

Gabriel, "Eh, bence Henry'yle Magnus önden gitmeli," dedi. "Kahrolası şeyi onlar icat etti."

Herkes dönüp ona baktı. Gideon kaşlarını kaldırarak "Sanki Will'in yerine geçti," dedi. "İkisi hep aynı şeyleri söylüyor."

"Ben Will gibi değilim!" diye terslendi Gabriel.

Cecily, "Umarım," dedi ama öyle alçak sesle konuştu ki Gabriel başka kimsenin onu duyup duymadığını merak etti. Gabriel'ın bunun sebebi hakkında hiçbir fikri yoktu ama kız bugün özellikle güzel görünüyordu. Cecily de Charlotte gibi sade, siyah kadın dövüş kıyafeti giymişti ve saçlarını ağırbaşlı bir topuzla arkadan toplamıştı. Boynundaki yakut, teninin üzerinde parlıyordu. Gelgelelim Gabriel kendisine, haşin bir biçimde, hepsi muhtemelen ölümcül bir tehlikeye atılmak üzereyken Cecily'nin güzel olup olmadığı düşüncesinin aklında öncelikli olmaması gerektiğini hatırlattı. Kendisine bunu düşünmeyi derhal kesmesini emretti.

"Will Herondale'e uzaktan yakından benzemiyorum," diye tekrarladı.

Magnus, yaramazlık yapan okul çocuklarıyla dolu bir sınıfla mücadele eden ve acı çeken bir öğretmenin tavrıyla, "Ben önden gitmeye hevesliyim," dedi. "İhtiyacım olan birkaç şey var. Tessa'nın orada olacağını umuyoruz. Will de orada olabilir. Yanımda götürmek için fazladan dövüş kıyafeti ve silah alsam iyi olur. Tabii, diğer tarafta sizi beklemeyi planlıyorum ama beklenmedik bir gelişme olduğu takdirde, hazırlıklı olmam iyi olur."

Charlotte başıyla onayladı. "Evet, elbette." Bir an için aşağı baktı. "Kimsenin yardımımıza gelmediğine inanamıyorum. Mektubumdan sonra, en azından birkaçının..." Charlotte susarak yutkundu ve çenesini kaldırdı. "Gidip Sophie'yi çağı-

rayım. İhtiyacın olan şeyleri toparlayabilir, Magnus. O, Cyril ve Bridget de birazdan bize katılacaklar." Charlotte merdivenleri tırmanıp gözden kaybolurken Henry arkasından endişeyle karışık bir sevgiyle baktı.

Gabriel onu suçlayamazdı. Kimsenin çağrısına cevap vermemesi, yardıma gelmemesi belli ki Charlotte için sert bir darbeydi ama Gabriel ona bunun olacağını önceden söyleyebilirdi. İnsanlar doğaları gereği bencil olurdu ve birçoğu, Enstitü'nün başında bir kadının olması fikrinden hiç hoşlanmıyordu. Onun için kendilerini tehlikeye atmazlardı. Gabriel daha birkaç hafta önce kendisi için de aynı şeyi söyleyebilirdi. Şimdiyse, Charlotte'ı tanıdığı için, kendisini onun için tehlikeye atma düşüncesinin ona şeref verdiğini düşünerek kendisini şaşırttı. Bu tıpkı, çoğu İngiliz erkeğinin kendisini kraliçe için tehlikeye atarken hissedeceği bir şeye benziyordu.

Cecily parlayan kemere, galerideki bir tabloya bakar gibi kara saçlı başını yana yatırarak baktı ve "Portal nasıl çalıştırılıyor?" diye sordu.

"İnsanı derhal bir yerden başka bir yere aktarıyor," dedi Henry. "Ama hile şu -eh, o bölüm, sihir." Son kelimeyi biraz endişeli bir dille söylemişti.

"Gideceğiniz yeri gözünüzde canlandırmanız gerek," dedi Magnus. "Sizi hiç gitmediğiniz, hayal edemediğiniz bir yere götüremez. Bu durumda, Cadair Idris'e gitmek için Cecily'ye

ihtiyacımız olacak. Cecily, bizi Cadair Idris'in ne kadar yakınına götürebilirsin?"

"Zirveye," dedi Cecily kendinden emin bir tavırla. "Sizi dağa çıkaracak birkaç yol var ve ben babamla birlikte ikisinden geçtim. Dağın tepesini hatırlıyorum."

"Şahane," dedi Henry. "Cecily, sen Portal'ın önünde durup hedefimizi gözünde canlandıracaksın..."

"Ama o önden gitmeyecek, değil mi?" diye sordu Gabriel sertçe. Bu kelimeler ağzından çıkar çıkmaz irkildi. Bunları söylemek istememişti. *Ah, neyse, battı balık yan gider,* diye düşündü. "Yani, en eğitimsiz olanımız o ve bu pek güvenli olmaz."

Cecily, Gabriel'ın desteğine hiç de minnettar olmuş görünmeyerek "Önden gidebilirim," dedi. "Gitmemem için hiçbir sebep..."

"Henry!" Bunu söyleyen merdivenlerin tepesinde belirmiş olan Charlotte'tı. Arkasında, hepsinin üzerinde dövüş kıyafeti olan Enstitü hizmetçileri vardı -sabah yürüyüşüne çıkmış gibi görünen Bridget, kararlı ve azimli görünen Cyril ve elinde büyük, deri bir çanta olan Sophie.

Arkalarında üç adam daha vardı. Hepsi parşömen cüppeli, tuhaf bir biçimde, kayar gibi yürüyen uzun boylu adamlardı.

Sessiz Kardeşler.

Ama bunlar Gabriel'ın gördüğü diğer bütün Sessiz Kardeşler'in aksine, silahlıydı. Cüppelerinin üzerinden belle-

rine silah kemerleri takılmıştı ve kemerlerinden uzun, kıvrık kılıçlar sarkıyordu. Bu kılıçların kabzaları, stel ve melek kılıçlarının yapımında kullanılan, pırıltılı *adamas*tan yapılmıştı.

Henry başını kaldırınca şaşırdı. Sonra suçlulukla, bir Portal'a bir Kardeşler'e baktı. Hafif çilli yüzü soldu. "Enok Kardeş," dedi. "Ben..."

Sakin olun. Sessiz Kardeş'in sesi akıllarında yankılandı. *Sizi Kanun'u çiğniyor olabileceğiniz yönünde uyarmaya gelmedik, Henry Branwell. Sizinle birlikte savaşmaya geldik.*

"Bizimle savaşmak mı?" dedi Gideon hayret içinde. "Ama Sessiz Kardeşler savaşmaz, yani onlar savaşçı değildir..."

Bu doğru değil. Değişerek Kardeşler'e dönüşmüş olsak da Gölge Avcıları'ydık, hala da Gölge Avcıları'yız. Kardeşliğimizi Jonathan Gölgeavcısı bizzat kurdu ve kitaba göre yaşasak da, seçtiğimiz takdirde hala elimizde kılıçla ölebiliriz.

Charlotte pırıl pırıl gülümsüyordu. "Mesajımı haber almışlar," dedi. "Geldiler. Enok Kardeş, Micah Kardeş ve Zachariah Kardeş."

Enok'un arkasındaki iki Kardeş başlarını sessizce eğdi. Gabriel sırtındaki ürpertiyle mücadele etti. Sessiz Kardeşler'in Gölge Avcısı hayatının ayrılmaz bir parçası olduğunu bilmesine rağmen onları hep tekinsiz bulmuştu.

"Enok Kardeş bana neden başka kimsenin gelmediğini de söyledi," dedi, yüzündeki tebessüm silinen Charlotte. "Konsolos Wayland bize hiçbir şey söylememiş olsa da, bu

sabah bir Konsey toplantısı yapmış. Kanun'a göre bütün Gölge Avcıları'nın katılımı zorunluymuş."

Henry dişlerinin arasından tıslayarak nefes verdi. "O pi... pis adam," derken çabucak Cecily'ye baktı, kız da göz devirdi. "Konsey toplantısının konusu neymiş?"

"Enstitü'nün başları olarak yerimize başkalarını getirmek," dedi Charlotte. "Hala Mortmain'in saldırısının Londra'yı hedef alacağını ve burada mekanik orduya karşı direnecek güçlü bir lidere gerek olduğunu sanıyor."

Çantayı Magnus'a verirken düşürmesine ramak kalan Sophie, "Bayan Branwell!" dedi. "Bunu yapamazlar!"

"Ah, rahatlıkla yapabilirler!" dedi Charlotte. Etrafındaki yüzlere baktı ve çenesini kaldırdı. Gabriel bir an için, onun ufak tefekliğine rağmen Konsolos'tan daha uzun boylu göründüğünü düşündü. "Hepimiz bunun olacağını biliyorduk," dedi kadın. "Önemli değil. Biz Gölge Avcıları'yız, görevimiz birbirimize karşı ve neyin doğru olduğunu düşünüyorsak onu yapmak. Will'e inanıyoruz ve güveniyoruz. İnancımız bizi bu noktaya kadar getirdi ve bizi biraz daha ileri götürecektir. Melek bizi gözetiyor ve kazanacağız."

Herkes sessizdi. Gabriel onların yüzlerine baktı. Her biri azimliydi -ve Magnus bile, etkilenmiş ya da ikna olmuş görünmese de, düşünceli ve saygılı göründü. "Bayan Branwell," dedi Magnus sonunda, "Konsolos Wayland sizi bir lider olarak görmüyorsa budalanın teki demektir."

Charlotte başını ona doğru eğdi. "Teşekkürler," dedi. "Ama artık vakit harcamadan hemen gitmeliyiz. Çünkü bu mesele artık bizi bekleyemez."

Henry uzun bir an boyunca karısına baktı, sonra gözlerini Cecily'ye çevirdi. "Hazır mısın?"

Will'in kardeşi başıyla onayladı ve gidip Portal'ın karşısına geçti. Portal'ın ışıltısı, yabancı rünlerin gölgesini kızın küçük, azimli yüzüne düşürdü.

"Gözünde canlandır," dedi Magnus. "Bütün gücünle, Cadair Idris'in zirvesine baktığını hayal et."

Cecily'nin elleri iki yanında yumruk oldu. Kız ona bakarken Portal hareket etmeye, rünler dalgalanıp değişmeye başladı. Kemerin içindeki karanlık hafifledi. Gabriel birden, gölgelere bakmadığını fark etti. Portal'ın arkasına çizilmiş olabilecek bir manzara portesine bakıyordu, bir dağın yeşil kıvrımı, gökyüzü kadar mavi ve derin bir gökyüzü...

Cecily hafifçe iç çekti, sonra hiçbir etki olmadan ilerledi ve kemerin içinden geçip kayboldu. Sanki bir çizimin silinişini izliyorlardı. Önce Cecily'nin elleri Portal'ın içinde kayboldu, sonra uzanan kolları ve bedeni ellerini takip etti.

Kız yok olmuştu.

Charlotte hafifçe haykırdı. "Henry!"

Gabriel'ın kulaklarında bir vızıltı vardı. Henry'nin Charlotte'ı temin edişini, Portal'ın bu şekilde işlemesi gerektiğini, uygunsuz hiçbir şeyin yaşanmadığını söyleyişini

duyabiliyordu ama sanki başka bir odadan bir şarkıyı, kelimelerini anlamadan, yalnızca temposuyla duyuyordu. Tek bildiği hepsinden daha cesur olan Cecily'nin bilinmeyen kapıdan geçtiği ve yok olduğuydu. Onun yalnız gitmesine izin veremezdi.

Gabriel öne atıldı. Ağabeyinin adını söylediğini duydu ama onu duymazlıktan geldi. Gideon'un yanından geçerek Portal'a ulaştı ve içinden geçti.

Bir an için karanlıktan başka bir şey göremedi. Sonra muazzam bir el karanlığın içinden uzanıp onu tutar gibi oldu ve Gabriel, kapkaranlık bir girdabın içine çekildi.

Büyük Konsey salonu, bağırıp çağıran insanlarla doluydu.

Konsolos Wayland merkezdeki yükseltilmiş platformda duruyor, yüzünde öfkeyle karışık bir sabırsızlıkla, bağırıp çağıran kalabalığa bakıyordu. Kara gözleri, karşısında toplanmış olan Gölge Avcıları'nı taradı. George Penhallow'la Tokyo Enstitüsü'nden Sora Kaidou birbirlerine avaz avaz bağırıyordu. Vijay Malhotra bugünlerde Idris kırsalındaki malikanesinden hemen hiç çıkmayan, bütün bunların alçaltıcılığı karşısında domates gibi kızarmış olan Japheth Pangborn'un göğsünü parmağıyla dürtüyordu. Blackwellller'in ikisi, onlara Almanca çıkışan Amalia Morgenstern'i köşeye kıstırmıştı. Tepeden tırnağa karalara bürünmüş Aloysius Starkweather tahta banklardan birinin yanında duruyordu ve kürsüye kes-

kin, ihtiyar gözleriyle bakarken ince ve kaslı kollarını neredeyse kulaklarının etrafına sarmıştı.

Konsolos Wayland'ın yanında duran Sorgucu, ahşap asasını yere, neredeyse yer tahtalarını kıracak bir sertlikle vurdu. "YETER!" diye kükredi. "Hepiniz susacaksınız, hem de hemen! OTURUN!"

Odada bir şok dalgası dolaştı ve insanlar Konsolos'u şaşırtarak oturdular. Bunu sessizce yapmasalar da oturacak yer bulabilenler hemen oturdular. Oda ağzına dek doluydu. Genelde tek bir toplantıda Gölge Avcısı hazır bulunmazdı. Burada bütün Enstitülerin temsilcileri vardı -New York, Bangkok, Cenevre, Bombay, Kyoto, Buenos Aires. Yalnızca Londra Gölge Avcıları, yani Charlotte Branwell ve yardakçıları eksikti.

Ayakta bir tek, yırtık pırtık siyah pelerini etrafında bir karganın kanatları gibi uçuşan Aloysius Starkweather ayakta kaldı. "Charlotte Branwell nerede?" diye sordu sertçe. "Gönderdiğiniz mesajda, onun burada olacağı ve mesajının içeriğini Konsey'e açıklayacağı yazıyordu."

"Onun mesajının içeriğini ben açıklayacağım," dedi Konsolos, sıktığı dişlerinin arasından.

Kara dikkatli gözlerini bir Konsolos'a, bir Sorgucu'ya çeviren Malhotra, "Bunu ondan duymayı yeğlerdik," dedi. Sorgucu Whitelaw birkaç gecedir uyuyamıyormuş gibi bitkin görünüyordu ve ağzının köşeleri gerilmişti.

"Charlotte Branwell aşırı tepki veriyor," dedi Konsolos. "Onu Londra Enstitüsü'nün başına ben getirdiğim için, bütün sorumluluğu üzerime alıyorum. Bunu hiç yapmamalıydım. Bayan Branwell görevden alındı."

"Ben Bayan Branwell'le görüşüp konuşma fırsatına eriştim," dedi Starkweather boğuk, Yorkshire aksanlı sesiyle. "Bana kolayca aşırı tepki verecek biri gibi gelmedi."

Starkweather'ın Konsey toplantılarına gelmeyi bırakmasına neden bu kadar memnun olduğunu hatırlamış gibi görünen Konsolos gergince, "Onun durumu hassas ve yanılmıyorsam altüst olmuş bir durumda."

Konuşmalar ve kafa karışıklığı. Sorgucu, Wayland'e tiksintiyle, gözleri küçülerek baktı. Konsolos da ona ters ters bakarak karşılık verdi. İki adamın münakaşa ettiği belliydi. Konsolos öfkeden kızardı ve Sorgucu'ya attığı bakış ihanetle doldu. Whitelaw'un Konsolos'un sözlerine katılmadığı belliydi.

Bir kadın oturduğu kalabalık banktan kalktı. Başının üzerinde topladığı beyaz saçları ve buyurgan bir edası vardı. Konsolos içten içe inliyormuş gibi göründü. Callida Fairchild, Charlotte Branwell'in halası. Kadın buz gibi bir sesle, "Yeğenimin bir sonraki Gölge Avcıları neslinin bir mensubunu karnında taşıdığı için isterik ve mantıksız kararlar verdiğini ima ediyorsanız," dedi, "bir daha düşünmenizi salık veririm, Konsolos."

Konsolos dişlerini gıcırdattı. "Charlotte Branwell'in Mortmain'in Galler'de olduğu iddialarının gerçek olduğuna dair hiçbir kanıt yok," dedi. "Her şey bir oğlan çocuğundan ibaret olan, üstelik feci derecede sorumsuz olan Will Herondale'in hikayelerinden kaynaklanıyor. Benedict Lightwood'un günceleri de dahil olmak üzere bütün kanıtlar, saldırı hedefinin Londra olacağını gösteriyor ve biz de güçlerimizi burada toplamalıyız."

"Saldırı hedefi" ve "Londra" kelimeleri tekrarlanırken odada bir uğultu koptu. Amalia Morgenstern mendiliyle kendisini yelpazelerken parmakları eldivenin bileğinden gözüken hançerin kabzasını okşayan Lilian Highsmith hoşnut görünüyordu.

"Kanıt," dedi Callida ters ters bakarak. "Kanıt, yeğenimin sözüdür."

Yine bir hışırtı oldu ve genç bir kadın ayağa kalktı. Üzerinde parlak yeşil bir elbise, yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı. Konsolos onu son gördüğünde, genç kadın yine bu Konsey odasında ağlıyor, adalet talep ediyordu. Tatiana Blackthorn, kızlık soyadı Lightwood.

"Konsolos Charlotte Branwell konusunda haklı!" diye bağırdı kadın. "Charlotte Branwell ve William Herondale kocamın ölüm sebebidir!"

"Öyle mi?" dedi Sorgucu Whitelaw, alay dolu bir sesle. "Kocanızı tam olarak kim öldürdü? Will mi?"

Hayret dolu mırıltılar duyuldu. Tatiana öfkeden kuduruyor gibiydi. "Babamın suçu değildi..."

"Aksine," diye araya girdi Sorgucu. "Bu halka duyurulmadı, Bayan Blackthorn ama elimi zorluyorsunuz. Kocanızın ölümü hakkında soruşturma başlattık ve babanızın kabahatli, hem de korkunç bir biçimde kabahatli olduğu ortaya çıktı. Kardeşlerinizin hareketleri olmasa -ve Will Herondale, Charlotte Branwell ve diğer Londra Enstitüsü üyelerinin-Lightwood adı Gölge Avcıları kayıtlarından silinirdi ve siz, hayatınızın geri kalanını arkadaşsız bir sıradan olarak geçirirdiniz."

Tatiana turp gibi kıpkırmızı kesildi ve yumruklarını sıktı. "William Herondale bana karşı, bir hanımefendinin ağzına alamayacağı hakaratlerde bulundu..."

"Bunun önümüzdeki meseleyle ne şekilde ilgili olduğunu göremiyorum," dedi Sorgucu. "İnsan kişisel hayatında kaba olsa da daha büyük çaplı meselelerde haklı olabilir."

"Evimizi aldınız!" diye haykırdı Tatiana. "Açlıktan nefesi kokan bir dilenci gibi, kocamın ailesinin cömertliğine bel bağlamak zorundayım..."

Sorgucu'nun gözleri, yüzüklerinin taşları gibi parlıyordu. "Evinize el kondu, Bayan Blackthorn, orası sizden çalınmadı." Sesini yükselterek "Lightwood aile evinde arama yaptık," diye devam etti. "Orası ailenin babası Bay Lightwood'un Mortmain'le bağlantısının kanıtlarıyla, iğrenç, dehşet verici

ve ağza alınmaz hareketleri tarif eden güncelerle doluydu. Konsolos o adamın güncelerinden alıntı yaparak Londra'ya saldırılacağını iddia ediyor ama Benedict Lightwood öldüğünde, iblis çiçeğinin etkisiyle delirmişti. Aklı başında olsa bile, Mortmain'in ona gerçek planlarını açmış olması da pek muhtemel değil."

Neredeyse çaresiz görünen Konsolos Wayland araya girdi. "Benedict Lightwood meselesi kapandı, kapandı ve bu konuyla ilgisi yok. Buraya Mortmain ve Enstitü meselelerini tartışmaya geldik! Her şeyden önce, Charlotte Branwell görevinden alındığı ve söz konusu yer Londra'nın merkezinde olduğu için, Londra Enklavı için yeni bir lider bulmamız gerek. Konuyu tartışmaya açıyorum. Onun yerine geçmek isteyen var mı?"

Hışırtılar, mırıltılar duyuldu. George Penhallow ayağa kalkmaya yelteniyordu ki, Sorgucu öfkeyle patladı: "Bu çok gülünç, Josiah! Henüz Mortmain'in Charlotte'ın söylediği yerde olmadığına dair bir kanıt yok. Henüz onun ardından destek güç bile göndermedik..."

"Ardından mı? Ne demek, ardından?"

Sorgucu koluyla kalabalığı işaret etti. "O burada değil. Sence Londra Enstitüsü sakinleri nerede? Usta'nın peşine düşüp Cadair Idris'e gittiler. Ama biz, onlara yardım edip etmeyeceğimizi tartışmak yerine, Charlotte'ın *yerine kimin geçeceğiyle* ilgili toplantı yapıyoruz, öyle mi?"

Konsolos öfkesine yenik düştü. "Yardım falan göndermeyeceğiz!" diye kükredi adam. "Onun gibilere asla yardım..."

Ama Konsey, adamın, "onun gibiler" derken nasıl insanlardan bahsettiğini öğrenemedi. Çünkü o anda öldürücü sivrilikte, çelik bir kılıç Konsolos'un arkasında havayı yardı ve adamın kellesini düzgünce uçurdu.

Üzerine kanlar fışkıran Sorgucu geriye sıçrayarak asasına uzandı. Konsolos'un cesedi iki parça halinde yeri boyladı. Kesik başı tenis topu gibi yuvarlanırken vücudu platformun kanlı zeminine yığıldı. Adam düşerken arkasında bir makine belirdi. Bir insan iskeleti kadar cılızdı ve üzerinde kırmızı bir askeri tuniğin yırtık pırtık parçaları vardı. Makine kana bulanmış kılıcını geri çeker, Gölge Avcıları'nın sessiz, aflamış yüzlerine bakarken kurukafa gibi sırıttı.

Odadaki diğer tek ses sakince, yumuşak bir sesle, görünüşte kendi kendine gülen Aloysius Starkweather'ın kahkahasıydı. "Size söylemişti," dedi adam ıslığı andıran bir sesle. "Kadın size ne olacağını söylemişti..."

Bir saniye sonra, makine öne çıktı ve pençe gibi eliyle Aloysius'un gırtlağına yapıştı. Yaratık hala sırıtarak onu havaya kaldırırken yaşlı adamın gırtlağından kanlar fışkırdı. Gölge Avcıları bağırmaya başladı. Sonra kapılar birden ardına dek açıldı ve oda mekanik yaratıklardan oluşan bir selle doldu.

"Eh," dedi bir ses, çok eğlenir gibi. "Bu, bayağı beklenmedik bir şey."

Tessa ok gibi doğrularak ağır örtüyü üzerine çekti. Will yanında kıpırdandı, dirseklerinin üzerinde doğruldu, gözleri de kırpışarak yavaşça açıldı. "Ne..."

Oda parlak bir ışıkla doldu. Meşaleler bütün gücüyle yanmaya başlamış, oda güneş ışığıyla aydınlanır gibi olmuştu. Tessa odayı nasıl altüst ettiklerini görebiliyordu. Kıyafetleri yere ve yatağın üzerine saçılmış, şöminenin önündeki halı kıvrılmış, yatak örtüleri etraflarında birbirine dolaşmıştı. Görünmez duvarın diğer tarafında, zarif, koyu renk elbiseli tanıdık bir şekil, başparmaklarından birini pantolonunun bel lastiğine takmış, oturuyordu. Gözbebekleri kedininkilere benzeyen gözleri, neşeyle parlıyordu.

Magnus Bane.

"Kalksanız iyi olabilir," dedi. "Birazdan herkes sizi kurtarmak için burada olacak ve geldiklerinde giyinik olmak isteyebilirsiniz." Omuz silkti. "En azından ben isterdim ama ben zaten utangaçlığımla tanınırım."

Will, Galce küfretti. Şimdi örtüleri beline sarmış, oturuyordu ve bedeniyle Tessa'yı, Magnus'un gözlerinden saklamak için elinden geleni yapıyordu. Tabii gömleksizdi ve Tessa artan ışıkta, onun ellerinin ve yüzünün bronzluğunun göğsünde ve omuzlarında yerini daha beyaz bir tene bıraktığını görebiliyordu. Will'in omzundaki beyaz yıldız işareti

ışık gibi parlıyordu ve Tessa Magnus'un gözlerinin o işarete takılınca küçüldüğünü gördü.

"İlginç," dedi.

Will tutarsız bir itiraz sesi çıkardı. "*İlginç* mi? Melek aşkına, Magnus..."

Magnus ona alaycı alaycı baktı. Bu bakışta bir şey vardı. Tessa'nın, Magnus'un onların bilmediği bir şey bildiğini hissetmesine sebep olan bir bakış. "Farklı bir insan olsam, şu anda söyleyecek çok şeyim olurdu," dedi adam.

"Kendini tuttuğun için seni takdir ediyorum."

"Yakında etmeyeceksin," dedi Magnus kısaca. Sonra bir kapıyı tıklatacakmış gibi uzandı ve aralarındaki görünmez duvara vurdu. Sanki biri elini suya daldırıyordu. Adamın parmaklarının değdiği yerde halkalar belirip büyümeye başladı ve duvar birden kayarak mavi kıvılcımlar eşliğinde yok oldu. "İşte," diyen büyücü yatağın dibine ağzı bağlı, deri bir çuval attı. "Dövüş kıyafetleri getirdim. Giysiye ihtiyacınız olabileceğini tahmin etmiştim ama bu ihtiyacın bu kadar büyük olabileceğini fark etmemiştim."

Tessa, Will'in omzunun yanından ona dik dik baktı. "Bizi burada nasıl buldunuz? Nereden bildiniz? Diğerlerinden hangileri sizinle? İyiler mi?"

"Evet. Birçoğu burada, bu kalede dolaşıp sizi arıyor. Şimdi giyinin," dedi ve arkasını dönerek mahremiyetlerine saygı gösterdi. Utançtan yerin dibine giren Tessa, yatağın üzerinde-

ki çuvala uzandı, dövüş giysilerini bulana dek çuvalı karıştırdı, sonra çarşaf vücuduna sarılı halde ayağa kalkıp odanın köşesindeki yüksek Çin paravanının arkasına seğirtti.

Giderken Will'e bakmadı. Bunu yapmaya içi elvermedi. Yaptıklarını düşünmeden ona nasıl bakabilirdi? Will'in dehşete düşüp düşmediğini, ikisinden birinin Jem'in ölümünün ardından böyle bir şey yaptığına inanıp inanamadığını düşünürken...

Dövüş kıyafetini öfkeyle, sertçe çekiştirdi. Neyse ki dövüş kıyafeti elbiselerin aksine başka birinin yardımı olmadan giyilebiliyordu. Tessa paravanın arkasından, Magnus'un Will'e, Henry'yle ikisinin, büyü ve icadı birleştirerek onları Londra'dan Cadair Idris'e getirecek bir Portal yaratmayı başardıklarını açıklayışını duydu. Tessa onları yalnızca siluet olarak görüyordu ama Will'in, Magnus kimlerin onunla birlikte geldiğini sıralarken rahatlayarak başını salladığını gördü: Henry, Charlotte, Lightwood Kardeşler, Cyril, Sophie, Cecily, Bridget ve bir grup Sessiz Kardeş.

Will, kardeşinin adı anılınca kıyafetini daha da büyük bir aceleyle üzerine geçirmeye başladı ve Tessa paravanın arkasından çıktığında çocuk tamamen giyinmiş, çizmelerini bağlamış, silahlarını kemerine tutturuyordu. Tessa'yı gördüğünde yüzünde tereddütlü bir tebessüm belirdi.

"Diğerleri sizi bulmak için tünellere dağıldılar," dedi Magnus. "Yarım saat arama yaptıktan sonra ana odada bulu-

şacaktık. Size, kendinize çekidüzen vermeniz için bir iki dakika vereceğim." Dudak büktü ve kapıyı işaret etti. "Dışarıda, koridorda olacağım."

Kapı Magnus'un arkasından kapandığı anda Tessa kendisini Will'in kollarında buldu. Ellerini çocuğun boynunun etrafında birbirine kenetledi. "Ah, Melek adına!" dedi Tessa. "Bu çok utanç vericiydi."

Will ellerini onun saçlarının arasına sokarak göz kapaklarını, yanaklarını, sonra dudaklarını öptü. Bunu çabucak ama hiçbir şey daha önemli olamazmış gibi, coşkuyla, kendini vererek yaptı. "Neler dediğine baksana," dedi. "*Melek adına*, dedin. Bir Gölge Avcısı gibi." Tessa'nın ağzının kenarını öptü. "Seni seviyorum. Tanrım, seni çok seviyorum. Bunu söylemek için o kadar uzun zamandır bekliyorum ki."

Tessa ellerini onun beline sararak Will'i olduğu yerde tuttu. Dövüş kıyafetinin kumaşı parmaklarına pürüzlü geliyordu. "Will," dedi kız tereddüt içinde. "Sen pişman değil misin?"

"Pişman mı?" Will ona inanmazlıkla baktı. "*Nage ddim* -pişman olduğumu düşünüyorsan delisin demektir, Tess." Eklemiyle kızın yanağını okşadı. "Sana söylemek istediğim daha fazla, o kadar fazla şey var ki..."

"Yok canım," dedi Tessa alaycı bir dille. "Will Herondale'in söyleyecek daha fazla şeyi var, öyle mi?"

Will bunu duymazlıktan geldi. "Muhtemelen Mortmain ensemizde solurken ve Magnus kapının önündeyken şimdi

konuşmanın vakti değil. Şimdi, bu işe bir son verme vakti. Ama bittiğinde Tess, sana söylemek istediğim her şeyi söyleyeceğim. Şimdilik de..." Kızın şakağını öptü, onu bıraktı ve gözleriyle yüzünü taradı. "Seni seviyorum dediğimde bana inandığını bilmem gerek. O kadar."

Tessa gülümseyerek "Senin söylediğin her şeye inanıyorum," derken ellerini Will'in belinden silah kemerine indirdi. Parmaklarını bir hançerin kabzasına sardı ve onu kemerden çekip aldı ve Will ona şaşkınlıkla bakınca gülümsedi. Will'in yanağını öptü ve geri çekildi. "Sonuçta," dedi, "Galler ejderhası dövmesinden bahsederken yalan söylemiyormuşsun, değil mi?"

Oda Cecily'ye, Londra'ya geldikten sonra Will'in onu her zamanki kadar aksi olmadığı günlerden birinde götürdüğü Aziz Paul Kilisesi'nin içini hatırlattı. Orası, ömrü boyunca içinde bulunduğu en şaşaalı binaydı. İçerideki Fısıltı Dehlizi'nde seslerinin yankısını sınamışlar, Christopher Wren'in bıraktığı yazıyı okumuşlardı: *Si monumentum requiris, circumspice.* "Onun heykelini görmek istiyorsanız, etrafınıza bakın."

Will, Cecily'ye bunun Wren'in herhangi bir mezar taşındansa yaptığı heykellerle hatırlanmayı yeğlediği anlamına geldiğini açıklamıştı. Katedralin tamamı, adamın yeteneğinin anıtıydı -dağın altındaki bu labirentin tamamının, özellikle de bu odanın bir bakıma Mortmain'in eserlerinin anıtı olduğu gibi.

Burada da kubbeli bir tavan vardı ama pencere olarak taşa oyulmuş, yukarı uzanan bir boşluktan başka hiçbir şey yoktu. Kubbenin üst kısmında daire şeklinde bir geçit vardı. Onun üzerinde de birinin ayakta durup pürüzsüz taştan zemine bakabileceği bir platform bulunuyordu.

Buradaki duvarda da bir yazı vardı. Duvara parıltılı kuvarsla kazınmış dört cümle:

CEHENNEM ARAÇLARININ ACIMASI YOKTUR
CEHENNEM ARAÇLARI PİŞMANLIK DUYMAZ
CEHENNEM ARAÇLARI SAYISIZDIR
CEHENNEM ARAÇLARI HİÇ DURMAZ

Taş zeminde ayakta duran sıra sıra otomatlar vardı. Üzerlerinde uyumsuz askeri üniformalar vardı ve hiç hareket etmeden metal gözleri kapalı halde, öylece duruyorlardı. Cecy onların insan ebadında kurşun askerlere benzediklerini düşündü. Cehennem Araçları. Mortmain'in en büyük yaratısı durdurulamaz. Gölge Avcıları'nı katledecek ve pişmanlık duymadan ilerleyecek şekilde yaratılmış bir ordu...

Sophie odayı ilk bulan olmuştu. Kız çığlığı basmış, diğerleri de sebebi öğrenmek için yanına koşturmuştu. Sophie'yi hareket etmeyen mekanik yaratıkların arasında tir tir titrerken bulmuşlardı. İçlerinden biri ayaklarının dibinde yatıyordu. Kız onun bacaklarını kılıçla kesmiş, yaratık

da ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığılmıştı. Diğerleri iş arkadaşlarının kaderine rağmen hareket etmemiş, uyanmamıştı, bu da Gölge Avcıları'na onların arasında dolaşma cesareti vermişti.

Henry şimdi hala hareket etmeyen otomatlardan birinin kabuğunun yanında diz çökmüş haldeydi. Onun üniformasını kesip metal göğsünü açmış, içindekileri inceliyordu. Sessiz Kardeşler, Charlotte, Sophie ve Bridget onun etrafındaydı. Keşif gezileri sonuç vermemiş olan Gideon ve Gabriel da geri dönmüştü. Dönmeyen yalnızca Magnus ve Cyril'di. Cecily artan huzursuzluğunu yenemiyordu. Sebebiyse otomatların varlığı değil, ağabeyinin yokluğuydu. Onu henüz kimse bulamamıştı. Will'in burada olmaması mümkün müydü? Ama Cecily hiçbir şey söylemedi. Bir Gölge Avcısı olarak kendi kendine, ne olursa olsun mızmızlanmayacağı ve çığlık atmayacağı konusunda söz vermişti.

Henry alçak sesle, "Şuna bakın," dedi. Mekanik yaratığın göğsünün içinde birbirine dolaşmış kablolar ve Cecily'nin gözüne, içine tütün koyulabilecek metal bir kutu gibi gözüken bir şey vardı. Kutunun dışına, kendi kuyruğunu yutan bir yılan sembolü oyulmuştu. "*Ourbouros.* İblis enerjisi hapsetmenin sembolü."

"Pyxis'teki gibi." Charlotte başıyla onayladı.

"Mortmain onu bizden çaldı," dedi Henry. "Mortmain'in buna kalkışıyor olabileceğinden endişeliydim."

"Neye kalkışıyor olabileceğinden?" diye sordu Gabriel sertçe. Yüzü pembe, yeşil gözleri pırıl pırıldı. Cecily, Gabriel'ı aklında olan soruyu doğrudan sorduğu için takdir etti.

Dalgınca, "Otomatları canlandırmak," diyen Henry kutuya uzandı. "Onlara bilinç, hatta irade vermek..."

Parmakları kutuya dokununca, kutu da birden parlamaya başlayınca sustu. Cadı ışığı, rün taşının ışığına benzeyen ışık, kutunun içinde parlayıp *ourbouro*lardan dışarı boşanıyordu. Henry bağırarak geri çekildi ama çok geç kalmıştı. Yaratık yıldırım hızıyla doğrulup oturdu ve Henry'yi yakaladı. Charlotte haykırarak ileri atıldı ama yeterince hızlı değildi. Göğsü hala iğrenç bir biçimde açık duran makine Henry'yi kollarının altından tuttu ve onun bedenini bir kırbaç gibi şaklattı.

Korkunç bir kopma sesi duyuldu ve Henry gevşedi. Makine Henry'yi bir kenara attı ve Charlotte'ın yüzüne gaddarca vurdu. Kadın kocasının bedeninin yanına yığılırken mekanik yaratık bir adım ilerleyerek Micah Kardeş'i tuttu. Sessiz Kardeş asasını otomatın elinin üzerine indirdi ama yaratık bunu fark etmişe bile benzemiyordu. Kahkahaya benzer bir makine gümbürtüsüyle uzanıp Sessiz Kardeş'in gırtlağını parçaladı.

Odaya kanlar saçıldı ve Cecily kendisine tam da yapmayacağına söz verdiği şeyi yaparak çığlık attı.

21

PIRIL PIRIL ALTIN

Bana pırıl pırıl altın yayımı getirin
Getirin bana arzu oklarımı
Bana mızrağımı getirin, dağılsın bulutlar
Bana ateşten arabamı getirin!
-WILLIAM BLAKE, "KUDÜS"

Tessa'nın Enstitü'deki eğitimi, kıza yan tarafınıza bağlanmış bir silahla koşmanın ne kadar zor olduğunu öğretmemişti. Attığı her adımda hançer bacağına çarpıyor, sivri ucu derisini çiziyordu. Tessa, hançerin kılıfında olması gerektiğini biliyordu -Will'in kemerindeyken muhtemelen öyleydi- ama artık

geçmişe bakmanın bir yararı yoktu. Will'le Magnus, Cadair Idris'in içindeki taşlık koridorlarda paldır küldür koşuyordu, Tessa da onlara yetişmek için elinden geleni yapıyordu.

Nereye gittiklerini en iyi bilen kişi Magnus gibi göründüğünden, başı da o çekiyordu. Tessa o dolambaçlı koridorlarla dolaştığında gözleri hep bağlıydı ve Will bir gece önceki yalnız yolculuğunu pek hatırlamadığını itiraf etmişti. Üçü labirentte herhangi bir düzen göremeden ilerlerken tüneller rastgele daralıp genişliyordu. Sonunda, daha geniş bir tünele girdiklerinde bir şey duydular, uzaktan gelen bir dehşet çığlığı.

Magnus'un bedeni tepeden tırnağa gerildi. Will birden başını kaldırdı. "*Cecily,*" dedi ve öncekinin iki katı hızla koşmaya başladı, Magnus'la Tessa da ona yetişmeye çalıştılar. Birinin kapısına kan sıçramış gibi görünen, Tessa'nın içlerinden birinin Mortmain'in onu Değişmeye zorladığı, çalışma masalı oda olduğunu fark ettiği, birindeyse görünmez bir rüzgarın metal ve bakırdan muazzam bir kafesi oynattığı tuhaf odaların önünden geçtiler. Koşarlarken çığlıklar ve savaş sesleri yükseldi ve üçü sonunda kocaman, daire şeklinde bir odaya daldılar.

Oda otomatlarla doluydu. Bir gece önce, Tessa olanları çaresizce izlerken köye doluşanlar kadar çok sayıda, sıra sıra otomatlar. Çoğu hareketsizdi, ama odanın merkezinde duran bir grup hareket ediyordu hareket ediyor ve şiddetle savaşıyordu. Sanki Tessa kaçırıldığı gün Enstitü basamaklarında olan-

ları tekrar izliyordu. Lightwood Kardeşler yan yana mücadele ediyor, Cecily parlayan bir melek kılıcını savuruyordu ve bir Sessiz Kardeş'in bedeni yere yığılmıştı. Tessa hayal meyal, diğer iki Sessiz Kardeş'in Gölge Avcıları'nın yanında savaştığını fark etti. Adamlar başlıklı parşömen cüppelerinin içinde tanınmaz görünüyordu ama Tessa zaten onlara dikkat etmiyordu. Dikkat ettiği hiç kıpırdamadan yerde yatan Henry'ydi. Dizlerinin üzerine çökmüş olan Charlotte, Henry'yi etraflarında sürüp giden çalkantılı savaştan koruyabilecekmiş gibi, kollarıyla sarıp sarmalamıştı ama Tessa, Henry'nin yüzünün solgunluğundan ve bedeninin hareketsizliğinden, Henry'yi herhangi bir şeyden korumak için çok geç olduğu sonucuna ulaştı.

Will öne atıldı. "Melek kılıcı kullanmayın!" diye bağırdı. "Onlarla başka silahlarla savaşın! Melek kılıçları işe yaramıyor!"

Onu duyan Cecily, melek kılıcı savaşmakta olduğu otomata denk gelirken geri çekildi ve kılıcı kuru buz gibi ufalandı, ateşi söndü. Cecily'nin aklı, eğilip yaratığın savrulan kolunun altından geçecek kadar başındaydı. Tam o sırada elinde sağlam bir asa olan Cyril'le Bridget ona doğru koştular. Makine, Cyril'in saldırısıyla yeri boyladı ve kızıl saçlardan, çelik silahlardan oluşan, uçan bir tehlikeden farksız Bridget, Cecily'nin yanından geçerek Charlotte'a ulaştı. İki otomatın kollarını kesip kopardı ve Enstitü'nün başını hayatı pahasına korumaya kararlıymış gibi Charlotte'a sırtını vererek hızla döndü.

Will'in elleri birden Tessa'nın kollarını sıkı sıkı kavradı. Tessa onu Magnus'a doğru iten, *"Onunla kal!"* diye tıslayan Will'in beyaz, kararlı yüzünü ancak şöyle bir görebildi. Tessa itiraz etmeye yeltendi ama Magnus onu tutup geri çekti. Will de arbedenin içine dalarak, dövüşe dövüşe kardeşine doğru ilerledi.

Cecily devasa, fıçı göğüslü, sağ tarafında iki kolu olan bir otomatı savuşturmaya çalışıyordu. Melek kılıcını terk etmiş olan kızın elinde, kendisini savunmak için yalnızca kısa bir kılıç vardı. Cecily öne atılır, kılıcını yaratığın omzuna saplarken saçları tokalarından kurtuldu. Yaratık boğa gibi kükredi ve Tessa ürperdi. Tanrı aşkına, bu yaratıklar ne biçim sesler çıkarıyordu? Mortmain onları değiştirmeden önce hiç ses çıkarmazlardı. O zamanlar *şey*lerdi, şimdiye *varlıklar*a dönüşmüşlerdi. Kötü niyetli, kana susamış varlıklara. Cecily'yle savaşan makine kızın kılıcını elinden kapıp Cecily'yi de öne çektiğinde Tessa öne atıldı ve Will'in kardeşinin adını söylediğini duydu...

Sonra Sessiz Kardeşler'den biri, Cecily'yi tutup yana fırlattı. Parşömen cüppesinin eteklerini uçuşturarak döndü, asasını önünde tutarak yaratıkla yüzleşti. Makine üzerine atıldığında, Kardeş asasını öyle bir hız ve güçle savurdu ki, göğsü içe çöken makine geriye yıkıldı. Tekrar ileri atılmaya çalıştı ama gövdesi fena halde eğrilmişti. Yaratık öfkeyle vızıldadı, aceleyle ayağa kalkan Cecily de Kardeş'i uyarmak için bağırdı.

İlkinin yanında başka bir makine belirmişti. Sessiz Kardeş dönerken ikinci makine elindeki asaya vurarak onu düşürdü, kollarını onu kucaklarmış gibi arkadan ona sararak Kardeş'in ayaklarını yerden kesti. Kardeş'in başlığı arkaya düştü ve gümüşi saçları loş odada yıldız ışığı gibi parladı.

Tessa'nın ciğerlerindeki hava bir anda boşaldı. Sessiz Kardeş, Jem'di.

Jem.

Sanki dünya durmuştu. Herkes, hatta otomatlar bile zamanın içinde donmuş gibi, hareketsizdi. Tessa odanın karşısından Jem'e baktı, Jem de ona baktı. Bir Sessiz Kardeş'in parşömen cüppeleri içindeki Jem. Yüzüne düşen gümüşi saçların arasında siyah teller olan Jem. Yanaklarında, elmacık kemiklerinin üzerinde, birbirinin aynısı, iki kırmızı kesik olan Jem.

Ölmemiş olan Jem.

Şokundan kurtulan Tessa, Magnus'un ona bir şey söylediğini duydu ve koluna uzandığını hissetti ama ondan kurtularak arbedenin içine daldı. Magnus arkasından bağırdı ama tek gördüğü Jem'di. Otomatın, gırtlağına sarılı elini yakalayan, parmakları pürüzsüz metalin üzerinden kayan Jem. Makine Jem'in boğazını daha da sıkınca Jem'in yüzüne kan hücum etmeye başladı. Tessa hançerini çekti, onunla önündekileri kesip biçerek kendisine yol açtı ama Jem'e vaktinde ulaşmasının imkansız olduğunu biliyordu...

Makine kükreyerek öne devrildi. Bacakları arkadan kesilmişti ve yaratık düşerken, Tessa çömelmiş olan Will'in doğrulduğunu, genç adamın elinde de uzun ağızlı bir kılıç olduğunu gördü. Otomata onu yakalayabilecek, düşüşüne engel olabilecekmiş gibi uzandı ama yaratık çoktan yere düşmüş, Jem'i de yarı yarıya altına almıştı. Çocuğun asası elinden düşmüş, yerde yuvarlanıyordu. Üzerindeki dev otomatın yere mıhladığı Jem hareketsizdi.

Tessa öne atılarak mekanik yaratıklardan birinin uzanan kolunun altından geçti. Magnus'un arkasından bağırdığını, bir şeyler söylediğini duydu ama onu duymazlıktan geldi. Jem'e feci şekilde yaralanmadan, hatta ezilmeden önce ulaşabilseydi -ama koşarken üzerine bir gölge düştü. Tessa birden durdu ve başını kaldırıp pençe gibi elleriyle ona uzanan otomatın pis pis sırıtan yüzünü gördü.

Düşüşün kuvveti ve otomatın sırtındaki ağırlığı, yere sertçe düşen Jem'in nefesini kesmişti. Bir an için genç adamın gözlerinin önünde yıldızlar uçuştu ve göğsü kasılan Jem, nefes almak için mücadele etti.

Jem bir Sessiz Kardeş'e dönüşmeden önce, Kardeşler ilk tören bıçağını tenine değdirip yüzüne dönüşüm sürecini başlatan çizgileri çizmeden önce, bu düşüş ve aldığı yaralar onu öldürebilirdi. Şimdiyse, ciğerlerini tekrar havayla doldururken debelenmeye başladı, asasına uzandı ve tam o anda yaratığın eli omzunu kavradı...

Jem'in vücudunda bir ürperti ve metalin metale çarpışının titreşimi dolaştı. Jem asasını kaldırıp yukarı itti, otomatın başını yana devirdi. O sırada otomatın vücudunun üst yarısı üzerinden kaldırılıp yana fırlatıldı. Jem bacaklarını yere mıhlamaya devam eden ağırlığı tekmeledi, sonra o da yok oldu ve Jem Will'in yere, yanı başına diz çökmüş olduğunu gördü. Will'in yüzü kül rengiydi.

"Jem," dedi.

Etraflarında bir sessizlik, savaşta bir duraksama, tekinsiz ve zamansız bir sükunet vardı. Will'in sesinde yüzlerce şeyin ağırlığı vardı: inanmazlık ve hayret, iç rahatlığı ve ihanet. Will'in üzeri çukur çukur, siyah yağla lekeli kılıcı tıngırdayarak yere düşerken Jem dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı.

"Sen öldün," dedi Will. "Öldüğünü *hissettim.*" Sonra elini kalbinin, kan lekeli gömleğinin üzerine, *parabatai* rününün olduğu yere koydu. "Burada."

Jem, Will'in elini yakaladı ve kan kardeşinin elinin parmaklarını, kendi bileğinin içine bastırdı. *Parabataisinin* anlamasını diliyordu. *Nabzımı, tenin altındaki kan akışını hisse. Sessiz Kardeşler'in kalpleri vardır ve o kalpler atar.* Will'in mavi gözleri irileşti. "Ölmedim. Değiştim. Sana söyleyebilseydim, bir yolu olsaydı..."

Göğsü hızla kabarıp inen Will ona bakakaldı. Makine Will'in yüzünün yan tarafını pençelemişti. Çocuğun yüzündeki derin kesiklerden kan akıyordu ama Will bunu fark etmemiş gibiydi. Elini Jem'inkinden çekti ve yumuşak bir sesle nefes verdi. "*Roeddwn i'n meddwl dy fod wedi mynd am byth,*" dedi. Düşünmeden, Galce konuşmuştu ama Jem yine de söylediklerini anladı. Sessiz Kardeşler rünleri, Jem'in bilmediği hiçbir dilin olmaması anlamına geliyordu.

Sonsuza dek gittiğini sanmıştım.

Jem, "Hala buradayım," dedi, sonra gözünün köşesinde birden bir şey parladı ve Jem çabucak hareket ederek döndü. Metal bir balta, az önce olduğu yere inerek taş zeminde çınladı. Otomatlar etraflarını sarmış, metaller çınlıyor, uğulduyordu.

Will kılıcı elinde ayağa fırladı. Jem ile sırt sırta verdiler ve Will, "Onlara karşı işleyen hiçbir rün yok. Kaba kuvvetle kesilmeleri gerekiyor..." dedi.

"O kadarını anladım." diyen Jem, asasını alıp sertçe savurdu, otomatlardan birini devirerek onun yakındaki bir duvara çarpmasına sebep oldu. Yaratığın metal gövdesinden kıvılcımlar fışkırdı.

Will kılıcıyla saldırarak iki yaratığın eklemli dizlerini kesti. "Sopanı beğendim," dedi.

"Bu bir asa." Jem yine bir otomatı yana devirdi. "Yalnızca Sessiz Kardeşler için, Demir Rahibeler tarafından yapıldı."

Will öne atıldı, kılıcıyla başka bir otomatın boynunu kesiverdi. Otomatın başı yerde yuvarlandı, diş diş boynundan yağ

ve buhar karışımı bir şey fışkırdı. "Herkes bir sopanın ucunu sivriltebilir."

Jem yine, "Bu bir *asa*," dedi ve gözünün ucuyla Will'in cıvayı andıran tebessümünü gördü. Jem de ona sırıtmak istiyordu. Bir zamanlar doğal olarak, hemen sırıtırdı ama içine sokulduğu değişimdeki bir şey, onunla böyle yalın, insani jestler arasına Jem'e yıllar kadar uzun gelen bir mesafe koymuştu.

Oda hareket eden bedenler, savrulan silahlarla doluydu. Jem diğer Gölge Avcıları'nın hiçbirini net bir biçimde göremiyordu. Will'in yanında olduğunun, adımlarını onunkilere uydurduğunun, her bir darbesinde ona eşlik ettiğinin farkındaydı. Metal metale çarpıp çınlarken Jem'in farkında olmadan kaybettiği bir parçası, son kez Will'le birlikte savaşmanın hazzını hissetti.

"Sen öyle diyorsan öyledir, James," dedi Will. "Sen öyle diyorsan."

Tessa hızla dönerek hançerini yukarı savurdu ve yaratığın metal göğsüne sapladı. Hançer yaratığa çirkin bir yırtılma sesiyle saplandı ve bunu -Tessa'nın kalbi ağırlaştı- hırıltılı bir kahkaha takip etti. Derin bir ses, "Bayan Gray," dedi ve Tessa başını kaldırdığında Armaros'un pürüzsüz yüzünü gördü. "Herhalde bunun işe yaramayacağını biliyorsunuzdur. O kadar küçük bir silah beni parçalara ayıramaz, üstelik sizin gücünüz de buna yetmez."

Tessa çığlık atmak için ağzını açtı ama yaratığın pençe şeklindeki elleri onu yakaladı ve Armaros, Tessa'yı kollarına alarak sesini kesmek için eliyle ağzını örttü. Tessa odadaki hareket sisinin, kılıç ve metal parıltısının arasından Will'in Jem'in üzerine düşmüş olan otomatı kesip parçaladığını gördü. Will otomatı çekmek için uzanırken Armaros, Tessa'nın kulağına sertçe, "Metalden yapılmış olabilirim ama iblis kalbine sahibim ve iblis kalbim etinizi yemek için yanıp tutuşuyor," dedi.

Armaros, Tessa'yı geri geri taşımaya, savaşanların arasından geçirmeye başladı. Tessa da çizmeli ayaklarını savurarak onu tekmelemeye çalıştı. Armaros kızın başını yana çekerken sivri tırnaklarıyla yanağının derisini yırttı. "Beni öldüremezsin," dedi Tessa nefes nefese. "Boynumdaki melek hayatımı koruyor..."

"Ah, evet! Sizi öldüremeyeceğim doğru ama canınızı yakabilirim. Hem de feci biçimde. Haz hissetmemi sağlayacak etten bir bedenim yok, bu yüzden bana kalan tek haz, acıya sebep olmak. Boynunuzdaki melek sizi korurken -Usta'nın emirleri gibi- herhangi bir girişimde bulunamam ama meleğin gücü yok olduğu takdirde -öyle bir şey olursa- sizi metal pençelerimle paramparça ederim."

Şimdi dövüş dairesinin dışındalardı ve iblis, Tessa'yı taştan bir sütunun kısmen gözden sakladığı bir oyuğa taşıyordu.

"İstediğini yap. Mortmain'le evlenmektense senin ellerinde ölmeyi yeğlerim."

Armaros, "Merak etmeyin," dedi. Yaratık nefes almadan konuşuyordu ama sözlerinin esintisi yine de Tessa'nın yanağına değer gibi oldu ve kız dehşetle ürperdi. Soğuk, metal parmaklar kollarını kelepçeler gibi sardı ve Armaros onu gölgelerin içine çekti. "İkisinin birden olmasını sağlayacağım."

Cecily, ağabeyinin Zachariah Kardeş'e saldıran otomatı biçtiğini gördü. Yaratık öne düşerken duyulan metal gıcırtısı kızın kulak zarlarını yırttı. Cecily kemerindeki hançeri kaparak Will'e doğru ilerledi. Sonra, bir şey ayak bileğine sarılıp onu yere düşürdü.

Cecily dizleriyle dirseklerinin üzerine düştü ve dönüp baktığında onu yakalayanın bir otomatın bedensiz eli olduğunu gördü. Bileğinden kesilmiş olan elden dışarı uğramış kablolardan siyah bir sıvı akıyordu ve elin parmakları kızın dövüş kıyafetinin üzerinden tenine batıyordu. Cecily kıvrılıp döndü, o şeyi parmakları gevşeyene, birbirinden ayrılana, ölü bir yengeç gibi hafifçe seğirerek yere düşene dek bıçakladı.

Cecily tiksintiyle inleyerek, yalpalayarak ayağa kalktığında Will'i de, Zachariah Kardeş'i de göremedi. Odada, gözle görülmeyecek kadar hızlı hareketlerin kaosu hakimdi. Cecily ağabeyiyle sırt sırta duran, ayaklarının dibinde bir yığın ölü otomat olan Gabriel'ı gördü. Gabriel'ın kıyafeti omzundan yırtılmıştı ve genç adamın yarasından kan akıyordu. Cyril yere yığılmıştı. Sophie onun yakınında duruyor, kılıcını daire şeklinde savuruyordu. Yara izi solgun yüzünde göze

batıyordu. Cecily, Magnus'u göremiyordu ama havadaki, onun varlığına işaret eden mavi kıvılcım izini gördü. Bir de, mekanik yaratıkların hareket eden bedenlerinin arasında, arada bir görülen, silahı bulanıklaşacak kadar hızlı hareket eden, kızıl saçları alevleri andıran Bridget vardı. Onun ayaklarının dibinde de...

Cecily savaşarak kalabalığın arasından geçti, onlara doğru ilerledi. Yarı yolda hançerini yere atarak otomatlardan birinin düşürdüğü uzun saplı bir baltayı aldı. Balta ellerinde şaşırtıcı derecede hafifti ve keskin kısmını onu tutmak için uzanan bir mekanik iblisin göğsüne sapladığında son derece tatmin edici bir çatırtı duydu. Makine dönerek arkaya devrildi.

Cecily yere yığılmış, birçoğu kesilip parçalanmış, kolları bacakları oraya buraya saçılmış -bileğini kavrayan el şüphesiz bunlardan birine aitti- bir grup otomatın üzerinden atladı. Yığının diğer tarafında, bir o yana bir bu yana dönerek Charlotte ve Henry'nin üzerine yürümek isteyen mekanik canavarları savuşturan Bridget vardı. Genç kız yanından geçerken ve Enstitü'nün başının yanında diz çökerken Bridget ona şöyle bir göz atmakla yetindi.

"Charlotte," diye fısıldadı Cecily.

Charlotte başını kaldırdı. Yüzü şoktan bembeyaz kesilmişti, göz bebekleriyse öyle genişti ki kadının gözlerinin açık kahverengisini yutmuş gibiydi. Charlotte kollarını Henry'ye sarmış, Henry'nin başı onun ince omzuna yaslanmıştı ve

Charlotte'ın elleri kocasının göğsünde kenetliydi. Henry tamamen gevşek görünüyordu.

"Charlotte," dedi Cecily tekrar. "Bu savaşı kazanamayız. Geri çekilmemiz gerek."

"Henry'yi kıpırdatamam!"

"Charlotte, artık ona yardım edemeyiz."

"Evet, edebiliriz," dedi Charlotte delirmiş gibi. "Nabzını hala hissedebiliyorum."

Cecily elini uzattı. "Charlotte..."

"Deli değilim ben! O yaşıyor ve ben onu terk etmeyeceğim!"

"Charlotte, bebek," dedi Cecily. "Henry sizin kendinizi kurtarmanızı isterdi."

Charlotte'ın gözlerinde bir şey parladı ve kadın Henry'ye daha sıkı sarıldı. "Henry olmadan gidemeyiz," dedi. "Portalı açamayız. Bu dağda hapis kaldık."

Cecily sertçe nefes verdi. Bu, aklına bile gelmemişti. Kalbi güm güm atıyor, adeta *Hepimiz öleceğiz, hepimiz öleceğiz,* mesajını gönderiyordu. Bunu neden seçmişti? Tanrı aşkına, ne yapmıştı? Başını kaldırdı, gözünün ucuyla tanıdık, mavi ve siyah bir parıltı gördü -Will'i mi? Mavi ona bir şey hatırlattı -dumanın üzerinde yükselen kıvılcımlar...

"Bridget," dedi Cecily. "Magnus'u bul."

Bridget başını iki yana salladı. "Sizi bırakırsam beş dakika içinde ölmüş olursunuz," dedi. Söylediklerini vurgulamak ister gibi, kılıcını üzerinde saldıran bir otomatın üzerine çıra

parçalar gibi indirdi. Yaratık eşit şekilde ortadan ikiye ayrılarak iki yana düştü.

"Anlamıyorsun," dedi Cecily. "Magnus'a ihtiyacımız var..."

"Buradayım." Adam gerçekten de, Cecily'nin tepesinde öyle aniden, öyle sessizce belirdi ki, kız çığlığını güçlükle bastırdı. Adamın yakasının yanında, sığ ama kanlı, uzun bir kesik vardı. Görünüşe bakılırsa büyücülerin kanı da insanlarınki kadar kırmızıydı. Adamın gözleri Henry'ye takıldı ve Magnus'un yüzünde korkunç, dipsiz bir üzüntü belirdi. Bu, yüzlerce kişinin öldüğünü gören, durmadan kaybeden, kaybeden ve yine kayıpla yüz yüze gelen bir adamın yüzüydü. "Tanrım," dedi. "O iyi bir adamdı."

"Hayır," dedi Charlotte. "Size söylüyorum, nabzını hissettim. Ondan çoktan ölmüş gibi söz etmeyin..."

Magnus diz çöktü ve elini uzatıp Henry'nin göz kapaklarına dokundu. Cecily onun Gölge Avcıları'nı uğurlarken söylenen *"ave atque vale"* sözlerini söyleyip söylemeyeceğini merak etti ama adam elini birden geri çekti ve Henry'ye küçülen gözlerle baktı. Bir saniye sonra, parmaklarını Henry'nin boynuna dayadı. Cecily'nin anlamadığı bir dilde bir şeyler mırıldandı. Sonra yerde kayarak Henry'ye yaklaştı ve adamın çenesini avuçladı. "Yavaşça," dedi kendi kendine konuşur gibi, "yavaşça olsa da atıyor kalbi."

Charlotte hırıltılı bir nefes aldı. "Size söylemiştim."

Magnus'un gözleri ona çevrildi. "Söylemiştiniz. Dinlemediğim için özür dilerim." Gözlerini yine yerdeki Henry'ye dikti. "Şimdi, herkes sessiz olsun!" Henry'nin boynuna bastırmadığı elini kaldırdı ve parmaklarını şıklattı. Etraflarındaki hava derhal eski cama benzer kalınlaşıp çarpılır gibi oldu. Tepelerinde Henry'yi, Charlotte'ı, Cecily'yi ve Magnus'u parlayan bir sessizlik baloncuğunun içinde hapseden, somut bir kubbe belirdi. Cecily onun arkasından etraflarındaki odayı, savaşan otomatları, Bridget'in kara lekeli kılıcıyla sağı solu kesip biçişini hala görebiliyordu. Ama içerisi tamamen sessizdi.

Cecily çabucak Magnus'a baktı. "Koruyucu bir duvar yarattınız."

"Evet." Adam Henry'ye yoğunlaşmıştı. "Çok iyi."

"Hepimizin etrafına duvar dikip o şekilde devam edemez miydiniz? Hepimizi koruyamaz mıydınız?"

Magnus başını iki yana salladı. "Büyü enerji gerektirir, küçüğüm. Öyle bir korumayı ancak kısa süreliğine devam ettirebilirdim ve duvar yıkıldığında, *onlar* üzerimize üşüşürdü." Öne eğilerek bir şey mırıldandı, mavi bir kıvılcım parmak uçlarından Henry'nin tenine sıçradı. Soluk mavi ateş Henry'nin tenine gömülür gibi oldu, Magnus bir kibritin ucunu bir barut çizgisine dokundurmuş gibi, Henry'nin kollarında ateşten izler yürüdü, boynunu ve yüzünü sarıp sarmaladı. Henry'nin bedeni sarsıldığında, başı öne savrulduğunda onu tutan Charlotte sertçe nefes aldı.

Henry'nin gözleri birden açıldı. Bu gözlerde de damarlarında dolaşan mavi ateş vardı. "Ben..." Sesi pürüzlüydü. "Ne oldu?"

Charlotte gözyaşlarına boğuldu. "Henry! Ah, bir tanecik Henry'ciğim!" Adamı kucaklayarak telaşla öptü, Henry de parmaklarını onun saçlarına doladı. Magnus da Cecily de gözlerini kaçırdı.

Charlotte Henry'yi sonunda bıraktığında ama saçlarını okşamaya ve mırıldanmaya devam ederken Henry doğrulup oturmaya çalıştı ve tekrar yere yığıldı. Magnus'la göz göze geldi. Magnus gözlerini yorgunluk ve başka bir duyguyla yere çevirerek onunkilerden kaçırdı. Bu, Cecily'nin kalbinin sıkışmasına sebep olan bir duyguydu.

Biraz korkmuş görünen Charlotte, "Henry," dedi, "canın çok mu yanıyor? Ayağa kalkabilir misin?"

"Canım pek yanmıyor," dedi Henry. "Ama ayağa kalkamıyorum. Bacaklarımı hiç hissedemiyorum."

Magnus hala yere bakıyordu. "Üzgünüm," dedi. "Büyünün yapamadığı bazı şeyler, dokunamadığı bazı yaralar vardır."

Charlotte'ın yüzündeki ifade feciydi. "*Henry...*"

"Hala Portal açabilirim," diye araya girdi Henry. Ağzının kenarından sızan kanı kol ağzıyla sildi. "Buradan kaçabiliriz. Geri çekilmemiz gerek." Dönmeye, etrafına bakmaya çalışınca yüzü buruştu, soldu. "Ne oluyor?"

"Sayıca bize çok üstünler," dedi Cecily. "Herkes canını kurtarmak için savaşıyor..."

"Kazanmak için değil, canlarını kurtarmak için, öyle mi?" diye sordu Henry.

Magnus başını iki yana salladı. "Kazanamayız. Umut yok. Çok fazlalar."

"Ya Tessa ve Will?"

"Will onu bulmuş," dedi Cecily. "Burada, bu odadalar."

Henry gözlerini kapadı, sertçe nefes aldı, sonra gözlerini tekrar açtı. Mavi pırıltı çoktan solmaya başlamıştı. "O halde Portal açmamız gerek. Ama önce herkesin dikkatini çekmeliyiz. Hepimiz Portal'dan geçip Enstitü'ye gitmeyelim diye, onları otomatlardan ayırmalıyız. İhtiyacımız olan son şey o Cehennem Araçları'ndan birinin Londra'ya gelmesi." Magnus'a baktı. "Elini ceketimin cebine sok."

Magnus uzanırken Cecily onun elinin hafifçe titrediğini gördü. Etraflarındaki koruyucu duvarı somut tutmak belli ki ona bir şeylere mal oluyordu.

Magnus elini Henry'nin cebinden çekti. Elinde üzerinde görünür bir menteşe ya da açılma yeri olmayan ufak, altın rengi bir kutu vardı.

Henry güçlükle konuştu. "Cecily -lütfen al onu. Al ve fırlat. Fırlatabildiğin kadar sertçe."

Magnus titreyen parmaklarla kutuyu Cecily'ye verdi. Kutu Cecily'nin eline ılık geldi ama kız bunun, içindeki ısıdan mı,

yoksa Henry'nin cebinde durmasından mı kaynaklandığını bilemedi.

Cecily Magnus'a baktı. Adamın yüzü gergindi. "Duvarı indiriyorum," dedi. "Fırlat, Cecily."

Ellerini kaldırdı. Kıvılcımlar uçuştu. Duvar pırıltılar saçarak yok oldu. Cecily kolunu geriye çekti ve kutuyu fırlattı.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Sonra boğuk bir içe patlama yaşandı. Odadaki her şey dev bir deliğin içine çekiliyormuş gibi, ses de içe çekilerek yok oldu. Cecily'nin kulakları tıkanıp açıldı ve kız başını iki eliyle tutarak kendisini yere attı. Magnus da dizlerinin üzerindeydi. Odada muazzam bir rüzgar eserken küçük grupları birbirine iyice sokuldu.

Rüzgar kükredi ve odadaki mekanik yaratıklar tökezleyip yere yığılmaya başlarken rüzgarın sesine kopan metallerin gıcırtısı eklendi. Cecily, Gabriel'ın ayaklarının dibine düşen bir otomatın yolundan hızla kaçtığını, otomatın demir kollarıyla bacaklarını nöbet geçiriyormuş gibi sallamaya başladığını, kasıldığını gördü. Cecily'nin gözleri Will'e ve onun yanında dövüşen, başlığı geriye düşmüş Sessiz Kardeş'e çevrildi. Cecily olan biten onca şeyin arasında bile, gördüğü şeyin şokunu derinden hissetti. Zachariah Kardeş, o, Jem'di. Cecily de, diğerleri de Jem'in Sessiz Kardeş olmak, ya da bunu denerken ölmek için Sessiz Şehir'e gittiğini biliyordu ama onun şimdi burada onlarla, alıştığı gibi Will'in yanı başında savaşacak kadar iyi olması, bu kadar gücünün olması...

Bir mekanik canavar Will'le Jem'in arasında yere yığılarak onları birbirinden ayrılmaya zorlarken bir şangırtı duyuldu. Odadaki hava, fırtına öncesi gibi kokuyordu.

"*Henry...*" Charlotte'ın saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu.

Henry'nin yüzü acıdan gerilmişti. "Bu, bu bir tür Pyxis. İblis ruhlarını bedenlerinden ayırmak için bir yol. Ölümden önce. Onu kusursuzlaştırmaya vaktim olmadı. Ama denemeye değer gibi geldi."

Magnus sendeleyerek ayağa kalktı. Bükülen metal sesini ve tiz iblis çığlıklarını bastırmak için sesini yükselterek "Buraya gelin! Hepiniz! *Toplanın, Gölge Avcıları!*" dedi.

Bridget olduğu yerde kaldı. Hala hareketleri kesik kesik, düzensiz hale gelmiş olan iki otomatla savaşıyordu. Ama diğerleri onlara doğru koştu: Will, Jem, Gabriel... ama Tessa neredeydi? Cecily, Will'in, Tessa'nın yokluğunu kendisiyle aynı anda fark ettiğini gördü. Will, elini Jem'in koluna koyarak döndü ve mavi gözleriyle odayı taradı. Cecily onun dudaklarının "Tessa" kelimesini oluşturduğunu gördü ama rüzgarın daha da yükselen sesi ve metal gıcırtıları herhangi bir ses duymasına engel oldu...

"*Dur!*"

Kubbenin tepesinden aşağı, yıldırıma benzer gümüşi bir ışık indi ve odada bir çarkıfeleğin kıvılcımları gibi patladı. Rüzgar yavaşlayarak durdu, odada çınlayan bir sessizlik kaldı.

Cecily başını kaldırıp baktı. Yukarıdaki kubbedeki geçitte, üzerinde iyi kesilmiş, siyah bir takım elbise olan, kızın hemen tanıdığı bir adam duruyordu.

O, Mortmain'di.

"*Dur!*"

Ses odada yankılanarak Tessa'nın damarlarındaki kanın buz kesmesine yol açtı. Mortmain. Kız, Armaros'un onu sürüklediği oyuğun önünü kapatan taş sütunun ötesindeki hiçbir şeyi göremese de onun konuşmasını, sesini tanıdı. İblis makine onu sıkı sıkı tutmuş, oda boğuk bir patlamayla sarsılırken, ardından sert, şiddetli bir rüzgar oyuklarının önünden esip onlara dokunmadan geçerken kollarını hiç gevşetmemişti.

Şimdi odaya sessizlik çökmüştü ve Tessa onu tutan metal kollardan kurtulmayı, odaya koşmayı ve arkadaşlarından, sevdiklerinden herhangi birinin zarar görüp görmediğine, hatta öldürülüp öldürülmediğine bakmayı çok istiyordu. Ama Armaros'la mücadele etmek, bir duvarla mücadele etmekten farksızdı. Tessa yine de, Mortmain'in sesi odada tekrar çınlarken ona tekmeler savurdu.

"Bayan Gray nerede? Onu bana getirin."

Armaros'tan bir gümbürtü yükseldi ve yaratık hareketlendi. Tessa'yı kollarından tutup kaldırarak oyuktan ana odaya taşıdı.

Odaya kaos hakimdi. Otomatlar donakalmış, efendilerine bakıyorlardı. Birçoğu yere yığılmış ya da kesilip parçalanmıştı. Yer, kan ve yağ karışımı bir sıvıyla kayganlaşmıştı.

Gölge Avcıları ve arkadaşları odanın ortasında, daire şeklinde duruyordu. Cyril yere diz çökmüş, bacağına kanlı, yırtık bir bandaj sarılıydı. Henry onun yakınındaydı, Charlotte'ın kollarının arasında yarı oturuyor, yarı yatıyordu. Yüzü çok solgundu... Tessa'nın gözleri, başını kaldırıp onu gören Will'inkilerle buluştu. Will'in yüzünde bir üzüntü ifadesi belirip kayboldu ve çocuk yürümeye yeltendi. Jem onun kolunu tuttu. Onun gözleri de Tessa'nın üzerindeydi ve bu gözler iri, koyu renk ve korku doluydu.

Tessa gözlerini ikisinden de ayırıp yukarı, Mortmain'e baktı. Adam kürsüdeki bir vaiz gibi, yukarıdaki geçidin parmaklığının önünde duruyor ve dudak büküyordu. "Bayan Gray," dedi. "Bize katılmanız ne hoş!"

Tessa yanağının içinde, otomatın tırnaklarının kestiği yerde kan tadı alarak tükürdü.

Mortmain kaşını kaldırdı. "Onu yere bırak," dedi Armaros'a. "Ellerin omuzlarında dursun."

İblis usulca gülerek bu emri yerine getirdi. Tessa'nın çizmeleri yere değer değmez kız omurgasını dikleştirdi, çenesini kaldırdı ve Mortmain'e kötü kötü baktı. "Gelini düğünden önce görmek kötü şans getirir," dedi.

"Kesinlikle," dedi Mortmain. "Ama kime kötü şans getirir?"

Tessa etrafına bakmadı. Onca otomatı ve onların karşılarında duran bir avuç yaralı Gölge Avcısı'nı görmek, ona çok acı veriyordu. "Nefilimler çoktan kalenize girdi," dedi Tessa.

"Arkalarından başkaları gelecek. Otomatlarınızın etrafını sarıp onları yok edecekler. Hemen, şimdi teslim olursanız belki canınızı bağışlarlar."

Mortmain başını geriye atarak güldü. "Bravo, hanımefendi," dedi. "Etrafınız yenilgiyle çevrili ama benden teslim olmamı talep ediyorsunuz."

Will, "Biz yenilmedik..." diye söze başlayınca Mortmain dişlerinin arasından, yankılı odada duyulabilen bir nefes verdi. Otomatlar hep birlikte başlarını Will'e doğru çevirdi. Hareketlerinin eşzamanlılığı korkunçtu.

"Sizden tek kelime duymak istemiyorum, Nefilimler," dedi Mortmain. "İçinizden biri bir daha konuştuğunda, son kez nefes almış olacak."

"Onları bırak, gitsinler," dedi Tessa. "Bunun onlarla ilgisi yok. Onlar gitsin, ben burada kalayım."

"Elinizde hiçbir şey yokken pazarlık ediyorsunuz," dedi Mortmain. "Diğer Gölge Avcıları'nın size yardım etmeye geldiğini sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Şu anda ordumun büyük bir kısmı, Konsey'inizi parça parça etmekle meşgul." Tessa Charlotte'ın boğuk bir sesle, kısa bir nefes aldığını duydu. "Nefilimler'in tek bir yerde toplanması, bu şekilde onları tek bir hamlede yok etmeme izin vermeleri akıllıca."

"Lütfen," dedi Tessa. "Onlardan elinizi çekin. Nefilimler'e karşı düşmanlığınızda haklısınız. Ama hepsi ölürse, intikamınızdan kim ders alacak? Kim kefaret ödeyecek? Geçmişten

ders alacak kimse kalmazsa, dersi devam ettirecek kimse kalmamış olur. Bırakın, yaşasınlar. Dersinizi geleceğe taşısınlar. Onlar sizin mirasınız olabilir."

Mortmain onun sözlerini tartıyormuş gibi başını düşünceli bir tavırla salladı. "Canlarını bağışlayacağım ve onları tutsak olarak buraya hapsedeceğim. Onların tutsaklığı sizin bana iyi davranmanızı ve itaat etmenizi sağlayacak," -sesi sertleşti- "çünkü, onları seviyorsunuz ve kaçmaya çalıştığınız takdirde *hepsini* öldüreceğim." Duraksadı. "Ne dersiniz, Bayan Gray? Cömertçe davrandım ve şimdi teşekkürü hak ediyorum."

Odadaki tek ses otomatların gıcırtısı ve Tessa'nın kanının kendi kulaklarındaki uğultusuydu. Tessa şimdi Bayan Black'in arabada ne demek istediğini anlıyordu. *Onlar hakkında ne kadar çok şey bilirseniz, onlara karşı ne kadar büyük sempati beslerseniz, onları yok etmek için o denli etkili bir silah olacaksınız.* Tessa tamamen onlara benzemese de, Gölge Avcıları'ndan biri haline gelmişti. Onları önemsiyor, seviyordu ve Mortmain bu ilgiyle sevgiyi onun elini zorlamak için kullanacaktı. Tessa, sevdiği az sayıda kişiyi kurtarmak için hepsini korkunç bir kadere mahkum edecekti. Ama Will'le Jem'i, Charlotte ve Henry'yi, Cecily ve diğerlerini ölüme mahkum etmek düşünülemez bir şeydi.

"Evet." Jem'in -yoksa Will'in mi?- boğuk bir ses çıkardığını duydu. "Evet, bunu kabul ediyorum." Başını kaldırdı.

"İblise beni bırakmasını söyleyin, ben de yukarı, yanınıza geleyim."

Mortmain'in gözlerinin küçüldüğünü gördü. "Hayır," dedi Mortmain. "Armaros, kızı bana getir."

İblis kollarını daha sıkı tuttu. Tessa acıdan dudağını ısırdı. Boynundaki mekanik melek onu anlarmış gibi seğirdi.

Çok az kişi onları koruyan tek bir melek olduğunu iddia edebilir. Ve sen onlardan birisin.

Tessa elini boynuna götürdü. Melek parmaklarının altında, nefes alırcasına, ona bir şey söylemek istercesine titreşir gibiydi. Tessa onu daha sıkı tuttu, kanatlarının uçları eline battı. Tessa rüyasını düşündü.

Böyle mi görünüyorsun?

Olduğum şeyin yalnızca bir parçasını görüyorsun. Gerçek şeklimde, ihtişamım ölümcüldür.

Armaros'un elleri, Tessa'nın kollarını daha da sıktı.

Mekanik meleğinizin içinde, bir meleğin ruhunun bir parçası hapsolmuştur, demişti Mortmain. Tessa mekanik meleğin Will'in omzunda bıraktığı beyaz yıldız izini düşündü. Meleğin pürüzsüz, güzel, hareketsiz yüzünü, Bayan Black'in arabasından aşağıdaki dalgalı sulara düşerken onu tutan serin elleri düşündü.

İblis onu yerden kaldırdı.

Tessa rüyasını düşündü.

Tessa derin bir nefes aldı. Yapmak üzere olduğu şeyin mümkün mü, yoksa delilikten mi ibaret olduğunu bilmiyor-

du. Armaros onu tutup kaldırırken Tessa gözlerini kapadı, aklıyla mekanik meleğin *içine* uzandı. Bir an için karanlık bir boşluğa düşer gibi oldu. Sonra gri bir arafta ışığı, o ruh kıvılcımını, o *hayatı* aramaya başladı…

İşte oradaydı: Ani bir kıvılcım, bir şenlik ateşi, şimdiye kadar gördüğü bütün alevlerden daha parlak bir alev. Tessa ona uzandı, onu, tenini yakıp kavuran beyaz ateş halatını kendisine sardı. Yüksek sesle çığlık attı…

Ve değişti.

Damarlarında akkor bir ateş dolaştı. Tessa birden uzadı, dövüş kıyafetleri yırtılarak üzerinden düştü, etrafında göz kamaştırıcı bir ışık parladı. Tessa ateşti. Tessa kayan bir yıldızdı. Armaros'un kolları vücudundan kopar gibi ayrıldı, makine hiç ses çıkarmadan eridi, çözündü. Tessa'nın içinde parlayan ilahi ateş onu kavurmuştu.

Tessa uçuyordu, yukarı uçuyordu. Hayır, yükseliyor, *büyüyordu*. Kemikleri esneyerek uzadı. Dışa ve yukarı doğru çekilen bir kafes gibi, akıl almaz bir biçimde irileşti. Teni altın rengine dönmüştü. Tessa eski peri masalındaki fasulye sırığı gibi uzadıkça uzarken teni esneyerek yırtıldı ve yırtıldığı noktalarda, yaralarından altın rengi iltihap aktı. Başından akkor metal rendelerini andıran bukleler çıktı ve yüzünü sardı. Ve sırtından kuşlarınkinden daha büyük, muazzam kanatlar çıktı.

Tessa dehşete kapılması gerektiğini düşündü. Aşağı baktığında Gölge Avcıları'nın ağızları açık halde ona bakıyordu.

tığını gördü. Oda kör edici, Tessa'dan dışarı dökülen bir ışıkla doluydu. Tessa, Ithuriel'e dönüşmüştü. Meleklerin ilahi ateşi içinde parlıyor, kemiklerini kavuruyor, gözlerini yakıyordu. Ama Tessa içinde yalnızca çeliksi bir sükunet hissediyordu.

Şimdi boyu altı metreydi. Dehşetten donakalmış, balkonun demirini sıkı sıkı kavramış olan Mortmain'in göz hizasındaydı. Ne de olsa mekanik melek, onun Tessa'nın annesine verdiği hediyeydi. Mortmain onun bu şekilde kullanılacağını hiç hayal etmemiş olmalıydı.

"Bu mümkün değil!" dedi adam boğuk bir sesle. "Mümkün değil…"

Tessa, *Sen Cennet'in bir meleğini hapsettin*, dedi ama konuşan kendi sesi değil, Ithuriel'in onun aracılığıyla konuşan sesiydi. Meleğin sesi, Tessa'nın vücudunun içinde, bir gongun çınlaması gibi yankılandı. Tessa hayal meyal, kalbinin atıp atmadığını merak etti -meleklerin kalbi olur muydu? Bu, Tessa'yı öldürecek miydi? Öldürecek olsa bile, buna değerdi. *Hayat yaratmaya kalkıştın. Hayat, Cennet'in bağışıdır. Ve Cennet düzenbazları hoş görmez.*

Mortmain kaçmak için döndü. Ama bütün insanlar gibi o da ağır hareket ediyordu. Tessa eliyle, Ithuriel'in eliyle uzandı ve koşan Mortmain'i yakalayarak ayaklarını yerden kesti. Meleğin kavrayışı onu kavurunca, Mortmain çığlığı bastı. Şimdiden yanmaya başlamış, kıvranıyordu. Tessa onu daha

da sıkı tutarak vücudunu ezdi, kızıl kan ve beyaz kemiklerden oluşan bir pelteye çevirdi.

Tessa parmaklarını açtı. Mortmain'in ezilmiş bedeni yere, adamın kendi otomatlarının arasına düştü. Bir bina yıkılıyormuş gibi odada bir sarsıntı oldu ve metalin kulak delen gıcırtısı duyuldu. Ardından otomatlar teker teker düşmeye, yere yığılmaya başladı. Efendileri olmayınca, yine cansız varlıklara dönüşmüşlerdi. Gölge Avcıları kurumakta olan, teker teker ölen metal çiçeklerle dolu bir bahçenin ortasındaydı ve etraflarına hayretle bakıyorlardı.

Tessa o anda hala kalbinin olduğunu fark etti. Çünkü o kalp, arkadaşlarını sağ salim görünce mutlulukla yerinden sıçradı. Ama altın elleriyle onlara uzanırken -bu ellerden biri kızıldı, Mortmain'in kanı Ithuriel'in altın rengi irinine karışmıştı- arkadaşları Tessa'nın etrafındaki pırıl pırıl ışıktan kaçtı. Tessa, *Hayır, hayır*, demek istiyordu, *sizi asla incitmem!* Ama ağzından hiç ses çıkmıyordu. Tessa konuşamıyor, içi çok büyük bir güçle yanıyordu. Kendisine dönmek, tekrar Değişip Tessa olmak için bir yol bulmaya çalıştı ama o ateşin içinde, güneşin merkezine düşmüş gibi kaybolmuştu. Alevlerin ızdırabı içinde patladı ve Tessa düşmeye başladığını, mekanik meleğinin boynunu alevden bir kement gibi aşağı çektiğini hissetti. *Lütfen*, diye düşündü ama her şey alev alev bir ateşti. Tessa hiçbir şey hissetmez oldu ve ışığın içine düştü.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

22

BORAZANDAKİ GÖKGÜRÜLTÜSÜ

Ruh bedenden ayrılabilir ama senle ben
Bir olacağız
Borazanda gökgürültüsü kopana dek.
-Algernon Charles Swinburne, "Laus Veneris"

Mekanik yaratıklar Tessa'yı pençeleyerek kara sislerin içinden çıkardı. Kızın damarlarında ateş dolaşıyordu ve aşağı baktığında teninin çatlak olduğunu, su topladığını, kollarından sel gibi altın irinin aktığını gördü. Cennet'in sonsuz ovalarını, insanları kör edecek bir ateşle hiç sönmeden yanan bir gök-

yüzü gördü. Kenarları jilet gibi keskin, gümüşi bulutlar gördü ve meleklerin kalplerinin içindeki buz gibi boşluğu hissetti.

"*Tessa,*" Konuşan Will'di. Tessa onun konuşmasını nerede olsa tanırdı. "*Tessa, uyan, uyan! Tessa, lütfen!*"

Tessa onun sesindeki acıyı duyabiliyordu ve uzanıp ona dokunmak istiyordu ama kollarını kaldırdığında alevler yükselerek parmaklarını kavurdu. Kızın elleri kül oldu ve sıcak rüzgarda uçup gitti.

Tessa, ateş ve kabusların sebep olduğu hezeyan içinde, yatağında dönüp duruyordu. Etrafında buruşmuş çarşaflar terden ıslanmış, saçları sırılsıklam olarak şakaklarına yapışmıştı. Hep beyaz olan teni neredeyse şeffaflaşmış, teninin altındaki damarlar, kemiklerinin şekli görünüyordu. Mekanik meleği boynundaydı. Kız arada bir kolyesine el atıyor, sonra dokunuşu ona acı vermiş gibi, kayıp bir sesle bağırıyordu.

"Çok acı çekiyor." Charlotte bir bezi soğuk suya batırdı ve Tessa'nın alev alev alnına bastırdı. Bez ona dokununca kız yumuşak bir itiraz sesi çıkardı ama hareket edip Charlotte'ın elini itmedi. Charlotte bunun soğuk bezlerin ona iyi gelmesinden kaynaklandığını düşünmek istiyordu ama sebebin muhtemelen Tessa'nın tamamen tükeniyor olması olduğunu biliyordu. "Yapabileceğimiz başka bir şey yok mu?"

Meleğin ateşi vücudunu terk ediyor. Charlotte'ın yanında duran Enok Kardeş tuhaf, her yöne dağılan bir fısıltıyla

konuşmuştu. *Ne kadar sürmesi gerekiyorsa, o kadar sürecek. Ateş sönünce acısı dinecek.*

"Ama hayatta kalacak mı?"

Şimdiye kadar kaldı. Sessiz Kardeş'in sesi kulağa kasvetli geliyordu. *Ateş onu öldürmeliydi. Normal bir insanı öldürürdü. Ama o yarı Gölge Avcısı, yarı iblis ve ateşini içine aldığı melek tarafından korunuyordu. Melek, ateşin parlayıp kendi cismani bedenini yaktığı son anlarda bile onu korudu.*

Charlotte, Cadair Idris'in altındaki daire şeklindeki odayı, Tessa'nın öne çıkıp kızdan ateşe dönüştüğü, ateşten bir sütun gibi parladığı, saçlarının kıvılcımdan dokunaçlar haline geldiği, o kör edici ve dehşet verici ışığı hatırlamaktan kendisini alamadı. Henry'nin yanında, yerde çömelmekte olan Charlotte meleklerin öyle yanıp da nasıl hayatta kalabildiğini merak etmişti.

Melek, Tessa'yı terk ettiğinde kız yere yığılmıştı. Giysileri paramparça üzerinden sarkıyordu ve teni kavrulmuş gibi izlerle kaplıydı. Birkaç Gölge Avcısı yere yığılan otomatların arasından kızın yanına koşmuştu ama Charlotte bunları hayal meyal hatırlıyordu. Henry için duyduğu dehşetin sarsıntılı merceğinden gördüğü sahneler: Will, Tessa'yı kollarına alıp kaldırıyor, Usta'nın kalesi arkalarında kendi üzerine yıkılıyor, koridorlarda koşarlarken kapılar çat çat kapanıyordu. Magnus'un mavi ateşi onlara kaçış yolu çiziyordu. İkinci bir Portal yaratılmıştı. Enstitü'de onları başka Sessiz Kardeşler

bekliyordu. Elleri ve yüzleri yara izleriyle kaplıydı. Henry ve Tessa'yla bir odaya kapanıp Charlotte'ı bile dışarıda bırakmışlardı. Will yüzünde perişan bir ifadeyle Jem'e dönmüştü. *Parabatai*sine uzanmıştı.

"James," demişti Will. "Sen öğrenebilirsin ona ne yaptıklarını, hayatta kalıp kalmayacağını..."

Ama Enok Kardeş aralarına girmişti. *Onun adı James Carstairs değil*, demişti. *Artık adı Zachariah.*

Will'in bakışı, elini indirişi. "Bırakın, kendi adına konuşsun."

Ama Jem yalnızca dönüp hepsinden uzaklaşmış, Enstitü'yü terk etmiş, Will onun arkasından inanmazlıkla bakmıştı ve Charlotte onların tanıştığı anı hatırlamıştı: *Gerçekten ölecek misin? Çok üzgünüm.*

Tessa'nın hikayesini duraksaya duraksaya hepsine anlatan, hala afallamış ve olanlara inanamaz görünen Will'di. Mekanik meleğin işlevi, makus kaderli Starkweatherlar'ın öyküsü, Tessa'nın rahme düşüşünün sıradışılığı, bunlar hep inanılmazdı. Charlotte, Aloysius'un yanılmadığını düşündü. Tessa gerçekten adamın büyük torunuydu. Tessa onun hiç tanımayacağı bir akrabasıydı. Çünkü adam Konsey katliamında öldürülmüştü.

Charlotte, Konsey odasının kapıları açıldığında ve otomatlar içeri doluştuğunda bunun nasıl bir his olabileceğini hayal etmekten kendisini alamıyordu. Konseylerin silahsız

olması şart değildi ama dövüşe hazır olmazlardı. Hem, Gölge Avcıları'nın çoğu daha önce hiç otomatla karşılaşmamıştı. Katliamı hayal etmek bile Charlotte'ın kanını donduruyordu. Gölge Avcısı dünyasındaki kaybın büyüklüğü onu derinden etkilemişti ama Tessa o fedakarlığı yapmasa kayıp çok daha büyük olurdu. Mortmain'in ölümüyle bütün otomatlar, Konsey odalarındakiler bile yok olmuş, Gölge Avcıları'nın çoğu hayatta kalmıştı ama ağır kayıplar yaşanmıştı, buna Konsolos'unki de dahildi.

Charlotte, "Yarı iblis, yarı Gölge Avcısı," diye mırıldanarak Tessa'ya baktı. "Öyleyse, nedir o?"

Nefilim kanı baskın. Yeni bir tür Gölge Avcısı. Bunun kötü bir şey olması şart değil, Charlotte.

Kardeşler Nefilim kanı sayesinde Tessa'nın üzerinde iyileştirme rünleri kullanacak kadar ileri gitmişlerdi ama rünler suya yazılmış kelimeler gibi kızın teninin içine gömülüp yok olmuştu. Charlotte, Tessa'nın köprücük kemiğine, rünün çizildiği yere dokunmak için uzandı. Kızın teni ele sıcak geliyordu.

"Mekanik meleği," diye gözlemde bulundu Charlotte. "Artık tıkırdamıyor."

Meleğin varlığı onu terk etti. Ithuriel özgür ve Tessa korunmuyor ama Usta öldüğünden ve kendisi Nefilim olduğundan, muhtemelen güvende olacaktır. İkinci kez bir kez meleğe dönüşmeye kalkışmadığı sürece. Bu onu kesinlikle öldürecektir.

"Başka tehlikeler de var."

Hepimiz tehlikelerle yüzleşmek zorundayız, dedi Enok Kardeş. Bunu, Charlotte'a Henry'nin yaşayacağını ama bir daha asla yürüyemeyeceğini söylerken kullandığı sakin, soğukkanlı iç sesle söylemişti.

Tessa yatakta kıpırdandı, kuru bir sesle bağırdı. Savaştan bu yana uykusunda bazı adlar söylüyordu. Nate'i, halasını ve Charlotte'ı çağırmıştı. Şimdiyse, yorganını şuursuzca kavrayarak "Jem," diye fısıldadı.

Charlotte, Enoch'a arkasını dönerek yine soğuk beze uzandı ve onu Tessa'nın alnına koydu. Sormaması gerektiğini biliyordu ama...

"O nasıl? Jem'imiz? O, Kardeşlik'e uyum sağlıyor mu?"

Charlotte, Enoch'un onu kınadığını hissetti. *Sana bunu söyleyemeyeceğimi biliyorsun. O artık sizin Jem'iniz değil. O artık Zachariah Kardeş. Onu unutmanız gerek.*

"Onu unutmak mı? Ben onu unutamam," dedi Charlotte. "O diğer Kardeşleriniz gibi değil Enoch, bunu biliyorsun."

Kişiyi Sessiz Kardeş yapan törenler, en derin sırlarımızdır.

"Törenleriniz hakkında bilgi vermeni istemiyorum," dedi Charlotte. "Ama birçok Sessiz Kardeş'in Kardeşlik'e girmeden önce ölümlü hayatlarıyla bağlarını kopardığını biliyorum. Fakat James bunu yapamadı. Onu hala dünyaya bağlayan ipler var." Sert nefesler alıp verirken göz kapakları pır pır eden Tessa'ya baktı. "Bu ikisini birbirine bağlayan ip ve gerektiği

gibi koparılmadığı takdirde, ikisine birden zarar vereceğinden korkuyorum."

"O geliyor, o benim tatlım
Öyle neşeli, öyle şen ki
Kalbim onu duyunca hızlanıyor
Yatağımda toprak olsa bile
Küllerim onu duyar, dans ederdi
Asırlar boyunca cansız yatsam
Toprak ayaklarının altında titrerdi
Ve çiçekler allı morlu açardı."

Henry sinirle, "Ah, Tanrı aşkına!" diyerek sabahlığının mürekkep lekeli kol ağızlarını sıvadı. "Bu kadar moral bozucu olmayan bir şey okuyamaz mısın? İçinde iyi bir savaş olan bir şey."

Will ayaklarını şöminenin karşısındaki puftan indirirken, "Tennyson'ın şiiri," dedi. Salondalardı. Henry'nin koltuğu ateşe yaklaştırılmıştı ve kucağında bir çizim defteri vardı. Cadair Idris'teki savaştan bu yana olduğu gibi hala solgundu ama rengi geri dönmeye başlıyordu. "Aklını geliştirir."

Henry cevap veremeden kapı açıldı ve içeri yorgun görünen, bol elbisesinin dantelli kol ağızları suyla ıslanmış olan Charlotte girdi. Will hemen kitabını bıraktı, Henry de başını çizim defterinden kaldırarak ona soru sorar gibi baktı.

Charlotte gözlerini bir Will'e, bir Henry'ye çevirdi; sehpanın üzerinde, gümüş demliğin yanında duran kitabı görmüştü. "Henry'ye okuyor muydun, Will?"

"Evet, şiirle dolu, sıkıcı, feci bir şey." Henry'nin bir elinde kalem vardı. Dizlerinin üzerine çektiği battaniyenin üzeri de kağıtlarla doluydu.

Henry, Sessiz Kardeşler'in tedavisinin bile onu tekrar yürütemeyeceği haberini, her zamanki metanetiyle karşılamıştı. Ve kendisini iten tekerleklerle başka birçok teçhizata sahip, Bath sandalyesine benzer ama daha iyi bir tekerlekli sandalye tasarlaması gerektiğine dair sağlam bir inançla. Sandalyenin merdiven inip çıkabilmesi, böylece kendisine mahzendeki icatlarına ulaşma imkanı vermesi konusunda azimliydi. Will'in ona "Maud"dan parçalar okuduğu son bir saat boyunca çizimler yapmıştı ama zaten şiir hiçbir zaman Henry'nin ilgi alanına girmemişti.

"Eh, sen görevinden azat edildin, Will, sen de daha fazla şiire katlanmayacaksın, Henry," dedi Charlotte. "Eğer istersen notlarını toplamana yardım edebilirim, sevgilim..." Kocasının koltuğunun arkasına geçti ve omzunun üzerinden uzanarak dağınık kağıtları toplayarak düzgünce bir tomar haline getirdi. Charlotte bu işi yaparken Henry onun bileğini tuttu ve kadına öyle büyük bir güven ve sevgiyle baktı ki, Will minicik bıçaklar tenini kesiyormuş gibi hissetti.

Will, Charlotte'la Henry'ye mutluluklarını çok görüyor değildi. Ama Tessa'yı düşünmeden edemiyordu. Bir zamanlar içinde büyüttüğü, sonradan bastırdığı onca umudu. Tessa'nın kendisine hiç öyle bakıp bakmadığını merak etti. Baktığını sanmıyordu. Will onun güvenini yok etmek için çok uğraşmıştı ve tek istediği bu güveni onun için yeniden inşa etmek olsa da, korkmaktan kendisini alamıyordu...

Karanlık düşünceleri bir kenara iterek ayağa kalktı; Tessa'yı görmeye gideceğini bildirecekti. O konuşamadan kapı çalındı ve içeri sebepsiz yere tedirgin görünen Sophie girdi. Tedirginliği bir saniye sonra, Sorgucu da onun peşinden odaya girdiğinde açıklama buldu.

Adamı Konsey toplantılarında, tören cüppeleriyle görmeye alışık olan Will, gri jeketataylı ve koyu renk pantolonlu, haşin görünüşlü adamı neredeyse tanımayacaktı. Adamın yanağında, daha önce orada olmayan kırmızı bir yara izi vardı.

"Sorgucu Whitelaw." Charlotte doğruldu ve yüzü birden ciddileşti. "Ziyaretinizi neye borçluyuz?"

Sorgucu, "Charlotte," dedi ve elini uzattı. Elinde Konsey'in mührüyle kapatılmış bir mektup vardı. "Sana bir mesaj getirdim."

Charlotte ona hayretle baktı. "Onu postayla gönderiverseniz olmaz mıydı?"

"Bu mektup çok önemli. Onu derhal okuman gerek."

Charlotte yavaşça uzanıp mektubu aldı. Zarfın kapağını çekti, sonra kaşlarını çatarak masasından mektup açacağı almak

için odada yürüdü. Will bu fırsatı kullanarak Sorgucu'ya fark edilmeden uzun uzun baktı. Adam Charlotte'a çatık kaşlarla bakıyor, Will'iyse tamamen görmezlikten geliyordu. Will, Sorgucu'nun yanağındaki yara izinin Konsey'in Mortmain'in otomatlarıyla yaptığı savaşın kalıntısı olup olmadığını merak etmekten kendisini alamadı.

Will hepsinin o dağın altında öleceğinden emindi. Ta ki Tessa bir meleğin ihtişamıyla alev alana ve Mortmain'i bir ağaca isabet eden bir yıldırım gibi ezene dek. Bu, Will'in hayatında gördüğü en inanılmaz şeylerden biriydi ama Tessa Değişim'in ardından, kanlar akıtarak, şuursuz halde yere düştüğünde ve bütün çabalarına rağmen hiçbiri onu uyandıramadığında Will'in hayreti çabucak dehşete dönüşmüştü. Yorgunluktan tükenmek üzere olan Magnus, Henry'nin yardımıyla, güçlükle de olsa Enstitü'ye dönen bir Portal açabilmişti ve Will ondan sonrasını yorgunluk, kan ve korkuyla dolu, bulanık sahneler halinde hatırlıyordu. Yaralılarla ilgilenmeleri için başka Sessiz Kardeşler çağrılmış, Konsey'den otomatlar Mortmain'in ölümüyle parçalanmadan önce, savaşta ölen niceleriyle ilgili haberler gelmişti. Ve Tessa, Tessa konuşmuyor, uyanmıyordu. Sessiz Kardeşler tarafından odasına götürülmüştü ve Will onunla gidememişti. Kocası da, kardeşi de olmadığından yalnızca olduğu yerde durup Tessa'nın arkasından bakabilmiş, kan lekeli ellerini sıkıp açmıştı. Kendisini hiç o anki kadar çaresiz hissetmemişti.

Ve Jem'i bulmak için döndüğünde, korkusunu dünyada Tessa'yı onun kadar seven tek kişiyle paylaşmak istediğinde Jem'in gitmiş, Kardeşler'in emriyle Sessiz Şehir'e dönmüş olduğunu, dahası veda bile etmeden gittiğini öğrenmişti.

Cecily onu yatıştırmaya çalışsa da, Will'in Jem'e, Konsey'e ve Jem'in Sessiz Kardeş olmasına izin verdiği için Kardeşlik'in kendisine duyduğu öfke dinmemişti. Gerçi Will bunun adil olmadığını, bunun Jem'in kararı ve onu hayatta tutmanın tek yolu olduğunu biliyordu. Ve Will, Enstitü'ye döndüklerinden beri kendisini sürekli deniz tutmasından muzdaripmiş gibi hissediyordu. Sanki yıllardır demir almamış ama şimdi ipi kesildiği için akıntıyla birlikte yüzen, hangi yöne gideceği konusunda hiçbir fikri olmayan bir gemiydi. Ve Tessa...

Charlotte mektubu açıp okurken yırtılan kağıdın sesi düşüncelerini böldü; Charlotte'ın beti benzi atmıştı. Kadın gözlerini Sorgucu'ya dikti. "Bu bir tür şaka mı?"

Sorgucu'nun kaşları daha da çok çatıldı. "Bunda hiçbir şaka yok, seni temin ederim. Verecek cevabın var mı?"

Henry başını kaldırıp "Lottie," dedi; kızıl saçlarından bile endişe ve sevgi yayılır gibiydi. "Lottie, sorun nedir, ne oldu?"

Charlotte ona, sonra tekrar Sorgucu'ya baktı. "Hayır," dedi. "Henüz bir cevabım yok."

"Konsey istemiyor..." diye söze başlayan adam, o anda Will'i ilk kez görmüş gibi oldu. "Seninle baş başa konuşabilir miyim, Charlotte?"

Charlotte sırtını dikleştirdi. "Will'i de, Henry'yi de göndermeyeceğim."

İkisinin gözleri buluştu. Will, Henry'nin ona tedirginlikle baktığını biliyordu. Charlotte'ın Konsey'le olan anlaşmazlığının ve Konsolos'un ölümünün ardından, hepsi Konsey'in bir tür cezai karara varmasını soluklarını tutarak beklemişlerdi. Enstitü'deki varlıkları, onlara kalıcı gelmiyordu. Will bunu Charlotte'ın ellerinin hafifçe titreyişinden, ağzının gerilişinden görebiliyordu.

Will birden Jem ya da Tessa'nın, konuşabileceği, Charlotte için ne yapabileceğini sorabileceği birinin yanında olmasını diledi. Charlotte'a çok şey borçluydu.

"Önemli değil," dedi Will ayağa kalkarak. Gözlerini açmasa da, onu tanımasa da Tessa'yı görmek istiyordu. "Zaten gidecektim."

"Will..." diye itiraz etti Charlotte.

Will tekrar, "Önemli değil, Charlotte," dedi ve Sorgucu'nun yanından geçerek kapıya yürüdü. Koridora çıktığında bir an için duvara yaslanarak kendini topladı. Kendi sözlerini hatırlamaktan kendisini alamadı. Tanrı aşkına, bunlar milyon yıl önce söylenmiş gibiydi ve şimdi ona hiç komik gelmiyordu: *Konsolos mu? Kahvaltı saatinde geldi, öyle mi? Daha neler göreceğiz? Çay saatinde de Sorgucu mu gelecek?*

Enstitü Charlotte'ın elinden alındığı takdirde...

Hepsi evlerini kaybettikleri takdirde...

Tessa...

Will bu düşünceyi tamamlayamadı. Tessa yaşayacaktı, yaşamak zorundaydı. Will koridorda yürümeye başlarken Galler'in mavilerini, yeşillerini ve grilerini düşündü. Belki Enstitü kaybedildiği takdirde Cecily'yle oraya dönüp anavatanlarında kendilerine bir hayat kurabilirlerdi. Bu Gölge Avcısı hayatı olmazdı ama Will, Charlotte, Henry, Jem, Tessa, Sophie, hatta kahrolası Lightwoodlar olmadan Gölge Avcısı olmak istemiyordu. Onlar onun ailesiydi, onun için çok değerlilerdi. Will yine çok önemli bir şeyi bir anda ve çok geç fark ettiğini düşündü.

"Tessa. Uyan! Lütfen, uyan!"

Şimdi Sophie'nin sesi karanlığı yarıyordu. Tessa mücadele ederek gözlerini bir an için açtı. Enstitü'deki yatak odasını, tanıdık mobilyaları, açık perdeleri, cılız gün ışığının zeminde ışıktan kareler çizdiğini gördü. O görüntüye tutunmaya çalıştı. Ateş ve kabuslar arasında böyle bilinç anları yaşıyordu ama bu anlar hiçbir zaman birine uzanabileceği, konuşabileceği kadar uzun sürmüyordu. Tessa, *Sophie,* diye fısıldamaya çalıştı ama kuru dudaklarından kelimeler dökülmedi. Tessa'nın gözlerinin önünde bir yıldırım parıltısı belirdi ve dünya paramparça oldu. Enstitü parçalara bölünüp ondan uzaklaşınca, karanlığa karışınca Tessa bağırdı ama yine sesi çıkmadı.

Lightwood kardeşlerin küçüğü günün büyük bir kısmını Enstitü'de kızı arayıp bulamayarak -bunun bariz olmadığını

umsa da- geçirdikten sonra Gabriel'a Cecily'nin ahırda olduğunu söyleyen kişi, Cyril oldu.

Alacakaranlık çökmüştü ve ahır gaz lambalarının sıcak, sarı ışığı ve at kokusuyla doluydu. Cecily, Balios'un bölmesinin önündeydi, başını iri, siyah atın boynuna yaslamıştı. Cecily'nin, atın tüyleriyle neredeyse aynı koyu renkte olan saçları açık bırakılmış, omuzlarına düşmüştü. Cecily dönüp ona baktığında, Gabriel onun boynundaki yakutun pırıltısını gördü.

Kızın yüzünde bir endişe ifadesi belirip kayboldu. "Will'e bir şey mi oldu?"

"Will mi?" Gabriel irkilmişti.

"Ben düşündüm ki yüzündeki ifade..." Cecily içini çekti. "Son birkaç gündür çok üzgün. Tessa'nın hasta ve yaralı olması yetmezmiş gibi şimdi bir de Jem'e neler olduğunu biliyor..." Cecily başını iki yana salladı. "Onunla bu konuyu konuşmaya çalıştım ama hiçbir şey söylemiyor."

"Bence şimdi Jem'le konuşuyor," dedi Gabriel. "Aklındakileri bilmediğimi kabul etmeliyim. İsterseniz, ben..."

"Hayır." Cecily'nin sesi alçaktı. Mavi gözleri uzaklardaki bir şeye dikilmişti. "Onu kendi haline bırak."

Gabriel birkaç adım ilerledi. Cecily'nin ayaklarının dibindeki gaz lambasının yumuşak, sarı ışığı kızın tenini hafifçe altın rengine boyuyordu. Cecily'nin elleri eldivensizdi ve atın

siyah tüylerinin yanında çok beyaz görünüyordu. "Ben..." diye söze başladı Gabriel. "O atı çok seviyor gibisiniz."

Gabriel içinden kendisine küfretti. Babasının bir zamanlar daha nazik cins olan kadınların, etkileyici kelimeler ve akıllıca cümlelerle tavlanmaktan hoşlandığını söylediğini hatırlıyordu. Adamın akıllıca cümlelerle ne kastettiğinden tam olarak emin değildi ama "O atı çok seviyor gibisiniz"in öyle bir cümle olmadığından emindi.

Ama Cecily bunu umursamış görünmüyordu. Atın derisini dalgınca okşadıktan sonra Gabriel'a döndü. "Balios ağabeyimin hayatını kurtardı."

"Gidecek misiniz?" dedi Gabriel aniden.

Kızın gözleri irileşti. "Ne dediniz, Bay Lightwood?"

"Hayır." Gabriel elini kaldırdı. "Lütfen bana Bay Lightwood demeyin. Biz Gölge Avcıları'yız. Ben, sizin için Gabriel'ım."

Kızın yanakları pembeleşti. "O halde Gabriel, neden bana gidip gitmeyeceğimi sordun?"

"Buraya ağabeyinizi eve götürmeye gelmiştiniz," dedi Gabriel. "Ama onun gitmeyeceği açık. Tessa'ya aşık. O neredeyse, orada kalacak."

Gözlerinde okunmaz bir bakış olan Cecily, "Tessa da burada kalmayabilir," dedi.

"Bence kalacak. Ama kalmasa bile o nereye giderse Will de oraya gidecek. Ve Jem, Jem Sessiz Kardeş oldu. Hala Nefilim.

Will onu tekrar görmeyi umuyorsa ki umduğunu biliyoruz, burada kalacaktır. Yıllar onu değiştirdi, Cecily. Ailesi artık burada."

"Bana kendim gözlemlemediğim bir şeyi mi söylediğini sanıyorsun? Will'in kalbi Yorkshire'da, hiç yaşamadığı bir evde, yıllardır görmediği bir anne babayla değil."

"O eve gidemiyorsa -belki sizin gidebileceğinizi düşünmüştüm."

"Annemle babamın yalnız kalmaması için. Evet. Bunu neden düşündüğünü anlıyorum." Duraksadı. "Tabii, birkaç yıl içinde evlenmemin ve ailemi yine terk etmemin beklenebileceğini biliyorsun."

"Ama onlarla bir daha konuşmamak üzere değil. Onlar sürgünde, Cecily. Burada kalırsan onlarla bağın kesilecek."

"Bunu eve dönmemi istiyormuş gibi söylüyorsun."

"Bunu döneceğinden korktuğum için söylüyorum." Kelimeler Gabriel onları yakalayamadan dudaklarından döküldü. Gabriel'ın elinden yalnızca, utançtan ısınan bir yüzle kıza bakakalmak geldi.

Cecily ona bir adım yaklaştı. Onunkilere çevrili olan mavi gözleri irileşmişti. Gabriel onların neden ona artık Will'in gözlerini hatırlatmadığını merak etti. Onlar yalnızca Cecily'nin gözleri, o renk Gabriel'ın yalnızca onunla özdeşleştirdiği bir tondu. "Buraya geldiğimde," dedi Cecily, "Gölge Avcıları'nın canavar olduğunu düşünüyordum. Ağabeyimi kurtarmaya

geldiğimi sanıyordum. Birlikte eve döneceğimizi, annemle babamın ikimizle gurur duyacağını. Tekrar aile olacağımızı. Sonra fark ettim ve sen fark etmeme yardım ettin..."

"Ben mi yardım ettim? Nasıl?"

"Baban sana seçim şansı vermedi," dedi. "İstediği şey olmanı talep etti. Ve o talep ailenizi parçaladı. Ama benim babam, Nefilimler'i terk edip annemle evlenmeyi seçti. Gölge Avcıları'yla kalmak nasıl Will'in seçimiyse, bu da onun seçimiydi. Aşkı ya da savaşı seçmek: İkisi de kendi açılarından cesurca seçimler. Ve ben annemle babamın Will'in seçimini kınayacağını düşünmüyorum. Her şeyin ötesinde, onlar için önemli olan Will'in mutlu olması."

Gabriel, "Ama ya sen?" dedi. Şimdi birbirlerine çok yakın, neredeyse dokunacak kadar yakın duruyorlardı. "Şimdi kalma ya da gitme seçimi, senin seçimin."

"Kalacağım," dedi Cecily. "Savaşı seçiyorum."

Gabriel tuttuğunu fark etmediği nefesi verdi. "Evinden vazgeçeceksin, öyle mi?"

"Yorkshire'daki cereyanlı, eski püskü evden mi?" dedi Cecily. "Burası Londra."

"Tanıdık olan her şeyden vazgeçeceksin, ha?"

"Tanıdık olan sıkıcıdır."

"Annenle babanı görmekten de mi vazgeçeceksin? Bu, Kanun'a aykırı olacak..."

Cecily hafifçe gülümsedi. "Herkes Kanun'u çiğniyor."

Gabriel, "Cecy," dedi ve aralarındaki, pek de uzak olmayan mesafeyi kapatarak kızı öptü. Elleri başta Cecily'nin omuzlarına beceriksizce dolandı, elbisesinin sert taftasından kaydı ama sonra parmakları Cecily'nin başının arkasına uzanarak kızın yumuşak, sıcak saçlarına dolandı. Cecily önce şaşkınlıkla katılaştı, sonra yumuşadı ve Gabriel onun ağzının tatlılığını tadarken Cecily'nin dudaklarının mührü kırıldı. Cecily sonunda geri çekildiğinde Gabriel, başının döndüğünü hissetti. Genç adam boğuk bir sesle tekrar, "Cecy?" dedi.

"Beş," dedi Cecily. Dudaklarıyla yanakları pembeleşmişti ama bakışları sakindi.

"Beş mi?" diye tekrarladı Gabriel boş boş.

"Verdiğim puan," diyen Cecily ona gülümsedi. "Maharetin ve tekniğin çalışma gerektirebilir ama kesinlikle doğuştan gelen bir yeteneğin var. Sana gereken, *antrenman*."

"Sen de hocam olmaya gönüllüsün, öyle mi?"

"Başka bir hoca seçersen bunu hakaret sayarım," diyen Cecily, onu tekrar öpmek için uzandı.

Will, Tessa'nın odasına girdiğinde, Sophie kızın yatağının başucunda oturmuş, yumuşak bir sesle mırıldanıyordu. Kapı Will'in arkasından kapanınca, Sophie hızla döndü. Dudaklarının kenarları kıvrılmış, yüzü endişeli görünüyordu.

Ellerini pantolonunun ceplerine iyice sokan Will, "O nasıl?" diye sordu. Tessa'yı böyle görmek, kaburgalarının altına bir buz parçası yerleşmiş de kalbine batıyormuş gibi canını yakıyordu. Sophie, Tessa başını yastıklarda sağa sola çevirdiğinde birbirine dolanmasın diye, kızın uzun, kahverengi saçlarını düzgünce örmüştü. Tessa hızlı nefes alıyor, göğsü hızla kabarıp iniyor, gözleri soluk renkli göz kapaklarının altında görülebilecek şekilde kıpırdıyordu. Will onun rüyasında ne gördüğünü merak etti.

"Aynı," diyen Sophie zarifçe ayağa kalktı ve Will'i yatağın yanındaki koltuğa götürdü. "Yine sayıklıyordu."

Will, "Özel birinin adını mı?" diye sordu ve sorduğuna hemen pişman oldu. Herhalde amacı, gülünç denecek kadar barizdi.

Sophie'nin koyu ela gözleri onunkilerden ayrıldı. "Ağabeyinin," dedi. "Bayan Tessa'yla birkaç dakika yalnız kalmak istiyorsanız..."

"Evet, lütfen, Sophie."

Kız kapıda duraksadı. "Efendi William," dedi.

Yatağın yanındaki koltuğa henüz yerleşmiş olan Will ona baktı.

"Yıllarca sizin hakkınızda onca kötü şey düşündüğüm ve söylediğim için üzgünüm," dedi Sophie. "Şimdi, yalnızca hepimizin yapmaya çalıştığı şeyi yaptığınızı anlıyorum. Elinizden geleni."

Will uzanıp elini Tessa'nın yatak örtüsünü hararetle kavrayıp bırakan sol elinin üzerine koydu. Sophie'ye doğrudan

bakamadan, "Teşekkürler," dedi; bir saniye sonra, kapının kızın ardından sessizce kapandığını duydu.

Will Tessa'ya baktı. Kız o an için sessizdi, nefes alıp verirken kirpikleri pır pır ediyordu. Gözlerinin altındaki halkalar koyu maviydi. Şakaklarındaki ve bileklerinin içindeki damarlar incecik telkariyi andırıyordu. Will onun ihtişam içinde alev aldığını hatırladığında onun kırılgan olduğuna inanması imkansızdı ama kız karşısındaydı. Eli Will'inkine sıcak geliyordu ve Will, eklemlerini onun yanağına sürttüğünde kızın yandığını hissetti.

"Tess," diye fısıldadı. "Cehennem soğuktur. Bana bunu söylediğin günü hatırlıyor musun? Karanlık Ev'in mahzenlerindeydik. Başka herkes panik içindeydi ama sen bir mürebbiye kadar sakindin ve bana Cehennem'in buzla kaplı olduğunu söylemiştin. Seni benden alan Cehennem'in ateşiyse, bu ne kadar gaddarca bir alay olurdu."

Tessa sert bir nefes aldı ve Will'in kalbi bir an için yerinden sıçradı. Tessa onu duymuş muydu? Ama kızın gözleri sıkı sıkı kapalı kaldı.

Will onun elini daha sıkı tuttu.

"Geri dön," dedi Will. "Bana geri dön, Tessa. Henry bir meleğin ruhuna dokunduğun için şimdi rüyanda Cennet'i, melek tarlalarını ve ateşten çiçekleri görüyor olabileceğini söyledi. Belki o rüyalarda mutlusundur. Ama ben bunu sırf bencillikten istiyorum. Bana dön. Çünkü kalbimin tamamını kaybetmeye dayanamam."

Tessa başını yavaşça ona doğru çevirdi, dudakları konuşmak üzereymiş gibi aralandı. Kalbi yerinden sıçrayan Will öne uzandı.

"Jem?" dedi Tessa.

Will donakaldı, eli hala Tessa'nın eline dolanmış halde, öylece kaldı. Kızın gözleri pır pır ederek açıldı. Bu gözler yağmurdan önceki gökyüzü gibi, Galler'in taştan tepeleri kadar griydi. Gözyaşlarının rengindeydi. Tessa ona, onun ötesine baktı. Will'i hiç görmüyordu.

"Jem," dedi tekrar. "Jem, çok üzgünüm. Bütün bunlar benim hatam."

Will yine öne uzandı. Kendisine hakim olamıyordu. Tessa günlerdir ilk kez anlaşılır biçimde konuşuyordu. Onunla olmasa bile.

"Senin suçun değil," dedi Will.

Tessa onun elini hararetle sıktı. Parmaklarının her biri, Will'in tenini yakar gibiydi. "Ama öyle," dedi kız. "Mortmain benim yüzümden *yin fen*ini aldı. Benim yüzümden hepiniz tehlikeye girdiniz. Seni sevmem gerekiyordu ama tek yaptığım ömrünü kısaltmak oldu."

Will hırıltılı bir nefes aldı. O buz parçası kalbine geri dönmüştü ve Will, onun etrafından nefes alıyormuş gibi hissediyordu. Ama sebep kıskançlık değil, daha önce tattıklarından çok daha derin ve büyük bir üzüntüydü. Will, Sydney Carton'ı düşündü. *Şimdi de, o zaman da, sevdiğin*

hayatı elinde tutmanı sağlamak için kendi hayatını verecek bir adam olduğunu düşün. Evet, Will, Tessa için bunu yapardı. Tessa'nın ihtiyaç duyduğu kişiler yanında olsun diye ölürdü. Jem de bunu, onun için de, Tessa için de yapardı. Will Tessa'nın da bunu ikisi için de yapacağını düşündü. Üçünün arasındaki neredeyse çözülmez bir arapsaçıydı ama kesin olan tek bir şey vardı, o da aralarında sevgi eksikliği olmadığıydı.

Will kendine, *bunun için yeterince güçlüyüm,* diyerek Tessa'nın elini nazikçe kaldırdı. "Yaşamak yalnızca hayatta kalmaktan ibaret değildir," dedi. "Mutluluk da vardır. James'ini tanırsın, Tessa. O hayatını uzatmak yerine sevgiyi seçerdi, biliyorsun."

Ama Tessa'nın başı yastığın üzerinde endişeyle çevrildi. "Neredesin, James? Karanlıkta seni arıyorum ama seni bulamıyorum. Sen benim sözlümsün. Birbirimize asla kopamayacak bağlarla bağlı olmalıyız. Ama sen can çekişirken yanında değildim. Sana veda edemedim."

"Ne karanlığı? Tessa, neredesin?" Will onun elini sıktı. "Bana seni bulmanın yolunu göster."

Tessa birden yatakta sırtını büktü, Will'in elini kuvvetle sıktı. "Üzgünüm!" dedi nefes nefese. "Jem, çok üzgünüm. Sana ihanet ettim, hem de korkunç bir biçimde..."

"Tessa!" Will ayağa fırladı ama Tessa çoktan yatakta kemiksizmiş gibi gevşemiş, nefes nefeseydi.

Will kendisine engel olamadı. Gerçekten çocukken, o zamanlar ona tanıdık gelmeyen Enstitü'de uyanıp da rahatlatılmanın özlemini çektiğinde ama bunu kabul etmemesi gerektiğini bildiğinde, kendisine hiç yapma izni vermediği şekilde, bir kabustan uyanmış çocuk gibi Charlotte'a seslendi.

Charlotte, Will'in onu çağırdığı takdirde yapacağını baştan beri bildiği gibi, Enstitü'de koştura koştura yanlarına geldi. Nefes nefese, korku içinde odaya girdi ve yatakta yatan Tessa'ya, onun elini tutan Will'e tek bir bakış attı. Will onun yüzündeki dehşetin silindiğini, yerini sessiz bir kederin aldığını gördü. "Will..."

Will elini nazikçe Tessa'nınkinden kurtararak kapıya doğru döndü. "Charlotte," dedi. "Senden daha önce hiç bana yardım etmek için Enstitü'nün başı oluşunu kullanmanı istemedim..."

"Konumum Tessa'yı iyileştiremez."

"İyileştirebilir. Jem'i buraya getirmelisin."

"Bunu talep edemem," dedi Charlotte. "Jem Sessiz Şehir'de hizmet etmeye yeni başladı. Yeni Üyeler ilk yıl oradan hiç ayrılmamalıdır..."

"Savaşa geldi."

Charlotte yüzüne düşen bir saç tutamını geriye itti. Bazen şimdi olduğu gibi, çok genç görünürdü ama bugün salonda Sorgucu'yla yüzleştiğinde öyle görünmemişti. "O, Enok Kardeş'in seçimiydi."

Will'in sırtı, çocuğun hissettiği kesinlikle dikleşti. Yıllarca kendi kalbindekilerden şüphe etmişti. Ama artık etmiyordu. "Tessa'nın Jem'e ihtiyacı var," dedi. "Kanun'u, onun eve dönemeyeceğini biliyorum ama Sessiz Kardeşler Kardeşlik'e katılmadan önce onları ölümlü dünyaya bağlayan bütün bağları koparmalıdır. Bu da Kanun'dur. Tessa'yla Jem'in arasındaki bağ kopmadı. O halde, Tessa Jem'i son kez göremeden ölümlüler dünyasına nasıl yeniden katılabilir?"

Charlotte bir süre sessiz kaldı. Yüzünde, Will'in tanımlayamadığı bir gölge vardı. Charlotte herhalde bunu Jem için, Tessa için, ikisi için birden istiyor olmalıydı? "Pekala," dedi kadın sonunda. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Su içmek için durdular
O berrak dereden,
Kız orada o güzel kalbin kanını gördü
Dereden aşağı akarken
'Dur, dur, Lord William,' dedi,
'Öleceğinizden korkuyorum;'
Dereden pırıl pırıl aşağı akan
Kıyafetlerimin kızıl boyasından öte değil.

Sophie mutfağın önünden geçerken, "Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı. Bridget gerçekten bu kadar marazi şarkılar söyle-

mek, üstüne bir de Will'in adını kullanmak zorunda mıydı? Sanki zavallı çocuk yeterince acı çekmemişti...

Karanlığın içinden bir gölge çıktı. "Sophie?"

Sophie çığlığı bastı ve neredeyse elindeki halı süpürgesini düşürecekti. Loş koridorda cadı ışığı parladı ve Sophie o tanıdık, gri-yeşil gözleri gördü.

"Gideon!" dedi Sophie. "Aman, beni neredeyse korkudan öldürecektin."

Gideon pişman göründü. "Özür dilerim. Yalnızca, sana iyi geceler demek istemiştim. Yürürken gülümsediğini görünce düşündüm ki..."

Sophie, "Efendi Will'i düşünüyordum," dedi. Sonra Gideon'un üzüntü ifadesini görünce yine gülümsedi. "Daha bir yıl önce, bana birinin ona işkence ettiğini söylesen sevinirdim ama şimdi ona sempati besliyorum. O kadar."

Gideon ciddi görünüyordu. "Ben de ona sempati besliyorum. Tessa'nın uyanmadığı her gün, Will'in daha da cansızlaştığını görebiliyorum."

"Efendi Jem burada olsaydı..." Sophie içini çekti. "Ama değil."

"Bugünlerde yanımızda olmadan yaşamayı öğrenmemiz gereken birçok şey var." Gideon parmaklarını Sophie'nin yanağına hafifçe değdirdi. Bu parmaklar pürüzlü, nasırlıydı. Bir beyefendinin pürüzsüz parmakları değillerdi. Sophie ona gülümsedi.

"Yemekte bana bakmadın," dedi Gideon, sesini alçaltarak. Bu doğruydu. Soğuk tavuk rostosu ve patatesten oluşan akşam yemeğini çabucak yemişlerdi. Günü antrenman yaparak geçirmiş gibi tıka basa yemek yiyen Gabriel ve Cecily dışında -ki öyle yapmış olabilirlerdi- kimse pek iştahlı görünmemişti.

"Bayan Branwell için endişeleniyorum," diye itirafta bulundu Sophie. "Bay Branwell ve Bayan Tessa için o kadar endişeleniyor ki, eriyip gidiyor ve bebek..." Sophie dudağını ısırdı. Tekrar, "Endişeleniyorum," dedi. Daha fazlasını söylemeye içi el vermiyordu. Sophie artık bir Gölge Avcısı'yla nişanlı olsa da, insanın ömürlük bir hizmetin suskunluğunu kırması zordu.

"Nazik bir kalbin var," diyen Gideon parmaklarını kızın yanağından aşağı kaydırarak, öpücüklerin en hafifini verir gibi dudaklarında dolaştırdı. Sonra geri çekildi. "Charlotte'ı bir iki dakika önce tek başına salona girerken gördüm. Belki ona endişelerinden söz edebilirsin?"

"Yapamam..."

"Sophie," dedi Gideon. "Sen Charlotte'ın yalnızca hizmetçisi değilsin, onun arkadaşısın da. Biriyle konuşacaksa ancak seninle konuşur."

Salon soğuk ve karanlıktı. Şöminede ateş yoktu. Gecenin odayı karanlık ve gölgelere boğan pelerinine karşı lambaların hiçbiri yakılmamıştı. Sophie'nin gölgelerden birinin masa-

nın arkasındaki koltukta oturan ufacık, sessiz bir şekil, yani Charlotte olduğunu anlaması bile bir iki saniye sürdü.

Sophie, Gideon'un yüreklendirici sözlerine rağmen üzerinde büyük bir beceriksizlik hissederek "Bayan Branwell," dedi. İki gün önce, Charlotte'la ikisi Cadair Idris'te omuz omuza savaşmıştı. Şimdiyse Sophie yine bir hizmetçiydi. Buraya odadaki şömineyi temizlemeye, toz almaya gelmişti. Bir elinde bir kova kömür, önlüğünün cebinde çakmak taşı vardı. "Özür dilerim, bölmek istememiştim."

"Bölmüyorsun, Sophie. Önemli bir şey yapmıyordum." Charlotte'ın sesi -Sophie daha önce onu hiç böyle duymamıştı. Böyle ufacık ve yenik.

Sophie kömürleri şöminenin yanına bıraktı ve hizmet ettiği kadına tereddüt içinde yaklaştı. Charlotte, dirseklerini masaya dayamış, yüzünü ellerine yaslamış, öyle oturuyordu. Masasının üzerinde, Konsey'in kırık mührünü taşıyan bir mektup vardı. Sophie, Konsolos'un, Cadair Idris'teki savaştan önce hepsini Enstitü'den nasıl kovduğunu hatırlayınca kızın kalbi hızlandı. Ama herhalde haklı oldukları kanıtlanmıştı? Mortmain'in yenilgisi herhalde Konsolos'un emrini geçersiz kılardı, özellikle de adam öldüğü için? "Her şey yolunda mı, hanımefendi?"

Charlotte elini çaresizce sallayarak kağıdı işaret etti. İçi buz kesen Sophie, Charlotte'ın yanına koşarak mektubu masadan aldı.

Bayan Branwell,

Rahmetli iş arkadaşım Konsolos Wayland'la olan yazışmalarınızın tabiatı göz önünde bulundurulduğunda, bu mektubu aldığınızda şaşırabilirsiniz. Gelgelelim Klav'ın yeni bir Konsolos'a ihtiyacı olduğu görülüyor ve oylamaya geçildiğinde öncelikli tercihin siz olduğunuz ortaya çıktı.

Enstitü'nün başında olmanın size yetebileceğini, bu konumun sorumluluğunu almak istemeyebileceğinizi -özellikle de kocanızın Usta'ya karşı cesurca savaşınızda aldığı yaralar göz önünde bulundurulduğunda- anlayabilirim. Gelgelelim, size bu fırsatı sunmanın sorumluluğum olduğunu hissediyorum. Bunun tek sebebi sizin Konsey'in arzuladığı aday olmanız değil, sizde gördüklerimden ötürü, yanında hizmet etme ayrıcalığına sahip olduğum en iyi Konsoloslar'dan biri olacağınıza inanmamdır.

En derin saygılarımla,
Sorgucu Whitelaw.

"Konsolos!" Sophie sertçe nefes aldı ve kağıt elinden kurtuldu, pır pır ederek yere süzüldü. "Konsolos olmanızı istiyorlar, öyle mi?"

"Öyle görünüyor." Charlotte'ın sesi cansızdı.

"Ben..." Sophie ne diyeceğini bilemiyordu. Londra Enstitüsü'nün Charlotte tarafından yönetilmemesi düşüncesi dehşet vericiydi. Ama Konsolos pozisyonu Klav'ın verebileceği en büyük şerefti ve Charlotte'ı öylesine hakkıyla elde ettiği bir şeref içinde görmek... "Bunu sizden çok hak eden kimse yoktur," dedi Sophie sonunda.

"Ah, Sophie, hayır! Hepimizi Cadair Idris'e göndermeyi seçen bendim. Henry'nin bir daha yürüyemeyecek olması benim suçum. Bunu ben yaptım."

"O sizi suçluyor olamaz. Sizi suçlamıyor."

"Evet, o suçlamıyor ama ben kendimi suçluyorum. Nasıl Konsolos olur ve Gölge Avcıları'nı savaşta ölmeye yollarım? Bu sorumluluğu istemiyorum."

Sophie, Charlotte'ın elini yakaladı ve sıkıca tuttu. "Charlotte," dedi. "Bu iş yalnızca Gölge Avcıları'nı savaşa göndermekten ibaret değil. Bazen işin onları harekete geçmekten vazgeçirmek olacak. Şefkat dolu bir yüreğin, iyi çalışan bir aklın var. Enklav'a yıllardır liderlik ediyorsun. Bay Branwell için kalbinin kırık olması doğal ama Konsolos olmak yalnızca can almayı değil, hayat kurtarmayı da kapsıyor. Sen olmasan, yalnızca Konsolos Wayland'ın sözü geçse, Mortmain'in yaratıklarının elinde kaç Gölge Avcısı ölürdü?"

Charlotte Sophie'nin onunkileri tutan kırmızı, iş görmekten sertleşmiş ellerine baktı. "Sophie," dedi, "sen ne zaman bu kadar bilge oldun?"

Sophie kızardı. "Bilgeliği sizden öğrendim, hanımefendi."

"Ah, hayır!" dedi Charlotte. "Daha iki dakika önce bana Charlotte dedin. Müstakbel bir Gölge Avcısı olarak, bana bundan sonra Charlotte diyeceksin. Ve yerini alması için başka bir hizmetçi bulacağız. Böylece senin zamanın Yükseliş'ine hazırlanman için boş kalacak."

"Teşekkürler," diye fısıldadı Sophie. "Peki, teklifi kabul edecek misiniz? Konsolos olacak mısınız?"

Charlotte elini Sophie'ninkinden nazikçe kurtardı ve kalemini aldı. "Edeceğim," dedi. "Ama üç şartla."

"Onlar ne olacak?"

"İlki, Klav'ı Enstitü'den yönetmeme izin verilmesi ve en azından ilk birkaç yıl ailemle birlikte Idris'e taşınmamın gerekmemesi. Çünkü sizleri terk etmek istemiyorum, ayrıca Will'i ben ayrıldığımda Enstitü'nün başına geçebilmesi için eğitmek üzere burada olmak istiyorum."

"*Will* mi?" dedi Sophie hayretle. "Enstitü'nün başına o mu geçecek?"

Charlotte gülümsedi. "Elbette," dedi. "İkinci şart da, bu."

"Ya üçüncüsü?"

Charlotte'ın tebessümü soldu, yerini azim ifadesi aldı. "Onun sonucunu, kabul edildiği takdirde hemen yarın göreceksin," dedi, başını eğdi ve yazmaya başladı.

23

HER KÖTÜLÜKTEN ÖTE

Gel, gidelim, betin benzin atmış
Ama ben hayatımın yarısını geride bırakıyorum
Düşünüyorum ki arkadaşımın mabedi zengin
Ama geçip gideceğim, yaptıklarım unutulacak…
Duyuyorum bunu, tekrar tekrar
Ölülere verilen ebedi selamları
Ve, "Ave, Ave, Ave," dedi
Sonsuza dek, "Tanrı'ya emanet ol!"

- ALFRED, LORD TENNYSON, "A.H.H.'NİN ANISINA"

Tessa titredi, soğuk sular karanlıkta etrafına hücum etti. Kız evrenin dibinde, unutkanlık nehrinin dünyayı ikiye ayırdığı yerde yatıyor olabileceğini düşündü ama belki de hala Karanlık Kız Kardeş'in arabasından düştükten sonra yattığı pınardaydı ve o zamandan beri olan biten her şey bir rüyaydı. Cadair Idris, Mortmain, mekanik ordu, Will'in ona sarılan kolları...

Suçluluk ve üzüntü Tessa'nın içinden bir mızrak gibi geçti ve kız sırtını geriye büktü, karanlıkta elleriyle bir şeyleri tutmaya çalıştı. Damarlarında ateş, yüzlerce alev alev ızdırap nehri dolaşıyordu. Tessa nefes almaya çalıştı ve birden dişlerine soğuk bir şey sürtündü, dudakları aralandı ve ağzı dondurucu bir ekşilikle doldu. Tessa güçlükle yutkundu, boğulur gibi oldu...

Ve damarlarındaki ateşin söndüğünü hissetti. İçi buz gibi bir soğukla ürperiyordu. Gözleri birden açıldı, dünya önce fır döndü, sonra durulmaya başladı. Tessa'nın gördüğü ilk şey, bir şişeciği geri çeken beyaz, ince ellerdi -*ağzındaki soğukluk, dilinin üzerindeki acı tat*- ve sonra, Enstitü'deki odasının ayrıntılarını gördü.

"Tessa," dedi tanıdık bir ses. "Bu, bir süre bilinçli kalmanı sağlayacak ama karanlığın ve rüyaların içine tekrar düşmemek için çabalamalısın."

Bakmaya cesaret edemeyen Tessa donakaldı.

"Jem?" diye fısıldadı.

Komodinin üzerine bırakılan şişeciğin sesi. Bir iç çekiş. "Evet," dedi Jem. "Tessa. Bana bakar mısın?"

Tessa döndü ve baktı. Ve sertçe nefes aldı.

Karşısındaki hem Jem'di, hem değildi.

Jem'in üzerinde Sessiz Kardeşler'in parşömen cüppeleri vardı. Boynundaki açıklıktan sıradan gömleğinin yakası görünüyordu. Başlığı geriye atılmış, yüzü açıktaydı. Tessa ondaki, Cadair Idris'teki savaşın gürültüsü ve karmaşasında göremediği değişiklikleri görebiliyordu. Jem'in ince elmacık kemiklerinin üzerinde, Tessa'nın daha önce fark ettiği rünlerin izleri vardı. Her bir yanağında, sıradan Gölge Avcısı rünlerine benzemeyen uzun kesikler belirmişti. Saçları artık salt gümüşi değildi. Arada bazı tutamlar, kuşkusuz Jem'in doğal saç rengi olan kahverengimsi siyaha dönüşmüştü. Kirpikleri de koyulaşmış, siyah olmuştu. Bu kirpikler Jem'in beyaz teninin üzerinde, incecik ipek ipliklere benziyordu ama Jem'in teni de eskisi gibi solgun değildi.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye fısıldadı Tessa. "Senin burada olman?"

"Konsey tarafından Sessiz Şehir'den çağrıldım." Jem'in sesi de aynı değildi. Bu sesin altında, daha önce orada olmayan soğuk bir ton vardı. "Anladığım kadarıyla, Charlotte'ın nüfuzu sayesinde. Seninle bir saat geçirmeme izin var, daha fazla değil."

Tessa afallamış halde, "Bir saat," diye tekrarladı. Yüzüne düşen saçları itmek için elini kaldırdı. Kırışık geceliği, birbirine

dolanmış örgüleri, kuru ve çatlak dudaklarıyla kim bilir ne feci görünüyordu. Boynundaki mekanik meleğe uzandı. Bu kendisini rahatlatmak için başvurduğu, tanıdık, alışılmış bir jestti ama melek artık orada değildi. "Jem. *Öldüğünü* sanmıştım."

Jem, "Evet," derken sesinde yine, Tessa'ya *Main*'in kenarından gördüğü, buzlu suda, çok ilerilerde süzülen buz dağlarını hatırlatan bir uzaklık vardı. "Üzgünüm. Bir şekilde, sana bir şekilde söyleyemediğim için üzgünüm."

Tessa yine, "Öldüğünü sanmıştım," dedi. "Gerçek olduğuna inanamıyorum. Seni defalarca rüyamda gördüm. Karanlık bir koridor vardı, sen benden uzaklaşıyordun ve ne kadar seslenirsem sesleneyim, bana bakmak için dönemiyor, dönmüyordun. Belki bu da bir rüyadır."

"Bu, rüya değil." Jem ayağa kalkıp beyaz ellerini önünde kenetleyerek Tessa'nın karşısına geçti. Tessa onun kendisine bu şekilde evlenme teklif ettiğini asla unutmayacaktı -Tessa yatakta otururken ve ona şimdiki gibi inanmazlıkla bakarken, Jem ayakta durmuştu.

Jem ellerini yavaşça açtı ve Tessa onun avuçlarında da yanaklarında olduğu gibi, büyük, siyah rünler gördü. *Codex*'i o rünleri tanıyacak kadar iyi bilmiyordu ama içgüdüsel olarak onların sıradan bir Gölge Avcısı'nın rünleri olmadığını anladı. Bu rünlerde, onun ötesinde bir güç vardı.

"Bana bunun imkansız olduğunu söylemiştin," diye fısıldadı Tessa. "Gölge Avcısı olamayacağını..."

Jem ona arkasını döndü. Hareketlerinde artık farklı bir şey, Sessiz Kardeşler'in kayarak yürüyüşüne benzer bir yumuşaklık vardı. Bu hem güzel, hem ürkütücüydü. Jem ne yapıyordu? Tessa'ya bakmaya katlanamıyor muydu?

Yüzünü pencereye dönerek "Sana inandığım şeyi söyledim," dedi. Tessa profilden, onun yüzündeki acı verici zayıflığın bir nebze yok olduğunu görebildi. Jem'in elmacık kemikleri artık o kadar çıkık, şakaklarındaki çukurlar o kadar koyu renk değildi. "Ve söylediklerim doğruydu. Kanımdaki *yin fen*in vücuduma Kardeşlik rünlerinin işlenmesine engel olduğu." Tessa onun göğsünün, parşömen cüppelerin altında kabarıp indiğini gördü ve bu onu neredeyse irkiltecekti: Nefes alma ihtiyacı, göze çok insani görünüyordu. "Beni *yin fen*den yavaşça koparma teşebbüslerinin her biri, beni neredeyse öldürecekti. Artık kalmadığı için *yin fen* almayı kestiğimde, vücudumun içten dışa çöktüğünü hissettim. Ve kaybedecek bir şeyimin kalmadığını düşündüm." Jem'in sesindeki yoğunluk, o sesi ısıtıyordu. Bu, insani bir tını, Kardeşlik'in zırhındaki bir çatlak mıydı? "Charlotte'tan Sessiz Kardeşler'i çağırıp onlardan son anda, hayat vücudumu terk ederken bedenime Kardeşlik rünlerini işlemelerini istemesi için yalvardım. Rünlerin ızdırap içinde ölmem anlamına gelebileceğini biliyordum. Ama başka şansım yoktu."

"Sessiz Kardeş olmak istemediğini söylemiştin. Sonsuza dek yaşamak istemediğini..."

Jem odada birkaç adım atmış, Tessa'nın aynalı masasının yanına gelmişti. Aşağı uzanıp sığ bir mücevher kutusundan metalik ve pırıltılı bir şey aldı. Tessa onun mekanik meleği olduğunu fark ettiğinde hafif bir şoka uğradı.

"Artık tıkırdamıyor," dedi Jem. Tessa onun sesini okuyamıyordu. Bu ses uzak, taş gibi pürüzsüz ve soğuktu.

"Kalbi yok oldu. Meleğe dönüştüğümde onu mekanik hapishanesinden azat ettim. Artık kolyenin içinde yaşamıyor. Artık beni korumuyor."

Jem meleği sıkı sıkı kavradı, meleğin kanatları avucuna battı. "Sana söylemem gerek," dedi. "Charlotte'ın buraya gelmem yönündeki talebini öğrendiğimde, gelmek istemedim."

"Beni görmek istemedin, öyle mi?"

"Hayır. Bana şimdi baktığın gibi bakmanı istemedim."

"Jem..." Tessa yutkundu, dilinde Jem'in verdiği ilacın acılığını hissetti. Cadair Idris'in altındaki karanlık, yanan kasaba, Will'in ona sarılan kolları, *Will*, hepsi birbirine girmiş anılardan ibaretti. Ama Tessa, Jem'in öldüğünü sanmıştı. Kız yine, "Jem," dedi. "Seni Cadair Idris'in altında, sağ gördüğümde bunun bir rüya ya da yalan olduğunu sandım. Öldüğünü sanmıştım. O, hayatımın en karanlık anıydı. Seni bir daha göremeyeceğimi sanırken, şimdi karşımda durduğun için ruhumun mutlulukla dolduğunu söylediğimde inan bana, lütfen inan. Yalnızca..."

Jem metal meleği bıraktı ve Tessa onun elindeki kan çizgilerini gördü. Meleğin kanatları, Jem'in avucundaki rünlerin

üzerinden etini kesmişti. "Sana tuhaf geliyorum. İnsan gibi gelmiyorum."

"Benim için her zaman insan olacaksın," diye fısıldadı Tessa. "Ama içinde kendi Jem'imi göremiyorum."

Jem gözlerini kapadı. Tessa o gözlerin kapaklarında koyu renk gölgeler görmeye alışıktı ama onlar da yok olmuştu. "Başka seçeneğim yoktu. Sen gitmiştin, Will de benim yerime peşine düşmüştü. Ölümden korkmuyordum ama ikinizi birden terk etmekten korkuyordum. Bu, o anda, tek seçeneğimdi. Hayatta kalmak, ayakta durup savaşmak."

Jem'in sesine biraz renk gelmişti: Bu seste, Sessiz Kardeşler'in soğuk kopukluğunun altında, tutku vardı.

"Ama ne kaybedeceğimi biliyordum," dedi Jem. "Bir zamanlar müziğimi anlardın. Şimdi bana, beni hiç tanımıyormuşsun gibi bakıyorsun. Beni hiç sevmemişsin gibi."

Tessa örtünün altından çıktı ve ayağa kalktı. Bu bir hataydı. Kızın başı birden dönmeye başladı, dizleri çözüldü. Tessa yatağın direklerinden birini yakalamak için elini attı ama onun yerine Jem'in parşömen cüppelerini tuttuğunu fark etti. Jem, Kardeşler'e özgü, kıvrılarak yükselen dumanı andıran zarif, sessiz yürüyüşüyle Tessa'ya doğru atılmıştı ve şimdi kollarını ona sarmış, kızı kaldırıyordu.

Tessa onun kollarında hareketsiz kaldı. Jem ona, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebileceği kadar yakındı ama Tessa sıcaklık hissetmiyordu. Jem'in her zamanki is ve yanık şeker

kokusu da yok olmuştu. Ondan yalnızca eski taşlar ya da kağıtlar kadar kuru, soğuk bir şeyin hafif kokusu yayılıyordu. Tessa onun kalbinin boğuk atışlarını hissedebiliyor, boynundaki nabzı görebiliyordu. Jem'e hayretle baktı, yüzünün düzlemlerini ve açılarını, elmacık kemiklerinin üzerindeki yara izlerini, kaba ipek hissi veren kirpiklerini, ağzının kıvrımını ezberledi.

"Tessa." Jem bu kelimeyi Tessa ona vurmuşçasına, inler gibi söylemişti. Yanaklarında karın altındaki kanı andıran, çok hafif bir pembelik vardı. "Ah, Tanrım!" dedi ve yüzünü Tessa'nın boynuna, omuz kıvrımının başladığı yere koydu, yanağını kızın saçlarına yasladı. Ellerini parmakları açık halde Tessa'nın sırtına koymuş, oraya bastırarak onu kendisine çekiyordu. Tessa onun titrediğini hissedebiliyordu.

Jem'i ellerinin altında hissetmenin sarhoş edici rahatlığı bir an için Tessa'nın hayallere dalmasına sebep oldu. Belki de insan bir şeye, o şeye dokunana dek gerçekten inanmıyordu. Ve Tessa'nın öldüğünü sandığı Jem buradaydı, Tessa'ya sarılıyordu, nefes alıp veriyordu, *hayattaydı*.

"Dokunuşun aynı," dedi Tessa. "Ama çok farklı görünüyorsun. Farklısın."

Jem bu sözler üzerine Tessa'dan, dudağını ısırmasına ve boynundaki kasların kabarmasına sebep olan bir çabayla ayrıldı. Kızı omuzlarından nazikçe tutarak tekrar yatağın kenarına oturttu. Tessa'yı bıraktığında elleri yumruk oldu. Jem bir

adım geriledi. Tessa onun nefes alıp verdiğini, nabzının boynunda attığını görebiliyordu.

"Farklıyım," dedi Jem alçak sesle. "Değiştim. Üstelik, geri dönülmez bir biçimde."

"Ama hala tamamen *onlardan* biri değilsin," dedi Tessa. "Konuşabiliyorsun ve görebiliyorsun..."

Jem yavaşça nefes verdi. Gözleri hala, evrenin sırları oradaymış gibi yatağın direğine dikiliydi. "Bu bir süreç. Bazı törenler ve prosedürler var. Evet, henüz gerçek bir Sessiz Kardeş değilim. Ama yakında olacağım."

"Demek *yin fen* buna engel olmadı."

"Neredeyse olacaktı. Dönüşüme uğrarken canım yandı. O acı çok büyüktü, beni neredeyse öldürecekti. Kardeşler ellerinden geleni yaptı. Ama ben asla diğer Sessiz Kardeşler gibi olamayacağım." Jem aşağı bakınca kirpikleri gözlerini sakladı. "Ben onlar kadar olamayacağım. Daha güçsüz olacağım çünkü hala kaldıramayacağım rünler var."

"Herhalde artık *yin fen*in vücudunu tamamen terk etmesini bekleyebilirler?"

"Öyle olmayacak. Vücudum, ilk rünleri tenime işledikleri anda nasılsa o halde kalacak." Yüzündeki yara izlerini işaret etti. "Bu yüzden, kazanamayacağım yetenekler olacak. Onların görüşünde ve akıl konuşmasında ustalaşmam çok uzun sürecek."

"Bu gözlerini almayacakları, dudaklarını dikerek kapatmayacakları anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum." Jem'in sesi yumuşaktı, neredeyse tamamen tanıdığı Jem'in sesi gibiydi. Çocuğun elmacık kemiklerinin üzeri pembeleşmişti ve Tessa'nın aklına, yavaşça insan kanıyla dolan solgun, içi boş bir mermer sütun geldi. "Uzun süre yanlarında kalacağım. Belki sonsuza dek. Ne olacağını söyleyemem. Kendimi onlara teslim ettim. Artık kaderim onların elinde."

"Seni onlardan kurtarabilirsek..."

"İçimde kalan *yin fen* beni yine yakar ve eski halime dönerim. Can çekişen bir bağımlıya. Bu benim seçimim, Tessa, aksi takdirde öleceğim. Öyle olacağını biliyorum. Seni terk etmek istemiyorum. Sessiz Kardeş olunca hayatta kalacağımı bilirken bile, buna hapis cezasıymış gibi direndim. Sessiz Kardeşler evlenemez. *Parabatai*leri olamaz. Yalnızca Sessiz Şehir'de yaşayabilirler. Gülemezler. Müzik çalamazlar."

"Ah, Jem!" dedi Tessa. "Sessiz Kardeşler müzik çalamıyor olabilir ama ölüler de çalamaz. Bu hayatta kalmanın tek yoluysa, kalbim üzülse bile, ruhum senin için seviniyor."

"Seni o kadar iyi tanıyorum ki, başka türlü hissetmeyeceğini biliyordum."

"Ben de seni, suçluluktan kıvrandığını bilecek kadar iyi tanıyorum. Ama neden? Sen yanlış bir şey yapmadın."

Jem başını iyice eğdi, alnı yatağın direğine yaslandı. Genç adam gözlerini kapadı. "Gelmek istemememin sebebi buydu."

"Ama ben öfkeli değilim..."

Jem, "*Öfkeli* olacağını düşünmemiştim zaten," diye patladı. Sanki donmuş bir şelalenin üzerindeki buz çatlamış, bir sel serbest kalmıştı. "Nişanlıydık, Tessa. Evlilik teklifi bir sözdür. Birini sonsuza dek sevme ve önemseme sözü. Ben sana verdiğim sözü bozmak istememiştim. Ama ya bozacak, ya ölecektim. Beklemek, seninle evlenmek ve yıllarca birlikte yaşamak istemiştim ama bu mümkün değildi. Ölüm fazla hızlı yaklaşıyordu. Seninle bir gün bile evli olmak için her şeyden vazgeçerdim. Hiçbir zaman gelmeyecek bir gün için. Sen, sen bana kaybettiğim her şeyi hatırlatıyorsun. Sahip olamayacağım hayatı."

"Bir günlük evlilik için hayatından vazgeçmek -buna değmezdi," dedi Tessa. Kalbi, Will'in Cadair Idris'in altındaki mağarada ona doladığı kollarından, onunkine dayadığı dudaklarından söz eden bir mesajın temposuyla atıyordu. Tessa Jem'in nazik itiraflarını, pişmanlığını, özlemini hak etmiyordu. "Jem, sana bir şey söylemem gerek."

Jem ona baktı. Tessa onun gözlerindeki karalığı, gümüşi saçların arasındaki, güzel ve tuhaf siyah tutamları görebiliyordu.

"Will hakkında. Will'le ikimizin."

"Seni seviyor," dedi Jem. "Sana aşık olduğunu biliyorum. O buradan ayrılmadan, bundan söz etmiştik." Soğukluk Jem'in sesine geri dönmemişti ama genç adam birden doğal denemeyecek kadar sakince konuşmaya başlamıştı.

Tessa şoka uğramıştı. "Bu konu hakkında konuştuğunuzu bilmiyordum. Will söylemedi."

"Sen de aylardır bilmene rağmen bana onun hislerinden söz etmedin. Hepimizin bizi seven insanları incitmek istemediğimiz için sakladığımız sırlar vardır." Jem'in sesinde bir tür uyarı mı vardı, yoksa Tessa bunu hayal mi ediyordu?

"Artık senden sır saklamak istemiyorum," dedi Tessa. "Öldüğünü sanmıştım. Will de, ben de öyle sanmıştık. Cadair Idris'te..."

"Beni sevdin mi?" diye araya girdi Jem. Bu tuhaf görünen bir soruydu ama Jem soruyu imasızca, suçlamasızca sormuş, sessizce cevap bekliyordu.

Tessa ona baktı ve Woolsey'in sözleri, bir duanın fısıltısı gibi aklında belirdi. *Çoğu insan hayatında tek bir büyük aşk bile bulamaz. Sen iki tane bulacak kadar şanslısın.* Tessa bir an için itirafını bir kenara bıraktı. "Evet, seni sevdim. Hala seviyorum. Will'i de seviyorum. Bunu açıklayamam. Seninle evlenmeye razı olduğumda bundan haberim yoktu. Seni sevdim, seni hala seviyorum ve onu sevdiğim için seni hiç daha az sevmedim. Bu kulağa delice geliyor ama bunu anlayabilecek biri varsa..."

"O benim," dedi Jem. "Bana Will'le ikiniz hakkında daha fazlasını anlatmana gerek yok. İkinizi sevmekten vazgeçmeme sebep olacak hiçbir şey yapamazsınız. Will benim kendim, benim ruhum ve senin kalbin bende kalamayacaksa, bu dünyada bu şerefe sahip olmasını daha fazla istediğim biri yok. Ben gittikten sonra Will'e yardım etmelisin. Bu, bu onun için zor olacak."

Tessa gözlerini Jem'in yüzünde gezdirdi. Genç adamın yanaklarındaki kan çekilmişti. Jem solgundu ama kendine hakimdi. Çenesi kasılmıştı. Tessa'nın anlaması gereken her şeyi söylüyordu: *Bana daha fazlasını anlatma. Bilmek istemiyorum.*

Tessa bazı sırların söylenmesinin daha iyi olacağını, bazılarınınsa onları taşıyanın yükü olarak kalmasının ve böylece diğerlerine acı vermemesinin daha iyi olacağını düşündü. İkisinin de bu konuda yapabileceği hiçbir şey yokken, Will'e onu sevdiğini bu yüzden söylememişti.

Tessa ağzını kapayarak söyleyeceği şeyi söylemekten vazgeçti ve onun yerine, "Sensiz nasıl ayakta kalacağımı bilmiyorum," dedi.

"Ben de kendime aynı şeyi soruyorum. Seni terk etmek istemiyorum. Seni terk edemem. Ama kalırsam burada öleceğim."

"Hayır! Kalmamalısın. Kalmayacaksın, Jem. Gideceğine söz ver. Git, bir Sessiz Kardeş ol ve hayatta kal! Bana inanacağını düşünsem, bunun gitmeni sağlayacağını bilsem sana senden nefret ettiğimi söylerdim. Yaşamanı istiyorum. Bu seni bir daha asla göremeyeceğim anlamına gelse bile."

Jem başını kaldırdı ve alçak sesle, "Beni göreceksin," dedi. "Aslına bakarsan, bir şans var, sadece bir şans ama..."

"Ama ne?"

Jem duraksadı, tereddüt etti -bir konuda karara varamaz gibiydi. "Hiç. Saçmalık."

"*Jem.*"

"Beni sık sık olmasa da tekrar göreceksin. Yolculuğuma yeni başladım ve Kardeşlik'i yöneten birçok Kanun var. Eski hayatımdan uzaklaşacağım. Ne tür yeteneklerimin ya da yara izlerimin olacağını bilmiyorum. Ne şekilde değişeceğimi bilmiyorum. Kendimi ve müziğimi kaybedeceğimden korkuyorum. Tamamen insan değil, daha farklı bir şeye dönüşeceğimden korkuyorum. Senin Jem'in olmayacağımı *biliyorum.*"

Tessa'nın elinden yalnızca başını iki yana sallamak geldi. "Ama Sessiz Kardeşler -ziyarete geliyor- diğer Gölge Avcıları'nın arasına karışıyor. Sen?.."

"Eğitim sırasında bunu yapmıyorlar. İşleri bittiğinde de nadiren yapıyorlar. Bizi ancak biri hasta olduğunda ya da can çekiştiğinde, bir çocuk doğduğunda, ilk rün ya da *parabatai* rünleri töreninde görüyorsunuz... Ama çağrılmadan Gölge Avcıları'nın evlerine gitmeyiz."

"O halde Charlotte seni çağırır."

"Beni bu kez buraya çağırdı ama sürekli çağıramaz, Tessa. Bir Gölge Avcısı bir Sessiz Kardeş'i sebepsiz yere çağıramaz."

"Ama ben Gölge Avcısı değilim," dedi Tessa. "Gerçek anlamda."

Uzun bir sessizlik oldu. İkisi birbirlerine baktı. İkisi de inatçıydı. İkisi de geri adım atmıyordu. Sonunda Jem konuştu.

Yumuşak bir sesle, "Blackfriars Köprüsü'nde durduğumuz geceyi hatırlıyor musun?" diye sordu; gözleri o gece olduğu gibi tamamen kara ve gümüşiydi.

"Tabii ki hatırlıyorum."

"Seni sevdiğimi ilk kez o anda anlamıştım," dedi Jem. "Sana bir söz vereceğim. Her yıl, bir gün, seninle o köprüde buluşacağım, Tessa. Sessiz Şehir'den geleceğim, buluşacağız ve bir saatliğine de olsa birlikte olacağız. Ama bunu kimseye söylememelisin."

"Her yıl bir saat," diye fısıldadı Tessa. "Pek uzun değil." O anda kendisini topladı ve derin bir nefes aldı. "Ama hayatta kalacaksın. Hayatta kalacaksın. Önemli olan da bu. Senin mezarını ziyaret etmeyeceğim."

Jem, "Hayır. Uzun, çok uzun zaman geçene dek etmeyeceksin," derken uzaklık sesine geri dönmüştü.

"O halde, bu bir mucize," dedi Tessa. "Ve insan mucizeleri sorgulamaz, insanın hoşuna gidecek şekilde olup olmadığını söyleyerek yakınmaz." Uzanıp boynundaki yeşim kolyeye dokundu. "Bunu sana geri vereyim mi?"

"Hayır," dedi Jem. "Artık başka kimseyle evlenemem. Ve annemin gelin hediyesini Sessiz Şehir'e götürmeyeceğim." Uzanıp Tessa'nın yüzüne hafifçe dokundu, tenleri birbirine

sürtündü. "Karanlıktayken onu seninle birlikte, ışığın altında düşünmek istiyorum," dedi, doğruldu ve dönerek kapıya yürüdü. Sessiz Kardeşler'in parşömen cüppeleri yürürken etrafında dalgalanıyordu. Tessa onu felç olmuş gibi izlerken, kalbi her atışında dudaklarından dökülmeyen kelimeleri söyledi: *Hoşçakal. Hoşçakal. Hoşçakal!*

Jem kapıda duraksadı. "Blackfriars Köprüsü'nde görüşürüz, Tessa."

Ve sonra, çekip gitti.

Will gözlerini kapattığı takdirde, Enstitü'nün sabahın bu erken saatinde canlanışının seslerini duyabiliyor ya da en azından o sesleri hayal edebiliyordu: Kahvaltı masasını kuran Sophie, Henry'ye sandalyesine oturması için yardım eden Charlotte ve Cyril, koridorlarda uykulu uykulu dolaşan Lightwood kardeşler, kesinlikle son birkaç gündür her sabah yaptığı gibi, bariz endişesini saklamaya çalışarak ve başaramayarak, Will'i odasında aramakta olan Cecily.

Ve Tessa'nın odasında konuşan Jem ve Tessa.

Will, Jem'in burada olduğunu biliyordu. Çünkü Sessiz Kardeşler'in arabası avluya çekilmişti. Will arabayı antrenman odasının pencerelerinden görebiliyordu. Ama bu, düşünebileceği bir şey değildi. Bu istediği, Charlotte'tan rica ettiği bir şeydi ama istediği şey vuku bulurken Will onun üzerinde fazla düşünemediğini fark ediyordu. Bu yüzden aklı meşgulken hep gittiği odaya gitmişti. Güneş doğduğundan beri duvara bıçak fırlatıyordu ve gömleği terden ıslanmış, sırtına yapışmıştı.

Güm. Güm. Güm! Bıçakların her biri duvara, hedefin ortasına saplandı. Will on iki yaşındayken, bıçağı hedefe yaklaştırmanın ona imkansız bir hayal geldiği anları hatırladı. Jem ona yardım etmiş, ona bıçağı nasıl tutacağını, ucunu hizalayıp nasıl fırlatacağını göstermişti. Enstitü'de onca yer vardı ama antrenman odası Will'in Jem'le en çok özdeşleştirdiği yerdi -Jem'in bütün eşyalarının kaldırılmış olduğu kendi odası dışında. Artık orası, yeni bir Gölge Avcısı'nı bekleyen boş Enstitü odalarından birinden ibaretti. Church bile odaya girmek istemiyor gibiydi. Bazen gidip kapının yanında duruyor ve kedilere özgü bir biçimde bekliyordu ama artık Jem orada yaşarken yaptığı gibi yatakta uyumuyordu.

Will ürperdi. Antrenman odası sabah griliğinde serindi. Şöminedeki ateşin gücü azalıyor, ateş kırmızı-altın rengi, renkli közler tüküren köpek dişli bir gölgeye dönüşüyordu. Will kafasının içinde, yine bu odada, ateşin önünde, yerde oturan iki çocuk görebiliyordu. Birinin saçları kapkara, diğerininki kar gibi beyazdı. Will, Jem'e salondan çaldığı bir deste iskambille *ecarte* oynamayı öğretiyordu.

Kaybettiği için sinirlenen Will, bir noktada kartları ateşe atmış ve onların bir bir yanışını, ateşin parlak, beyaz kağıtta delikler açışını büyülenmişçesine izlemişti. Jem gülmüştü. "O şekilde kazanamazsın."

"Bazen bu kazanmanın tek yoludur," demişti Will. "Her şeyi yakmak."

Will kaşlarını çatarak duvara saplı bıçakları almaya gitti. *Her şeyi yakarak.* Vücudunun her yeri, hala ağrıyordu. Bıçakları çekip kurtarırken, kollarında *iratze*lere rağmen yeşil-mavi bereler ve Cadair Idris savaşından kalma, hiç solmayacak yara izleri olduğunu gördü. Savaşta Jem'in yanında dövüştüğü anları düşündü. Belki de o sırada o anları takdir etmemişti. *Son kez.*

Bir gölge düşüncelerini yankılar gibi, kapının eşiğine düştü. Will başını kaldırdı ve neredeyse elindeki bıçağı düşürecekti.

"Jem?" dedi. "Sen misin, James?"

"Başka kim olacak?" Jem'in sesi. Genç adam adım atıp odanın ışığına çıktığında Will onun parşömen cüppesinin başlığının indirilmiş olduğunu, Jem'in gözlerine baktığını gördü. Yüzü, gözleri, hep tanıdıktı. Ama Will daha önce hep Jem'in varlığını önceden hissedebilir, yaklaştığını sezebilirdi. Jem'in onu bu kez ürkütmüş olması, Will'e *parabatai*sindeki değişimi sertçe hatırlatmıştı.

Aklının gerisindeki ufak bir ses, *o artık senin* parabatai*n değil*, dedi.

Jem Sessiz Kardeşler'in sessiz yürüyüşüyle odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Will durduğu yerden kıpırdamadı. Bunu yapabileceğini hissetmiyordu. Jem'i Cadair Idris'te

görmek, Will'in benliğini korkunç ve harikulade bir ışık gibi sarsmıştı. Jem *hayattaydı* ama değişmişti. Yaşıyordu ama kaybedilmişti.

"Ama," dedi Will. "Sen buraya Tessa'yı görmeye geldin."

Jem ona sakince baktı. Gözleri içinde obsidyen şeritleri olan taşlar gibi, gri-siyahtı. "Ve sen, seni de görme şansını kullanmayacağımı sandın, öyle mi?"

"Bilemedim. Savaştan sonra veda etmeden gitmiştin."

Jem odada birkaç adım ilerledi. Will sırtının gerildiğini hissetti. Jem'in hareket edişinde tuhaf, çok derinden farklı bir şey vardı. Bu hareketlerde Will'in kendisini yıllardır taklit etmek üzere eğittiği Gölge Avcısı zarafeti değil, tuhaf, yabancı ve yeni bir şey vardı.

Jem, Will'in yüzünde bir şey görmüş olacak ki, duraksadı. "Sana," dedi, "nasıl veda edebilirdim ki?"

Will elindeki bıçağı bıraktı. Bıçağın sivri kısmı ahşap zemine saplandı. "Gölge Avcıları'nın ettiği gibi? *Ave atque vale.* Ve sonsuza dek selam ve elveda, kardeşim."

"Ama onlar ölüm sözleri. Catallus onları kardeşinin mezarının başında söylemişti, değil mi? *Multas per gentes et mutla per aequora vectus advenio has miseras, frater, ad inferias…*"

Will bu sözleri biliyordu. *Onca suyu yardıktan sonra, ölülere bu son armağanları vermek için acıklı mezarına geldim, kardeşim. Sonsuza dek, kardeşim, selam. Sonsuza dek, elveda.* Jem'in gözlerine baktı. "Sen Latince şiiri ezberledin, öyle mi? Ama sen

hep kelimeleri değil, müziği ezberleyendin…" Kısa bir kahkaha attı. "Boşver. Kardeşlik törenleri bunu değiştirmiş olmalı." Dönüp birkaç adım uzaklaştı, sonra aniden tekrar dönüp Jem'e baktı. "Kemanın müzik odasında. Onu yanında götürebileceğini düşünmüştüm - kemanını çok severdin."

"Sessiz Şehir'e kendi bedenlerimizle akıllarımızdan başka bir şey götürmeyiz," dedi Jem. "Kemanı gelecekteki bir Gölge Avcısı çalmak isteyebilir diye burada bıraktım."

"Yani, benim için değil."

"Kemanı alıp ona göz kulak olsan bu benim için bir şeref olurdu. Ama sana başka bir şey bıraktım. *Yin fen* kutum, odanda. Onu isteyebileceğini düşündüm."

"Bu, zalimce bir hediye gibi görünüyor," dedi Will. "Sürekli hatırlayacağım…" *Seni benden neyin aldığını. Sana neyin acı çektirdiğini. Neyi arayıp da bulamadığımı. Seni nasıl yüzüstü bıraktığımı.*

Her zamanki gibi, Will'i açıklama yapmasına gerek kalmadan anlayan Jem, "Will, hayır," dedi. "O hep içinde ilaçlarımı sakladığım bir kutu değildi. Anneme aitti. Önünde tanrıça Kwan Yin'in resmi var. Onun, öldüğünde ve cennetin kapılarına ulaştığında duraksadığı, aşağıdaki insan dünyasından gelen ızdırap çığlıklarını duyduğu ve dünyayı terk edemediği söylenir. Ölümlüler kendilerine yardım edemediklerinde onlara yardım etmek için dünyada kalmış. O acı çeken bütün kalpleri teselli eder."

"Bir kutu beni teselli etmeyecek."

"Değişim kayıp değildir, Will. Her zaman değildir."

Will ellerini nemli saçlarının arasına soktu. "Ah, evet!" dedi acı acı. "Belki bundan sonraki bir başka hayatta, nehri geçtikten ya da Tekerlek'te döndükten sonra veya bu dünyadan ayrılmayı ifade etmek için ne gibi nazik kelimeler kullanmak istiyorsan onu yaptıktan sonra, arkadaşımı, *parabatai*mi tekrar bulacağım. Ama seni şimdi kaybettim. Şimdi, sana her zamankinden çok ihtiyacım varken!"

Jem odada ilerlemişti -Sessiz Kardeşler'in zarafetiyle, bir gölge gibi hareket ediyordu- ve şimdi ateşin yanında, ayaktaydı. Ateş ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Will onun içinden bir şeyin parladığını görebildi: Daha önce orada olmayan bir ışığın. Jem hep canlılığın coşkulu ışığıyla ve iyiliğin daha da coşkulu ışığıyla parlardı ama bu farklı bir şeydi. Şimdi Jem'in içindeki ışık, ateş gibi yanıyordu: Bu, uzak bir yıldızınki gibi yalnız bir ışıktı. "Bana ihtiyacın yok, Will."

Will kendi vücuduna, ayaklarının dibindeki bıçağa baktı ve Shrewsbury-Welshpool yolunda ağacın dibine gömdüğü, kendi ve Jem'in kanıyla lekeli bıçağı hatırladı. "Hayatım boyunca, Enstitü'ye geldiğimden bu yana, ruhumun aynasıydın. Kendimdeki iyiliği sende görürdüm. Yalnızca senin gözlerinde zarafeti bulurdum. Beni terk ettiğinde kim beni öyle görecek?"

O anda bir sessizlik oldu. Jem heykel gibi hareketsizdi. Will gözleriyle Jem'in omzundaki *parabatai* rününü aradı ve

buldu. Kendisininki gibi, Jem'inki de solarak beyaza dönmüştü.

Jem sonunda konuştu. O soğuk uzaklık, sesini terk etmişti. O sesin büyüme yıllarını nasıl şekillendirdiğini, o sesteki sürekli iyiliğin karanlıkta görülen bir deniz feneri ışığı gibi oluşunu hatırlayan Will nefes nefeseydi. "Kendine inan. Kendi aynan olabilirsin."

"Ya olamazsam?" diye fısıldadı Will. "Sen olmadan nasıl Gölge Avcısı olacağımı bile bilmiyorum. Hep yanımda sen varken savaştım."

Jem ilerledi ve bu kez Will kıpırdayarak onun cesaretini kırmadı. Jem ona dokunacak kadar yaklaştı. Will dalgınca, daha önce hiçbir Sessiz Kardeş'e bu kadar yaklaşmadığını, onların parşömen cüppelerinin tuhaf, sert, soluk renkli, ağaç kabuğunu andıran bir kumaştan dokunmuş olduğunu, Jem'in teninden, sıcak bir günde bile serin kalan bir taş gibi soğukluk yayıldığını düşündü.

Jem parmaklarını Will'in çenesinin altına koyarak çocuğu doğrudan ona bakmaya zorladı. Dokunuşu soğuktu.

Will dudağını ısırdı. Bu Jem'in Jem olarak ona son dokunuşuydu. Acı verici anılar, içini bıçak gibi yardı. Jem'in omzuna hafifçe dokunmasıyla, düştüğünde Will'i kaldırmak için elini uzatmasıyla, Will öfkeden kudururken Jem'in onu tutmasıyla, Jem gömleğine kan kusarken Will'in Jem'in incecik omuzlarını kavramasıyla geçen günler. "Dinle beni.

Gidiyorum ama *hayattayım*. Seni tamamen terk etmeyeceğim, Will. Şimdi savaştığında yine yanında olacağım. Dünyada yürüdüğünde yanındaki ışık, ayaklarının altındaki sağlam zemin, elindeki kılıcı savururken kullandığın güç olacağım. Biz yeminden ötesiyle bağlıyız. İşaretler bunu değiştirmedi. Yemin bunu değiştirmedi. Yalnızca, zaten var olan bir şeyi dile getirdi."

"Ama ya sen?" dedi Will. "Ne yapabileceğimi söyle bana. Çünkü sen benim *parabatai*msin ve Sessiz Şehir'in gölgelerinin içine yalnız girmeni istemiyorum."

"Başka seçeneğim yok. Ama senden tek bir şey isteyebilecek olsam, mutlu olmanı isterdim. Aile kurmanı, seni sevenlerle birlikte yaşlanmanı istiyorum. Tessa'yla evlenmek istiyorsan, benim anımın ikinizi birbirinizden ayrı tutmasına izin verme."

"O beni istemeyebilir, bilesin," dedi Will.

Jem uçucu bir tebessümle gülümsedi. "Eh, sanırım o kısım sana bağlı."

Will de ona gülümsedi ve bir an için tekrar Jem'le Will oldular. Will, Jem'i görebiliyordu ama onun *arkasını*, geçmişi de görebiliyordu. Will ikisinin Londra'nın karanlık sokaklarında koşuşunu, çatı tepesinden çatı tepesine atlayışını, melek kılıçlarının ellerinde parlayışını, antrenman odasında geçirdikleri saatleri, birbirlerini çamur gölcüklerinin içine itişlerini, Jessamine'e avludaki buzdan kalenin arkasından

kartopu atışlarını, ateşin önünde, halıda köpek yavruları gibi uyuyakalışlarını hatırladı.

Ave atque vale, diye düşündü Will. Selam ve elveda. Bu kelimelere daha önce pek kafa yormamış, onların neden yalnızca bir vedayı değil, aynı zamanda selamı dile getirdiğini düşünmemişti. Her buluşmanın sonu ayrılıştı ve hayatın sonu oldukça, öyle olacaktı. Her buluşmada ayrılışın hüznü vardı ama her ayrılışta da buluşmanın mutluluğu vardı.

Will mutluluğu unutmayacaktı.

"Nasıl veda edeceğimizden bahsettik," dedi Jem. "Jonathan David'e veda ederken, *huzur içinde git çünkü ikimiz yemin ettik, Tanrı'nın sonsuza dek seninle benim aramızda olacağına ant içtik*, dedi. Onlar birbirlerini bir daha görmedi ama unutmadı. Biz de öyle olacağız. Zacariah Kardeş olduğumda, dünyayı artık insan gözlerimle görmez olduğumda, yine de bir parçam tanıdığın Jem olacak ve seni kalbimin gözleriyle göreceğim."

Will, *"Wo men shi sheng si ji jiao,"* dedi ve Jem'in gözlerinin bir an için irileştiğini, bu gözlerde Jem'in eğlendiğini gösteren bir parıltının belirdiğini gördü. "Huzur içinde git, James Carstairs."

Uzun bir an boyunca birbirlerine baktılar, sonra Jem başlığını çekerek yüzünü gölgelerle sakladı ve arkasını döndü.

Will gözlerini kapadı. Jem'i artık uzaklaşırken duyamıyordu. Onun gittiği, kendisinin yalnız kaldığı anı, *parabataisiz*

bir Gölge Avcısı olarak ilk gününün tam olarak hangi anda başladığını bilmek istemiyordu. Ve kalbinin üzerindeki, *parabatai* rününün olduğu nokta, kapı Jem'in arkasından kapanırken birden yanarak acısa da, Will kendisine bunun sebebinin ateşten fırlayan bir köz olduğunu söyledi.

Sırtını duvara yasladı. Sonra yavaşça aşağı kayarak yere, az önce yere düşen bıçağın yanına oturdu. Orada ne kadar zaman oturduğunu bilmiyordu ama avludaki atların seslerini, Sessiz Kardeşler'in arabasının araba yoluna çıkarkenki zangırtısını duyabiliyordu. Bahçe kapıları bir gümbürtüyle kapandı. *Biz kül ve gölgeleriz.*

"Will?" Will başını kaldırdı. Antrenman odasının kapısındaki ince şekli, kadın konuşuncaya dek fark etmemişti. Charlotte bir adım ilerledi ve Will'e gülümsedi. Charlotte'ın tebessümünde hep olduğu gibi bir iyilik vardı ve Will anılardan kaçabilsin diye gözlerini kapamamak için kendisini zor tuttu -Charlotte'ın yine bu odanın kapısında duruşunun anısından. *Sana dün ne söylediğimi, bugün Enstitü'ye yeni birinin geleceğini hatırlamıyor musun?.. James Carstairs...*

"Will," dedi Charlotte tekrar. "Haklıymışsın."

Will başını kaldırdı, ellerini dizlerinin arasından aşağı sarkıttı. "Ne konuda?"

"Jem ve Tessa konusunda," dedi Charlotte. "Nişanlılıkları sona erdi. Ve Tessa uyandı. Uyandı ve seni soruyor."

Karanlıktayken seninle birlikte, ışığın içinde, onu düşüneceğim.

Tessa, Sophie'nin onun için dikkatle yerleştirdiği yastıklara yaslanarak doğruldu (iki kız kucaklaşmış, Sophie Tessa'nın saçlarını fırçalayarak düğümlerini açmış ve o kadar çok kez "şükürler olsun" demişti ki Tessa kıza ikisini de ağlatmadan bunu söylemekten vazgeçmesini rica etmek zorunda kalmıştı) ve ellerindeki yeşim kolyeye baktı.

Tessa kendisini iki ayrı insana bölünmüş gibi hissediyordu. Biri Jem hayatta olduğu için, hayatta kalıp tekrar güneşin doğduğunu görebileceği için, ona onca zaman acı çektiren zehirli ilaç canını almayacağı için kendisini kutsanmış hissediyordu. Diğeriyse...

"Tess?" Kapıdan yumuşak bir ses gelmişti. Tessa başını kaldırdı ve koridordan gelen ışığın önündeki siluetin Will olduğunu gördü.

Will. Tessa, Karanlık Ev'de odasına giren ve Tennyson'dan, kirpilerden, kızları kurtarmak için gelen erkeklerden ve onların hiç yanılmadığından bahsederek ona korkusunu unutturan çocuğu düşündü. O zamanlar onun yakışıklı olduğunu düşünmüştü ama şimdi tamamen farklı bir şey olduğunu düşünüyordu. O onca kusursuz kusurluluğuyla, *Will*'di. kalbini ne kadar dikkatle korusa da, kalbi kolayca kırılabilen Will. Bilgece değil, bütün ruhuyla seven Will.

Will onun sessizliği üzerine duraksayarak tekrar, "Tess," dedi ve içeri girip kapıyı arkasından yarı kapattı. "Ben... Charlotte benimle konuşmak istediğini söyledi..."

Tessa, "Will," dedi. Teninin fazla solgun olduğunu, gözyaşlarıyla lekeli olduğunu, gözlerinin hala kırmızı olduğunu biliyordu ama bunun önemi yoktu. Çünkü karşısındaki Will'di ve Tessa ellerini uzattığında Will hemen gelerek o elleri kendi sıcak, yaralı parmaklarıyla tuttu.

Tessa'nın yüzüne göz gezdirirken, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Seninle konuşmam gerek ama sağlığına tamamen kavuşana dek sırtına yük binsin istemiyorum."

Tessa, "Ben iyiyim," dedi ve o da Will'in parmaklarını sıktı. "Jem'i görmek içimi rahatlattı. Seni de rahatlattı mı?"

Will gözlerini onunkilerden kaçırdı ama parmaklarını gevşetmedi. "Rahatlattı," dedi, "hem de rahatlatmadı."

"Aklın rahatladı," dedi Tessa, "ama kalbin rahatlamadı."

"Evet," dedi Will. "Evet. Harfi harfine, öyle. Beni çok iyi tanıyorsun, Tess." Hüzünle gülümsedi. "Jem hayatta ve bunun için minnettarım. Ama o, çok büyük bir yalnızlıkla dolu bir yol seçti. Kardeşlik... Onlar yalnız yemek yer, yalnız yürür, yalnız uyanır ve geceyle yalnız yüzleşir. Elimden gelse onu bu hayattan esirgerdim."

"Elinden gelse onu her şeyden esirgerdin," dedi Tessa alçak sesle. "Onun da seni esirgediği ve hepimizin birbirimizi

esirgemeye çalıştığı gibi. Ama sonunda hepimiz kendi seçimlerimizi yapmak zorundayız."

"Yas tutmamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Yas tut. İkimiz de tutacağız. Yas tut ama kendini suçlama. Çünkü bu konuda sorumluluk sana ait değil."

Will birleşmiş ellerine baktı. Tessa'nın eklemlerinin üst kısmını, başparmaklarıyla, çok nazikçe okşadı. "Öyle olabilir," dedi. "Ama sorumluluğunu taşıdığım başka şeyler var."

Tessa hızla sığ bir nefes aldı. Will sesini alçaltmıştı ve bu seste Tessa'nın o zamandan beri duymadığı bir pürüz vardı...

Nefesi Tessa'nın tenine yumuşacık, sıcacık dokundu ve kız da soluk soluğa kaldı, elleriyle Will'in omuzlarını, kollarını, bedeninin yan taraflarını okşadı...

Tessa aceleyle gözlerini kırpıştırdı ve ellerini Will'inkilerden çekti. Artık ona bakmıyor, mağaranın duvarlarına düşen ateş ışığını görüyor ve kafasının içinde Will'in sesini duyuyordu. O sırada her şey gerçek hayatın içinden çekilmiş anlar gibi, rüya gibi, başka bir dünyada vuku buluyormuş gibi gelmişti. Tessa şimdi bile, onların gerçekten yaşandığına inanamıyordu.

"Tessa?" Will'in sesi tereddütlüydü, elleri de hala öne uzanmış durumdaydı. Tessa'nın bir parçası o elleri tutmak, Will'i yanına çekip öpmek, daha önce yaptığı gibi yine Will'e dalıp kendisini unutmak istiyordu. Çünkü Will bütün ilaçlardan daha etkiliydi.

Sonra Tessa, Will'in afyon inindeki bulutlu gözlerini, dumanın etkisi azalırken mutluluk hayallerinin nasıl yerle bir olduğunu hatırladı. Hayır. İnsan bazı şeylerle ancak onlarla yüzleşerek baş edebilirdi. Tessa derin bir nefes aldı ve başını kaldırıp Will'e baktı.

"Ne diyeceğini biliyorum," dedi. "Cadair Idris'te, Jem'in öldüğünü ve kendimizin de öleceğini sandığımız için aramızda geçen şeyi düşünüyorsun. Sen şerefli bir adamsın Will ve şimdi ne yapman gerektiğini biliyorsun. Bana evlenme teklif etmen gerek."

Hiç hareket etmeden duran Will, Tessa'yı hala şaşırtabildiğini kanıtlayan bir şey yaptı: Güldü. Kahkahası yumuşak ve hüzünlüydü. "Bu kadar açık konuşmanı beklememiştim ama sanırım beklemeliydim. Tessa'mı tanıyorum."

"Ben senin Tessa'nım," dedi kız. "Ama Will, şimdi konuşmanı istemiyorum. Evlilikten, ömürlük sözlerden bahsetmeni..."

Will yatağın kenarına oturdu. Üzerinde antrenman kıyafeti vardı. Gömleğinin gevşek kol ağızlarını sıvamıştı, boynu açıktı ve Tessa onun tenindeki, iyileşmekte olan savaş yaralarını, iyileştirme rünlerinin beyaz yadigarlarını görebiliyordu. Will'in gözlerinde, incinme başlangıcını da görebiliyordu. "Aramızda olanlardan pişman mısın?"

Tessa, "İnsan bilgece olmasa da çok güzel olan bir şeyden pişman olabilir mi?" dedi ve Will'in gözlerindeki incinmişlik yumuşayarak yerini kafa karışıklığına bıraktı.

"Tessa. İsteksiz olduğumdan, kendimi zorunlu hissettiğimden korkuyorsan..."

"Hayır." Kız ellerini kaldırdı. "Yalnızca, kalbinde bir yas, umutsuzluk, iç rahatlığı, mutluluk ve kafa karışıklığı düğümü olduğunu hissediyorum ve bu kadar sersemlemiş haldeyken sözler vermeni istemiyorum. Bana sersemlemediğini söyleme, çünkü öyle olduğunu görebiliyorum ve kendim de öyle hissediyorum. İkimiz de sersemlemiş haldeyiz Will ve karar vermeye uygun durumda değiliz."

Will bir an için duraksadı. Parmaklarını *parabatai* rününün olduğu yere, kalbinin üzerine götürdü ve oraya hafifçe dokundu -Tessa onun bunu yaptığının farkında olup olmadığını merak etti- sonra Will, "Bazen fazla bilge olduğundan korkuyorum, Tessa," dedi.

"Eh," dedi Tessa, "içimizden biri öyle olmak zorunda."

"Yapabileceğim hiçbir şey yok mu?" dedi Will. "Yanında kalmayı yeğlerim. Tabii gitmemi istemiyorsan."

Tessa'nın gözleri komodinine, otomatların Enstitü'ye saldırışından önce -bu ona bin yıl önce olmuş gibi geliyordu- okumakta olduğu kitapların durduğu yere çevrildi. "Bana okuyabilirsin," dedi. "Sakıncası yoksa."

Will bunun üzerine başını kaldırıp gülümsedi. Yüzündeki acı verici, tuhaf bir tebessümdü ama gerçekti ve Will'e özgüydü. Tessa da ona gülümsedi. "Sakıncası yok," dedi Will. "Hem de hiç."

On beş dakika geçmiş, Will koltukta oturmuş, *David Copperfield*'ı okuyordu ki Charlotte, Tessa'nın kapısını parmak uçlarıyla, hafifçe iterek açtı ve içeri baktı. Tedirgin olmaktan kendisini alamıyordu. Will antrenman odasında, yerde otururken çok çaresiz ve çok yalnız görünmüştü ve Charlotte hep içinde beslediği korkuyu, Jem'in onları terk ettiği takdirde Will'in en iyi parçasını da yanında götüreceği korkusunu hatırlamıştı. Tessa da hala çok kırılgandı...

Will'in yumuşak sesi, şöminedeki ışığın donuk parıltısıyla odayı dolduruyordu. Kahverengi saçları yastığının üzerine yayılmış olan Tessa yan yatıyor, yüzünü sayfaların üzerine eğmiş olan Will'i şefkatle izliyordu. Aynı şefkat kitap okuyan Will'in sesinde de vardı. Bu öyle mahrem, öyle derin bir şefkatti ki Charlotte hemen geri çekilerek kapının arkasından sessizce kapanmasına izin verdi.

Will'in sesi, Charlotte koridorda yürür, kalbinin birkaç saniye önce olduğundan çok daha hafif olduğunu hissederken onun peşinden geldi.

"...bu fazla cüretkar bir söz değilse, onu istediğim kadar yakından gözleyemiyordum. Ama ona karşı herhangi bir sahtekarlık ya da ihanet işleniyorsa, sonunda yalın sevgi ve hakikatin kuvvetli olacağını umuyorum. Gerçek aşk ve hakikatin, sonunda, dünyadaki her kötülük ya da talihsizlikten kuvvetli olacağını umuyorum..."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

24

SEVGİNİN ÖLÇÜSÜ

Sevginin ölçüsü, ölçüsüzce sevmektir.

-AZİZ AUGUSTINE'E ATFEDİLMİŞTİR.

Konsey odası ışıl ışıl aydınlıktı. Odanın ön kısmındaki yükseltilmiş platforma muazzam bir çifte daire çizilmişti ve dairelerin arasındaki boşluklarda rünler vardı: bağlama rünleri, bilgi rünleri, yetenek ve maharet rünleri ve Sophie'nin adını sembolize eden rünler. Sophie, dairelerin merkezine diz çökmüştü. Koyu renk saçları açıktı ve beline dek iniyor, daha koyu renk dövüş kıyafetlerinin üzerine dalga dalga düşüyordu. Sophie yukarıdaki cam kubbeden içeri giren

ışıkta çok güzel görünüyordu. Yanağındaki yara izi, gül gibi kırmızıydı.

Konsolos, Ölümlü Kupası'nı tutan beyaz ellerini kaldırmış, Sophie'nin yanında, ayakta duruyordu. Charlotte'ın üzerinde, etekleri dalgalanan yalın, kırmızı bir cüppe vardı. Ufak yüzü ciddi ve sertti. "Kupa'yı al, Sophia Collins," dediğinde, odadaki herkes nefesini tuttu. Konsey odası tamamen dolu değildi ama Tessa'nın en ucunda oturduğu sıra doluydu: Gideon ve Gabriel, Cecily ve Henry, o ve Will. Hepsi hevesle öne eğilmişler, Sophie'nin Yükselmesini bekliyordu. Platformun iki ucunda, başları eğik, parşömen cüppeleri mermerden oyulmuş gibi görünen iki Sessiz Kardeş vardı.

Charlotte Kupa'yı indirdi ve Sophie'ye uzattı, Sophie de onu dikkatle aldı.

"Sophia Collins, sıradan dünyayı terk edip Gölge Avcısı'nın yolundan gideceğine yemin ediyor musun? Melek Raziel'in kanını içine alıp o kanı şereflendirecek misin? Klav'a hizmet edeceğine, Anlaşma'nın öngördüğü Kanunlar'a uyacağına, Konsey'in sözüne itaat edeceğine yemin ediyor musun? Hizmetin karşılığında mükafat ya da teşekkür almayacağını, yalnızca şeref elde edeceğini bile bile, insan ve ölümlü olanı koruyacak mısın?"

"Yemin ederim," dedi Sophie çok sakin bir sesle.

"Zayıfların kalkanı, karanlıkta bir ışık, sahteliklerin arasında bir hakikat, selde bir kule, diğer bütün gözler körken, gören bir göz olabilir misin?"

"Olabilirim."

"Ve öldüğünde, vücudunu yakılması için, küllerinin Kemik Şehri'ni inşa etmek için kullanılması için Nefilimler'e verecek misin?"

"Vereceğim."

"O halde, iç," dedi Charlotte. Tessa, Gideon'un sertçe nefes aldığını duydu. Bu, törenin tehlikeli kısmıydı. Bu, eğitimsiz ya da layık olmayanları öldürebilen kısımdı.

Sophie kara saçlı başını eğdi ve Kupa'yı dudaklarına götürdü. Göğsü endişeyle sıkışan Tessa öne eğildi. Will'in elinin onunkinin üzerine kaydığını, orada sıcak, rahatlatıcı bir ağırlık yarattığını hissetti. Sophie yutkunurken kızın gırtlağı kıpırdadı.

Onun ve Charlotte'ın etrafını saran daire bir kez, soğuk ve mavi-beyaz bir ışıkla parlayarak ikisini birden gözden sakladı. Işık solduğunda Tessa gözlerini kırpıştırmak zorunda kaldı. Bunu aceleyle yaptı ve Sophie'nin Kupa'yı kaldırdığını gördü. Yüzünde geniş bir tebessüm olan Charlotte'a kupayı verirken, kupanın etrafında bir pırıltı vardı.

Charlotte, "Artık Nefilim'sin," dedi. "Adını Nefilimler'in çocuğu Jonathan Gölgeavcısı'nın kanından Sophia Gölgeavcısı koyuyorum. Doğrul, Sophia."

Ve Sophie kalabalığın tezahüratları arasında -Gideon'unki birçok sesten yüksekti- ayağa kalktı. Sophie gülümsüyor, yüzü berrak çatı penceresinden gelen kış güneşinde parlıyordu.

Yerde kaçamak, çevik gölgeler dolaşıyordu. Tessa başını hayretle kaldırdı. Pencerelerde, camın ötesinde nazikçe uçuşan bir beyazlık vardı.

"Kar," dedi Will, Tessa'nın kulağına. "Mutlu Noeller, Tessa."

O gece, Enklav'ın her yıl düzenlediği Noel partisi vardı. Tessa Enstitü'deki büyük balo salonunu ilk defa açık ve insanla dolu görüyordu. Dev pencereler yansıyan ışıkla parlıyor, cilalı zemine altın bir parıltı düşünüyordu. Karanlık camların ardından karın koca koca, beyaz taneler halinde yağdığını görebiliyorlardı ama Enstitü'nün içi sıcak, altın renkli ve güvenliydi.

Gölge Avcıları arasında geçirilen Noel, Tessa'nın bildiği gibi bir Noel değildi. Çelenkli süslemeler yoktu, ilahiler söylenmiyordu, Noel krakeri de yenmiyordu. Bir ağaç vardı ama geleneksel şekilde süslenmemişti. Balo salonunun uzak ucundaki dev köknarın tepesi neredeyse tavana değiyordu. (Will, Charlotte'a ağacın oraya nasıl getirildiğini sorduğunda Charlotte ellerini sallayıp Magnus'la ilgili bir şeyler söylemekle yetinmişti.) Her bir dalın üzerinde mumlar dengede duruyordu ama Tessa onların dallara ne şekilde bağlandığını ve dallardan destek aldığını göremiyordu. Bu mumlar, odayı yine altın rengi bir ışıkla aydınlatıyordu.

Ağacın dallarına, apliklere, masaların üzerindeki şamdanlara, kapı tokmaklarına pırıltılar saçan, her biri cam gibi

berrak olan ama ışığı kıran, odaya ışıltılı gökkuşakları saçan kristal rünler asılmıştı. Duvarlar çobanpüskülü ve sarmaşık çelenkleriyle süslenmiş, kırmızı meyveleri yeşil yaprakların yanında parlıyordu. Orada burada, beyaz yemişli ökseotu öbekleri vardı. Hatta Noel masalarından birinin altında dolaşan ve çok öfkeli görünen Church'ün tasmasına bile bir ökseotu bağlanmıştı.

Tessa ömründe bu kadar çok yemeği bir arada gördüğünü hatırlamıyordu. Masaların üzeri parçalanmış tavuk ve hindilerle, av kuşları ve yaban tavşanlarıyla, Noel jambonları ve turtalarıyla, incecik sandviçlerle, dondurmalarla, çikolatalarla, peltelerle, kremalı pudinglerle, mücevher renkli jölelerle, şaraplı şekerlemelerle, kanyakla yakılmış Noel pudingleriyle, buzlu şerbetle, sıcak şarapla ve içinde Bishop Noel pançı olan kocaman, gümüşi kaselerle doluydu. İçinden şekerleme ve çikolatalar dökülen bolluk boynuzları ve her birinin içinde, çuvalı alana o yılki davranışlarının yaramazca mı, tatlı mı yoksa ekşi mi olduğunu söylemek için bir öbek kömür, biraz şeker ya da limonlu şekerleme olan Noel Baba çuvalları vardı. Daha erken saatlerde Enstitü sakinleri kendi aralarında çay içmiş, konuklar gelmeden hediye alışverişi yapmışlardı. Tekerlekli sandalyesinde oturan Henry'nin kucağındaki Charlotte, nisanda doğacak bebeğe gelen sayısız hediyeyi açmıştı. (Bebeğin adının Charles olmasına karar verilmişti. Charlotte, Sophie'nin onun için ördüğü, köşesinde düzgün

C.F. harfleri olan ufak battaniyeyi havaya kaldırıp gururla, "Charles Fairchild" demişti.)

"Charles *Buford* Fairchild," diye düzeltmişti onu Henry.

Charlotte yüzünü buruşturmuştu. Tessa gülerek "Fairchild mı? Branwell değil mi?" diye sormuştu.

Charlotte utangaç bir tavırla gülümsemişti. "Ben Konsolos'um. Bu durumda, çocuğun benim soyadımı alması kararlaştırıldı. Henry bundan rahatsız değil, değil mi, Henry?"

"Hiç değilim," demişti Henry. "Özellikle de Charles Buford Branwell kulağa aptalca geleceği ama Charles Buford Fairchild adı çok hoş olduğu için."

"*Henry...*"

Tessa şimdi bunları hatırlayarak gülümsedi. Noel ağacının yakınında duruyor, en güzel giysilerine bürünmüş olan Enklav üyelerini izliyordu. Kadınlar kışın koyu mücevher renklerini seçmişler, kırmızı satenden, zümrüt yeşili ipekten, altın rengi taftadan elbiseler giymişlerdi. Erkekler de etrafta dolaşır, gülerken çok zarif görünüyordu. Zarif, yeşil, kadife elbisesinin içinde parlayan, rahat görünen Sophie, Gideon'un yanında duruyordu. Mavili Cecily'yse her şeye bakmaktan hoşnut, oraya buraya koşturuyordu. Gabriel da uzun kolları ve bacakları, dağınık saçları, hayranlık dolu gülüşüyle onu takip ediyordu. Kocaman, taş şöminede etrafına sarmaşıklar ve çobanpüskülleri sarılmış dev bir Noel kütüğü yanıyordu ve şöminenin üzerine, içinde altın rengi elmalar, cevizler, renkli

patlamış mısır ve şekerlemeler olan ağlar asılmıştı. Yumuşak, etkileyici bir müzik de çalıyordu ve Charlotte sonunda Bridget'in şarkılarına bir amaç bulmuş gibiydi. Bridget'in melodik, tatlı sesi çalgıların sesini bastırıyordu.

"Heyhat sevgilim, bana yanlış yaptın
Beni düşüncesizce bir kenara attın
Bense seni yıllardır seviyordum
Varlığından büyük haz alıyordum

Greensleeves mutluluğumdu
Greensleeves benim neşemdi
Greensleeves altın kalbimdi
Leydi Greensleeves değil de, kim?"

Düşünceli bir ses, "Gökyüzünden patatesler yağsın," dedi. "Gök Greensleeves'in melodisiyle gürlesin."

Tessa irkilerek döndü. Will her nasılsa dirseğinin dibinde belirmişti ve bu da asap bozucuydu. Çünkü Tessa odaya girdiğinden beri onu aramış, ondan hiçbir iz görememişti. Will'i akşam kıyafetleriyle görmek -mavi, siyah ve beyaz- her zamanki gibi yine nefesini kesti ama Tessa göğsündeki sıkışmayı bir tebessümle gizledi. "Shakespeare," dedi. "*Windsor'ın Mutlu Eşleri.*"

"En iyi oyunlarından biri değil," diyen Will, mavi gözlerini kısarak Tessa'yı süzdü. Tessa o akşam gül pembesi, ipek

bir elbise seçmişti ve boynuna sarılıp sırtından sarkan kadife bir kurdele dışında mücevher takmamıştı. Saçını Sophie yapmıştı -bu kez hanımefendinin hizmetçisi olarak değil, bir iyilik olarak- ve yukarı topladığı buklelerin arasına ufak, beyaz yemişler yerleştirmişti. Tessa kendisini fazla gösterişli ve dikkat çekici hissediyordu. "Ama güzel anları da var."

"Hep edebiyatı eleştirirsin," diye iç çeken Tessa, gözlerini Will'den ayırıp odanın karşısına, Tessa'nın tanımadığı uzun boylu, sarı saçlı bir adamla konuşan Charlotte'a çevirdi.

Will, Tessa'ya doğru eğildi. Hafif, yeşil ve kışı hatırlatan bir şey kokuyordu: çam, misket limonu ya da servi. "Saçındakiler ökseotu yemişleri," dediğinde, nefesi kızın yanağına değdi. "Teknik olarak bunun herkesin, her istediğinde seni öpebileceği anlamına geldiğini sanıyorum."

Tessa ona irileşen gözlerle baktı. "Sence birileri bunu dener mi?"

Will onun yanağına hafifçe dokundu. Ellerinde beyaz güderi eldivenler vardı ama Tessa teni onunkine değiyormuş gibi hissetti. "Deneyeni öldürürüm."

"Eh," dedi Tessa. "Sanırım bu, ilk kez Noel'de skandal niteliğinde bir şey yapışın olmaz."

Will bir an için duraksadı, sonra yüzünü aydınlatan ve bütün mizacını değiştiren o ender tebessümle gülümsedi. Bu, Tessa'nın sonsuza dek kaybolduğundan korktuğu bir tebessümdü -Jem'le birlikte Sessiz Şehir'in karanlığında kay-

bolduğundan. Jem ölmemişti ama giderken Will'in kalbinden sökülen bir parça da onunla gitmiş ve fısıldayan kemiklerin arasına gömülmüştü. Ve Tessa, olanlardan hemen sonraki hafta, Will'in kendine gelemeyeceğinden, hep bir tür hayalet olarak kalacağından, bir lokma yemek yemeden Enstitü koridorlarında dolaşacağından, sürekli orada olmayan biriyle konuşmak için döneceğinden, hatırladıkça ve sessizleştikçe yüzündeki ışığın solacağından korkmuştu.

Ama Tessa azimliydi. Kendi kalbi de kırıktı ama Will'in kalbini tamir etmenin bir şekilde kendisininkini de tamir etmek anlamına geleceğinden emindi. Gücünü yeterince toplar toplamaz Will'e istemese de çay götürmeye, istediği kitapları götürmeye, onu sıkboğaz etmeye, kütüphaneye girip çıkmaya ve antrenman yaparken ondan yardım istemeye başlamıştı. Charlotte'a, Will'e kırılacak bir cam parçasıymış gibi muamele etmekten vazgeçip onu daha önce olduğu gibi, Jem yerine Gideon ve Gabriel'la savaşması için şehre göndermesini söylemişti. Charlotte da, huzursuz olsa bile bunu yapmış, Will de o savaşlardan kanlı ve bereli ama gözlerinde parlak bir ışıkla dönmüştü.

Cecily sonradan, camın önünde durup Will'le Gabriel'ın avluda konuşmalarını izlerlerken ona, "Bu akıllıcaydı," demişti. "Nefilim olmak ağabeyime bir amaç veriyor. Gölge avcılığı, kalbindeki çatlakları onaracak. Gölge avcılığı ve sen."

Tessa düşünceli bir tavırla perdenin kapanmasına izin vermişti. Will'le ikisi Cadair Idris'te olanlardan, birlikte

geçirdikleri geceden söz etmemişlerdi. Gerçekten de o gece, Tessa'ya rüya gibi geliyordu. Sanki bu Tessa'nın değil de başka birinin başına gelmişti. Tessa Will'in de aynı şeyi hissedip hissetmediğini bilmiyordu. Jem'in anladığını ya da tahmin ettiğini ve ikisini de bağışladığını biliyordu ama Will Jem'in gittiği günden beri ona tekrar yaklaşmamış, onu sevdiğini söylememiş, onu sevip sevmediğini sormamıştı.

Will'in gelip de Tessa'yı kütüphanede yalnız bulmasına ve ona -aniden- ertesi gün kendisiyle birlikte araba gezisine çıkmasını teklif edene dek sanki asırlar geçmişti. Şaşıran Tessa teklifi kabul etmiş, içten içe Will'in kendisine eşlik etmesini istemesinin başka bir sebebi olup olmadığını düşünmüştü. Çözülecek bir gizem mi vardı? Ya da edilecek bir itiraf?

Ama hayır, yalnızca parkın içinde arabayla dolaşmışlardı. Hava gitgide soğuyordu, gölcüklerin kenarlarında buzlar vardı. Ağaçların çıplak dalları kasvetli, güzeldi ve Will Tessa'yla kibarca havadan, şehrin görülmeye değer yerlerinden söz etmişti. Jem'in Tessa'ya verdiği Londra eğitimine, kaldığı yerden devam etmeye kararlı gibiydi. Britanya Müzesi'ne ve Ulusal Galeri'ye, Kew Bahçeleri'ne ve Aziz Paul Katedrali'ne gittiler ve Tessa sonuncusunda nihayet öfkesine yenik düştü.

Ünlü Fısıltı Geçidi'ndeydiler. Tessa parmaklığa yaslanmış, aşağıdaki katedrale bakıyordu. Will, Christopher Wren'in gömülü olduğu yeraltı mezarının duvarındaki Latince yazıyı tercüme ediyordu: "*Onun anıtını arıyorsanız, etrafınıza*

bakın." Tessa o anda dalgınca uzanıp Will'in elini tutmuştu. Will kızarmış, derhal geri çekilmişti.

Tessa ona şaşkınlıkla bakmıştı. "Ters bir şey mi var?"

Will aceleyle, "Hayır," demişti. "Ben yalnızca... Seni Fısıltı Geçidi'ne, sıkıştırmak için getirmedim."

Tessa patlamıştı. "Senden beni Fısıltı Geçidi'nde sıkıştırmanı istemiyorum! Ama Melek aşkına, Will, bu kadar *kibar* davranmayı bırakır mısın?"

Will ona hayretle bakmıştı. "Ama öyle olmamı yeğlemez misin?.."

"Yeğlemem. Kibar davranmanı istemiyorum! Will gibi davranmanı istiyorum! Baedeker rehberiymiş gibi, ilgi çekici mimari ayrıntıları belirtmeni istemiyorum! İstediğim delice, komik şeyler söylemen, şarkılar uydurman ve..." *Aşık olduğum Will olman*, diye eklemesine ramak kalmıştı. Onun yerine, "Ve Will olman," dedi. "Yoksa sana şemsiyemle vururum."

"Sana kur yapmaya çalışıyorum," demişti Will sinirlenerek. "Doğru düzgün kur yapmaya. Bütün bunlar, onun içindi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Tessa, "Bay Rochester, Jane Eyre'e hiç kur yapmamıştı," dedi.

"Hayır, kadın giysilerine bürünüp zavallı kızın ödünü koparmıştı. İstediğin bu mu?"

"Senden çok çirkin bir kadın olurdu."

"Hayır. Göz kamaştırıcı olurdum."

Tessa gülmüştü. "İşte," demişti. "İşte, Will! Böylesi daha iyi değil mi? Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Will onu süzerek "Bilmiyorum," demişti. "Buna cevap vermeye korkuyorum. Konuştuğumda bunun Amerikalı kadınların bana şemsiyeleriyle vurmak istemesine neden olduğunu duydum."

Tessa yine güldü ve aniden ikisi birden gülmeye başladı. Boğmaya çalıştıkları kıkırtıları, Fısıltı Geçidi'nin duvarlarından yankılandı. Ondan sonra, aralarındaki çok daha rahat bir ilişkiye dönüştü ve Will dönüşte Tessa'nın arabadan inmesine yardım ederken çocuğun yüzünde beliren tebessüm parlak ve gerçekti.

O gece Tessa'nın kapısı hafifçe çalınmıştı ve kız gidip kapıyı açtığında orada kimseyi bulamamış, yalnızca koridor zemininde bir kitap görmüştü. *İki Şehrin Hikayesi.* Tessa bunun tuhaf bir hediye olduğunu düşünmüştü. Kütüphanede kitabın bir kopyası vardı ve Tessa onu istediği sıklıkla okuyabilirdi ama bu kitap yepyeniydi ve ön sayfasında Hatchards fişi vardı. Tessa ön sayfada bir de yazı olduğunu ancak kitabı alıp yatağa girdiğinde fark etti.

Tess, Tess, Tessa.

Senin adından daha güzel bir ses olabilir mi? Adını yüksek sesle söylemek, kalbimin bir çan gibi çınlamasına yol açıyor. Kalbin çınladığını hayal etmek tuhaf, değil

mi? Ama bana dokunduğunda tam da bunu hissediyorum -kalbim göğsümde çınlıyormuş gibi- ve ses damarlarımda bir ürperti gibi dolaşıyor, kemiklerim mutluluktan kıymık kıymık oluyor.

Bu kelimeleri neden bu kitaba yazdım? Senin yüzünden. Bana önceden küçümsediğim bu kitabı sevmeyi öğrettin.

Onu ikinci kez, bu kez açık bir akılla ve kalple okuduğumda, Sydney Carton'ın salt çaresizliğini ve hasedini hissettim. Evet, Sydney'i anladım çünkü o sevdiği kadının onu seveceğine dair hiçbir umut beslemese de, en azından ona sevgisinden bahsedebildi. O, en azından tutkusunu kanıtlayacak bir şey yapabildi, o şey ölmek olsa bile.

Sana gerçeği söyleme şansı uğruna ölümü seçerdim, Tessa, o ölümün benim olacağından emin olabilseydim. İşte o yüzden Sydney Carton'a imreniyordum çünkü o özgürdü.

Ve şimdi, sonunda özgürüm ve seni tehlikeye atmaktan korkmadan sana, kalbimdeki her şeyi söyleyebilirim.

Sen ruhumun son hayali değilsin.

Ruhumun ilk hayali, kendimi kurmaktan alıkoyamadığım tek hayalsin. Sen ruhumun ilk hayalisin ve o hayalden bir ömür boyu sürecek başka hayallerin doğacağını umuyorum.

Sonunda umutla,

Will Herondale.

Tessa o mektubu okuduktan sonra uzun süre elinde kitapla, kitabı okumadan, Londra'da şafağın söküşünü izleyerek öylece oturmuştu. Sabah olduğunda giyinmek için yataktan resmen uçarak kalkmış, sonra kitabı kapıp aşağı kata koşmuştu. Saçları hala nemli olan Will'i yatak odasından çıkarken yakaladı ve kendisini onun üzerine attı, çocuğun yakalarını tutup Will'i kendisine çekti, yüzünü onun göğsüne gömdü. Will de ona sarılmak için uzandığında kitap aralarından güm diye yere düştü ve Will onun saçlarını okşarken yumuşacık bir sesle, "Tessa, ne oldu, sorun nedir? Hoşuna gitmedi mi..." diye fısıldadı.

Tessa, "Kimse bana bu kadar güzel bir şey yazmamıştı," dedi. Yüzü hala Will'in göğsüne yaslanmış durumdaydı ve Tessa onun gömleğiyle ceketinin altından kalbinin yumuşak atışlarını hissedebiliyordu. "Asla."

"Onları lanetin sahte olduğunu öğrenmemden hemen sonra yazmıştım," dedi Will. "Sana kitabı o zaman verecektim ama..." Tessa'nın saçlarını daha sıkı kavramıştı. "Jem'le nişanlandığını öğrendiğimde kitabı bir kenara kaldırdım. Onu sana ne zaman verebileceğimi, ne zaman vermem gerektiğini bilmiyordum. Sonra dün, kendim olmamı istediğinde o eski hayalleri yeniden ortaya çıkaracak, tozlarını süpürüp sana verecek cesareti buldum."

O gün parka gittiler. Hava soğuk ve güneşliydi ama etrafta pek insan yoktu. Serpentine kış güneşinin altında parlıyordu

ve Will, Jem'le ikisinin ilk kez kazlara tavuklu turtalar yedirdiği yeri işaret etti. Tessa ilk kez onun Jem'den bahsederken gülümsediğini gördü.

Tessa, Will için Jem olamayacağını biliyordu. Kimse olamazdı. Ama Will'in kalbindeki boşluklar yavaş yavaş doluyordu. Cecily'nin etrafında olması da Will'i mutlu ediyordu. Tessa onları ateşin başında birlikte oturur, alçak sesle Galce konuşurken izlediğinde Will'in gözlerinin parladığını görebiliyordu. Will, Gabriel'la Gideon'dan bile hoşlanmaya başlamıştı ve onlar da, kimse Jem'in olduğu gibi bir arkadaş olamasa da, Will'le arkadaşlık ediyorlardı. Tabii, Charlotte ve Henry'nin sevgisi de her zamanki gibi sağlamdı. Tessa, Will'in yarasının da, kendisininkinin de asla kapanmayacağını biliyordu ama hava soğudukça ve Will daha sık gülümsedikçe, daha düzenli yemek yedikçe, gözlerindeki boşluk kayboldukça Tessa, o bakışın ölümcül olmadığını bildiğinden daha rahat nefes almaya başlamıştı.

Will şimdi, balo salonuna bakarken topuklarının üzerinde hafifçe geriye kaykıldı ve "Hımmm," dedi. "Haklı olabilirsin. Sanırım Galler ejderhası dövmemi yaptırdığımda Noel zamanıydı."

Bunu duyan Tessa'nın, kızarmamak için büyük mücadele vermesi gerekti. "O gerçekten nasıl oldu?"

Will elini aldırmazca salladı. "Sarhoştum..."

"Saçmalık. Gerçekten sarhoş değildin."

"Aksine, sarhoşmuş gibi davranmayı öğrenmek için kişinin en az bir kez sarhoş olması gerekir. Altıparmaklı Nigel baharatlı elma şarabı içiyordu..."

"Gerçekten Altıparmaklı Nigel diye biri olamaz."

"Tabii ki var..." Will söze sırıtarak başlamıştı ama sırıtışı birden soldu. Will, Tessa'nın arkasına, balo salonuna bakıyordu. Tessa hızla döndü ve az önce Charlotte'la konuşan sarı saçlı, uzun boylu adamın kalabalığı yararak onlara doğru geldiğini gördü.

Adam tıknazdı, belki otuzlarının sonlarındaydı ve çenesi boyunca ilerleyen bir yara izi vardı. Saçları sarı ve dağınık, gözleri mavi, teniyse güneşten bronzlaşmıştı. Teni beyaz, kolalı gömleğinin yanında daha bile koyu renk görünüyordu. Adamda Tessa'ya tanıdık gelen, kızın anılarını neredeyse uyandıran bir şey vardı.

Adam önlerinde durdu. Gözlerini Will'e çevirdi. Bu gözler Will'inkilerden daha açık mavi, neredeyse peygamber çiçeği rengiydi. Gözlerinin kenarlarındaki deri de bronzlaşmıştı ve orada kuş pençesine benzer kırışıklıklar vardı. "William Herondale siz misiniz?"

Will konuşmadı, başını sallamakla yetindi.

"Ben Elias Carstairs," dedi adam. "Jem Carstairs yeğenimdi."

Will bembeyaz kesildi, Tessa'ysa adamın nesinin ona tanıdık geldiğini anladı. Adamda, adamın kendisini taşıyı-

şında ve ellerinin şeklinde, kıza Jem'i hatırlatan bir şey vardı. Will konuşamaz gibi göründüğünden Tessa, "Evet, bu Will Herondale. Ben de Theresa Gray'im," dedi.

Adam -Tessa kendisine onun adının Elias olduğunu hatırlattı. Gölge Avcıları birbirlerinin ilk adını kullanırdı- "Şekildeğiştirici kız," dedi. "Sessiz Kardeş olmadan önce James'in nişanlısıydınız."

"Evet," dedi Tessa alçak sesle. "Onu çok seviyorum."

Adam Tessa'ya düşmanca ya da meydan okur gibi değil, merakla baktı. Sonra gözlerini Will'e çevirdi. "Siz onun *parabatai*siydiniz, değil mi?"

Will sesine kavuştu. "Hala öyleyim," dedi ve çenesini inatla kastı.

"James sizden bahsederdi," dedi Elias. "Ben Çin'den ayrıldıktan sonra, Idris'e döndüğümde ona benimle yaşamak isteyip istemediğini sordum. Yanluo'nun adamları başıboş dolaştığından, hala intikam peşinde olduğundan orasının James için güvenli olmadığına karar vermiş ve onu Şangay'dan göndermiştik. Ama ona Idris'e, bana gelip gelmeyeceğini sorduğumda, hayır dedi. Ona kararını yeniden gözden geçirmesini söyledim. Ona ailesi olduğumu, aynı kandan olduğumuzu söyledim. Ama o bana *parabatai*sini terk edemeyeceğini, kandan daha önemli şeyler olduğunu söyledi." Elias'ın açık mavi gözleri sakindi. "Size bir hediye getirdim, Will Herondale. Babası hayatta olmadığından

rüştünü ispatladığında ona vermeye niyetli olduğum bir şey. Ama artık bunu ona veremem."

Will tepeden tırnağa gerilmiş, fazla sıkılaştırılmış bir yay ipi gibiydi. "Hediyeyi hak edecek bir şey yapmadım," dedi.

"Bence yaptınız." Elias belindeki kemerden, süslü bir kının içindeki kısa kılıcı çekti. Onu Will'e uzattı, Will kısa bir tereddütten sonra kılıcı aldı. Kının üzerinde dikkatle oyulmuş, altın rengi ışıkta parlayan ayrıntılı yaprak ve rün desenleri vardı. Will kararlı bir hareketle kılıcı çekip kınından kurtardı ve havaya kaldırıp yüzüne yaklaştırdı.

Kılıcın kabzasında da aynı rünler ve yapraklar vardı ama keskin kısmı yalın ve çıplaktı, ortasındaki bir satır yazı dışında. Tessa metalin üzerindeki yazıyı okumak için uzandı.

Ben Joyeuse ve Durendal'la aynı çelikten ve mizaçtan yapılma Cortana'yım.

"Joyeuse Charlemagne'ın kılıcıydı," diyen Will'in sesi, Tessa'nın onun duygularını bastırmaya çalıştığını anlamasına yetecek kadar gergindi. "Durendal da Roland'ındı. Bu kılıç efsanelerden doğma."

"İlk Gölge Avcısı silah ustası Demirci Wayland tarafından dövülmüştü. Kabzasında Melek'in kanadından bir tüy var," dedi Elias. "Yüzlerce yıldır Carstairs ailesinde. Jem'in babası, on sekizine bastığında onu Jem'e vermemi istemişti. Ama Sessiz Kardeşler hediye kabul edemez." Elias, Will'e baktı. "Siz onun *parabatai*siydiniz. O sizin olmalı."

Will kılıcı sertçe kınına soktu. "Bunu alamam! Almayacağım!"

Elias afallamış göründü. "Ama almalısınız," dedi. "Siz onun *parabataisiydiniz* ve o sizi çok seviyordu..."

Will kılıcı kabzası ileri bakacak şekilde Elias Carstairs'e uzattı. Adam kılıcı aldıktan bir saniye sonra Will arkasını döndü, uzaklaşıp kalabalığın içinde kayboldu.

Elias hayretle onun arkasından baktı. "Onu gücendirmek istememiştim."

"Jem'den bahsederken geçmiş zaman kullandınız," dedi Tessa. "Jem bizimle değil ama o ölmedi. Will, Jem'in kaybolmuş ya da unutulmuş gibi düşünülmesine dayanamıyor."

"Niyetim onu unutmak değildi," dedi Elias. "Yalnızca, Sessiz Kardeşler'in bizim gibi duygulara sahip olmadığını söylemek istemiştim. Onlar bizim gibi hissetmez. Severlerse..."

"Jem, Will'i hala seviyor," dedi Tessa. "Sessiz Kardeş olsa da, olmasa da. Hiçbir büyünün yok edemeyeceği şeyler vardır. Çünkü onların kendisi büyülüdür. Siz onları hiç birlikte görmediniz ama ben gördüm."

"Cortana'yı ona vermek istemiştim," dedi Elias. "Onu James'e veremem, bu yüzden *parabataisinin* olması gerektiğini düşündüm."

"Niyetiniz iyi," dedi Tessa. "Haddimi aşıyorsam özür dilerim, Bay Carstairs, fakat siz hiç kendi çocuklarınıza sahip olmayı düşünmüyor musunuz?"

Adamın gözleri irileşti. "Bunu hiç düşünmemiştim..."

Tessa pırıldayan kılıca, sonra onu elinde tutan adama baktı. Sevdiği şeyin dalgalı sulardaki yansımasına bakar gibi, adamda Jem'den bir parça görebiliyordu. Hatırlanan ve yok olmayan o sevgi, Tessa'nın nazik bir sesle konuşmasına sebep oldu. "Emin değilseniz," dedi, "kılıç sizde kalsın. Onu kendi varislerinize saklayın. Will bunu yeğleyecektir. Çünkü onun Jem'i hatırlamak için bir kılıca ihtiyacı yok. Soyu ne kadar şaşaalı olursa olsun."

Enstitü basamakları, Will'in paltosuz ve şapkasız durduğu, buzlu geceye baktığı yer soğuktu. Rüzgar kar zerreciklerini yanaklarına, çıplak ellerine doğru uçuruyordu ve Will hep olduğu gibi, aklının gerisinde ona saçmalamamasını, gribe yakalanmadan içeri girmesini söyleyen Jem'in sesini duydu.

Kış hep Will'e en saf mevsim gibi görünmüştü –soğuk, Londra'nın isini ve kirini bile hapseder, sertleştirip temizlerdi. Will o sabah su sürahisinin üzerinde oluşan buz tabakasını kırmış, ardından buz gibi sıvıyı yüzüne çarpmış ve aynaya bakarken, ıslak saçları yüzünü kara şeritler halinde boyarken titremişti. *Altı yıldan sonra, Jem'siz ilk Noel sabahı.* En saf soğuk, en saf acıyı getirmişti.

"*Will.*" Bu ses ona çok tanıdık gelen bir fısıltıydı. Will zihninde İhtiyar Molly'nin imgesiyle başını çevirdi ama hayaletler nadiren öldükleri ya da gömüldükleri yerden bu

kadar uzaklaşırlardı. Hem İhtiyar Molly,Will'den ne istiyor olabilirdi ki?

Koyu renk ve sakin gözler, bakışına karşılık verdi. Kızın vücudunun geri kalanı şeffaf olmaktan ziyade, kenarları gümüşle çizilmiş gibiydi: sarı saçlar, bebeksi yüz, ölürken üzerinde olan beyaz elbise. Göğsünde kırmızı bir çiçeği andıran kan.

"Jessamine," dedi Will.

"*Mutlu Noeller, Will.*"

Will'in bir an için durmuş olan kalbi tekrar atmaya, kanı damarlarında hızla akmaya başladı. "Jessamine, neden... burada ne işin var?"

Kız yüzünü astı. "Burada öldüğüm için buradayım," derken sesi güçlendi. Bir hayaletin bir insana, özellikle de onu duyabilen birine yaklaştığında somutluk ve ses gücü kazanması sıradışı değildi. Jessamine aşağıdaki avluyu, Will'in onu can çekişirken kollarında tuttuğu, kanının kaldırım taşlarına aktığı avluyu işaret etti. "Beni gördüğüne sevinmedin mi, Will?"

"Sevinmeli miyim?" dedi Will. "Jessie, genelde hayalet gördüğümde sebep, bitmemiş bir işin ya da bir üzüntünün onları bu dünyada tutmasıdır."

Jessamine başını kaldırıp yağan kara baktı. Kar etrafına yağıyordu ama Jessamine bir camın altında duruyormuş gibi, hiç ıslanmıyordu. "Bir üzüntüm olsa, ondan kurtulmama yardım eder miydin? Hayattayken beni hiç umursamazdın."

"Umursardım," dedi Will. "Ve seni umursamadığım ya da senden nefret ettiğim izlenimini yarattıysam, gerçekten çok üzgünüm, Jessamine. Bana kalırsa sen bana kendimi kabul etmek istediğimden fazla hatırlatıyordun. Bu yüzden kendimi ne kadar sert yargılıyorsam, seni de o kadar sert yargıladım."

Jessamien bu sözler üzerine Will'e baktı. "Vay be, bu dolaysız dürüstlük müydü, Will? Ne kadar değişmişsin." Jessamine bir adım geriledi ve Will onun ayaklarının basamaklardaki ince kar tabakasında iz bırakmadığını gördü. "Hayattayken Gölge Avcısı olmak, Nefilimler'i korumak istemediğim için buradayım. Şimdi, korunmaya ihtiyacı olduğu sürece Enstitü'yü korumakla görevlendirildim."

"Ve bu seni rahatsız etmiyor, öyle mi?" dedi Will. "Öbür dünyaya gidebilecekken burada, bizimle olmaktan..."

Jessamine burnunu kırıştırdı. "Öbür dünyaya geçmek istemedim. Hayatta benden o kadar çok şey talep edildi ki, öbür dünyada nasıl olacağını Melek bilir. Hayır, burada olup sessizce, oraya buraya sürüklenerek, görülmeden sizi izlemek beni mutlu ediyor." Kız başını Will'e doğru eğdiğinde gümüşi saçları ay ışığında parladı. "Ama sen beni neredeyse delirtecektin."

"Ben mi?"

"Evet. Hep berbat bir aşık olacağını söylerdim ve sen bunu kanıtlıyorsun, Will."

"Gerçekten mi?" dedi Will. "Ölümden, İhtiyar Marley'nin hayaleti gibi gelmenin sebebi, romantik geleceğim konusunda başımın etini yemek mi?"

"Ne geleceği? Tessa'yı o kadar çok araba gezintisine çıkardın ki, bahse girerim kız aklından Londra haritası çizebilir. Ama ona evlenme teklif ettin mi? Etmedin. Bir hanımefendi kendisine evlenme teklifi edemez, William ve sen niyetini belirtmediğin takdirde sana aşık olduğunu söyleyemez!"

Will başını iki yana salladı. "Jessamine, sen iflah olmazsın."

"Aynı zamanda haklıyım," dedi kız. "Seni korkutan nedir?"

"Niyetimi belirttiğim takdirde, Tessa'nın beni sevmediğini söylemesi ihtimali. Jem'i sevdiği gibi sevmediğini."

"Seni Jem'i sevdiği gibi sevmeyecek. Seni, seni sevdiği gibi sevecek Will, tamamen farklı bir insanı. Onun Jem'i sevmemiş olmasını mı diliyorsun?"

"Hayır ama beni sevmeyen biriyle evlenmek de istemiyorum."

"Gerçeği öğrenmek için ona sorman gerek," dedi Jessamine. "Hayat risklerle doludur. Ölümse çok daha basit."

"Madem onca zamandır buradaydın, seni neden bu geceden önce hiç görmedim?" diye sordu Will.

"Henüz Enstitü'ye giremiyorum ve sen avluya çıktığında yanında hep başkası oluyor. Kapıların içinden geçmeyi denedim ama bir güç bana engel oluyor. Ama baştakinden daha iyi. En başta yalnızca birkaç basamağı tırmanabiliyordum.

Şimdi gördüğün gibiyim." Basamaklardaki konumunu işaret etti. "Bir gün içeri de girebileceğim."

"Ve girdiğinde odanın da bebeklerinin de eskisi gibi olduğunu göreceksin," dedi Will.

Jessamine, Will'in, kızın hep bu kadar hüzünlü olup olmadığını ya da ölümün onu Will'in hayaletlerin değişebileceğini sandığından daha çok değiştirip değiştirmediğini merak etmesine sebep olan bir tebessümle gülümsedi. Ama Will tekrar konuşamadan kızın yüzünde bir endişe ifadesi belirdi ve Jessamine karların fır dönmesine sebep olan bir hareketle yok oldu.

Will döndüğünde onu neyin korkutup kaçırdığını gördü. Enstitü kapıları açılmış, dışarı Magnus çıkmıştı. Adamın üzerinde astragan kürkünden bir palto vardı ve ipek silindir şapkası, şimdiden, yağan karla lekelenmeye başlamıştı.

"Seni burada, buz sarkıtına dönüşmek için elinden geleni yaparken bulacağımı bilmeliydim," diyen Magnus merdivenlerden inip Will'in yanında durdu ve avluya baktı.

Will'in içinden Jessamine'den bahsetmek gelmedi. Her nasılsa, kızın bunu istemeyeceğini hissediyordu. "Partiden ayrılıyor muydun? Yoksa beni mi arıyordun?"

"İkisi birden," diyen Magnus beyaz eldivenlerini eline geçirdi. "Aslına bakarsan, Londra'dan ayrılıyorum."

"Londra'dan ayrılıyor musun?" dedi Will üzüntüyle. "Bu gerçek olamaz."

"Neden olmasın?" Magnus paltosunun üzerine konan bir kar tanesine fiske vurdu. Kar tanesi, mavi mavi parladıktan sonra yok oldu. "Ben Londralı değilim, Will. Bir süredir Woolsey'le kalıyorum ama onun evi benim evim değil ve Woolsey'le ikimizin birbirimizin sinirine dokunmamız çok da uzun sürmüyor."

"Nereye gideceksin?"

"New York'a. Yeni Dünya'ya! Yeni bir hayat, yeni bir kıta." Magnus ellerini kaldırdı. "Hatta kedini yanımda götürebilirim. Charlotte onun Jem gittiğinden beri yas tuttuğunu söylüyor."

"Eh, herkesi ısırıyor. Onu almakta serbestsin. Sence New York'u sever mi?"

"Kim bilir? Bunu birlikte göreceğiz. Beni durulmaktan alıkoyan beklenmedik şeylerdir."

"Sonsuza dek yaşamayan bizim gibiler, değişimden sizin kadar hoşlanmıyor. İnsanları kaybetmekten usandım," dedi Will.

"Ben de," dedi Magnus. "Ama söylediğim gibi, değil mi? İnsan buna dayanmayı öğreniyor."

"Bazen kolunu ya da bacağını kaybeden insanların, artık var olmamalarına rağmen o uzuvlarda acı hissettiğini duymuştum," dedi Will. "Bazen bana da öyle geliyor. Gitmiş olmasına rağmen Jem'i yanımda hissedebiliyorum ve kendimden bir parça kaybetmiş gibi oluyorum."

"Ama kaybetmedin," dedi Magnus. "O ölmedi, Will. Sen gitmesine izin verdiğin için yaşamaya devam ediyor. İstesen seninle kalır ve ölürdü ama sen onu, hayatı seninkinden ayrı bile olsa yaşamasını isteyecek kadar çok seviyordun. Ve bu Sydney Carton olmadığını her şeyden çok kanıtlıyor Will. Ve seninkinin yalnızca yıkımla telafi edilebilecek bir sevgi olmadığını. Bu sende en baştan beri gördüğüm, sana yardım etmek istememe sebep olan şey. Umutsuz olmaman. İçinde sonsuz bir mutluluk kapasitesinin olması." Magnus eldivenli elini Will'in çenesinin altına koydu ve çocuğun yüzünü kaldırdı. Will'in göz göze gelmek için başını kaldırması gerekecek kadar uzun boylu çok kişi yoktu ama Magnus bunlardan biriydi. Magnus, "Parlak yıldız," dedi ve gözlerinde, bir şeyi ya da birini hatırlıyormuş gibi düşünceli bir bakış belirdi. "Siz ölümlüler, öyle coşkulu yanıyorsunuz ki. Ve sen, çoğundan daha coşkulusun, Will. Seni hiçbir zaman unutmayacağım."

"Ben de seni," dedi Will. "Sana borcum büyük. Lanetimi kırdın."

"Lanetli değildin."

"Evet, öyleydim," dedi Will. "Öyleydim. Benim için yaptığın her şey için teşekkürler, Magnus. Bunu daha önce söylemediysem, şimdi söylüyorum. Teşekkürler."

Magnus elini indirdi. "Daha önce hiçbir Gölge Avcısı'nın bana teşekkür ettiğini sanmıyorum."

Will çarpık bir tebessümle gülümsedi. "Ben olsam buna fazla alışmamaya çalışırdım. Sık teşekkür eden tipler değiliz."

"Evet," dedi Magnus gülerek. "Alışmamaya çalışacağım." Parlak kedi gözleri küçüldü. "Sanırım seni iyi ellerde bırakıyorum, Will Herondale."

"Tessa'dan bahsediyorsun."

"Evet, ondan bahsediyorum. Yoksa kalbinin onda olduğunu inkar mı ediyorsun?" Magnus merdivenlerden inmek üzere döndü, duraksadı ve dönüp Will'e baktı.

"Etmiyorum," dedi Will. "Ama sen ona veda etmeden gittiğin için üzülecek."

"Ah!" diyen Magnus merdivenlerin dibinde, yüzünde ilginç bir tebessümle döndü. "Bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Ona tekrar görüşeceğimizi söyle."

Will başıyla onayladı. Magnus ellerini paltosunun cebine sokarak arkasını döndü ve Enstitü kapılarına doğru yürüyerek uzaklaştı. Will onun şeklini, Magnus yağan karın beyazlığının içinde kaybolunceya dek izledi.

Tessa kimse onu fark etmeden balo salonundan çıkmıştı. Genelde gözleri keskin olan Charlotte bile, tekerlekli sandalyesindeki Henry'nin yanında, onunla el ele oturur, müzisyenlerin ilginçliklerine gülerken dalmış gitmişti.

Tessa'nın Will'i bulması uzun sürmedi. Kız onun nerede olacağını tahmin etmişti ve yanılmamıştı. Will paltosuz, şap-

kasız halde Enstitü basamaklarında duruyor, karın başına ve omuzlarına yağmasına izin veriyordu. Avluda pudra şekerini andıran bir kar tabakası vardı ve bu tabaka orada bekleyen sıra sıra arabaların, kara demirden kapıların, Jessamine'in üzerinde öldüğü kaldırım taşlarının üzerini kaplamıştı. Will dikkatle, yağan karların arasındaki bir şeyi seçmek ister gibi ileri bakıyordu.

Tessa, "Will," dedi, Will de dönüp ona baktı. Tessa çıkarken üzerine sadece ipek bir şal almıştı ve kar tanelerinin çıplak boynuna, omuzlarına soğuk soğuk battığını hissetti.

Will cevap olarak "Elias Carstairs'e daha kibar davranmalıydım," dedi. Başını kaldırmış, soluk hilalin yoğun bulutlarla sisin arasına girip çıkışını izliyordu. Kara saçlarına beyaz kar taneleri düşmüş, bu saçların arasına karışmıştı. Will'in yanakları ve dudakları soğuktan pembeleşmişti. Tessa'nın gözüne, daha önce hiç olmadığı kadar yakışıklı göründü. "Onun yerine... Önceden davrandığım gibi davrandım."

Tessa onun ne demek istediğini biliyordu. Will için tek bir önce ve sonra vardı.

"Öfkelenmen yasak değil," dedi Tessa. "Sana daha önce de söyledim, kusursuz olmanı istemiyorum. Yalnızca Will olmanı istiyorum."

"Asla kusursuz olmayacak olan Will."

"Kusursuzluk sıkıcıdır," diyen Tessa son basamağı da inip Will'in yanında durdu. "Şu anda içeride *şairin sözünü tamam-*

layn oynuyorlar. Orada olsan epeyce gösteriş yapabilirdin. Orada edebiyat bilginle başa çıkabilecek kimsenin olduğunu sanmıyorum."

"Senin dışında."

"Evet, ben de zorlu bir rakip olurdum. Belki takım olup kazandıklarımızı bölüşmeliyiz."

"Bu sahtekarlık olur." Will başını arkaya atmış ve bunları dalgınca söylemişti. Karlar etraflarında beyaz beyaz, fır dönüyordu. Sanki ikisi bir girdabın ortasındaydı. "Bugün, Sophie Yükseldiğinde..."

"Evet?"

"Bu senin isteyeceğin bir şey mi?" Kara kirpiklerine beyaz kar taneleri takılmış olan Will dönüp ona baktı. "Kendin için?"

"Bunun benim için mümkün olmadığını biliyorsun, Will. Ben bir büyücüyüm. Veya en azından bu, olduğum şeye en yakın tabir. Asla tam olarak Nefilim olamam."

"Biliyorum." Will ellerine baktı, parmaklarını açarak kar tanelerinin avuçlarına konmasına ve erimesine izin verdi. "Ama Cadair Idris'te Gölge Avcısı olmayı umduğunu söylemiştin -Mortmain'in o umutları yıktığını..."

"O sırada öyle hissetmiştim," diye itirafta bulundu Tessa. "Ama Ithuriel olduğumda -Değişip Mortmain'i katlettiğimde- sevdiklerimi korumama imkan veren bir şeyden nasıl nefret edebilirdim? Farklı olmak kolay değil, eşsiz olmaksa hiç

değil. Ama kaderimde hiçbir zaman kolay yolun olmadığını düşünmeye başlıyorum."

Will güldü. "Kolay yol mu? Hayır, senin için öyle bir şey olamaz, Tessa'm."

"Ben senin Tessa'n mıyım?" Kız şala daha sıkı sarındı, titremesinin tek sebebi soğukmuş gibi davrandı. "Olduğum şey, seni rahatsız ediyor mu, Will? Senin gibi olmamam?"

Kelimeler dile getirilmeden aralarında asılı kaldı. *Büyücülerle düşüp kalkan bir Gölge Avcısı'nın geleceği olamaz.*

Will'in rengi attı. "Onca zaman önce, çatıda söylediklerim -gerçekte öyle düşünmediğimi biliyorsun."

"Biliyorum..."

"Olduğundan farklı olmanı dilemiyorum, Tessa. Sen olduğun şeysin ve ben seni seviyorum. Yalnızca Klav'ın onayına uygun olan kısımlarını sevmiyorum..."

Tessa kaşlarını kaldırdı. "Geri kalanına katlanmaya hazırsın, öyle mi?"

Will elini kara, karla ıslanmış saçlarının arasından geçirdi. "Hayır. Kendimi yanlış ifade ettim. Sevmediğimi hayal edebileceğim hiçbir parçan yok. Gerçekten Nefilim olmanın benim için önemli olduğunu mu sanıyorsun? Annem Gölge Avcısı değil. Ve senin Değişip meleğe dönüştüğünü, Cennet'in ateşiyle parladığını gördüğümde muhteşemdi, Tess." Ona bir adım yaklaştı. "Olduğun şey, yapabildiklerin dünyadaki ateş, kır çiçekleri ya da denizin enginliği gibi, muazzam bir mucize.

Kalbimde olduğun gibi dünyada da teksin ve seni sevmediğim bir an bile olmayacak. Seni hiçbir parçan Gölge Avcısı olmasa bile severdim…"

Tessa ona titrek bir tebessümle gülümsedi. "Ama yarım olsa da, öyle olduğum için memnunum," dedi, "çünkü bu seninle burada, Enstitü'de kalabileceğim anlamına geliyor. Burada bulduğum aile, ailem olarak kalabilecek. Charlotte istediğim takdirde Gray adından vazgeçip annemin evlenmeden önce sahip olması gereken soyadını alabileceğimi söyledi. Starkweather olabilirim. Gerçek bir Gölge Avcısı adım olabilir."

Tessa, Will'in nefesini bıraktığını duydu. Bu nefes soğuk havada, beyaz bir duman bulutu halinde belirdi. Will'in gözleri mavi, iri, berraktı ve Tessa'nın yüzüne dikilmişti. Will'in yüzünde dehşet verici bir şey yapmak için kendisini hazırlayan ve o şeyi yapmakta olan birinin ifadesi vardı. "Elbette gerçek bir Gölge Avcısı adın olabilir," dedi Will. "Benimkine sahip olabilirsin."

Tessa ona, karla taşın siyah-beyazlığında tamamen siyah ve beyaz görünen Will'e baktı. "Seninkine mi?"

Will ona yüz yüze gelecekleri kadar yaklaştı. Sonra uzanıp Tessa'nın elini tuttu, kızın eldivenini çıkardı ve cebine koydu. Tessa'nın çıplak elini eline aldı, parmaklarını onunkilere doladı. Will'in eli sıcak ve nasırlıydı, dokunuşu da Tessa'yı ürpertti. Will'in gözleri sakin ve maviydi. O gözler Will'in olduğu her şeydi: dürüst ve şefkatli, sert ve esprili, sevgi dolu

ve nazik. "Evlen benimle," dedi Will. "Evlen benimle, Tess. Benimle evlen ve Tessa Herondale ol. Ya da Tessa Gray veya kendine ne ad vermek istiyorsan o ol ama benimle evlen, benimle kal ve beni asla terk etme, çünkü hayatımın bir gününün daha sensiz geçmesine katlanamam."

Beyaz, soğuk ve kusursuz kar etraflarına döne döne yağıyordu. Yukarıdaki bulutlar aralanmıştı ve Tessa boşluklardan yıldızları görebiliyordu.

"Jem bana Ragnor Fell'in babam hakkında söylediklerini iletti," diye devam etti Will. "Babam için sevdiği tek bir kadın varmış ve onunla olamazsa kimseyle olmayacakmış. Sen de benim için öylesin. Seni seviyorum ve ölene dek yalnızca seni seveceğim…"

"Will!"

Will dudağını ısırdı. Saçları karla kaplıydı, kirpiklerinde de kar taneleri vardı. "Bu fazla şaşaalı bir söz müydü? Seni korkuttum mu? Kelimelerle aram nasıldır, bilirsin…"

"Ah, evet, biliyorum!"

"Bana bir keresinde söylediklerini hatırlıyorum," diye devam etti Will. "Kelimelerin bizi değiştirme gücünün olduğunu söylemiştin. Senin kelimelerin beni değiştirdi, Tess. Kelimelerin, beni aksi takdirde olacağımdan daha iyi bir adama dönüştürdüler. Hayat bir kitaptır ve henüz okumadığım yüzlerce sayfa var. Ölmeden önce, okuyabildiğim kadarını seninle okumak istiyorum…"

Tessa elini onun göğsüne, kalbinin hemen üzerine koydu ve o kalbin avucunun altında, tamamen kendisine özgü bir zaman işareti gibi attığını hissetti. "Keşke ölmekten bahsetmesen," dedi. "Ama bahsetsen bile, kelimelerle aranın nasıl olduğunu biliyorum, Will ve *hepsini* seviyorum. Söylediğin her sözü: Budalaca olanlar, delice olanlar, güzel olanlar ve yalnızca benim için olanlar. Onları da, seni de seviyorum."

Will konuşmaya yeltendi ama Tessa onun ağzını eliyle örttü.

"Kelimelerini seviyorum Will ama onları bir iki dakika içinde tut," dedi ve gülümseyerek Will'in gözlerinin içine baktı. "Benim bunca zaman, senin niyetini bilmezken içimde tuttuğum onca kelimeyi düşün. Salondayken yanıma gelip bana beni sevdiğini söylediğinde seni kendimden uzaklaştırmak, hayatımda yaptığım en zor şeydi. Kalbimin kelimelerini, ruhumun şeklini sevdiğini söylemiştin. Hatırlıyorum. O gün söylediğin her sözü, bugün bile hatırlıyorum. Hiçbir zaman da unutmayacağım. Sana söylemek istediğim, bana söylediğini duymak istediğim o kadar çok söz var ki. Umarım bütün hayatımızı birlikte geçirir ve hepsini birbirimize söyleriz."

"O halde, benimle evleneceksin, öyle mi?" diyen Will, talihine inanamaz gibi, sersemlemiş gibi görünüyordu.

Tessa, "Evet," dedi. Son, en yalın ve en önemli kelime de buydu.

Ve her durumda söyleyecek bir söz bulabilen Will, ağzını açtı ve sessizce tekrar kapadı, konuşmak yerine Tessa'ya uzanarak onu kendisine çekti. Tessa'nın şalı merdivenlerin üzerine düştü ama Will'in kolları onu ısıtıyordu ve Will onu öpmek için başını yana yatırdığında, onunkine bastıran dudakları sıcacıktı. Will'in tadı kar taneleri ve şarap gibi, kış gibi, Will gibi, Londra gibiydi. Tessa'nınkine bastırdığı ağzı yumuşaktı. Elleri Tessa'nın saçlarının arasındaydı, beyaz yemişleri taş basamakların üzerine saçıyordu. Kar etraflarında girdap gibi dönerken Tessa Will'e sıkı sıkı tutundu. Enstitü'nün pencerelerinin ötesinden balo odasında çalan müziğin hafif sesini duyabiliyordu. Kuyruklu piyano, çello ve kemanın hepsini bastıran, gökyüzüne sıçrayan kıvılcımları andıran tatlı, kutlama yapan nağmeleri...

"Gerçekten eve gittiğimize inanamıyorum," dedi Cecily. Ellerini önünde kavuşturmuştu ve ayağında beyaz, buzağı derisi çizmelerle hoplayıp sıçrıyordu. Kırmızı kış paltosuna sarınmıştı ve o palto karanlık mahzendeki, uzak duvarda parlayan muazzam, gümüşi Portal'ın dışındaki en parlak şeydi.

Tessa, Portal'ın içinden hayal gibi, mavi gökyüzünü (Enstitü'nün tepesindeki gökyüzü, çirkin Londra grisiydi) ve karlı tepeleri görebiliyordu. Will yanında duruyor, omzu onunkine sürtünüyordu. Genç adam solgun ve gergin görünüyordu. Tessa'nın içinden onun elini tutmak geldi. "*Eve*

gitmiyoruz, Cecily," dedi Will. "Kalmaya gitmiyoruz. Ziyarete gidiyoruz. Annemle babamı nişanlımla tanıştırmak istiyorum" -bunu söyledikten sonra yüzüne hafifçe renk geldi ve dudakları bir tebessümle kıvrıldı- "böylece evleneceğim kızı tanımış olacaklar."

"Ay, aman!" dedi Cecily. "Portal'ı onları her istediğimizde görmek için kullanabiliriz! Charlotte Konsolos, o yüzden başımız derde giremez."

Charlotte inledi. "Cecily, bu tek seferlik bir gezi. Portal oyuncak değil. Onu her istediğinde kullanamazsın ve bu gezi sır olarak saklanmalı. Bizlerden başka kimse ailenizi ziyaret ettiğinizi, Kanun'u çiğnemenize izin verdiğimi bilmemeli!"

"Kimseye söyleyemeyeceğim ki!" diye itiraz etti Cecily. "Gabriel da söylemeyecek." Yanındaki çocuğa baktı. "Söylemeyeceksin, değil mi?"

"Onu neden götürüyorduk, tekrar söylesene," diyen Will bu soruyu kardeşine olduğu kadar, dünyanın geneline sorar gibiydi.

Cecily ellerini kalçalarına koydu. "Sen Tessa'yı neden götürüyorsun?"

Will, "Çünkü Tessa'yla ikimiz, *evleneceğiz*," dedi ve Tessa gülümsedi. Will'in küçük kardeşinin onu başka kimsenin edemediği gibi sinir etmesi, Tessa'yı hala eğlendiriyordu.

"Eh, Gabriel'la ikimiz de evlenebiliriz!" dedi Cecily. "Bir gün."

Gabriel'dan boğuluyormuş gibi bir ses çıktı ve çocuğun yüzü endişe verici bir mor renge büründü.

Will ellerini kaldırdı. "Evlenemezsin, Cecily! Daha on beş yaşındasın! Ben evlendiğimde on sekiz olacağım! Yetişkin olacağım!"

Cecily etkilenmiş görünmüyordu. "Nişanlılık dönemimiz uzun sürebilir," dedi. "Ama neden bana annemle babamın hiç tanışmadığı bir adamla evlenmemi salık verdiğini anlamıyorum."

Will konuşurken tükürükler saçtı. "Sana annenle babanın hiç tanışmadığı bir adamla evlenmeni salık vermiyorum!" "O zaman anlaştık demektir. Gabriel annem ve babamla tanışmalı." Cecily Henry'ye döndü. "Portal hazır mı?"

Tessa, Will'e doğru uzandı. "Seni idare edişi çok hoşuma gidiyor," diye fısıldadı. "İzlemek oldukça eğlenceli."

Will, "Annemle tanışana kadar bekle," dedi ve Tessa'nın elini tuttu. Parmakları soğuktu, kalbi küt küt atıyor olmalıydı. Tessa onun bütün gece ayakta olduğunu biliyordu. Bunca yıldan sonra annesiyle babasını görme fikri, Will için mutluluk verici olduğu kadar korkutucuydu. Tessa o umut ve korku karışımının, tek bir duygudan çok daha kötü olduğunu biliyordu.

"Portal hazır," dedi Henry. "Ve unutmayın, bir saat sonra onu tekrar açacağım ve böylece geri dönebileceksiniz."

"Ve bunun bir kerelik olduğunu anlayın," dedi Charlotte tedirgince. "Konsolos olsam bile, sıradan ailenizi ziyaret etmenize izin veremem..."

"Noel'de bile mi?" dedi Cecily iri, trajik gözlerle.

Charlotte gözle görülebilir bir biçimde yumuşadı. "Eh, belki Noel'de..."

"Ve doğumgünlerinde," dedi Tessa. "Doğumgünleri özeldir."

Charlotte elleriyle yüzünü örttü. "Ah, Melek aşkına!"

Henry güldü ve koluyla kapıyı işaret etti. "Haydi, geçin," dedi ve Cecily Portal'ın içinde, bir şelalenin içinden geçmiş gibi kaybolan ilk kişi oldu. Onu Gabriel, ardından birbirlerinin ellerini sıkı sıkı tutan Will ve Tessa takip etti. Soğuk ve karanlık etraflarını sarar, onları kıza sonsuz gibi gelen bir süre boyunca fır döndürür, nefessiz bırakırken Tessa, Will'in elinin sıcaklığına ve teninin üzerinden hissettiği nabzına yoğunlaştı. Tessa'nın gözlerinin arkasında bir ışık patlaması oldu ve kız birden karanlıktan çıktı, gözlerini kırpıştırdı ve tökezledi. Will onu yakalayarak kendisine çekti, düşmesine engel oldu.

İkisi, Ravenscar Malikanesi'nin önündeki kıvrımlı, geniş araba yolunda duruyorlardı. Tessa burayı, Jem ve Will'le birlikte Yorkshire'a geldiğinde tepeden görmüş, evde artık Will'in ailesinin yaşadığını fark etmemişti. Tessa malikanenin vadinin ortasında, biraz aşağıda durduğunu, iki yanında karaçalılar ve süpürgeotlarıyla kaplı tepeler olduğunu hatırlıyordu. O tepelerde şimdi ince bir kar tabakası vardı. Ağaçlar o zamanlar yeşildi ama şimdi yapraksızlardı ve malikanenin koyu renk tuğla çatısında parlayan buz sarkıtları görülüyordu.

Kapı koyu renk meşedendi ve ortasında ağır, pirinç bir tokmak vardı. Will kardeşine baktı. Cecily de başını hafifçe eğdi, sonra omuzlarını dikleştirdi ve tokmağa uzandı. Tokmağı kaldırıp bıraktı. Tokmaktan çıkan gümbürtü vadide yankılanır gibi oldu ve Will alçak sesle küfretti.

Tessa onun bileğine hafifçe dokundu. "Cesur ol," dedi. "Karşındaki ördek değil, değil mi?"

Siyah saçları gözlerinin önüne düşen Will dönüp ona gülümsedi. Tam o anda kapı açıldı. Eşikte siyah elbiseli, beyaz boneli, düzgün giyimli bir oda hizmetçisi belirdi. Kadın kapının eşiğindeki gruba şöyle bir bakınca gözleri irileşerek fincan kadar oldu.

Kadın, "Bayan *Cecily*," diye fısıldadı. Sonra gözleri Will'e çevrildi. Kadın eliyle ağzını örttü, döndü ve hızla eve girdi.

"Eyvah!" dedi Tessa.

Will, "Kadınlar üzerinde böyle bir etkim var," dedi. "Muhtemelen seni, benimle evlenmeye razı olmadan önce uyarmalıydım."

"Hala fikrimi değiştirebilirim," dedi Tessa tatlı tatlı.

Will soluk soluğa, yarı gülerek "Buna cüret edemezsin..." derken birden kapıda insanlar belirdi. Uzun boylu, geniş omuzlu, aralarında gri tutamlar olan gür, sarı saçlı ve açık mavi gözlü bir adam. Onun hemen arkasında bir kadın vardı: İncecik, insanı irkiltecek kadar güzel, Will'le Cecily'nin mürekkep karası saçlarına ve menekşeler kadar koyu mavi

gözlerine sahip bir kadın. Kadın gözleri Will'e takılır takılmaz çığlık attı, elleri rüzgarın çıkmasıyla irkilen kuşlar gibi pır pır ederek havaya kalktı.

Tessa Will'in elini bıraktı. Will tazılara yakalanmak üzere olan bir tilki misali, donakalmış görünüyordu. Tessa yumuşak bir sesle, "Haydi," dedi ve Will ilerledi. Annesi hemen ona sarılarak "Döneceğini biliyordum. *Biliyordum*," dedi ve bunu Tessa'nın arasından yalnızca Will'in adını ayırt edebildiği bir Galce seli takip etti. Babaları afallamıştı ama gülümsüyordu. Kollarını Cecily'ye uzatmıştı, kız da her zamanki usluluğuyla bu kolların arasına girdi.

Bundan sonraki birkaç saniye boyunca, Tessa'yla Gabriel kapının eşiğinde ne yapacaklarını bilemez halde durdular. Birbirlerine bakmıyorlardı ama nereye bakacaklarından da pek emin değillerdi. Will uzunca bir andan sonra annesinden ayrıldı ve kadının omzunu nazikçe okşadı. Kadın gözleri yaşlarla dolu olsa da güldü ve Galce, Tessa'nın Will'in artık ondan daha uzun boylu olduğu gerçeğiyle ilgili bir yorum olduğundan kuşkulandığı bir şey söyledi.

Will, şefkatle, "Minik anneciğim," diyerek Tessa'nın kuşkularını doğruladı ve annesinin bakışları, tam Tessa'yı, sonra Gabriel'ı bulurken ve gözleri irileşirken döndü. "Anne, baba, bu Theresa Gray. Nişanlandık, gelecek yıl evleneceğiz."

Will'in annesi sertçe nefes aldı ama kadın sadece şaşırmış görünüyordu ve bu Tessa'yı rahatlattı. Will'in babasının gözleriyse derhal Gabriel'a, ardından Cecily'ye çevrildi ve küçüldü. "Peki, bu beyefendi kim?"

Will'in sırıtışı genişledi. "Ah, o mu?" dedi. "Bu Cecily'nin arkadaşı, Bay Gabriel Lightworm."

Bay Herondale'le selamlaşmak için elini uzatmış olan Gabriel dehşetle donakaldı. "Light*wood*," dedi tükürükler saçarak. "Gabriel Lightwood..."

Cecily, ağabeyine kötü kötü bakmak üzere babasından ayrılarak "*Will!*" dedi.

Will, Tessa'ya parıldayan mavi gözleriyle baktı. Tessa onu azarlamak, Cecily'nin az önce yaptığı gibi *Will!* demek için ağzını açtı ama artık çok geçti. Tessa gülmeye başlamıştı bile.

EPİLOG

Derim ki ölülerin kapatıldığı mezar
Cennet'in salonunu açandır
Ve nasıl her şeyin sonu buradaysa
Attığımız ilk adım da budur

-VICTOR HUGO, "VİLLEQUIER'DE"

Londra, Blackfriars Köprüsü, 2008

Rüzgar sertçe esiyor, kaldırımdan toz toprak ve başıboş çöpleri -cips paketleri, serseri gazete sayfaları, eski fişler- kaldırıyordu. Tessa, trafiği kontrol etmek için çabucak sağa sola bakarak Blackfriars Köprüsü'nü aştı,

Tessa dışarıdan bakan birinin gözüne, yirmisine yaklaşmış ya da yirmilerinin başındaki sıradan bir kız gibi görünürdü.

Kotunun paçalarını çizmelerinin içine sokmuştu. Üzerinde ocak indiriminde yarı fiyata aldığı mavi bir kaşmir kazak vardı. Uzun ve kahverengi, nemli havadan dolayı biraz dalgalanmış saçları rasgele sırtına bırakılmıştı. Ona bakan kişi moda konusunda dikkatliyse, kızın boynundaki şal desenli Liberty baskılı atkının yüz yıllık bir orijinal değil, sahte olduğunu ve bileğindeki bileziğin, ona kocası tarafından otuzuncu evlilik yıldönümlerinde verilen bir hediye değil, vintage olduğunu düşünürdü.

Tessa köprünün duvarındaki taş oyuklardan birine ulaştığında adımlarını yavaşlattı. Şimdi o oyuklarda beton banklar vardı. Böylece oturup aşağıdaki, köprünün ayaklarına çarpan gri-yeşil suyu ya da uzaktaki Aziz Paul Kilisesi'ni izleyebiliyordunuz. Şehir gürültülüydü -trafiğin sesi: öten kornalar, iki katlı otobüslerin gümbürtüsü, düzinelerce cep telefonunun melodisi, yayaların gevezelikleri, beyaz iPod kulaklıklarından taşan müziğin hafif sesi.

Tessa banka oturup bacaklarını yukarı çekti, altına yerleştirdi. Atmosfer, şok edici denecek kadar temiz ve berraktı. O genç bir kızken havayı sarı ve siyaha boyayan is ve kir yok olmuştu, gökyüzü mavi-gri mermer rengindeydi. Göz tırmalayan Dover ve Chatham raylı köprüleri de yıkılmıştı. Yalnızca ayakları, bir zamanlar orada olanı hatırlatmak istercesine sudan dışarı fırlamış, yerinde duruyordu. Artık suda sarı şamandıralar yüzüyordu ve sürekli turist tekneleri geçiyor.

hoparlörlerinden tur rehberlerinin sesleri yükseliyordu. Şeker kırmızısı otobüsler köprüden hızla geçiyor, kuru yaprakların uçuşarak kaldırıma konmasına sebep oluyordu.

Tessa bileğindeki saate baktı. Öğleye beş vardı. Tessa biraz erken gelmişti ama yıllık buluşmalarına zaten hep erken gelirdi. Bu, ona düşünme şansı veriyordu, düşünme ve hatırlama şansı. Ve bunu yapmak için gerçekten ilk kez konuştukları Blackfriars Köprüsü'nden daha iyi bir yer olamazdı.

Saatin yanında, Tessa'nın bileğinden sürekli taktığı inci bir bilezik vardı. Tessa onu hiç çıkarmıyordu. Will evliliklerinin otuzuncu yılı dolduğunda onu gülümseyerek bileğine takmıştı. Tessa onun saçlarında artık kırlar olduğunu biliyordu ama onları gerçekte hiç görmemişti. Sanki Tessa'nın aşkı Will'e de şekil-değiştirme yeteneği vermiş gibi, ne kadar zaman geçerse geçsin, Tessa ona baktığında hep aşık olduğu o yabanıl, kara saçlı çocuğu görüyordu.

Bazen, Gabriel Lightwood'un bir keresinde on dokuzundan fazla yaşamayacağını söylediği Will Herondale'le birlikte yaşlanmış olması ona inanılmaz geliyordu. Onca yıl boyunca, Lightwoodlar'la da yakın arkadaşlıklarını sürdürmüşlerdi. Tabii, Will kardeşiyle evli olan adamla arkadaş olmadan edemezdi. Cecily de Gabriel da, Sophie de Will'i öldüğü gün görmüşlerdi ama Gideon ondan birkaç yıl önce ölmüştü.

Tessa o günü, Sessiz Kardeşler'in Will'i hayatta tutmak için yapabilecekleri başka hiçbir şey olmadığını söylediği

günü, net bir biçimde hatırlıyordu. Will o zamanlar artık yataklarından çıkamaz olmuştu. Tessa omuzlarını dikleştirmiş, haberi ailelerine ve arkadaşlarına vermeye gitmiş, onların hatırına sükunetini elinden geldiğince korumuştu. Ama kalbi göğsünden sökülmüş gibi acıyordu.

Bu 1937'de, sıcak ve açık bir haziran gününde olmuştu ve perdeleri sonuna dek açılmış olan yatak odası, günışığıyla, Tessa'yla ve Will'in çocuklarıyla, onların torunlarıyla, yeğenleriyle doluydu. Cecy'nin mavi gözlü, uzun boylu ve yakışıklı oğulları ve Gideon'la Sophie'nin iki kızı -ve onlara aileleri kadar yakın olan diğerleri: beyaz saçlı, dimdik duran Charlotte ve Henry'nin bir zamanlar sahip olduğu kıvırcık, kızıl saçlara sahip Fairchild oğullarıyla kızları.

Tessa bütün gün yanında omzuna yaslanan Will'le yatakta oturmuştu. Bu görüntü başkalarına tuhaf gelebilirdi. Dedesi olabilecek kadar yaşlı görünen bir adamı sevgiyle kucaklayan, onunla el ele oturan genç bir kadın. Ama bu onların ailelerine tanıdık gelen bir şeydi. Karşılarındaki yalnızca Tessa ve Will'di. Ve karşılarındaki Tessa'yla Will olduğundan, diğerleri bütün gün gelip gitmiş ve ölecek olan bir Gölge Avcısı'nın yatağının başucunda yapıldığı üzere, Will'in hayatıyla, onun ve Tessa'nın birlikte geçirdikleri uzun yıllar boyunca yaptıklarıyla ilgili hikayeler anlatmıştı.

Çocuklar Will'in, annelerini hep coşkuyla, bağlılıkla sevişinden, bir kez olsun dönüp başkasına bakmayışından, anne-

leriyle babalarının kendi hayatlarında bulmayı umdukları bir mutluluğun örneği olduğundan söz etmişti. Will'in kitaplara olan ilgisinden, onlara da kitapları sevmeyi, basılı sayfalara saygı duymayı ve o sayfalardaki hikayelerin değerini bilmeyi öğretişinden bahsetmişlerdi. Will'in yere bir şey düşürdüğünde hala Galce küfredişinden ama o dili başka durumlarda nadiren kullanışından ve düzyazısı kusursuz olsa da -Will emekli olduğunda Gölge Avcıları'yla ilgili, büyük saygı gören birkaç tarihi hikaye yazmıştı- şiirinin hep berbat oluşundan ama bunun şiir okumasına hiçbir zaman engel olmayışından söz etmişlerdi.

En büyük çocukları, James, Will'in ördeklere karşı hiç bitmeyen korkusundan ve onları Yorkshire'daki aile evindeki gölcükten uzak tutma yönündeki sürekli savaşından gülerek söz etmişti.

Torunları ona, Will'in onlara öğrettiği -Tessa hep onların o sırada bunun için çok küçük olduğunu düşünürdü- ve hepsinin ezberlediği iblis çiçeğiyle ilgili şarkıyı hatırlatmıştı. Çocuklar şarkıyı melodisiz ve hep bir ağızdan söyleyerek Sophie'yi delirtirlerdi.

Cecily, yüzünden süzülen yaşlarla, ona Gabriel'la düğünlerinde damadı öven çok güzel bir konuşma yapışını ve en sonunda, "Tanrım, ben kardeşimin Gideon'la evleneceğini sanıyordum. Hepsini geri alıyorum," deyişini ve böylece yalnızca Cecily'yle Gabriel'ı değil, Sophie'yi de sinirlendirişini

hatırlattı. Will de, gülemeyecek kadar yorgun olsa da kardeşine gülümseyip onun elini sıkmıştı.

Hepsi Will'in Tessa'yı Gotik romanlardaki yerlerde romantik "tatil"ler yapmaya götürme huyundan bahsedip gülmüşlerdi. Bunlara içinde bir hayalet olan cereyanlı bir kale ve elbette Paris'teki, Sydney Carton'ın başının giyotinle kesildiğine karar verdiği, Will'in Fransızca, "Kaldırım taşlarındaki kanı görebiliyorum!" diye bağırarak oradan geçenleri dehşete düşürdüğü kule de dahildi.

Günün sonunda hava kararmıştı, aile üyeleri Will'in yatağının etrafına toplanıp onu öpmüş, sonra birer birer çıkmıştı ve sonunda Will'le Tessa baş başa kalmıştı. Tessa onun yanına uzanmış, kolunu onun başının altına sokmuş, başını Will'in göğsüne yaslayarak onun kalbinin zayıflayan atışlarını dinlemişti. Ve gölgelerin içinde fısıldaşmışlar, birbirlerine yalnızca kendilerinin bildikleri hikayeleri hatırlatmışlardı. Onu kurtarmaya gelen çocuğun başına su sürahisiyle vuran kızın ve çocuğun o anda kıza aşık oluşunun hikayesini. Bir balo odasının, balkonun ve gökyüzünde demirsiz bir gemi gibi süzülen ayın hikayesini. Mekanik bir meleğin kanatlarının pır pır edişinin hikayesini. Kutsal suyla kanın hikayesini.

Gece yarısına doğru kapı açılmış, içeri Jem girmişti. Tessa'nın herhalde artık onu Zacariah Kardeş olarak düşünmesi gerekiyordu ama Will de Tessa da onu hiç o adla çağırmamıştı. Jem, beyaz cüppelerinin içinde bir gölge gibi odaya

girmiş, Tessa onu gördüğünde derin bir nefes almıştı. Çünkü bunun Will'in beklediği şey olduğunu, vaktin geldiğini anlamıştı.

Jem hemen Will'in yanına gelmemiş, odayı aşarak şifonyerin üzerindeki gül ağacından kutuya yaklaşmıştı. Will'in söz verdiği gibi, Jem'in kemanını hep onun için muhafaza etmişlerdi. Keman temizleniyordu ve bakımlıydı. Jem enstrümanı almak için kapağı kaldırırken kapak gıcırdamadı. Will'le Tessa onun yayı tanıdık, ince parmaklarıyla tutuşunu, beyaz bileklerinin Kardeşler'in parşömen cüppesinin soluk renkli kumaşının altında kayboluşunu izlemişlerdi.

Jem ondan sonra kemanı omzuna dayamış, yayı da kaldırmış ve çalmıştı.

Zhi yin. Jem Tessa'ya bir keresinde, bunun müziği anlamak anlamına geldiğini ve arkadaşlıktan daha derin bir bağ olduğunu söylemişti. Jem Will'in hayatının yıllarını, gördüğü şekilde müziğe dökmüştü. Antrenman odasındaki, biri diğerine nasıl bıçak fırlatacağını gösteren iki küçük çocuğun hikayesini ve *parabatai* törenini çaldı: ateş, yeminler ve yanan rünler. Karanlıkta, Londra sokaklarında koşturan, durup bir duvara yaslanan ve birlikte gülen iki genç adamın hikayesini çaldı. Kütüphanedeki, Will'le ikisinin Tessa'ya ördekler konusunda şaka yaptığı günün ve Yorkshire'a giden, içinde otururlarken Jem'in *parabatai*lerin birbirlerini kendi ruhlarını sevdikleri kadar sevmesi gerektiğini söylediği trenin hikayesini

çaldı. O, sevginin ve ikisinin Tessa'ya duydukları, Tessa'nın da onlara duyduğu sevginin ve Will'in, *senin gözlerinde hep zarafeti buldum*, deyişinin şarkısını çaldı. Kardeşlik'e katıldığından beri onları nadiren gördüğü birkaç günün şarkısını çaldı -Enstitü'deki kısa buluşmaların; Will'in bir keresinde bir Shax iblisi tarafından ısırılıp ölmesine ramak kaldığı ve Jem'in Sessiz Şehir'den gelip bütün gece onunla oturarak yakalanma ve cezalandırılma riskini aldığı günün. Ve Jem, ilk oğullarının doğumunun, Sessiz Şehir'de çocuk için yapılan koruma töreninin şarkısını çaldı. Will töreni Jem dışında bir Sessiz Kardeş'in uygulamasına izin vermemişti. Ve Jem, çocuğun adının James olduğunu öğrendiğinde yara izleriyle kaplı yüzünü elleriyle örtüşünün ve arkasını dönüşünün şarkısını çaldı.

Sevginin, kaybın ve yıllar süren sessizliğin, söylenmeyen sözlerin, dile getirilmeyen yeminlerin ve kendininkiyle onların kalpleri arasındaki onca uzaklığın şarkısını çaldı ve işi bittiğinde kemanı kutusuna koydu. Will'in gözleri kapalıydı ama Tessa'nınkiler yaşlarla doluydu. Jem yayını bıraktı ve yatağa doğru geldi, başlığını indirdiğinde Tessa onun kapalı gözlerini ve yaralı yüzünü gördü. Jem yatağa, ikisinin yanına oturmuş ve Will'in, Tessa'nın tutmadığı elini tutmuştu. Will de Tessa da Jem'in sesini akıllarında duymuştu.

Huzurla gitmen için elini tutuyorum, kardeşim.

Will onca yıl geçmesine rağmen rengini hiç kaybetmeyen mavi gözlerini açmış, önce Jem'e, sonra Tessa'ya bakmış,

gülümsemiş ve son nefesini vermişti. Tessa'nın başı omzunda, Jem'in eli elindeydi.

Will'in ölümünü hatırlamanın canını yakmadığı bir an bile yoktu. O öldükten sonra Tessa kaçmıştı. Çocukları büyümüş, onların da kendi çocukları olmuştu. Tessa kendisine, çocuklarının ona ihtiyacı olmadığını söylemiş, aklına musallat olan düşünceyi bir kenara itip saklamıştı. Tessa orada kalıp onların yaşlanmasını, kendisinden yaşlı olmalarını izleyemezdi. Kocasının ölümünü atlatmak ayrı şeydi. Çocuklarının ölümünü atlatmak... Tessa eli kolu bağlı oturup bunu izleyemezdi. Bu olacaktı, olmak zorundaydı ama Tessa orada olmayacaktı.

Hem, Will'in ondan yapmasını istediği bir şey vardı.

Shrewsbury'den Welshpool'a giden yol, Will'in o yolu onu Mortmain'den kurtarmak için deli gibi, pervasızca aştığı günde olduğundan daha uzun değildi. Will ona talimatlar, ayrıntılar, kasaba tarifleri ve dallarını dört bir yana yaymış, malum bir meşe ağacının tanımını bırakmıştı. Tessa, Morris Minor'ıyla yolda birkaç kez gidip geldikten sonra onu bulmuştu: Ağaç tıpkı Will'in ona verdiği günceye, eli biraz titreyerek ama berrak bir hafızayla çizdiği gibiydi.

Hançer orada, ağaçların kabzanın etrafına sarılmış köklerinin arasındaydı. Tessa'nın bıçağı kurtarmak için köklerden bir kısmını kesmesi ve bir kürekle taşı toprağı deşmesi gerekmişti. Jem'in, havanın ve yılların etkisiyle koyu renk lekelerle kaplanmış bıçağı.

Tessa o yıl bıçağı köprüye, Jem'le buluşmalarına götürmüştü. Yıllardan 1937'ydi ve Blitz henüz Aziz Paul'ün etrafındaki binaları yerle bir etmemiş, gökyüzünü ateşe bürümemiş, Tessa'nın sevdiği şehrin duvarlarını yakmamıştı. Yine de, dünyanın üzerinde bir gölge, yaklaşan karanlığın izi vardı.

Ellerini köprü korkuluğunun yıpranmış taşlarına koyan Tessa, "Birbirlerini öldürüp duruyorlar, bizse hiçbir şey yapamıyoruz," demişti. Büyük Savaş'ı, hayatların nasıl ziyan edildiğini düşünüyordu. O bir Gölge Avcısı savaşı değildi ama iblisler kan ve savaştan doğardı. İblisleri ise daha da büyük bir yıkım yaratmaktan alıkoymak Nefilimler'in sorumluluğuydu.

Jem, *onları kendilerinden koruyamayız,* cevabını vermişti. Başlığı başındaydı ama rüzgar onu geriye uçurmuş, Tessa, Jem'in yaralı yanağının kenarını görmüştü.

"Bir şey geliyor. Mortmain'in yalnızca hayal edebileceği bir dehşet. Bunu iliklerimde hissedebiliyorum."

Kimse dünyayı bütün kötülüklerden kurtaramaz, Tessa.

Tessa, o anda Jem'in, üzerinde hala toprak ve Will'in kanı olsa da, ipeklere sarılmış hançerini paltosunun cebinden çıkarıp ona vermişti. Jem de başını eğerek hançeri sıkı sıkı tutmuş, omuzlarını kalbindeki bir yarayı korur gibi kamburlaştırmıştı.

"Will senin onu görmeni istedi," demişti Tessa. "Onu yanında götüremeyeceğini biliyorum."

Benim için sakla onu. Belki bir gün gelir...

Tessa ona ne demek istediğini sormamış ama hançeri saklamıştı. İngiltere'den ayrılır, Kanal'ı aşar, Dover'ın beyaz uçurumları uzaktaki bulutlar gibi gözden kaybolurken onu yanından ayırmamıştı. Tessa Paris'te, bir çatı katı dairesinde yaşayan, resim yapan -bu işe hiç yeteneği olmamasına rağmen- Magnus'u bulmuştu. Magnus onun pencerenin kenarındaki şiltede yatmasına izin vermişti ve Tessa gece Will'in adını haykırarak uyandığında, terebentin kokan Magnus gelip onu kollarına almıştı.

"İlki hep en zorudur," demişti Magnus.

"İlki mi?"

"Sevdiklerinden ilk ölen," demişti adam. "Sonradan kolaylaşır."

Savaş Paris'e geldiğinde Magnus'la birlikte New York'a gitmişlerdi ve Magnus ona, içinde doğduğu şehri yeniden tanıtmıştı. Burası Tessa'nın hiç tanımadığı, kalabalık, aydınlık, hummalı bir metropoldü. Otomobiller kalabalık sokaklarda karıncalar gibi dolaşıyor, trenler yükseltilmiş platformlardan hızla geçiyorlardı. Tessa o yıl Jem'i görmedi. Çünkü Luftwaffe (Alman Hava Kuvvetleri) Londra'yı ateşe veriyordu ve Jem buluşmalarının tehlikeli olacağına kanaat getirmişti ama ondan sonraki yıllarda...

"Tessa?"

Kızın kalbi bir an durdu.

Tessa'nın üzerine çok büyük bir baş dönmesi dalgası çöreklendi ve kız bir an için delirip delirmediğini, geçmişle

şimdiki zamanın aklında harmanlandığı onca yıldan sonra, farkı ayırt edip edemediğini düşündü. Çünkü duyduğu ses Zachariah Kardeş'in insanın aklında beliren yumuşak, sessiz sesi değildi. Bu, son yüz otuz yıldır aklında her sene bir kez yankılanan sesti.

Bu, defalarca kez katlanıp açılmış bir kağıt gibi, yıllarca esnemekten incelmiş anıları uyandıran bir sesti. Bu, bu köprüdeki başka bir geceyi, çok uzun zaman öncesini, her şeyin siyah ve gümüşi olduğu, nehrin Tessa'nın ayaklarının dibinde çağladığı bir anı hatırlatan bir sesti...

Tessa'nın kalbi öyle hızlı atıyordu ki, kız onun göğüs kafesini delip dışarı fırlayabileceğini düşündü. Tessa korkuluğa yavaşça arkasını döndü. Ve bakakaldı.

O, karşısında, kaldırımda duruyor, utangaç bir tavırla gülümsüyordu. Ellerini son derece modern olan kot pantolonunun ceplerine sokmuştu. Üzerinde, kollarını dirseklerine dek sıyırdığı mavi, pamuklu bir kazak vardı. Kollarının alt kısımlarında, danteli andıran soluk, beyaz yara izleri görülüyordu. Tessa, Sessizlik rününün bir zamanlar onun teninde kapkara ve çok güçlü olan izlerinin şimdi solmuş, gümüşi bir renge bürünmüş olduğunu gördü.

"Jem?" diye fısıldarken, kalabalıkta onu ararken Jem'i neden görmediğini fark etti. Tessa parşömen beyazı cüppesine sarınmış, Londralılar'ın arasında görülmeden yürüyen Zachariah Kardeş'i aramıştı. Ama bu, Zachariah Kardeş değildi.

Jem'di.

Tessa gözlerini ondan alamıyordu. Hep Jem'in güzel olduğunu düşünmüştü. Şimdi de gözüne daha az güzel görünmüyordu. Jem bir zamanlar gümüşi beyaz saçlara, gri gökyüzünü andıran gözlere sahipti. Bu Jem'in saçlarıysa kuzgun karasıydı, nemli havada hafifçe kıvrılmıştı ve Jem'in gözleri, irislerinde altın rengi zerrecikler olan koyu bir kahverengiydi. Jem'in bir zamanlar solgun olan teni şimdi pembe pembeydi. Bir zamanlar, Sessiz Kardeş olmadan önce işaretsiz olan yüzünde iki koyu renk yara izi vardı. Bunlar Kardeşlik'in ilk rünleriydi ve elmacık kemiklerinin yükseldiği noktalarda keskinlikleriyle, siyahlıklarıyla dikkat çekiyorlardı.

Tessa, Jem'in kazağının yakasının hafifçe aşağı sarktığı yerde, bir zamanlar onu Will'e bağlayan *parabatai* rününün zarif şeklini görebiliyordu. O bağ, insan ruhların ölümün uçurumuna rağmen birbirine bağlı kalabildiğini hayal ettiği takdirde, onları hala birbirine bağlıyor olabilirdi.

"Jem," diye fısıldadı Tessa tekrar. Jem ilk bakışta belki on dokuz, yirmi yaşında gibi, Sessiz Kardeş olduğu zamankinden biraz daha büyük görünüyordu. Tessa ona daha derinden baktığında bir erkek gördü. Gözlerinin gerisinde uzun yılların acısı ve bilgeliği vardı. Jem'in hareket edişinden bile, sessiz bir fedakarlığın özeni okunuyordu. "Sen..." Tessa'nın sesi yabanıl bir umutla yükseldi. "Bu kalıcı mı? Artık Sessiz Kardeşler'e bağlı değil misin?"

"Evet," dedi Jem. Nefesi kesilmiş gibi konuşmuştu. Tessa'ya, kızın bu ani gelişmeye nasıl tepki vereceğini hiç bilmezmiş gibi bakıyordu. "Değilim."

"Tedavi... Onu buldun, öyle mi?"

"Onu kendim bulmadım," dedi Jem yavaşça. "Ama bulundu."

"Magnus'u daha birkaç ay önce Alicante'de gördüm. Senden bahsettik. O hiçbir şey söylemedi..."

"Bilmiyordu," dedi Jem. "Gölge Avcıları için zor, karanlık bir yıl oldu. Ama kandan ve ateşten, kayıptan ve üzüntüden çok büyük değişiklikler doğdu." Jem kendini küçümser gibi kollarını uzattı ve sesinde hafif bir hayretle, "Ben de değiştim," dedi.

"Nasıl?.."

"Sana bunun hikayesini anlatacağım. Lightwoodlar'ın, Herondaleler'in ve Fairchildlar'ın başka bir hikayesini de... Ama anlatmak bir saatten fazla sürecek ve sen üşüyor olmalısın." Kızın omzuna dokunmak ister gibi ilerledi. Sonra ne yaptığının farkına vararak elini indirdi.

"Ben..." Kelimeler Tessa'yı terk etmişti. Kız hala Jem'i böyle görmenin şokunu iliklerinde hissediyordu. Evet, onu her yıl burada, bu yerde, bu köprünün üzerinde görmüştü. Ama bu ana kadar, Jem'i ne kadar değişmiş bir şey olarak gördüğünün farkına varmamıştı. Ama bu, bu kendi geçmişinin içine düşmek gibiydi. Sanki son asrın tamamı silinmişti.

Tessa bu yüzden başının döndüğünü hissetti ve büyük bir korkuya kapıldı. "Ama bugünden sonra? Nereye gideceksin? Idris'e mi?"

Jem bir an için gerçekten hayrete kapılmış ve Tessa'nın onun ne kadar yaşlı olduğunu bilmesine rağmen, çok genç görünmüştü. "Bilmiyorum," dedi. "Daha önce hiç planlanacak uzun bir ömrüm olmamıştı."

"O halde başka bir Enstitü'ye mi?" Tessa, *gitme*, demek istiyordu. *Burada kal. Lütfen!*

Jem öyle uzun bir sessizlikten sonra konuştu ki, Tessa o konuşmadığı takdirde kendi dizlerinin çözüleceğini hissetti. "Idris'e ya da herhangi bir yerdeki bir Enstitü'ye gideceğimi sanmıyorum. Will olmadan bu dünyada nasıl Gölge Avcısı olarak yaşayacağımı bilmiyorum. İstediğimi bile sanmıyorum. Hala bir *parabataiyim* ama diğer yarım öldü. Bir Enstitü'ye gidip beni aralarına almalarını isteyecek olsam, bunu asla unutamam. Kendimi asla bütün hissedemem."

"O zaman ne?.."

"Bu sana bağlı."

"Bana mı?" Bir korku Tessa'yı pençesine aldı. Tessa Jem'in ne söylemesini istediğini biliyordu ama bu ona imkansız geliyordu. Jem bunca zamandır, Sessiz Kardeş olduğundan beri, Tessa'nın onu her görüşünde kızın gözüne uzak görünmüştü. Kaba ya da duygusuz değildi ama sanki onunla dünya arasında bir cam tabakası vardı. Tessa önceden tanıdığı, sevgisini

insanlara nefes alır gibi kolayca veren çocuğu hatırlıyordu ama o bir asırdan fazla zamandır her yıl bir kez buluştuğu adam değildi. Tessa o zamanla şimdi arasındaki zamanın kendisini ne kadar değiştirdiğini biliyordu. Jem'i çok daha fazla değiştirmiş olmalıydı. Tessa onun yeni hayatından ve daha öncelikli olarak kendisinden ne istediğini bilmiyordu. Jem ne duymak istiyorsa, onu söylemek istiyordu, onu tutup sarılmak, ellerini kavrayıp şekillerinin hatırladığı gibi olduğundan emin olmak istiyordu ama buna cesaret edemiyordu. Jem'in ondan ne istediğini öğrenmeden bunu yapamazdı. Çok uzun yıllar geçmişti. Tessa nasıl, onun bir zamanlar hissettiklerini hala hissettiğini varsayabilirdi?

"Ben..." Jem başını eğip köprünün beton korkuluğunu tutan ince parmaklı ellerine baktı. "Son yüz otuz yıldır, hayatımın her saati programlıydı. Sık sık özgür kaldığım takdirde, bir tedavi bulunduğu takdirde ne yapacağımı düşünürdüm. Kafesinden salıverilen bir kuş gibi, hemen kaçacağımı düşünmüştüm. Dışarı çıktığımda dünyayı böylesine değişmiş, böylesine umutsuz halde bulacağımı hayal etmemiştim. Ateş ve kana bürünmüş halde. Hayatta kalmak istedim ama tek bir sebepten. İstedim ki..."

"Ne istedin?"

Jem cevap vermedi. Onun yerine uzanıp, kızın inci bileziğine hafifçe dokundu. "Bu otuzuncu yıl dönümü bileziğin," dedi. "Onu hala takıyorsun."

Tessa yutkundu. Tenine iğneler batıyor, nabzı hızlanıyordu. Tessa bunu, heyecanla karışık bu gerginliği onca yıldır hissetmediğini, neredeyse unutmak üzere olduğunu fark etti. "Evet."

"Will'den beri başka kimseyi sevmedin mi?"

"Bunun cevabını bilmiyor musun?"

"Çocuklarını ya da arkadaşlarını sevişinden söz etmiyorum. Tessa, neden söz ettiğimi *biliyorsun.*"

"Bilmiyorum," dedi Tessa. "Sanırım senin söylemene ihtiyacım var."

"Bir zamanlar evlenecektik," dedi Jem. "Ve ben bunca zamandır seni sevmeye devam ettim, bir buçuk asırdır. Senin Will'i sevdiğini biliyorum. Yıllar boyu sizi birlikte gördüm. Ve o aşkın, başka sevgileri, hepimiz çok gençken yaşananları bile ufak ve önemsiz gösterecek kadar büyük olduğunu biliyorum. Onunla bir ömür boyu aşk yaşadın, Tessa. Yıllarca. Çocuklar. Benim asla..."

Jem birden irkilerek sustu.

"Hayır," dedi ve Tessa'nın bileğini bıraktı. "Yapamam! Öyle düşünmekle budalalık ettim ... Tessa, bağışla beni!" dedi ve çekilip Tessa'dan uzaklaştı, köprüden geçen insanların arasına karıştı.

Tessa bir an için şoktan donakalarak olduğu yerde kaldı. Bu bir saniye sürdü ama Jem'in kalabalığın içinde kaybolmasına yetti. Tessa sendelememek için elini uzattı. Köprünün

taşları parmaklarına soğuk geldi. Tıpkı buraya ilk geldikleri, ilk kez konuştukları o gece olduğu gibi, soğuk. Jem, Tessa'nın en derin korkusunu açıkladığı ilk kişi olmuştu: Gücünün onu başka, insan olmayan bir şeye dönüştürmesi. *Sen insansın,* demişti Jem. *Önemli olan her bakımdan.*

Tessa onu, tanımadığı, korku içindeki bir kızı teselli etmeye zaman ayıran ve kendi korkusundan bahsetmeyen o güzelim, ölümle pençeleşen genç adamı hatırladı. Jem tabii ki kalbinde iz bırakmıştı. Öbür türlüsü nasıl olabilirdi?

Tessa, Jem'in ona titreyen ellerle annesinin yeşim kolyesini sunuşunu hatırladı. Arabadaki öpücükleri hatırladı. Jem'in ay ışığıyla dolu odasına girişini, pencerenin önünde duran, elle-rindeki kemanla arzudan bile güzel bir müzik yaratan gümüşi genci hatırladı.

Will, demişti genç, *Will, sen misin?*

Will. Tessa'nın kalbi bir an için duraksadı. Will'in ölümünü, kendi ızdırabını, yalnız geçen geceleri, her sabah uyandığında yatağın diğer tarafına uzanışını, yıllarca onu orada bulmayı bekleyişini ve yavaş yavaş, yatağın diğer tarafının hep boş olacağı gerçeğine alışmasını hatırladı. Bir şeyi komik bulup espriyi Will'le paylaşmak için döndüğünde onun orada olmadığını görüp bir kez daha şoka uğrayışını. En kötü anlar kahvaltıda bir başına otururken, Will'in gözlerinin mavinin tam olarak hangi tonunda olduğunu ya da kahkahasının derinliğini unuttuğunu fark ettiği anlardı. Bu ayrıntılar da

Jem'in kemanının sesi gibi uzaklara, anıların sessiz olduğu yere gitmiş, solmuştu.

Jem artık ölümlüydü. O da Will gibi yaşlanacak ve Will gibi ölecekti ve Tessa buna bir kez daha dayanıp dayanamayacağını bilmiyordu.

Ama...

Birçok insan ömürlerinde tek bir büyük aşk bulduğu için şanslıdır. Sense iki tane buldun.

Tessa'nın ayakları birden, adeta kendi isteği dışında hareket etmeye başladı. Tessa kendini kalabalığın arasına attı, yabancıları iterek geçti, bir yayanın ayağına takılıp düşecek gibi olduğunda, insanlara dirsekleriyle çarptığında nefes nefese özür diledi. Bunlar umrunda değildi. Köprüde dümdüz koştu ve en sonunda bir dizi dar, taş basamağın Thames'in sularına indiği yerde birden durdu.

Merdivenleri çifter çifter, nemli taşların üzerinden kayarcasına indi. Merdivenlerin dibinde ufak, beton bir rıhtım, etrafında da metal parmaklıklar vardı. Nehir yükselmiş, metalin arasındaki boşlukları yalıyor, ufak boşluğu kil ve nehir suyu kokusuyla dolduruyordu.

Jem parmaklıkların önünde durmuş, suya bakıyordu. Ellerini ceplerine iyice sokmuş, omuzlarını kuvvetli bir rüzgara karşı yürür gibi kamburlaştırmıştı. Neredeyse kör gibi ileri bakıyordu ve öyle yoğunlaşmıştı ki, Tessa'nın arkasından geldiğini duymadı. Tessa onun koluna yapışarak Jem'i kendisine çevirdi.

"Ne," dedi Tessa soluk soluğa. "Bana ne sormaya çalışıyorsun, Jem?"

Jem'in gözleri irileşti. Yanakları ya koşmaktan, ya soğuk havadan pembeleşmişti. Tessa'ya kız yerden bitmiş, onu hayrete sürüklemiş tuhaf bir bitkiymiş bakıyordu. "Tessa -beni takip mi ettin?"

"Tabii ki seni takip ettim. Cümlenin ortasında kaçıp gittin!

"Çok iyi bir cümle değildi." Jem yere baktı, sonra başını kaldırıp tekrar Tessa'ya baktı ve ağzının köşesini Tessa'ya kendi anıları kadar tanıdık gelen bir tebessüm çekiştirdi. O anda, kaybolmuş ama unutulmamış bir anı ona geri döndü: Jem'in tebessümü hep günışığı gibiydi. "Benim hiç kelimelerle aram olmadı," dedi Jem. "Kemanım yanımda olsa, söylemek istediklerimi sana çalabilirdim."

"Bir dene."

"Bunu yapabileceğimden emin değilim. Altı yedi konuşma hazırlamıştım ve sanırım hepsini aklımdan geçirdim."

Jem ellerini kotunun ceplerine iyice sokmuştu. Tessa uzanıp onu nazikçe bileklerinden tuttu. "Eh, benim kelimelerle aram iyi," dedi. "O yüzden, izin ver de ben sana sorayım."

Jem ellerini ceplerinden çekti ve Tessa'nın parmaklarını bileklerine dolamasına izin verdi. Bir an öylece durdular. Jem ona koyu renk saçlarının altından bakıyordu. Bu saçlar nehirden gelen rüzgarda yüzüne uçmuştu ve saçların arasın-

da hala, kara tutamların arasında dikkat çeken tek bir beyaz tutam vardı.

"Bana Will dışında kimseyi sevip sevmediğimi sordun," dedi Tessa. "Ve cevap, evet. Seni sevdim. Hep sevdim ve hep seveceğim."

Tessa onun sertçe nefes aldığını duydu. Jem'in boynundaki nabız, üzerinde hala Kardeşlik rünlerinin soluk izleri olan beyaz teninin üzerinden görülebilen bir şekilde atıyordu.

"İnsanın aynı anda iki kişiyi eşit olarak sevemeyeceğini söylerler," dedi Tessa. "Bu belki de başkaları için böyledir. Ama sen ve Will, siz sıradan, birbirini kıskanabilecek ya da diğerine duyduğum sevginin kendisine duyduğum sevgiyi azaltacağını düşünecek türden insanlar değilsiniz. İkiniz de çocukken, ruhlarınızı birleştirdiniz. Seni de sevmiyor olsam, Will'i o kadar sevemezdim. Ve Will'i o şekilde sevmiyor olsam, seni de o kadar sevemezdim."

Tessa'nın parmakları Jem'in bileklerini hafifçe, kazağının kol ağızlarının hemen altından kavramıştı. Ona böyle dokunmak çok tuhaftı ama Tessa'nın ona daha fazla dokunmak istemesine sebep oluyordu. Tessa neredeyse, sevdiği birinin dokunuşunu ne çok özlediğini unutacaktı.

Ama Tessa kendisini Jem'i bırakmaya zorladı ve elini, gömleğinin yakasından içeri soktu. Boynundaki zinciri dikkatle kavradı ve Jem onun ucundan, onca zaman önce ona

verdiği yeşim taşının sarktığını görebilsin diye havaya kaldırdı. Arkadaki yazı, hala yeniymiş gibi parlıyordu:

İki insan kalplerinin en derinlerinde bir olduklarında, demir ya da bronzun gücünü bile kırarlar.

"Onu bana bıraktığını hatırlıyorsun, değil mi?" dedi Tessa. "Onu hiç çıkarmadım."

Jem gözlerini kapadı. Uzun, ince kirpikleri yanaklarına düşmüştü. "Bunca yıl," derken sesi alçak bir fısıltıydı ve Tessa'nın bir zamanlar tanıdığı çocuğa ait değildi ama yine de kızın sevdiği bir sesti. "Bunca yıldır onu takıyorsun, öyle mi? Hiç bilmiyordum."

"Sessiz Kardeşken bunu sana söylemenin sırtına yük bindirmek dışında bir işe yaramayacağını düşündüm. Onu hala takıyor olmamın senden bir şeyler bekliyor olduğum anlamına geleceğini düşüneceğinden korktum. Yerine getiremeyeceğin bir şeyler."

Jem uzunca bir süre sessiz kaldı. Tessa nehrin dalgalarının sesini, uzaktaki trafiği duyabiliyordu. Sanki gökyüzünde hareket eden bulutları bile duyabiliyordu. Tessa'nın vücudundaki bütün sinirler Jem'in konuşması için haykırıyordu ama Tessa bekledi: Jem'in yüzünde ardı ardına ifadeler belirip kaybolurken bekledi ve Jem sonunda konuştu.

"Sessiz Kardeş olmak," dedi Jem, "hem her şeyi görmek, hem de hiçbir şeyi görmemektir. Hayatın büyük haritasını önümde görebiliyordum. Dünyanın akıntılarını görebiliyor-

dum. Ve insan hayatı bana uzakta gerçekleşen bir tür tutku oyunu gibi görünmeye başladı. Rünleri benden aldıklarında, Kardeşlik örtüsü kaldırıldığında, uzun bir rüyadan uyanmış gibi oldum ya da etrafımdaki camdan kalkan kırılmış gibi oldu. Her şeyin aynı anda üzerime geldiğini hissettim. Kardeşlik'in büyülerinin elimden aldığı bütün insanlığın. Bana onca insanlığın dönmesi... Senin sayende. Sana sahip olmasaydım, beni dünyaya bağlayan ip ve rehberim olarak seninle her yıl görüşmeseydim, geri dönebilir miydim, bilmiyorum."

Jem'in kara gözlerinde şimdi bir ışık vardı ve Tessa'nın kalbi göğsünde havalandı. Tessa hayatında yalnızca iki erkeği sevmişti ve ikisinin de yüzünü bir daha göreceğini düşünmemişti. "Ama döndün," diye fısıldadı. "Ve bu bir mucize. Sana bir keresinde mucizeler hakkında ne demiştim, hatırlıyorsundur."

Jem bunun üzerine yine gülümsedi. "İnsan mucizeleri sorgulamaz ya da tam istediği gibi olmadıkları için şikayet etmez." Sanırım bu doğru. Keşke sana daha erken dönebilseydim. Keşke bir zamanlar, beni sevdiğinde olduğum genç olabilseydim. Korkarım yıllar beni değiştirip başka birine dönüştürdü.

Tessa gözlerini onun yüzünde dolaştırdı. Uzaktan geçen trafiğin sesini duyabiliyordu ama burada, nehrin kenarında, neredeyse yine genç bir kız olduğunu, havanın is ve sisle dolu

olduğunu, uzaktaki raylardan gelen zangırtıları hayal edebiliyordu... "Yıllar beni de değiştirdi," dedi Tessa. "Anne ve nine oldum ve sevdiklerimin öldüğünü, yenilerinin doğduğunu gördüm. Dünyanın akıntılarından bahsettin. Onları ben de gördüm. Beni ilk tanıdığındaki kız olsaydım, az önce olduğu gibi sana kalbimi serbestçe açamazdım. Sana şimdi sormak üzere olduğum şeyi soramazdım."

Jem, Tessa'nın yanağını avucunun içine aldı. Kız onun yüzünde yavaşça beliren umudu görebiliyordu. "Neymiş o?"

"Benimle gel," dedi Tessa. "Benimle kal. Benimle ol. Her şeyi benimle gör. Dünyayı dolaştım ve çok şey gördüm ama çok daha fazlası var ve bunları seninle olduğu kadar paylaşmak istediğim kimse yok. Seninle her yere ama her yere giderim, Jem Carstairs."

Jem'in parmağı Tessa'nın elmacık kemiğinin çıkıntısının üzerinde kaydı. Tessa ürperdi. Biri ona böyle, dünyanın en büyük harikasıymış gibi bakmayalı çok olmuştu ve Tessa kendisinin de Jem'e öyle baktığını biliyordu. Jem boğuk bir sesle, "Bu bana gerçek dışıymış gibi geliyor," dedi. "Seni o kadar uzun zamandır seviyorum ki. Bu nasıl gerçek olabilir?"

"Bu, hayatımın en büyük gerçeklerinden biri," dedi Tessa. "Benimle gelecek misin? Çünkü dünyayı seninle paylaşmak için sabırsızlanıyorum, Jem. Görülecek çok şey var."

Tessa önce kimin kime uzandığından emin değildi; tek bildiği bir saniye sonra kendisini Jem'in kollarında bulduğu

ve çocuğun, saçına yaklaştırdığı ağzıyla "Evet, elbette evet," dediğiydi. Jem tereddüt içinde onun ağzını aradı. Tessa onun hafif gerilimini, son öpücükleriyle bunun arasına giren yılların ağırlığını hissedebiliyordu. Tessa yukarı uzandı, Jem'in ensesini tuttu, onu aşağı çekti ve "*Bie zhao ji*," diye fısıldadı. *Endişelenme, endişelenme.* Jem'in yanağını, ağzının kenarını ve sonunda dudaklarını öptü. Jem'in dudaklarının onunkilerin üzerindeki baskısı yoğun ve muhteşemdi. *Ah, kalbinin atışı, ağzının tadı, nefesinin ritmi!* Tessa'nın hisleri, anılarla bulandı. Jem bir zamanlar çok zayıftı. Omuz başları bir zamanlar giydiği ince ketenden gömleklerin üzerinden ele bıçak gibi batardı. Şimdiyse Tessa, onun yumuşak, pamuklu kazağını parmaklarıyla kavrayarak Jem'e sarıldığında kuvvetli, sağlam kasları, Jem'in onunkine değen vücudundaki canlılığın titreşimini hissediyordu.

Tessa küçük çıkıntılarının tepesinde, insanların hala Blackfriars Köprüsü'nde yürüdüklerinin, arabaların hala geçtiğinin, yayaların muhtemelen onlara baktığının farkındaydı ama bunu umursamıyordu. Onca yıl geçince, insan neyin önemli neyin önemsiz olduğunu öğreniyordu. Ve bu önemliydi. Jem, onun kalbinin hızı ve tekleyişi, nazik ellerinin zarifçe yukarı kayıp Tessa'nın yüzünü avuçlarının arasına alışı, Tessa'nın ağzının şeklini kendininkiyle takip ederken onunkine dokunan yumuşak dudakları. Jem'in sıcak, sağlam, kesin gerçekliği. Tessa onca yıldan sonra ilk

kez kalbinin açıldığını hissetti ve aşkın bir anıdan fazlası olduğunu anladı.

Evet, Londra mahalleleri, kuleleri, kiliseleri, köprüleri ve sokaklarıyla etraflarını bir rüyanın anısı gibi sararken nehrin kenarında öpüşen kızla oğlana gözünü diken insanlar umrunda olan son şeydi. Ve öğleden sonra ışığında yanlarında kendinden emin, gümüş gümüş akan Thames uzun yıllar önce, gümüş paralar gibi parlayan ayın, aynı oğlanla kızı aydınlattığını hatırlıyorsa ya da Blackfriars'ın taşları, onların adımlarını tanıyıp da kendi kendilerine, *sonunda, tekerlek dönüşünü tamamladı*, diye düşünüyorsa bile, Thames de taşlar da sessizliklerini korudular.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

TESSA'NIN İNGİLTERE'Sİ ÜZERİNE BİR NOT

Mekanik Melek ve *Mekanik Prens*'te olduğu gibi, *Mekanik Prenses*'te de Londra ve Galler'i elimden geldiğince gerçekle gerçek dışının, meşhurla unutulmuşun bir karışımı olarak ele almaya çalıştım. Lightwood aile evi, hala ziyaret edebileceğiniz Chiswick evi temel alınarak tasvir edilmiştir. Woolsey Scott'ın yaşadığı Cheyne Yolu, No: 16'ya gelince, orası aslında o sırada Algernon Charles Swinburne, Dante Gabriel Rossetti ve George Meredith tarafından kiralanmıştı. Onlar da Woolsey gibi estetik hareketin destekçileriydiler. Ama hiçbiri kurt adam değildi (ya da oldukları kanıtlanmamıştı). Argent Odaları'ysa skandal yaratan Argyle Odaları'ndan esinlenilmiştir.

Will'in Londra'dan Galler'e yaptığı delice taşra yolculuğuna gelince, o konuda yolların haritasını çıkarmama, Will'in kalabileceği hanları bulmama ve hava durumunu tahmin etmeme yardım eden Clary Booker'a minnet borçluyum. Elimden geldiğince, gerçekte var olan yollara ve hanlara bağlı kalmaya çalıştım. (Shrewsbury-Welshpool yolu artık A458'dir.) Cadair Idris'te bizzat bulunup dağa tırmandım, Dolgellau ve Taly-Llyn'i ziyaret ettim ve beni nereye götüreceğini görmek için hiç suya atlamasam da, Llyn Cau'yu gördüm.

Blackfriars Köprüsü elbette o zaman da vardı, şimdi de var ve onun epilogdaki tanımını, elimden geldiğince köprüyle ilgili deneyimime yaklaştırmaya çalıştım. Cehennem Araçları Jem'le Tessa'nın Blackfriars Köprüsü'ndeki hayaliyle başladı ve sanırım, yine burada bitmesi uygun.

TEŞEKKÜRLER

Cindy ve Margaret Pon'a, Mandarin Çince'siyle ilgili yardımları için; Clary Booker'a, Will'in Londra'dan Cadair Idris'e yolculuğunun haritasını çıkardığı için; Emily-Jo Thomas'a, Will ve Cecily'nin Galcesiyle ilgili yardımları için; Aspasia Diafa, Patrick Oltman ve Wayne Miller'a Latince ve kadim Yunanca'yla ilgili yardımları için teşekkür ederim. Sandy Fırtınası sırasında teslim edilebilmesi için müsveddenin tamamını gözden geçiren Moritz Wiest'e de teşekkürlerimi sunarım.

Annemle babamdan, aynı zamanda Jim Hill ve Kate Connor'dan; Nao, Tim, David ve Ben'den; Melanie, Jonathan ve Helen Lewis'ten; Florence ve Joyce'tan aldığım destek için teşekkürler. Kitabı okuyan, eleştiren ve kronolojik hataları belirtenlere -Sarah Smith, Delia Sherman, Holly Black, Kelly Link, Ellen Kushner, Clary Booker- çok büyük teşekkür borçluyum. Ve gülümseyen yüzleri, ukalaca yorumları beni işe devam etmeye itenlere de teşekkür ederim: Elka Cloke, Holly Black, Robin Wasserman, Emily Houk, Maureen Johnson, Libba Bray ve Sarah Rees Brennan. Kitapları yazmamı mümkün kılanlara, yani menajerim Russell Galen'e, editörüm

Karen Wojtyla'ya ve Simon&Schuster ve Walker Books'taki ekiplere olan minnetim hiç bitmeyecek. Ve son olarak çalışırken bana çay ve kediler getiren Josh'a teşekkür ediyorum.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

CASSANDRA CLARE

İlgisini romanlara yöneltmeden önce uzun yıllar *Hollywood Reporter*'da gazetecilik yaptı. "Ölümcül Oyuncaklar" ve "Cehennem Makineleri" serileri birçok çoksatar listesinde yer aldı ve yazarını, genç kurmacanın yıldızlarından birine dönüştürdü. Cassandra, Brooklyn'de yaşıyor ve 10 milyondan fazla sevenini mutlu edecek yeni romanı üzerinde çalışıyor.